
ANDO
AH

VE
RI
TAS

Η ΚΑΙΝΗ

ΔΙΑΘΗΚΗ

Τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν

ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΔΙΓΛΩΤΤΟΣ,

τοῦτ᾽ ἔστι,

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ἈΡΧΕΤΥΠΟΝ

καὶ ἡ αὐτοῦ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ἘΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ·

Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα, καὶ νεωστὶ μετατυπωθέντα.

Ἐν

ΛΟΝΔΙΝΩ.

Ἐξετυπώθη παρ᾽ Ἰωάννου Τιλλιγγου τῆς Χιλσίας.

Ἔτει ἀπὸ τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐνσαρκώσεως αωι. 1810.

L. B.

Ignoscat Lector benevolus, quod; incuriâ Typographi, in D. Marci Textum et in alios nonnullos locos typi Literæ Capitalis K, majoris quam ut decet moduli, irrepserint.

Ἡ τάξις τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Βιβλίων.

ΤῸ ΚΑΤᾺ ΜΑΤΘΑΙ͂ΟΝ

ΕΥ̓ΑΓΓΕ΄ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ΒΙ΄ΒΛΟΣ γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ.

2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ.

3 Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ· Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· Ἐσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ.

4 Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ· Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ῥούθ· Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δαβὶδ τὸν βασιλέα· Δαβὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου.

7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ· Ῥοβοὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά· Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά.

8 Ἀσὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ· Ἰωσαφὰτ δὲ ἐγέννησε τὸν

ΒΙΒΛΙ΄ΟΝ τῆς γενέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ.

2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

3 Καὶ Ἰούδας ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἀπὸ τὴν Θάμαρ· καὶ Φαρὲς ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· καὶ ὁ Ἐσρὼμ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ.

4 Καὶ Ἀρὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· καὶ Ἀμιναδὰβ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· καὶ Ναασσὼν ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Καὶ Σαλμὼν ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἀπὸ τὴν Ῥαχάβ· καὶ Βοὸζ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἀπὸ τὴν Ῥούθ· καὶ Ὠβὴδ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Καὶ Ἰεσσαὶ ἐγέννησε Δαβὶδ τὸν βασιλέα· καὶ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρίου.

7 Καὶ ὁ Σολομὼν ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ· καὶ Ῥοβοὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά· καὶ Ἀβιὰ ἐγέννησε τὸν Ἀσά.

8 Καὶ Ἀσὰ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ. καὶ Ἰωσαφὰτ ἐγέννη-

Ἰωράμ· Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν.

9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ· Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ· Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν.

10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ· Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών· Ἀμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν.

11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος.

12 Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ· Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ.

13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ· Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ.

14 Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ· Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ.

15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ· Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.

16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβίδ,

σε τὸν Ἰωράμ· καὶ Ἰωρὰμ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν.

9 Καὶ Ὀζίας ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ· καὶ Ἰωάθαμ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ· καὶ Ἄχαζ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν.

10 Καὶ Ἐζεκίας ἐγέννησε τὸν Μανασσῆν· καὶ Μανασσῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμών· καὶ Ἀμὼν ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν.

11 Καὶ Ἰωσίας ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφούς του, εἰς τὸν μετατοπισμὸν τῆς Βαβυλῶνος.

12 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν μετατόπισιν τῆς Βαβυλῶνος, ὁ Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ· καὶ Σαλαθιὴλ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ.

13 Καὶ Ζοροβάβελ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ· καὶ Ἀβιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· καὶ Ἐλιακεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ.

14 Καὶ Ἀζὼρ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ· καὶ Σαδὼκ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· καὶ Ἀχεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ.

15 Καὶ Ἐλιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ· καὶ Ἐλεάζαρ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· καὶ Ματθὰν ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.

16 Καὶ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

17 Ὅλαις λοιπὸν ἡ γενεαῖς ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τοῦ Δαβίδ,

γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες.

18 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσὴφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου.

19 Ἰωσὴφ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.

20 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, λέγων· Ἰωσὴφ υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου.

21 Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

22 (Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος·

23 Ἰδοὺ, ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱὸν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ

εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς· καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ ἕως τοῦ μετατοπισμοῦ τῆς Βαβυλῶνος, εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς· καὶ ἀπὸ τοῦ μετατοπισμοῦ τῆς Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς.

18 Καὶ ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τέτοιας λογῆς ἐγίνηκεν. ἐπειδὴ ἡ μητέρα του ἡ Μαρία ἀῤῥαβωνιάσθη τὸν Ἰωσὴφ, πρὸ τοῦ νὰ ἔλθουν μαζὺ, εὑρέθη ἐγγαστρωμένη ἀπὸ πνεῦμα ἅγιον.

19 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἄνδρας της, μὲ τὸ νὰ εἶναι δίκαιος, μὴ θέλωντας νὰ τὴν φανερώσῃ, ἠθέλησε κρυφᾶ νὰ τὴν ἀφήσῃ.

20 Καὶ τοῦτα αὐτὸς ἔχωντας εἰς τὸν νοῦν του, παρευθὺς ἄγγελος κυρίου τοῦ ἐφάνη εἰς τὰ ὄνειρόν του, καὶ λέγει του· Ἰωσὴφ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, μὴ φοβηθῇς νὰ πάρῃς τὴν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· διατὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐσυλλήφθη εἰς αὐτὴν, εἶναι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

21 Καὶ θέλει γεννήσει υἱὸν, καὶ θέλεις τὸν ὀνομάσει Ἰησοῦν· διατὶ αὐτὸς θέλει σώσει τὸν λαόν του ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του.

22 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε, διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη ὑπὸ τοῦ κυρίου διὰ μέσου τοῦ προφήτου, λέγωντας·

23 Ὅτι, νὰ, ἡ παρθένος θέλει ἐγγαστρωθῇ, καὶ θέλει γεννήσει υἱὸν, καὶ θέλουσι καλέσει τὸ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.)

24 Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

25 Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ.

ὄνομάτου Ἐμμανουήλ· τὸ ὁ ποῖον ἑρμηνεύεται, μετ' ἐμᾶς ὁ Θεός.

24 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ σηκωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ ἄγγελος κυρίου, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκάτου.

25 Καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζεν ἕως ὅπου ἐγέννησε τὸν υἱόντης τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομάτου Ἰησοῦν.

Κεφ. β'. 2.

ΤΟΥ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.

3 Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ.

4 Καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.

5 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου·

ΚΑΙ ὡσὰν ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας εἰς ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, νὰ, καὶ ἦλθαν μάγοι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ὅπου ἐγεννήθη; διατὶ ἐμεῖς εἴδαμεν τὸν ἀστέρατου εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἤλθαμεν νὰ τὸν προσκυνήσωμεν.

3 Καὶ ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὡσὰν τὸ ἄκουσεν, ἐσυγχίσθη, καὶ ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὺ μεταυτόν.

4 Καὶ μαζώνωντας ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, τοὺς ἐρώτα, ποῦ γεννᾶται ὁ Χριστός.

5 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· διατὶ ἔτζι ἐγράφη διὰ μέσου τοῦ προφήτου·

6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.

6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ τοῦ Ἰούδα, καθόλου δὲν εἶσαι μικρότατη ἀνάμεσον εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Ἰούδα· Διατί ἀπὸ σένα θέλει εὔγει ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος θέλει ποιμάνει τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.

7 Τότε Ἡρώδης λάθρα καλέσας τοὺς μάγους, ἠκρίβωσε παρ᾽ αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος.

7 Τότε ὁ Ἡρώδης κράζοντας κρυφὰ τοὺς μάγους, ἐξέταξεν ἀκριβὰ ἀπ᾽ αὐτοὺς τὸν καιρὸν τοῦ ἀστέρος ἐκείνου, ὁποῦ ἐφάνη.

8 Καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ, εἶπε· Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ.

8 Καὶ πέμποντάς τους εἰς τὴν Βηθλεὲμ, τοὺς εἶπε· σύρτε καὶ ἐξιτάξετε καταλεπτῶς διὰ τὸ παιδίον· καὶ ὡσὰν τὸ εὕρητε, δότε μου εἴδησιν, διὰ νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ, νὰ τὸ προσκυνήσω.

9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως, ἐπορεύθησαν. καὶ ἰδοὺ, ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον.

9 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν ἤκουσαν τὰ λόγια τοῦ βασιλέως, ἐδιέβησαν. καὶ νὰ, πάλιν ὁ ἀστέρας, ὁποῦ εἶδαν εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἐπήγαινεν ὀμπροστά των, ἕως ὁποῦ ἦλθε, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, ὁποῦ ἦτον τὸ παιδίον.

10 Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μάγοι τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην κατὰ πολλά.

11 Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν.

11 Καὶ ἔσοντας νὰ ἐλθοῦσιν εἰς τὸ σπῆτι, εὑρῆκαν τὸ παιδίον μαζὺ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν μάνα του· καὶ ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν· καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυρούς των, τοῦ ἔφεραν χαρίσματα, χρυσάφι, καὶ Λίβανον, καὶ Σμύρναν.

12 Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ, λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον·

15 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

16 Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων.

17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

12 Καὶ ἐσόντας νὰ τοὺς ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ ὄνειρόν τους νὰ μὴν μεταγυρίσουν εἰς τὸν Ἡρώδην, ἀπὸ ἄλλην στράταν ἀνεχώρησαν εἰς τὸν τόπον τους.

13 Καὶ ὡσὰν ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, παρευθὺς ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸ ὄνειρόν του, καὶ λέγει του· σηκώσου, καὶ ἐπαρὲ τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ φεῦγε εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἂς εἶσαι ἐκεῖ, ἕως ὅπου νὰ σοῦ εἰπῶ· Διατὶ μέλλει ὁ Ἡρώδης νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον, νὰ τὸ χαλάσῃ.

14 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐσηκώθηκεν καὶ ἐπῆρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του τὴν νύκτα, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

15 Καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕως εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου· Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο ὅπου ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὅπου λέγει· ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

16 Τότε βλέποντας ὁ Ἡρώδης, πῶς ἐπεριγελάσθη ἀπὸ τοὺς μάγους, ἐθυμώθη κατὰ πολλά· καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπους, καὶ ἐφόνευσεν ὅλα τὰ παιδία, ὅπου ἦταν εἰς τὴν Βηθλεέμ, καὶ εἰς ὅλα της τὰ σύνορα ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω, κατὰ τὸν καιρὸν ὅπου ἐξεβαιώθηκεν καταλεπτῶς ἀπὸ τοὺς μάγους.

17 Τότε ἐτελειώθη ἐκεῖνο, ὅπου ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅπου λέγει·

18 Φωνὴ ἐν Ῥαμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί.

19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ,

20 Λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.

21 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ.

22 Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23 Καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν, ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

18 Φωνὴ ἀκούσθη εἰ[s]
Ῥαμᾶ, πολὺς θρῆνος καὶ
λὰ κλάμματα, καὶ π
ἀναστεναγμοὶ, ὁποῦ ἔκλα
Ῥαχὴλ τὰ παιδιά της· κα
ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ,
δὲν εἶναι πλέον.
19 Καὶ ὡσὰν ἀπέθα
Ἡρώδης, παρευθὺς ἄγγ
Κυρίου ἐφάνη τοῦ Ἰωσὴφ
ὀνειρόντου εἰς τὴν Αἴγυπτο
20 Λέγοντας· σηκώσο
ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ
μάνα του, καὶ ὕπαγε εἰς
γῆν τοῦ Ἰσραήλ· διατὶ ἐκ
ὁποῦ ἐγύρευαν νὰ πάρου
ζωὴν τοῦ παιδίου, ἀπέθαν
21 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐσηκώ
καὶ ἐπῆρε τὸ παιδίον καὶ
μάνα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς
γῆν τοῦ Ἰσραήλ.
22 Ἀμὴ ὡσὰν ἔμαθεν
Ἀρχέλαος βασιλεύει εἰς
Ἰουδαίαν, ἀντὶς διὰ τὸν Ἡ
δην τὸν πατέρα του, ἐφοβήθ
ὑπάγῃ ἐκεῖ· καὶ ἔσοντας νὰ
ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ ὄνειρο
ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς
λιλαίας.
23 Καὶ πηγαίνοντας ἐ
τοίκησεν εἰς τὴν πόλιν,
λέγεται Ναζαρέτ· διὰ νὰ
λειωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶπαν
προφῆται, ὅτι θέλει καλεσ
Ναζωραῖος.

Κεφ. γ΄. 3.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς, κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λέγων· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

3 Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφῦν αὐτοῦ· ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα, καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία, καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου.

6 Καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

7 Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἔρχεται ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς, κηρύττοντας εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λέγοντας· μετανοεῖτε· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

3 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἡσαΐαν τὸν προφήτην, λέγοντα· φωνὴ ἐκείνου, ὁποῦ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσετε τὴν στράτα τοῦ κυρίου, κάμετε ἴσους τοὺς δρόμους του.

4 Καὶ ἐτοῦτος ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμά του ἀπὸ μαλλὶ τῆς καμήλας, καὶ μὲ ζωνάρι δερματένιον ἦταν ζωσμένος· καὶ τὸ φαγί του ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐπήγαινεν ἔξω ἡ Ἱερουσαλὴμ εἰς αὐτὸν, καὶ ὅλη ἡ Ἰουδαία, καὶ ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνου.

6 Καὶ ἐβαπτίζονταν εἰς τὸν Ἰορδάνην ἀπ' αὐτὸν, ἐξομολογούμενοι ταῖς ἁμαρτίαις τους.

7 Καὶ ὡσὰν εἶδε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ ἀπὸ τοὺς Σαδδουκαίους, ὁποῦ ἔρχουνταν εἰς τὸ βάπτισμά του, τοὺς ἔλεγε γεννήματα τῶν ὀχένδρων, τίς σᾶς ἐδίδαξε, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργὴν, ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ;

8 Κάμετε λοιπὸν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

9 Καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

9 Καὶ μὴν σᾶς φαίνεται νὰ λέγετε μέσα σας· ἡμεῖς ἔχομεν πατέρα τὸν Ἀβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται καὶ ἀπὸ ταῖς πέτραις ἐτούταις νὰ σηκώσῃ παιδία εἰς τὸν Ἀβραάμ.

10 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

10 Καὶ νὰ, καὶ τὸ πελέκι εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου κεῖται· κάθε δένδρον λοιπὸν, ὁποῦ δὲν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται καὶ βάλλεται εἰς τὴν φωτίαν.

11 Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἰσχυρότερός μου ἐστὶν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι. αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί.

11 Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ τὸ νερὸ εἰς μετάνοιαν· ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔρχεται καταπόδι μου, εἶναι δυνατώτερός μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σηκώσω τὰ ὑποδήματά του· αὐτὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ πνεῦμα ἅγιον καὶ μὲ φωτίαν.

12 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

12 Εἰς τοῦ ὁποίου τὸ χέρι εἶναι τὸ φτυάρι, καὶ θέλει καθαρίσει τὸ ἀλώνιόν του, καὶ θέλει μαζώξει τὸ σιτάρι του εἰς τὸ ἀμπάρι του, ἀμὴ τὸ ἄχυρον θέλει τὸ κατακαύσει μὲ φωτίαν, ὁποῦ δὲν σβεῖ ποτέ.

13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

13 Τότε ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὸν Ἰορδάνην εἰς τὸν Ἰωάννην, νὰ βαπτισθῇ ἀπ' αὐτόν.

14 Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν, λέγων· Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;

14 Ἀμὴ ὁ Ἰωάννης τὸν ἐμπόδιζε λέγωντας· ἐγὼ ἔχω χρείαν νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σένα, καὶ σὺ ἔρχεσαι εἰς ἐμένα;

15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι·

15 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· τώρα ἄφησε· διατὶ

οὕτω γὰρ πρέπον ἐςὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίησιν αὐτόν.

16 Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ, ἀνεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιςερὰν, καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν.

17 Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, λέγουσα· Οὗτός ἐςιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

ἔτζι πρέπει ἐμᾶς, νὰ τελειώσωμεν κάθε λογῆς δικαιοσύνην. τότε τὸν ἄφησεν.

16 Καὶ ἀφόντις ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τὸ νερό· καὶ νὰ, καὶ τοῦ ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἐκατέβαινεν ὡσὰν περιςέρι, καὶ ἤρχετον ἀπάνωτου.

17 Καὶ εὐθὺς φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁποῦ ἔλεγεν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱόςμου ὁ ἠγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύθηκα.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ'τε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

2 Καὶ νηςεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, ὕςερον ἐπείνασε.

3 Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων εἶπεν· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται.

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε· γέγραπται. Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ ςόματος Θεοῦ.

5 Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἵςησιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.

ΤΟ'τε ὁ Ἰησοῦς ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τὸν διάβολον.

2 Καὶ ἔςοντας νὰ νηςεύσῃ ςαράντα ἡμέραις καὶ σαράντα νύκταις, ὕςερον ἐπείνασε.

3 Καὶ πηγένωντας σημᾶτου ὁ πειράζων, τοῦ λέγει· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ διὰ νὰ γένουν ἐτούταις ἡ πέτραις ψωμία.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· εἶναι γεγραμμένον· ὄχι μόνον μὲ ψωμὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγον, ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὸ ςόμα τοῦ Θεοῦ.

5 Τότε τὸν ἐπῆρεν ὁ διάβολος, καὶ ἐπηγέντον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ τὸν ἔςησεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱεροῦ.

6 Καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰ
υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυ-
τὸν κάτω· γέγραπται γάρ·
Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐν-
τελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ
χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε
προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα
σου.
7 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
πάλιν γέγραπται· Οὐκ
ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θε-
όν σου.
8 Πάλιν παραλαμβάνει
αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος
ὑψηλὸν λίαν, καὶ δείκνυσιν
αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας
τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν.
9 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ταῦτα
πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν
προσκυνήσῃς μοι.
10 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Ὕπαγε σατανᾶ· γέγραπ-
ται γάρ· Κύριον τὸν Θεόν σου
προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ
λατρεύσεις.
11 Τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ
διάβολος· καὶ ἰδοὺ, ἄγγελοι
προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ.
12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς,
ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνε-
χώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
13 Καὶ καταλιπὼν τὴν Να-
ζαρὲτ, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς
Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασ-
σίαν, ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ
Νεφθαλείμ·

6 Καὶ λέγει του· ἂν εἶσαι
υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ῥίξε τοῦ λόγου σου
κάτω· διατὶ εἶναι γραμμένον·
ὅτι θέλει προστάξει τοὺς ἀγγέ-
λους του διὰ λόγου σου, καὶ θέλουν
σὲ σηκώσει ἀπάνω εἰς τὰ χέ-
ριά τους, νὰ μὴν σκοντάψῃς
ποτὲ εἰς πέτραν τὸ ποδάρι σου.
7 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· πάλιν
γραμμένον εἶναι καὶ ἐτοῦτο·
ὅτι τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν σου
νὰ μὴν δοκιμάσῃς.
8 Πάλιν παίρνει τον ὁ διά-
βολος, καὶ ἀνεβάζει τον εἰς ἕνα
ὄρος πολλὰ ὑψηλὸν, καὶ δείχ-
νει του ὅλαις βασιλείαις τοῦ
κόσμου καὶ τὴν δόξαν τους.
9 Καὶ λέγει του· ἐτοῦτα ὅλα
θέλω σοῦ τὰ δώσει, ἂν πέσῃς
νὰ μὲ προσκυνήσῃς.
10 Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς·
ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· δια-
τὶ εἶναι γραμμένον· ὅτι τὸν
αὐθέντην τὸν Θεόν σου θέλεις
προσκυνήσει, καὶ αὐτὸν μόνον
θέλεις λατρεύσει.
11 Τότε τὸν ἄφησεν ὁ διά-
βολος· καὶ παρευθὺς ἤλθασιν
ἄγγελοι καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.
12 Καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἰη-
σοῦς, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐπαρεδόθη,
ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
13 Καὶ ἀφίνωντας τὴν Να-
ζαρὲτ, ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν εἰς
τὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθα-
λασσίαν, εἰς τὰ σύνορα τῆς
Ζαβουλὼν καὶ τῆς Νεφθαλείμ.

14 Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν
διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος·
15 Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφ-
θαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέ-
ραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία
τῶν ἐθνῶν·
16 Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν
σκότει, εἶδε φῶς μέγα, καὶ
τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ
σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν
αὐτοῖς.
17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰη-
σοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν·
Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βα-
σιλεία τῶν οὐρανῶν.
18 Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς
παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γα-
λιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς
Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον,
καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐ-
τοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον
εἰς τὴν θάλασσαν (ἦσαν γὰρ
ἁλιεῖς·)
19 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦ-
τε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω
ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων.
20 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες
τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐ-
τῷ.
21 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, εἶ-
δεν ἄλλους δύο ἀδελφοὺς, Ἰά-
κωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ
Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ,
ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου
τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτί-

14 Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο,
ὁποῦ εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ
προφήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ λέγει·
15 Γῆ τοῦ Ζαβουλὼν καὶ γῆ τοῦ
Νεφθαλείμ, στράτα τῆς θαλάσ-
σης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γα-
λιλαία τῶν ἐθνῶν.
16 Ὁ λαὸς, ὁποῦ ἐκάθουν-
ταν εἰς τὸ σκότος, εἶδε φῶς
μέγα, καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐκάθουν-
ταν εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν
σκιὰν τοῦ θανάτου, τὸ φῶς
ἔφαιξεν εἰς αὐτούς.
17 Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ
Ἰησοῦς νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ λέγῃ·
μετανοεῖτε· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βα-
σιλεία τῶν οὐρανῶν.
18 Καὶ περιπατῶντας ὁ Ἰη-
σοῦς σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς
Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς,
τὸν Σίμωνα, ὁποῦ λέγεται Πέ-
τρος, καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν
ἀδελφόν του, ὁποῦ ἔρριχναν δίκτυα
εἰς τὴν θάλασσαν· (διατὶ
ἦταν ψαράδες·)
19 Καὶ λέγει τους· ἐλᾶτε ὀπί-
σω μου, καὶ θέλω σᾶς κάμει ψα-
ράδες ἀνθρώπων.
20 Καὶ παρευθὺς ἐκεῖνοι
ἄφησαν τὰ δίκτυα, καὶ τοῦ
ἀκολουθήσασιν.
21 Καὶ πηγαίνοντας πα-
ρακεῖθε, εἶδε ἄλλους δύο
ἀδελφοὺς, τὸν Ἰάκωβον τὸν
υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν
ἀδελφόν του τὸν Ἰωάννην, μέσα
εἰς τὸ μονόξυλον μαζὺ μὲ
τὸν Ζεβεδαῖον τὸν πατέρα τους,

ζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς.

22 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

24 Καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, καὶ δαιμονιζομένους, καὶ σεληνιαζομένους, καὶ παραλυτικούς· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

25 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Κεφ. ε. 5.

Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος αὐτοῦ, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, λέγων·

3 Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

. ὀπῶ ἐμπάλωναν τὰ
καὶ τοὺς ἐκάλεσε.

22 Καὶ παρε
ἄφησαν καὶ τὸ μ
τὸν πατέρα τους, κ
λουθήσασιν.

23 Καὶ ὁ Ἰησ
ὅλην τὴν Γαλιλαίαν
τας εἰς ταῖς συνα
καὶ κηρύττωντας τὸ
τῆς βασιλείας, καὶ
τας κάθε λογῆς ἀῤῥ
κάθε ἀσθένειαν εἰς

24 Καὶ εὐγῆκε
εἰς ὅλην τὴν Συρία
ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀ
πῶ ἐκρατοῦνταν ἀπὸ
ἀῤῥωστίαις καὶ βάσ
δαιμονισμένους, καὶ
μένους, καὶ παραλύτι
ἰάτρευσε.

25 Καὶ τοῦ ἀκολούθ
λαὸς ἀπὸ τὴν Γαλι
ἀπὸ τὴν Δεκάπολιν κ
Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπ
δαίαν καὶ ἀπὸ πέρα
δάνου.

ι. 5.

Καὶ ἐκεῖνος βλέπ
λαὸν, ἀνέβη ε
τὸ ὄρος· καὶ ἐκάθισ
μαθητάδες του ἐπῆγαν

2 Καὶ ἀνοίγοντας
του, τοὺς ἐδίδασκε, λέ

3 Καλότυχοι ἐκε
εἶναι πτωχοὶ εἰς τὸ
ὅτι αὐτωνῶν εἶναι ἡ
τῶν οὐρανῶν.

4 Μακάριοι οἱ πενθοῦντες· ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

5 Μακάριοι οἱ πραεῖς· ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

6 Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

7 Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

8 Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ· ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

9 Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί· ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

10 Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

11 Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

12 Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε· ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω,

4 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ λυποῦνται· ὅτι θέλουσι παρηγορηθῆ.

5 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι ἥμεροι· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν.

6 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ πεινοῦσι καὶ διψοῦσι τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι χορτασθῆ.

7 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι ἐλεημονητικοί· ὅτι θέλουσιν ἐλεηθῆ.

8 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι καθαροὶ εἰς τὴν καρδίαν· ὅτι αὐτοὶ θέλουσιν εἰδῆ τὸν Θεόν.

9 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ κάμνουν εἰρήνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι καλεσθῆ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ διωχθοῦσι διὰ τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτωνῶν εἶναι ἡ βασιλεία, τῶν οὐρανῶν.

11 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σᾶς ὀνειδίσουν καὶ σᾶς διώξουσι, καὶ σᾶς εἰποῦσι κάθε λογῆς κακὸν λόγον ἐναντίον σας, ψευδόμενοι, διὰ λόγου μου.

12 Χαίρεσθε καὶ εὐφραίνεσθε· ὅτι ἡ πληρωμή σας εἶναι πολλὴ εἰς τοὺς οὐρανούς· Διατὶ τέτοιας λογῆς ἐδίωξαν τοὺς προφήτας, ὁποῦ ἦταν προτίτερά σας.

13 Ἐσεῖς εἶσθε τὸ ἅλας τῆς γῆς· καὶ ἐὰν τὸ ἅλας γένῃ ἀνάλατον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ; πλέον δὲν ἀχρήζει τίποτες, πα-

καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.

15 Οὐδὲ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

16 Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17 Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

18 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

19 Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

ρὰ νὰ ῥιχθῇ ἔξω, καὶ νὰ καταπατηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

14 Ἐσεῖς εἶσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· μία πόλις, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς ὄρος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.

15 Οὐδὲ ἀνάπτουσι λύχνον, καὶ τὸν βάνουσιν ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, ἀλλὰ τὸν βάνουσιν εἰς τὸν λυχνοστάτη, καὶ φέγγει εἰς ὅλους, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ σπῆτι.

16 Τέτοιας λογῆς ἂς λάμψῃ τὸ φῶς σας ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ εἰδοῦσι τά καλά σας ἔργα, καὶ νὰ δοξάσουν τὸν πατέρα σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

17 Μὴν λογιάσετε, ὅτι ἐγὼ ἦλθα νὰ χαλάσω τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφήτας· δὲν ἦλθα νὰ τά χαλάσω, ἀλλὰ νὰ τὰ τελειώσω.

18 Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω· ἕως ὁποῦ νά παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, μία ἰῶτα ἢ μία στιγμὴ δὲν θέλει παρέλθῃ ἀπὸ τὸν νόμον, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσιν ὅλα.

19 Ὁποῖος λοιπὸν χαλάσῃ μίαν ἀπὸ ταύταις ταῖς παραγγελίαις ταῖς πολλὰ μικραῖς, καὶ διδάξῃ τέτοιας λογῆς τοὺς ἀνθρώπους, πολλὰ μικρὸς θέλει καλεσθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀμὴ ὅποιος ταῖς κάμῃ καὶ διδάξῃ, ἐτοῦτος θέλει καλεσθῇ μέγας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

20 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.

22 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ῥακὰ, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ μωρὲ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

23 Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κἀκεῖ μνησθῇς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ·

24 Ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

25 Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ· μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ.

20 Διατὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι ἂν δὲν περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνησας περισσότερον ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δὲν θέλετε ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἀκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη εἰς τοὺς παλαιοὺς νὰ μὴν φονεύσῃς· καὶ ὅποιος φονεύσῃ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν κρίσιν.

22 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ὀργισθῇ τὸν ἀδελφόντου χωρὶς ἀφορμὴν, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν κρίσιν· καὶ ὅποιος εἰπῇ εἰς τὸν ἀδελφόντου ῥακὰ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὸ συνέδριον· καὶ ὅποιος εἰπῇ μωρὲ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

23 Ἂν προσφέρῃς λοιπὸν τὸ δῶρόνσου εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐνθυμηθῇς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τίποτες ἐναντίασου·

24 Ἄφησε ἐκεῖ τὸ δῶρόνσου ὀμπροστὰ εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ σύρε πρῶτον, φιλιώσου μὲ τὸν ἀδελφόνσου, καὶ τότε, ὡσὰν ἔλθῃς, πρόσφερε τὸ δῶρόνσου.

25 Φιλιώσου μὲ τὸν ἐναντίον σου γλήγορα, ἕως ὁποῦ εὑρίσκεσαι εἰς τὴν στράταν μετ' αὐτόν· μήπως καὶ σὲ παραδώσῃ ὁ ἐναντίος εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς σὲ παραδώσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην, καὶ θέλεις βαλθῇ εἰς τὴν φυλακήν.

26 Ἀμὴν λέγω σοὶ, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν, ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην.

27 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ μοιχεύσεις.

28 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

29 Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι, ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου, καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.

30 Καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι, ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου, καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.

31 Ἐῤῥέθη δὲ, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον.

32 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμένην γαμήσῃ, μοιχᾶται.

33 Πάλιν ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐκ ἐπι-

26 Βέβαια σοῦ λέγω· δὲν θέλεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἕως ὅπου νὰ πληρώσῃς ὡς καὶ τὴν ὑστερὴν φόλα.

27 Ἠκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη εἰς τοὺς παλαιούς· μὴν μοιχεύσῃς.

28 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὅπου βλέπει γυναῖκα, διὰ νὰ τὴν ἐπιθυμήσῃ, ὡραμάν τὴν ἐμοίχευσε μέσα εἰς τὴν καρδίαντου.

29 Καὶ ἂν τὸ μάτισου τὸ δεξιὸν σὲ σκανδαλίζῃ, εὔγαλέτο, καὶ ῥίξετο ἀπὸ λόγουσου· διατὶ ὠφέλιμόν σου εἶναι, νὰ χαλασθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλησου, καὶ ὄχι ὅλον τὸ κορμίσου νὰ βαλθῇ εἰς τὴν γέενναν.

30 Καὶ ἂν τὸ δεξιόν σου χέρι σὲ σκανδαλίζῃ, κόψι καὶ ῥίξετο ἀπὸ λόγουσου· διατὶ καλλίτερόνσου εἶναι, νὰ χαλασθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλησου, καὶ ὄχι ὅλονσου τὸ κορμὶ νὰ βαλθῇ εἰς τὴν γέενναν.

31 Καὶ ἐλαλήθη, ὅτι ὅποιος χωρίσῃ τὴν γυναῖκάτου, νὰ τῆς δώσῃ διαζύγιον.

32 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι ὅποιος ἀφήσῃ τὴν γυναῖκάτου, ἔξω ἀπὸ ἀφορμὴν πορνείας, τὴν κάμνει νὰ μοιχᾶται καὶ ὅποιος ὑπανδρευθῇ τὴν γυναῖκα τὴν χωρισμένην, μοιχᾶται.

33 Ἠκούσετε πάλιν, ὅτι ἐλαλήθη εἰς τοὺς παλαιούς· νὰ

ὀρκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.

34 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐςὶ τοῦ Θεοῦ·

35 Μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐςι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐςὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·

36 Μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι.

37 Ἔςω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν, Ναὶ ναί, Οὒ οὔ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐςιν.

38 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη· Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.

39 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ἀντιςῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅςτις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, ςρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην·

40 Καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι, καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον.

41 Καὶ ὅςτις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο.

42 Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου· καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποςραφῇς.

μὴν ὀμώσῃς ψέματα, ἀλλὰ νὰ δώσῃς τῷ κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.

34 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, νὰ μὴν ὀμώσετε καθόλου· μήτε εἰς τὸν οὐρανόν, διατὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος τοῦ Θεοῦ·

35 Μήτε εἰς τὴν γῆν, ὅτι εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του· μήτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅτι εἶναι πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως·

36 Μήτε εἰς τὸ κεφάλι σου νὰ μὴν ὀμώσῃς, διατὶ δὲν δύνεσαι νὰ κάμῃς καμίαν τρίχα ἄσπρην ἢ μαύρην.

37 Ἀλλὰ ὁ λόγος σας ἂς εἶναι τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ ὄχι, ὄχι· Διατὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ τοῦτα εἶναι τοῦ πονηροῦ.

38 Ἠκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη· μάτι ἀντὶ ματίου, καὶ δόντι ἀντὶ δοντίου.

39 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, νὰ μὴν ἀντιςαθῆτε τὸν κακόν· ἀλλὰ ὅποιος σὲ κτυπήσῃ ῥάπισμα εἰς τὸ δεξιόν σου μάγουλον, γύρισέ του καὶ τὸ ἄλλον.

40 Καὶ ὅποιος θέλει νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὴν κρίσιν, νὰ πάρῃ τὸ ὑποκάμισόν σου, ἄφες του καὶ τὸ ἀπανωφόρεμά σου.

41 Καὶ ὅποιος σὲ ἀγγαρεύσῃ ἕνα μίλι, σύρε μαζί του δύο.

42 Ὅποιος σοῦ ζητᾷ, δός του· καὶ ὅποιος σοῦ γυρέψῃ δανεικόν, μὴν τὸν ἀποδιώξῃς.

43 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.

44 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς.

45 Ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;

47 Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;

48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.

43 Ἠκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη· ἀγάπα τὸν γείτονάσου, καὶ μίσα τὸν ἐχθρόνσου.

44 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούςσας, καὶ εὐλογεῖτε ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς καταρῶνται, κάμετε καλὸν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς μισοῦσι, καὶ παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς πειράζουν καὶ σᾶς κατατρέχουν.

45 Διὰ νὰ γενῆτε υἱοὶ τοῦ πατρόςσας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅτι ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του εἰς τοὺς πονηροὺς καὶ εἰς τοὺς ἀγαθούς, καὶ βρέχει εἰς τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Διατὶ ἐὰν ἀγαπᾶτε ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς ἀγαποῦν, τί μισθὸν ἔχετε; δὲν κάμνουσιν ἐτοῦτο καὶ οἱ τελῶναι;

47 Ἀνίσως καὶ χαιρετᾶτε τοὺς ἀδελφούςσας μοναχᾶ, τί περισσὸν κάμνετε; δὲν κάμνουσι καὶ τελῶναι τέτοιας λογῆς;

48 Ἂς εἶσθε λοιπὸν τέλειοι καὶ ἐσεῖς, ὡς καθὼς καὶ ὁ πατήρ σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, εἶναι τέλειος.

Κεφ. ς'. 6.

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ

Προσέχετε, νὰ μὴν κάμνετε τὴν ἐλεημοσύνησας ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ φανῆτε εἰς αὐτούς· εἰ δὲ μή, δὲν ἔχετε μισθὸν σημὰ εἰς τὸν

πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

2 Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

3 Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.

4 Ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

5 Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταί· ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

6 Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ. καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ

πατέρασας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Ὅταν κάμνῃς τὸ λοιπὸν ἐλεημοσύνην, μὴν κωδωνίσῃς ὀμπροστᾶσου, καθὼς κάμνουσιν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὰ συναγώγιάτους, καὶ εἰς ταῖς ῥύμαις, διὰ νὰ δοξασθοῦσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πλερωμήν τους.

3 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν κάμνῃς ἐλεημοσύνην, ἂς μὴν ἠξεύρῃ ἡ ζερβιάσου μερία, τί κάμνει ἡ δεξιάσου.

4 Διὰ νὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνησου εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατήρσου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, αὐτὸς θέλει σοῦ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν.

5 Καὶ ὅταν προσεύχεσαι, νὰ μὴν εἶσαι ὡσὰν οἱ ὑποκριτάδες· ὅτι ἀγαποῦσι νὰ προσεύχωνται στεκόμενοι εἰς τὰ συναγώγια, καὶ εἰς ταῖς γωνίαις τῶν πλατωμάτων, διὰ νὰ φανοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πλερωμήντους.

6 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν προσεύχεσαι, ἔμβα μέσα εἰς τὸ κελλίσου, καὶ κλεῖσε τὴν θύρανσου, καὶ προσεύξου τὸν πατέρασου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατέρασου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, θέλει σοῦ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν.

7 Καὶ ὅταν προσεύχεσθε,

βαττολογήσητε, ὥσπερ οἱ
ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ, ὅτι ἐν τῇ
πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακου-
σθήσονται.
8 Μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς·
οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὧν χρεί-
αν ἔχετε, πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆ-
σαι αὐτόν.
9 Οὕτως οὖν προσεύχεσθε
ὑμεῖς· ΠΑ'ΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς
οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά-
σου.
10 Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·
γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν
οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
11 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον δὸς ἡμῖν σήμερον.
12 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλή-
ματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς
ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
13 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς
πειρασμόν· ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ πονηροῦ· ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ
βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ
ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.
14 Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀν-
θρώποις τὰ παραπτώματα αὐ-
τῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ
ὑμῶν ὁ οὐράνιος.
15 Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀν-
θρώποις τὰ παραπτώματα αὐ-
τῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφή-
σει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

μην περισσολογεῖτε ὡσὰν οἱ
ἐθνικοί· Διατὶ ἐκεῖνοι λογιάζου-
σιν, ὅτι εἰς τὴν πολυλογίαν-
τους θέλουσιν εἰσακουσθῆ.
8 Μὴν ὁμοιάσετε λοιπὸν
ἐκείνους· Διατὶ ὁ πατέρασσας
ἐξεύρει, ποῖα χρειάζεσθε πρό-
τιτερα παρὰ νὰ τοῦ ζητήσετε.
9 Τέτοιας λογῆς λοιπὸν νὰ
προσεύχεσθε ἐσεῖς· ὦ πατέρα
μας, ὁποῦ εἶσαι εἰς τοὺς οὐρανούς·
ἂς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά σου.
10 Ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλείασου·
ἂς γένῃ τὸ θέλημάσου, καθὼς
εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔτζι καὶ εἰς τὴν
γῆν.
11 Τὸ ψωμίμας τὸ καθημε-
ρινὸν δός μας τὸ σήμερον.
12 Καὶ συγχώρησέμας τὰ
χρέημας, καθὼς καὶ ἐμεῖς συγ-
χωροῦμεν τοὺς χρεωφειλέτας
μας.
13 Καὶ μὴν μᾶς φέρῃς εἰς
πειρασμόν· ἀλλὰ ἐλευθέρωσέ
μας ἀπὸ τὸν πονηρόν· ὅτι ἰδική-
σου εἶναι ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύ-
ναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶ-
νας. Ἀμήν.
14 Διατὶ ἂν ἐσεῖς συγχω-
ρέσετε τοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλ-
ματάτους, θέλει συγχωρέσει
καὶ ἐσᾶς ὁ πατήρσας ὁ οὐράνιος.
15 Ἀμὴ ἐὰν ἐσεῖς δὲν συγ-
χωρέσετε τοὺς ἀνθρώπους ταῖς ἁ-
μαρτίαιςτων, οὐ δὲ ὁ πατήρ-
σας θέλει συγχωρέσει ταῖς
ἁμαρτίαιςσας.

16 Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

17 Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι·

18 Ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι.

20 Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν.

21 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

22 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται.

23 Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς

16 Καὶ ὅταν νηστεύετε, μὴν γίνεσθε σκυθρωποὶ ὡσὰν οἱ ὑποκριτάδες· Διατὶ ἐκεῖνοι χαλνοῦσι τὴν ὄψιντους, διὰ νὰ φανοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πῶς νηστεύουν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πλερωμήντους.

17 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν νηστεύῃς, ἄλειψαι τὸ κεφάλισου, καὶ τὸ πρόσωπόνσου νίψαι.

18 Διὰ νὰ μὴν φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους πῶς νηστεύεις, ἀλλὰ εἰς τὸν πατέρασου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατέρας σου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, θέλει σοῦ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερὸν.

19 Μὴν θηκιάζετε θησαυροὺς διὰ λόγουσας εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖ ὁποῦ τὸ σκουλήκι καὶ ἡ σκουριὰ τὰ χαλᾶ, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ οἱ κλέπται τρυποῦν καὶ κλέπτουσι.

20 Ἀλλὰ θηκιάζετε διὰ λόγουσας θησαυροὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκεῖ ὁποῦ οὔτε σκουλήκι τοὺς τρώγει, οὔτε σκουριὰ τοὺς σαπίζει, οὐ δὲ οἱ κλέπται τρυποῦσιν οὐ δὲ κλέπτουσι.

21 Διατὶ ἐκεῖ, ὁποῦ εἶναι ὁ θησαυρόσσας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδίασας.

22 Ὁ λύχνος τοῦ κορμίου εἶναι τὸ μάτι· ἐὰν λοιπὸν εἶναι τὸ μάτισου καθαρὸν, καὶ ὅλονσου τὸ κορμὶ φωτεινὸν θέλει εἶσθαι.

23 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ τὸ μάτι σου εἶναι πονηρὸν, ὅλονσου τὸ κορμὶ θέλει εἶσθαι σκοτεινὸν.

τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστὶ, τὸ
σκότος πόσον;

24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ
κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα
μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπή-
σει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, καὶ τοῦ
ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνα-
σθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμ-
μωνᾷ.

25 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν,
μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν,
τί φάγητε καὶ τί πίητε· μηδὲ
τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσησθε·
οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς
τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐν-
δύματος;
26 Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πε-
τεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ
σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ
συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ
ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος
τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλ-
λον διαφέρετε αὐτῶν;
27 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν
δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν
ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

28 Καὶ περὶ ἐνδύματος
τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε
τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, πῶς αὐ-
ξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει.

29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδὲ
Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ
αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τού-
των.

αὐτίστως καὶ λοιπὸν τὸ φ
εἶναι εἰς ἐσένα, εἶναι
πόσον θέλει εἶσθαι τὸ σ
24 Κανένας δὲν δύ
δουλεύη δύο αὐθεντάδες
ἢ τὸν ἕνα θέλει μισήσει,
ἄλλον θέλει ἀγαπήσει
ἕνα θέλει κρατήσει,
ἄλλον θέλει καταφρονή
ἠμπορεῖτε νὰ δουλεύ
Θεὸν, καὶ τὸν πλοῦτον.
25 Διὰ τοῦτο σᾶς λέ
φροντίζετε διὰ τὴν ζ
τί νὰ φᾶτε, καὶ τί νὰ
μὴ δὲ τὸ κορμίσας, τί
δύσετε· ἡ ζωὴ δὲν εἶναι π
τερη ἀπὸ τὸ φαγὶ, καὶ
μίσας ἀπὸ τὴν ἐνδυμα
26 Στοχασθῆτε τὰ
ὁποῦ πέτονται εἰς τὸν ἀ
μὴ δὲ σπέρνουσι, μὴ δὲ
σι, μὴ δὲ μαζώνουσιν
ἀποθήκαις, καὶ ὁ πατ
οὐράνιος τὰ θρέφει· καὶ
διαφέρετε πολὺ ἀπ' α
27 Ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς
ζωντας ἠμπορεῖ νὰ π
καμίαν πῆχυν εἰς τὴ
αντου;
28 Καὶ διὰ τὴν ἐν
αντας τί ἐγνοιάζεσθε;
καταλεπτῶς τὰ λουλού
λιβαδίου, πῶς αὐξάν
κοπιάζουσιν, οὐ δὲ νέθουσ
29 Καὶ λέγω σας,
ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην του
ξαν ἐνδύθηκεν ὡσὰν
τοῦτα.

30 Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;

30 Καὶ ἐὰν τὰ χορτάρια τῦ λιβαδίυ, ὁποῦ εἶναι σήμερον, καὶ αὔριον τὰ βάλλυσιν εἰς τὸν φοῦρνον, ὁ Θεὸς τέτοιας λογῆς τὰ στολίζῃ, πόσῳ μᾶλλον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

31 Μὴ οὖν μεριμνήσητε, λέγοντες· Τί φάγωμεν, ἢ τί πίωμεν, ἢ τί περιβαλώμεθα;

31 Μὴν ἐγνοιάζεσθε τὸ λοιπὸν, λέγοντες· τί νὰ φᾶμεν, καὶ τί νὰ πιῶμεν, καὶ τί νὰ ἐνδυθοῦμεν.

32 Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρήζετε τούτων ἁπάντων.

32 Ὅτι ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη τὰ γυρεύυσι· Διατὶ ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος ἐξεύρει πῶς τὰ χρειάζεσθε ἐτοῦτα ὅλα.

33 Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

33 Ἀμὴ πρῶτα ζητᾶτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην του, καὶ τοῦτα ὅλα θέλυν σᾶς αὐγατισθῆ.

34 Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.

34 Μὴν ἔχετε ἔγνοιαν λοιπὸν διὰ τὸ αὔριον· Διατὶ ἡ αὐριοσυνὴ θέλει φροντίσει τὰ ἰδικάτης· σώνει πᾶσαν ἡμέραν ἡ πειραξίστης.

Κεφ. ζ'. 7.

ΜΗ' κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε.

ΜΗ'ν κρίνετε, διὰ νὰ μὴν κριθῆτε.

2 Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

2 Διατὶ ὅ, τι λογῆς κρίσιν κρίνετε, θέλετε κριθῆ καὶ ἐσεῖς· καὶ μὲ ἐκεῖνο τὸ μέτρον, ὁποῦ μετρᾶτε τοὺς ἄλλυς, θέλετε μετρηθῆ καὶ ἐσεῖς.

3 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;

3 Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλάκι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦσου, καὶ τὸ δοκάρι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτισου, δὲν τὸ στοχάζεσαι.

4 Ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· Ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;

5 Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων· μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς.

7 Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

8 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

9 Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

10 Καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

11 Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

4
ἀδελ
γάλε
σου
εἰς τ
5
λα τ
καὶ
λης
τοῦ
τὴν
μα
εἰς
μία
μὲ
σου
θῆ·
κλυ
ἀνοι
τᾶ,
εὑρί
πᾶ,
ἀπὸ
τυ
τοῦ
ρι, μ
ὅλοι
ρετε
σμα
μᾶλ
θέλε
ὀπῦ

12 Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

13 Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη, καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοί εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς.

14 Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν.

15 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες.

16 Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

17 Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ.

18 Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.

19 Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

12 Ὅλα λοιπόν, ὅσα θέλετε νὰ σᾶς κάμνουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἔτζι κάμνετε καὶ ἐσεῖς εἰς αὐτούς· διατὶ ἐτοῦτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

13 Ἐμβᾶτε ἀπὸ τὴν στενὴν τὴν θύραν· ὅτι πλατεῖα εἶναι ἡ θύρα, καὶ πλατύχωρη ἡ στράτα, ὁποῦ φέρνει εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἶναι, ὁποῦ περνοῦν ἀπ' αὐτήν.

14 Ὅτι ἡ θύρα εἶναι στενή, καὶ τεθλιμμένη ἡ στράτα, ὁποῦ φέρνει εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ τὴν εὑρίσκουσι.

15 Καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς ἐσᾶς μὲ φορέματα προβάτων, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι λύκοι ἅρπαγες.

16 Ἀπὸ τοὺς καρπούς τους θέλετε τοὺς γνωρίσει· μῆνα ἀπὸ ἀκάνθια μαζώνουσι σταφύλια; ἢ ἀπὸ τριβόλια σῦκα;

17 Τέτοιας λογῆς κάθε δένδρον καλὸν κάμνει καρποὺς καλούς· καὶ τὸ κακὸν δένδρον, κάμνει κακοὺς καρπούς.

18 Δὲν ἠμπορεῖ τὸ καλὸν δένδρον, νὰ κάμῃ πονηροὺς καρπούς, οὐ δὲ τὸ κακὸν δένδρον, νὰ κάμῃ καλοὺς καρπούς.

19 Κάθε δένδρον ὁποῦ δὲν κάμνει καλὸν καρπόν, κόπτεται, καὶ βάλλεται εἰς τὴν φωτίαν.

20 Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

20 Ἀπὸ τοὺς καρποὺς των τὸ λοιπὸν θέλετε τοὺς γνωρίσει.

21 Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

21 Ὄχι καθένας ὁποῦ μὲ λέγει, Κύριε, Κύριε, θέλει ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὁποῦ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

22 Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

22 Πολλοὶ θέλουσι μοῦ εἰπεῖ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν Κύριε, Κύριε, δὲν ἐπροφητεύσαμεν εἰς τὸ ὄνομάσου, καὶ μὲ τὸ ὄνομάσου εὐγάλαμεν δαιμόνια, καὶ μὲ τὸ ἰδικόνσου ὄνομα ἐκάμαμεν πολλὰς δυνάμεις;

23 Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

23 Τότε θέλω τοὺς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ παῤῥησία, ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ ἐμένα οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας.

24 Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

24 Καθ' ἕνας λοιπόν, ὁποῦ ἀκούει τὰ λόγιάμου τοῦτα, καὶ τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει μὲ ἕνα ἄνδρα φρόνιμον, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπῆτιτου ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

25 Καὶ κατέβη ἡ βροχή, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

25 Καὶ ἐκατέβη ἡ βροχή, καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοί, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἔπεσε· διατὶ ἦτον θεμελιωμένον εἰς τὴν πέτραν.

26 Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ μὴ ποιῶν αὐτούς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ἀκούει τὰ λόγιάμου τοῦτα, καὶ δὲν τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει ὡσὰν ἕνα ἄνδρα λωλόν, ὁποῦ

οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον·

27 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ· καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη.

28 Καὶ ἐγένετο, ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξεπλήσσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

29 Ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

ἔκτισε τὸ σπῆτί του ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον.

27 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο· καὶ ἔπεσε, καὶ τὸ πεσιμόν του ἔγινε μεγάλον.

28 Καὶ τότε ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὰ λόγια ἐτοῦτα, ἔφριττον τὰ πλήθη εἰς τὴν διδαχήν του.

29 Διατὶ τοὺς ἐδίδασκεν ὡσὰν ὁποῦ εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὡς καθὼς ἐδιδάσκασιν οἱ γραμματεῖς.

Κεφ. ή. 8.

ΚΑταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί.

2 Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

3 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λέπρα.

4 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅρα μηδενὶ εἴπῃς· ἀλλὰ ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε τὸ δῶρον, ὃ προσέταξε Μωσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

5 Εἰσελθόντι δὲ τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοὺμ, προσῆλθεν

ΚΑὶ ὡσὰν ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, τοῦ ἀκολούθησεν πολὺς ὄχλος.

2 Καὶ παρευθὺς ἦλθεν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπροσκύνα, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, ἐὰν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς.

3 Καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· θέλω, καθαρίσου. καὶ παρευθὺς ἐκαθαρίσθη ἡ λέπρα ἀπ' αὐτόν.

4 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· φυλάγου, νὰ μὴν τὸ εἰπῇς τινός· ἀλλὰ σύρε, καὶ δεῖξε τοῦ λόγου σου εἰς τὸν ἱερέα, καὶ πρόσφερε καὶ τὸ δῶρον, ὁποῦ ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτούς.

5 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἦλ-

αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακα-
λῶν αὐτὸν,
6 Καὶ λέγων, Κύριε, ὁ παῖς
μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ πα-
ραλυτικὸς, δεινῶς βασανιζό-
μενος.
7 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν.
8 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκα-
τόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰ-
μὶ ἱκανὸς, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέ-
γην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ
λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς
μου.
9 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός
εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ'
ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω
τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύε-
ται· καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχε-
ται· καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον
τοῦτο, καὶ ποιεῖ.
10 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς,
ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκο-
λουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην
πίστιν εὗρον.
11 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ
ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξου-
σι, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ
Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰα-
κὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐ-
ρανῶν.
12 Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλεί-
ας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος
τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ

θεν εἰς αὐτὸν ἑκατόνταρχος,
παρακαλῶντάς τον.
6 Καὶ λέγοντας· αὐθέντη,
τὸ παιδίμου κεῖται εἰς τὸ σπῆ-
τι παράλυτον, καὶ τιμωρᾶται
κακά.
7 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ
θέλω ἔλθη νὰ τὸν ἰατρεύσω.
8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόν-
ταρχος, καὶ εἶπεν· αὐθέντη,
δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ ἔλθῃς εἰς
τὸ σπῆτίμου· ἀλλὰ εἰπὲ μονα-
χὰ λόγον, καὶ θέλει ἰατρευθῇ
τὸ παιδίμου.
9 Διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄν-
θρωπος ἀπὸ κάτω εἰς ἐξουσίαν,
καὶ ἔχω ἀπὸ κάτωμου στρατιώ-
τας· καὶ λέγω εἰς τοῦτον, σύρε,
καὶ πηγαίνει· καὶ εἰς ἄλλον, ἔλα,
καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τὸν δοῦλόν
μου, κάμε τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει.
10 Καὶ ἀκούοντας ὁ Ἰησοῦς,
ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν εἰς ἐκεί-
νους, ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν·
ἀληθινὰ σᾶς λέγω· μὴ δὲ εἰς
τὸν Ἰσραὴλ δὲν εὕρηκα τόσην
μεγάλην πίστιν.
11 Καὶ λέγω σας, ὅτι πολ-
λοὶ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ
ἀπὸ τὴν δύσιν θέλουσιν ἔλθη,
καὶ θέλουσι συγκαθίσει μὲ
τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ
καὶ τὸν Ἰακὼβ εἰς τὴν βασι-
λείαν τῶν οὐρανῶν.
12 Καὶ οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας
θέλουσιν εὐγαλθῇ ἔξω εἰς τὸ σκό-
τος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶ-

κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησȣ̃ς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίϛευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτȣ̃ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

14 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησȣ̃ς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρȣ, εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτȣ̃ βεβλημένην καὶ πυρέσσȣσαν.

15 Καὶ ἥψατο τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός· καὶ ἠγέρθη, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

16 Ὀψίας δὲ γενομένης προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένȣς πολλȣ́ς· καὶ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ, καὶ πάντας τȣ̀ς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν.

17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐȣ τοῦ προφήτȣ, λέγοντος, Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τὰς νόσȣς ἐβάϛασεν.

18 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησȣ̃ς πολλȣ̀ς ὄχλȣς περὶ αὐτὸν, ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν.

19 Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ἀκολȣθήσω σοι ὅπȣ ἐὰν ἀπέρχῃ.

20 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησȣ̃ς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεȣ̀ς ἔχȣσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ ȣ̓ρανȣ̃ κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ οὐκ ἔχει πȣ̃ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

σθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ἑκατόνταρχον· πάγενε, καὶ καθὼς ἐπίϛευσες, νὰ σοῦ γένῃ. καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδίτȣ τὴν ὥραν ἐκείνην.

14 Καὶ πηγένωντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Πέτρȣ, εἶδε τὴν πενθεράντȣ κοιταμένην ὁποῦ ἐθερμαίνετον.

15 Καὶ ἐπίασε τὸ χέριτης, καὶ ἄφησέντην ἡ θέρμη· καὶ ἐσηκώθη, καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

16 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασε, τοῦ ἔφεραν πολλοὺς δαιμονισμένȣς· καὶ μὲ λόγον ἐδίωξε τὰ πνεύματα, καὶ ὅλȣς τοὺς ἀῤῥωϛημένȣς τοὺς ἰάτρευσε.

17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἡ προφητεία τοῦ προφήτȣ Ἡσαΐȣ, ὁποῦ λέγει· αὐτὸς ἐπῆρε ταῖς ἀσθένειαίς μας, καὶ ταῖς ἀῤῥωϛίαις μας ἐσήκωσε.

18 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησȣ̃ς πολὺν ὄχλοντριγύρωτȣ, ἐπρόςταξε νὰ περάσȣν πέρα.

19 Καὶ σιμώνοντας ἕνας γραμματεὺς, τοῦ λέγει· διδάσκαλε, ἐγὼ θέλω σὲ ἀκολȣθήσει ὅπȣ καὶ ἂν πάγῃς.

20 Καὶ λέγειτȣ ὁ Ἰησȣ̃ς. ἡ ἀλωποῦδες ἔχȣσι φωλιαῖς, καὶ τὰ πετεινὰ τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃ κατοσκίαις· ἀμὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ δὲν ἔχει πȣ̃ νὰ κλίνῃ τὸ κεφάλιτȣ.

21 Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου.

22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.

23 Καὶ ἐμβάντι αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

24 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥςε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε.

25 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα.

26 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐςε, ὀλιγόπιςοι; Τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ· καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

27 Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐςιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥςε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.

21 Καὶ ἄλλος ἀπὸ τοὺς μαθηλάδες του λέγει· αὐθέντη, δός μου ἄδειαν πρῶτον νὰ πάγω, νὰ θάψω τὸν πατέραμου.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· ἀκολούθαμε, καὶ ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς νεκρούςτων.

23 Καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ καράβι, καὶ τὸν ἀκολούθησαν οἱ μαθηλάδεςτου.

24 Καὶ παρευθὺς ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τόσον, ὁποῦ τὸ καράβι ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ κύματα· καὶ αὐτὸς ἐκοιμᾶτον.

25 Καὶ οἱ μαθηλαὶ ἐπῆγαν κοντᾶ καὶ τὸν ἐξύπνησαν, λέγοντες· αὐθέντη, γλύτωσέ μας, χανόμεσθεν.

26 Καὶ λέγει τους· Διατὶ εἶσθε φοβητζιάρηδες ὀλιγόπιςοι; τότε ἐσηκώθη, καὶ ἐπρόςαξε μὲ φοβερισμὸν τοὺς ἀνέμους, καὶ τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε γαλήνη μεγάλη.

27 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες· τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι ἐτοῦτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα τοῦ ὑπακούουσι.

28 Καὶ περνῶντας ἀντίπερα εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, τὸν ἀπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, ὁποῦ εὐγένασιν ἔξω ἀπὸ τὰ μνημόρια, ἄγριοι πολλὰ, τόσον, ὁποῦ δὲν ἐδύνετον νὰ περάση κανένας ἀπὸ τὴν ςράταν ἐκείνην.

29 Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες, Τί ἡμῖν καὶ σοὶ, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;

29 Καὶ παρευθὺς ἔκραξαν, λέγοντες· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, τί ἔχομεν, νὰ κάμωμεν ἡμεῖς μὲ ἐσένα; ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς βασανίσῃς προτίτερα ἀπὸ τὸν καιρόν;

30 Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη.

30 Καὶ μακρὰ ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ἀγέλη χοίρων πολλῶν ὁποῦ ἔβοσκε.

31 Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

31 Καὶ οἱ δαίμονες τὸν ἐπαρακάλουν, λέγοντες· ἂν μᾶς εὐγάλλῃς, δόσμας ἄδειαν νὰ ἐμπᾶμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν.

32 Καὶ τοὺς εἶπε· παγένετε. καὶ ἐκεῖνοι εὐγῆκαν, καὶ ἐμπῆγαν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. καὶ παρευθὺς ὥρμησεν ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὰ νερά.

33 Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.

33 Καὶ οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἴπασιν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὰ πράγματα τῶν δαιμονισμένων.

34 Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν, παρεκάλεσαν, ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

34 Καὶ εὐθὺς ὅλη ἡ πόλις εὐγῆκε καὶ ἀπάντησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

2 Καὶ ἰδοὺ, προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βε-

ΚΑΙ ἐμβαίνοντας μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐπέρασε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἰδικήν του πόλιν.

2 Καὶ παρευθὺς τοῦ ἔφεραν ἕνα παραλυτικὸν βαλμένον ἀ-

βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

3 Καὶ ἰδοὺ, τινὲς τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ.

4 Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν, Ἱνατί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

5 Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν, Ἔγειραι καὶ περιπάτει;

6 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας (τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ) Ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

7 Καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν. καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

9 Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον· καὶ λέγει αὐτῷ, Ἀκολούθει μοι· Καὶ ἀναστὰς, ἠκολούθησεν αὐτῷ.

10 Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδοὺ,

πάνω εἰς κρεββάτι· καὶ βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιντους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν· ἔχε θάῤῥος παιδίμου, συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου.

3 Καὶ νὰ, κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ἔλεγαν ἀνάμεσά τους· ἐτοῦτος βλασφημᾶ.

4 Καὶ γνωρίζοντας ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμούςτων, εἶπεν· Διατί διαλογίζεσθε ἐσεῖς κακὰ εἰς ταῖς καρδίαιςσας.

5 Ποῖον εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῶ· σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαις· ἢ νὰ εἰπῶ· σήκω καὶ περιπάτει;

6 Καὶ διὰ νὰ ἐγνωρίσετε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὴν γῆν νὰ συγχωρᾶ ἁμαρτίαις, τότε λέγει τοῦ παραλυτικοῦ· σήκω καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτισου, καὶ σύρε εἰς τὸ σπῆτίσου.

7 Καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτίτου.

8 Καὶ βλέποντας ὁ λαὸς ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἔδωκε τέτοιας λογῆς ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ περνῶντας ὁ Ἰησοῦς ἀπ' ἐκεῖ, εἶδεν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ κουμέρκι, καὶ τὸν ἔλεγαν Ματθαῖον· καὶ λέγει του· ἀκολούθαμε. καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἀκολούθησέτον.

10 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀναπαυθῇ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ σπῆτίτου, καὶ νὰ,

ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ.

25 Ὅτε δὲ ἐξεβλήθη ὁ ὄχλος, εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἠγέρθη τὸ κοράσιον.

26 Καὶ ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕτη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ, κράζοντες, καὶ λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς υἱὲ Δαβίδ.

28 Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναὶ Κύριε.

29 Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν.

30 Καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, Ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω.

31 Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.

32 Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον.

33 Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες, Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ.

πέθανεν, ἀμὴ κοιμᾶται. καὶ τὸν ἀναγελοῦσαν.

25 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ὁ λαὸς ἔξω, ἐμβῆκε μέσα ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπίασεν τὸ κοράσιον ἀπὸ τὸ χέρι· καὶ ἐσηκώθη ἀπάνω.

26 Καὶ εὐγῆκεν ἡ φήμητου εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

27 Καὶ περνῶντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοὶ, καὶ ἐφώναζαν, καὶ ἔλεγαν· ὦ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησόνμας.

28 Καὶ ὡσὰν ἔφθασεν εἰς τὸ σπῆτι, ἦλθαν καὶ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε, πῶς δύναμαι νὰ τὸ κάμω τοῦτο; καὶ λέγουντου· ναὶ, αὐθέντη.

29 Τότε ἐπίασε τὰ μάτιάτους, καὶ λέγειτους· κατὰ τὴν πίστινσας ἂς σᾶς γένῃ.

30 Καὶ ἀνοίχθησαν τὰ μάτιάτους· καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ φοβερισμὸν τοὺς ἐπρόσταξε, λέγοντας· βλέπετε ἂς μὴν τὸ ἐξεύρῃ τινάς.

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, τὸν εὐφήμησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

32 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν αὐτοὶ, νὰ, καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα ἄνθρωπον βουβὸν δαιμονισμένον.

33 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον, ἐσύντυχεν ὁ βουβὸς· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγαν· οὐδέποτε ἐφάνη τέτοιας λογῆς εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ.

34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον, Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

34 Ἀμὴ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον· μὲ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων ἐτοῦτος εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

35 Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐτριγύρισεν ὅλαις ταῖς πόλαις καὶ ταῖς χώραις, διδάσκωντας εἰς τὰ συναγώγιά τους, καὶ κηρύττωντας τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ ἰατρεύωντας κάθε λογῆς ἀσθένειαις καὶ ἀχαμνοσύνη εἰς τὸν λαόν.

36 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα.

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέπωντας τὸν ὄχλον, τοὺς ἐσπλαγχνίσθη, ὅτι ἦταν ἀποσταμένοι καὶ σκορπισμένοι ὡσὰν πρόβατα ὁποῦ δὲν ἔχουν ποιμένα.

37 Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι·

37 Τότε λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· τὸ θέρος εἶναι πολὺ, ἀμὴ οἱ ἐργάταις εἶναι ὀλίγοι.

38 Δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

38 Παρακαλέσετε λοιπὸν τὸν αὐθέντην τοῦ θέρους, νὰ βάλλῃ ἐργάταις εἰς τὸ θέρος του.

Κεφ. ί. 10.

ΚΑΙ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.

ΚΑΙ ἐπροσκάλεσε τοὺς δώδεκα μαθητάδες, καὶ τοὺς ἔδωσεν ἐξουσίαν ἐναντίον τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων νὰ τὰ ευγάλουν, καὶ νὰ ἰατρεύουσι κάθε λογῆς ἀῤῥωστείαν καὶ κάθε λογῆς ἀχαμνοσύνην.

2 Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα· πρῶτος, Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζε-

2 Καὶ τῶν δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματα εἶναι ἐτοῦτα· πρῶτος εἶναι ὁ Σίμων, ὁποῦ λέγεται Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφός του· Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ

βεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

3 Φίλιππος, καὶ Βαρθολομαῖος· Θωμᾶς, καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης· Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος·

4 Σίμων ὁ Κανανίτης, καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν.

5 Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων, Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε, καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε·

6 Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

7 Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε, λέγοντες· Ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

8 Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

9 Μὴ κτήσησθε χρυσὸν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν.

10 Μὴ πήραν εἰς ὁδὸν, μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον· ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν.

11 Εἰς ἣν δ᾽ ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθητε, ἐξετάσατε, τίς ἐν

Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφός του.

3 Φίλιππος, καὶ Βαρθολομαῖος· Θωμᾶς, καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης· Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Λεββαῖος, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη Θαδδαῖος.

4 Σίμων ὁ Κανανίτης, καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριότης, ἐκεῖνος ὁποῦ καὶ τὸν ἐπαράδωκε.

5 Ἐτούτους τοὺς δώδεκα τοὺς ἔστειλεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλε, λέγοντας· εἰς τὴν στράταν τῶν ἐθνῶν νὰ μὴν πηγαίνετε, καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Σαμαρειτῶν νὰ μὴν ἐμβῆτε.

6 Ἀλλὰ περισσότερον νὰ πηγαίνετε εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ σπιτίου τοῦ Ἰσραήλ.

7 Καὶ πηγαίνοντες κηρύττετε, λέγοντες· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

8 Τοὺς ἀσθενημένους ἰατρεύετε, τοὺς λεπροὺς καθαρίζετε, τοὺς νεκροὺς ἀνασταίνετε, τὰ δαιμόνια εὐγάλετε· χάρισμα τὸ ἐπήρετε, χάρισμα τὸ δίδετε.

9 Νὰ μὴν ἀποκτήσετε χρυσάφι, μὴ δὲ ἀσήμι, μὴ δὲ χάλκωμα εἰς τὰ ζωνάριά σας.

10 Μὴ δὲ σακκοῦλι εἰς τὴν στράταν, μὴ δὲ δύο φορέματα, μὴ δὲ ὑποδήματα, μὴ δὲ ῥαβδί· Διατὶ ὁ ἐργάτης εἶναι ἄξιος διὰ τὴν τροφήν του.

11 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἢ χώραν ἐμβῆτε, ἐξετάξετε, τίς

αὐτῇ ἄξιός ἐςι, κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε.

12 Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀσπάσασθε αὐτήν.

13 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτῷ· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιςραφήτω.

14 Καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔςαι γῇ Σοδόμων καὶ Γομόῤῥων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

16 Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποςέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιςεραί.

17 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαςιγώσουσιν ὑμᾶς.

18 Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.

19 Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν

εἶναι εἰς αὐτὴν ἄξιος, καὶ ἐκεῖ μείνατε ἕως ὁποῦ νὰ εὐγῆτε.

12 Καὶ ὅταν ἐμβῆτε μέσα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ τὸ χαιρετᾶτε (λέγοντες· εἰρήνη εἰς τὸ σπῆτι τοῦτο.)

13 Καὶ ἂν εἶναι τὸ σπῆτι ἄξιον, ἃς ἔλθῃ ἡ εἰρήνησας εἰς αὐτό· ἂν δὲν εἶναι ἄξιον, ἡ εἰρήνησας ἃς γυρίσῃ εἰς ἐσᾶς.

14 Καὶ ὅποιος δὲν σᾶς δεχθῇ, μὴ δὲ ἀκούσῃ τὰ λόγιάσας, ὅταν εὐγῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἢ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, τινάξετε τὴν σκόνην τῶν ποδαριῶν σας.

15 Βέβαια σᾶς λέγω· πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόῤῥων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

16 Νὰ ὁποῦ σᾶς πέμπω ὡσὰν πρόβατα μέσα εἰς τοὺς λύκους· γενεῖτε τὸ λοιπὸν φρόνιμοι ὡσὰν τὰ φείδια, καὶ ἁπλοὶ ὡσὰν τὰ περιςέρια.

17 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦνσας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· Διατὶ θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς τὰ δικαςήρια, καὶ μέσα εἰς ταῖς συναγωγαῖςτων θέλουν σᾶς δέρει.

18 Καὶ θέλετε φερθῆ ὀμπροςὰ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγου μου, διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

19 Καὶ ὅταν σᾶς παραδί-

ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τί λαλήσετε.

20 Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

21 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

22 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

23 Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ.

25 Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ, ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ· καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;

26 Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γάρ ἐστι κεκαλυμμένον, ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσε-

δοῦν, μὴν ἐγνοιασθῆτε, πῶς ἢ τί θέλετε λαλήσει· Διατὶ θέλει σᾶς δοθῆ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν, τί θέλετε λαλήσει.

20 Διατὶ δὲν εἶσθε ἐσεῖς, ὁποῦ λαλεῖτε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός σας, ὁποῦ λαλεῖ εἰς ἐσᾶς.

21 Καὶ ἀδελφὸς ἀδελφὸν θέλει παραδώσει εἰς θάνατον, καὶ ὁ πατὴρ τὸ παιδίτου· καὶ θέλουν σηκωθῆ τὰ παιδία καταπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους, καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.

22 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει ἕως εἰς τὸ τέλος, θέλει σωθῆ.

23 Καὶ ὅταν σᾶς διώκουν εἰς τούτην τὴν πόλιν, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλετε τελειώσει τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Δὲν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, οὐ δὲ δουλευτὴς ἀπὸ τὸν αὐθέντην του.

25 Φθάνει εἰς τὸν μαθητὴν, νὰ γένῃ ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του· καὶ ὁ δουλευτὴς, ὡσὰν ὁ αὐθέντης του· ἀνίσως καὶ τὸν αὐθέντην τοῦ σπητίου ἐκάλεσαν Βεελζεβοὺλ, πόσῳ μᾶλλον τοὺς ἰδικούς του;

26 Μὴν τοὺς φοβηθῆτε λοιπόν· Διατὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον, ὁποῦ νὰ μὴν ξεσκε-

ται, καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

27 Ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτί· καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων.

28 Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ.

29 Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν;

30 Ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί.

31 Μὴ οὖν φοβηθῆτε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς.

32 Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

33 Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

34 Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν·

πασθῇ, καὶ κρυφὸν, ὁποῦ να μὴν γνωρισθῇ.

27 Ἐτοῦτο, ὁποῦ σᾶς λέγω εἰς τὸ σκότος, νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς τὸ φῶς· καὶ τοῦτο, ὁποῦ ἀκούετε κρυφᾶ εἰς τὸ αὐτὶ, νὰ τὸ κηρύξετε ἀπάνω εἰς τὰ δόματα.

28 Καὶ μὴν φοβηθῆτε ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ φονεύουν τὸ κορμὶ, καὶ τὴν ψυχὴν δὲν δύνουνται νὰ τὴν φονεύσουν· ἀλλὰ περισσότερον πρέπει νὰ φοβηθῆτε ἐκεῖνον, ὁποῦ δύνεται νὰ χαλάσῃ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ κορμὶ εἰς τὴν γέενναν.

29 Δὲν πουλοῦνται δύο πουλία διὰ ἕνα ἄσπρον, καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλει πέσει εἰς τὴν γῆν χωρὶς τοῦ πατρόςσας;

30 Ἀμὴ ἐσᾶς καὶ ἡ τρίχαις ὅλαις τῆς κεφαλῆςσας εἶναι μετρημέναις.

31 Μὴν φοβᾶσθε λοιπόν· ἀπὸ πολλὰ πουλία διαφέρετε ἐσεῖς.

32 Πᾶς ἄνθρωπος λοιπὸν, ὁποῦ ὁμολογήσει εἰς ἐμένα ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θέλω ὁμολογήσει καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ὀμπροστὰ εἰς τὸν πατέραμου τὸν οὐράνιον.

33 Καὶ ὅποιος μὲ ἀρνηθῇ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θέλω τὸν ἀρνηθῇ καὶ ἐγὼ ὀμπροστὰ εἰς τὸν πατέραμου τὸν οὐράνιον.

34 Μὴν λογιάσετε, ὅτι ἦλθα νὰ βάλλει εἰρήνην εἰς τὴν

οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν.

35 Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς.

36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου, οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.

37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.

38 Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.

39 Ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.

40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με.

41 Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται· καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται.

42 Καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον, εἰς ὄνομα μα-

γῆν· δὲν ἦλθα νὰ βάλλω εἰρήνην, ἀλλὰ σπαθήν.

35 Διατὶ ἐγὼ ἦλθα νὰ διαχωρίσω ἄνθρωπον ἐναντίον τοῦ πατρόςτου, καὶ θυγατέρα ἐναντίον τῆς μητρόςτης, καὶ νύμφην ἐναντίον τῆς πενθερᾶςτης.

36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι οἱ οἰκιακοίτου.

37 Ἐκεῖνος, ὅπου ἀγαπᾶ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λόγουμου· καὶ ὅποιος ἀγαπᾶ υἱὸν ἢ θυγατέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξιος διατεμένα.

38 Καὶ ὅποιος δὲν πέρνει τὸν σταυρόντου, καὶ νὰ ἀκολουθᾷ ὀπίσωμου, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λόγουμου.

39 Ἐκεῖνος, ὅπου εὕρει τὴν ζωήντου, θέλει τὴν χάσει· καὶ ἐκεῖνος, ὅπου τὴν χάσει διὰ λόγουμου, θέλει τὴν εὕρει.

40 Ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται ἐσᾶς, ἐμένα δέχεται. καὶ ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον, ὅπου μὲ ἔστειλε.

41 Ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, θέλει πάρει πληρωμὴν προφήτου· καὶ ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, θέλει πάρει πληρωμὴν δικαίου.

42 Καὶ ὅποιος ἐὰν ποτίσῃ ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικροὺς ἕνα ποτήριον νερὸν κρυὸν εἰς ὄνομα

θητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

μαθητοῦ, βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει χάσει τὴν πληρωμήντου.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν, τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

2 Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

3 Εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ, ἃ ἀκούετε καὶ βλέπετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

6 Καὶ μακάριός ἐστιν, ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

7 Τούτων δὲ πορευομένων, ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγειν τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;

8 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδού, οἱ τὰ

ΚΑΙ ἔγινεν, ὡσὰν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς νὰ διατάσσῃ τοὺς δώδεκα μαθητάδεςτου, ἐδιέβη ἀπ' ἐκεῖ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ κηρύττῃ εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν.

2 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔστοντας νὰ ἀκούσῃ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, ἔπεμψε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδεςτου.

3 Καὶ λέγειτου· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον καρτεροῦμεν;

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπέντους· πηγένοντες εἰπέτε τοῦ Ἰωάννου ἐτοῦτα, ὁποῦ βλέπετε καὶ ἀκούετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, κουλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κουφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἀνασταίνονται, καὶ οἱ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

6 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ δὲν σκανδαλισθῇ εἰς τοῦ λόγουμου.

7 Καὶ πηγένοντες ἐτοῦτοι, ἄρχησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν διὰ τὸν Ἰωάννην· τί εὐγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ εἰδῆτε, καλάμι, ὁποῦ ταράσσεται ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

8 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰδῆτε; ἄνθρωπον στολισμένον μὲ μαλακὰ φορέματα; νά, ἐκεῖ-

μαλακὰ φοροῦντες, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν.

9 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ, λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.

10 Οὗτος γάρ ἐστι, περὶ οὗ γέγραπται· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, μείζων αὐτοῦ ἐστιν.

12 Ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.

13 Πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν.

14 Καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι.

15 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

16 Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶ παιδαρίοις ἐν ἀγοραῖς καθημένοις, καὶ προσφωνοῦσι τοῖς ἑταίροις αὐτῶν,

17 Καὶ λέγουσιν· Ηὐλήσα-

νοι, ὁποῦ φοροῦσι τὰ μαλακὰ, εἶναι μέσα εἰς τὰ σπήλια τὰ βασιλικά.

9 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰδῆτε; προφήτην; ναὶ λέγω σας, καὶ περισσότερον ἀπὸ προφήτην.

10 Διατὶ ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη· νὰ, ὁποῦ ἐγὼ στέλλω τὸν ἄγγελόν μου ὀμπροστά σου, ὁ ὁποῖος θέλει ἑτοιμάσει τὴν στράταν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Βέβαια σᾶς λέγω, δὲν ἐσηκώθη ἀπὰ ἐκείνους, ὁποῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ γυναῖκες, μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· ἀμὴ ὁ μικρότερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, εἶναι μεγαλίτερος ἀπ' αὐτόν.

12 Καὶ ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως τώρα ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ τὴν ἁρπάζουσι.

13 Διατὶ ὅλοι οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως τοῦ Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν.

14 Καὶ ἂν θέλετε νὰ τὸν δεχθῆτε, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἠλίας, ὁποῦ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ.

15 Ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

16 Καὶ μὲ τί νὰ παρομοιάσω τὴν γενεὰν ἐτούτην; ὁμοιάζει παιδία μικρὰ, ὁποῦ κάθουνται εἰς τοὺς φόρους, καὶ λαλοῦσιν εἰς τοὺς συντρόφους των,

17 Καὶ λέγουν· ἐμεῖς σᾶς

μεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκόψασθε.

18 Ἦλθε γὰρ Ἰωάννης μήτε ἐσθίων, μήτε πίνων· καὶ λέγουσι· Δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ λέγουσιν· Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς.

20 Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐγένοντο αἱ πλεῖσται δυνάμεις αὐτοῦ, ὅτι οὐ μετενόησαν.

21 Οὐαί σοι Χοραζὶν, οὐαί σοι Βηθσαϊδάν· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ μετενόησαν.

22 Πλὴν λέγω ὑμῖν· Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ ὑμῖν.

23 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν σοὶ, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σήμερον.

ἐπαίξαμεν, καὶ ἐσεῖς δὲν ἐχορέψετε· σᾶς ἐμυρολογήσαμεν, καὶ δὲν ἐλυπηθήκετε.

18 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης, ὁποῦ μὴ δὲ ἔτρωγεν, μὴ δὲ ἔπινεν· καὶ λέγουσιν, ὅτι δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ τρώγει καὶ πίνει· καὶ λέγουσιν· νὰ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τῶν τελωνίδων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν. ἀμὴ ἡ σοφία ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ παιδιά της.

20 Τότε ἄρχισε νὰ ὀνειδίζῃ τὰς πόλεις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐγίνουνταν αἱ περισσότεραίς του δυνάμεις, ὅτι δὲν ἐμετανόησαν.

21 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσένα Χοραζεὶν, ἀλλοίμονον εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· ὅτι αἱ δύναμαις, ὁποῦ ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἐὰν ἐγίνουνταν εἰς τὴν Τύρω καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα, κἄποτε ἤθελαν μετανοήσῃ (νὰ βάλλουσι) σάκκους καὶ στάκταις.

22 Μὲ ὅλον τοῦτο λέγω σας εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν Τύρω καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα, παρὰ εἰς ἐσᾶς.

23 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ὁποῦ ὑψώθης ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, θέλεις καταβιβασθῇ, ἕως τὸν ᾅδην· διατὶ αἱ δύναμαις, ὁποῦ ἔγιναν εἰς ἐσένα, ἐὰν ἐγίνουνταν εἰς τὰ Σόδομα, ἤθελαν μείνῃ ἕως τὴν σήμερον.

24 Πλὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι γῇ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ σοί.

25 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν. Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις.

26 Ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

27 Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν, εἰ μὴ ὁ πατήρ· οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

28 Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

29 Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

30 Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

24 Ὅμως λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὰ Σόδομα εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς ἐσένα.

25 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· εὐχαριστῶσε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι τὰ ἔκρυψες ἐτοῦτα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς φρονίμους, καὶ τὰ ἐφανέρωσες εἰς τὰ νήπια.

26 Ναὶ βέβαια ὦ πάτερ, ὅτι ἔτζι σοῦ ἄρεσε.

27 Ὅλα μοῦ ἐπαραδόθηκαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου· καὶ οὐδένας γνωρίζει τὸν υἱὸν, παρὰ ὁ πατήρ· οὐ δὲ γνωρίζει τινὰς τὸν πατέρα, παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὅποιον θέλει ὁ υἱὸς νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ.

28 Ἐλᾶτε εἰς ἐμένα ὅλοι οἱ κοπιασμένοι καὶ οἱ φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀναπαύσει.

29 Ἐπάρετε τὸν ζυγόν μου ἀπάνωσας, καὶ μάθετε ἀπὸ ἐμένα, ὅτι εἶμαι ἥμερος καὶ ταπεινὸς εἰς τὴν καρδίαν· καὶ θέλετε εὕρει ἀνάπαυσιν εἰς ταῖς ψυχαῖς σας.

30 Διατὶ ὁ ζυγός μου εἶναι καλὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΕΝ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐπορεύθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων· οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείνασαν, καὶ

ΕΙς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰ σάββατα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς σποραῖς· καὶ οἱ μαθηταί του ἐπείνασαν, καὶ

ἤρξαντο τίλλειν στάχυας, καὶ ἐσθίειν.

2 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἰδόντες, εἶπον αὐτῷ, Ἰδοὺ, οἱ μαθηταί σου ποιοῦσιν, ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ.

3 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ;

4 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἐξὸν ἦν αὐτῷ φαγεῖν, οὐδὲ τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι μόνοις;

5 Ἢ οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι τοῖς σάββασιν οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλοῦσι, καὶ ἀναίτιοί εἰσι;

6 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι τοῦ ἱεροῦ μείζων ἐστὶν ὧδε.

7 Εἰ δὲ ἐγνώκειτε, τί ἐστιν· Ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν, οὐκ ἂν κατεδικάσατε τοὺς ἀναιτίους.

8 Κύριος γάρ ἐστι καὶ τοῦ σαββάτου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

9 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν.

10 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπος ἦν τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἔξεστι τοῖς σάββασι θερα-

ἄρχισαν νὰ τρίβουν ἀστάχυα, καὶ νὰ τρώγουν.

2 Καὶ οἱ φαρισαῖοι ὡσὰν τὸ εἶδαν, τοῦ εἶπαν· νὰ, οἱ μαθητάδες σου, ὁποῦ κάμνουν ἐκεῖνο, ὁποῦ δὲν εἶναι συγχώρησις νὰ τὸ κάμνουν τὸ σάββατον.

3 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζί του;

4 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐξουσίαν νὰ τὰ φάγῃ, οὐδὲ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν, ἀλλὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς μόνοι;

5 Ἢ δὲν ἐδιαβάσετε εἰς τὸν νόμον, ὅτι τὰ σάββατα οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ ἱερὸν καταλύουσι τὸ σάββατον, καὶ εἶναι ἀκατηγόρητοι;

6 Καὶ λέγω σας, ἐδῶ εἶναι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸ ἱερόν.

7 Ἂν ἠθέλετε γνωρίσῃ, τί εἶναι· ἔλεον θέλω καὶ ὄχι θυσίαν, δὲν ἠθέλετε καταδικάσῃ ἐκείνους, ὁποῦ δὲν ἐπταίσασιν.

8 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐθέντης καὶ τοῦ σαββάτου.

9 Καὶ εὐγένωντας ἀπ᾽ ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ συναγώγι των.

10 Καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες· ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰατρεύσῃ

πιούειν; ἵνα κατηγορήσωσιν αὐ-
τοῦ.
11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τίς
ἔςαι ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃς ἕξει
πρόβατον ἓν, καὶ ἐὰν ἐμπέσῃ
τοῦτο τοῖς σάββασιν εἰς βόθυ-
νον, οὐχὶ κρατήσει αὐτὸ καὶ
ἐγερεῖ;
12 Πόσῳ οὖν διαφέρει
ἄνθρωπος προβάτου; ὥςε
ἔξεςι τοῖς σάββασι καλῶς
ποιεῖν.
13 Τότε λέγει τῷ ἀνθρώ-
πῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, καὶ
ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεςάθη ὑ-
γιὴς ὡς ἡ ἄλλη.
14 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι συμβού-
λιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ ἐξελ-
θόντες, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσω-
σιν.
15 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνοὺς ἀνεχώ-
ρησεν ἐκεῖθεν· καὶ ἠκολούθησαν
αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, καὶ ἐθερά-
πευσεν αὐτοὺς πάντας.
16 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς,
ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσω-
σιν.
17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥη-
θὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος·
18 Ἰδοὺ, ὁ παῖς μου, ὃν ᾑρέ-
τισα· ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐ-
δόκησεν ἡ ψυχή μου· θήσω τὸ
πνεῦμά μου ἐπ' αὐτὸν, καὶ κρί-
σιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ.
19 Οὐκ ἐρίσει, οὐδὲ κραυ-
γάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς

τινὰς τὸ σάββατον; διὰ νὰ
τὸν κατηγορήσουν.
11 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν·
ποῖος ἄνθρωπος θέλει εἶσθαι
ἀπὸ σᾶς, ὁποῦ νὰ ἔχῃ ἕνα πρό-
βατον, καὶ νὰ πέσῃ εἰς ἕνα
λάκκον, καὶ δὲν ἤθελε τὸ
πιάσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ;
12 Καὶ πόσην διαφορὰν
ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρό-
βατον; εἰς τόσον ὁποῦ καὶ τὸ
σάββατον εἶναι δυνατὸν νὰ
κάμῃ τινὰς καλωσύνην.
13 Τότε λέγει τοῦ ἀνθρώπου
ἐκείνου· ἅπλωσε τὸ χέρισου, καὶ
τὸ ἅπλωσε· καὶ ἐκαταςάθη
ὁλόγερον, ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.
14 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι,
ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐσυμβου-
λεύθησαν ἐνάντιάτου, διὰ νὰ
τὸν χαλάσουν.
15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζων-
τάςτο ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ· καὶ
τὸν ἀκολούθησαν ὄχλοι πολλοὶ,
καὶ ὅλους τοὺς ἐθεράπευσε.
16 Καὶ τοὺς ἐπρόςαξεν,
νὰ μὴν τὸν φανερώσουσι.
17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο
ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προ-
φήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ ἔλεγεν·
18 Νὰ, τὸ παιδίμου, τὸ ὁ-
ποῖον ἐδιάλεξα· τὸ ἀγαπημέ-
νον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαύεται
ἡ ψυχήμου· θέλω βάλλει τὸ
πνεῦμά μου εἰς αὐτὸν, καὶ θέλει
μηνύσει εἰς τὰ ἔθνη κρίσιν.
19 Δὲν θέλει φιλονικήσει, οὐδὲ
θέλει φωνάξει, οὐδὲ κανεὶς θέ-

πλατείαις τὴν φωνὴν αὐτοῦ.	λει ἀκούσει τὴν φωνήν του εἰς τὰ πλατώματα.
20 Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει· ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν.	20 Καλάμι συντριμμένον δὲν θέλει τζακίσει, καὶ λινάρι, ὁποῦ νὰ καπνίζῃ, δὲν θέλει σβέσει· ἕως ὁποῦ νὰ εὐγάλῃ ἔξω εἰς νίκην τὴν κρίσιν.
21 Καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσι.	21 Καὶ εἰς τὸ ὄνομάτου θέλουν ἐλπίσει τὰ ἔθνη.
22 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος, τυφλὸς καὶ κωφός· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὸν, ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν.	22 Τότε τοῦ ἐφέρθη ἕνας δαιμονισμένος, τυφλὸς καὶ βουβός· καὶ τὸν ἰάτρευσε, τόσον ὁποῦ ὁ τυφλὸς καὶ βουβὸς καὶ ἔβλεπε καὶ ἐλάλει.
23 Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγον· Μήτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Δαβίδ;	23 Καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγαν· μήνα εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Δαβίδ;
24 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες, εἶπον· Οὗτος οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, εἰ μὴ ἐν τῷ Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων.	24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἔλεγαν· ἐτοῦτος δὲν εὐγάνει τὰ δαιμόνια, παρὰ μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, ὁποῦ εἶναι ἄρχων τῶν δαιμόνων.
25 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ᾽ ἑαυτῆς, ἐρημοῦται· καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ᾽ ἑαυτῆς, οὐ σταθήσεται.	25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνωρίζωντας τοὺς διαλογισμούς των, τοὺς εἶπε· πᾶσα βασιλεία, ὁποῦ νὰ διαμοιρασθῇ ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου της, ἐρημώνεται· καὶ πᾶσα πόλις καὶ σπῆτι, ὁποῦ νὰ μοιρασθῇ ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου του, δὲν θέλει σταθῇ.
26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ᾽ ἑαυτὸν ἐμερίσθη· πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;	26 Καὶ ἀνίσως καὶ ὁ Σατανᾶς εὐγάνει τὸν Σατανᾶν, ἐμοιράσθη καταπάνω τοῦ λόγου του· πῶς τὸ λοιπὸν θέλει σταθῇ ἡ βασιλεία του;
27 Καὶ εἰ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑ-	27 Καὶ ἂν ἐγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, οἱ

μῶν ἐν τίνι ἐκβάλλυσι; διὰ τῦτο αὐτοὶ ὑμῶν ἔσονται κριταί.

28 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τῦ Θεῦ.

29 Ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυρῦ, καὶ τὰ σκεύη αὐτῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον δήσῃ τὸν ἰσχυρὸν, καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτῦ διαρπάσει;

30 Ὁ μὴ ὢν μετ᾽ ἐμῦ, κατ᾽ ἐμῦ ἐςι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ᾽ ἐμῦ, σκορπίζει.

31 Διὰ τῦτο λέγω ὑμῖν· Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις· ἡ δὲ τῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις.

32 Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱῦ τοῦ ἀνθρώπυ, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ πνεύματος τῦ ἁγίυ, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ ὔτε ἐν τύτῳ τῷ αἰῶνι, ὔτε ἐν τῷ μέλλοντι.

33 Ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον καλὸν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτῦ καλόν· ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον σαπρὸν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ τοῦ καρπῦ τὸ δένδρον γινώσκεται.

34 Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς

υἱοίσας μὲ τίνα τὰ ἐυγάλυσι; διὰ τῦτο αὐτοὶ θέλυσιν εἶσθαι κριτάδεςσας.

28 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἐγὼ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεῦ ἐυγάνω τὰ δαιμόνια, ἔφθασε λοιπὸν ἡ βασιλεία τοῦ Θεῦ εἰς ἐσᾶς.

29 Ἢ πῶς ἠμπορεῖ κανένας νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δυνατῦ, καὶ νὰ ἁρπάξῃ τὰ πράγματάτυ, ἂν δὲν δέσῃ πρῶτα τὸν δυνατὸν, καὶ τότε νὰ κυρσέψῃ τὸ σπῆτίτυ;

30 Ἐκεῖνος, ὁπῦ δὲν εἶναι μαζύμυ, εἶναι ἐναντίος μυ· καὶ ἐκεῖνος, ὁπῦ δὲν μαζώνει μαζύμυ, σκορπίζει.

31 Διὰ τῦτο σᾶς λέγω· πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία θέλει συγχωρηθῆ εἰς τὺς ἀνθρώπυς· ἀμὴ ἡ βλασφημία τῦ πνεύματος δὲν θέλει συγχωρηθῆ.

32 Καὶ ὅποιος εἰπεῖ λόγον ἐναντίον τοῦ υἱῦ τοῦ ἀνθρώπυ, θέλει τοῦ συγχωρηθῆ· ἀμὴ ὅποιος εἰπεῖ λόγον ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίυ, δὲν θέλει συγχωρηθῆ, μήτε εἰς ἐτῦτον τὸν αἰῶνα, ὔ δὲ εἰς τὸν μέλλωντα.

33 Ἢ κάμετε τὸ δένδρον καλὸν, καὶ τὸν καρπόντυ καλόν· ἢ κάμετε τὸ δένδρον σάπιον, καὶ τὸν καρπόντυ σάπιον· διατὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν γνωρίζεται τὸ δένδρον.

34 Παιδιὰ ὄχεντραις, πῶς

δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πονηροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ.

35 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας ἐκβάλλει τὰ ἀγαθά· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά.

36 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

37 Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ, καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ.

38 Τότε ἀπεκρίθησάν τινες τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν.

39 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

40 Ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας· οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.

41 Ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς

ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε καλὰ, ὄντες κακοί; διατὶ ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.

35 Ὁ καλὸς ἄνθρωπος εὐγάλει τὰ καλὰ ἀπὸ τὸν καλὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος εὐγάλει τὰ πονηρὰ ἀπὸ τοῦ κακοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας του.

36 Ἀμὴ λέγω σας, ὅτι κάθε λογῆς λόγον ἀργὸν, ὁποῦ νὰ εἰποῦσιν οἱ ἄνθρωποι, θέλουσι δώσει λογαριασμὸν δι' αὐτὸν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

37 Διατὶ ἀπὸ τὰ λόγιά σου θέλεις δικαιωθῆ, καὶ ἀπὸ τὰ λόγιά σου θέλεις κατακριθῆ.

38 Τότε ἀπεκρίθηκαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπαν· διδάσκαλε, θέλομεν νὰ εἰδοῦμεν ἀπὸ λόγου σου τίποτες σημεῖον.

39 Καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἡ γενεὰ ἡ πονηρὰ καὶ μοιχεύτρια ζητεῖ σημεῖον· καὶ σημεῖον δὲν θέλει δοθῆ εἰς αὐτὴν, παρὰ τὸ σημάδι τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

40 Διατὶ καθὼς ὁ Ἰωνᾶς ἦτον εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέραις καὶ τρεῖς νύκταις· ἔτζι θέλει εἶσθαι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν καρδίαν τῆς γῆς τρεῖς ἡμέραις καὶ τρεῖς νύκταις.

41 Ἄνθρωποι Νινευῖται θέλουσιν ἀνασταθῆ εἰς τὴν κρίσιν

γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

μαζὺ μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλουν τὴν κατακρίνει· διατὶ ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ νὰ, ἐδῶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Ἰωνᾶ.

42 Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

42 Ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θέλει σηκωθῇ εἰς τὴν κρίσιν μαζὺ μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλει τὴν κατακρίνει· διατὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ νὰ, ἐδῶ ὁποῦ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος.

43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει.

43 Καὶ ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα εὔγῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾶ ἀπὸ τόπους ἀνύδρους, γυρεύοντας ἀνάπαυσιν, καὶ δὲν εὑρίσκει.

44 Τότε λέγει, Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξῆλθον. Καὶ ἐλθὸν, εὑρίσκει σχολάζοντα, σεσαρωμένον, καὶ κεκοσμημένον.

44 Τότε λέγει· ἂς γυρίσω εἰς τὸ σπῆτί μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἐυγῆκα. καὶ παγίνοντας, τὸ εὑρίσκει ἄδειον, καὶ σαρωμένον, καὶ στολισμένον.

45 Τότε πορεύεται, καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. Οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ.

45 Τότε παγίνει, καὶ πέρνει μαζύτου ἄλλα ἑπτὰ δαιμόνια πονηρότερα ἀπὸ λόγουτου, καὶ ἐμβαίνουν καὶ καθίζουν ἐκεῖ· καὶ γίνονται τὰ ὕστερα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα. τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν πονηρήν.

45 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος τοῖς ὄχλοις, ἰδοὺ, ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκει-

46 Καὶ ἀκόμι συντυχένοντας αὐτὸς εἰς τοὺς ὄχλους, νὰ, ἡ μάνατου καὶ τὰ ἀδέλφιάτου

ςου ἔξω, ζητοῦντες αὐτῷ λα-
λῆσαι.
47 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Ἰδοὺ,
ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου
ἔξω ἑστήκασι, ζητοῦντές σοι λα-
λῆσαι.
48 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε
τῷ εἰπόντι αὐτῷ· Τίς ἐστιν ἡ
μήτηρ μου, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ
ἀδελφοί μου;
49 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα
αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ,
εἶπεν· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου, καὶ οἱ
ἀδελφοί μου·
50 Ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ
τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, τοῦ
ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφὸς,
καὶ ἀδελφὴ, καὶ μήτηρ ἐστίν.

ἐστέκουνται ἔξω, γυρεύοντες νὰ
τὸν συντύχουν.
47 Καὶ κάποιος τοῦ εἶπε·
νὰ, ἡ μάνασου καὶ τὰ ἀδελ-
φιάσου στέκουνται ἔξω, γυρεύον-
τες νὰ σὲ συντύχουν.
48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη
ἐκείνου, ὁποῦ τοῦ τὸ εἶπε· ποῖα
εἶναι ἡ μάναμου, καὶ ποῖοι εἶ-
ναι οἱ ἀδελφοίμου.
49 Καὶ ἁπλώνωντας τὸ
χέριτου εἰς τοὺς μαθητάςτου,
εἶπε· νὰ ἡ μάναμου, καὶ οἱ
ἀδελφοίμου.
50 Διατὶ ὅποιος θέλει
κάμει τὸ θέλημα τοῦ πατρός-
μου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν,
αὐτὸς εἶναι ἀδελφόςμου, καὶ
ἀδελφήμου, καὶ μάναμου.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΕΝ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελ-
θὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς οἰ-
κίας, ἐκάθητο παρὰ τὴν θά-
λασσαν·
2 Καὶ συνήχθησαν πρὸς
αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, ὥστε αὐ-
τὸν εἰς τὸ πλοῖον ἐμβάντα κα-
θῆσθαι· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ
τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει.
3 Καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολ-
λὰ ἐν παραβολαῖς, λέγων· Ἰ-
δοὺ, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ
σπείρειν.
4 Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν,
ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν·
καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ, καὶ
κατέφαγεν αὐτά.

ΚΑΙ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
εὐγῆκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ
σπῆτι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ
παραθαλάσσιον.
2 Καὶ ἐμαζώχθησαν εἰς αὐ-
τὸν πολλοὶ ὄχλοι, εἰς τόσον ὁποῦ
ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ
ἐκάθισε· καὶ ὅλος ὁ ὄχλος
ἐστέκουνταν εἰς τὸν αἰγιαλόν.
3 Καὶ τοὺς εἶπε πολλὰ
λόγια μὲ παραβολαῖς, λέ-
γωντας· νὰ, ὁποῦ εὐγῆκεν ὁ
σπείρων νὰ σπείρῃ.
4 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔσπερνε τὸν
σπόρον, ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν
στράταν· καὶ ἦλθασι τὰ
πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ
κατάφαγαν.

5 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς.

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη· καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά.

8 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

9 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ, εἶπον αὐτῷ· διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;

11 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.

12 Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ συνιοῦσι.

14 Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ'

5 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τόπους πετρώδεις, ὅπου δὲν ἦτον γῆ πολλή· καὶ παρευθὺς ἐφύτρωσαν, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ βάθος ἡ γῆ.

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθησαν· καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι ῥίζαν, ἐξεράνθησαν.

7 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὰ ἔπνιξαν.

8 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐκαρποφόρησαν, τὸ ἕνα ἑκατὸν, ἄλλο ἑξῆντα, καὶ ἄλλο τριάντα.

9 Ὅποιος ἔχει αὐτιὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

10 Καὶ σιμώνοντες οἱ μαθητάδες του, τοῦ εἶπαν· διατί τοὺς λαλεῖς μὲ παραβολαῖς;

11 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἀπεκρίθη· ὅτι ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀμὴ ἐκείνους δὲν τοὺς ἐδόθη.

12 Διατὶ ὅποιος ἔχει, θέλει τοῦ δοθῆ, καὶ νὰ τοῦ περισσευθῆ· ἀμὴ ὅποιος δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει, θέλει παρθῆ ἀπὸ λόγου του.

13 Διὰ τοῦτο τοὺς συντυχίνω μὲ παραβολαῖς, ὅτι βλέποντες δὲν βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουσιν, οὐδὲ γροικοῦσι.

14 Καὶ πληρώνεται εἰς αὐ-

αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου, ἡ λέγουσα· ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

15 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

16 Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν, ὅτι ἀκούει.

17 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

18 Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς.

20 Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ εὐ-

τοὺς ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ὁποῦ λέγει· μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε γροικήσει· καὶ βλέποντες θέλετε βλέψει, καὶ δὲν θέλετε εἰδῆ.

15 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ ἐτούτου, καὶ μὲ τὰ αὐτία βαρέως ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιάτους ἐκάλυψαν, μήπως καὶ καμίαν φορὰν εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιάτους, καὶ μὲ τὰ αὐτιάτους ἀκούσουσι, καὶ μὲ τὴν καρδιάντους γροικήσουσι, καὶ γυρίσουν, καὶ ἐγὼ τοὺς ἰατρεύσω.

16 Ἀμὴ καλότυχα τὰ μάτιάσας, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ αὐτιάσας, ὅτι ἀκούουσι.

17 Διατὶ ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ εἰδοῦν ἐτοῦτα, ὁποῦ βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐτοῦτα, ὁποῦ ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν.

18 Ἐσεῖς τὸ λοιπὸν ἀκούσετε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ δὲν γροικᾶ, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ σπαρμένον εἰς τὴν καρδιάντου· ἐτοῦτος εἶναι ὁ σπόρος, ὁποῦ ἐσπάρθη εἰς τὴν στράταν.

20 Ἀμὴ ὁ σπόρος, ὁποῦ ἐσπάρθη εἰς τὰ πετρώδη, εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἀκούει τὸν λό-

θὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν·

21 Οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι· γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων· καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

23 Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ συνιών· ὃς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείροντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

25 Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου· καὶ ἀπῆλθεν.

26 Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.

27 Προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, εἶπον αὐτῷ· Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ

γον, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς τὸν παίρνει.

21 Ἀμὴ δὲν ἔχει ῥίζαν εἰς τοῦ λόγου του, ἀλλὰ εἶναι προσωρινός· καὶ ὅταν γενῇ λύπη ἢ διωγμὸς διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνεται εἰς τὰ ἀγκάθια, ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον· καὶ ἡ φροντίδα τοῦ αἰῶνος ἐτούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου πνίγει τὸν λόγον, καὶ δὲν κάμνει καρπόν.

23 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνεται εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον, καὶ τὸν γροικᾷ· ὁ ὁποῖος καρποφορεῖ, καὶ κάμνει, ἄλλο ἑκατὸν, ἄλλο ἑξῆντα, ἄλλο τριάντα.

24 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς ἐπρόβαλλεν, λέγωντας· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει ὡσὰν ἕνα ἄνθρωπον, ὁποῦ σπέρνει καλὸν σπόρον εἰς τὸ χωράφι του.

25 Καὶ ὡσὰν ἐκοιμοῦνταν οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆγεν ὁ ἐχθρός του, καὶ ἔσπειρεν αἶραις ἀνάμεσα εἰς τὸ σιτάρι· καὶ ἐδιέβη.

26 Καὶ ὅταν ἐβλάστησε τὸ χορτάρι, καὶ ἔκαμε καρπὸν, τότε ἐφάνηκαν καὶ ἡ αἶραις.

27 Καὶ ὑπῆγαν οἱ δουλευτάδες τοῦ οἰκοκυροῦ ἐκείνου, καὶ λέγουν του· αὐθέντη, δὲν ἔσπειρες καλὸν σπόρον εἰς τὸ χωράφι

ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;

28 Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. Οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;

29 Ὁ δὲ ἔφη· Οὔ· μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον.

30 Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας, πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

32 Ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων· ὅταν δὲ αὐξηθῇ μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστί· καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· Ὁμοία ἐστὶν ἡ

σου; ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχει ταῖς αἶραις;

28 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε· ἐχθρὸς ἄνθρωπος τὸ ἔκαμε τοῦτο. λέγουν του οἱ δοῦλοί του· αὐθέντη, θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπᾶμεν, νὰ ταῖς μαζώξωμεν;

29 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὄχι· μήπως καὶ μαζώνοντες ταῖς αἶραις, ξεριζώσετε μαζὺ μετ' αὐταῖς καὶ τὸ σιτάρι.

30 Ἀφῆτε νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ δύο μαζὺ ἕως τὸ θέρος· καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ θέλω εἰπεῖ εἰς τοὺς θεριστάδες· μαζώξετε πρῶτον ταῖς αἶραις, καὶ δέσετέ ταις δεμάτια, νὰ ταῖς κατακαύσωμεν· καὶ τὸ σιτάρι μαζώξετε εἰς τὸ ἀμπάρι μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν πάλιν τοὺς ἐπρόβαλλε, λέγωντας· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὅμοια ὡσὰν τὸ σπειρὶ τοῦ σιναπίου, τὸ ὁποῖον πέρνωντάς το ἄνθρωπος τὸ ἔσπειρεν εἰς τὸ χωράφι του.

32 Τὸ ὁποῖον εἶναι μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα· ἀμὴ ὅταν αὐξηνθῇ, γίνεται μεγαλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανικά· καὶ γίνεται δένδρον τόσον, ὁποῦ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ πηγαίνουν, καὶ νὰ φωλιάζουν εἰς τὰ κλαδία του.

33 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς εἶπεν· ὅτι ἡ βασιλεία τῶν οὐ-

βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς.

35 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος. Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου· ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Ἰησοῦς· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα, ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὁ δὲ ἀγρὸς, ἐστὶν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνια, εἰσὶν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ, ἐστὶν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς, συντέλεια τοῦ αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ, ἄγγελοί εἰσιν.

40 Ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ

ρανῶν ὁμοιάζει προζύμι, τὸ ὁποῖον πέρνοντάστο μία γυναῖκα, τὸ ἀνακάτωσεν εἰς τρία σάτα ἀλεύρι, ἕως ὁποῦ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς μὲ παραβολαῖς εἰς τὸν ὄχλον, καὶ χωρὶς παραβολὴν δὲν ἐλάλει.

35 Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὁποῦ λέγει· θέλω ἀνοίξει εἰς παραβολαῖς τὸ στόμα μου· καὶ θέλω εὐγάλει ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

36 Τότε ἄφησε τὸν ὄχλον ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι· καὶ ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες του κοντά του, καὶ λέγουντου· ἑρμήνευσέμας τὴν παραβολὴν τῆς αἶρας τοῦ χωραφίου.

37 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· ἐκεῖνος, ὁποῦ σπέρνει τὸ καλὸν σπέρμα, εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Καὶ τὸ χωράφι, εἶναι ὁ κόσμος, καὶ τὸ καλὸν σπέρμα, ἐτοῦτοι εἶναι οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· ἀμὴ αἱ αἶραι, εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Καὶ ὁ ἐχθρὸς, ὁποῦ ταῖς ἔσπειρεν, εἶναι ὁ διάβολος· καὶ ὁ θερισμὸς, εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου· καὶ οἱ θεριστάδες, εἶναι οἱ ἄγγελοι.

40 Καθὼς λοιπὸν μαζώ-

ζιζάνια, καὶ πυρὶ κατακαίεται· οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου.

νουνται αἱ αἶραι, καὶ καίονται μὲ φωτίαν· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου.

41 Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα, καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν.

41 Θέλει στείλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους του, καὶ θέλουσι μαζώξει ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ὅλα τὰ σκάνδαλα, καὶ ἐκείνους, ὅπου κάμνουσι τὴν ἀνομίαν.

42 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

42 Καὶ θέλουσι τοὺς βάλλει εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς των ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

43 Τότε οἱ δίκαιοι θέλουσι λάμψει ὡσὰν ὁ ἥλιος, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ πατρόςτους. ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει, καὶ πάντα, ὅσα ἔχει, πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.

44 Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει θησαυρὸν κρυμμένον εἰς τὸ χωράφι, τὸν ὁποῖον ἔστοντας καὶ νὰ τὸν εὕρῃ ἄνθρωπος, τὸν ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τὴν χαράντου πάγει, καὶ πουλεῖ ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃ, καὶ ἀγοράζει τὸ χωράφι ἐκεῖνο.

45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ, ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας·

45 Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει ἄνθρωπον πραγματευτὴν, ὅπου γυρεύει καλὰ μαργαριτάρια.

46 Ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν, πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

46 Ὁ ὁποῖος εὑρίσκοντας ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἐπῆγε, καὶ ἐπούλησε ὅλα ὅσα εἶχε, καὶ τὸν ἀγόρασε.

47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγή-

47 Πάλιν ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡσὰν συρτι-

τῇ βληθήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ·

48 Ἥν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ καθίσαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.

49 Οὕτως ἔσαι ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι, καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων·

50 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Συνήκατε ταῦτα πάντα; Λέγουσιν αὐτῷ· Ναὶ Κύριε.

52 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὅμοιός ἐστι ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά.

53 Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν.

54 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν· ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐτοὺς, καὶ λέγειν· Πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη, καὶ αἱ δυνάμεις;

κὸν, ὁποῦ ἐβάλθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμάζωξε ἀπὸ κάθε λογῆς γενεᾶς·

48 Καὶ ὅταν ἐγέμισε, σύρνοντέςτο εἰς τὸ παραγιάλι, καὶ καθίσαντες, ἐμάζωξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, καὶ τὰ σάπια τὰ ἔρριξαν ἔξω.

49 Τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου· θέλουσιν ἔλθη οἱ ἄγγελοι, καὶ θέλουσι χωρίσει τοὺς κακοὺς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς δικαίους.

50 Καὶ θέλουσι τοὺς βάλλει εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· τὰ ἐγροικήσετε ὅλα ἐτοῦτα; λέγουντου· ναὶ αὐθέντη.

52 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε· Διὰ τοῦτο κάθε γραμματεὺς, ὁποῦ ἐμαθητεύθη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον οἰκοκύριον, ὁποῦ εὐγάλει ἀπὸ τὸν θησαυρόντου καὶ καινούρια καὶ παλαιά.

53 Καὶ ἔγινεν, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς ταῖς παραβολαῖς αὐταῖς ἐσηκώθη ἀπ' ἐκεῖ.

54 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδατου, τοὺς ἐδίδασκεν εἰς τὸ συναγώγιτους· τόσον ὁποῦ νὰ θαυμάζουν, καὶ νὰ λέγουν· ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθεν ἡ σοφία ἐτούτη, καὶ ἡ δύναμαις;

55 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκ-
τονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ
λέγεται Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελ-
φοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος, καὶ Ἰω-
σῆς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰούδας;
56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ
οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι;
πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν
αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Οὐκ ἔστι προφήτης ἄτι-
μος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐ-
τοῦ, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
58 Καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ
δυνάμεις πολλὰς, διὰ τὴν ἀπι-
στίαν αὐτῶν.

55 Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς
τοῦ λεπτουργοῦ; δὲν λέγεται ἡ
μάνα του Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελ-
φοί του Ἰάκωβος, καὶ Ἰωσῆς,
καὶ Σίμων, καὶ Ἰούδας;
56 Καὶ ἡ ἀδελφαῖς του ὅ-
λαις δὲν εἶναι μεθ' ἡμᾶς; ἀπὸ
ποῦ λοιπὸν τοῦ ἦλθασιν ἐτοῦτα
ὅλα;
57 Καὶ ἐσκανδαλίζουνταν
εἰς αὐτόν. καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε·
δὲν εἶναι προφήτης ἄτιμος,
παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ
εἰς τὸ σπῆτί του.
58 Καὶ δὲν ἔκαμεν ἐκεῖ
πολλαῖς δυνάμεις διὰ τὴν ἀ-
πιστίαν τους.

Κεφ. ιδ'. 14.

ΕΝ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκουσεν
Ἡρώδης ὁ τετράρχης
τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ.
2 Καὶ εἶπε τοῖς παισὶν αὐ-
τοῦ· Οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ Βα-
πτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν
νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνά-
μεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.
3 Ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας
τὸν Ἰωάννην, ἔδησεν αὐτὸν, καὶ
ἔθετο ἐν φυλακῇ, διὰ Ἡρω-
διάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.
4 Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰωάν-
νης· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν αὐ-
τήν.
5 Καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτεῖ-
ναι, ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι

ΕΙΣ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄκουσεν
ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης
τὴν φήμην τοῦ Ἰησοῦ.
2 Καὶ εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέ-
ταις του· ἐτοῦτος εἶναι ὁ Ἰωάν-
νης ὁ βαπτιστής· αὐτὸς ἀνεστάθη
ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ διὰ τοῦτο
αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν εἰς αὐτόν.
3 Διατὶ ὁ Ἡρώδης πιάνον-
τας τὸν Ἰωάννην, τὸν ἔδισε, καὶ
τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν φυλακήν,
διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖ-
κα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του.
4 Διατὶ τοῦ ἔλεγεν ὁ Ἰωάν-
νης· δὲν σοῦ εἶναι συγχωρημένον
νὰ τὴν ἔχῃς,
5 Καὶ θέλοντας (Ἡρώδης) νὰ
τὸν φονεύσῃ, ἐφοβήθη τὸν ὄχ-

ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

6 Γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρώδου, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἤρεσε τῷ Ἡρώδῃ.

7 Ὅθεν μεθ' ὅρκου ὡμολόγησεν αὐτῇ δοῦναι ὃ ἐὰν αἰτήσηται.

8 Ἡ δέ, προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δός μοι, φησίν, ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

9 Καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεύς· διὰ δὲ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους, ἐκέλευσε δοθῆναι.

10 Καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

11 Καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἐδόθη τῷ κορασίῳ· καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτῆς.

12 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦραν τὸ σῶμα, καὶ ἔθαψαν αὐτό· καὶ ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.

14 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν ὄχλον· καὶ ἐσπλαγ-

λον, ὅτι τὸν εἶχαν ὡσὰν προφήτην.

6 Καὶ ὅταν ἑορτάζουν τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδου, ἐχόρεψεν ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος εἰς τὴν μέσην· καὶ ἄρεσε τοῦ Ἡρώδου.

7 Διὰ τοῦτο ὡμολόγησε μὲ ὅρκον νὰ τῆς δώσῃ ὅ, τι πρᾶγμα τοῦ ζητήσῃ.

8 Καὶ ἔσοντας νὰ παρακινηθῇ ἐκείνη ἀπὸ τὴν μάνατης, λέγει· δόςμου ἐδῶ εἰς ἕνα πινάκι τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.

9 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη· ἀμὴ διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς καθιζομένους μαζύ, ἐπρόσταξε νὰ δοθῇ.

10 Καὶ πέμποντας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν φυλακήν.

11 Καὶ ἐφέρθη τὸ κεφάλιτου εἰς πινάκι, καὶ ἐδόθη τοῦ κορασίου· καὶ τὸ ἐπῆγε τῆς μάναςτης.

12 Καὶ πηγένοντες οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου ἐσήκωσαν τὸ κορμίτου, καὶ τὸ ἔθαψαν· καὶ ἐπῆγαν καὶ εἶπάντο εἰς τὸν Ἰησοῦν.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ καράβι ξεχωριστὰ εἰς ἕνα ἔρημον τόπον. καὶ οἱ ὄχλοι, ὡσὰν τὸ ἔμαθαν, τὸν ἀκολούθησαν πεζοὶ ἀπὸ ταῖς πόλαις.

14 Καὶ εὐγένοντας ἔξω ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν λαόν· καὶ τὸν

χνίσθη ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀῤῥώστους αὐτῶν.

15 Ὀψίας δὲ γενομένης, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας, ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.

17 Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.

18 Ὁ δὲ εἶπε· Φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε.

19 Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησε· καὶ κλάσας, ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.

20 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις.

21 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγ-

ἐσπλαγχνίσθη, καὶ ἰάτρευσε τοὺς ἀῤῥώστους των.

15 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασεν, ἦλθαν οἱ μαθηταί του, καὶ λέγουν του· ὁ τόπος εἶναι ἔρημος, καὶ ἡ ὥρα τώρα ἐπέρασεν· ἀπόλυσε τὸν λαὸν νὰ πᾶσιν εἰς τὰ χωρία, νὰ ἀγοράσουν διὰ λόγου τους φαγητά.

16 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· δὲν κάμνει χρεία νὰ πᾶσιν· δότε τους ἐσεῖς νὰ φᾶσιν.

17 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια.

18 Καὶ λέγει τους· φέρετέ τα ἐδῶ.

19 Καὶ ἐπρόσταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσουν ἀπάνω εἰς τὰ χορτάρια, καὶ πέρνωντας τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εὐλόγησε· καὶ κόπτωντας τὰ ψωμία, τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ οἱ μαθητάδες εἰς τὸν λαόν.

20 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν, καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια, ὅπου ἐπερίσσευσαν, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

21 Καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου ἔφαγαν, ἦταν ἕως πεντεχιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

22 Καὶ παρευθὺς ἀνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάδες του νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸ καράβι, νὰ

γειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.

23 Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ.

24 Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος.

25 Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

26 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, Ὅτι φάντασμά ἐστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν.

27 Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.

28 Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα.

29 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

30 Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρξάμενος

περάσουν προτήτερα πέρα, ἕως οὗ νὰ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.

23 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος καταμόνας νὰ προσευχηθῇ. καὶ ἔσοντας νὰ βραδιάσῃ, ἦτον μοναχὸς ἐκεῖ.

24 Καὶ τὸ καράβι σχεδὸν ἦτον μεσοπέλαγα, καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὰ κύματα· διατὶ ἦτον ἄνεμος ἐναντίος.

25 Καὶ εἰς τὴν τετάρτην βίγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες, περιπατῶντας ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

26 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν οἱ μαθητάδες, ὅπου ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσυγχίσθησαν, καὶ ἔλεγαν, ὅτι εἶναι φάντασμα· καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐφώναξαν.

27 Καὶ παρευθὺς τοὺς ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, λέγωντας· ἔχετε θάῤῥος· ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε.

28 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Κύριε, ἂν εἶσαι ἐσὺ, πρόσταξέμε νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα ἀπάνω εἰς τὰ νερά.

29 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· ἔλα. καὶ καταβαίνωντας ἀπὸ τὸ καράβι ὁ Πέτρος, ἐπεριπάτησεν ἀπάνω εἰς τὰ νερὰ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν.

30 Ἀμὴ βλέπωντας τὸν ἄνεμον δυνατὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρ-

καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων, Κύριε, σῶσόν με.

31 Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;

32 Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

33 Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ, ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ.

34 Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

35 Καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας.

36 Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν, ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἥψαντο, διεσώθησαν.

χίζωντας νὰ βουλίζῃ, ἔκραξε, λέγωντας· αὐθέντη, σῶσέ με.

31 Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς ἁπλώνωντας τὸ χέριτου, ἐπίασέτον, καὶ λέγει του· ὦ ὀλιγόπιστε, διατί ἀμφίβαλλες;

32 Καὶ ἐμβαίνωντας αὐτοὺς μέσα εἰς τὸ καράβι, ὁ ἄνεμος ἔπεσε.

33 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν μέσα εἰς τὸ καράβι, ἦλθαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ ἔλεγαν· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶσαι.

34 Καὶ διαβαίνοντες, ἦλθαν εἰς τὴν γῆν τῆς Γενεσαρέτ.

35 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐγνώρισαν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀσθενημένους.

36 Καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν μοναχᾶ, νὰ πιάσουν τὴν ἄκραν τοῦ φορέματόςτου· καὶ ὅσοι ἐπίασαν, ὅλοι ἰατρεύθησαν.

Κεφ. ιέ. 15.

ΤΟΤΕ προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, λέγοντες·

2 Διατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὅταν ἄρτον ἐσθίωσιν.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Διατί καὶ ὑμεῖς παρα-

ΤΟΤΕ ἦλθασιν εἰς τὸν Ἰησοῦν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Διατὶ οἱ μαθηταίσου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; ὅτι δὲν νίπτουσι τὰ χέριάτους, ὅταν τρώγουσι ψωμί.

3 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπε· καὶ ἐσεῖς διατὶ πα-

βαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν;

4 Ὁ γὰρ Θεὸς ἐνετείλατο, λέγων· Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα. καὶ· Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

5 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ, Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς· καὶ οὐ μὴ τιμήσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

6 Καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν.

7 Ὑποκριταὶ, καλῶς προεφήτευσε περὶ ὑμῶν Ἡσαΐας, λέγων·

8 Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ τοῖς χείλεσί με τιμᾷ· ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ.

9 Μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων.

10 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀκούετε καὶ συνίετε.

11 Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος, τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

12 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπον αὐτῷ· Οἶ-

ραβαίνετε τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσίν σας;

4 Διατὶ ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε, λέγοντας· τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου. καί· ἐκεῖνος, ὁποῦ κακολογεῖ πατέρα ἢ μητέρα, νὰ ἀποθάνῃ μὲ θάνατον.

5 Καὶ ἐσεῖς λέγετε· ὅτι ὅποιος ἤθελεν εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς τὴν μητέρα, Δῶρον εἶναι κάθε πρᾶγμα, ὁποῦ ἠμπορεῖς νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ λόγου μου· καὶ νὰ μὴν τιμήσῃ τὸν πατέρα του, καὶ τὴν μητέρα του.

6 Καὶ ἐκάματε ἄκυρην τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσίν σας.

7 Ὑποκριταὶ, καλὰ ἐπροφήτευσε διὰ λόγου σας ὁ Ἡσαΐας, λέγοντας·

8 Ἐτοῦτος ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα του μὲ ἐγγίζει, καὶ μὲ τὰ χείλη του μὲ τιμᾷ· ἀμὴ ἡ καρδία του λείπει μακρὰ ἀπὸ ἐμένα.

9 Εὔκαιρα μὲ λατρεύουσι, διδάσκοντες διδασκαλίαις, παραγγελίαις ἀνθρώπων.

10 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν ὄχλον, καὶ λέγει τους· ἀκούετε καὶ καταλάβετε.

11 Ὄχι ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ ἐκεῖνο, ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὸ στόμα, ἐκεῖνο μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον.

12 Τότε ἦλθασιν οἱ μαθηταί του, καὶ τοῦ εἶπαν· ἐξεύρεις, ὅτι

σας, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἐσκανδαλίσθησαν;

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε· Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται.

14 Ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν, τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε;

17 Οὔπω νοεῖτε, ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;

18 Τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος, ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται, κἀκεῖνα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

19 Ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροὶ, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαὶ, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

20 Ταῦτά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ ἀνίπτοις χερσὶ φαγεῖν, οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

22 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ Χαναναία

οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἐσκανδαλίσθησαν;

13 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· κάθε φυτεία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος, θέλει ξεριζωθῆ.

14 Ἀφῆτέ τους· εἶναι τυφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν· καὶ ἐὰν ὁ τυφλὸς ὁδηγῇ τὸν τυφλὸν, καὶ οἱ δύο θέλουσι πέσει εἰς τὸν λάκκον.

15 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει του· ἑρμήνευσέ μας τὴν παραβολὴν ἐτούτην.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· ἀκόμι καὶ ἐσεῖς ἄγροικοι εἶσθε;

17 Δὲν γροικᾶτε, ὅτι κάθε πρᾶγμα, ὁποῦ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸ στόμα, ὑπάγει εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εὐγένει εἰς τὴν πόρεψιν.

18 Ἀμὴ ἐκεῖνα, ὁποῦ εὐγένουσιν ἀπὸ τὸ στόμα, εὐγένουσιν ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ ἐκεῖνα μαγαρίζουσι τὸν ἄνθρωπον.

19 Διατὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν εὐγένουν διαλογισμοὶ κακοὶ, φόνοι, μοιχείαις, πορνείαις, κλεψίαις, ψευδομαρτυρίαις, βλασφημίαις.

20 Ἐτοῦτα εἶναι, ὁποῦ μαγαρίζουσι τὸν ἄνθρωπον· ἀμὴ τὸ νὰ φάγῃ κανεὶς μὲ ἄνιπτα χέρια, δὲν μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον.

21 Καὶ εὐγένωντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

22 Καὶ νὰ, μία γυναῖκα

ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα, ἐκραύγασεν, αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

23 Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτὴν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν.

24 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

25 Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

26 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

27 Ἡ δὲ εἶπεν· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

28 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

29 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, ἦλθε παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, ἐκάθητο ἐκεῖ.

Χανανιαία, ὁποῦ ἐξέβη ἀπὸ τὰ σύνορα ἐκεῖνα, ἔκραζέτον, λέγουσα· ἀυθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσουμε, ἡ θυγατέραμου κακὰ δαιμονίζεται.

23 Καὶ αὐτὸς δὲν τῆς ἀπεκρίθη ἕνα λόγον. καὶ ἦλθαν οἱ μαθητάδεστου, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν, λέγοντες· ἀπόλυσέ την, ὅτι φωνάζει ὀπίσωμας.

24 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἐγὼ δὲν ἐστάλθηκα, παρὰ εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ σπιτίου τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ἐκείνη, ὡσὰν ἦλθε, ἐπροσκύνησέτον, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, βοήθησέμου.

26 Καὶ αὐτὸς τῆς ἀπεκρίθη· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν τέκνων, καὶ νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τοὺς σκύλους.

27 Καὶ ἐκείνη εἶπε· ναὶ Κύριε· Διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια τρώγουσιν ἀπὸ ταῖς ψίχαις, ὁποῦ πίφτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν αὐθεντάδωντους.

28 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέντης· ὦ γύναι, μεγάλη εἶναι ἡ πίστισσου· καὶ ἂς σοῦ γένῃ καθὼς θέλεις. καὶ ἰατρεύθη ἡ θυγατέρατης ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

29 Καὶ εὐγένωντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆγεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἔστοντας νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος, ἐκάθετον ἐκεῖ.

30 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ ὄχ-
λοι πολλοὶ, ἔχοντες μεθ' ἑαυ-
τῶν χωλοὺς, τυφλοὺς, κωφοὺς,
κυλλοὺς, καὶ ἑτέρους πολλούς· καὶ
ἔῤῥιψαν αὐτοὺς παρὰ τοὺς
πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐθερά-
πευσεν αὐτούς.
31 Ὥστε τοὺς ὄχλους θαυμά-
σαι, βλέποντας κωφοὺς λαλοῦν-
τας, κυλλοὺς ὑγιεῖς, χωλοὺς
περιπατοῦντας, καὶ τυφλοὺς
βλέποντας· καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν Ἰσραήλ.

32 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλε-
σάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ,
εἶπε· Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν
ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς
προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι
τί φάγωσι· καὶ ἀπολῦσαι
αὐτοὺς νήστεις οὐ θέλω, μήποτε
ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ.

33 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν ἡμῖν ἐν ἐρη-
μίᾳ ἄρτοι τοσοῦτοι, ὥστε χορ-
τάσαι ὄχλον τοσοῦτον;

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Πόσους ἄρτους ἔχετε; Οἱ
δὲ εἶπον· Ἑπτὰ, καὶ ὀλίγα
ἰχθύδια.
35 Καὶ ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις
ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν.
36 Καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρ-
τους καὶ τοὺς ἰχθύας, εὐχαριστή-
σας, ἔκλασε, καὶ ἔδωκε τοῖς

30 Καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτὸν
πολλοὶ ὄχλοι, ἔχοντες μὲ λό-
γουτους κουτζοὺς, τυφλοὺς, βου-
βοὺς, κουλοὺς, καὶ ἄλλους πολλούς·
καὶ ἐῤῥίξαντους εἰς τὰ ποδάρια
τοῦ Ἰησοῦ· καὶ τοὺς ἰάτρευσε.

31 Εἰς τόσον ὁποῦ νὰ θαυμά-
ζουν οἱ λαοὶ, βλέποντες τοὺς βου-
βοὺς, ὁποῦ ἐλαλοῦσαν, τοὺς κου-
λοὺς γερούς, τοὺς κουτζοὺς, ὁποῦ
ἐπεριπατοῦσαν, καὶ τυφλοὺς, ὁ-
ποῦ ἔβλεπαν· καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ.
32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσκάλε-
σε τοὺς μαθητάς του, καὶ εἶπε·
σπλαγχνίζομαι ἐτοῦτον τὸν
λαὸν, ὅτι σχεδὸν τρεῖς ἡμέραις
εἶναι, ὁποῦ παραμένουσι μαζύ-
μου ἐδῶ, καὶ δὲν ἔχουν τὶ νὰ
φάγωσι· καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς
ἀφήσω νηστικοὺς, μήπως καὶ
ἀποκάμουσιν εἰς τὴν στράταν..
33 Καὶ λέγουντου οἱ μαθητά-
δες του· καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ μᾶς
ἔλθουν τόσα ψωμία ἐδῶ εἰς τὴν
ἐρημίαν, τόσον ὁποῦ νὰ χορτά-
σωμεν τόσον πλῆθος;
34 Καὶ λέγειτους ὁ Ἰησοῦς·
πόσα ψωμία ἔχετε; καὶ ἐκεῖνοι
τοῦ εἶπαν· ἑπτὰ, καὶ ὀλίγα ψα-
ράκια.
35 Καὶ ἐπρόσταξε τοὺς ὄχλους
νὰ καθίσουν εἰς τὴν γῆν.
36 Καὶ πέρνοντας τὰ ἑπτὰ
ψωμία, καὶ τὰ ψάρια, εὐχα-
ριστήσε, καὶ ἔκοψε, καὶ ἔδωκε εἰς

μαθηταῖς αὐτοῦ· οἱ δὲ μαθηταὶ τῷ ὄχλῳ.

37 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας πλήρεις.

38 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν τετρακισχίλιοι ἄνδρες, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

39 Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἐνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια Μαγδαλά.

τοὺς μαθητάδες του· καὶ οἱ μαθητάδες του εἰς τὸν ὄχλον.

37 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια, ὅπου ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ κοφίνια γεμάτα.

38 Καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου ἔφαγαν, ἦταν τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

39 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τοὺς ὄχλους, ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σύνορα Μαγδαλά.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

ΚΑῚ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, πειράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς.

2 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὀψίας γενομένης λέγετε, Εὐδία· πυῤῥάζει γὰρ ὁ οὐρανός.

3 Καὶ πρωῒ, Σήμερον χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανός. Ὑποκριταὶ, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε;

4 Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἀπῆλθε.

ΚΑῚ ἔρχοντας νὰ ἔλθουν οἱ φαρισαῖοι καὶ σαδδουκαῖοι, δοκιμάζοντές τον τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς δείξῃ σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· ὅταν βραδιάζῃ, λέγετε, θέλει γένει εὐδία· Διατὶ κοκκινίζει ὁ οὐρανός.

3 Καὶ τὸ ταχὺ λέγετε, σήμερον γίνεται χειμώνας· Διατὶ κοκκινίζει συννεφιάζωντας ὁ οὐρανός. ὦ ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ ἰξεύρετε νὰ διακρίνετε, καὶ τὰ σημάδια τῶν καιρῶν δὲν δύνεσθε νὰ διακρίνετε;

4 Ἡ κακὴ γενεὰ καὶ μοιχεύτρια σημάδι γυρεύει· καὶ σημάδι δὲν θέλει τῆς δοθῇ, παρὰ τὸ σημάδι Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. καὶ ἀφίνοντάς τους, ἐδιέβη.

5 Καὶ ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸ πέραν, ἐπελάθοντο ἄρτους λαβεῖν.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ὁρᾶτε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

7 Οἱ δὲ διελογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβομεν.

8 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς, ὀλιγόπιστοι, ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβετε;

9 Οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ μνημονεύετε τοὺς πέντε ἄρτους τῶν πεντακισχιλίων, καὶ πόσους κοφίνους ἐλάβετε;

10 Οὐδὲ τοὺς ἑπτὰ ἄρτους τῶν τετρακισχιλίων, καὶ πόσας σπυρίδας ἐλάβετε;

11 Πῶς οὐ νοεῖτε, ὅτι οὐ περὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν, προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;

12 Τότε συνῆκαν, ὅτι οὐκ εἶπε προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς διδαχῆς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

13 Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι

5 Καὶ πηγαίνοντες οἱ μαθηταί του εἰς τὸ πέρα, ἀλησμόνησαν νὰ πάρουν ψωμία.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· βλέπετε καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων καὶ σαδδουκαίων.

7 Καὶ ἐκεῖνοι ἐδιαλογίζοντο, λέγοντες· ὅτι ψωμία δὲν ἐπήραμεν.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζοντάς το, τοὺς εἶπεν· ὦ ὀλιγόπιστοι, τί διαλογίζεσθε μεσασας, ὅτι δὲν ἐπήρετε ψωμία;

9 Ἀκόμι δὲν γροικᾶτε, μηδὲ ἐνθυμᾶσθε τὰ πέντε ψωμία τῶν πέντε χιλιάδων, καὶ πόσα κοφίνια ἐπήρετε.

10 Οὐδὲ τὰ ἑπτὰ ψωμία τῶν τεσσάρων χιλιάδων, καὶ πόσα κοφίνια ἐπήρετε;

11 Πῶς δὲν γροικᾶτε, ὅτι δὲν σᾶς εἶπα διὰ ψωμί, νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν φαρισαίων καὶ σαδδουκαίων;

12 Τότε ἐκαταλάβασιν, ὅτι δὲν τοὺς εἶπε νὰ ἔχουν τὸν νοῦν τους ἀπὸ τὸ προζύμι τοῦ ψωμίου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διδαχὴν τῶν φαρισαίων καὶ σαδδουκαίων.

13 Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη τῆς Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἐρώτα τοὺς μαθητάδες του, λέγωντας· Τίνα με λέγουν οἱ

θρωποι εἶναι, τὸν υἱὸν τῦ ἀνθρώπυ;

14 Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν, Ἰωάννην τὸν Βαπτιςήν· ἄλλοι δὲ, Ἠλίαν· ἕτεροι δὲ, Ἱερεμίαν, ἢ ἕνα τῶν προφητῶν.

15 Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;

16 Ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων Πέτρος, εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριςὸς, ὁ υἱὸς τῦ Θεῦ τῦ ζῶντος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος εἶ Σίμων βὰρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μυ, ὁ ἐν τοῖς ὐρανοῖς.

18 Κἀγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μυ τὴν ἐκκλησίαν· καὶ πύλαι ᾅδυ ὐ κατισχύσυσιν αὐτῆς·

19 Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν ὐρανῶν· καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔςαι δεδεμένον ἐν τοῖς ὐρανοῖς· καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔςαι λελυμένον ἐν τοῖς ὐρανοῖς.

20 Τότε διεςείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτῦ, ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, ὅτι αὐτός ἐςιν Ἰησῦς ὁ Χριςός.

ἄνθρωποι νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ;

14 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἄλλοι λέγυν, πῶς νὰ εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιςής· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἡλίας· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἱερεμίας, ἢ ἕνας ἀπὸ τὺς προφήτας.

15 Λέγει τυς· ἀμὴ ἐσεῖς τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι;

16 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων Πέτρος, καὶ εἶπε· ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριςὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ εἶπέν τυ· καλότυχος εἶσαι Σίμων υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ, ὅτι σάρκα καὶ αἷμα δὲν σῦ τὸ ἐφανέρωσεν, ἀλλὰ ὁ πατήρ μυ, ὁπῦ εἶναι εἰς τὸν ὐρανόν.

18 Καὶ ἐγὼ σῦ λέγω, ὅτι ἐσὺ εἶσαι Πέτρος· καὶ ἀπάνω εἰς ἐτύτην τὴν πέτραν θέλω κτίσει τὴν ἐκκλησίαν μυ· καὶ ἡ πόρταις τοῦ ᾅδυ δὲν θέλυν τὴν καταπονέσει.

19 Καὶ θέλω σῦ δώσει τὰ κλειδία τῆς βασιλείας τῶν ὐρανῶν· καὶ ὅ, τι καὶ ἂν δέσῃς ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι δεμένον καὶ εἰς τὺς ὐρανύς· καὶ ὅ, τι καὶ ἂν λύσῃς ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι λυμένον καὶ εἰς τὸν ὐρανόν.

20 Τότε ἐπαράγγειλε τὺς μαθητάδες τυ, νὰ μὴν εἰπῦσι εἰς κανένα, ὅτι αὐτὸς εἶναι Ἰησῦς ὁ Χριςός.

21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων, καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

22 Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, λέγων· Ἵλεώς σοι Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.

23 Ὁ δὲ στραφεὶς, εἶπε τῷ Πέτρῳ· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴτις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

25 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾽ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.

26 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

27 Μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-

21 Ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ φανερώνῃ εἰς τοὺς μαθητάδες του, ὅτι πρέπει νὰ πάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ νὰ φονευθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀνασταθῇ.

22 Καὶ πιάνοντάς τον ὁ Πέτρος, ἄρχισε νὰ τὸν ὀνειδίζῃ, λέγοντάς του· αὐθέντη, λυπήσου τοῦ λόγου σου· ἄμποτε νὰ μὴν σοῦ γίνῃ ἐτοῦτο.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε, καὶ εἶπεν τοῦ Πέτρου· ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, ἐμπόδιόν μου εἶσαι· ὅτι δὲν στοχάζεσαι τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του· ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ καταπόδι μου, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρόν του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθᾷ.

25 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος τὴν χάσῃ διὰ λόγου μου, θέλει τὴν εὕρει.

26 Διατὶ, τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τὴν ψυχήν του νὰ ζημιωθῇ; ἢ τί θέλει δώσει ἄνθρωπος ἐξαγόρασμα διὰ τὴν ψυχήν του;

27 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

θρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ· καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

μέλλει νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν δόξαν τοῦ πατρόςτου, μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλουςτου· καὶ τότε θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργατου.

28 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι κάποιοι ἀπὸ τούτους, ὁποῦ στέκουνται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσιν γευθῇ θάνατον, ἕως ὁποῦ νὰ εἰδοῦσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ νὰ ἔρχεται εἰς τὴν βασιλείαντου.

Κεφ. ιζ΄. 17.

ΚΑΙ` μεθ' ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν.

2 Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς.

3 Καὶ ἰδοὺ, ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες.

4 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνὰς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσῇ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ.

5 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ, νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ, φωνὴ ἐκ τῆς νεφέ-

ΚΑΙ` ὕστερα ἀπὸ ἓξ ἡμέραις πέρνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφόντου· καὶ τοὺς ἀνεβάζει εἰς ἕνα ὄρος ὑψηλὸν κατὰ μόνας.

2 Καὶ μετεμορφώθη ὀμπροστάτους, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόντου ὡσὰν ὁ ἥλιος· καὶ τὰ φορέματά του ἐγένηκαν ἄσπρα ὡσὰν τὸ φῶς.

3 Καὶ νὰ, καὶ τοὺς ἐφάνηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, καὶ ἐσυντύχεναν μετ' αὐτόν.

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· αὐθέντη, καλὰ εἶναι νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· ἂν θέλῃς, ἂς κάμωμεν ἐδῶ τρεῖς καλύβαις, διὰ λόγουσου μίαν, καὶ μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν, καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν.

5 Ἀκόμι ἐκεῖνος ἐσυντύχενε, καὶ εὐθὺς ἕνα σύννεφον φωτεινὸν τοὺς ἐσκέπασε· καὶ

νης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

6 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα.

7 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐγέρθητε, καὶ μὴ φοβεῖσθε.

8 Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον, εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

9 Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

10 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες. Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;

11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον, καὶ ἀποκαταστήσει πάντα.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε· καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν· ἀλλ᾽ ἐποίησαν ἐν αὐτῷ, ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ᾽ αὐτῶν.

13 Τότε συνῆκαν οἱ μαθη-

φωνὴ εὐθὺς ἠκούσθη ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὁποῦ ἔλεγεν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύθηκα, αὐτὸν ἀκούετε.

6 Καὶ ὡσὰν τὴν ἤκουσαν οἱ μαθητάδες, ἔπεσαν πίκωπα καὶ ἐφοβήθησαν δυνατᾶ.

7 Καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπιάσέ τους, καὶ εἶπε· σηκωθῆτε, καὶ μὴν φοβᾶσθε.

8 Καὶ ἐσήκωσαν τὰ μάτιά τους, καὶ δὲν εἶδαν κανένα, παρὰ μοναχᾶ τὸν Ἰησοῦν.

9 Καὶ καταβαίνοντες αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπαραγγειλε, λέγοντας· νὰ μὴν εἰπῆτε κανενὸς ἐτοῦτο ὁποῦ εἴδετε, ἕως ὁποῦ νὰ ἀναστηθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

10 Καὶ οἱ μαθητάδες του τὸν ἠρώτησαν· Διατί λοιπὸν λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, πῶς ὁ Ἠλίας κάμνει χρεία νὰ ἔλθῃ πρῶτα;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· βέβαια ὁ Ἠλίας ἔρχεται πρῶτα, νὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα.

12 Ἀμὴ λέγω σας, ὅτι ὁ Ἠλίας ὡραμάνη ἦλθε· καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισαν· ἀμὴ ἔκαμαν εἰς αὐτὸν, ὅσα ἠθέλησαν· τέτοιας λογῆς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ πάθῃ ἀπ᾽ αὐτούς.

13 Τότε ἐγνώρισαν οἱ μα-

ται, ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.

14 Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος, γονυπετῶν αὐτῷ,

15 Καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱὸν, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ.

16 Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε.

18 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

19 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν, εἶπον· Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

20 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν.

θητάδες, ὅτι διὰ τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν τοὺς εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον.

14 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν αὐτοὶ εἰς τὸν λαὸν, ἐσήμωσεν ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν Ἰησοῦν γονατίζοντας εἰς αὐτὸν,

15 Καὶ λέγωντας· αὐθέντη, λυπήσου τὸν υἱόν μου, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακοπαθεῖ· καὶ πολλαῖς φοραῖς πέφτει εἰς τὴν φωτίαν, καὶ εἰς τὸ νερόν.

16 Καὶ ἤφερά τον εἰς τοὺς μαθητάδες σου, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἰατρεύσουν.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστε καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετεσᾶς; ἕως πότε θέλω σᾶς ὑπομένει; φέρετέ μου τον ἐδῶ.

18 Καὶ ἐπρόσταξε μὲ θυμὸν ὁ Ἰησοῦς τὸ δαιμόνιον, καὶ εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖνον· καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

19 Τότε ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν κατὰ μόνας, καὶ εἶπαν· Διατὶ ἐμεῖς δὲν ἐδυνήθημεν νὰ εὐγάλωμεν αὐτό;

20 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν σας· βέβαια σᾶς λέγω· ἂν ἔχετε πίστιν ὡσὰν ἕνα κοκκὶ τοῦ συναπίου, θέλετε εἰπεῖ εἰς ἐτοῦτο τὸ βουνόν· μετατόπισαι ἀποδῶ ἐκεῖ, καὶ θέλει μετατοπίσει· καὶ δὲν θέλει εἶσθαι κανένα πρᾶγμα ἀδύνατον εἰς ἐσᾶς.

21 Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκ-
πορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ
καὶ νηστείᾳ.
22 Ἀναστρεφομένων δὲ αὐ-
τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς
χεῖρας ἀνθρώπων.
23 Καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν;
καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσε-
ται. Καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.
24 Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς
Καπερναοὺμ, προσῆλθον οἱ τὰ
δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέ-
τρῳ, καὶ εἶπον· Ὁ διδάσκα-
λος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδρα-
χμα;
25 Λέγει· Ναί. Καὶ ὅτε εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προέφθα-
σεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Τί
σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς
τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι
τέλη, ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἱῶν
αὐτῶν; ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων;
26 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Ἔφη αὐ-
τῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄραγε ἐλεύθεροί
εἰσιν οἱ υἱοί.
27 Ἵνα δὲ μὴ σκανδαλίσω-
μεν αὐτοὺς, πορευθεὶς εἰς τὴν
θάλασσαν, βάλε ἄγκιστρον, καὶ
τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν
ἆρον· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐ-
τοῦ, εὑρήσεις στατῆρα· ἐκεῖνον
λαβὼν, δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ
καὶ σοῦ.

21 Ἀμὴ ἐτοῦτο τὸ γένος δὲν
εὐγαίνει, παρὰ μὲ προσευχὴν
καὶ μὲ νηστείαν.
22 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυναα-
στρέφουνταν αὐτοὶ εἰς τὴν Γαλι-
λαίαν, εἶπέντους ὁ Ἰησοῦς· ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παρα-
δοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.
23 Καὶ θέλουσι τὸν φονεύσει,
καὶ εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει
ἀναστηθῇ. καὶ ἐλυπήθηκαν
πολλά.
24 Καὶ ὅταν ἦλθασιν εἰς
τὴν Καπερναοὺμ, ἐκεῖνοι, ὁποῦ
ἐμάζωναν τὰ δίδραχμα, ἦλ-
θασιν εἰς τὸν Πέτρον, καὶ εἶπαν·
δὲν πληρώνει ὁ διδάσκαλός σας
τὸ δόσιμον τῶν διδράχμων;
25 Λέγει ὁ Πέτρος, ναί. καὶ
ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸν
ἐπρόλαβεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει
του· Τί σοῦ φαίνεται, Σίμων; οἱ
βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ ποίους
παίρνουσι δόσιμα, ἢ κῆνσον; ἀπὸ
τοὺς υἱούς τους, ἢ ἀπὸ τοὺς ξένους;
26 Λέγει του ὁ Πέτρος· ἀπὸ
τοὺς ξένους. λέγει του ὁ Ἰησοῦς·
ἐλεύθεροι λοιπὸν εἶναι οἱ υἱοί.
27 Ἀμὴ διὰ νὰ μὴν τοὺς
σκανδαλίσωμεν, σύρε εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ῥίξε τὸ ἀγκίστρι
σου, καὶ τὸ πρῶτον ψάρι, ὁποῦ
εὔγει, πίασέ το, καὶ ἄνοιξε τὸ
στόμα του, καὶ θέλεις εὕρει ἕνα
στατῆρα· παίρνοντας ἐκεῖνον, δός
τους τὸν διὰ λόγου μου καὶ διὰ
λόγου σου.

Κεφ. ιη'. 18.

ΕΝ ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν·

3 Καὶ εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε, καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται.

6 Ὃς δ' ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.

7 Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.

8 Εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον

ΕΙΣ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν, λέγοντες· τίς ἄρα εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς ἕνα παιδίον, ἔστησέν το εἰς τὴν μέσην τους.

3 Καὶ λέγει· βέβαια σᾶς λέγω· ἂν δὲν γυρίσετε, νὰ γένητε ὡσὰν τὰ μικρὰ παιδία, δὲν θέλετε ἐμβεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὅποιος λοιπὸν ταπεινώσει τοῦ λόγου του, ὡσὰν τὸ παιδὶ ἐτοῦτο, ἐκεῖνος εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὅποιος δεχθῇ ἕνα παιδὶ τέτοιας λογῆς, διὰ ὄνομάμου, ἐμένα δέχεται.

6 Ἀμὴ ὅποιος σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους, ὁποῦ πιστεύουσιν εἰς ἐμένα, καλίτερόν του εἶναι, νὰ κρεμασθῇ πέτρα τοῦ μύλου εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης.

7 Ἀλλίμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα· Διατὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔλθουσι τὰ σκάνδαλα· ὅμως ἀλλίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔρχεται τὸ σκάνδαλον.

8 Ἀμὴ ἂν σὲ σκανδαλίζῃ τὸ χέρισου, ἢ τὸ ποδάρισου,

αὐτὰ, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· καλόν σοι ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

9 Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου
σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν,
καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ. καλόν σοι
ἐστὶ μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν
εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς
ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέεν-
ναν τοῦ πυρός.
10 Ὁρᾶτε, μὴ καταφρο-
νήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων·
λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι
αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς
βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πα-
τρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

11 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένη-
ταί τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρό-
βατα, καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐ-
τῶν· οὐχὶ ἀφεὶς τὰ ἐννενηκοντα-
εννέα, ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς,
ζητεῖ τὸ πλανώμενον;

13 Καὶ ἐὰν γένηται εὑρεῖν
αὐτὸ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
χαίρει ἐπ᾽ αὐτῷ μᾶλλον, ἢ ἐπὶ
τοῖς ἐννενηκονταεννέα, τοῖς μὴ
πεπλανημένοις.
14 Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα
ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τοῦ

κόψετα, καὶ ῥίξετα ἀπὸ λόγου-σου· καλίτερον εἶναι νὰ ἐμβῇς εἰς τὴν ζωὴν κουτζὸς ἢ κουλὸς, παρὰ ὁποῦ νὰ ἔχῃς δύο χέρια καὶ δύο ποδάρια, καὶ νὰ βαλθῇς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.
9 Καὶ ἀνίσως καὶ τὸ μάτισου
σὲ σκανδαλίζει, εὔγαλέ καὶ
ῥίξε το ἀπὸ λόγουσου· καλίτε-
ρόνσου εἶναι νὰ πᾶς μὲ ἕνα μάτι
εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἔχῃς
δύο μάτια, καὶ νὰ βαλθῇς εἰς
τὴν γέενναν τοῦ πυρός.
10 Βλέπετε νὰ μὴν κατα-
φρονέσετε κανένα ἀπὸ τούτους
τοὺς μικρούς· διατὶ σᾶς λέγω·
ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν εἰς τοὺς
οὐρανοὺς βλέπουσι πάντα τὸ
πρόσωπον τοῦ πατρόςμου, ὁποῦ
εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.
11 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που ἦλθε νὰ σώσῃ τὸ χαμένον.
12 Τί σᾶς φαίνεται; ἂν
τύχῃ κανένας ἄνθρωπος νὰ
ἔχῃ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ
πλανηθῇ ἕνα ἀπ᾽ αὐτά· δὲν
ἀφίνει τὰ ἐννενῆντα ἐννέα, καὶ
πηγένωντας εἰς τὰ ὄρη, γυρεύει
τὸ πλανεμένον;
13 Καὶ ἂν τύχῃ νὰ τὸ εὕρῃ,
βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι περισ-
σότερον χαίρεται εἰς ἐκεῖνο,
παρὰ εἰς τὰ ἐννενῆντα ἐννέα,
ὁποῦ δὲν ἐπλανήθηκαν.
14 Τέτοιας λογῆς δὲν εἶναι
θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρός

ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων.

15 Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε, καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου.

16 Ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἕνα ἢ δύο· ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα.

17 Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης.

18 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.

19 Πάλιν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος, οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

20 Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

21 Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός

σας, τοῦ ἐν οὐρανοῖς, νὰ χαθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους.

15 Καὶ ἂν σφάλλῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς ἐσένα, σύρε, καὶ ἔλεγξέτον ἀνάμεσόν σου καὶ ἐκείνου μοναχοῦ· ἂν σοῦ ἀκούσῃ, ἐκέρδεσες τὸν ἀδελφόν σου.

16 Ἀμὴ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκούσῃ, ἔπαρε μὲ λόγου σου ἀκόμι ἕνα ἢ δύο· διὰ νὰ βεβαιωθῇ κάθε λόγος ἀπὸ στόμα δύο ἢ καὶ τριῶν μαρτύρων.

17 Καὶ ἂν παρακούσῃ καὶ αὐτοὺς, εἰπέτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν· καὶ ἂν παρακούσῃ καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἔχετον ὡσὰν τὸν ἐθνικὸν καὶ τὸν τελώνην.

18 Βέβαια σᾶς λέγω· ὅσα ἂν δήσητε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, θέλουσιν εἶσθαι δεμένα εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ὅσα λύσετε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, θέλουσιν εἶσθαι λυμένα εἰς τὸν οὐρανόν.

19 Πάλιν βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἂν συμφωνήσουσι δύο ἀπὸ σᾶς ἀπάνω εἰς τὴν γῆν διὰ κάθε πρᾶγμα, ὁποῦ θέλουσι ζητήσει, θέλει τοὺς γένει ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τὸν οὐράνιον.

20 Διατὶ ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς μαζωμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μέσην τους.

21 Τότε ἔρχεται εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρος, καὶ λέγει του· αὐθέντα, πόσαις φοραῖς νὰ μοῦ πταίσῃ ὁ

μου, καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἑπτάκις;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Οὐ λέγω σοι, ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά.

23 Διὰ τοῦτο ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ.

24 Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων.

25 Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε· καὶ ἀποδοθῆναι.

26 Πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνει αὐτῷ, λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω.

27 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ.

28 Ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι, ὅ, τι ὀφείλεις.

29 Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρ-

ἀδελφόςμου, καὶ νὰ τοῦ συγχωρέσω; ἕως ἑπτὰ φοραῖς;

22 Λέγειτου ὁ Ἰησοῦς· δὲν σοῦ λέγω, ἕως ἑπτὰ φοραῖς, ἀλλὰ ἕως ἑβδομῆντα φοραῖς ἑπτά.

23 Διὰ τοῦτο ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἕνα ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ κάμῃ λογαριασμὸν μὲ τοὺς δουλευτάδεςτου.

24 Καὶ ὡσὰν ἄρχισε νὰ λογαριάζῃ, τοῦ ἐφέρθη ἕνας, ὁποῦ τοῦ ἐχρεώστει δέκα χιλιάδες τάλαντα.

25 Καὶ μὴν ἔχοντας νὰ τὰ ἀποδώσῃ, ἐπρόσταξεν ὁ αὐθέντηςτου νὰ πουληθῇ καὶ αὐτός, καὶ ἡ γυναῖκάτου, καὶ τὰ παιδιάτου, καὶ ὅλα ὅσα εἶχεν· καὶ νὰ ἀποδοθῇ τὸ χρέος.

26 Πέφτωντας λοιπὸν ὁ δοῦλος ἐκεῖνος τὸν ἐπροσκύνα, λέγωντας· αὐθέντη, μακροθύμησέμε, καὶ νὰ σοῦ τὰ δώσω ὅλα.

27 Καὶ ἐσπλαγχνίσθη ὁ αὐθέντης τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, καὶ ἄφησέντον, καὶ ἐχάρισέντον καὶ τὸ χρέος του.

28 Καὶ εὐγένωντας ἔξω ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ηὗρεν ἕνα ἀπὸ τοὺς συνδούλουςτου. ὁ ὁποῖος τοῦ ἐχρεώστει ἑκατὸν δηνάρια· καὶ πιάνωντάςτον τὸν ἐστεναχώραν, λέγωντας· δόςμου ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ χρεωστᾶς.

29 Ἔπεσε λοιπὸν ὁ σύνδουλόςτου εἰς τὰ ποδάριάτου, καὶ τὸν

κάλει αὐτὸν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ πάντα ἀποδώσω σοι.

30 Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ᾽ ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ἕως ὗ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον.

31 Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτῦ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γενόμενα.

32 Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτῦ, λέγει αὐτῷ· Δῦλε πονηρὲ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με·

33 Οὐκ ἔδει καί σε ἐλεῆσαι τὸν σύνδυλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα;

34 Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισαῖς, ἕως ὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.

35 Οὕτω καὶ ὁ πατήρμυ ὁ ἐπυράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

ἐπαρακάλει, λέγωντας· μακροθύμησέμε, καὶ ὅλα νὰ σῦ τὰ πληρώσω.

30 Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε· ἀλλὰ ἐπῆγε, καὶ ἔβαλλέτον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ὗ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέοςτυ.

31 Βλέποντες δὲ οἱ σύνδυλοίτυ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθηκαν πολλᾶ· καὶ ἦλθαν καὶ ἐφανέρωσαν εἰς τὸν αὐθέντηντυς καθαλεπτῶς ὅλα τὰ γενόμενα.

32 Τότε τὸν ἔκραξεν ὁ αὐθέντηςτυ, καὶ λέγειτυ· δῦλε πονηρὲ, ἐγὼ σῦ ἐχάρισα ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ ἐπαρακάλεσες.

33 Δὲν ἔπρεπε καὶ ἐσὺ νὰ λυπηθῇς τὸν σύνδυλόνσυ, καθὼς σὲ ἐλυπήθηκα καὶ ἐγώ;

34 Καὶ ἐθυμώθη ὁ αὐθέντηςτυ, καὶ τὸν ἐπαράδωκεν εἰς τὺς βασανιςάδες, ἕως ὗ νὰ δώσῃ ὅλοντυ τὸ χρέος.

35 Τέτοιας λογῆς καὶ ὁ πατήρμυ, ὁ ὐράνιος, θέλει κάμει εἰς ἐσᾶς, ἂν δὲν συγχωρέσῃ ἀπὸ καρδίας κάθε ἕνας τὰ σφάλματα τῦ ἀδελφῦτυ, ὁπῦ τῦ ἔσφαλε.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΚΑῚ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησῦς τὺς λόγυς τύτυς, μετῆρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰυδαίας, πέραν τῦ Ἰορδάνυ.

ΚΑῚ ἐγένετο, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησῦς τὰ λόγια ἐτῦτα, ἐμετατόπισεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰυδαίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνυ.

Cap. 19.

2 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ
ὄχλοι πολλοί· καὶ ἐθεράπευσεν
αὐτοὺς ἐκεῖ.
3 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ
Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν,
καὶ λέγοντες αὐτῷ· Εἰ ἔξεστιν
ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖ-
κα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;
4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ὁ
ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ
θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς;

5 Καὶ εἶπεν· Ἕνεκεν τούτου
καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πα-
τέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ
προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ
αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς
σάρκα μίαν.

6 Ὥστε οὐκ ἔτι εἰσὶ δύο,
ἀλλὰ σὰρξ μία· ὃ οὖν ὁ Θεὸς
συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χω-
ριζέτω.
7 Λέγουσιν αὐτῷ· Τί οὖν Μω-
σῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον
ἀποστασίου, καὶ ἀπολῦσαι
αὐτήν;
8 Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι Μωσῆς
πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν
ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολῦσαι τὰς
γυναῖκας ὑμῶν· ἀπ' ἀρχῆς δὲ
οὐ γέγονεν οὕτω.
9 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι ὃς
ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ πορνείᾳ,
καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶ-
ται· καὶ ὁ ἀπολελυμένην

2 Καὶ τὸν ἀκολούθησαν
πολὺ πλῆθος· καὶ ἐκεῖ τοὺς
ἰάτρευσεν.
3 Καὶ ἦλθασι φαρισαῖοι,
δοκιμάζοντές τον, καὶ λέγοντες
εἰς αὐτόν· ἂν ἠμπορῇ ἄνθρω-
πος νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά
του μὲ κάθε λογῆς αἰτίαν;
4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπέντους· δὲν ἐδιαβάσετε,
ὅτι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔκαμε τοὺς
ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τοὺς
ἔκαμεν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν;
5 Καὶ εἶπε· διὰ τοῦτον τὴν
ἀφορμὴν θέλει ἀφήσει ἄνθρω-
πος τὸν πατέρατου καὶ τὴν μη-
τέρατου, καὶ θέλει προσκολλη-
θῇ μὲ τὴν γυναῖκάτου· καὶ
θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρ-
κα μίαν.
6 Τόσον ὁποῦ δὲν εἶναι πλέον
δύο, ἀλλὰ μία σάρκα· ἐκεῖνο
λοιπὸν, ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔσμιξεν,
ἄνθρωπος ἂς μὴν τὸ χωρίζῃ.
7 Λέγουντου· διατί λοιπὸν
ὁ Μωϋσῆς ἐπαράγγειλε νὰ
δίδῃ διαζύγιον, καὶ νὰ τὴν
χωρίζῃ;
8 Λέγειτους· ὅτι ὁ Μωϋσῆς
διὰ τὴν σκληροκαρδίανσας
σᾶς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ χωρίζε-
σθε ταῖς γυναῖκαίσας· ἀμὴ
ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν ἔγινεν ἔτζι.
9 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι
ὅποιος χωρισθῇ τὴν γυναῖκά
του, ἔξω ἀπὸ πορνείαν, καὶ
ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοι-
χός· καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὑπαν-

γαμήσας, μοιχᾶται.

10 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Εἰ οὕτως ἐςὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι.

11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται.

12 Εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω.

13 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ αὐτοῖς, καὶ προσεύξηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς·

14 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐςὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Καὶ ἐπιθεὶς αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν.

16 Καὶ ἰδοὺ, εἷς προσελθὼν, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;

17 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί με

δρευθῇ γυναῖκα ξεχωρισμένην, γίνεται μοιχός.

10 Λέγουν του οἱ μαθητάδες του· ἂν εἶναι τέτοιας λογῆς ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν γυναῖκάτου, δὲν εἶναι συμφέρον νὰ ὑπανδρευθῇ.

11 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· ἐτοῦτον τὸν λόγον ὅλοι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν χωρέσουν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη.

12 Διατὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ ἐγεννήθηκαν ἔτζι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας των· καὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ εὐνουχίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ εὐνούχισαν τοῦ λόγου τους διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἐκεῖνος, ὁποῦ ἠμπορεῖ νὰ χωρέσῃ, ἂς χωρέσῃ.

13 Τότε τοῦ ἔφεραν μικρὰ παιδία, νὰ βάλλῃ τὰ χέριάτου ἀπάνω, καὶ νὰ εὐχηθῇ· καὶ οἱ μαθηταίτου τὰ ἐπρόπηραν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔλθουν εἰς ἐμένα· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Καὶ βάνωντας τὰ χέριάτου ἀπάνω εἰς τὰ παιδία, ἐδιέβη ἀπ' ἐκεῖ.

16 Καὶ εὐθὺς ἦλθεν ἕνας, καὶ λέγειτου· διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί καλὸν νὰ κάμω, διὰ νὰ ἔχω ζωὴν αἰώνιον;

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει,

λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς.

18 Λέγει αὐτῷ· Ποίας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τό· Οὐ φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις·

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα. καί· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

20 Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;

21 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλεί-

Τί με λέγεις ἀγαθόν; κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός. ἀμὴ ἂν θέλῃς νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν ζωὴν, φύλαξε ταῖς παραγγελίαις.

18 Λέγει του· ποίαις; καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει· τό· νὰ μὴν φονεύσῃς· νὰ μὴν μοιχεύσῃς· νὰ μὴν κλέψῃς· νὰ μὴν ψευδομαρτυρήσῃς.

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου. καί· νὰ ἀγαπᾷς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Λέγει του ἐκεῖνος ὁ νέος· ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νιότητά μου· τί με λείπει ἀκόμι;

21 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἂν θέλῃς νὰ γενῇς τέλειος, σύρε, πούλησε, εἴ τι καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ δός τα εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ θέλεις ἔχει πλοῦτον εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα ἀκολούθα με.

22 Καὶ ὁ νέος, ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον, ἐδιέβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι πλούσιος δύσκολα θέλει ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Καὶ πάλιν λέγω σας· εὐκολώτερον εἶναι ἡ κάμηλος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ

αν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

25 Ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;

26 Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.

27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;

28 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

29 Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ ἔσχατοι, πρῶτοι.

ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ἀκούσαντές το οἱ μαθηλάδις του, ἐθαύμασαν καλὰ πολλὰ, καὶ ἔλεγαν· ποῖος τὸ λοιπὸν ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ;

26 Καὶ βλέπωντάς τους ὁ Ἰησοῦς, λέγοντάς τους· τοῦτο εἶναι ἀδύνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀμὴ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὅλα δυνατά.

27 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπέν του· νὰ, ἡμεῖς ὁποῦ ἀφήσαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν· τί λοιπὸν θέλει μᾶς γένει;

28 Λέγοντους ὁ Ἰησοῦς· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐσεῖς, ὁποῦ μὲ ἀκολουθήσετε, εἰς τὴν ἀναγέννησιν, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, θέλετε καθίσει καὶ ἐσεῖς εἰς δώδεκα θρόνους, νὰ κρίνετε ταῖς δώδεκα φυλαῖς τοῦ Ἰσραήλ·

29 Καὶ κάθε ἕνας, ὁποῦ ἀφῆκε σπήτια, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ τὸ ὄνομά μου, ἑκατονταπλασίονα θέλει τὰ πάρει, καὶ θέλει κληρονομήσει καὶ ζωὴν αἰώνιον.

30 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλουσι γένει ὕστεροι· καὶ ὕστεροι, πρῶτοι.

Κεφ: κʹ. 20.

Ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰ-
κοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα
πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας
εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

2 Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν
ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν,
ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπε-
λῶνα αὐτοῦ.
3 Καὶ ἐξελθὼν περὶ τὴν
τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους ἑστῶ-
τας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργούς.

4 Κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε
καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα·
καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, δώσω
ὑμῖν.
5 Οἱ δὲ ἀπῆλθον. Πάλιν
ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐννά-
την ὥραν, ἐποίησεν ὡσαύτως.

6 Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥ-
ραν ἐξελθὼν, εὗρεν ἄλλους ἑστῶ-
τας ἀργοὺς, καὶ λέγει αὐτοῖς·
Τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν ἀργοί;
7 Λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι οὐδεὶς
ἡμᾶς ἐμισθώσατο· Λέγει αὐ-
τοῖς· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς
τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ
δίκαιον, λήψεσθε.
8 Ὀψίας δὲ γενομένης λέ-
γει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ
ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· Κάλεσον τοὺς

Διατὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρα-
νῶν ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρω-
πον οἰκοκύριον, ὁ ὁποῖος εὐ-
γῆκεν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὸ σπῆτί
του νὰ στοιχήσῃ ἐργάταις διὰ
τὸ ἀμπέλιτου.
2 Καὶ ἐσυμφώνησε μὲ τοὺς
ἐργάτας ἀπὸ ἕνα δηνάρι τὴν
ἡμέραν, καὶ ἔστειλέντους εἰς τὸ
αμπέλιτου.
3 Καὶ εὐγένωντας εἰς τὴν
τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους, ὁποῦ
ἐστέκονταν εἰς τὸν φόρον σχολα-
στοί.
4 Καὶ τοὺς εἶπε· σύρτε καὶ
ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι· καὶ ὅ, τι
εἶναι τὸ δίκαιον, θέλω σᾶς τὸ
δώσει.
5 Καὶ ἐδιάβησαν καὶ
ἐκεῖνοι. πάλιν εὐγῆκε τὴν ἕκτην
καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, καὶ
ἔκαμεν ὁμοίως.
6 Καὶ εὐγένωντας εἰς τὴν
ἑνδεκάτην ὥραν, εὑρῆκε καὶ
ἄλλους, ὁποῦ ἐστέκουνταν σχο-
λαστοὶ, καὶ λέγειτους διατί στέκεσ-
θε ἐδῶ ὅλη μέρα χωρὶς δουλείαν;
7 Καὶ λέγουντου· διατὶ κα-
νένας δὲν μᾶς ἐστοίχησε· λέγει
τους· σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμ-
πέλι, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι δί-
καιον, θέλετε τὸ πάρει.
8 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε, λέ-
γει ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελιοῦ εἰς
τὸν ἐπίτροπόντου· κράξεμου τοὺς

ἐργάτας, καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων, ἕως τῶν πρώτων.

9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον.

10 Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν, ὅτι πλείονα λήψονται· καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.

11 Λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου,

12 Λέγοντες· Ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν καύσωνα.

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν ἑνὶ αὐτῶν· Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

14 Ἆρον τὸ σὸν, καὶ ὕπαγε· θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί.

15 Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι, ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;

16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ἔσχατοι· πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ἐργάτας, καὶ πλήρωσέ τους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὑστερινοὺς, ἕως τοὺς πρώτους.

9 Καὶ ἦλθαν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, καὶ καθένας ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα δηνάριον.

10 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν οἱ πρῶτοι, ἐλόγιασαν, ὅτι θέλουσι πάρει περισσότερον· καὶ ἐπῆραν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα δηνάρι.

11 Καὶ ὡσὰν τὸ ἐπῆραν, ἐγόγγυζαν ἐναντίον εἰς τὸν σπητονοικοκύρην,

12 Λέγοντες· ὅτι ἐτοῦτοι οἱ ὑστερινοὶ ἔκαμαν μίαν ὥραν, καὶ τοὺς ἔκαμες ἴσα μετεμᾶς, ὁποῦ ἐβαστάξαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ καῦμα;

13 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς ἕνα ἀπ' ἐκείνους· φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ τίποτες· δὲν ἐσυμβάσθης μετ' ἐμένα διὰ ἕνα δηνάρι;

14 Ἔπαρε τὸ ἐδικόνσου, καὶ σύρε εἰς τὸ καλόν· θέλω νὰ δώσω καὶ τούτου τοῦ ὑστερινοῦ ὡσὰν καὶ ἐσένα.

15 Ἢ δὲν ἔχο ἐξουσίαν νὰ κάμω ἐκεῖνο, ὁποῦ θέλω εἰς τὰ ἐδικάμου; ἂν εἶναι τὸ μάτι σου πονηρὸν, διατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός;

16 Τέτοιας λογῆς οἱ ὑστερινοὶ θέλουσι γένει πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ὑστερινοί· διατὶ πολλοὶ εἶναι καλεσμένοι, ἀμὴ ὀλίγοι εἶναι διαλεγμένοι.

17 Καὶ ἀναβαίνων ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητὰς κατ' ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς·

18 Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ.

19 Καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

20 Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς, προσκυνοῦσα, καὶ αἰτοῦσά τι παρ' αὐτοῦ.

21 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Τί θέλεις; Λέγει αὐτῷ· Εἰπέ, ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου, εἷς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

22 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Λέγουσιν αὐτῷ· Δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ

17 Καὶ ἀναβαίνοντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρε τοὺς δώδεκα μαθητάδες κατὰ μόνας εἰς τὴν στράταν καὶ λέγει τους·

18 Νά, ὁποῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων, καὶ θέλουν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον.

19 Καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη, νὰ τὸν περιπαίξουν, καὶ νὰ τὸν δείρουν, καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλει ἀναστηθῆ.

20 Τότε ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μαζὶ μὲ τοὺς υἱούς της, προσκυνοῦσα, καὶ ζητοῦσα κάποιον τι ἀπ' αὐτόν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· τί θέλεις; λέγει του· εἰπέ, διὰ νὰ καθίσουσιν οἱ δύο ἐτοῦτοι υἱοί μου, ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ζερβιὰν εἰς τὴν βασιλείαν σου.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει· δὲν ἠξεύρετε τί ζητεῖτε· δύνασθε νὰ πίητε τὸ ποτήριον, ὁποῦ ἐγὼ μέλλω νὰ πίω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὁποῦ ἐγὼ βαπτίζομαι, νὰ βαπτισθῆτε; λέγουν του· δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει τους· τὸ ποτήριόν μου θέλετε τὸ πίει, καὶ τὸ βάπτισμα, ὁποῦ βαπτίζομαι, θέλετε βαπτισθῆ· ὅμως τὸ νὰ

δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

24 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.

25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, εἶπεν· Οἴδατε, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

26 Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος·

27 Καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος.

28 Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἰεριχὼ, ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

30 Καὶ ἰδοὺ, δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν, λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

31 Ὁ δὲ ὄχλος ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα σιωπήσωσιν· οἱ δὲ μεῖζον ἔκραζον, λέγοντες·

καθίσετε ἀπὸ τὴν δεξιάν μου καὶ ἀπὸ τὴν ζερβιάν μου, δὲν εἶναι ἐδικόν μου νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

24 Καὶ ἀκούσαντές το οἱ δέκα, ἀδημόνησαν διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔκραξε, καὶ εἶπεν· ἐξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι, ὁποῦ αὐθεντεύουσι τὰ ἔθνη, τὰ κατακυριεύουσι, καὶ οἱ μεγάλοι αὐθεντεύουσιν αὐτά.

26 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει εἶσθαι ἔτζι· ἀμὴ ὅποιος θέλει νὰ εἶναι μέγας εἰς ἐσᾶς, ἂς εἶναι ὑπηρέτης σας.

27 Καὶ ὅποιος θέλει ἀνάμεσά σας νὰ εἶναι πρῶτος, ἂς εἶναι δοῦλός σας.

28 Καθὼς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ βάλλῃ τὴν ψυχήν του εἰς ἐξαγόρασιν ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ εὐγένοντες αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἰεριχὼ, τοῦ ἀκολούθησε λαὸς πολύς.

30 Καὶ νὰ, δύο τυφλοὶ, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν στράταν, ὡσὰν ἤκουσαν, ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς, ἔκραξαν, λέγοντες· ὦ αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου μας.

31 Καί ὁ λαὸς τοὺς ἐπροπῆρε, διὰ νὰ σιωπάσουν· καὶ ἐκεῖνοι ἔκραξαν δυνατώτερα· αὐ-

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

32 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;

33 Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιχθῶσιν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί.

34 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, λυπήσουμας.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη, καὶ τοὺς ἔκραξε, καὶ λέγειτους· τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

33 Λέγουντου· αὐθέντη, νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ μάτιάμας.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐλυπήθη, καὶ ἐπίασε τὰ μάτιάτους· καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψαν τὰ μάτιάτους· καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Κεφ. κά. 21.

ΚΑΙ' ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθον εἰς Βηθφαγῆ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητὰς, λέγων αὐτοῖς·

2 Πορεύθητε εἰς τὴν κώμην, τὴν ἀπέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ᾽ αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρείαν ἔχει· εὐθέως δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς.

4 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος·

5 Εἴπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι πραῢς, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ

ΚΑΙ' ὅταν ἐσίμωσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Βηθσφαγῆ εἰς τὰ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάδες, λέγωντάςτους·

2 Σύρτε εἰς τὴν χώραν, τὴν ἀντίκρυσας· καὶ παρευθὺς θέλετε εὕρει μίαν ὄνον δεμένην, καὶ ἕνα πουλάρι μαζὺ μετ᾽ αὐτήν· λύσετε καὶ φέρετέ·με τά.

3 Καὶ ἂν σᾶς εἰπῇ τινὰς τίποτες, θέλετε εἰπεῖ, ὅτι ὁ αὐθέντηςτων τὰ χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θέλει τὰ στείλει.

4 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε, διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὁποῦ λέγει·

5 Εἴπατε εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Σιών· νὰ, ὁ βασιλεύςσου ὁποῦ σοῦ ἔρχεται ἱλαρὸς, καὶ καβαλάρις ἀπάνω εἰς τὴν ὄνον, καὶ εἰς

ὄνον, καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.

6 Πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ, καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,

7 Ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπεκάθισαν ἐπάνω αὐτῶν.

8 Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ.

9 Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον, λέγοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

10 Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστιν οὗτος;

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον. Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε, καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς.

τὸ πουλάρι τὸ παιδὶ τοῦ ὑποζυγίου.

6 Καὶ πηγαίνοντες οἱ μαθηταὶ, ἔκαμαν καθὼς τοὺς ἐπρόσταξεν ὁ Ἰησοῦς.

7 Καὶ ἤφεραν τὴν ὄνον καὶ τὸ πουλάρι, καὶ ἔβαλλαν ἀπάνω τὰ φορέματά τους, καὶ τὸν ἀπανωκάθισαν εἰς αὐτά.

8 Καὶ ὁ περισσότερος ὄχλος ἔστρωσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὴν στράτα· καὶ ἄλλοι ἔκοπταν κλαδία ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἔστρωναν εἰς τὴν στράτα.

9 Καὶ οἱ ὄχλοι, ὅπου ἐπάγεναν ὀμπροστά, καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου ἀκολουθοῦσαν· ἔκραζαν, λέγοντες· ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

10 Καὶ ὅταν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐσείσθη ὅλη ἡ πόλις, καὶ ἔλεγε· ποῖος εἶναι ἐτοῦτος;

11 Καὶ οἱ ὄχλοι ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ ἐμβῆκε μέσα ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔβγαλεν ἔξω ὅλους ἐκείνους, ὅπου ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ταῖς τραπέζαις τῶν σαράφιδων ἐγύρισεν ἄνω κάτω, καὶ τὰ θρονία ἐκείνων, ὅπου ἐπουλοῦσαν τὰ περιστέρια.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.

14 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ τυφλοὶ καὶ χωλοὶ ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

15 Ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ λέγοντας, Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, ἠγανάκτησαν.

16 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Ναί· οὐδέποτε ἀνέγνωτε, Ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;

17 Καὶ καταλιπὼν αὐτούς, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως εἰς Βηθανίαν· καὶ ηὐλίσθη ἐκεῖ.

18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.

19 Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ.

20 Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταί, ἐθαύμασαν, λέγοντες· Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ;

13 Καὶ λέγει τους· εἶναι γεγραμμένον· τὸ σπῆτί μου θέλει καλεσθῆ σπῆτι τῆς προσευχῆς· καὶ ἐσεῖς τὸ ἐκάμετε σπήλαιον τῶν λῃστῶν.

14 Καὶ ἦλθασιν εἰς αὐτὸν τυφλοὶ καὶ κουτζοὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ τοὺς ἰάτρευσεν.

15 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαύματα, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ τὰ παιδία, ὁποῦ ἔκραζαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἔλεγαν, ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, ἀδημόνησαν.

16 Καὶ εἶπάν του· ἀκούεις τί λέγουν ἐτοῦτοι; καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ναί· δὲν ἐδιαβάσετε ποτέ, ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων καὶ ἐκείνων, ὁποῦ βυζάνουσι, ἐκατασκεύασες ἔπαινον;

17 Καὶ ἀφίνωντάς τους, ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθανίαν· καὶ ἐκόνεψεν ἐκεῖ.

18 Καὶ τὸ ταχὺ γυρίζωντας εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.

19 Καὶ βλέπωντας μίαν συκίαν εἰς τὴν στράτα, ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην, καὶ δὲν εὗρηκε τίποτες εἰς αὐτήν, παρὰ μοναχὰ φύλλα· καὶ λέγει της· πλέον νὰ μὴν γένῃ καρπὸς ἀπὸ λόγου σου εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ παρευθὺς ἐξηράνθη ἡ συκία.

20 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ μαθητάδες, ἐθαύμασαν, καὶ εἶπαν· πῶς παρευθὺς ἐξηράνθη ἡ συκία;

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε· Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται.

22 Καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε.

23 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν, προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, λέγοντες· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα· ὃν ἐὰν εἴπητέ μοι, κἀγὼ ὑμῖν ἐρῶ, ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

25 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἐξ οὐρανοῦ, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; Οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ ἡμῖν· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

26 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, Ἐξ ἀνθρώπων· φοβούμεθα τὸν ὄχλον· πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην.

27 Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ, εἶπον· Οὐκ οἴδαμεν. Ἔφη

21 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέντους· βέβαια σᾶς λέγω, ἂν ἔχετε πίστιν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλετε, ὄχι μοναχὰ τὸ πρᾶγμα τῆς συκῆς θέλετε κάμει, ἀλλὰ ἂν εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος ἐτοῦτο· σήκω, καὶ ῥίξου εἰς τὴν θάλασσαν, θέλει γένει.

22 Καὶ ὅλα ὅσα ζητήσετε εἰς τὴν προσευχήν σας, ἔχοντες πίστιν, θέλετε τὰ πάρει.

23 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὸ ἱερὸν, τοῦ ἦλθαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἐκεῖ, ὁποῦ ἐδίδασκε, καὶ ἔλεγαν· μὲ ποῖαν ἐξουσίαν τὰ κάμνεις αὐτά; καὶ τίς σοῦ τὴν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην;

24 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγειτους· θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· τὸν ὁποῖον ἂν μοῦ τὸν εἰπῆτε, θέλω σᾶς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ, μὲ ποῖαν ἐξουσίαν κάμνω ἐτοῦτα·

25 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου πόθεν ἦτον; ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; καὶ ἐκεῖνοι ἐδιαλογίζουνταν μέσα τους, λέγοντες· ἂν εἰποῦμεν, ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει μᾶς εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσατε;

26 Καὶ ἂν εἰποῦμεν, εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· φοβούμεσθε τὸν ὄχλον· Διατί ὅλοι ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡσὰν προφήτην.

27 Καὶ ἀπεκρίθησαν, καὶ λέγουν εἰς τὸν Ἰησοῦν· δὲν ἠξεύ-

αὐτοῖς καὶ αὐτός· Οὐδὲ ἐγὼ λέ-
γω ὑμῖν, ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦ-
τα ποιῶ.
28 Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρω-
πος εἶχε τέκνα δύο, καὶ προ-
σελθὼν τῷ πρώτῳ, εἶπε· Τέκνον,
ὕπαγε, σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ
ἀμπελῶνί μου.
29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν·
Οὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμελη-
θεὶς, ἀπῆλθε.
30 Καὶ προσελθὼν τῷ δευ-
τέρῳ, εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ
ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ κύριε.
καὶ οὐκ ἀπῆλθε.
31 Τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τὸ
θέλημα τοῦ πατρός; Λέγουσιν
αὐτῷ· Ὁ πρῶτος. Λέγει αὐ-
τοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι
προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ.
32 Ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰω-
άννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ
οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ
τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευ-
σαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ
μετεμελήθητε ὕστερον, τοῦ πι-
στεῦσαι αὐτῷ.
33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκού-
σατε. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδε-
σπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμ-
πελῶνα, καὶ φραγμὸν αὐτῷ
περιέθηκε, καὶ ὤρυξεν ἐν αὐ-
τῷ ληνὸν, καὶ ᾠκοδόμησε πύρ-

ρομεν. λέγοντας καὶ αὐτός· ὁ
δὲ ἐγὼ σᾶς λέγω, μὲ ποίαν ἐξου-
σίαν νὰ κάμνω ἐτοῦτα.
28 Ἀμὴ τί σᾶς φαίνεται;
ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο παι-
δία, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πρῶτον,
καὶ λέγοντάς του· παιδίμου, σύρε
σήμερον εἰς τὸ ἀμπέλιμου, καὶ
δούλευε.
29 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπε· δὲν θέλω· ἀμὴ ὕστερον
ἐμετανόησε, καὶ ἐπῆγε.
30 Καὶ πηγένοντας εἰς τὸν
δεύτερον, εἶπε τὰ ὅμοια. καὶ
ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν·
ἐγὼ νὰ ὑπάγω αὐθέντη. καὶ
δὲν ἐπῆγε.
31 Τίς ἀπὸ τοὺς δύο ἔκαμε τὸ
θέλημα τοῦ πατρός; λέγουν του·
ὁ πρῶτος. λέγοντας ὁ Ἰησοῦς·
βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οἱ τελῶ-
ναι καὶ αἱ πόρναι πηγένουν ὀμ-
προστήτερά σας εἰς τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ.
32 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἦλθεν
εἰς ἐσᾶς μὲ στράτα δικαιοσύνης,
καὶ δὲν τὸν ἐπιστεύσετε· ἀμὴ οἱ
τελῶναι καὶ ἡ πόρναις τὸν
ἐπίστευσαν· καὶ ἐσεῖς, ὁποῦ
εἴδετε, δὲν ἐμετανοήσετε ὕστερον,
νὰ τὸν πιστεύσετε.
33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκού-
σατε. ἦτον κάποιος ἄνθρωπος
οἰκοκύρης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευ-
σεν ἕνα ἀμπέλι, καὶ τὸ ἔφραξε
τριγύρου, καὶ ἔσκαψεν μέσα εἰς
αὐτὸ ληνὸν, καὶ ἔκτισε πύργον·

γον· καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν.

34 Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς, λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

35 Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων· καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.

37 Ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

38 Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν.

40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;

41 Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς· καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδόσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν.

καὶ τὸ ἔδωσεν τιμησάρικον εἰς τοὺς γεωργοὺς, καὶ ἐμίσευσε.

34 Καὶ ὅταν ἐσήμωσεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του.

35 Καὶ οἱ γεωργοὶ πιάνοντες τοὺς δούλους του, ἄλλον ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους· καὶ ἔκαμαν καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὅμοια.

37 Καὶ ὕστερον ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱόν του, λέγοντας· θέλουσιν ἐντραπεῖ τὸν υἱόν μου·

38 Ἀμὴ οἱ γεωργοὶ ὡσὰν εἴδασι τὸν υἱόν του, εἶπαν ἀνάμεσά τους· ἐτοῦτος εἶναι ὁ κληρονόμος, ἐλᾶτε νὰ τὸν σκοτώσωμεν, καὶ νὰ κρατήσωμεν τὴν κληρονομίαν του.

39 Καὶ πιάνοντές τον εὐγαλάντον ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

40 Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελίου, τί θέλει κάμει εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους;

41 Λέγουσιν εἰς αὐτόν· τούτους τοὺς κακοὺς θέλει τοὺς ἀφανίσει κακὴν κακῶς, καὶ τὸ ἀμπέλι του θέλει τὸ δώσει μισιακὸν εἰς ἄλλους γεωργοὺς, ὅπου νὰ τοῦ δίδωσι τὸν καρπὸν εἰς τὸν καιρόν του.

42 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

43 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς.

44 Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.

45 Καὶ ἀκούσαντες οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἔγνωσαν, ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει.

46 Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους, ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

42 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· καμίαν φορὰν δὲν ἀνεγνώσετε εἰς ταῖς γραφαῖς· τὴν πέτραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐκαταφρόνησαν οἱ κτιστάδες, αὐτὴ ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας· ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔγινεν ἐτοῦτο, καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτιά μας;

43 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει παρθῇ ἀπὸ σᾶς, καὶ θέλει δοθῇ εἰς ἔθνος, ὁποῦ νὰ κάμνῃ τοὺς καρπούς της.

44 Καὶ ὅποιος πέσει εἰς τὴν πέτραν ἐτούτην, θέλει συντριφθῇ· καὶ εἰς ὅποιον ἀπάνω πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.

45 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι ταῖς παραβολαῖς του, ἐγνώρισαν, ὅτι διὰ λόγου τους τὰ λέγει.

46 Καὶ γυρεύοντες νὰ τὸν πιάσουν, ἐφοβήθηκαν τοὺς ὄχλους, διατὶ οἱ ὄχλοι τὸν εἶχαν ὡσὰν προφήτην.

Κεφ. κβ'. 22.

ΚΑΙ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς, λέγων·

2 Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους

ΚΑΙ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν τοὺς εἶπε μὲ παραβολαῖς·

2 Ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡσὰν ἕνα ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε γάμους τοῦ υἱοῦ του.

3 Καὶ ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του, νὰ κράξουν τοὺς καλε-

εἰς τοὺς γάμους· καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν.

4 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἰδοὺ, τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἕτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους.

5 Οἱ δὲ ἀμελήσαντες, ἀπῆλθον· ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ·

6 Οἱ δὲ λοιποὶ, κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.

7 Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη· καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους· καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε.

8 Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· Ὁ μὲν γάμος ἕτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι.

9 Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε, καλέσατε εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς, συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων.

11 Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυ-

σμένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν.

4 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, καὶ λέγει τους· εἰπέτε εἰς τοὺς καλεσμένους· νὰ, ὁποῦ τὸ γεῦμά μου ἑτοίμασα, τὰ ταυριά μου καὶ τὰ θρεφτὰ εἶναι σφαγμένα, καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα· ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἔστοντας νὰ ἀμελήσουν, ἄλλος ἐπῆγεν εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς τὴν πραγματείαν του.

6 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐπίασαν τοὺς δούλους του, καὶ τοὺς ὕβρισαν, καὶ τοὺς ἐσκότωσαν.

7 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη· καὶ ἔστειλε τὰ στρατεύματά του, καὶ ἐχάλασε τοὺς φονιάδες ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν τους τὴν ἐκατάσκαψε.

8 Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του· ὁ γάμος εἶναι ἕτοιμος, ἀμὴ οἱ καλεσμένοι δὲν ἦταν ἄξιοι.

9 Σύρετε λοιπὸν εἰς ταῖς στράταις, καὶ ὅσους εὕρετε, καλέσετέ τους εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ εὐγένοντες ἔξω οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς ταῖς στράταις, ἐμάζωξαν ὅσους εὕρηκαν, κακοὺς καὶ καλούς· καὶ ἐγέμισεν ὁ γάμος καλεσμένους.

11 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμβαίνοντας νὰ εἰδῇ ἐκείνους, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδεν

μένον ἔνδυμα γάμου.

12 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφιμώθη.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· Δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας, ἄρατε αὐτὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

15 Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι, συμβούλιον ἔλαβον, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ.

16 Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ;

18 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν, εἶπε· Τί με πειράζετε ὑποκριταί;

19 Ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμι-

ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁποῦ δὲν ἐφόρει φόρεμα τοῦ γάμου.

12 Καὶ λέγει του· φίλε, πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ, ὁποῦ δὲν ἔχεις φόρεμα τοῦ γάμου; καὶ ἐκεῖνος ἀποστομώθη.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του· δέσετέ τον χέρια καὶ ποδάρια, καὶ σηκώσετέ τον, καὶ βάλλετέ τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Διατὶ πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀμὴ ὀλίγοι οἱ διαλεγμένοι.

15 Τότε ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν, πῶς νὰ τὸν παγιδεύσουν εἰς τίποτες λόγον.

16 Καὶ τοῦ στέλλουσι τοὺς μαθητάδες των μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς, λέγοντες· διδάσκαλε, ἐξεύρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς, καὶ ἀληθινὰ διδάσκεις τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ μέλει διὰ κανέναν ἄνθρωπον· Διατὶ δὲν βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπέ μας λοιπὸν, τί σοῦ φαίνεται; ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν κῆνσον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;

18 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζοντας τὴν πονηρίαν τους, εἶπε· τί μὲ πειράζετε ὑποκριταί;

19 Δείξετέ μου τὸ νόμισμα

σμα τοῦ κήνσου. Οἱ δὲ προσήνεγ-
καν αὐτῷ δηνάριον.
20 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος
ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή;
21 Λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος.
Τότε λέγει αὐτοῖς· Ἀπόδοτε οὖν
τὰ Καίσαρος, Καίσαρι, καὶ τὰ
τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ.

22 Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμα-
σαν· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλ-
θον.
23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσ-
ῆλθον αὐτῷ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέ-
γοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν· καὶ
ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

24 Διδάσκαλε, Μωσῆς
εἶπεν· Ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ
ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει
ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ, καὶ ἀναστήσει σπέρμα
τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
25 Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἑπτὰ
ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος, γαμή-
σας ἐτελεύτησε· καὶ μὴ ἔχων
σπέρμα, ἀφῆκε τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
26 Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος,
καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτά.
27 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθα-
νε καὶ ἡ γυνή.
28 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος
τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή; πάντες
γὰρ ἔσχον αὐτήν.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς,

τοῦ κήνσου· καὶ ἐκεῖνοι τοῦ
ἔφεραν ἕνα δηνάριον.
20 Λέγει τους· Τίνος εἶναι ἡ
εἰκόνα αὐτὴ καὶ ἡ ἐπιγραφή;
21 Λέγουν του· τοῦ Καίσαρος.
τότε τοὺς εἶπε· πληρώσετε λοι-
πὸν ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι τοῦ Καί-
σαρος, εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ
ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἰς
τὸν Θεόν.
22 Καὶ ὡσὰν ἤκουσαν, ἐ-
θαύμασαν, καὶ ἀφησάντον καὶ
ἐδιάβηκαν.
23 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦλ-
θαν εἰς αὐτὸν καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,
οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν, πῶς νὰ μὴν
εἶναι ἀνάστασις, καὶ ἐρώτησάν
τον, λέγοντες·
24 Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς
εἶπεν· ἐὰν ἀποθάνῃ κανένας,
καὶ δὲν ἀφήσῃ παιδία, νὰ
ὑπανδρευθῇ ὁ ἀδελφός του τὴν
γυναῖκά του, καὶ νὰ ἀναστήσῃ
σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.
25 Καὶ εἰς ἐμᾶς ἦταν ἑπτὰ
ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος ὑπαν-
δρεύθη, καὶ ἀπέθανε· καὶ μὴ ἔ-
χοντας παιδὶ, ἀφῆκεν τὴν γυ-
ναῖκά του εἰς τὸν ἀδελφόν του.
26 Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος;
καὶ ὁ τρίτος, ἕως τοὺς ἑπτά.
27 Ὕστερον ἀπὸ ὅλους ἀπέ-
θανε καὶ ἡ γυναῖκα.
28 Εἰς τὴν ἀνάστασιν λοι-
πὸν, ποίου ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ θέλει
εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ ὅλοι
τὴν εἶχαν.
29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ

εἶπεν αὐτοῖς· Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

30 Ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι.

31 Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λέγοντος·

32 Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.

33 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

35 Καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν νομικὸς, πειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων·

36 Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;

37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου·

38 Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

λέγοντας· πλανᾶσθε μὴν ἐγνωρίζοντες τὰς γραφὰς, μήτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

30 Διατὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν οὔτε ὑπανδρεύουν οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

31 Ἀμὴ διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν δὲν ἐδιαβάσετε ἐκεῖνο, ὁποῦ σᾶς ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, λέγοντας·

32 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζωντανῶν.

33 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ λαὸς, ἐθαύμασεν εἰς τὴν διδαχήν του.

34 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὡσὰν ἤκουσαν ὅτι ἀποστόμωσε τοὺς σαδδουκαίους, ἐμαζώχθησαν.

35 Καὶ ἕνας ἀπ' ἐκείνους νομοδιδάσκαλος τὸν ἐρώτησε, δοκιμάζοντάς τον, καὶ λέγοντας·

36 Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ εἶναι μεγάλη εἰς τὸν νόμον;

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· νὰ ἀγαπήσῃς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόνσου μὲ ὅλην τὴν καρδίανσου· καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήνσου, καὶ μὲ ὅλησου τὴν διάνοιαν·

38 Ἐτούτη εἶναι πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Καὶ δευτέρα ὅμοια μὲ ἐτούτην εἶναι· νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονιάσου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

40 Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.

41 Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων, ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς,

42 Λέγων· Τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ, τίνος υἱός ἐστι; λέγουσιν αὐτῷ, τοῦ Δαβίδ.

43 Λέγει αὐτοῖς· Πῶς οὖν Δαβὶδ ἐν πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ; λέγων·

44 Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

45 Εἰ οὖν Δαβὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι;

46 Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον· οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.

40 Εἰς ταύταις ταῖς δύο ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται.

41 Καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθησαν οἱ φαρισαῖοι, τοὺς ἐρώτησεν ὁ Ἰησοῦς,

42 Λέγοντας· Τί σᾶς φαίνεται διὰ τὸν Χριστόν; τίνος υἱὸς εἶναι; λέγουντου, τοῦ Δαβίδ.

43 Λέγει τους· πῶς τὸ λοιπὸν ὁ Δαβὶδ προφητεύοντας μὲ τὸ ἅγιον πνεῦμα τὸν λέγει αὐθέντην; λέγοντας·

44 Εἶπεν ὁ κύριος τῷ κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὁποῦ νὰ θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

45 Ἂν τὸ λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τὸν καλεῖ αὐθέντην, πῶς εἶναι υἱός του;

46 Καὶ κανεὶς δὲν ἐδύνετον νὰ τοῦ ἀποκριθῇ λόγον· μὴ δὲ ἀποκότησε κανεὶς ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ τὸν μεταρωτήσῃ πλέον.

Κεφ. κγ'. 23.

ΤΟ'ΤΕ ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ,

2 Λέγων· Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

3 Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γὰρ, καὶ οὐ ποιοῦσι.

ΤΟ'ΤΕ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς ὄχλους, καὶ εἰς τοὺς μαθητάδες·

2 Εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Μωϋσέως ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

3 Ὅλα λοιπὸν, ὅσα σᾶς εἰποῦσι νὰ φυλάγετε, φυλάγετέ τα, καὶ κάμνετέ τα· ἀμὴ κατὰ τὰ ἔργα τους μὴν κάμνετε· Διατὶ λέγουν, καὶ δὲν κάμνουν·

4 Δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα, καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά.

4 Διατὶ δένουσι φορτία βαρέα καὶ δυσκολοσήκωντα, καὶ βάνουντα εἰς τοὺς νώμους τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴ αὐτοὶ δὲν θέλουν οὐδὲ μὲ τὸ δάκτυλόν τους νὰ τὰ σείσουν.

5 Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν.

5 Καὶ ὅλατους τὰ ἔργα τὰ κάμνουσι διὰ νὰ φανοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· πλατύνουσι τὰ φυλακτήριάτους, καὶ μεγαλύνουσι τὰ χρώσια τῶν φορεμάτωντους.

6 Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς,

6 Καὶ ἀγαποῦσι νὰ προκαθίζωνται εἰς τὰ δεῖπνα, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς.

7 Καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ῥαββὶ, ῥαββί.

7 Καὶ ἀγαποῦν νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τοὺς φόρους, καὶ νὰ κράζωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκαλε, διδάσκαλε.

8 Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γάρ ἐστιν ὑμῶν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς, ἀδελφοί ἐστε.

8 Ἀμὴ ἐσεῖς μὴν κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλόσσας, ὁ Χριστός· καὶ ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί.

9 Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

9 Καὶ κανένα νὰ μὴν τὸν κράξετε πατέρασσας ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ πατέρασσας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

10 Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός.

10 Μὴ δὲ νὰ κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλόσσας, ὁ Χριστός.

11 Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν, ἔσται ὑμῶν διάκονος.

11 Καὶ ὁ μεγαλιτερόσσας, νὰ εἶναι ὑπηρέτησσας.

12 Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

12 Καὶ ὅποιος ὑψώσει τοῦ λόγου του, θέλει ταπεινωθῇ· καὶ ὅποιος ταπεινώσει τοῦ λόγου του, θέλει ὑψωθῇ.

13 Οὐαὶ δὲ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν ὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, ὐδὲ τὺς εἰσερχομένυς ἀφίετε εἰσελθεῖν.

14 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τῦτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα.

15 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

16 Οὐαὶ ὑμῖν ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ λέγοντες· Ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ ναῷ, οὐδέν ἐςιν· ὃς δ᾽ ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ χρυσῷ τῦ ναῦ, ὀφείλει.

17 Μωροὶ καὶ τυφλοί· τίς γὰρ μείζων ἐςὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσόν;

18 Καί· Ὃς ἐὰν ὀμόσῃ ἐν τῷ θυσιαςηρίῳ, ὐδέν ἐςιν· ὃς δ᾽ ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ δώρῳ τῷ ἐπάνω αὐτῦ, ὀφείλει.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοὶ, τί γὰρ μεῖζον; τὸ δῶρον, ἢ τὸ θυσια-

13 Καὶ ἀλλίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, διατὶ κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν ὐρανῶν ὀμπροςὰ εἰς τὺς ἀνθρώπυς· διατὶ ἐσεῖς δὲν ἐμβαίνετε, ὐ δὲ ἐκείνυς, ὁπῦ ἔρχυνται, ἀφίνετε νὰ ἐμβῦσι.

14 Ἀλλίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κατατρώγετε τὰ σπήτια τῶν χηράδων, ἀφορμὴ ὅτι προσεύχεσθε πολλά· διὰ τῦτο θέλετε πάρει περισσότερον κρῖμα.

15 Ἀλλίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι γυρίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν γῆν, νὰ κάμετε ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένη, τὸν κάμνετε υἱὸν γεέννης διπλότερον ἀπὸ σᾶς.

16 Ἀλλίμονον εἰς ἐσᾶς ὁδηγοὶ τυφλοὶ, ὁπῦ λέγετε· ὅποιος ὀμώσῃ εἰς τὸν ναὸν, δὲν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὅποιος ὀμώσῃ εἰς τὸ χρυσάφι τῦ ναῦ, χρεωςεῖ.

17 Ἄγνωςοι καὶ τυφλοί· ποῖος εἶναι μεγαλίτερος, τὸ χρυσάφι, ἢ ὁ ναὸς, ὁπῦ ἁγιάζει τὸ χρυσάφι;

18 Καί· ὅποιος ἤθελεν ὀμώσῃ εἰς τὸ θυσιαςήριον, δὲν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὅποιος ἤθελεν ὀμώσῃ εἰς τὸ δῶρον, ὁπῦ εἶναι ἀπάνωτυ, χρεωςεῖ.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοὶ, ποῖον εἶναι μεγαλίτερον; τὸ δῶρον,

τήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον;

20 Ὁ οὖν ὀμόσας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ.

21 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν.

22 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ.

23 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ διϋλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες.

25 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας.

26 Φαρισαῖε τυφλὲ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρόν.

ἢ τὸ θυσιαστήριον, ὁποῦ ἁγιάζει τὸ δῶρον;

20 Ἐκεῖνος λοιπὸν, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὀμώνει εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι ἀπάνωτου.

21 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸν ναὸν, ὀμώνει εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κατοικᾷ εἰς αὐτόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸν οὐρανον, ὀμώνει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κάθεται ἀπάνωτου.

23 Ἀλλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι δεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον, καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ τὸν κύμινον, καὶ ἀφήσετε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν, καὶ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν πίστιν· ἐτοῦτα ἔπρεπε νὰ κάμνετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνετε.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, ὁποῦ στραγγίζετε τὸν κώνωπα, καὶ τὴν κάμηλον καταπίνετε.

25 Ἀλλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἀπ' ἔξω τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἁρπαγαῖς καὶ ἀδικίαις.

26 Φαρισαῖε τυφλὲ, καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου, νὰ εἶναι καὶ τὸ ἔξω καθαρόν.

27 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀςέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

28 Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεςοί ἐςε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.

29 Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι οἰκοδομεῖτε τὰς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων·

30 Καὶ λέγετε· Εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν.

31 Ὥςτε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοί ἐςε τῶν φονευσάντων τὰς προφήτας.

32 Καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν.

33 Ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, ἰδὲ, ἐγὼ ἀποςέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας, καὶ σοφὰς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ ςαυρώσετε, καὶ ἐξ αὐ-

27 Ἀπλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ὁμοιάζετε τὰς τάφες τὰς ἀσβεςωμένες, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ἔξω φαίνονται ὄμορφοι, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτοι κόκαλα τῶν ἀπεθαμμένων καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀκαθαρσίαν.

28 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς ἀπ' ἔξω φαίνεσθεν εἰς τὰς ἀνθρώπες δίκαιοι· καὶ ἀπὸ μέσα εἶσθε γεμάτοι ὑπόκρισιν καὶ ἀνομίαν.

29 Ἀπλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κτίζετε τὰς τάφες τῶν προφητῶν, καὶ ςολίζετε τὰ μνήματα τῶν δικαίων·

30 Καὶ λέγετε· ἂν εἴμασθαν ἐμεῖς εἰς ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων μας, δὲν ἠθέλαμεν συμφωνήσῃ μὲ αὐτὰς εἰς τὰ αἵματα τῶν προφητῶν.

31 Τόσον ὁπᾶ μαρτυρεῖτε τᾶ λόγυσας, πῶς εἶσθε υἱοὶ ἐκείνων, ὁπᾶ ἐσκότωσαν τὰς προφήτας.

32 Καὶ ἐσεῖς ἀναπληρώσετε τὸ μέτρον τῶν πατέρωνσας.

33 Ὀφίδια, γεννήματα τῶν ὀχένδρων, πῶς θέλετε φύγει ἀπὸ τὴν κρίσιν τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, νὰ, ἐγὼ ὁπᾶ σᾶς πέμπω προφήτας, καὶ σοφὰς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἀπ' αὐτὰς θέλετε σκοτώσει, καὶ θέλετε ςαυρώσει, καὶ ἀπ' αὐτὰς

τῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συνα-
γωγαῖς ὑμῶν, καὶ διώξετε ἀπὸ
πόλεως εἰς πόλιν·
35 Ὅπως ἔλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς
πᾶν αἷμα δίκαιον, ἐκχυνό-
μενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ
αἵματος Ἄβελ τοῦ δικαίου,
ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ
Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μετα-
ξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
36 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἥξει
ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν
ταύτην.
37 Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσα-
λὴμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προ-
φήτας, καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς
ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, πο-
σάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν
τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπι-
συνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς
ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ
ἠθελήσατε;
38 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ
οἶκος ὑμῶν ἔρημος.
39 Λέγω γὰρ ὑμῖν· Οὐ μή
με ἴδητε ἀπ᾽ ἄρτι, ἕως ἂν
εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχό-
μενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

θέλετε δέρει εἰς ταῖς συναγω-
γαῖςσας, καὶ θέλετε τοὺς
διώχνει ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν.
35 Διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπάνωσας
κάθε αἷμα δίκαιον, ὁποῦ ἐχύθη
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὸ αἷ-
μα τοῦ Ἄβελ τοῦ δικαίου, ἕως
τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρίου τοῦ υἱοῦ
τοῦ Βαραχίου, τὸν ὁποῖον
ἐφονεύσετε ἀναμεταξὺ τοῦ ναοῦ
καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
36 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
ἐτοῦτα ὅλα θέλουσιν ἔλθη εἰς
τὴν γενεὰν ἐτούτην.
37 Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσα-
λὴμ, ὁποῦ σκοτώνεις τοὺς προ-
φήτας, καὶ πετροβολᾶς ἐκείνους,
ὁποῦ ἐστάλθηκαν εἰς ἐσένα, πό-
σαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζώ-
ξω τὰ παιδιάσου, καθὼς μα-
ζώνει ἡ ὄρνιθα τὰ πουλιάτης ἀπὸ
κάτω εἰς ταῖς πτερούγαίςτης,
καὶ δὲν ἠθελήσετε.
38 Νὰ, ὁποῦ σᾶς ἀφίνεται
τὸ σπῆτίσας ἔρημον.
39 Διατὶ λέγωσας· ὅτι ἀπὸ
τώρα καὶ ὀμπροστὰ δὲν θέλετε
μὲ εἰδῆ, ἕως ὁποῦ νὰ εἰπῆτε·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι κυρίου.

Κεφ. κδ΄. 24.

ΚΑΙ᾽ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπο-
ρεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ
προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς
τοῦ ἱεροῦ.

ΚΑΙ᾽ εὐγένωντας ὁ Ἰησοῦς
ἐδιάβαινεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν,
καὶ ἐπῆγαν κοντὰ οἱ μαθη-
ταίτου νὰ τοῦ δείξουν ταῖς
οἰκοδομαῖς τοῦ ἱεροῦ.

2 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ βλέπετε πάντα ταῦτα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ μὴ καταλυθήσεται.

3 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ᾽ ἰδίαν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας, καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

5 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.

6 Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέμων. ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι. ἀλλ᾽ οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος.

7 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.

9 Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν, καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· δὲν βλέπετε ἐτοῦτα ὅλα; βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἐπῆγαν κοντᾶ του οἱ μαθηταίτου ξεχωριστᾶ, λέγοντες· εἰπέμας, πότε θέλουσι γένει ἐτοῦτα; καὶ τί θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον τοῦ ἐρχομοῦ σου, καὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου;

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέ τους· προσέχετε, μήπως καὶ σᾶς πλανέσῃ κανείς.

5 Διατὶ θέλουσιν ἔλθει πολλοὶ εἰς τὸ ὀνομάμου, νὰ λέγουν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς, καὶ θέλουν πλανέσει πολλούς.

6 Καὶ θέλετε ἀκούσει πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων. βλέπετε μὴν συγχίζεσθε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γενοῦν ἐτοῦτα ὅλα. ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἶναι τὸ τέλος.

7 Διατὶ θέλει σηκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θέλουσι γένει πεῖναις, καὶ πανοῦκλαις, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Ἀμὴ τοῦτα ὅλα εἶναι ἀρχαῖς τῶν πόνων.

9 Τότε θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς θλίψιν, καὶ θέλουν σᾶς σκοτώσει· καὶ θέλετε εἶσθαι μι-

πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά
μου.
10 Καὶ τότε σκανδαλισθή-
σονται πολλοί· καὶ ἀλλήλους
παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν
ἀλλήλους.
11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπρο-
φῆται ἐγερθήσονται, καὶ
πλανήσουσι πολλούς.
12 Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆ-
ναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσεται
ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.
13 Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέ-
λος, οὗτος σωθήσεται.
14 Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο
τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν
ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς μαρτύ-
ριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε
ἥξει τὸ τέλος.
15 Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέ-
λυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ῥηθὲν
διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστὼς
ἐν τόπῳ ἁγίῳ (ὁ ἀναγινώσκων
νοείτω.)
16 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ,
φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη·
17 Ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, μὴ
καταβαινέτω ἆραί τι ἐκ τῆς
οἰκίας αὐτοῦ·
18 Καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, μὴ
ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ
ἱμάτια αὐτοῦ.
19 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐ-

σημένοι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη διὰ
τὸ ὄνομάμου.
10 Καὶ πολλοὶ θέλουν σκαν-
δαλισθῆ τότε· καὶ θέλουσι πα-
ραδίδει ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ θέ-
λουν μισήσει ἕνας τὸν ἄλλον·
11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπρο-
φῆται θέλουσι σηκωθῆ καὶ θέ-
λουσι πλανέσει πολλούς.
12 Καὶ μὲ τὸ νὰ πληθύνῃ ἡ
ἀνομία, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν
θέλει κρυώσει.
13 Ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει
ἕως τὸ τέλος, ἐτοῦτος θέλει
σωθῆ.
14 Καὶ θέλει κηρυχθῆ τοῦτο
τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας
εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ μαρ-
τυρίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν· καὶ τότε
θέλει ἔλθη τὸ τέλος.
15 Ὅταν τὸ λοιπὸν εἰδῆτε
τὸ σίγχαμα τῆς ἐρημώσεως,
ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ Δανιὴλ
τοῦ προφήτου, νὰ στέκεται εἰς
τὸν τόπον τὸν ἅγιον· (ἐκεῖνος
ὁποῦ διαβάζει, ἂς γροικᾶ.)
16 Τότε ἐκεῖνοι, ὁποῦ θέλουν
εἶσθαι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς
φεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη·
17 Ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι ἀπ-
άνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν κα-
ταβαίνῃ νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ
τὸ σπῆτίτου.
18 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι
εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ
ὀπίσω νὰ πάρῃ τὰ φορέματάτου.
19 Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ταῖς ἐγ-

χούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

20 Προσεύχεσθε δὲ, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ.

21 Ἔςαι γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται.

22 Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

23 Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ, ὧδε ὁ Χριςὸς, ἢ ὧδε· μὴ πιςεύσητε.

24 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριςοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα· ὥςτε πλανῆσαι, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

25 Ἰδοὺ, προείρηκα ὑμῖν.

26 Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐςί· μὴ ἐξέλθητε· ἰδοὺ, ἐν τοῖς ταμείοις· μὴ πιςεύσητε.

27 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀςραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔςαι καὶ

γαςρωμέναις, καὶ ἐκείναις, ὅπου βυζάνουν εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

20 Καὶ παρακαλεῖτε, νὰ μὴν γένῃ ἡ φυγήσας τὸν χειμῶνα, μὴ δὲ τὸ σάββατον.

21 Διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη θλίψις, τέτοιας λογῆς ὅπου δὲν ἐγένηκεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἕως τῶρα, οὐ δὲ θέλει γένει.

22 Καὶ ἂν δὲν ἤθελαν κοντείνῃ ἐκείναις ἡ ἡμέραις, δὲν ἤθελε γλυτώσῃ καμία σάρκα· ἀμὴ διὰ τοὺς διαλεγμένους θέλουν κοντείνει ἐκείναις ἡ ἡμέραις.

23 Καὶ τότε ἂν σᾶς εἰπῇ κανένας· νὰ, ἰδοὺ ὁ Χριςὸς, ἢ ἰδοῦ· νὰ μὴν πιςεύσετε.

24 Διατὶ θέλουσι συνωθῆ ψευδόχριςοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ θέλουν δώσει μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τόσον ὅπου νὰ πλανέσουν, ἂν ἦτον δυνατὸν, καὶ τοὺς διαλεγμένους.

25 Νὰ, ὅπου σᾶς τὸ προεῖπα.

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν σᾶς εἰποῦσι· νὰ, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ἔρημον· νὰ μὴν εὐγῆτε ἔξω· νὰ, ὅπου εἶναι εἰς τὰ κελάρια· νὰ μὴν πιςεύσετε.

27 Διατὶ καθὼς ἡ ἀςραπὴ εὐγένει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν, καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν, τέτοιας

ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

28 Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.

29 Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

30 Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

31 Καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης· καὶ ἐπισυνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.

32 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἁπαλὸς, καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος.

33 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε πάντα ταῦτα, γινώσκετε ὅτι

λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

28 Διατὶ ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ νεκρὸν κορμὶ, ἐκεῖ θέλουσι μαζωχθῆ καὶ οἱ ἀετοί.

29 Καὶ παρευθὺς ὕστερον ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος θέλει σκοτεινιάσει, καὶ τὸ φεγγάρι δὲν θέλει φέξει, καὶ οἱ ἀστέρες θέλουσι πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θέλουσι σαλευθῆ.

30 Καὶ τότε θέλει φανεῖ τὸ σημάδι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ τότε θέλουσι κλαύσει ὅλαις ἡ φυλαῖς τῆς γῆς, καὶ θέλουσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου νὰ ἔρχεται ἀπάνω εἰς τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

31 Καὶ θέλει πέμψει τοὺς ἀγγέλους του μὲ σάλπιγγα καὶ μὲ μεγάλην φωνήν· καὶ θέλουσι μαζώξει τοὺς διαλεγμένους του, ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους ἀπὸ ταῖς ἄκραις τῶν οὐρανῶν, ἕως ταῖς ἄλλαις ἄκραις αὐτῶν.

32 Καὶ ἀπὸ τὴν συκίαν μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ὡραμάη γινοῦσι τὰ κλαδιάτης ἁπαλὰ, καὶ φυτρώσῃ τὰ φύλλα, γνωρίζετε ὅτι σιμὰ εἶναι τὸ θέρος.

33 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτοῦτα ὅλα, γνωρί-

ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

34 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται.

35 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος.

37 Ὥσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν·

39 Καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας· οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

40 Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται, καὶ ὁ εἷς ἀφίεται.

41 Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται.

42 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ

ζετε ὅτι εἶναι σημᾶ εἰς ταῖς θύραις.

34 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτοῦτη, ἕως ὅπου νὰ γενοῦν ἐτοῦτα ὅλα.

35 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθῃ, ἀμὴ τὰ λόγιά μου δὲν θέλουσι παρέλθῃ.

36 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν κανεὶς δὲν ἠξεύρει, μηδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρὰ ὁ πατήρ μου μοναχός.

37 Καὶ καθὼς ἦταν ἡ ἡμέραις τοῦ Νῶε, τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

38 Διατὶ καθὼς ἦσαν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις προτήτερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, ὅπου ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ὑπανδρεύονταν καὶ ὑπάνδρευαν, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπου ὁ Νῶε ἐμβῆκεν εἰς τὴν κιβωτόν·

39 Καὶ δὲν ἐγνώρισαν, ἕως ὅπου ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ τοὺς ἐσήκωσεν ὅλους· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

40 Τότε δύο θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸ χωράφι· καὶ ὁ ἕνας πιάνεται, καὶ ὁ ἄλλος ἀφίνεται.

41 Δύο ὅπου ἀλέθουν εἰς τὸν μύλον· ἡ μία πιάνεται, καὶ ἡ ἄλλη ἀφίνεται.

42 Στέκετε λοιπὸν ἔξυπνοι,

οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κύριος ὑμῶν ἔρχεται.

43 Ἐκεῖνο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης, ποίᾳ φυλακῇ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν, καὶ οὐκ ἂν εἴασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

44 Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

45 Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ;

46 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.

47 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.

48 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου ἐλθεῖν·

49 Καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθυόντων·

50 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει·

ὅτι δὲν ἐξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ αὐθέντης σας.

43 Ἐκεῖνο ἐξεύρετε, ὅτι ἂν ἤθελεν ἐξεύρῃ ὁ αὐθέντης τοῦ σπητίου, εἰς ποίαν βίγλαν τῆς νυκτὸς ἔρχεται ὁ κλέπτης, ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν ἤθελεν ἀφήσῃ το σπῆτίτου νὰ τὸ τρυπήσουν.

44 Διὰ τοῦτο ἂς εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἕτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν, ὁποῦ δὲν θαῤῥῆτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

45 Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἐμπιστευμένος δοῦλος καὶ φρόνιμος, τὸν ὁποῖον ἐκατάστησεν ὁ αὐθέντηςτου εἰς τοὺς δούλους του, νὰ τοὺς δίδῃ τὸ φαγητόν τους εἰς τὴν ὥραντους;

46 Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁ δοῦλος, τὸν ὁποῖον, ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντηςτου, θέλει τὸν εὕρει νὰ κάμνῃ τοιουτοτρόπως.

47 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἀπάνω εἰς ὅλατου τὰ ὑπάρχοντα θέλει τὸν καταστήσει.

48 Ἀμὴ ἂν εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὴν καρδίαντου· ὁ αὐθέντηςμου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ·

49 Καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ δέρνῃ τοὺς συνδούλουςτου, καὶ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ τοὺς μεθυστάδες.

50 Θέλει ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου εἰς μίαν ἡμέραν ὁποῦ δὲν ἐλπίζει, καὶ εἰς μίαν ὥραν ὁποῦ δὲν γνωρίζει·

51 Καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μέρος του θέλει τὸ βάλλει μὲ τοὺς ὑποκριτάς· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὰ κλάμματα καὶ τὸ τρύξιμον τῶν ὀδόντων.

Κεφ. κέ. 25.

ΤΟ'ΤΕ ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου.

2 Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί.

3 Αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον.

4 Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.

5 Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον.

6 Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.

7 Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.

8 Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν· ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.

9 Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρ-

ΤΟ'ΤΕ θέλει ὁμοιωθῇ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθέναις, ἡ ὁποίαις ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, καὶ ἐβγῆκαν νὰ συναπαντήσουν τὸν νυμφίον.

2 Καὶ αἱ πέντε ἀπὸ ταύταις ἦταν φρόνιμαις, καὶ αἱ πέντε λωλαῖς·

3 Αἱ ὁποίαις λωλαῖς, ὡσὰν ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, δὲν ἐπῆραν μαζύ των λάδι.

4 Ἀμὴ αἱ φρόνιμαις ἐπῆραν λάδι εἰς τὰ ἀγγεῖά των μὲ ταῖς λαμπάδες των.

5 Καὶ ἔστοντας νὰ ἀργήσῃ ὁ νυμφίος, ἐνύσταξαν ὅλαις καὶ ἐκοιμοῦνταν.

6 Καὶ τὰ μεσάνυκτα ἔγινε βοὴ νὰ, ὁ νυμφίος ὅπου ἔρχεται, εὐγᾶτε νὰ τὸν ἀπαντήσετε.

7 Τότε ἐσηκώθηκαν ὅλαις ἐκείναις ἡ παρθέναις, καὶ ἐτοίμασαν ταῖς λαμπάδες των·

8 Καὶ ἡ λωλαῖς εἶπαν εἰς ταῖς φρόνιμαις· δότεμας ἀπὸ τὸ λάδισας· ὅτι ἡ λαμπάδεςμας σβύνονται.

9 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ἡ φρόνιμαις, καὶ εἶπαν· μήπως καὶ δὲν

ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς.

10 Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.

12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.

13 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·

15 Καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν· ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν· καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.

16 Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν, ἀπελ-

φθάσῃ καὶ ἐμᾶς καὶ ἐσᾶς· σύρτε καλλίτερα εἰς ἐκείνους, ὁποῦ τὸ πωλοῦσι, καὶ ἀγοράσετε διὰ λόγου σας.

10 Πηγαίνοντες αὐταῖς νὰ ἀγοράσουν, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ ἡ ἕτοιμαις ἐμβῆκαν μετ' αὐτὸν εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐσφαλίσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον ἦλθαν καὶ αἱ λοιπαὶ παρθέναι, λέγουσαι· αὐθέντη, αὐθέντη, ἄνοιξέ μας.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ταῖς ἀπεκρίθη· ἀληθινὰ σᾶς λέγω, δὲν σᾶς γνωρίζω.

13 Ἀγρυπνᾶτε λοιπὸν, ὅτι δὲν ἠξεύρετε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Διατὶ ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος θέλοντας νὰ ταξιδεύσῃ ἐκάλεσε τοὺς δουλευτάδες του, καὶ τοὺς ἐπαράδωκε τὰ ὑπάρχοντά του.

15 Καὶ ἄλλου ἔδωκε πέντε τάλαντα, καὶ ἄλλου ἔδωκε δύο, καὶ ἄλλου ἔδωκεν ἕνα· καθ' ἕνα κατὰ τὴν δύναμίν του· καὶ ἐμίσευσε παρευθύς.

16 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα, πηγαίνοντας ἐδούλευσε μετ' αὐτὰ, καὶ ἔκαμεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ δύο, ἐκέρδεσε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε

θὼν ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

19 Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον.

20 Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

21 Ἔφη δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

22 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν, εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

23 Ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

24 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφὼς, εἶπε· Κύριε, ἔγνων σε, ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας·

τὸ ἕνα, πηγένοντας ἔσκαψε τὴν γῆν, καὶ ἐπαράχωσε τὸ ἀσῆμι τοῦ αὐθεντός του.

19 Καὶ ὕστερα μὲ πολὺν καιρὸν ἦλθεν ὁ αὐθέντης τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ κάμνει λογαριασμὸν μετ' αὐτούς.

20 Καὶ ἦλθεν ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα, καὶ ἤφερεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγοντας· αὐθέντη, πέντε τάλαντα μοῦ ἔδωκες· ἰδὲς, νὰ ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδεσα μετ' αὐτά.

21 Καὶ λέγει του ὁ αὐθέντης του· γιάσου, ὦ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες ἐμπιστευμένος, θέλωσε καταστήσει εἰς πολλά· ἔμβα μέσα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ αὐθεντόσου.

22 Καὶ ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ δύο τάλαντα, καὶ λέγει· αὐθέντη, δύο τάλαντα μοῦ παράδωκες, νὰ, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδεσα μετ' αὐτά.

23 Λέγει του ὁ αὐθέντης του· γιάσου, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ ἐμπιστευμένε· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες ἐμπιστευμένος, εἰς πολλὰ θέλωσε καταστήσει· ἔμβα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίουσου.

24 Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὸ ἕνα τάλαντον, καὶ λέγει· αὐθέντη, ἐγώσε ἐγνώρισα, πῶς εἶσαι ἄνθρωπος σκληρὸς, θερίζοντας ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἔσπειρες, καὶ μαζώνοντας ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἐσκόρπισες.

25 Καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε, ἔχεις τὸ σόν.

26 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ᾔδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·

27 Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις· καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

28 Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον, καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.)

30 Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

31 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ.

32 Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορί-

25 Καὶ ἔςοντας νὰ φοβηθῶ, ἐπῆγα καὶ ἐπαράχωσα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν· ἰδὲς, νὰ ὁποῦ ἔχῃς τὸ ἰδικόνσου.

26 Ἀπεκρίθη ὁ αὐθέντηςτου, καὶ λέγειτου· ὦ κακὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ἤξευρες ὅτι ἐγὼ θερίζω ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἔσπειρα, καὶ μαζώνω ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἐσκόρπισα.

27 Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃς δανεικὸν τὸ ἀργύριόνμου εἰς τοὺς σαράφιδες· καὶ ἐρχόμενος ἐγὼ, ἤθελα πάρῃ τὸ δικόμου μὲ τὸν κάματον.

28 Ἐπάρετε λοιπὸν ἀπ' αὐτὸν τὸ τάλαντον, καὶ δότετο ἐκείνου, ὁποῦ ἔχει τὰ δέκα τάλαντα.

29 Διατὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἔχει, θέλει τοῦ δοθῆ, καὶ θέλει περισσευθῆ· ἀμὴ ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῆ ἀπ' αὐτόν.

30 Καὶ ἐτοῦτον τὸν ἄχρηςον δοῦλον ῥίξετέ τον ἔξω εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὸ κλαύσιμον καὶ τὸ τρύξιμον τῶν ὀδόντων.

31 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν δόξαντου, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, τότε θέλει καθίσει εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξηςτου.

32 Καὶ θέλουσι μαζωχθῆ ὀμπροςᾶτου ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θέλει τοὺς χωρίσει ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς ὁ ποιμένας χωρί-

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων.

33 Καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

34 Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου·

35 Ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με·

36 Γυμνὸς, καὶ περιεβάλετέ με· ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με.

37 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν;

38 Πότε δέ σε εἴδομεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνὸν, καὶ περιεβάλομεν;

39 Πότε δέ σε εἴδομεν ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σε;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατζίκια.

33 Καὶ θέλει βάλλει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴν δεξιάντου, καὶ τὰ κατζίκια ἀπὸ τὴν ζερβιάντου.

34 Τότε θέλει εἰπεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκείνους, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ δεξιόντου μέρος· ἐλᾶτε ἐσεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρόςμου, κληρονομήσετε τὴν βασιλείαν, ὁποῦ σᾶς ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

35 Διατὶ ἐπείνασα, καὶ μοῦ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ μὲ ἐπολίσετε· ἤμουν ξένος, καὶ μὲ ἐπήρετε εἰς τὸ σπῆτίσας.

36 Ἤμουν γυμνὸς, καὶ μὲ ἐνδύσετε· ἀῤῥώστησα, καὶ μὲ ἐπιμεληθήκετε· εἰς τὴν φυλακὴν ἤμουν, καὶ ἤλθετε εἰς ἐμένα.

37 Τότε θέλουν ἀποκριθῇ οἱ δίκαιοι, νὰ τοῦ εἰποῦν· αὐθέντη, καὶ πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, καὶ σὲ ἐθρέψαμεν; ἢ διψασμένον, καὶ σὲ ἐπολίσαμεν;

38 Πότε σὲ εἴδαμεν ξένον, καὶ σὲ ἐπήραμεν εἰς τὸ σπῆτίμας; ἢ γυμνὸν, καὶ σὲ ἐνδύσαμεν;

39 Πότε σὲ εἴδαμεν ἀσθενημένον, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἤλθαμεν πρὸς τοῦ λόγουσου;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς θέλει τοὺς εἰπεῖ· βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ ἐτούτους τοὺς ἀδελφούςμου τοὺς πολλὰ εὐτελεῖς, εἰς ἐμένα τὸ ἐκάμετε.

41 Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

41 Τότε θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ζερβιὰν μεριάν· σύρετε ἀπομένα οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, ὁποῦ εἶναι ἑτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον, καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους του.

42 Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με·

42 Διατὶ ἐπείνασα, καὶ δὲν μοῦ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ δὲν μὲ ἐποτίσετε.

43 Ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.

43 Ἤμουν ξένος, καὶ δὲν μὲ ἐβάλλετε εἰς τὸ σπῆτι σας· ἤμουν γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνδύσετε· ἤμουν ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν μὲ ἐπιμεληθήκετε.

44 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοί, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;

44 Τότε θέλουν τοῦ ἀποκριθῆ καὶ αὐτοί, νὰ εἰποῦσιν· αὐθέντη, πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, ἢ διψασμένον, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν;

45 Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.

45 Τότε θέλει τοὺς ἀποκριθῆ, λέγωντας· βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον δὲν ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πολλὰ εὐτελεῖς, καὶ εἰς ἐμένα δὲν τὸ ἐκάμετε.

46 Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον· οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

46 Καὶ θέλουσιν ὑπάγει ἐτοῦτοι εἰς τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον· καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Κεφ. κϛʹ. 26.

ΚΑΙ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς λόγους τούτους, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

ΚΑΙ ἔγινεν ὅταν ἐτελείωσεν
ὁ Ἰησοῦς ὅλους τούτους τοὺς
λόγους, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητά- 1
δες του·

2 Οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ παραδίδοται εἰς τὸ ςαυρωθῆναι.

3 Τότε συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τῦ λαῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῦ ἀρχιερέως τῦ λεγομένυ Καϊάφα.

4 Καὶ συνεβυλεύσαντο, ἵνα τὸν Ἰησῦν κρατήσωσι δόλῳ, καὶ ἀποκτείνωσιν.

5 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ.

6 Τῦ δὲ Ἰησῦ γενομένυ ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τῦ λεπρῦ,

7 Προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαςρον μύρυ ἔχυσα βαρυτίμυ, καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ ἀνακειμένυ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτῦ ἠγανάκτησαν, λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη;

9 Ἠδύνατο γὰρ τῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλῦ, καὶ δοθῆναι πτωχοῖς.

10 Γνῦς δὲ ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί κόπυς παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ·

11 Πάντοτε γὰρ τὺς πτωχὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· ἐμὲ δὲ ὐ πάντοτε ἔχετε.

2 Ἰξεύρετε ὅτι ὕςερα ἀπὸ δύο ἡμέραις γίνεται τὸ πάσχα· καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ παραδίδεται διὰ νὰ ςαυρωθῇ.

3 Τότε ἐμαζώχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῦ λαῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῦ ἀρχιερέως ὁπῦ ἐλέγυνταν Καϊάφας.

4 Καὶ ἐσυμβυλεύθηκαν, νὰ πιάσυν τὸν Ἰησῦν μὲ δόλον, καὶ νὰ τὸν σκοτώσυν.

5 Καὶ ἔλεγαν· μὴν τὸ κάμωμεν εἰς τὴν ἑορτὴν, διὰ νὰ μὴν γένῃ σύγχυσις εἰς τὸν λαόν.

6 Καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ Ἰησῦς εἰς τὴν Βηθανίαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπρῦ,

7 Ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν μία γυναῖκα, ὁπῦ εἶχεν ἕνα κανὶ μύρον πολύτιμον, καὶ τὸ ἔχυσεν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι τυ, ἐκεῖ ὁπῦ ἐκάθετον.

8 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ μαθητάδες τυ, ἀδημόνησαν, καὶ εἶπαν· διατί ἔγινεν ὁ χαλασμὸς ἐτῦτος;

9 Ὁπῦ ἠμπόρειεν ἐτῦτο τὸ μύρον νὰ πυληθῇ διὰ πολλὰ, καὶ νὰ δοθῇ εἰς τὺς πτωχύς.

10 Καὶ γνωρίζοντάς το ὁ Ἰησῦς, λέγει τυς· τί πειράζετε τὴν γυναῖκα; ὁπῦ ἔκαμε καλὸν ἔργον εἰς ἐμένα·

11 Διατὶ τὺς πτωχὺς τὺς ἔχετε πάντα μὲ τῦ λόγυσας· ἀμὴ ἐμένα πάντα δὲν μὲ ἔχετε.

12 Βαλῦσα γὰρ αὕτη τὸ
μύρον τῦτο ἐπὶ τῦ σώματός
μυ, πρός τὸ ἐνταφιάσαι με
ἐποίησεν.
13 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπυ
ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον
τῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαλη-
θήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη,
εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

14 Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν
δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰύδας Ἰσ-
καριώτης, πρὸς τὺς ἀρχιερεῖς·
15 Εἶπε· Τί θέλετέ μοι δοῦ-
ναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐ-
τόν; Οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριά-
κοντα ἀργύρια.
16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐ-
καιρίαν, ἵνα αὐτὸν παραδῷ.
17 Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύ-
μων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ
Ἰησῦ, λέγοντες αὐτῷ· Ποῦ
θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν
τὸ πάσχα;
18 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπάγετε
εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα,
καὶ εἴπατε αὐτῷ· Ὁ διδάσκα-
λος λέγει· Ὁ καιρός μυ ἐγ-
γύς ἐστιν, πρός σε ποιῶ τὸ πά-
σχα μετὰ τῶν μαθητῶν μυ.
19 Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθη-
ταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς καὶ ἡτοίμασαν τὸ
πάσχα.
20 Ὀψίας δὲ γενομένης
ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα.
21 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,

12 Δ
ἔχυσεν
κορμί με
τὸ ἔκαμ
13
ὅπου κα
εὐαγγέ
θέλει
ἔκαμεν
της.
14 Τ
δώδεκα
Ἰσκα
15
δώσει
ραδώσ
τοῦ
1
εὐκοι
1
ἀζύμ
εἰς
πῦ
νὰ

εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Καὶ λυπούμενοι σφόδρα, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· Μήτι ἐγώ εἰμι, Κύριε;

23 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· ὁ ἐμβάψας μετ᾽ ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει.

24 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι᾽ οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας, ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, εἶπε· Μήτι ἐγώ εἰμι, ῥαββί; λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶπας.

26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον, καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

27 Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον, καὶ εὐχαριστήσας, ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες·

28 Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

ἕνας ἀπὸ ἐσᾶς θέλει μὲ παραδώσει.

22 Καὶ αὐτοὶ λυπούμενοι πολλᾶ, ἄρχισαν κάθε ἕνας νὰ τοῦ λέγῃ· μήνα εἶμαι ἐγὼ, αὐθέντη;

23 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπεν· ἐκεῖνος ὁποῦ βουτᾶ μετ᾽ ἐμένα τὸ χέριτου εἰς τὸ, πινάκι, ἐκεῖνος θέλει μὲ παραδώσει.

24 Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ λόγου του· ἀμὴ ἀελύμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλλίτερόντου ἦτον, νὰ μὴν ἤθελε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας, ὁποῦ τὸν ἐπαράδωκεν, καὶ εἶπε· μήνα ἐγὼ εἶμαι διδάσκαλε; λέγειτου· ἐσὺ τὸ εἶπες.

26 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔτρωγαν, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς τὸ ψωμὶ, καὶ ὡσὰν εὐχαρίστησε, τὸ ἔκοψε, καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ εἶπεν· ἐπάρετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμίμου.

27 Καὶ πέρνωντας τὸ ποτήριον, καὶ ὡσὰν εὐχαρίστησε, τοὺς τὸ ἔδωκεν, λέγωντας· πίετε ἀπ᾽ αὐτὸ ὅλοι·

28 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ αἷμά μου τῆς καινούριας διαθήκης, ὁποῦ χύνεται διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ
πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεν-
νήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς
ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πί-
νω μεθ' ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βα-
σιλείᾳ τοῦ πατρός μου.

30 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξ-
ῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.
31 Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Πάντες ὑμεῖς σκανδαλι-
σθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ
ταύτῃ· γέγραπται γάρ· Πα-
τάξω τὸν ποιμένα, καὶ δια-
σκορπισθήσονται τὰ πρόβατα
τῆς ποίμνης.
32 Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναί
με, προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν
Γαλιλαίαν.

33 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος,
εἶπεν αὐτῷ· Εἰ καὶ πάντες
σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ
οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι.
34 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀ-
μὴν λέγω σοι, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ
νυκτὶ, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι,
τρὶς ἀπαρνήσῃ με.

35 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Κἂν δέῃ με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν,
οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. Ὁμοίως
καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον.

36 Τότε ἔρχεται μετ' αὐτῶν
ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον
Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθη-
ταῖς· Καθίσατε αὐτοῦ, ἕως οὗ

29 Καὶ λέγω σας· ἀπὸ τῶ-
ρα καὶ ὀμπρὸς δὲν θέλω πίει
ἀπὸ τοῦτο τὸ γέννημα τῆς
ἀμπέλου, ἕως τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, ὅταν αὐτὸ πίνω ὁμοῦ
μὲ ἐσᾶς νέον εἰς τὴν βασιλείαν
τοῦ πατρός μου.
30 Καὶ ἔσοντας νὰ ὑμνήσουν, εὐ-
γῆκαν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.
31 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς·
ἐτούτην τὴν νύκτα ὅλοι σας θέλε-
τε σκανδαλισθῆ εἰς ἐμένα·
διατὶ εἶναι γεγραμμένον· ὅτι
θέλω κτυπήσει τὸν ποιμένα, καὶ
θέλουν σκορπισθῆ τὰ πρόβατα
τῆς μάνδρας.
32 Καὶ ὕστερα ἀφόντις ἀνα-
στηθῶ, θέλω ὑπάγει ἐγὼ προ-
τήτερα ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλι-
λαίαν.
33 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,
καὶ εἶπέν του· ἂν καὶ ὅλοι σκαν-
δαλισθοῦσιν εἰς ἐσένα, ἀμὴ ἐγὼ
ποτὲ δὲν θέλω σκανδαλισθῆ.
34 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· βέ-
βαια σοῦ λέγω, ὅτι ἐτούτην τὴν
νύκτα, πρὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ ὁ
πετεινὸς, τρεῖς φοραῖς θέλεις
μὲ ἀρνηθῆ.
35 Λέγει του ὁ Πέτρος· ἂν
καὶ κάμῃ χρεία νὰ ἀποθάνω
μὲ ἐσένα, δὲν θέλω σὲ ἀρνηθῆ.
τέτοιαις λογῆς εἶπαν καὶ ὅλοι
οἱ μαθητάδες.
36 Τότε ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς μετ'
αὐτοὺς εἰς ἕνα χωρίον ὁποῦ τὸ
ἔλεγαν Γεθσημανῆ· καὶ λέγει εἰς
τοὺς μαθητάδες του· καθίσετε

ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ.

37 Καὶ παραλαβὼν τὸν
Πέτρον καὶ τȣ̀ς δύο υἱȣ̀ς Ζεβε-
δαίȣ, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ
ἀδημονεῖν.
38 Τότε λέγει αὐτοῖς· Πε-
ρίλυπός ἐςιν ἡ ψυχή μȣ ἕως
θανάτȣ· μείνατε ὧδε, καὶ
γρηγορεῖτε μετ᾽ ἐμȣ̃.
39 Καὶ προελθὼν μικρὸν,
ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτȣ̃,
προσευχόμενος, καὶ λέγων·
Πάτερ μȣ, εἰ δυνατόν ἐςι, παρ-
ελθέτω ἀπ᾽ ἐμȣ̃ τὸ ποτήριον
τȣ̃το. πλὴν ȣ̓χ ὡς ἐγὼ θέλω,
ἀλλ᾽ ὡς σύ.
40 Καὶ ἔρχεται πρὸς τȣ̀ς
μαθητὰς, καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς
καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέ-
τρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν
ὥραν γρηγορῆσαι μετ᾽ ἐμȣ̃;

41 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύ-
χεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς
πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα
πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

42 Πάλιν ἐκ δευτέρȣ ἀπ-
ελθὼν προσηύξατο, λέγων·
Πάτερ μȣ, εἰ ȣ̓ δύναται τȣ̃το
τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ᾽
ἐμȣ̃ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθή-
τω τὸ θέλημά σȣ.
43 Καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐ-
τȣ̀ς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν
γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβα-
ρημένοι.
44 Καὶ ἀφεὶς αὐτȣ̀ς ἀπελ-

αὐτȣ̃, ἕως ὁπȣ̃ να ὑπάγω νὰ
προσευχηθῶ.
37 Καὶ ἐπῆρε τὸν Πέτρον
καὶ τȣ̀ς δύο υἱȣ̀ς τοῦ Ζεβεδαίȣ,
καὶ ἄρχισε νὰ λυπᾶται καὶ
νὰ ἀδημονᾶ.
38 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησȣ̃ς·
πολλᾶ λυπᾶται ἡ ψυχήμȣ μέ-
χρι θανάτȣ· ἀπομείνετε ἐδῶ,
καὶ ἀγρυπνᾶτε μὲ τοῦ λόγȣ μȣ.
39 Καὶ ἐπῆγεν ὀμπρὸς
καμπόσον, καὶ ἔπεσε πίκωπα,
καὶ ἐπροσεύχετον, καὶ ἔλεγεν· ὦ
πάτερμȣ, ἂν εἶναι δυνατὸν, ἂς
περάσῃ ἐτοῦτο τὸ ποτῆρι ἀπὸ
λόγȣμȣ· ὅμως ὄχι καθὼς θέλω
ἐγὼ, ἀλλὰ καθὼς θέλεις ἐσύ.
40 Καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς μα-
θητάδες, καὶ εὑρίσκειτȣς ὁποῦ
ἐκοιμȣ̃νται, καὶ λέγει εἰς τὸν
Πέτρον· τόσον δὲν ἐδυνηθήκετε
μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε
μετ᾽ ἐμένα;
41 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προ-
σεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε
εἰς πειρασμόν. τὸ πνεῦμα εἶ-
ναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρκα
εἶναι ἀσθενής.
42 Πάλιν δεύτερον ἐπῆγε
καὶ ἐπροσευχήθη, λέγωντας· ὦ
πατέραμȣ, ἀνίσως καὶ δὲν εἶ-
ναι δυνατὸν ἐτοῦτο τὸ ποτήριον
νὰ περάσῃ ἀπὸ μένα, ἂν δὲν τὸ
πίω, ἂς γένῃ τὸ θέλημάσȣ.
43 Καὶ ἦλθε πάλιν, καὶ
τοὺς εὑρῆκεν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν·
διατὶ ἦταν τὰ μάτιάτȣς βαρε-
μένα.
44 Καὶ ἀφίνωντάςτȣς πά-

ξὼν πάλιν, προσηύξατο ἐκ
τρίτε, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

45 Τότε ἔρχεται πρὸς τὲς
μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν, καὶ
ἀναπαύεσθε· ἰδὲ, ἤγγικεν ἡ
ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπε
παραδίδοται εἰς χεῖρας ἁμαρ-
τωλῶν.
46 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν·
ἰδὲ, ἤγγικεν ὁ παραδιδές με.

47 Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλῦντος,
ἰδὲ, Ἰέδας εἷς τῶν δώδεκα ἦλ-
θε, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ὄχλος
πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ
ξύλων, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ
πρεσβυτέρων τοῦ λαῦ.

48 Ὁ δὲ παραδιδὲς αὐτὸν,
ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον, λέγων·
Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐςι· κρα-
τήσατε αὐτόν.

49 Καὶ εὐθέως προσελθὼν
τῷ Ἰησῦ, εἶπε· Χαῖρε ῥαββί.
Καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
50 Ὁ δὲ Ἰησῦς εἶπεν αὐτῷ·
Ἑταῖρε, ἐφ᾽ ᾧ πάρει; Τότε
προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς
χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησῦν, καὶ
ἐκράτησαν αὐτόν.
51 Καὶ ἰδὲ, εἷς τῶν μετὰ Ἰη-
σῦ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἀπέ-
σπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ·
καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ

λιν, ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθηκε
τρίτον, λέγωντας τὸν αὐτὸν
λόγον.
45 Τότε ἦλθεν εἰς τὲς μα-
θητάδες του, καὶ λέγει τες· κοιμᾶ-
σθε τὸ λοιπὸν, καὶ ἀνα-
παύεσθε· νὰ, ὁπῦ ἐσήμωσεν
ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
πε παραδίδεται εἰς χέρια
ἁμαρτωλῶν.
46 Σηκωθῆτε, ἂς ὑπάγω-
μεν ἀπ᾽ ἐδῶ· νὰ ὁπῦ ἐσήμωσε
ἐκεῖνος, ὁπῦ μέλλει νὰ μὲ
παραδώσῃ.
47 Καὶ ἀκόμι τὸ ἔλεγε,
καὶ νὰ, ὁ Ἰέδας ἕνας ἀπὸ τὲς
δώδεκα καὶ ἔφθασε, καὶ μετ᾽
αὐτὸν πολὺ πλῆθος μὲ
σπαθία καὶ μὲ ξύλα, ἀπὸ τὲς
ἀρχιερεῖς καὶ ἀπὸ τὲς πρεσ-
βυτέρες τοῦ λαῦ.
48 Καὶ ἐκεῖνος, ὁπῦ τὸν
ἐπαράδιδε, τὲς ἔδωκε σημάδι,
λέγωντας· ἐκεῖνον ὁπῦ ἐγὼ φι-
λήσω, ἐκεῖνος εἶναι, πιάσετέ
τον.
49 Καὶ παρευθὺς ἐπῆγε κον-
τὰ εἰς τὸν Ἰησῦν, καὶ εἶπε· χαῖ-
ρε διδάσκαλε. καὶ τὸν ἐφίλησε.
50 Καὶ ὁ Ἰησῦς τοῦ λέγει· ὦ
φίλε, εἰς ποῖον ἦλθες; τότε ἐ-
πῆγαν κοντὰ εἰς τὸν Ἰησῦν,
καὶ ἅπλωσαν τὰ χέριά τες
ἀπάνω του, καὶ ἐπίασάν τον.
51 Καὶ νὰ, ἕνας ἀπ᾽ ἐκείνες
ὁπῦ ἦταν ὁμῦ μὲ τὸν Ἰησῦν,
ἁπλώνωντας τὸ χέρι του, εὔγα-
λεν τὸ μαχαίριόν του· καὶ ἐκτύ-

ἀρχιερέως, ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.

52 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀπόστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται.

53 Ἢ δοκεῖς, ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;

54 Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ, ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι;

55 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με· καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με.

56 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες, ἀφέντες αὐτὸν, ἔφυγον.

57 Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν.

58 Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως· καὶ εἰσελθὼν ἔσω, ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρε-

πησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτίτου.

52 Τότε τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· γύρισε τὸ μαχαίριόνσου εἰς τὸν τόποντου· διατὶ ὅσοι κτυπήσουν μὲ μαχαίριον, μὲ μαχαίριον θέλουν χαλασθῇ.

53 Ἢ λογιάζεις, ὅτι δὲν δύνομαι τώρα νὰ παρακαλέσω τὸν πατέραμου, καὶ θέλει μοῦ παραστήσει περισσοτέρους παρὰ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;

54 Πῶς τὸ λοιπὸν θέλουσι τελειωθῇ αἱ γραφαὶ, ὅτι τέτοιας λογῆς πρέπει νὰ γένῃ;

55 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν λαόν· ὡσὰν εἰς λῃστὴν εὐγήκετε καὶ ἤλθετε μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα νὰ μὲ πιάσετε· ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκάθουμουν μετὰ σᾶς διδάσκωντας εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ δὲν μὲ ἐπιάνετε.

56 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε, διὰ νὰ τελειωθοῦσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν· τότε τὸν ἀφῆσαν οἱ μαθητάδες ὅλοι, καὶ ἔφυγαν.

57 Καὶ ἐκεῖνοι πιάνοντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Καϊάφα τὸν ἀρχιερέα, ἐκεῖ ὅπου ἦταν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι μαζωμένοι.

58 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθαν ἀπὸ μακρᾶ, ἕως εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐμβαίνωντας μέσα, ἐκάθισε ὁμοῦ

τῶν, ἰδεῖν τὸ τέλος.

59 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν θανατώσωσι·

60 Καὶ οὐχ εὗρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὗρον. ὕστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες,

61 Εἶπον· Οὗτος ἔφη· Δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν.

62 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Οὐδὲν ἀποκρίνῃ; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

63 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

64 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, λέγων· Ὅτι ἐβλασφήμησε· τί ἔτι χρείαν ἔ-

μὲ τοὺς δουλευτάδες, νὰ ἰδῇ τὸ τέλος.

59 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ ὅλη ἡ σύναξις ἐγύρευαν ψευδομαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν·

60 Καὶ δὲν εὑρῆκαν· ἂν καλὰ καὶ πολλοὶ ψευδομάρτυρες νὰ ἦλθαν, ὅμως δὲν εὑρῆκαν. ἀμὴ ὕστερα ἦλθαν δύο ψευδομάρτυρες,

61 Καὶ εἶπαν· ἐτοῦτος εἶπεν· ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ χαλάσω τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ τὸν κτίσω.

62 Καὶ ἐσηκώθη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ λέγει του· δὲν ἀποκρίνεσαι; τί εἶναι ἐτοῦτα ὅπου μαρτυροῦν ἐναντίον σου;

63 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπειε. καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ εἶπεν του· ἐξορκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, νὰ μᾶς εἰπῇς, ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

64 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἐσὺ τὸ εἶπες· ὅμως λέγω σας, ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ θέλετε ἰδῇ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται ἀπὸ τὴν δεξιὰν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἔρχεται ἀπάνω εἰς τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ.

65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ φορέματά του, καὶ εἶπεν· ὅτι ἐβλασφήμησε· τί χρεία μᾶς

χομεν μαρτύρων; ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ.

66 Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἔνοχος θανάτου ἐστί.

67 Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν,

68 Λέγοντες· Προφήτευσον ἡμῖν Χριστὲ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε.

69 Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.

70 Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν πάντων, λέγων· Οὐκ οἶδα τί λέγεις.

71 Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλῶνα, εἶδεν αὐτὸν ἄλλη, καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

72 Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ' ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον.

73 Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες, εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ.

74 Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ

κάμνουσι πλέον μάρτυρες; νὰ, ὁποῦ ἀκούσετε τώρα τὴν βλασφημίαν του.

66 Τί σᾶς φαίνεται; καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· ἄξιος εἶναι θανάτου.

67 Τότε τὸν ἔπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐῤῥάπισαν· καὶ ἄλλοι τὸν ἐκτυποῦσαν μὲ ῥαβδία,

68 Καὶ τοῦ ἔλεγαν· προφήτευσέ μας Χριστὲ, ποῖος εἶναι ὁποῦ σὲ ἐκτύπησε.

69 Καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθουνταν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν· καὶ ἔρχεται μία δουλευτροποῦλα, καὶ λέγει του· καὶ σὺ ὁμοῦ ἤσουν μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Γαλιλαῖον.

70 Καὶ αὐτὸς ἀρνήθηκεν ἐμπροστὰ εἰς ὅλους, καὶ ἔλεγε· δὲν ἐξεύρω τί λέγεις.

71 Καὶ ἐβγαίνοντας ἔξω εἰς τὴν θύραν, τὸν εἶδεν ἄλλη, καὶ λέγει εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ· καὶ ἐτοῦτος ὁμοῦ ἦτον μὲ τὸν Ἰησοῦν, τὸν Ναζωραῖον.

72 Καὶ πάλιν ἀρνήθηκε μὲ ὅρκον· ὅτι δὲν ἐξεύρω τὸν ἄνθρωπον.

73 Καὶ εἰς ὀλίγον ὕστερα ἐπῆγαν κοντὰ του ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ, καὶ λέγουν τοῦ Πέτρου· ἀλήθεια, καὶ σὺ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι· διατὶ τὸ μίλημά σου σὲ φανερώνει.

74 Τότε ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ τοῦ λόγου του, καὶ νὰ ὀμώ-

οἶδα τὸν ἄνθρωπον· Καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

75 Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

νη· ὅτι δὲν ἠξεύρω τὸν ἄνθρωπον· καὶ παρευθὺς ἐλάλησεν ὁ πετεινός.

75 Καὶ ὁ Πέτρος ἐθυμήθη τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ὁπῶ τοῦ εἶπεν· ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς, τρεῖς φοραῖς θέλεις μὲ ἀρνηθῇ· καὶ ἐυγῆκεν ἔξω, καὶ ἔκλαυσε πικρά.

Κεφ. κζ΄. 27.

ΠΡωΐας δὲ γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε θανατῶσαι αὐτόν.

2 Καὶ δήσαντες αὐτὸν, ἀπήγαγον, καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

3 Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις,

4 Λέγων· Ἥμαρτον, παραδοὺς αἷμα ἀθῶον. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, ἀνεχώρησε· καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο.

6 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορ-

ΚΑὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἐσυμβουλεύθηκαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, νὰ τὸν θανατώσουν.

2 Καὶ δένοντές τον, τὸν ἐπῆγαν, καὶ τὸν ἐπαράδωκαν εἰς τὸν Πόντιον Πιλᾶτον τὸν ἡγεμῶνα.

3 Τότε ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰούδας, ὁπῶ τὸν ἐπαράδωκεν, ὅτι ἐκατεκρίθη, ἐμεταννόησε, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω τὰ τριάντα ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους,

4 Λέγοντας· ἔσφαλα, ὁπῶ ἐπρόδωσα αἷμα ἀθῶον· καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· τί μᾶς μέλει ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Καὶ ἔῤῥιξε τὰ ἀργύρια μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἀνεχώρησε· καὶ ἐπῆγε, καὶ ἐκρεμάσθη.

6 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπῆραν τὰ ἀργύρια, καὶ εἶπαν· δὲν πρέπει νὰ τὰ βάλλωμεν αὐτὰ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς ἐκ-

βανᾶν· ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐςι.

7 Συμβέλιον δὲ λαβόντες, ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις.

8 Διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος, ἀγρὸς αἵματος, ἕως τῆς σήμερον.

9 (Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος.)

11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔςη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

12 Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

13 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι;

14 Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα· ὥςε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν.

15 Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ

κλησίας· ἐπειδὴ εἶναι τιμὴ αἵματος.

7 Καὶ ὡσὰν ἐσυμβουλεύθηκαν, ἀγόρασαν μὲ ἐκεῖνα τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, νὰ θάπτουν τοὺς ξένους.

8 Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο, χωράφι αἵματος, ἕως τὴν σήμερον.

9 Τότε ἐτελειώθη ἐκεῖνο, ὅπου ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, λέγοντας· καὶ ἐπῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκάν τα εἰς τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, καθὼς μοῦ ἐπαράγγειλεν ὁ κύριος.

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐςάθη ὀμπροςὰ εἰς τὸν ἡγεμῶνα, καὶ ἐρώτησέν τον ὁ ἡγεμὼν, λέγοντας· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· σὺ εἶπας.

12 Καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὸν κατηγοροῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, δὲν ἀπεκρίθηκε τίποτες.

13 Τότε τοῦ λέγει ὁ Πιλᾶτος· δὲν ἀκούεις πόσα μαρτυροῦν ἐναντίασου;

14 Καὶ δὲν τοῦ ἀπεκρίθη καθόλου εἰς κανένα λόγον· τόσον ὅπου ἐθαύμασεν ὁ ἡγεμὼν πολλά.

15 Καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν εἶχαν συνήθειαν, νὰ ἐλευθερώνῃ

ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ἤθελον.

16 Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν.

17 Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;

18 Ἤδει γάρ, ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν.

19 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, λέγουσα· Μηδέν σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν.

20 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους, ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν.

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον, Βαραββᾶν.

22 Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Σταυρωθήτω.

23 Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισ-

ὁ ἡγεμὼν ἵνα ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς δεμένους διὰ τὸν ὄχλον, ὅποιον ἤθελαν.

16 Καὶ τότε εἶχαν δεμένον κάποιον ὀνομαστὸν, ὁποῦ ἐλέγενταν Βαραββᾶν.

17 Ὅταν λοιπὸν ἐσυναθροίσθηκαν, λέγει τους ὁ Πιλᾶτος· ποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω; τὸν Βαραββᾶν, ἢ τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ λέγεται Χριστός;

18 Διατὶ ἤξευρεν, ὅτι ἀπὸ τὸν φθόνον τους τὸν ἐπαράδωκαν (οἱ ἀρχιερεῖς.)

19 Καὶ καθιζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ κριτήριόν του, τοῦ ἐμήνυσεν ἡ γυναῖκά του, καὶ τοῦ λέγει· νὰ μὴν ἔχῃς ἐσὺ νὰ κάμῃς μὲ τὸν δίκαιον ἐκεῖνον· διατὶ ἐγὼ ἔπαθα πολλὰ σήμερον εἰς τὸ ὀνειρόν μου διὰ λόγου του.

20 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐκατάπεισαν τὸν λαὸν, νὰ ζητήσουν τὸν Βαραββᾶν, καὶ τὸν Ἰησοῦν νὰ χαλάσουν.

21 Τότε ἀπεκρίθη ὁ ἡγεμὼν, καὶ τοὺς ἐρώτησε· ποῖον θέλετε ἀπὸ τοὺς δύο νὰ σᾶς ἀπολύσω; καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν, τὸν Βαραββᾶν.

22 Λέγει τους ὁ Πιλᾶτος· ἀμὴ τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ λέγεται Χριστὸς, τί νὰ τὸν κάμω; λέγουν του ὅλοι, ἂς σταυρωθῇ.

23 Καὶ ὁ ἡγεμὼν εἶπε· καὶ τί κακὸν ἔκαμε; καὶ ἐκεῖνα ἐ-

σῶς ἔκραζον, λέγοντες· Σταυ-
ρωθήτω.
24 Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι
οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θό-
ρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ,
ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέ-
ναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶός
εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ
δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.
25 Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ
λαὸς, εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'
ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡ-
μῶν.
26 Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς
τὸν Βαραββᾶν· τὸν δὲ Ἰησοῦν
φραγελλώσας παρέδωκεν, ἵνα
σταυρωθῇ.
27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ
ἡγεμόνος, παραλαβόντες τὸν
Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, συνή-
γαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖ-
ραν.
28 Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, περιέ-
θηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην.
29 Καὶ πλέξαντες στέφα-
νον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ κάλα-
μον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ· καὶ
γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐ-
τοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες·
Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
30 Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐ-
τὸν, ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ
ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
31 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ,
ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα,

φώναξαν περισσᾶ, ἂς σταυ-
ρωθῇ.
24 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Πιλᾶ-
τος, ὅτι δὲν κάμνει τίποτες,
ἀλλὰ περισσότερον γίνεται
σύγχυσις, ἐπῆρε νερὸν, καὶ
ἔνιψε τὰ χέριά του ὀμπροστὰ εἰς
τὸν λαὸν, λέγοντας· καθαρὸς
εἶμαι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου
ἐτούτου· ἐσεῖς ὄψεσθε.
25 Καὶ ἀπεκρίθη ὅλος ὁ
λαὸς, καὶ εἶπε· τὸ αἷμα αὐτου-
νοῦ ἂς εἶναι ἀπάνω εἰς ἐμᾶς,
καὶ εἰς τὰ παιδιά μας.
26 Τότε τοὺς ἀπόλυσε τὸν
Βαραββᾶν· καὶ τὸν Ἰησοῦν
ἔδειρε, καὶ τοὺς τὸν ἐπαράδωκε,
νὰ σταυρωθῇ.
27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡ-
γεμῶνος ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν εἰς
τὸ πραιτώριον, καὶ ἐπεριμάζω-
ξαν ἐκεῖ εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ
τάγμα τῶν στρατιωτῶν.
28 Καὶ ἔκδυσάντον, καὶ τοῦ
ἔβαλλαν κόκκινον φόρεμα.
29 Καὶ ἔπλεξαν καὶ ἕνα στε-
φάνι ἀπὸ ἀγκάθια, καὶ ἔβαλ-
λαν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ
εἰς τὸ δεξιόν του χέρι τοῦ ἔδωκαν
ἕνα καλάμι· καὶ ἐγονάτιζαν
ὀμπροστά του, καὶ τοῦ ἔλεγαν·
χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
30 Καὶ πτύοντές τον, ἐπῆραν
τὸ καλάμι, καὶ τὸν ἐκτυποῦσαν
εἰς τὸ κεφάλι.
31 Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔπαιξαν,
τὸν ἔκδυσαν τὸ κόκκινον φόρεμα,

καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι.

32 Ἐξερχόμενοι δὲ, εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅς ἐστι λεγόμενος κρανίου τόπος,

34 Ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν.

35 Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν, διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

36 Καὶ καθήμενοι, ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ.

37 Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ ΙΗΣΟΥΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

38 Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί· εἷς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων.

39 Οἱ δὲ παραπορευόμενοι

καὶ τὸν ἔνδυσαν τ
φορέματά του καὶ τ
γεναν νὰ τὸν σταυρώσ

32 Καὶ ἐκεῖ ὁπῦ
ἔξω, εὑρῆκαν ἕνα ἄνθρω
ρηναῖον, τὸ ὄνομάτου
ἐτῦτον ἐγκάρευσαν, νὰ
τὸν σταυρόντου.

33 Καὶ ὡσὰν ἦλθα
τόπον, ὁπῦ ἐλέγονταν
θᾶ, τὸ ὁποῖον θέλει
κρανίου τόπος,

34 Τοῦ ἔδωκαν νὰ
δι ἀνακατωμένον μὲ
καὶ ὡσὰν τὸ ἐγεύθη
ἤθελε νὰ τὸ πιῇ.

35 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐσται
ἐμοίρασαν τὰ φορέμ
ῥίχνοντες κλήρους· διὰ
λειωθῇ ἐκεῖνο, ὁπῦ ἐλαλ
μένα τοῦ προφήτου· ἐ
ρασθήκασιν τὰ φορέμ
ἀνάμεσόντους, καὶ εἰς τ
μασίαν μου ἔῤῥιξαν λαχ

36 Καὶ ἐκάθουνταν,
ἐφύλαγαν ἐκεῖ.

37 Καὶ ἔβαλλαν ἀπ
τὸ κεφάλιτου τὴν ἀφο
γεγραμμένην· ΕΤΟΥ
ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ
ΔΑΙΩΝ.

38 Τότε ἐσταυρώθηκε
μετ' αὐτὸν δύο λῃστάδες
ἀπὸ τὴν δεξιάντου, καὶ ἀ
ἀπὸ τὴν ζερβιάντου.

39 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁπῦ ἐ

ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,

40 Καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

41 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων, ἔλεγον·

42 Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραήλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ.

43 Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ῥυσάσθω νῦν αὐτὸν, εἰ θέλει αὐτόν. εἶπε γάρ· Ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός.

44 Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λῃσταὶ, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ὠνείδιζον αὐτῷ.

45 Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐννάτης.

46 Περὶ δὲ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἠλὶ, Ἠλὶ, λαμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες;

47 Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἑστώτων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος.

σαν εἰς τὴν στράταν, τὸν ἐβλασφημοῦσαν, κινοῦντες τὰ κεφάλιά τους,

40 Καὶ λέγοντες· ἰδοὺ ὁποῦ χαλνᾶς τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις τὸν οἰκοδομεῖς, σῶσε τοῦ λόγου σου· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν.

41 Ὁμοιοτρόπως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, παίζοντές τον ὁμοῦ μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ φαρισαίους, ἔλεγαν·

42 Ἄλλους ἔσωσε, καὶ τὸν ἑαυτόν του δὲν δύναται νὰ σώσῃ· ἂν εἶναι βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἂς κατέβῃ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρὸν, καὶ θέλομεν τὸν πιστεύσει.

43 Εἰς τὸν Θεὸν ἔχει τὸ θάῤῥος του· ἂς τὸν γλυτώσῃ τώρα, ἂν τὸ ἀγαπᾷ· διατὶ εἶπεν, ὅτι Θεοῦ υἱὸς εἶμαι.

44 Τὰ ὅμοια τὸν ὀνείδιζαν καὶ οἱ λῃστάδες, ὁποῦ ἐσταυρώθηκαν μαζύ του.

45 Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν ἔγινε σκότος εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἕως τὴν ἐννάτην.

46 Καὶ κοντὰ εἰς τὴν ἐννάτην ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μὲ μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπεν· Ἠλὶ, Ἠλὶ, λαμὰ σαβαχθανί; τουτέστιν, Θεέμου, Θεέμου, διατί με ἄφησες;

47 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἔλεγαν· ὅτι τὸν Ἠλίαν φωνάζει.

48 Καὶ εὐθέως δραμὼν εἷς
ἐξ αὐτῶν, καὶ λαβὼν σπόγγον,
πλήσας τε ὄξους, καὶ περιθεὶς
καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτόν.

49 Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον·
Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται
Ἠλίας σώσων αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, πάλιν
κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε
τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτα-
σμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο
ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ
γῆ ἐσείσθη· καὶ αἱ πέτραι
ἐσχίσθησαν·

52 Καὶ τὰ μνημεῖα ἀνε-
ῴχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα
τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρ-
θη.

53 Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν
μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐ-
τοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν
πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολ-
λοῖς.

54 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ
οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν
Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ
τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφό-
δρα, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ
υἱὸς ἦν οὗτος.

55 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ γυναῖκες
πολλαὶ, ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦ-
σαι· αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ
Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, δια-
κονοῦσαι αὐτῷ.

48 Καὶ παρευθὺς ἔτρεξεν
ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα
σφογγάρι, καὶ γεμίζωντάστο
ξύδι καὶ βάζωντάστο εἰς ἕνα
καλάμι, τὸν ἐπότιζεν.

49 Καὶ οἱ ἄλλοι ἔλεγαν·
ἀφῆτε, νὰ εἰδοῦμεν, ἂν ἔρχε-
ται ὁ Ἡλίας νὰ τὸν γλυτώσῃ.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, πάλιν
φωνάξας μεγάλην φωνὴν,
ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ παρευθὺς τὸ κατα-
πέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς
δύο, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω· καὶ
ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ ἡ πέτραις
ἐσχίσθηκαν·

52 Καὶ τὰ μνημόρια ἀνοι-
χθήκασιν· καὶ πολλὰ κορμία
τῶν ἀπεθαμμένων ἁγίων
ἀναστάθηκαν.

53 Καὶ εὐγῆκαν ἔξω ἀπὸ
τὰ μνήματα ὕστερα ἀπὸ τὴν
ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπῆ-
γαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ
ἐφάνηκαν εἰς πολλούς.

54 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος καὶ
ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν ὁμοῦ μὲ αὐ-
τὸν, ὁποῦ ἐφύλαγαν τὸν Ἰησοῦν,
βλέποντες τὸν σεισμὸν καὶ
ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνουνταν, ἐφοβή-
θηκαν κατὰ πολλὰ, καὶ εἶπαν·
ἀληθινὰ Θεοῦ υἱὸς ἦτον ἐτοῦτος.

55 Καὶ ἦταν καὶ γυναῖκαις
ἐκεῖ πολλαῖς, ὁποῦ ἔβλεπαν
ἀπὸ μακρᾶ· αἱ ὁποίαις ἀκο-
λουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν
Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦ-
σαν.

56 Ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

57 Ὀψίας δὲ γενομένης, ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοὔνομα Ἰωσὴφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ.

58 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα.

59 Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ.

60 Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ. καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν.

61 Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

62 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἐςὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον,

63 Λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.

56 Ἀνάμεσα εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου.

57 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασεν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, τὸ ὀνομάτου Ἰωσὴφ, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

58 Ἐτοῦτος ἐπῆγεν εἰς τὸν Πιλᾶτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ. τότε ὁ Πιλᾶτος ἐπρόσταξε νὰ τοῦ δωθῇ τὸ κορμί.

59 Καὶ πέρνωντας τὸ κορμὶ ὁ Ἰωσὴφ, τὸ ἐτύλιξε μὲ σινδόνι καθαρόν.

60 Καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸ καινούριόν του τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἔσκαψεν εἰς τὴν πέτρα. καὶ κυλῶντας μίαν πέτραν μεγάλην εἰς τὸ ςόμα τοῦ μνημείου, ἐδιάβηκεν.

61 Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καὶ ἐκάθουνταν ἀγνάντια τοῦ τάφου.

62 Καὶ μεθαύριον, ἡ ὁποῖα εἶναι ὕςερα ἀπὸ τὴν παρασκευὴν, ἐσυναθροίσθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰς τὸν Πιλᾶτον,

63 Λέγοντες· αὐθέντη, ἐθυμήθηκαμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἀκόμι ζῶντας εἶπεν· ὕςερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἀναςήνομαι.

64 Κέλευσον ἦν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτῦ νυκτὸς, κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν. καὶ ἔςαι ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.

64 Πρόςαξε λοιπὸν νὰ σφαλισθῇ ὁ τάφος ἕως τὴν τρίτην ἡμέραν· μήπως καὶ οἱ μαθηταίδες τυ ἔλθυν τὴν νύκτα, καὶ τὸν κλέψην, καὶ εἰπῦσιν εἰς τὸν λαόν· ἀνεςάθη ἀπὸ τὺς νεκρὺς. καὶ θέλει εἶσθαι ἡ ὑςερινὴ πλάνη χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην.

65 Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἔχετε κυςωδίαν· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.

65 Λέγειτυς ὁ Πιλᾶτος· ἔχετε φύλακας· σύρτε, σφαλίσετέ τον καθὼς ἠξεύρετε.

66 Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κυςωδίας.

66 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν, καὶ ἐσφάλισαν τὸν τάφον, βυλώνοντες τὸν λίθον, μαζὺ μὲ τὺς φύλακας.

Κεφ. κή. 28.

ΟΨΕ' δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκύσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον.

ΚΑΙ' τὸ σάββατο βράδυ, ὅταν ἄρχισε νὰ χαράζῃ ἡ κυριακὴ, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, νὰ εἰδῦν τὸν τάφον.

2 Καὶ ἰδὺ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίυ καταβὰς ἐξ ὐρανῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτῦ.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἐγίνηκεν μεγάλος σεισμός· διατὶ ἄγγελος κυρίυ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν ὐρανὸν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείυ, καὶ ἐκάθυνταν ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

3 Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτῦ ὡς ἀςραπὴ, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών.

3 Καὶ ἦτον ἡ ὄψις τυ ὡσὰν τὴν ἀςραπὴν, καὶ τὸ φόρεμά τυ ἄσπρον ὡσὰν τὸ χιόνι.

4 Ἀπὸ δὲ τῦ φόβυ αὐτῦ ἐσείσθησαν οἱ τηρῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.

4 Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον αὐτενῦ ἐτρόμαξαν ἐκεῖνοι, ὁπῦ ἐφύλαγαν τὸν τάφον, καὶ ἐγίνηκαν ὡσὰν ἀπεθαμμένοι.

5 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος, εἶπε ταῖς γυναιξί· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γάρ, ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε.

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ, καθὼς εἶπε· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος.

7 Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἰδού, προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε. ἰδού, εἶπον ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

9 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδού, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς, λέγων· Χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.

10 Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε, ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται.

11 Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού, τινὲς τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπεν εἰς ταῖς γυναῖκαις· μὴ φοβᾶσθε ἐσεῖς· διατὶ ἠξεύρω, ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον γυρεύετε.

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ· διατὶ ἀνεστάθη, καθὼς εἶπεν· ἐλᾶτε, νὰ εἰδῆτε καὶ τὸν τόπον, ὅπου ἐκείτετο ὁ κύριος.

7 Καὶ ὀγλήγορα σύρτε, καὶ εἰπέτε τοὺς μαθητάδες του, ὅτι ἀνέστη ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ νά, ὅπου ὑπάγει προτίτερα ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδῆ. νά, ὅπου σᾶς τὸ εἶπα.

8 Καὶ εὐγῆκαν ὀγλήγορα ἀπὸ τὸ μνῆμα μὲ φόβον καὶ μὲ μεγάλην χαράν, καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸ εἰποῦσι εἰς τοὺς μαθητάδες του.

9 Καὶ καθὼς ἐπήγαιναν νὰ τὸ εἰποῦν εἰς τοὺς μαθητάδες του, νά, καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ταῖς ἀπάντησε, καὶ ταῖς εἶπε· χαίρεσθε. καὶ ἐκεῖναις ἐπῆγαν κοντᾶ, καὶ ἐπίασαν τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

10 Τότε ταῖς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· μὴν φοβᾶσθε· σύρτε, μηνύσετέ το εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκεῖ θέλουν μὲ εἰδῆ.

11 Καὶ καθὼς ἐπήγαιναν αὐταῖς εἰς τὴν πόλιν, νά, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ὅπου ἐφύλαγαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς ὅλα τὰ γενόμενα.

12 Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, συμβούλιόν τε λαβόντες, ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις,

13 Λέγοντες· Εἴπατε, Ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων.

14 Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν.

15 Οἱ δὲ, λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν. καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον.

16 Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.

17 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν.

18 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοὶ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

19 Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

20 Διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰ-

12 Καὶ ἐκεῖνοι ἐμαζώχθησαν μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν, καὶ ἔδωκαν καμπόσα ἄσπρα εἰς τοὺς στρατιώτας,

13 Λέγοντές τους· εἰπέτε, ὅτι οἱ μαθητάδες του ἦλθαν τὴν νύκτα, ὅταν ἐκοιμώμασθαν, καὶ τὸν ἔκλεψαν.

14 Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο εἰς τὸν ἡγεμῶνα, ἐμεῖς θέλομεν τὸν καταπείσει, καὶ ἐσᾶς θέλομεν κάμει ἀκινδύνους.

15 Καὶ ἐκεῖνοι, παίρνοντες τὰ ἄσπρα, ἔκαμαν καθὼς τοὺς ἐδίδαξαν. καὶ διεφημίσθη ἐτοῦτος ὁ λόγος εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἕως τὴν σήμερον.

16 Καὶ οἱ ἕνδεκα μαθητάδες ἐπῆγαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἐδιώρισεν ὁ Ἰησοῦς.

17 Καὶ αὐτοὶ βλέποντές τον, τὸν ἐπροσκύνησαν· ἀμὴ κάποιοι ἀμφίβαλαν.

18 Καὶ πηγένωντας κοντὰ ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἐσύντυχε, καὶ τοὺς εἶπεν· μοῦ ἐδόθη κάθε ἐξουσία εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν.

19 Ὑπάγετε λοιπὸν, διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντές τα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

20 Διδάσκοντές τους νὰ φυλάττουν ὅλα ὅσα σᾶς ἐπαράγγειλα· καὶ νὰ, ἐγὼ ὅπου εἶμαι

μοι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

ὁμοῦ μετισᾶς ὅλον τὸν καιρὸν ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

ΤῸ ΚΑΤᾺ ΜΆΡΚΟΝ

ΕΥ'ΑΓΓΕ'ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ·

2 Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

3 Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

5 Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα, καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

6 Ἦν δὲ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον.

7 Καὶ ἐκήρυσσε, λέγων· Ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπί-

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ·

2 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας· νά, ἐγὼ ἀπου στέλλω τὸν ἄγγελόν μου ὀμπροστᾶσου, ὁ ὁποῖος θέλει ἑτοιμάσει τὴν στράτασου ὀμπροστᾶσου.

3 Ἡ φωνὴ ἐκείνου ὁπου βοᾶ εἰς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσετε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου, ἰσιάσετε τοὺς δρόμουςτου.

4 Ἦτον ὁ Ἰωάννης ὁπου ἐβάπτιζεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκήρυττεν βάπτισμα μετανοίας εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

5 Καὶ ἐπάγεναν εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ χώρα τῆς Ἰουδαίας, καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτίζουνταν ὅλοι εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἀπ' αὐτὸν, ἐξομολογούμενοι ταῖς ἁμαρτίαιςτους.

6 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον ἐνδυμένος ἀπὸ ταῖς τρίχαις τῆς καμήλας, καὶ ζωνάρι δερματένιον εἰς τὴν μέσηντου· καὶ ἔτρωγεν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

7 Καὶ ἐκήρυττε, λέγωντας· ἔρχεται ὁ δυνατώτερός μου ὀπί-

σου μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ.

8 Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι· αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

9 Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην.

10 Καὶ εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν, καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν.

11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

12 Καὶ εὐθὺς τὸ Πνεῦμα αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον.

13 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα, πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ. καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων· καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.

14 Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

15 Καὶ λέγων· Ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς, καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε, καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

16 Περιπατῶν δὲ παρὰ

σου μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ σκύψω νὰ λύσω τὸ λουρὶ τῶν ὑποδημάτων του.

8 Ἐγὼ σᾶς ἐβάπτισα μὲ νερόν· ἀμὴ αὐτὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

9 Καὶ ἔγινεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸν Ἰορδάνην.

10 Καὶ παρευθὺς ἀναβαίνοντας ἀπὸ τὸ νερὸν, εἶδε τοὺς οὐρανοὺς ὅπου ἐσχίζουνται, καὶ τὸ Πνεῦμα ὅπου ἐκατέβαινεν ὡσὰν περιστέρι ἀπάνωτου.

11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, (ὅπου ἔλεγεν·) ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύομαι.

12 Καὶ παρευθὺς τὸ πνεῦμα τὸν εὔγαλεν εἰς τὴν ἔρημον.

13 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον σαράντα ἡμέραις, καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ· καὶ ἦταν μὲ τὰ θηρία· καὶ οἱ ἄγγελοι τὸν ὑπηρετοῦσαν.

14 Καὶ ὕστερα ἀφ' οὗ ἐπαραδόθη ὁ Ἰωάννης, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

14 Καὶ ἔλεγεν· ὁ καιρὸς ἐπληρώθη, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐσίμωσεν· μετανοήσετε, καὶ πιστεύετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

16 Καὶ περιπατῶντας εἰς

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσσῃ· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς.)

17 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

18 Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

19 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν ὀλίγον, εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα.

20 Καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς· καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ·

21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ· καὶ εὐθέως τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐδίδασκε.

22 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξε,

24 Λέγων, Ἔα, τί ἡμῖν καὶ

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, ὁποῦ ἔῤῥιχναν τὰ δίχτυα εἰς τὴν θάλασσαν· (διατὶ ἦταν ψαράδες.)

17 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ἐλᾶτε ὀπίσω μου, καὶ θέλω σᾶς κάμει νὰ γένητε ψαράδες ἀνθρώπων.

18 Καὶ παρευθὺς ἀφίνοντες τὰ δίκτυά τους, τὸν ἀκολούθησαν.

19 Καὶ πηγένοντας ὀλίγον ἐμπροστήτερα, εἶδε τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐτούτους μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, ὁποῦ ἐμπάλωναν τὰ δίχτυα.

20 Καὶ παρευθὺς τοὺς ἔκραξε· καὶ ἐτοῦτοι ἄφησαν τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖον μέσα εἰς τὸ μονόξυλον μαζὺ μὲ τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐπῆγαν κατὰ πόδι του.

21 Καὶ ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ παρευθὺς τὰ σάββατα ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε.

22 Καὶ ἐτρόμαζαν εἰς τὴν διδαχήν του· διατὶ τοὺς ἐδίδασκε ὡσὰν ἕνας ὁποῦ ἔχει ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὡσὰν οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ εἰς τὸ συναγώγι τους ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, καὶ ἔκραξε,

24 Λέγοντας· ἄφες, τί ἔχεις

σοὶ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ.

26 Καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ' ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Ἐξῆλθε δὲ ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου, μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

30 Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα· καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

31 Καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν, κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς εὐθέως. καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε

νὰ κάμῃς μετ' ἐμᾶς ὦ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; ἐξεύρω σὲ ποῖος εἶσαι, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐπρόσταξε μὲ ὀργὴν, καὶ εἶπε· ἀποστομώθητι, καὶ εὔγα ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον τὸν ἐσπάραξε, καὶ ἔκραξε μεγάλην φωνὴν, καὶ εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖνον.

27 Καὶ ἐτρόμαξαν ὅλοι, εἰς τόσον ὁποῦ ἐζητοῦσαν ἀνάμεσά τους, καὶ ἔλεγαν· Τί εἶναι ἐτοῦτο; τί εἶναι ἐτούτη ἡ καινούρια διδαχὴ, ὅτι μὲ ἐξουσίαν προστάσσει καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

28 Καὶ εὐθὺς εὐγῆκεν ἡ φήμη του εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ παρευθὺς, ὁποῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Ἀνδρέου, μαζὺ μὲ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην.

30 Καὶ ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκείτετον θερμασμένη· καὶ παρευθὺς τοῦ εἶπασι δι' αὐτήν.

31 Καὶ πηγαίνοντας κοντὰ, τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς τὴν ἄφησεν ἡ θέρμη· καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

32 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε, καὶ

ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

33 Καὶ ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις· καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν.

35 Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε· καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο.

36 Καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ.

37 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν, λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι πάντες ζητοῦσί σε.

38 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα κἀκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξελήλυθα.

39 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν λεπρὸς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ· Ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

41 Ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνι-

ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, ἔφεράν του ὅλους τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τοὺς δαιμονισμένους.

33 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἦτον μαζωμένη εἰς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἰάτρευσε πολλοὺς, ὁποῦ ἦταν ἄῤῥωστοι ἀπὸ διάφοραις ἀσθένειαις· καὶ πολλὰ δαιμόνια εὔγαλε, καὶ δὲν τὰ ἄφινε νὰ λαλοῦσιν, ὅτι τὸν ἐξεύρασι.

35 Καὶ τὸ ταχὺ πολλὰ τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἐπροσεύχετον.

36 Καὶ ἐπῆγε κατατόδι του ὁ Σίμων καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ του.

37 Καὶ ὡσὰν τὸν ηὗραν, τοῦ λέγουσιν· ὅτι ὅλοι σὲ γυρεύουν.

38 Καὶ λέγει τους· ἂς ὑπᾶμεν εἰς ταῖς χώραις, ὁποῦ εἶναι ἐδῶ κοντὰ, διὰ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ· ὅτι διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν ἐξέβηκα.

39 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εὔγαλε τὰ δαιμόνια.

40 Καὶ ἔρχεται εἰς αὐτὸν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπαρακάλει καὶ ἐγονάτισε, καὶ λέγει του· ὅτι, ἂν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐσπλαγ-

σθεὶς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Θέλω, καθαρίσθητι.

42 Καὶ εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ ἐμβριμησάμενος αὐτῷ, εὐθέως ἐξέβαλεν αὐτόν·

44 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἴπῃς· ἀλλ' ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, ἃ προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

45 Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ, καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν· ἀλλ' ἔξω ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

χνίσθη, καὶ ἅπλωσε τὸ χέριτου καὶ ἐπίασέτον, καὶ λέγειτου· θέλω νὰ καθαρισθῇς.

42 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶπε, παρευθὺς εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖνον ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ προςάζωντάςτον μὲ φοβερισμὸν, παρευθὺς τὸν εὔγαλε·

44 Καὶ λέγειτου· φυλάγου νὰ μὴν εἰπῇς εἰς κανένα τίποτες· ἀλλὰ σύρε, εἰς τὸν ἱερέα δεῖξε τοῦ λόγουσου, καὶ πρόσφερε διὰ τὸν καθαρισμόνσου ἐκεῖνα, ὁποῦ ἐπρόςαξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πολλὰ, καὶ νὰ εὐφημίζῃ τὸ πρᾶγμα, τόσον ὁποῦ δὲν ἠμπόρει ὁ Ἰησοῦς νὰ ἔμβῃ φανερὰ μέσα εἰς καμίαν πόλιν, ἀλλὰ ἦτον ἔξω εἰς ἐρήμους τόπους· καὶ ἤρχοντον εἰς αὐτὸν ἀπὸ κάθε λογῆς τόπον.

Κεφ. β. 2.

ΚΑΙ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν. καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

2 Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοὶ· ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν. καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

ΚΑΙ πάλιν ὕστερον μὲ καμπόσαις ἡμέραις ἐμβῆκεν μέσα εἰς τὴν Καπερναούμ. καὶ ἀκούσθη, ὅτι εἶναι εἰς τὸ σπῆτι.

2 Καὶ παρευθὺς ἐμαζώχθηκαν πολλοὶ, ὁποῦ δὲν τοὺς ἐχωροῦσαν οὐδὲ οἱ τόποι ὁποῦ ἦταν ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν. καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὸν λόγον.

3 Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.

4 Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν· καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

5 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

6 Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

7 Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

8 Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

9 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι, καὶ ἆρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει;

10 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι

3 Καὶ ἦλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, τὸν ὁποῖον ἐσήκωναν τέσσαρες.

4 Καὶ μὴν ἠμποροῦντες νὰ τὸν σημώσουν ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐξεστέγασαν τὸ σκέπασμα τοῦ σπητίου ἐκεῖ ὅπου ἦτον· καὶ ἀνοίξαντες ἐκρέμασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἐκείτετον μέσα ὁ παράλυτος.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει εἰς τὸν παράλυτον· τέκνον, σοῦ εἶναι συγχωρημέναις αἱ ἁμαρτίαις σου.

6 Καὶ ἦταν κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθουνταν, καὶ ἐδιαλογίζουνταν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις τους·

7 Τί βλασφημᾷ ἐτοῦτος τέτοιαις λογῆς βλασφημίαις; ποῖος ἠμπορεῖ νὰ συγχωρέσῃ ἁμαρτίαις, παρὰ μόνος ὁ Θεός;

8 Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας διὰ τοῦ πνεύματός του, ὅτι ἔτζι διαλογίζουνται μέσα τους, λέγει τους· διατί λογιάζετε τοῦτα μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;

9 Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῶ εἰς τὸν παράλυτον, σοῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις σου· ἢ νὰ εἰπῶ· σήκω, καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτισου, καὶ περιπάτει;

10 Καὶ διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξου-

ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας· (λέγει τῷ παραλυτικῷ)

11 Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

12 Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξίστασθαι πάντας, καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἤρχετο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.

14 Καὶ παράγων εἶδε Λευῒν τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον· καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἦσαν γὰρ πολλοὶ, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτὸν ἐσθίοντα μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, ἔλεγον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Τί ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει;

17 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς, λέ-

σίαν νὰ συγχωρᾶ ἁμαρτίαις ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· (λέγει εἰς τὸν παράλυτον)

11 Ἐσένα λέγω, σήκω, καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτισου καὶ σύρε εἰς τὸ σπῆτίσου.

12 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη, καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτιτου, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὀμπροστὰ εἰς ὅλους· ὁποῦ ὅλοι ἐτρόμαξαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ποτὲ δὲν εἴδαμεν τέτοιον πρᾶγμα.

13 Καὶ πάλιν εὐγῆκεν ἔξω καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ περιγιάλι· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἤρχετον εἰς αὐτὸν, καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

14 Καὶ περνῶντας ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Λευῒ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ κουμέρκι, καὶ λέγειτου· ἀκολούθαμου. καὶ ἐσηκώθη καὶ τοῦ ἀκολούθησε.

15 Καὶ ὅταν ἐκάθετον εἰς τὸ τραπέζι εἰς τὸ σπῆτίτου, πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἤρχοντα καὶ ἐκάθουνταν μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ μὲ τοὺς μαθητάδεςτου· διατὶ ἦταν πολλοὶ, καὶ τοῦ ἀκολούθησαν.

16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι βλέποντέςτον ὁποῦ ἔτρωγε μὲ τοὺς τελῶνας καὶ ἁμαρτωλοὺς, ἔλεγαν εἰς τοὺς μαθητάδεςτου· διατί ἐκεῖνος τρώγει καὶ πίνει μὲ τοὺς τελῶνας καὶ ἁμαρτωλούς;

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκούοντάς το,

γει αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύοντες· καὶ ἔρχονται καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν, οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νηστεύουσι;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, νηστεύειν; ὅσον χρόνον μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ δύνανται νηστεύειν·

20 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

21 Καὶ οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μὴ, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

22 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μὴ, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.

τοὺς λέγει· οἱ γεροὶ δὲν χρειάζονται ἰατρὸν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἄῤῥωστοι. ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων ἐνήστευαν· καὶ ἔρχουνται καὶ λέγουν του· διατί οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσι, καὶ οἱ μαθητάδες σου δὲν νηστεύουσι;

19 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· μῆνα οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἔσον εἶναι ὁ νυμφίος μετ' αὐτοὺς, ἠμποροῦν νὰ νηστεύσουν; ὅσον καιρὸν ἔχουσι μαζύ τους τὸν νυμφίον, δὲν ἠμποροῦν νὰ νηστεύουν·

20 Ἀμὴ θέλουσιν ἔλθη ἡμέραις, ὅταν παρθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὁ νυμφίος, καὶ τότε εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θέλουσι νηστεύσει.

21 Καὶ οὐδὲ κανένας μπαλώνει μπάλωμα ἀπὸ πανὶ καινούριον εἰς φόρεμα παλαιόν· εἰ δὲ μὴ, τὸ καινούριον μπάλωμα χαλᾷ ἀπὸ τὸ παλαιὸν, καὶ γίνεται χειρότερον σχίσμα.

22 Καὶ οὐδὲ κανένας βάλλει νέον κρασὶ εἰς δερμάτια παλαιά· εἰ δὲ μὴ, τὸ νέον κρασὶ σπάζει τὰ δερμάτια, καὶ χύνεται καὶ τὸ κρασὶ, καὶ τὰ δερμάτια χαλοῦνται· ἀλλὰ πρέπει νὰ βάλλῃ τινὰς νέον κρασὶ εἰς δερμάτια καινούρια.

23 Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· Ἴδε, τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν, ὃ οὐκ ἔξεστι;

25 Καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβίδ, ὅτε χρείαν ἔσχε, καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ;

26 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;

27 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

23 Καὶ ἔτυχεν τὰ σάββατα καὶ ἐπέρναν μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτά, καὶ ἄρχισαν οἱ μαθηταί του περιπατῶντες εἰς τὴν στράταν νὰ μαδοῦσι στάχυα.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ἔλεγαν· ἴδες, τί κάμνουσι τὰ σάββατα, ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν πρέπει;

25 Καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε· ποτέσας δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβίδ, ὅταν εἶχεν ἀνάγκην, καὶ ἐπείνασε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτόν;

26 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀβιάθαρ τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἄλλος ἐξουσίαν νὰ τὰ φάγῃ, παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἦταν μαζύ του;

27 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε· τὸ σάββατον ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Εἰς τόσον ὁποῦ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος καὶ τοῦ σαββάτου.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα.

2 Καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτόν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

ΚΑΙ πάλιν ἐμβῆκε εἰς τὸ συναγώγι, καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν.

2 Καὶ ἐπαραφύλαγαν ἀνίσως καὶ τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατον, νὰ τὸν κατηγορήσουν.

3 Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι εἰς τὸ μέσον.

4 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀποκτεῖναι; Οἱ δὲ ἐσιώπων.

5 Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

6 Καὶ ἐξελθόντες οἱ φαρισαῖοι, εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας,

8 Καὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰδουμαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα, πλῆθος πολὺ, ἀκούσαντες ὅσα ἐποίει, ἦλθον πρὸς αὐτόν.

9 Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν.

10 Πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευσεν· ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐ-

3 Καὶ λέγει τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁποῦ ἔχει τὸ χέριτου ξηρόν· σήκω εἰς τὴν μέσην.

4 Καὶ λέγειτους· ἐμπορεῖ κανένας τὸ σάββατον νὰ κάμῃ καλὸν, ἢ κακόν; νὰ σώσῃ ἄνθρωπον, ἢ νὰ σκοτώσῃ; καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπειαν.

5 Καὶ βλέποντάςτους μὲ θυμὸν, καὶ συλλυπούμενος εἰς τὴν πώρωσιν τῆς καρδίαςτους, λέγει εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἅπλωσε τὸ χέρι σου. καὶ τὸ ἅπλωσε· καὶ ἐκατεστάθη τὸ χέριτου γιρὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

6 Καὶ παρευθὺς οἱ φαρισαῖοι ὡσὰν ἐυγῆκαν ἔξω, ἐσυμβουλεύθηκαν μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς ἐναντίοντου, πῶς νὰ τὸν χαλάσουν.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητάδες του εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης· καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν,

8 Καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἀπὸ τὴν πέρα μερίαν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, πλῆθος πολὺ, ἀκούσαντες ὅσα ἔκαμνε, ἦλθαν εἰς αὐτόν.

9 Καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδεςτου, νὰ τὸν καρτερῇ μονόξυλον διὰ τὸ πλῆθος, νὰ μὴν τὸν στεναχωροῦν.

10 Διατὶ ἰάτρευσε πολλοὺς, εἰς τόσον ὁποῦ ἐπιπίπταν ἀπάνω

τῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας.
11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν αὐτὸν ἐθεώρει, προσέπιπτεν αὐτῷ, καὶ ἔκραζε, λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τῦ Θεῦ.
12 Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς, ἵνα μὴ αὐτὸν φανερὸν ποιήσωσι.
13 Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ προσκαλεῖται οὓς ἤθελεν αὐτός· καὶ ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν.
14 Καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ' αὐτῦ, καὶ ἵνα ἀποστέλλῃ αὐτὺς κηρύσσειν,
15 Καὶ ἔχειν ἐξυσίαν θεραπεύειν τὰς νόσυς, καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.
16 Καὶ ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον·
17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν τῦ Ζεβεδαίυ, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τῦ Ἰακώβυ· (καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργὲς, ὅ ἐστιν, υἱοὶ βροντῆς·)
18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν τῦ Ἀλφαίυ, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,
19 Καὶ Ἰύδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν· καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον.
20 Καὶ συνέρχεται πάλιν

τυ, νὰ τὸν πιάσυν, ὅσοι εἶχαν βλαψήματα.
11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν τὸν ἔβλεπαν, ἔπεφταν ὀμπροστά του, καὶ ἔκραζαν καὶ ἔλεγαν· ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεῦ.
12 Καὶ ὁ Ἰησῦς τὰ ἐπρόσταζεν πολλᾶ, νὰ μὴν τὸν φανερώνυσιν.
13 Καὶ ἀνεβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάλεσεν ἐκείνυς, ὁπῦ ἤθελε· καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτόν.
14 Καὶ ἔκαμε δώδεκα, νὰ εἶναι μετ' αὐτόν, καὶ διὰ νὰ τὺς στέλλῃ νὰ κηρύττυσι,
15 Καὶ νὰ ἔχυσιν ἐξυσίαν νὰ ἰατρεύυσι ταῖς ἀσθένειαις, καὶ νὰ εὐγάνυν τὰ δαιμόνια.
16 Καὶ ἔβαλεν τοῦ Σίμωνος τὸ ὄνομα Πέτρον·
17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίυ, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τῦ Ἰακώβυ, (καὶ τὺς ὀνόμασε Βοανεργὲς, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ υἱὺς βροντῆς·)
18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίυ, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,
19 Καὶ Ἰύδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαράδωκε· καὶ ἀπίκει ἦλθαν εἰς τὸ σπῆτι.
20 Καὶ πάλιν ἐμαζώχθηκεν

ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν.

21 Καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· Ὅτι ἐξέστη.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες, ἔλεγον· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἐν παραβολαῖς ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς δύναται σατανᾶς σατανᾶν ἐκβάλλειν;

24 Καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ βασιλεία ἐκείνη·

25 Καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ οἰκία ἐκείνη·

26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς ἀνέστη ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, οὐ δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέλος ἔχει.

27 Οὐ δύναται οὐδεὶς τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δήσῃ· καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.

28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν·

πολὺς ὄχλος, τόσον ὁποῦ δὲν ἠμποροῦσαν μήτε νὰ φᾶσι ψωμί.

21 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν οἱ ἰδικοί του, εὐγῆκαν ἔξω νὰ τὸν πιάσουν· διατὶ ἔλεγαν· πῶς εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς, ὁποῦ ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔλεγαν· ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει· καὶ ὅτι μὲ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλῶντάς τους, τοὺς ἔλεγε μὲ παραβολαῖς· πῶς ἠμπορεῖ νὰ διώξῃ ὁ Σατανᾶς τὸν Σατανᾶν;

24 Καὶ ἐὰν μία βασιλεία μοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου της, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ ἡ βασιλεία ἐκείνη.

25 Καὶ ἐὰν ἕνα σπῆτι μοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

26 Καὶ ἐὰν ὁ Σατανᾶς ἐσηκώθη ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ἐδιαμοιράσθη, δὲν δύναται νὰ σταθῇ, ἀλλὰ τέλος ἔχει·

27 Κανένας δὲν δύναται νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τοῦ ἀνδρειωμένου, ἐμβαίνοντας εἰς τὸ σπῆτί του, ἂν δὲν δέσῃ πρῶτον τὸν ἀνδρειωμένον· καὶ τότε νὰ κουρσεύψῃ τὸ σπῆτί του.

28 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων θέλουσι τοὺς συγχωρεθῇ, καὶ ἡ βλασφημίαις ὅσαις βλασφημήσουσιν.

29 Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως.

30 Ὅτι ἔλεγον· Πνεῦμα ἀκάθαρτον ἔχει.

31 Ἔρχονται οὖν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ ἔξω ἑστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν, φωνοῦντες αὐτόν.

32 Καὶ ἐκάθητο ὄχλος περὶ αὐτόν· εἶπον δὲ αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.

33 Καὶ ἀπεκρίθη αὐτοῖς, λέγων· Τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους, λέγει· Ἴδε ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

35 Ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου καὶ μήτηρ ἐστί.

29 Ἀμὴ ὅποιος βλασφημήσει εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, δὲν τοῦ συγχωρᾶται εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ κατακρίνεται αἰωνίως.

30 Διατὶ ἔλεγαν ὅτι ἔχει πνεῦμα ἀκάθαρτον.

31 Ἔρχονται λοιπὸν οἱ ἀδελφοίτου, καὶ ἡ μητέρατου· καὶ στεκόμενοι ἔξω ἔστειλαν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἐλαλοῦσαν.

32 Καὶ ὄχλος πολὺς ἐκάθουνταν τρυγύρωτου· καὶ λέγουν του· νὰ, ἡ μάνασου καὶ τὰ ἀδέλφιάσου σὲ γυρεύουν ἔξω.

33 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ λέγει τους· τίς εἶναι ἡ μάναμου ἢ οἱ ἀδελφοίμου;

34 Καὶ βλέποντας ἐκείνους, ὁποῦ ἐκάθουνταν τρυγύρωτου, λέγει· νὰ ἡ μάναμου καὶ τὰ ἀδέλφιάμου.

35 Διατὶ ὅποιος κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐτοῦτος εἶναι ἀδελφός μου καὶ ἀδελφήμου καὶ μάναμου.

Κεφ. δ'. 4.

ΚΑΙ πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολὺς, ὥστε αὐτὸν ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον, καθῆσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦν.

2 Καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς πολλὰ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·

ΚΑΙ πάλιν ἄρχισε νὰ διδάσκῃ σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμαζώχθηκεν πολὺς ὄχλος εἰς αὐτὸν, τόσον ὁποῦ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐστέκουνταν εἰς τὸ περιγιάλι εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ τοὺς ἐδίδασκε πολλὰ μὲ παραβολαῖς, καὶ ἔλεγέν τους εἰς τὴν διδαχήντου·

3 Ἀκούετε· Ἰδοὺ, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπείρειν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτό.

5 Ἄλλο δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς·

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας· καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, καὶ συνέπνιξαν αὐτὸ, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκε.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ αὐξάνοντα· καὶ ἔφερεν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Ὅτε δὲ ἐγένετο καταμόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν.

11 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω, ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται·

12 Ἵνα βλέποντες βλέπωσι, καὶ μὴ ἴδωσι· καὶ ἀκούοντες

3 Ἀκούετε· νὰ, ὅπου εὐγῆκεν ὁ σπορεὺς νὰ σπείρῃ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσπερνεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν στράτα, καὶ ἦλθαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἐκατάφαγαν.

5 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τόπον πετρώδη, ὅπου δὲν εἶχε πολλὴν γῆν· καὶ εὐθὺς ἐφύτρωσε μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ πολλὴν γῆν·

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθη, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ῥίζαν, ἐξεράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰ ἀγκάθια· καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὸ ἔπνιξαν, καὶ δὲν ἔκαμε καρπόν.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἔκαμε καρπὸν καὶ ἀνέβη καὶ αὔξανε· καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα τριάντα, καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα ἑξῆντα, καὶ ἄλλο τὸ ἕνα ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγέ τους· ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

10 Καὶ ὅταν ἀπόμεινε μοναχὸς, τὸν ἐρώτησαν τὴν παραβολὴν ἐκεῖνοι, ὅπου ἦταν τρυγύρωτου, μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάδες.

11 Καὶ τοὺς εἶπεν· ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ εἰς ἐκείνους ὅπου εἶναι ἀπέξω, γίνονται ὅλα μὲ παραβολαῖς·

12 Ἵνα βλέποντες βλέπουσι, καὶ νὰ μὴν καταλαμβά-

ἀκούωσι, καὶ μὴ συνιῶσι· μήποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν ταύτην; καὶ πῶς πάσας τὰς παραβολὰς γνώσεσθε;

14 Ὁ σπείρων, τὸν λόγον σπείρει.

15 Οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν, ὅπου σπείρεται ὁ λόγος, καὶ ὅταν ἀκούσωσιν, εὐθέως ἔρχεται ὁ σατανᾶς, καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

16 Καὶ οὗτοί εἰσιν ὁμοίως οἱ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπειρόμενοι, οἳ, ὅταν ἀκούσωσι τὸν λόγον, εὐθέως μετὰ χαρᾶς λαμβάνουσιν αὐτόν·

17 Καὶ οὐκ ἔχουσι ῥίζαν ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ πρόσκαιροί εἰσιν· εἶτα γενομένης θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθέως σκανδαλίζονται.

18 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες·

19 Καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

νοῦσι· καὶ ἀκούοντες τὰ ἀκούουσι καὶ νὰ μὴν γροικοῦσι· μήπως καὶ μετανοήσουν, καὶ τοὺς συγχωρεθοῦν τὰ ἁμαρτήματάτους.

13 Καὶ λέγει τους· ἐτούτην τὴν παραβολὴν δὲν ἠξεύρετε; καὶ πῶς θέλετε γνωρίσει ὅλαις ταῖς παραβολαῖς;

14 Ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει, σπέρνει τὸν λόγον.

15 Καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν στράταν, εἰς τοὺς ὁποίους δηλονότι σπέρνεται ὁ λόγος· καὶ ὅταν τὸν ἀκούσουσι, παρευθὺς ἔρχεται ὁ Σατανᾶς, καὶ σηκώνει τὸν λόγον, ὁποῦ εἶναι ἐσπαρμένος μέσα εἰς ταῖς καρδίαις τους.

16 Ὁμοίως καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ σπέρνουνται εἰς τὰ πετρώδη, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγον, εὐθὺς μετὰ χαρᾶς τὸν πέρνουσι·

17 Ἀμὴ δὲν ἔχουσι ῥίζαν εἰς τοῦ λόγου τους, ἀλλὰ εἶναι πρόσκαιροι· καὶ ἀπέκει ὡσὰν γένῃ θλίψις ἢ διωγμὸς διὰ τὸν λόγον, παρευθὺς σκανδαλίζονται.

18 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν, ὁποῦ σπέρνουνται εἰς τὰ ἀγκάθια, ὁποῦ ἀκοῦσι τὸν λόγον·

19 Καὶ ἡ φροντίδες τοῦ κόσμου ἐτούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ ἡ ἄλλαις ἐπιθυμίαις, ὁποῦ ἐμβαίνουσι μέσατους, πνίγουσι τὸν λόγον, καὶ γίνεται ἄκαρπος.

20 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες, οἵτινες ἀκούουσι τὸν λόγον, καὶ παραδέχονται· καὶ καρποφοροῦσιν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Μήτι ὁ λύχνος ἔρχεται, ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ, ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῇ;

22 Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτὸν, ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ· οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον, ἀλλ' ἵνα εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

23 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Βλέπετε τί ἀκούετε. ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν·

25 Ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ ἔλεγεν· Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς.

27 Καὶ καθεύδῃ, καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ, καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν ὁποῦ ἐσπάρθηκαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, ὁποῦ ἀκούουν τὸν λόγον, καὶ τὸν δέχονται· καὶ καρποφορεῖ, τὸ ἕνα τριάντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑξῆντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑκατόν.

21 Καὶ τοὺς ἔλεγε· μήνα ὁ λύχνος ἔρχεται, νὰ βαλθῇ ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, ἢ εἰς τὸ κρεββάτι; καὶ ὄχι νὰ βαλθῇ ἀπάνω εἰς τὸν λυχνοστάτη;

22 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφὸν, ὁποῦ νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἔγινε κανένα ἀπόκρυφον, ὁποῦ νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὸ φανερόν.

23 Ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

24 Καὶ ἔλεγέ τους· ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούετε. μὲ τὸ μέτρον ἐκεῖνο, ὁποῦ μετρᾶτε, θέλει σᾶς μετρηθῇ, καὶ θέλει βαλθῇ παραπάνω εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἀκούετε·

25 Ὅποιος ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

26 Καὶ ἔλεγε· τέτοιας λογῆς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ νὰ ῥίξῃ τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν.

27 Καὶ νὰ κοιμᾶται, καὶ σηκώνεται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει, καὶ μακρύνει μὲ τρόπον ὁποῦ αὐτὸς δὲν ἠξεύρει.

28 Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ.

29 Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.

30 Καὶ ἔλεγε· Τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἢ ἐν ποίᾳ παραβολῇ παραβάλωμεν αὐτήν;

31 Ὡς κόκκῳ σινάπεως, ὃς, ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς, μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς·

32 Καὶ ὅταν σπαρῇ, ἀναβαίνει, καὶ γίνεται πάντων τῶν λαχάνων μείζων, καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν.

33 Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν.

34 Χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς. κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα.

35 Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὀψίας γενομένης· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.

36 Καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν

28 Διατὶ ἡ γῆ ἀπατήτης κάμνει τὸν καρπὸν, πρῶτα χορτάρι, καὶ ὕστερα ἀστάχυ, μετέπειτα γεμάτον σιτάρι τὸ ἀστάχυ.

29 Καὶ ὅταν ψωμώσῃ, παρευθὺς στέλλει τὸ δρεπάνι, διατὶ ἔφθασε τὸ θέρος.

30 Καὶ ἔλεγε· μὲ τίνα ὁμοιάσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἢ μὲ ποίαν παραβολὴν νὰ τὴν συγκρίνωμεν;

31 Ὡσὰν τὸ κοκκὶ τοῦ συναπίου, τὸ ὁποῖον, ὅταν σπαρθῇ εἰς τὴν γῆν, εἶναι μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γῆν·

32 Καὶ ὡσὰν σπαρθῇ, ἀναβαίνει, καὶ γίνεται μεγαλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λάχανα, καὶ κάμνει κλαδία μεγάλα, εἰς τόσον ὁποῦ ἠμπορεῖν τὰ πουλία τοῦ οὐρανοῦ νὰ φωλεύουν εἰς τὸν ἴσκιόν του.

33 Καὶ μὲ τέτοιας λογῆς πολλαῖς παραβολαῖς τοὺς ἐλάλει τὸν λόγον, καθὼς ἐδύνουνταν νὰ ἀκούουν.

34 Καὶ χωρὶς παραβολὴν δὲν τοὺς ἐλάλει· καὶ καταμόνας τοὺς μαθητάδες του τῶν τὰ ἐξεδιάλυνεν ὅλα.

35 Καὶ λέγει τους ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὡσὰν ἐβράδιασε· ἂς περάσωμεν πέρα.

36 Καὶ οἱ μαθητάδες ἀφήσαν τὸ πλῆθος, καὶ τὸν ἐπῆραν

ἐν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ
πλοιάρια ἦν μετ᾽ αὐτοῦ.

37 Καὶ γίνεται λαῖλαψ
ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα
ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε
αὐτὸ ἤδη γεμίζεσθαι.

38 Καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ
πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον
καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐ-
τὸν, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διδά-
σκαλε, οὐ μέλει σοι, ὅτι ἀπολ-
λύμεθα;

39 Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμη-
σε τῷ ἀνέμῳ, καὶ εἶπε τῇ θα-
λάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο.
Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ
ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

40 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί
δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε
πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον
μέγαν, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλή-
λους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι
καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα
ὑπακούουσιν αὐτῷ;

καθὼς ἦτον μέσα εἰς τὸ μονό-
ξυλον· καὶ ἦταν μαζύτου καὶ
ἄλλα μονόξυλα.

37 Καὶ ἔγινεν ἀνεμοταραχὴ
μεγάλη· καὶ τὰ κύματα ἐκτυ-
ποῦσαν καὶ ἔμβεναν μέσα εἰς
τὸ καράβι, εἰς τόσον ὁποῦ
ἐκόντευεν νὰ γεμίσῃ.

38 Καὶ αὐτὸς ἦτον εἰς τὴν
πρύμνην, καὶ ἐκοιμᾶτον εἰς τὸ
προσκέφαλον· καὶ τὸν ἐξύπνη-
σαν, καὶ λέγουντου· διδάσκαλε,
δὲν σὲ μέλει, ὁποῦ χανόμεσθε;

39 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπρόστα-
ξε μὲ φοβερισμὸν τὸν ἄνεμον, καὶ
τῆς θαλάσσης εἶπε· σιώπα,
ἀποστομώθητι. καὶ ὁ ἄνεμος
ἔπαυσε, καὶ ἔγινε γαλήνη
μεγάλη.

40 Καὶ λέγειτους· διατί
εἶσθεν ἔτζι φοβητζιάρηδες;
πῶς δὲν ἔχετε πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον
μεγάλον, καὶ ἔλεγαν ἕνας εἰς
τὸν ἄλλον· Τάχα τίς νὰ εἶναι
ἐτοῦτος, ὁποῦ τοῦ ὑπακούουσι
καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα;

Κεφ. ε. 5.

ΚΑΙ` ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς
θαλάσσης, εἰς τὴν χώ-
ραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ ἐκ
τοῦ πλοίου, εὐθέως ἀπήντησεν
αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων ἄνθρω-
πος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ·

ΚΑΙ` ὡσὰν ἐπέρασαν πέρα
τῆς θαλάσσης εἰς τὴν
χώραν τῶν Γαδαρηνῶν,

2 Εὐθὺς ὁποῦ εὐγῆκεν ἀπὸ
τὸ μονόξυλον, τοὺς ἀπάντησεν
ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ ἤρχετον
ἀπὸ τὰ μνήματα, μὲ πνεῦμα
ἀκάθαρτον·

3 Ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ οὔτε ἁλύσεσιν οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι·

4 Διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις πέδαις καὶ ἁλύσεσι δεδέσθαι, καὶ διεσπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἁλύσεις, καὶ τὰς πέδας συντετρίφθαι· καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἴσχυε δαμάσαι.

5 Καὶ διαπαντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν τοῖς μνήμασιν ἦν κράζων, καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις·

6 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν, ἔδραμε, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ·

7 Καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, μή με βασανίσῃς.

8 (Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· Ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου·)

9 Καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· Τί σοι ὄνομα; Καὶ ἀπεκρίθη, λέγων· Λεγεὼν ὄνομά μοι· ὅτι πολλοί ἐσμεν.

10 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ, ἵνα μὴ αὐτοὺς ἀποστείλῃ ἔξω τῆς χώρας.

11 Ἦν δὲ ἐκεῖ πρὸς τὰ ὄρη ἀγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη.

12 Καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες, λέ-

3 Ὁ ὁποῖος ἐκαθόικαν εἰς τὰ μνήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸν δέσῃ, οὐδὲ μὲ ἀλυσίδες·

4 Διατὶ πολλαῖς φοραῖς καὶ μὲ ταῖς κλάπαις καὶ μὲ ταῖς ἀλυσίδες τὸν ἔδεσαν, καὶ αὐτὸς καὶ ταῖς ἀλυσίδαις ἔκοψε, καὶ ταῖς κλάπαις ἐσύντριψεν· καὶ κανένας δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸν δαμάσῃ.

5 Καὶ πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέρα ἐφώναζεν εἰς τὰ μνήματα καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἐκατάκοπτε τοῦ λόγου του μὲ ταῖς πέτραις·

6 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρᾶ, ἔδραμε, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε·

7 Καὶ κράξας μεγαλοφώνως, εἶπε· τί ἔχεις ἐσὺ νὰ κάμῃς μετ' ἐμένα Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν, μὴ μὲ βασανίσῃς.

8 (Διατὶ τοῦ ἔλεγε· ἐσὺ πνεῦμα ἀκάθαρτον, εὔγα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον·)

9 Καὶ τὸ ἐρώτησε· τί εἶναι τὸ ὀνομάσου; καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· λεγεὼν εἶναι τὸ ὄνομά μου· ὅτι εἴμεσθε πολλοί.

10 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει πολλὰ, νὰ μὴν τοὺς στείλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν.

11 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη μεγάλη ἀγέλη τῶν χοίρων, ὁποῦ ἐβόσκε.

12 Καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν ὅλοι οἱ δαίμονες, λέγοντες·

γοντες· Πέμψον ἡμᾶς εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐθέως ὁ Ἰησοῦς.

13 Καὶ ἐξελθόντα τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (ἦσαν δὲ ὡς δισχίλιοι) καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ.

14 Οἱ δὲ βόσκοντες τοὺς χοίρους ἔφυγον, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

15 Καὶ ἐξῆλθον ἰδεῖν τί ἐστι τὸ γεγονός. Καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγεῶνα· καὶ ἐφοβήθησαν.

16 Καὶ διηγήσαντο αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐγένετο τῷ δαιμονιζομένῳ, καὶ περὶ τῶν χοίρων.

17 Καὶ ἤρξαντο παρακαλεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

18 Καὶ ἐμβάντος αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον, παρεκάλει αὐτὸν ὁ δαιμονισθεὶς, ἵνα ᾖ μετ᾽ αὐτοῦ.

19 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκ ἀφῆκεν αὐτὸν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ· Ὕ-

πέμψῃμας εἰς τοὺς χοίρους, νὰ ἐμβοῦμεν εἰς αὐτούς. καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδωσεν ἄδειαν.

13 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐμβῆκαν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, (καὶ ἦταν ἕως δύο χιλιάδες) καὶ ἐπνίγουνταν εἰς τὴν θάλασσαν.

14 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐβόσκαν τοὺς χοίρους, ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν, καὶ τὸ εἶπαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια.

15 Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εὐγῆκαν νὰ εἰδοῦσι τί εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε. Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ βλέπουσι τὸν δαιμονισμένον, ὁποῦ εἶχε τὸν λεγεῶνα, καὶ ἐκάθετον ἐνδυμένος, καὶ σωφρονισμένος· καὶ ἐφοβήθηκαν.

16 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ εἴδασι, τοὺς τὸ ἐδιηγήθηκαν, πῶς ἔγινεν εἰς τὸν δαιμονισμένον, καὶ διὰ τοὺς χοίρους.

17 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦσι, νὰ παγένῃ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

18 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, τὸν ἐπαρακάλει ἐκεῖνος, ὁποῦ ἦτον προτίτερα δαιμονισμένος, νὰ εἶναι μαζύ του.

19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἀλλὰ τοῦ εἶπε· σύρε εἰς τὰ

παγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς σοὺς, καὶ ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος ἐποίησε, καὶ ἠλέησέ σε.

20 Καὶ ἀπῆλθε, καὶ ἤρξατο κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπόλει, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ πάντες ἐθαύμαζον.

21 Καὶ διαπεράσαντος τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πάλιν εἰς τὸ πέραν, συνήχθη ὄχλος πολὺς ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν.

22 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων, ὀνόματι Ἰάειρος· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ·

23 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ, λέγων· Ὅτι τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει· ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς χεῖρας, ὅπως σωθῇ· καὶ ζήσεται.

24 Καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ· καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν.

25 (Καὶ γυνή τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα,

26 Καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα·

27 Ἀκούσασα περὶ τοῦ

σπητίου, καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου, καὶ εἰπέτους ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ κύριος, καὶ σὲ ἐλυπήθη.

20 Καὶ ἐδιέβη, καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν Δεκάπολιν, ὅσα τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν.

21 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ὁ Ἰησοῦς πέρα μὲ τὸ καράβι, ἐμαζώχθη πολὺς λαὸς εἰς αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἦτον εἰς τὸ παραθαλάσσιον.

22 Καὶ νὰ, καὶ ἔρχεται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχισυναγώγους, τὸ ὀνομάτου Ἰάειρος· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριάτου·

23 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει πολλὰ, λέγωντας· ὅτι ἡ θυγατέραμου εἶναι εἰς τὰ λοίσθια· καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ βάλλῃς τὰ χέριάσου ἀπάνωτης, διὰ νὰ ἰατρευθῇ· καὶ θέλει ζήσῃ.

24 Καὶ ἐπῆγε μαζύτου· καὶ τοῦ ἀκολούθαν πολὺς ὄχλος, καὶ τὸν ἐστεναχωροῦσαν.

25 (Καὶ κάποια γυναῖκα, ὁποῦ ἦτον αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα χρόνους,

26 Καὶ ἔπαθε πολλὰ ἀπὸ πολλοὺς ἰατροὺς, καὶ ἐξόδιασε τὰ ὑπάρχοντάτης ὅλα, καὶ δὲν ὠφελήθη τίποτες, ἀλλὰ περισσότερον ἐπήγαινεν εἰς τὸ χειρότερον·

27 Ἔσοντας νὰ ἀκούσῃ διὰ

Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·

28 Ἔλεγε γάρ· Ὅτι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι, σωθήσομαι.

29 Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς· καὶ ἔγνω τῷ σώματι, ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.

30 Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε· Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων;

31 Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἥψατο;

32 Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν·

33 Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

34 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.)

35 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγοντες· Ὅτι ἡ θυγάτηρ σου, ἀπέθανε· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

36 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, εὐθέως ἀκούσας τὸν λόγον λαλούμενον,

τὸν Ἰησοῦν, ἦλθε μέσα εἰς τὸ πλῆθος ὀπίσω του, καὶ ἐπίασε τὸ φόρεμά του·

28 Διατὶ ἔλεγεν· ὅτι κἂν μόνον τὸ φόρεμά του νὰ πιάσω, θέλω ἰατρευθῇ.

29 Καὶ παρευθὺς ἐστάθη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματός της· καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὸ κορμίτης, ὅτι ἰατρεύθη τὸ βάσανον ἐκεῖνον.

30 Καὶ εὐθὺς ὁ Ἰησοῦς ἐγνωρίζωντας εἰς τοῦ λόγου του, ὅτι δύναμις εὐγῆκεν ἀπ' αὐτὸν, ἐγύρισεν εἰς τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· τίς ἐπίασε τὰ φορέματά μου;

31 Καὶ λέγουν του οἱ μαθητάδες του· τὸν ὄχλον βλέπεις, ὁποῦ σε στεναχωρεῖ, καὶ λέγεις· τίς με ἐπίασε;

32 Καὶ ἔβλεπε τριγύρω του νὰ ἰδῇ ἐκείνην, ὁποῦ τὸ ἔκαμε·

33 Καὶ ἡ γυναῖκα ἐφοβήθη καὶ ἔτρεμε, ἐξεύροντας ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν εἰς τοῦ λόγου της, ἦλθε καὶ τοῦ ἐπρόσπεσε, καὶ εἶπέν του ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· ὦ θυγατέρ, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· καὶ σύρε εἰς τὸ καλὸν, καὶ ἂς εἶσαι γερὴ ἀπὸ τὸ βάσανόν σου.)

35 Καὶ ἀκόμι αὐτὸς ἐλάλει, καὶ ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ λέγουν του· ἡ θυγατέρα σου ἀπέθανε· καὶ τί πειράζεις πλέον τὸν διδάσκαλον;

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς παρευθὺς ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον ὁποῦ ἔλε-

λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ· Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε.

37 Καὶ οὐκ ἀφῆκεν οὐδένα αὐτῷ συνακολουθῆσαι, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ θεωρεῖ θόρυβον, κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά.

39 Καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς· Τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

40 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ· Ὁ δὲ, ἐκβαλὼν ἅπαντας, παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ εἰσπορεύεται ὅπου ἦν τὸ παιδίον ἀνακείμενον.

41 Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, λέγει αὐτῇ· Ταλιθὰ κοῦμι· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Τὸ κοράσιον (σοὶ λέγω) ἔγειραι.

42 Καὶ εὐθέως ἀνέστη τὸ κοράσιον, καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα. καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ.

43 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ, ἵνα μηδεὶς γνῷ τοῦτο· καὶ εἶπε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.

γαν, λέγει εἰς τὸν ἀρχισυνάγωγον· μὴν φοβᾶσαι, μόνον πίστευε.

37 Καὶ δὲν ἄφησε κανένα νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ, παρὰ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ βλέπει σύγχυσιν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἔκλαιαν καὶ ἐμοιρολογοῦσαν πολλά.

39 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα, τοὺς εἶπε· τί συγχίζεσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον δὲν ἀπέθανεν, ἀμὴ κοιμᾶται.

40 Καὶ τὸν ἐγελοῦσαν· καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εὔγαλεν ἔξω, καὶ παίρνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα του, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζύ του, καὶ ὑπάγει ἐκεῖ ὁποῦ ἐκείτετον τὸ κορίτζι.

41 Καὶ πιάνωντάς το ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ λέγει· ταλιθὰ κοῦμι· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ· κοράσιον (ἐσένα λέγω) σήκω ἀπάνω.

42 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ἀπάνω τὸ κοράσιον, καὶ ἐπεριπάτει· Διατὶ ἦτον δώδεκα χρονῶν. καὶ ἔγιναν ἐξεστηκοὶ ἀπὸ τὸ μεγάλον θαῦμα.

43 Καὶ τοὺς ἐπαράγγειλε πολλὰ, κανεὶς νὰ μὴν τὸ ἐξεύρῃ· καὶ εἶπε, νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ.

Κεφ. ϛ′. 6.

ΚΑΙ` ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν. καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Πόθεν τούτῳ ταῦτα; καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, ὅτι καὶ δυνάμεις τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται;

3 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.

4 Ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

5 Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀῤῥώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας, ἐθεράπευσε.

5 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Καὶ περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ, διδάσκων.

7 Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς

ΚΑΙ` ἀπ᾽ ἐκεῖ εὐγῆκε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του· καὶ οἱ μαθηλάδες του τὸν ἀκολουθοῦσαν.

2 Καὶ ὡσὰν ἦλθε τὸ σάββατον, ἄρχισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν συναγωγήν. καὶ πολλοὶ ἀκούοντές τον ἐξεπλήτλουνται, καὶ ἔλεγαν· ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθαν ἐτοῦτα ἐτουτουνοῦ; καὶ τί εἶναι ἐτούτη ἡ σοφία ὁποῦ τοῦ ἐδόθη, ὅτι καὶ τέτοιας λογῆς δυνάμεις γίνονται διὰ μέσου τῶν χερῶν του;

3 Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; καὶ δὲν εἶναι αἱ ἀδελφαῖς του ἐδῶ εἰς ἐμᾶς; καὶ ἐσκανδαλίζουνταν εἰς αὐτόν.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγεν· ὅτι δὲν εἶναι κανένας προφήτης ἄτιμος, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς τοὺς ἐδικούς του, καὶ εἰς τὸ σπῆτί του.

5 Καὶ δὲν ἠμπόρει ἐκεῖ νὰ κάμῃ καμίαν ἐνέργειαν, παρὰ εἰς ὀλίγους ἀῤῥώστους ἔβανε τὰ χέρια του ἀπάνωτους, καὶ τοὺς ἰάτρευσε.

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν τους. καὶ ἐγύριζε ταῖς τριγύρω χώραις, διδάσκωντας.

7 Καὶ ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς στέλλῃ δύο δύο·

ἀποστέλλειν δύο δύο· καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων.

8 Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδὸν, εἰ μὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν·

9 Ἀλλ' ὑποδεδεμένους σανδάλια· καὶ μὴ ἐνδύσασθαι δύο χιτῶνας.

10 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν.

11 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόῤῥοις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

12 Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον· καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀῤῥώστους, καὶ ἐθεράπευον.

14 Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, (φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν

καὶ ἐδιδέντους ἐξουσίαν εἰς τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα.

8 Καὶ ἐπαράγγειλέντους, νὰ μὴ σηκώνουσι τίποτες εἰς τὴν στράταν, παρὰ μοναχὰ ῥαβδὶ, μήτε δισάκκι, μὴ δὲ ψωμὶ, μὴ δὲ ἄσπρα εἰς τὰ ζωνάριάτους·

9 Ἀλλὰ ποδημένους ὑποδήματα· καὶ νὰ μὴν ἐνδύνονται δύο φορέματα.

10 Καὶ ἔλεγέντους· εἰς ὅποιον σπῆτι καὶ ἂν ἐμβῆτε, ἐκεῖ μένετε ἕως ὁποῦ νὰ εὐγῆτε ἀπ' ἐκεῖ.

11 Καὶ ὅσοι δὲν σας δεχθοῦσι, μὴ δὲ σᾶς ἀκούσουν, εὐγένοντες ἀπ' ἐκεῖ, τινάξετε τὸν κονιορτὸν, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ποδάριάσας, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐλαφροτέρα κόλασις θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὰ Σόδομα καὶ εἰς τὰ Γόμοῤῥα, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

12 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐκήρυττον νὰ μετανοήσουσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐβγάνασι· καὶ πολλοὺς ἀῤῥώστους ἄλειφαν λάδι, καὶ τοὺς ἰάτρευαν.

14 Καὶ ἄκουσέντο ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς, (διατὶ ἐφανερώθη τὸ ὄνομάτου) καὶ ἔλεγεν· ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀνεστάθη.

ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.

15 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίας ἐστίν· Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Ὅτι προφήτης ἐστὶν, ἢ ὡς εἷς τῶν προφητῶν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης, εἶπεν· Ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν·

17 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρώδης, ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν.

18 Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ· Ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι· καὶ οὐκ ἠδύνατο·

20 Ὁ γὰρ Ἡρώδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ συνετήρει αὐτόν· καὶ ἀκούσας αὐτοῦ, πολλὰ ἐποίει, καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουε.

21 Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας·

22 Καὶ εἰσελθούσης τῆς θυ-

ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δύναμαις εἰς αὐτόν.

15 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ὅτι Ἡλίας εἶναι· καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· ὅτι προφήτης εἶναι, ἢ ὡσὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας.

16 Ἀμὴ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ Ἡρώδης, εἶπεν· ὅτι τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, ἐτοῦτος εἶναι, αὐτὸς ἀνεστάθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

17 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης ἔστειλε καὶ ἐπίασε τὸν Ἰωάννην, καὶ τὸν ἔδεσε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁποῦ τὴν ἐπανδρεύθη.

18 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε τοῦ Ἡρώδη· δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Καὶ ἡ Ἡρωδιάδα τὸν ἐχθρεύοντον, καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ· ἀμὴ δὲν ἠμπόρει·

20 Διατὶ ὁ Ἡρώδης ἐφοβοῦντο τὸν Ἰωάννην, ἐξεύρωντάς τον ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ τὸν εὐλαβοῦνταν· καὶ ἀκούωντάς τον, ἔκαμνε πολλὰ, καὶ τοῦ ἤκουε μετὰ χαρᾶς.

21 Καὶ ὅταν ἔγινεν μία ἡμέρα ἐπιτηδεία, καὶ ὁ Ἡρώδης εἰς τὰ γενέθλια ἔκαμε φιλίαν, καὶ ἐκάλεσε τοὺς αὐθεντάδες του καὶ τοὺς χιλιάρχους καὶ τοὺς πρώτους τῆς Γαλιλαίας·

22 Ἦλθε καὶ ἡ θυγατέρα τῆς

γατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρωδιάδος, καὶ ὀρχησαμένης, καὶ ἀρεσάσης τῷ Ἡρώδῃ καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ· Αἴτησόν με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοί.

23 Καὶ ὤμοσεν αὐτῇ· Ὅτι ὃ ἐάν με αἰτήσῃς, δώσω σοὶ, ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου.

24 Ἡ δὲ ἐξελθοῦσα, εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς· Τί αἰτήσομαι; Ἡ δὲ εἶπε· Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

25 Καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα, ἠτήσατο, λέγουσα· Θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξ αὐτῆς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

26 Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι.

27 Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα, ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

28 Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ· καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ἡρωδιάδος, καὶ ἐχόρευψε, καὶ ἄρεσε τοῦ Ἡρώδη καὶ ἐκεινῶν ὅπου ἐκάθουνταν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ κοράσιον· ζήτησέ μου εἴτι θέλεις, καὶ νὰ σοῦ τὸ δώσω.

23 Καὶ τῆς ὤμωσεν· ὅτι εἴ τι καὶ ἂν μοῦ ζητήσῃς, νὰ σοῦ τὸ δώσω, ἕως τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας μου.

24 Καὶ ἐκείνη εὐγῆκεν ἔξω, καὶ εἶπεν τῆς μάνας της· τί νὰ ζητήσω; καὶ ἐκείνη τῆς εἶπεν· τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

25 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκε μέσα μὲ σπουδὴν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐζήτησε, λέγουσα· νὰ μοῦ δώσῃς ἐτούτην τὴν ὥραν εἰς ἕνα πινάκι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

26 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη πολλὰ, ἀμὴ διὰ τοὺς ὅρκους ὁποῦ ἔκαμε, καὶ διὰ τοὺς καλεσμένους, ὁποῦ ἐκάθουνταν μαζί του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποβάλλῃ.

27 Καὶ παρευθὺς ἔστειλε ὁ βασιλεὺς δήμιον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φερθῇ ἡ κεφαλή του.

28 Καὶ αὐτὸς ἐπῆγε, καὶ ἀπεκεφάλισέτον μέσα εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἔφερε τὴν κεφαλήν του μέσα εἰς ἕνα πινάκι, καὶ ἔδωκέν την τοῦ κορασίου· καὶ τὸ κοράσιον τὴν ἔδωκεν τῆς μάνας της.

29 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν τῷ μνημείῳ.

30 Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

31 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον· Ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί· καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν.

32 Καὶ ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῷ πλοίῳ κατ' ἰδίαν.

33 Καὶ εἶδον αὐτοὺς ὑπάγοντας οἱ ὄχλοι· καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν πολλοί· καὶ πεζῇ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων συνέδραμον ἐκεῖ, καὶ προῆλθον αὐτοὺς, καὶ συνῆλθον πρὸς αὐτόν.

34 Καὶ ἐξελθὼν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα· καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά.

35 Καὶ ἤδη ὥρας πολλῆς γενομένης, προσελθόντες αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγουσιν· Ὅτι ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἤδη ὥρα πολλή·

36 Ἀπόλυσον αὐτοὺς, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ ἀ-

29 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθητάδες του, ἦλθαν καὶ ἐσήκωσαν τὸ κορμίτου, καὶ τὸ ἔβαλλαν μέσα εἰς τὸ μνῆμα.

30 Καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ ἀπόστολοι εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπάν του ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔκαμαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

31 Καὶ λέγει τους· ἀμέτε ἐσεῖς ἀτοίσας χώριάσας εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαυθῆτε ὀλίγον· διατὶ ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπάγεναν καὶ ὁποῦ ἤρχουνταν· καὶ μηδὲ κἂν νὰ φάγουσιν ἀδειάζασι.

32 Καὶ ἐπῆγαν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον μὲ καράβι ξεχωριστᾶ.

33 Καὶ οἱ ὄχλοι τοὺς εἶδαν ὁποῦ ἐπάγεναν· καὶ πολλοὶ ἐγνώρισαν τὸν Χριστόν· καὶ ἔτρεξαν πεζοὶ ἀπὸ ὅλαις ταῖς πόλαις ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐμαζώχθηκαν εἰς αὐτόν.

34 Καὶ εὐγένοντας ἔξω ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ τοὺς ἐσπλαγχνίσθη, ὅτι ἦταν ὡσὰν πρόβατα ὁποῦ δὲν ἔχουν ποιμένα· καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ πολλά.

35 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, ἐπῆγαν κοντᾶ οἱ μαθητάδες του, καὶ λέγουντου· ὁ τόπος εἶναι ἔρημος, καὶ ἡ ὥρα εἶναι πολλή·

36 Ἀπόλυσέ τους, νὰ πᾶσι τριγύρου εἰς τὰ χωράφια καὶ

γροὺς καὶ κώμας, ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς ἄρτους· τί γὰρ φάγωσιν οὐκ ἔχουσιν.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν διακοσίων δηναρίων ἄρτους, καὶ δῶμεν αὐτοῖς φαγεῖν;

38 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Πόσους ἄρτους ἔχετε; ὑπάγετε καὶ ἴδετε. Καὶ γνόντες, λέγουσι· Πέντε, καὶ δύο ἰχθύας.

39 Καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς ἀνακλῖναι πάντας συμπόσια συμπόσια ἐπὶ τῷ χλωρῷ χόρτῳ.

40 Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ ἀνὰ πεντήκοντα.

41 Καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τοὺς ἄρτους, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα παραθῶσιν αὐτοῖς· καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἐμέρισε πᾶσι.

42 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν.

43 Καὶ ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις, καὶ ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

44 Καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες τοὺς ἄρτους, ὡσεὶ πεντακισχίλιοι ἄνδρες.

45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε

εἰς ταῖς χώραις, νὰ ἀγοράσουν ψωμὶ διὰ λόγου τους· διατὶ δὲν ἔχουν τί νὰ φάγωσι.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· δότε τους ἐσεῖς νὰ φάγωσι. καὶ λέγουν του· νά πᾶμεν νὰ ἀγοράσωμεν διακοσίων δηναρίων ψωμὶ, νὰ τοὺς δώσωμεν νὰ φάγωσι.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· πόσα ψωμία ἔχετε; σύρτε, εἰδῆτε. ἐπῆγαν καὶ εἶδαν, καὶ λέγουν του· πέντε, καὶ δύο ψάρια.

39 Καὶ ἐπρόσταξέν τους νὰ τοὺς βάλλουν ὅλους νὰ καθίσουν εἰς τὰ χλωρὰ χορτάρια, τραπέζια τραπέζια.

40 Καὶ ἐκάθισαν πρασίαις πρασίαις, ἄλλου ἀπὸ ἑκατὸν, ἄλλου ἀπὸ πενῆντα.

41 Καὶ ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, καὶ ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εὐλόγησε, καὶ κατέκοψε τὰ ψωμία, καὶ ἔδωκέν τα εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τοὺς τὰ βάλλουσιν ὀμπροστά τους· καὶ τὰ δύο ψάρια τὰ ἐμοίρασεν εἰς ὅλους.

42 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν.

43 Καὶ ἐσήκωσαν κομμάτια δώδεκα κοφίνια γεμάτα· καὶ ἀπὸ ψάρια.

44 Καὶ ἦταν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔφαγαν τὰ ψωμία, σχεδὸν πέντε χιλιάδες ἄνδρες.

45 Καὶ εὐθὺς ἀνάγκασε τοὺς

τὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδάν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

47 Καὶ ὀψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς.

48 Καὶ εἶδεν αὐτὺς βασανιζομένυς ἐν τῷ ἐλαύνειν· (ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντίος αὐτοῖς) καὶ περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἤθελε παρελθεῖν αὐτύς.

49 Οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτὸν περιπατῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἔδοξαν φάντασμα εἶναι, καὶ ἀνέκραξαν·

50 (Πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον, καὶ ἐταράχθησαν.) Καὶ εὐθέως ἐλάλησε μετ' αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

51 Καὶ ἀνέβη πρὸς αὐτὺς εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· καὶ λίαν ἐκ περισσῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίςαντο, καὶ ἐθαύμαζον·

52 Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις· ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη.

μαθητάδεςτυ νὰ ἐμβῦσιν εἰς τὸ καράβι, νὰ περάσυν πέρα εἰς τὴν Βηθσαϊδὰ, ἕως ὁπῦ νὰ ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντάς τυς, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ.

47 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασε, τὸ καράβι ἦτον εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς ἦτον μοναχὸς εἰς τὴν γῆν.

48 Καὶ εἶδέ τυς ὁπῦ ἐβασανίζυνταν νὰ λάμνυν· (διατὶ ὁ ἄνεμος ἦτον ἐναντίος τυς) καὶ τὴν τετάρτην βίγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν εἰς ἐκείνυς περιπατῶντας ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἤθελε νὰ τὺς περάσῃ.

49 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν τὸν εἶδαν ὁπῦ ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐλογίαζαν πῶς νὰ εἶναι φάντασμα, καὶ ἐφώναζαν·

50 (Διατὶ ὅλοι τὸν εἶδαν, καὶ ἐσυγχίσθηκαν.) καὶ παρευθὺς τὺς ἐσύντυχε, καὶ λέγει τυς· ἔχετε θάῤῥος, ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.

51 Καὶ ἀνέβη ἀπάνω εἰς τὸ καράβι· καὶ ὁ ἄνεμος ἔπαυσε· καὶ πολλὰ περισσὰ ἐτρόμαξαν μέσα τυς, καὶ ἐθαύμαζαν·

52 Διατὶ δὲν ἐκατάλαβαν τὸ πρᾶγμα τῶν ψωμίων· ὅτι ἡ καρδία τυς ἦτον τραχεῖα.

53 Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ· καὶ προσωρμίσθησαν.

53 Καὶ ἐπέρασαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν γῆν τῆς Γεννησαρέτ· καὶ ἔρραξαν εἰς τὸν λιμένα.

54 Καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν,

54 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸ καράβι, εὐθὺς (ὁ λαὸς) τὸν ἐγνώρισε,

55 Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραββάτοις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν, ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστι.

55 Καὶ ἔτρεξαν εἰς ὅλα τὰ περίχωρα ἐκεῖνα, καὶ ἄρχισαν νὰ φέρνουν ἀπάνω εἰς τὰ κρεββάτια ὅλους τοὺς ἀρρωστημένους, ὅπου ἄκουαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι.

56 Καὶ ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο εἰς κώμας, ἢ πόλεις, ἢ ἀγροὺς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθουν τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο αὐτοῦ, ἐσώζοντο.

56 Καὶ ὅπου ἤθελε πάγῃ εἰς χωρία, ἢ εἰς πόλαις, ἢ εἰς χωράφια, εἰς τοὺς φόρους τοὺς ἔβαναν τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν, κἂν τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του νὰ πιάσουν· καὶ ὅσοι ἤθελαν τὸν πιάσῃ, ἐγλίτωναν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν·

Κεφ. ζ. 7.

ΚΑΙ συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καί τινες τῶν Γραμματέων, ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύμων·

ΚΑΙ ἐμαζώχθηκαν εἰς αὐτὸν οἱ φαρισαῖοι, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ὅπου ἦλθαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα·

2 Καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσὶ (τοῦτ' ἔστιν ἀνίπτοις) ἐσθίοντας ἄρτους, ἐμέμψαντο.

2 Καὶ ὡσὰν εἶδαν κάποιους ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, ὅπου ἔτρωγαν μὲ μολυσμένα χέρια, (τουτέστι μὲ ἄνιπτα) τοὺς ἐψέξαν.

3 (Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

3 (Διατὶ οἱ φαρισαῖοι καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἂν δὲν νίπτουσι καλὰ ἕως τὸν ἀγκῶνα, δὲν τρώγουσι, βαστῶντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

4 Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν ἃ παρέλαβον κρατεῖν, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν.)

4 Καὶ ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸν φόρον, δὲν τρώγουσιν, ἂν δὲν εἶναι τὰ χέριάτους πλυμένα καλᾶ· καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι ὁποῦ τὰ ἐπαράλαβαν νὰ τὰ κρατοῦσι· πλυσίματα ποτηρίων καὶ λαγηνίων καὶ χαλκωμάτων καὶ κρεββατιῶν.)

5 Ἔπειτα ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς· Διατί οἱ μαθηταί σου οὐ περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλὰ ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι τὸν ἄρτον;

5 Μετὰ ταῦτα τὸν ἐρωτοῦσιν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· διατί οἱ μαθητάδεσου δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀμὴ τρώγουσι ψωμὶ ἄνιπτα τὰ χέριάτους;

6 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν· ὡς γέγραπται· Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ᾽ ἐμοῦ.

6 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγειτους· καλᾶ ἐπροφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας διατεσᾶς τοὺς ὑποκριτάς· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἐτοῦτος ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα μὲ τιμᾷ, ἀμὴ ἡ καρδίατου εἶναι μακρᾶ ἀπὸ μένα.

7 Μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων.

7 Εὔκαιρα μὲ τιμοῦσι, μὲ τὸ νὰ διδάσκουσι διδασκαλίαις, παραγγελίαις ἀνθρώπων.

8 Ἀφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, βαπτισμοὺς ξεστῶν καὶ ποτηρίων· καὶ ἄλλα παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

8 Διατὶ ἀφίνοντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, βαστᾶτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, πλυσίματα λαγηνίων καὶ ποτηρίων· καὶ ἄλλα παρόμοια τέτοιας λογῆς πολλὰ κάμνετε.

9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Καλῶς ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε.

9 Καὶ ἔλεγέντους· καλᾶ χαλνᾶτε τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φυλάξετε τὴν παράδοσιν τὴν ἐδικήνσας.

10 Μωσῆς γὰρ εἶπε· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ, Ὁ κακολογῶν πατέ-

10 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπε· τίμα τὸν πατέρασου καὶ τὴν μητέρασου· καὶ, ὅποιος κακολο-

ρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

11 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ἐὰν εἴπῃ ἄνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί· Κορβᾶν (ὅ ἐςι, δῶρον) ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς.

12 Καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐτὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

13 Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ᾗ παρεδώκατε· καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

14 Καὶ προσκαλεσάμενος πάντα τὸν ὄχλον, ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀκούετέ μου πάντες, καὶ συνίετε.

15 Οὐδέν ἐςιν ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς αὐτὸν, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι· ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἐκεῖνά ἐςι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον.

16 Εἴτις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τῆς παραβολῆς.

18 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐςε; οὐ νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρω-

γεῖ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του, νὰ τὸν θανατώνουσι.

11 Καὶ ἐσεῖς λέγετε· ἂν εἰπῇ ἄνθρωπος εἰς τὸν πατέρα του, ἢ εἰς τὴν μάνα του· Κορβᾶν (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ, δῶρον) εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου θέλεις ὠφεληθῇ ἀπὸ μένα.

12 Καὶ δὲν τὸν ἀφίνετε πλέον νὰ κάμῃ εἰς τὸν πατέρα του ἢ εἰς τὴν μητέρα του τίποτες.

13 Κάμνοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἄκυρον διὰ τὴν παράδοσιν τὴν ἰδικήν σας, ὅπου ἐπαραδώκετε· καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια ὡσὰν αὐτὰ κάμνετε.

14 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸ πλῆθος ὅλον, καὶ τοὺς ἔλεγεν· ἀκούετέ μου ὅλοι, καὶ καταλαμβάνετε.

15 Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα, ὅπου νὰ ἐμβένῃ ἀπέξω μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ τὸν μολύνῃ· ἀλλὰ ἐκεῖνα ὅπου εὐγένουσιν ἀπ' αὐτὸν, ἐκεῖνα εἶναι ὅπου μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

16 Ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

17 (Καὶ ὅταν ἐχώρισεν ἀπὸ τὸ πλῆθος) καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ ἀπόστολοι διὰ τὴν παραβολήν.

18 Καὶ λέγει τους· ἔτζι εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἄγνωστοι; δὲν γροικᾶτε, ὅτι κάθε πρᾶγμα ὅπου ἐμβένει ἀπέξω μέσα εἰς τὸν

πον, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;

19 Ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα.

20 Ἔλεγε δὲ, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,

22 Κλοπαὶ, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρὸς, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη.

23 Πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται, καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδένα ἤθελε γνῶναι· καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.

25 Ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,

26 (Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει) καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

ἄνθρωπον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν μολύνῃ;

19 Διατὶ δὲν πάγει εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν του· καὶ εὐγένει εἰς τὸν ἀφεδρῶνα, καὶ καθαρίζει ὅλα τὰ φαγητά.

20 Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνο μολύνει τὸν ἄνθρωπον.

21 Διατὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων εὐγένουσι κακοὶ διαλογισμοὶ, μοιχείαις, πορνείαις, φόνοι,

22 Κλεψίαις, πλεονεξίαις, πονηρίαις, δόλος, ἐπιθυμία, φθόνος, βλασφημία, ὑπερηφάνεια, ἀγνωσία.

23 Ὅλα ἐτοῦτα τὰ κακὰ ἀπὸ μέσα εὐγένουσι, καὶ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος· καὶ ἐμβένωντας εἰς ἕνα σπῆτι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐξεύρῃ κανείς· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς λανθάσῃ.

25 Διατὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσε μία γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ θυγατέρα εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἦλθε καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του,

26 (Καὶ ἡ γυναῖκα ἦτον Ἑλλήνισσα, τὸ γένος Συροφοίνισσα) καὶ τὸν ἐπαρακάλει, νὰ εὐγάλλῃ τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα της.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γάρ καλόν ἐστι λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

28 Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.

29 Καὶ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελήλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρός σου.

30 Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρε τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθὸς, καὶ τὴν θυγατέρα βεβλημένην ἐπὶ τῆς κλίνης.

31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως.

32 Καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιλάλον· καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν, ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

33 Καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ· καὶ πτύσας ἥψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ.

34 Καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐστέναξε, καὶ λέ-

27 Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπεν· ἄφησε πρῶτον νὰ χορτάσουν τὰ παιδία· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν παιδίων, νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τὰ σκυλάκια.

28 Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, καὶ λέγει του· ναὶ, Κύριε· διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοῦ τραπέζι τρώγουν ἀπὸ ταῖς τριμμόψιχαις τῶν παιδίων.

29 Καὶ λέγει της· διὰ ἐτοῦτον τὸν λόγον σύρε· εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρασου.

30 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτίτης, εὑρῆκε τὸ δαιμόνιον ὁποῦ εὐγῆκε, καὶ τὴν θυγατέρατης ὁποῦ ἦτον βαλμένη ἀπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.

31 Καὶ πάλιν (ὁ Ἰησοῦς) εὐγῆκεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνάμεσα εἰς τὰ σύνορα τῆς Δεκαπόλεως.

32 Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα κωφὸν, ὁποῦ μόλις ἐσυντύχαινε· καὶ ἐπαρακάλεσάν τον, νὰ βάλλῃ τὸ χέριτου ἀπάνωτου.

33 Καὶ ξεχωρίζωντάς τον ἀπὸ τὸ πλῆθος κατὰ μόνας, ἔβαλλε τὰ δάκτυλάτου εἰς τὰ αὐτίατου· καὶ ἔπτυσε καὶ ἔπιασε τὴν γλῶσσάντου.

34 Καὶ ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀνεστέναξε, καὶ λέγει

γει αὐτῷ· Ἐφφαθὰ, ὅ ἐςι, διανοίχθητι.

35 Καὶ εὐθέως διηνοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί· καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.

36 Καὶ διεςείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεςέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.

37 Καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Καλῶς πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν, καὶ τοὺς ἀλάλους λαλεῖν.

του· ἐφφαθὰ, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ, ἄνοιξε.

35 Καὶ παρευθὺς ἄνοιξεν ἡ ἀκοήτου· καὶ ἐλύθη τὸ δέσιμον τῆς γλώσσηςτου, καὶ ἐσύντυχεν ὀρθᾶ.

36 Καὶ (ὁ Ἰησοῦς) τοὺς ἐπαράγγειλε, νὰ μὴν εἰποῦσι κανενὸς τίποτες· καὶ ὅσον ἐκεῖνος τοὺς ἐπαράγγειλε, τόσον ἐκεῖνοι περισσότερον ἐκήρυτταν.

37 Καὶ πολλὰ περισσότερον ἐξεπλήττονταν, καὶ ἔλεγαν: καλὰ τὰ ἔκαμεν ὅλα· καὶ τοὺς κουφοὺς κάμνει νὰ ἀκούουν, καὶ τοὺς βουβοὺς νὰ συντυχένουν.

Κεφ. η'. 8.

ΕΝ ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, παμπόλλου ὄχλου ὄντος, καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς·

2 Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον· ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι.

3 Καὶ ἐὰν ἀπολύσω αὐτοὺς νήστεις εἰς οἶκον αὐτῶν, ἐκλυθήσονται ἐν τῇ ὁδῷ· τινὲς γὰρ αὐτῶν μακρόθεν ἥκασι.

4 Καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορ-

Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἔστοντας νὰ ἦταν πολλὰ πολὺ πλῆθος, καὶ νὰ μὴν ἔχουσι τί νὰ φᾶσιν, ἐπροσκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάδεςτου, καὶ λέγειτους·

2 Σπλαγχνίζομαι τὸν ὄχλον· ὅτι σχεδὸν εἶναι τρεῖς ἡμέραις ὁποῦ μὲ καρτεροῦσι, καὶ δὲν ἔχουσι τί νὰ φᾶσι.

3 Καὶ ἂν τοὺς ἀφήσω νηστικοὺς νὰ πᾶσιν εἰς τὸ σπῆτίτους, θέλουσιν ἀποκάμει εἰς τὴν στράταν· διατὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἤλθασιν ἀπὸ μακρᾶ.

4 Καὶ ἀποκρίθηκάντου οἱ μαθητάδεςτου, καὶ λέγουντου· καὶ ἀπὸ ποῦ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τοὺς

τάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας;

5 Καὶ ἐπηρώτα αὐτούς· Πόσους ἔχετε ἄρτους; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

6 Καὶ παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους, εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα παραθῶσι· καὶ παρέθηκαν τῷ ὄχλῳ.

7 Καὶ εἶχον ἰχθύδια ὀλίγα· καὶ εὐλογήσας, εἶπε παραθεῖναι καὶ αὐτά.

8 Ἔφαγον δὲ, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας.

9 Ἦσαν δὲ οἱ φαγόντες, ὡς τετρακισχίλιοι· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

10 Καὶ εὐθέως ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

11 Καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.

12 Καὶ ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ, λέγει· Τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

χορτάσῃ ἐτούτους ψωμὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν;

5 Καὶ ἐρώταντους· πόσα ψωμία ἔχετε; καὶ λέγουντε· ἑπτά.

6 Καὶ ἐπρόσταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσουν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπῆρε τὰ ἑπτὰ ψωμία, καὶ εὐχαρίστησε καὶ ἔκοψέ τα, καὶ τὰ ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τὰ βάλλουν ὀμπροστά· καὶ ἔβαλλάν τα ὀμπροστὰ εἰς τὸν ὄχλον.

7 Καὶ εἶχαν καὶ ψαράκια ὀλίγα· καὶ εὐλόγησε, καὶ εἶπε νὰ τὰ βάλλουν καὶ αὐτὰ ὀμπροστά.

8 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ σιμπίλια.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔφαγαν, ἦταν ἕως τέσσαρες χιλιάδες· καὶ ὕστερα τοὺς ἀπόλυσε.

10 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

11 Καὶ εὐγῆκαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν προβάλλουσι, ζητοῦντες ἀπ' αὐτὸν σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, δοκιμάζοντές τον.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστενάξας εἰς τὸ πνεῦμά του, λέγει· διατὶ ἡ γενεὰ αὕτη γυρεύει σημεῖον; βέβαια σᾶς λέγω, πῶς δὲν θέλει δοθῆ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην σημάδι.

13 Καὶ ἀφεὶς αὐτὺς, ἐμβὰς πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πέραν.

14 Καὶ ἐπελάθοντο λαβεῖν ἄρτυς, καὶ εἰ μὴ ἕνα ἄρτον οὐκ εἶχον μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ.

15 Καὶ διεςέλλετο αὐτοῖς, λέγων· Ὁρᾶτε, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ τῆς ζύμης Ἡρώδυ.

16 Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἀλλήλυς, λέγοντες· Ὅτι ἄρτυς οὐκ ἔχομεν.

17 Καὶ γνὺς ὁ Ἰησῦς, λέγει αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ὅτι ἄρτυς οὐκ ἔχετε; ὔπω νοεῖτε, ὐδὲ συνίετε; ἔτι πεπωρωμένην ἔχετε τὴν καρδίαν ὑμῶν;

18 Ὀφθαλμὺς ἔχοντες οὐ βλέπετε; καὶ ὦτα ἔχοντες οὐκ ἀκύετε; καὶ ὐ μνημονεύετε;

19 Ὅτε τὺς πέντε ἄρτυς ἔκλασα εἰς τὺς πεντακισχιλίυς, πόσυς κοφίνυς πλήρεις κλασμάτων ἤρατε; Λέγυσιν αὐτῷ· Δώδεκα.

20 Ὅτε δὲ τὺς ἑπτὰ εἰς τὺς τετρακισχιλίυς πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς ὐ συνίετε;

13 Καὶ ἄφησέ τυς, καὶ ἐσέβη πάλιν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπέρασε πέρα.

14 Καὶ ἀλησμόνησαν νὰ πάρυν ψωμία οἱ μαθητάδες, καὶ δὲν εἶχαν μαζύτυς παρὰ ἕνα ψωμὶ εἰς τὸ καράβι.

15 Καὶ τὺς ἐπαράγγελνε, λέγωντας· βλέπετε, ἔχετε τὸν νῦν σας ἀπὸ τὴν ζύμην τῶν Φαρισαίων, καὶ ἀπὸ τὴν ζύμην τοῦ Ἡρώδυ.

16 Καὶ ἐδιαλογίζυνταν ἀνάμεσάτυς, λέγοντες· ὅτι ψωμία δὲν ἔχομεν.

17 Καὶ γνωρίζωντάςτο ὁ Ἰησῦς, τὺς λέγει· Τί διαλογίζεσθε, ὅτι δὲν ἔχετε ψωμία; ἀκόμι δὲν γροικᾶτε, ὐδὲ καταλαμβάνετε; ἀκόμι ἀναίσθητον ἔχετε τὴν καρδίανσας;

18 Μάτια ἔχετε, καὶ δὲν βλέπετε; καὶ αὐτία ἔχετε, καὶ δὲν ἀκύετε; καὶ δὲν ἐνθυμᾶσθε;

19 Ὅταν ἔκοψα τὰ πέντε ψωμία εἰς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπυς, πόσα κοφίνια γεμάτα κομμάτια ἐσηκώσετε; καὶ λέγυν τυ· δώδεκα.

20 Καὶ ὅταν ἔκοψα τὺς ἑπτὰ ἄρτυς εἰς τὺς τέσσαρες χιλιάδες, πόσα σεμπίλια γεμάτα κομμάτια ἐσηκώσετε; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἑπτά.

21 Καὶ ἐκεῖνος τὺς ἔλεγε· πῶς δὲν τὸ βάνετε εἰς τὸν νῦν σας;

22 Καὶ ἔρχεται εἰς Βηθσαϊ-
δάν· καὶ φέρουσιν αὐτῷ τυφλὸν,
καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα
αὐτοῦ ἅψηται.
23 Καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς
χειρὸς τοῦ τυφλοῦ, ἐξήγαγεν
αὐτὸν ἔξω τῆς κώμης· καὶ πτύ-
σας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπι-
θεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπη-
ρώτα αὐτὸν εἴ τι βλέπει.
24 Καὶ ἀναβλέψας, ἔλεγε·
Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δέν-
δρα περιπατοῦντας.

25 Εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς
χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐ-
τοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀνα-
βλέψαι· καὶ ἀποκατεστάθη καὶ
ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας.
26 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς
τὸν οἶκον αὐτοῦ, λέγων· Μηδὲ
εἰς τὴν κώμην εἰσέλθῃς, μη-
δὲ εἴπῃς τινὶ ἐν τῇ κώμῃ.

27 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κώμας
Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ
ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθη-
τὰς αὐτοῦ, λέγων αὐτοῖς· Τίνα
με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;

28 Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἰω-
άννην τὸν Βαπτιστήν· καὶ ἄλλοι,
Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ἕνα τῶν
προφητῶν.

29 Καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς·

22 Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Βηθ-
σαϊδάν· καὶ φέρνουσίν του ἕνα τυ-
φλὸν, καὶ παρακαλοῦντον, νὰ
τὸν πιάσῃ.
23 Καὶ πιάνοντας τὸ χέρι
τοῦ τυφλοῦ, εὔγαλέν τον ἔξω ἀπὸ
τὴν χώραν· καὶ ἔπτυσεν εἰς τὰ
μάτιά του, καὶ ἔβαλλε τὰ χέριά
του ἀπάνω, καὶ τὸν ἐρώτα, ἂν
βλέπῃ τίποτες.
24 Καὶ ἔστοντας νὰ ἰδῇ
ἀπάνω, ἔλεγε· βλέπω τοὺς ἀν-
θρώπους ὡσὰν δένδρα περιπα-
τοῦντας.
25 Καὶ πάλιν ἔβαλλε τὰ χέ-
ριά του ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά του,
καὶ ἐκαμέν τον νὰ ξαναιδῇ· καὶ
ἐκαταστάθη καὶ εἶδε καθάρια
ὅλους.
26 Καὶ ἔστειλέν τον εἰς τὸ σπή-
τι του, καὶ τοῦ εἶπε· νὰ μὴν ἐμ-
βῇς μέσα εἰς τὴν χώραν, μὴ
δὲ νὰ τὸ εἰπῇς κανενὸς μέσα εἰς
τὴν χώραν.
27 Καὶ εὐγῆκεν ὁ Ἰησοῦς καὶ
οἱ μαθητάδες του εἰς ταῖς χώ-
ραις τῆς Καισαρείας τοῦ Φι-
λίππου· καὶ εἰς τὴν στράταν
ἐρώταν τοὺς μαθητάδες του, λέ-
γοντάς τους· ποῖον μὲ λέγουσιν
οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶμαι;
28 Καὶ αὐτοὶ ἀποκρίθη-
καν· (τινὲς λέγουσι) Ἰωάννην
τὸν βαπτιστήν· καὶ ἄλλοι,
Ἠλίαν· καὶ ἄλλοι, ἕνα ἀπὸ
τοὺς προφήτας.
29 Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς λέγει·

Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός.

ἀμὴ ἐσεῖς τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει του· ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.

30 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐπρόσταξε μὲ φοβερισμὸν, νὰ μὴν εἰποῦσι κανενὸς τίποτες δι' αὐτόν.

31 Καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς, ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῆναι.

31 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ, πῶς κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταχριθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀνασταθῇ.

32 Καὶ παῤῥησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει. Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾷν αὐτῷ.

32 Καὶ ἐδίδασκε παῤῥησίᾳ τὸν λόγον· καὶ πιάνοντάς τον ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ τὸν ἐπιτιμᾷ.

33 Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐπετίμησε τῷ Πέτρῳ, λέγων· Ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζοντας, καὶ βλέποντας τοὺς μαθητάδες του, ὠνείδισε τὸν Πέτρον, καὶ λέγει του· σύρε ὀπίσω μου Σατανᾶ· ὅτι δὲν φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

34 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸ πλῆθος μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθᾷ, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρόν του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ.

35 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

35 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωήν του διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἐτοῦτος θέλει τὴν φυλάξει.

36 Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

37 Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

38 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

36 Διατὶ τί θέλει ὠφ ἄνθρωπος, ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον, καὶ νὰ χάσ ψυχήν του;

37 Ἢ τί νὰ δώσῃ ἄ πος ἀλλαξίαν διὰ τὴν χήν του.

38 Διατὶ ὅποιος ἐντ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τοὺς λόγ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν χαλίδα καὶ ἁμαρτωλὴν, υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἐντ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ, ὅταν εἰς τὴν δόξαν τοῦ πατρ μαζὺ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέ

Κεφ. Θ'. 9.

ΚΑΙ' ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

2 Καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

3 Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιὼν, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται λευκᾶναι.

4 Καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἠλίας

ΚΑΙ' ἔλεγέν τους· βέ σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι τινες ἀπ' αὐτοὺς ὅπου στέκο ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσι θῇ θάνατον, ἕως ὅπου νὰ εἰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἦλθε μὲ δύναμιν.

2 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ἓξ ραις ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Π καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάνν ἀνέβασέντους εἰς ἕνα ὄρος λὸν ξεχωριστὰ μοναχούς ἐμεταμορφώθη ὀμπροστά

3 Καὶ τὰ φορέματά καν λαμπρὰ, καὶ ἄσπ πολλὰ ὡσὰν τὸ χιόνι, φέας δὲν ἠμπορεῖ ἀ τὴν γῆν νὰ τὰ λευκάν

4 Καὶ ἐφάνη εἰς

σὺν Μωσεῖ· καὶ ἦσαν συλλα-
λοῦντες τῷ Ἰησοῦ.
5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέ-
τρος, λέγει τῷ Ἰησοῦ· Ῥαϐ-
ϐὶ, καλόν ἐςιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι·
καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς,
σοὶ μίαν, καὶ Μωσεῖ μίαν,
καὶ Ἠλίᾳ μίαν.
6 Οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ·
ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι.
7 Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπι-
σκιάζουσα αὐτοῖς· καὶ ἦλθε
φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα·
Οὗτός ἐςιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγα-
πητὸς, αὐτοῦ ἀκούετε.
8 Καὶ ἐξάπινα περιβλε-
ψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον,
ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ'
ἑαυτῶν.
9 Καταϐαινόντων δὲ αὐτῶν
ἀπὸ τοῦ ὄρους, διεςείλατο αὐ-
τοῖς, ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται
ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ υἱός τοῦ
ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναςῇ.
10 Καὶ τὸν λόγον ἐκράτη-
σαν πρὸς ἑαυτοὺς, συζητοῦντες
τί ἐςι τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναςῆναι.
11 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν,
λέγοντες· Ὅτι λέγουσιν οἱ
γραμματεῖς, ὅτι Ἠλίαν δεῖ
ἐλθεῖν πρῶτον;
12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἐλθὼν

Ἠλίας μὲ τὸν Μωϋσῆν· καὶ
ἐσυντύχεναν μὲ τὸν Ἰησοῦν.
5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,
καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· διδάσ-
καλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεσθαν
ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ ἂς κάμωμεν
τρεῖς καλύϐαις, διὰ ἐσένα
μίαν, καὶ διὰ τὸν Μωϋσῆν
μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἠλία μίαν.
6 Διατὶ δὲν ἤξευρεν τί νὰ εἰ-
πῇ· διατὶ ἦταν τρομασμένοι.
7 Καὶ ἔγινεν ἕνα σύννεφον
καὶ τοὺς ἐσκέπασε· καὶ ἦλθε
καὶ φωνὴ ἀπὸ τὸ σύννεφον,
ὁποῦ ἔλεγεν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱ-
ός μου ὁ ἠγαπημένος, αὐτοῦ
ἀκούετε.
8 Καὶ ἔξαφνα βλέποντες
τριγύρω, πλέον δὲν εἶδασι κα-
νένα, παρὰ μοναχᾶ τὸν Ἰησοῦν
μαζὺ μὲ τοῦ λόγου τους.
9 Καὶ ὅταν ἐκατέϐαιναν
ἀπὸ τὸ βουνὸ, τοὺς ἐπαράγγειλε,
νὰ μὴν εἰποῦσι κανενὸς ἐκεῖνα
ὁποῦ εἶδαν, παρὰ μοναχᾶ ὅταν
ἀναςαθῇ ἐκ νεκρῶν ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου.
10 Καὶ ἐφύλαξαν τὸν λό-
γον, καὶ ἀνάμεσά τους ἐζητοῦ-
σαν, τί θέλει νὰ εἰπῇ τὸ ἐκ
νεκρῶν ἀναςῆναι.
11 Καὶ ἐρωτοῦσάν τον, λέ-
γοντες· διατί λέγουσιν οἱ γραμ-
ματεῖς, πῶς κάμνει χρεία νὰ
ἔλθῃ ὁ Ἠλίας πρῶτον;
12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπέ τους· ὁ Ἠλίας ἔρχεται

πρῶτον ἀποκαθιςᾷ πάντα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ, καὶ ἐξουδενωθῆ.

13 Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ Ἠλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ' αὐτόν.

14 Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς, εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτοὺς, καὶ γραμματεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς.

15 Καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη, καὶ προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.

16 Καὶ ἐπηρώτησε τοὺς γραμματεῖς· Τί συζητεῖτε πρὸς αὐτούς;

17 Καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπε· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

19 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, λέγει· Ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με.

πρῶτον, νὰ ἀποκαταςήσῃ ὅλα (τὰ πράγματα·) καὶ καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἔτζι πρέπει νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ.

13 Ἀλλὰ λέγωσας, ὅτι καὶ ὁ Ἠλίας ἦλθε καὶ ἔκαμάν του ὅσα ἤθελαν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον δι' αὐτόν.

14 Καὶ πηγαίνωντας εἰς τοὺς μαθητάδες του, εἶδεν ὄχλον πολὺν τριγύρωτους, καὶ τοὺς γραμματεῖς ὁποῦ τοὺς ἐπροβάλλασι ζητήματα.

15 Καὶ παρευθὺς ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλος ὁ ὄχλος, ἐξεπλάσθη, καὶ ἔτρεχαν καὶ τὸν ἐχαιρετοῦσαν.

16 Καὶ ἐρώτησε τοὺς γραμματεῖς· τί τοὺς προβάλλετε;

17 Καὶ ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· διδάσκαλε, ἤφερα τὸν υἱόνμου εἰς ἐσένα, ὁ ὁποῖος ἔχει πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου τὸν φθάσει, τὸν κάμνει καὶ ξεσχίζεται· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τὰ δόντιά του, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητάδες σου, νὰ τὸ εὐγάλουν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει τους· ὦ γενεὰ ἄπιστε, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ' ἐσᾶς; ἕως πότε νὰ σᾶς ὑπομένω; φέρετέτον εἰς ἐμένα.

20 Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.

21 Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν.

22 Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν. ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

24 Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω Κύριε· Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

25 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω· Ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν, ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρὸς, ὥστε πολλοὺς λέγειν, ὅτι ἀπέθανεν.

20 Καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸν (Χριστόν)· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε (τὸ παιδίον), παρευθὺς τὸ δαιμόνιον τὸ ἐσπάραξε· καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκυλίετον ἀφρίζων.

22 Καὶ (ὁ Χριστὸς) ἐρώτησε τὸν πατέρα του· πόσος καιρὸς εἶναι ὁποῦ τὸ ἔπαθε; καὶ λέγει του· ἀπὸ μικρὸν παιδίον.

22 Καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸν ἔρριξεν εἰς τὴν φωτία καὶ εἰς τὰ νερὰ, διὰ νὰ τὸν χαλάσῃ. ἀλλὰ ἂν δύνεσαι τίποτες, βοήθησέ μας, σπλαγχνιζόμενός μας.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· ἂν δύνεσαι νὰ πιστεύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ πιστεύει.

24 Καὶ παρευθὺς κράζοντας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μὲ δάκρυα ἔλεγε· πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ με εἰς τὴν ἀπιστίαν.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν εἶδεν ὅτι συντρέχει ὁ λαὸς, μὲ ὀργὴν καὶ φοβερισμὸν ἐπρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, λέγοντάς του· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγώ σε προστάζω· εὔγα ἀπ' αὐτὸν, καὶ πλέον μὴν ἔμβῃς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ (τὸ δαιμόνιον) ἔκραξε, καὶ πολλὰ τὸν ἐσπάραξε, καὶ εὔγηκε· καὶ (ὁ ἄνθρωπος) ἔγινεν ὡσὰν νεκρὸς, ὁποῦ πολλοὶ ἔλεγαν, ὅτι ἀπέθανε.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἤγειρεν αὐτόν· καὶ ἀνέστη.

28 Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

29 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας· καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ.

31 Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

32 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς Καπερναούμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος, ἐπηρώτα αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε;

34 Οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ, τίς μείζων.

35 Καὶ καθίσας ἐφώνησε

27 Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐσήκωσέν τον· καὶ ἐσηκώθη.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν (ὁ Ἰησοῦς) μέσα εἰς τὸ σπῆτι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ μαθητάδες του κατὰ μόνας· διατί ἐμεῖς δὲν ἐδυνηθήκαμεν νὰ εὐγάλωμεν αὐτό (τὸ δαιμόνιον);

29 Καὶ λέγει τους· ἐτοῦτο τὸ γένος μὲ ἄλλον τρόπον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ, παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ μὲ νηστείαν.

30 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Γαλιλαίας· καὶ δὲν ἤθελε, νὰ τὸν γνωρίσῃ τινάς.

31 Διατὶ ἐδίδασκε τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς ἔλεγεν· ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς χέρια ἀνθρώπων, καὶ θέλουσι τὸν θανατώσει· καὶ ὡσὰν θανατωθῇ, τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῆ.

32 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν λόγον, καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, τοὺς ἐρώτησε· τί ἐδιαλέγεσθαν εἰς τὴν στράταν ἀνάμεσάσας;

34 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπησαν· διατὶ ἐδιαλέχθησαν εἰς τὴν στράταν ἀνάμεσά τους, ποῖος εἶναι μεγαλίτερος.

35 Καὶ ὡσὰν ἐκάθισεν,

τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἴτις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔςαι πάντων ἔσχατος, καὶ πάντων διάκονος.

36 Καὶ λαβὼν παιδίον, ἔςησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν· καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ, εἶπεν αὐτοῖς·

37 Ὃς ἐὰν ἓν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποςείλαντά με.

38 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, λέγων· Διδάσκαλε, εἴδομέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν. καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν.

39 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐςιν ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, καὶ δυνήσεται ταχὺ κακολογῆσαί με·

40 Ὃς γὰρ οὐκ ἔςι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐςιν.

41 Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριςοῦ ἐςε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

42 Καὶ ὃς ἂν σκανδαλίσῃ

ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει τους· ὅποιος θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, θέλει εἶσθαι ὑςερότερος ἀπὸ ὅλους, καὶ ὁλονῶν ὑπηρέτης.

36 Καὶ πιάνωντας ἕνα παιδίον, τὸ ἔςησεν εἰς τὴν μέσην τους· καὶ ἀγκαλιάζωντάς το, τοὺς λέγει·

37 Ὅποιος δεχθῇ ἕνα μικρὸν παιδίον ὡσὰν ἐτοῦτο διὰ τὸ ὄνομάμου, ἐμένα δέχεται; καὶ ὅποιος δεχθῇ ἐμένα, δὲν δέχεται ἐμένα, ἀλλὰ ἐκεῖνον, ὁποῦ μὲ ἔςειλεν.

38 Καὶ ὁ Ἰωάννης τοῦ ἀπεκρίθη, λέγωντας· διδάσκαλε, εἴδαμεν κάποιον ὁποῦ εἰς τὸ ὄνομάσου εὔγανε δαιμόνια, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ἀκολουθᾶ· καὶ ἐμποδίσαμέν τον, ὅτι δὲν μᾶς ἀκολουθᾶ.

39 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· μὴν τὸν ἐμποδίζετε· διατὶ δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ κάμῃ τίποτες δύναμιν εἰς τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ δυνηθῇ εὐθὺς νὰ μὲ κακολογήσῃ·

40 Διατὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ δὲν εἶναι ἐναντίος μας, εἶναι διὰ λόγου μας.

41 Καὶ ὅποιος σᾶς ποτίσει ἕνα ποτήρι νερὸ διὰ ὄνομάμου, ὅτι εἶσθε τοῦ Χριςοῦ, βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει χάσει τὴν πληρωμήν του.

42 Καὶ ὅποιος σκανδαλί-

ἕνα τῶν μικρῶν τῶν πιστευόντων εἰς ἐμὲ, καλόν ἐστιν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περίκειται λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν.

43 Καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλόν σοι ἐστὶ κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα, ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

44 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

45 Καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλόν ἐστί σοι εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

46 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

47 Καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν· καλόν σοι ἐστὶ μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός·

48 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

49 Πᾶς γὰρ πυρὶ ἁλισθήσεται· καὶ πᾶσα θυσία ἁλὶ ἁλισθήσεται.

σου ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους, ὁποῦ πιστεύουν εἰς ἐμένα, καλλίτερόν του· εἶναι, νὰ βαλθῇ μία μυλόπετρα εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

43 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ χέρισου, κόψετο· καλλίτερόνσου εἶναι μὲ ἕνα χέρι νὰ πάγῃς εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο χέρια, καὶ νὰ πάγῃς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

44 Ἐκεῖ ὁποῦ ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν ἔχει τέλος, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

45 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ ποδάρισου, κόψετο· καλλίτερόν σου εἶναι νὰ πάγῃς εἰς τὴν ζωὴν κουτζὸς, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο ποδάρια, καὶ νὰ πάγῃς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

46 Ἐκεῖ ὁποῦ ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν τελειώνει, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

47 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ μάτισου, εὔγαλέτο· διατὶ καλλίτερόνσου εἶναι μὲ ἕνα μάτι νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο μάτια, καὶ νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός·

48 Ἐκεῖ ὁποῦ ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν ἀποθνήσκει, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

49 Διατὶ καθ' ἕνας μὲ φωτίαν θέλει ἁλατισθῇ. καὶ κάθε θυσία μὲ τὸ ἅλας θέλει ἁλατισθῇ.

50 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

50 Καλὸν εἶναι τὸ ἅλας· ἀμὴ ἂν τὸ ἅλας γένῃ ἄναλον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ αὐτό; ἔχετε εἰς τοῦ λόγουσας ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ἀνάμεσάσας.

Κεφ. ί. 10.

Κἀκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας, διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν· καί, ὡς εἰώθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.

ΚΑΙ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας, διὰ μέσου τῆς χώρας ὁποῦ εἶναι πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ πάλιν οἱ ὄχλοι ἐπαγίνασι μαζὺ εἰς αὐτόν· καί, καθὼς εἶχε συνήθειαν, πάλιν τοὺς ἐδίδασκε.

2 Καὶ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι, ἐπηρώτησαν αὐτόν· εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολῦσαι; πειράζοντες αὐτόν.

2 Καὶ ἐστόντας νὰ ἔλθουν εἰς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, τὸν ἐρωτοῦσαν· ἂν ἔχει ἐξουσίαν ἄνδρας νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του; δοκιμάζοντές τον.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνετείλατο Μωσῆς;

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέ τους· τί σᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Μωϋσῆς;

4 Οἱ δὲ εἶπον· Μωσῆς ἐπέτρεψε βιβλίον ἀποστασίου γράψαι, καὶ ἀπολῦσαι.

4 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· ὁ Μωϋσῆς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ γράψῃ διαζύγιον, καὶ νὰ τὴν ἀφίνῃ.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην·

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοὺς εἶπεν· διὰ τὴν σκληροκαρδίανσας σᾶς ἔγραψε τὴν ἐντολὴν αὐτήν·

6 Ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός.

6 Ἀμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως, ἄρσεν καὶ θῆλυ τοὺς ἔκαμεν ὁ Θεός.

7 Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

7 Καὶ εἶπε· διὰ τοῦτο θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρατου καὶ τὴν μητέρατου, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκάτου.

8 Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρ-

8 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο

κα μίαν· ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σάρξ.

9 Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

10 Καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάλιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπηρώτησαν αὐτόν.

11 Καὶ λέγει αὐτοῖς· ὃς ἐὰν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ' αὐτήν.

12 Καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.

13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδία, ἵνα ἅψηται αὐτῶν· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν.

14 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτά, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτά, ηὐλόγει αὐτά.

17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδόν, προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτόν, ἐπη-

εἰς μίαν σάρκα· εἰς τόσον ὁποῦ δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σάρκα.

9 Ἐκεῖνο λοιπὸν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔσμιξεν, ἄνθρωπος ἂς μὴν τὸ χωρίζῃ.

10 Καὶ εἰς τὸ σπῆτι πάλιν οἱ μαθητάδες του τὸν ἐρώτησαν διὰ τοῦτο.

11 Καὶ λέγει τους· κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοιχὸς εἰς αὐτήν.

12 Καὶ ἐὰν ἡ γυναῖκα ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα της, καὶ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄλλον, εἶναι μοιχή.

13 Καὶ ἔφεραν του παιδία, διὰ νὰ τὰ πιάσῃ· καὶ οἱ μαθητάδες ὀνείδιζαν ἐκείνους ὁποῦ τὰ ἔφερναν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ εἶδεν, ἀδημόνησε, καὶ λέγει τους· ἀφῆτε τὰ παιδία νὰ ἔρχωνται εἰς ἐμένα, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὁποιος δὲν θέλει δεχθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδίον, δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἀγκαλιάζωντάς τα, ἔβαλλε τὰ χέριά του ἀπάνω εἰς αὐτά, καὶ τὰ εὐλόγησε.

17 Καὶ εὐγένωντας αὐτὸς εἰς τὴν στράτα, ἔτρεξεν ἕνας, καὶ γονατίζωντας, τὸν ἐρώτα· δι-

ρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 Ὁ δὲ Ἰησῦς εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; ὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

19 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Μὴ ἀποστερήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

21 Ὁ δὲ Ἰησῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἕν σοι ὑστερεῖ· ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν ὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν.

22 Ὁ δὲ, συγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ εἰσελεύσονται;

24. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτῦ. Ὁ δὲ Ἰησῦς πάλιν ἀποκριθεὶς,

δάσκαλε ἀγαθὲ, τὶ νὰ κάμω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

18 Καὶ ὁ Ἰησῦς τῦ εἶπε· Τί με λέγεις ἀγαθόν; ὐδένας εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός.

19 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς ἠξεύρεις· μὴν μοιχεύσῃς· μὴν φονεύσῃς· μὴν κλέψῃς· μὴν ψευδομαρτυρεύσῃς· μὴν κάμῃς ζημίαν τινός· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

20 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τῦ εἶπε· διδάσκαλε, ἐτῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

21 Καὶ ὁ Ἰησῦς βλέποντάς τον, τὸν ἀγάπησε, καὶ εἶπεν τυ· ἕνα ἀκόμι σῦ λείπει· σύρε, καὶ ὅσα ἔχεις πώλησέ τα, καὶ δός τα εἰς τὺς πτωχύς· καὶ θέλεις ἔχει θησαυρὸν εἰς τὸν ὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολύθα μου, σηκώνοντας τὸν σταυρόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος ἔστοντας νὰ πικραθῆ εἰς τὸν λόγον ἐκεῖνον, ἐδιέβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἐγύρισε καὶ εἶδε τριγύρω, καὶ λέγει εἰς τὺς μαθητάδες του· πῶς δύσκολα ἐκεῖνοι ὁπῦ ἔχυν τὸν πλῦτον, θέλυν ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ;

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐξεπλήττονταν εἰς τὰ λόγιά του. καὶ ὁ Ἰησῦς πάλιν ἀπεκρίθη, καὶ λέ-

λέγει αὐτοῖς· Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμασιν, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν;

25 Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ᾽ οὐ παρὰ τῷ Θεῷ· πάντα γὰρ δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Καὶ ἤρξατο ὁ Πέτρος λέγειν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου,

30 Ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, οἰκίας, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, καὶ μητέρας καὶ τέκνα, καὶ ἀγροὺς, μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

γει τους· ὦ παιδία, πῶς δύσκολον εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὸ θάῤῥος τους εἰς τὰ ἄσπρα νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ἐκεῖνοι περισσὰ ἐξεπλήττονταν, καὶ ἔλεγαν ἀνάμεσάτους· καὶ ποῖος δύναται νὰ σωθῇ;

27 Καὶ ἀτενίσας ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτοὺς, τοὺς εἶπεν· εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατον, ἀμὴ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· διατὶ ὅλα εἶναι δυνατὰ σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

28 Καὶ ἄρχισεν ὁ Πέτρος νὰ τοῦ λέγῃ· νὰ, ἐμεῖς ὁποῦ ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν.

29 Καὶ ἀπεκρίθηκεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· βέβαια σᾶς λέγω· ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ ἄφηκεν σπῆτι, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφαῖς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον,

30 Ὁποῦ νὰ μὴν δὲν τὰ πάρῃ ἑκατονταπλασίονα, τῶρα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, σπήτια, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφαῖς, καὶ μητέραις καὶ παιδία, καὶ χωράφια, μὲ διωγμοὺς, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἐρχόμενον ζωὴν αἰώνιον.

31 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι.

32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐθαμβοῦντο, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. Καὶ παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώδεκα, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν·

33 Ὅτι ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι·

34 Καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

35 Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσῃς ἡμῖν.

36 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;

37 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

38 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·

31 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλουσιν εἶσθαι ὕστεροι: καὶ οἱ ὕστεροι πρῶτοι.

32 Καὶ ἀνέβαιναν τὴν στράταν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπάγαινεν ὀμπροστὰ, καὶ ἀποροῦσαν, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. καὶ (ὁ Ἰησοῦς) στέργοντας πάλιν τοὺς δώδεκα, ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔμελλαν νὰ τοῦ συνέβουν·

33 Ὅτι νὰ, ὁποῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ θέλουν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον, καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη·

34 Καὶ θέλουν τὸν ἐμπαίξει, καὶ θέλουν τὸν δείρει, καὶ θέλουν τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῇ.

35 Καὶ ἐπῆγαν κοντὰ εἰς αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ λέγουν του· διδάσκαλε, θέλομεν νὰ μᾶς κάμῃς ἐκεῖνο ὁποῦ νὰ σοῦ ζητήσωμεν.

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

37 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· δός μας νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν δόξαν σου ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ζερβιάν.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·

Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνα-
σθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πί-
νω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ
βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;

39 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνά-
μεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·
Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω,
πίεσθε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ
ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθή-
σεσθε·
40 Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξι-
ῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ
ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοί-
μασται.

41 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα,
ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰα-
κώβου καὶ Ἰωάννου.
42 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλε-
σάμενος αὐτοὺς, λέγει αὐ-
τοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες
ἄρχειν τῶν ἐθνῶν, κατακυριεύ-
ουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ μεγάλοι αὐ-
τῶν, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.
43 Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν
ὑμῖν· ἀλλ᾽ ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι
μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται διάκονος
ὑμῶν·
44 Καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν γε-
νέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων
δοῦλος.
45 Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆ-
ναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ
δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον
ἀντὶ πολλῶν.

δὲν ἠξεύρετε, τί ζητᾶτε· δύνα-
σθε νὰ πιῆτε τὸ ποτήριον ὁποῦ
ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα
ὁποῦ βαπτίζομαι, νὰ βαπ-
τισθῆτε;
39 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
δυνόμεσθε. καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶ-
πεν· ἀληθινὰ, τὸ ποτήριον
ὁποῦ ἐγὼ πίνω, θέλετε πίει·
καὶ τὸ βάπτισμα ὁποῦ βαπ-
τίζομαι, θέλετε βαπτισθῆ·
40 Ἀμὴ τὸ νὰ καθίσετε
ἀπὸ τὴν δεξιὰν καὶ ἀπὸ τὴν
ζερβιὰν, δὲν εἶναι εἰς τοῦ λόγου
μου διὰ νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ
(θέλει δοθῆ) εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς
ὁποίους ἑτοιμάσθηκε.
41 Καὶ ὡσὰν τὸ ἤκουσαν οἱ
δέκα, ἄρχισαν νὰ ἀδημονοῦσι
διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην.
42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς προσκα-
λῶντάς τους, τοὺς λέγει· ἠξεύρετε
ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ θαῤῥοῦσι πῶς
νὰ αὐθεντεύουν τὰ ἔθνη, τὰ κα-
τακυριεύουσι· καὶ οἱ μεγιστᾶνες
τους ἐξουσιάζουν αὐτά.
43 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει
εἶσθαι ἔτζι· ἀλλὰ ὅποιος θέ-
λει νὰ γένῃ μεγαλίτερος ἀπὸ
σᾶς, θέλει εἶσθαι ὑπηρέτης σας·
44 Καὶ ὅποιος ἀπὸ σᾶς
θέλει νὰ γένῃ πρῶτος, θέλει
εἶσθαι δοῦλος ὁλονῶν.
45 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ,
ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ
δώσῃ τὴν ψυχήν του ἐξαγό-
ρασμα ἀντὶ πολλῶν.

46 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἰεριχώ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχὼ, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ ὄχλου ἱκανοῦ, υἱὸς Τιμαίου Βαρτίμαιος ὁ τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

47 Καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο κράζειν, καὶ λέγειν· Ὁ υἱὸς Δαβὶδ, Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.

48 Καὶ ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτὸν φωνηθῆναι· καὶ φωνοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγοντες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειραι· φωνεῖ σε.

50 Ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

51 Καὶ ἀποκριθεὶς, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί θέλεις ποιήσω σοι; Ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββονὶ, ἵνα ἀναβλέψω.

52 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. καὶ εὐθέως ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.

46 Καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱεριχώ· καὶ εὐγένοντας αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ, καὶ οἱ μαθητάδες του, καὶ ὄχλος ἀρκετὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Τιμαίου ὁ Βαρτίμαιος ὁ τυφλὸς ἐκάθονταν εἰς τὴν στράτα καὶ ἐζήτα.

47 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶναι, ἄρχισε νὰ κράζῃ, καὶ νὰ λέγῃ· ὦ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου με.

48 Καὶ πολλοὶ τὸν ὀνείδιζαν καὶ τὸν ἀπόπερναν, νὰ σωπήσῃ· ἀμὴ ἐκεῖνος περισσότερον ἔκραζεν· υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόνμε.

49 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθηκε, καὶ εἶπε νὰ τὸν λαλήσουν· καὶ λαλοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγοντές του· ἔχε θάῤῥος, σήκω ἀπάνω· κράζει σε.

50 Καὶ ἐκεῖνος ῥίχνοντας τὸ φόρεμά του, ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

51 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; καὶ ὁ τυφλὸς τοῦ εἶπε· διδάσκαλε, νὰ ξαναβλέψω.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· σύρε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε. καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψε, καὶ ἀκολούθα τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν στράτα.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑῚ ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν

ΚΑῚ ὅταν ἐσήμωσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθσφαγῆ καὶ Βηθανίαν εἰς τὸ ὄρος

ἐλαιῶν, ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

2 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν, εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κεκάθικε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Τί ποιεῖτε τοῦτο; εἴπατε· Ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει· καὶ εὐθέως αὐτὸν ἀποστελεῖ ὧδε.

4 Ἀπῆλθον δὲ καὶ εὗρον τὸν πῶλον δεδεμένον πρὸς τὴν θύραν ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμφόδου, καὶ λύουσιν αὐτόν.

5 Καί τινες τῶν ἐκεῖ ἑστηκότων ἔλεγον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε λύοντες τὸν πῶλον;

6 Οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς καθὼς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἀφῆκαν αὐτούς.

7 Καὶ ἤγαγον τὸν πῶλον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐπέβαλον αὐτῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῷ.

8 Πολλοὶ δὲ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔστρωσαν εἰς τὴν ὁδόν· ἄλλοι δὲ στοιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδόν.

9 Καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον, λέγοντες·

τῶν ἐλαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του,

2 Καὶ λέγει τους· σύρετε εἰς τὸ χωρίον ὁποῦ εἶναι ἀγνάντια σας· καὶ εὐθὺς καθὼς ἐμβαίνετε μέσα εἰς αὐτὸ, θέλετε εὕρει ἕνα πουλάρι δεμένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας ἄνθρωπος δὲν ἐκάθισεν ἀπάνω του· καὶ λύσετέ το καὶ φέρετέ μου τό.

3 Καὶ ἐὰν σᾶς εἰπῇ κανείς· διατί τὸ κάμνετε τοῦτο; εἰπέτε του· ὅτι ὁ αὐθέντης του τὸ χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θέλει τὸ στείλει ἐδῶ.

4 Καὶ ἐπῆγαν καὶ εὑρῆκαν τὸ πουλάρι ἔξω εἰς τὴν θύραν δεμένον εἰς τὸ δίστρατον, καὶ ἐλυσάν το.

5 Καὶ κάποιοι ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ, τοὺς ἔλεγαν· τί κάμνετε καὶ λύετε τὸ πουλάρι;

6 Καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν καθὼς τοὺς ἐπαράγγειλεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ τοὺς ἄφηκαν.

7 Καὶ ἤφεραν τὸ πουλάρι εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔβαλλαν τὰ φορέματά τους ἀπάνω του· καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς αὐτό.

8 Καὶ πολλοὶ ἔστρωσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὴν στράτα· καὶ ἄλλοι ἔκοπταν κλαδία ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ τὰ ἔστρωναν εἰς τὴν στράτα.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπάγαιναν ὀμπροστά, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ

Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβίδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείνασε.

13 Καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων.

14 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα οὐδεὶς καρπὸν φάγοι. καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα. καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν, καὶ τὰς καθέδρας

ἀκολουθοῦσαν ἔκραζαν, λέγοντες· ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβίδ· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ βλέποντας ὅλα τριγύρω, μὲ τὸ νὰ ἐπλησίαζε νὰ βραδιάση, εὐγῆκε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθανίαν μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἐπείνασε.

13 Καὶ βλέποντας μίαν συκιὰν ἀπὸ μακρᾶ, ἡ ὁποῖα εἶχε φύλλα, ἐπῆγεν ἂν τύχῃ νὰ εὕρῃ τίποτες εἰς αὐτήν· καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς αὐτὴν, δὲν ηὗρεν ἄλλο παρὰ μοναχᾶ φύλλα· διατὶ δὲν ἦτον καιρὸς τῶν σύκων.

14 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς αὐτήν. πλέον νὰ μὴ φάγῃ κανεὶς καρπὸν ἀπὸ σένα εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἤκουσάντο οἱ μαθητάδες του.

15 Καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἐμβαίνοντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, ἄρχισε νὰ εὐγάνῃ ἐκείνους ὁποῦ ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν μέσα εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ταῖς τράπεζαις τῶν σαράφιδων, καὶ τὰ θρονία ἐκείνων, ὁποῦ ἐπουλοῦ-

τῶν πωλούντων τὰς περιστερὰς κατέστρεψε.

16 Καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τὶς διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ.

17 Καὶ ἐδίδασκε, λέγων αὐτοῖς· Οὐ γέγραπται· Ὅτι ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν; ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν.

18 Καὶ ἤκουσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ ἐζήτουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσουσιν· ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτὸν, ὅτι πᾶς ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

19 Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως.

20 Καὶ πρωὶ παραπορευόμενοι, εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην ἐκ ῥιζῶν.

21 Καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ, ἴδε, ἡ συκῆ ἣν κατηράσω, ἐξήρανται.

22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε πίστιν Θεοῦ·

23 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ· Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἃ λέγει γίνεται· ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.

24 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν,

σαν τὰ περιστέρια, τὰ ἐγύρισεν ἄνω κάτω.

16 Καὶ δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ κανένας τίποτες ἀγγεῖον ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ ἱεροῦ.

17 Καὶ τοὺς ἐδίδασκε, λέγοντας· δὲν εἶναι γεγραμμένον· ὅτι τὸ σπῆτί μου θέλει καλεσθῇ σπῆτι τῆς προσευχῆς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη; καὶ ἐσεῖς τὸ ἐκάμετε σπήλαιον λῃστῶν.

18 Καὶ ἀκούσαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ ἐγύρευαν μὲ τί τρόπον νὰ τὸν χαλάσουν· διατὶ τὸν ἐφοβοῦνταν, ὅτι ὅλος ὁ ὄχλος ἐξεπλήττονταν εἰς τὴν διδαχήν του.

19 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

20 Καὶ τὸ ταχὺ περνῶντες αὐτοὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ, εἴδασι τὴν συκιὰν ξερὴν ἀπὸ ταῖς ῥίζαις.

21 Καὶ ὁ Πέτρος ἔστοντας νὰ ἀναθυμηθῇ, λέγει του· διδάσκαλε, νὰ, ἡ συκιὰ ὁποῦ ἐκαταράσθης, ἐξεράθη.

22 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοὺς εἶπεν· ἔχετε πίστιν Θεοῦ·

23 Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος εἰπεῖ εἰς τὸ βουνὸν ἐτοῦτο· σηκώσου, καὶ ῥίξου εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ λέγει γίνονται· θέλει τοῦ γένει ὅτι καὶ ἂν εἰπῇ.

24 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω· ὅλα

πάντα ὅσα ἂν προσευχόμενοι
αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λαμβά-
νετε· καὶ ἔσται ὑμῖν.
25 Καὶ ὅταν στήκητε προσ-
ευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχε-
τε κατά τινος· ἵνα καὶ ὁ πα-
τὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς
ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα
ὑμῶν.
26 Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε,
οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐ-
ρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώ-
ματα ὑμῶν.
27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱε-
ροσόλυμα· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ περι-
πατοῦντος αὐτοῦ, ἔρχονται πρὸς
αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμ-
ματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.
28 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἐν
ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;
καὶ τίς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
ἔδωκεν ἵνα ταῦτα ποιῇς;
29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς,
εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑ-
μᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀ-
ποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν
ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·
30 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου
ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων;
ἀποκρίθητέ μοι.
31 Καὶ ἐλογίζοντο πρὸς
ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπω-
μεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· Διατί οὖν
οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;
32 Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ

ὅσα ζητᾶτε προσευχόμενοι,
πιστεύετε πῶς τὰ παίρνετε· καὶ
θέλει σᾶς γένει.
25 Καὶ ὅταν στέκεσθε καὶ
προσεύχεσθε, συγχωρέσετε ἂν
ἔχετε τίποτες ἐναντία κανε-
νός· διὰ νὰ σᾶς συγχωρέσῃ
καὶ ὁ πατήρσας ὁ οὐράνιος τὰ
σφάλματάσας.
26 Ἀμὴ ἐὰν ἐσεῖς δὲν συγ-
χωρᾶτε, οὐδὲ ὁ πατήρσας ὁ
οὐράνιος θέλει συγχωρέσει τὰ
σφάλματάσας.
27 Καὶ ἐπῆγαν πάλιν εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐκεῖ ὅπου
ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ ἱερὸν,
ἦλθαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμ-
ματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.
28 Καὶ λέγουντου· μὲ ποίαν ἐξ-
ουσίαν τὰ κάμνεις αὐτά; καὶ
τίς σου τὴν ἔδωκε ἐτούτην τὴν
ἐξουσίαν νὰ κάμνῃς αὐτά;
29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπέντους· νὰ σᾶς ἐρωτήσω
καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀπο-
κριθῆτέμου, καὶ θέλω σᾶς εἰ-
πεῖ μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ
κάμνω ἐτοῦτα·
30 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰω-
άννου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἤτον, ἢ
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; ἀποκρι-
θῆτέμου.
31 Καὶ ἐσυλλογίζουνταν μέ-
σατους, λέγοντες· ἐὰν εἰποῦμεν,
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἤτον, θέλει εἰ-
πεῖ· διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπι-
στεύσετε;
32 Καὶ ἂν εἰποῦμεν· ἀπὸ τοὺς

ἀνθρώπων· ἐφοβοῦντο τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προφήτης ἦν.

33 Καὶ ἀποκριθέντες, λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· Οὐκ οἴδαμεν. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

ἀνθρώπους· ἐφοβοῦνταν τὸν λαόν· διατὶ ὅλοι εἶχαν τὸν Ἰωάννην, ὅτι ἦτον βέβαια προφήτης.

33 Καὶ ἀπεκρίθησαν, καὶ λέγουσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν· δὲν ἠξεύρομεν. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· οὐδὲ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποίαν ἐξουσίαν κάμνω ἐτοῦτα.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΚΑΙ᾿ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λέγειν· Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιέθηκε φραγμὸν, καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον, καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε.

2 Καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς τῷ καιρῷ δοῦλον, ἵνα παρὰ τῶν γεωργῶν λάβῃ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος.

3 Οἱ δὲ, λαβόντες αὐτὸν, ἔδειραν, καὶ ἀπέστειλαν κενόν.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον· κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον.

5 Καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέστειλε· κἀκεῖνον ἀπέκτειναν· καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς μὲν δέροντες, τοὺς δὲ ἀποκτείνοντες.

6 Ἔτι οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων ἀγαπητὸν αὐτοῦ, ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν πρὸς αὐτοὺς ἔσχατον, λέ-

ΚΑΙ᾿ ἄρχισε μὲ παραβολαῖς νὰ τοὺς λέγῃ· ἕνας ἄνθρωπος ἐφύτευσεν ἀμπέλι, καὶ τὸ ἐτράφωσε, καὶ ἔσκαψεν εἰς αὐτὸ πατητήρι, καὶ ἔκτισε πύργον, καὶ τὸ ἔδωσε τιμησιάρικον εἰς τοὺς γεωργοὺς, καὶ ἐμίσευσε.

2 Καὶ εἰς τὸν καιρὸν (τοῦ καρποῦ) ἔστειλεν ἕνα δοῦλον, νὰ πάρῃ τὸν καρπὸν τοῦ ἀμπελίου ἀπὸ τοὺς γεωργούς.

3 Καὶ οἱ γεωργοὶ, πιάνοντές τον, τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἔστειλαν εὔκαιρον.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον δοῦλον εἰς αὐτούς· καὶ ἐκεῖνον λιθοβολοῦντές τον ἐπλήγωσαν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἀπέστειλαν ἀτιμασμένον.

5 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον· καὶ ἐκεῖνον τὸν ἐσκότωσαν· καὶ ἄλλους πολλοὺς (ἔστειλε), καὶ ἐκεῖνοι ἄλλους ἔδειραν, καὶ ἄλλους ἐσκότωσαν.

6 Ἀκόμι λοιπὸν ἔχωντας ἕνα υἱόν του ἀγαπημένον, καὶ αὐτὸν ὕστερα τὸν ἀπέστειλεν εἰς αὐ-

γῶν· Ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

7 Ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοὶ εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.

8 Καὶ λαβόντες αὐτὸν, ἀπέκτειναν, καὶ ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.

9 Τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.

10 Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε; Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

11 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη· καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπε· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.

13 Καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρωδιανῶν, ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγῳ.

14 Οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς

τοὺς, λέγοντας· ὅτι θέλουσιν ἐντραπῇ τὸν υἱόν μου.

7 Ἀμὴ ἐκεῖνοι οἱ γεωργοὶ εἶπαν ἀνάμεσά τους· ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλᾶτε, νὰ τὸν σκοτώσωμεν, καὶ ἡ κληρονομία θέλει εἶσθαι ἐδική μας.

8 Καὶ πιάνοντές τον, τὸν ἐσκότωσαν, καὶ τὸν ἔρριξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι.

9 Τί θέλει κάμει λοιπὸν ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελῶνος; θέλει ἔλθῃ καὶ θέλει χαλάσει τοὺς γεωργοὺς, καὶ θέλει δώσει τὸ ἀμπέλι εἰς ἄλλους.

10 Οὐ δὲ ἐτούτην τὴν γραφὴν δὲν τὴν ἀνεγνώσετε; ὅτι τὴν πέτραν ὁποῦ ἐκαταφρόνεσαν οἱ κτιστάδες, αὐτὴ ἔγινεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς γωνίας·

11 Ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινεν ἐτοῦτο· καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτιά μας.

12 Καὶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· διατὶ ἐγνώρισαν ὅτι διὰ λόγου τους εἶπε τὴν παραβολήν· καὶ ἀφίνοντές τον ἐδιάβηκαν.

13 Καὶ πέμπουσιν εἰς αὐτὸν τινὰς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ἡρωδιανοὺς, διὰ νὰ τὸν παγιδεύσουν εἰς κανένα λόγον.

14 Καὶ ἐκεῖνοι ἔστοντας νὰ πᾶσι τοῦ εἶπαν· διδάσκαλε, ἐξεύρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς, καὶ δὲν σε μέλει διὰ κανένα· διατὶ δὲν

πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

15 Ὁ δὲ, εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν, εἶπεν αὐτοῖς· Τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον, ἵνα ἴδω·

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν. καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ. καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτὸν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ, καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα.

21 Καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν

ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀληθινὰ τὴν στράτα τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· πρέπει νὰ δώσωμεν δόσιμον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι; να δώσωμεν, ἢ νὰ μὴν δώσωμεν;

15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστοντας καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὑπόκρισίν τους, τοὺς εἶπε· τί μὲ πειράζετε; φέρετέ μου ἕνα δηνάρι, νὰ εἰδῶ.

16 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔφεραν. καὶ λέγει τους· τίνος εἶναι ἐτούτη ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ἀπανωγραφή; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· τοῦ Καίσαρος.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέ τους· ἀπόδοτε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Καίσαρος, εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἐθαύμασαν εἰς αὐτό.

18 Καὶ ἦλθασι καὶ σαδδουκαῖοι εἰς αὐτὸν, οἱ ὁποῖοι λέγουσι πῶς δὲν εἶναι ἀνάστασις· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον, ἐὰν ἀποθάνῃ κανεὶς ἀδελφὸς, καὶ ἀφήσῃ γυναῖκα, καὶ παιδὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ, νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκά του, νὰ ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.

20 Ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἦταν· καὶ ὁ πρῶτος ἐπῆρε γυναῖκα, καὶ ἔστοντας νὰ ἀποθάνῃ δὲν ἄφηκε σπέρμα.

21 Καὶ ἐπῆρέ την ὁ δεύτε-

αὐτὴν, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἀφῆκε σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.

22 Καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἑπτὰ, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα· ἐσχάτη πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

23 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε γαμίσκονται· ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τῆς βάτου ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων· ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.

28 Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, εἰδὼς ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν

ρος, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἄφησε σπέρμα· ὁμοίως καὶ ὁ τρίτος.

22 Καὶ ἐπῆράν την καὶ οἱ ἑπτὰ, καὶ δὲν ἄφηκαν σπέρμα· ὕστερα ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

23 Εἰς τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν, ὅταν ἀνασταθοῦσι, τίνος ἀπ' αὐτοὺς θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν εἶχαν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέ τους· δὲν εἶσθε πλανεμένοι διὰ τοῦτο, μὲ τὸ νὰ μὴν γνωρίζετε τὰς γραφὰς, μὴ δὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Διατὶ ὅταν ἀνασταθοῦσιν ἐκ νεκρῶν, οὔτε ὑπανδρεύουν, οὐδὲ ὑπανδρεύονται· ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

26 Καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς, ὅτι ἀνασταίνονται, δὲν ἐδιαβάσετε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Μωϋσέως, ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν βάτον· ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζωντανῶν· ἐσεῖς λοιπὸν πολλὰ πλανᾶσθε.

28 Καὶ ἔστοντας νὰ ἔλθῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἀκούοντας αὐτοὺς ὁποῦ ἐδιαλέγονταν, ἠξεύροντας ὅτι καλὰ τοὺς ἀπεκρίθη, τὸν ἐρώτησε·

αὐτόν· Ποία ἐςὶ πρώτη πασῶν ἐντολή;

29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ· Ὅτι πρώτη πασῶν τῶν ἐντολῶν· Ἄκουε Ἰσραήλ, Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, Κύριος εἷς ἐςι.

30 Καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. αὕτη πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔςι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γραμματεύς· καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπας, ὅτι εἷς ἐςι Θεός, καὶ οὐκ ἔςιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

33 Καὶ τὸ ἀγαπᾷν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾷν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν, πλεῖόν ἐςι πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ τῶν θυσιῶν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· Οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. καὶ

ποῖα ἐντολὴ εἶναι πρώτη ἀπὸ ὅλαις;

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· ὅτι πρώτη ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἐντολαῖς εἶναι ἄκουε Ἰσραήλ, αὐθέντης, ὁ Θεός μας, αὐθέντης ἕνας εἶναι.

30 Καὶ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόνσου μὲ ὅλην τὴν καρδίανσου, καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήνσου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίνσου. ἐτούτη εἶναι πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὅμοια μὲ ἐκείνην, εἶναι ἐτούτη· νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονάσου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγουσου. μεγαλύτερη ἀπὸ τούταις ἄλλη ἐντολὴ δὲν εἶναι.

32 Καὶ λέγειτου ὁ γραμματεύς· διδάσκαλε, καλὰ εἶπες ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἕνας εἶναι ὁ Θεός, καὶ ἄλλος δὲν εἶναι ἔξω ἀπ' αὐτόν·

33 Καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ τινὰς μὲ ὅλητου τὴν καρδίαν, καὶ μὲ ὅλητου τὴν σύνεσιν, καὶ μὲ ὅλητου τὴν ψυχήν, καὶ μὲ ὅλητου τὴν δύναμιν, καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν γείτονάτου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγουτου, καὶ εἶναι περισσότερον ἐτοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ ταῖς θυσίαις.

34 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι φρόνιμα τοῦ ἀπεκρίθη, λέγειτου δὲν εἶσαι μακρὰ ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. καὶ κα-

οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς υἱός ἐστι Δαβίδ;

36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶπεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέγει αὐτὸν κύριον· καὶ πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.

38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, καὶ ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,

39 Καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.

40 Οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλά.

νεὶς πλέον δὲν ἀποκότησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔλεγε, διδάσκωντας μέσα εἰς τὸ ἱερόν· πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Δαβίδ;

36 Διατὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγει· εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως οὗ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τὸν λέγει Κύριον· καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι υἱός του; καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ ἄκουε μετὰ χαρᾶς.

38 Καὶ τοὺς ἔλεγεν εἰς τὴν διδαχήν του· ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ὁποῦ θέλουν νὰ περιπατοῦν στολισμένοι, καὶ νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τοὺς φόρους.

39 Καὶ ἀγαποῦν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις εἰς τὰ συναγώγια, καὶ νὰ προκαθέζονται εἰς τὰ δεῖπνα.

40 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγουσι τὰ σπήτια τῶν χηράδων, καὶ ἀφορμὴ πῶς κάμνουσι μεγάλαις προσευχαῖς· ἐτοῦτοι θέλουσι πάρει περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς καθίζωντας ἀγνάντια εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, ἔβλεπε πῶς ὁ ὄχλος βάλλουσι χαλκὸν εἰς τὸ κουτίον τῆς ἐλεημοσύνης. καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλαν πολλά.

42 Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης.

43 Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα αὕτη ἡ πτωχὴ πλεῖον πάντων βέβληκε τῶν βαλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον.

44 Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.

42 Καὶ ἦλθε καὶ μία χῆρα πτωχὴ καὶ ἔβαλε δύο φόλαις, ἡ ὁποίαις εἶναι τὸ τέταρτον τοῦ ἄσπρου.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσκάλεσε τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χῆρα ἐτούτη ἡ πτωχὴ ἔβαλλε περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐβάλλασιν εἰς τὸ κουτίον.

44 Διατὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ἐβάλλαν ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ τοὺς ἐπερίσσευεν· ἀμὴ αὐτὴ ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ εἶχε χρείαν, ὅλα ὅσα καὶ ἂν εἶχεν τὰ ἔβαλλεν, ὅλον της τὸν βίον.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΚΑὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθῳ, ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.

3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλ-

ΚΑὶ εὐγένοντας ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· διδάσκαλε, γιὰ ἰδὲς τὶ λογῆς πέτραις, καὶ τὶ λογῆς οἰκοδομήματα.

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· βλέπεις ἐτούταις ταῖς μεγάλαις οἰκοδομαῖς; δὲν θέλει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν ἀγνάντια τοῦ ἱεροῦ, τὸν ἐρωτοῦσαν κατὰ μόνας ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Διδάσκαλε, εἰπέ μας πότε θέλει γένει ἐτοῦτα, καὶ τί εἶ-

λῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι;

5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς αὐτοῖς, ἤρξατο λέγειν· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

6 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.

7 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι· ἀλλ' οὔπω τὸ τέλος.

8 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί.

9 Ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα. Βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

10 Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον.

11 Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὃ ἐὰν δοθῇ ὑ-

ναι τὸ σημάδι ὅταν μέλλουσιν ἐτοῦτα ὅλα νὰ τελειωθοῦν;

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔσοντας νὰ τοὺς ἀποκριθῇ, ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· ἔχετε τὸν νοῦνσας νὰ μὴν σᾶς πλανέσῃ κανένας·

6 Διατὶ πολλοὶ θέλουσιν ἔλθῃ εἰς τὸ ὄνομάμου, νὰ λέγουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός· καὶ θέλουν πλανέσει πολλούς.

7 Καὶ ὅταν ἀκούσετε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴν συγχισθῆτε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσιν ἐτοῦτα. ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἶναι τὸ τέλος.

8 Διατὶ θέλει σηκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θέλουσι γένει σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ θέλουσι γένει πεῖναις καὶ σύγχισες.

9 Ἐτοῦτα εἶναι ἀρχαῖς τῶν πόνων· καὶ φυλάγετε ἐσεῖς τοῦ λόγουσας· διατὶ θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς τὰ συνέδρια, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς θέλετε δαρθῇ· καὶ θέλετε σταθῇ ὀμπροστὰ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγουμου, εἰς μαρτυρίαν ἐναντίοντες.

10 Καὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ κηρυχθῇ πρῶτον τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ ἔθνη.

11 Καὶ ὅταν σᾶς ὑπάγουν νὰ σᾶς παραδώσουν, νὰ μὴν μεριμνᾶτε προτίτερα τί νὰ εἰπῆτε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλὰ ἐκεῖνο ὁποῦ

μῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λα-
λεῖτε· οὐ γάρ ἐστε ὑμεῖς οἱ λα-
λοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον.
12 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς
ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πα-
τὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται
τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώ-
σουσιν αὐτούς.
13 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι
ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου·
ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος,
οὗτος σωθήσεται.
14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυ-
γμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν
ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου,
ἑστὼς ὅπου οὐ δεῖ, (ὁ ἀναγινώσ-
κων νοείτω) τότε οἱ ἐν τῇ Ἰου-
δαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη·
15 Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ δώματος,
μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν,
μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ τῆς
οἰκίας αὐτοῦ.
16 Καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν,
μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω,
ἆραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ.
17 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ
ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις
ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
18 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ

σᾶς δοθῇ ἐκείνην τὴν ὥραν, τοῦτο
λαλεῖτε· διατὶ δὲν θέλετε εἶσθαι
ἐσεῖς ὁποῦ λαλεῖτε, ἀλλὰ τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον.
12 Καὶ θέλει παραδώσει ἀ-
δελφὸς τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν θά-
νατον, καὶ ὁ πατέρας τὸ παιδί-
του· καὶ τὰ παιδία θέλουν ση-
κωθῇ ἀπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους,
καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.
13 Καὶ θέλετε εἶσθαι μι-
σημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά
μου· ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει ἕ-
ως τὸ τέλος, ἐκεῖνος θέλει
σωθῇ.
14 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὸ σύγ-
χαμα τῆς ἐρημώσεως ἐκεῖνο ὁποῦ
εἶπεν ὁ Δανιὴλ ὁ προφήτης, νὰ
στέκῃ ἐκεῖ ὁποῦ δὲν πρέπει, (ἐκεῖ-
νος ὁποῦ τὸ διαβάζει ἂς
γροικᾷ) τότε ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι
εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν
εἰς τὰ βουνά·
15 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι
ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν
κατέβῃ εἰς τὸ σπῆτι, μὴ δὲ νὰ
ἔμβῃ μέσα νὰ πάρῃ τίποτες
ἀπὸ τὸ σπῆτίτου.
16 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι
εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ
ὀπίσω νὰ πάρῃ τὸ φόρεμά του.
17 Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ταῖς
ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις
ὁποῦ βυζάνουται ἐκείναις ταῖς
ἡμέραις.
18 Καὶ παρακαλεῖτε νὰ

γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος.

19 Ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλίψις, οἵα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως ἧς ἔκτισεν ὁ Θεός, ἕως τοῦ νῦν, καὶ οὐ μὴ γένηται.

20 Καὶ εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξελέξατο, ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας.

21 Καὶ τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ, ὧδε ὁ Χριστός· ἤ· Ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ πιστεύσητε.

22 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται· καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα, πρὸς τὸ ἀποπλανᾷν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

23 Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· Ἰδοὺ, προείρηκα ὑμῖν πάντα.

24 Ἀλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλίψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς·

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔσονται ἐκπίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.

26 Καὶ τότε ὄψονται τὸν

μὴν γίνῃ τὸ φευγατίκισας εἰς τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος.

19 Διατὶ θλίψις ἔχει νὰ γένῃ ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ὁποῦ τέτοια δὲν ἔγινεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Θεὸς, ἕως τώρα, καὶ μηδὲ νὰ γένῃ.

20 Καὶ ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ὀλιγόστευσε ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, δὲν ἤθελε σωθῇ καμία σάρκα· ἀλλὰ διὰ τοὺς διαλεγμένους, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξε, ἐκόντεψε ταῖς ἡμέραις.

21 Καὶ τότε ἐὰν σᾶς εἰπῇ κανένας· νὰ, ἰδοῦ εἶναι ὁ Χριστός· ἤ· νὰ ἐκεῖ (εἶναι)· μὴν τὸν πιστεύσετε.

22 Διατὶ θέλουσι σηκωθῇ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται· καὶ θέλουσι κάμει σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τὸ νὰ πλανοῦν, καὶ νὰ σύρουν (ἂν ἤτοι δυνατὸν) καὶ τοὺς διαλεγμένους.

23 Ἀμὴ ἐσεῖς ἔχετε τὸν νοῦν σας· ὅτι νὰ ὁποῦ σᾶς τὰ εἶπα προτίτερα ὅλα.

24 Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ὕστερα ἀπὸ τὴν θλίψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος θέλει σκοτεινιάσει, καὶ τὸ φεγγάρι δὲν θέλει δώσει τὸ φῶς του·

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ θέλουσι πέσει, καὶ αἱ δυνάμεις ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν θέλουσι μετακινηθῇ.

26 Καὶ τότε θέλουσιν εἰδῇ τὸν

υἱὸν τοῦ ἀνθρώπυ ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.

27 Καὶ τότε ἀποςελεῖ τὺς ἀγγέλυς αὐτῦ, καὶ ἐπισυνάξει τὺς ἐκλεκτὺς αὐτῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρυ γῆς ἕως ἄκρυ ὐρανῦ.

28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν αὐτῆς ἤδη ὁ κλάδος ἁπαλὸς γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐςίν·

29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ταῦτα ἴδητε γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐςιν ἐπὶ θύραις.

30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, μέχρις ὗ πάντα ταῦτα γένηται.

31 Ὁ ὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μυ ὐ μὴ παρέλθωσι.

32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας ὐδεὶς οἶδεν, ὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν ὐρανῷ, ὐδὲ ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατήρ.

33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐςιν.

34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτῦ, καὶ δὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξυσίαν, καὶ ἑκάςῳ τὸ ἔργον

υἱὸν τοῦ ἀνθρώπυ νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφα μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ δόξαν.

27 Καὶ τότε θέλει ςείλει τὺς ἀγγέλυς τυ, νὰ μαζώξῃ τὺς διαλεγμένυς ἀπὸ τὺς τέσσαρας ἀνέμυς, ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς ἕως τὴν ἄκραν τοῦ ὐρανῦ.

28 Καὶ ἀπὸ τὴν συκιὰν μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν μαλακίνυν τὰ κλαδιάτης, καὶ εὐγάλλῃ φύλλα, ἰξεύρετε ὅτι κοντᾶ εἶναι τὸ θέρος·

29 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτῦτα ὁπῦ γίνονται, νὰ γνωρίζετε ὅτι σιμᾶ εἶναι αὐτὸς εἰς ταῖς θύραις.

30 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτύτη, ἕως ὗ νὰ γένυν ἐτῦτα ὅλα.

31 Ὁ ὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλυσι παρέλθη· ἀμὴ τὰ λόγιά μυ δὲν θέλυν παρέλθη.

32 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, κανεὶς δὲν τὴν ἰξεύρει, ὐ δὲ οἱ ἄγγελοι ὁπῦ εἶναι εἰς τὸν ὐρανὸν, ὐ δὲ ὁ υἱὸς, παρὰ ὁ πατήρ.

33 Ἔχετε τὸν νῦν σας, ἀγρυπνᾶτε καὶ παρακαλεῖτε· διατὶ δὲν ἰξεύρετε πότε εἶναι ὁ καιρός.

34 Ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος, ὁπῦ ξενιτεύεται ἀφίνωντας τὸ σπῆτί του, καὶ δίδει εἰς τὺς δύλυς τυ τὴν ἐξυσίαν, καὶ εἰς καθ' ἕναν

αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.

35 Γρηγορεῖτε οὖν, (οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσονυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ)

36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης, εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.

37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· Γρηγορεῖτε.

τὴν δουλείαν του, καὶ τὸν πορτάρην παραγγέλνει νὰ ἀγρυπνᾷ.

35 Ἀγρυπνᾶτε τὸ λοιπὸν (καὶ ἐσεῖς), (διατὶ δὲν ἠξεύρετε πότε ἔρχεται ὁ αὐθέντης τοῦ σπητίου, ἀπὸ σπερὶς, ἢ τὸ μεσάνυκτον, ἢ ὅταν λαλῇ τὸ ὀρνίθι, ἢ τὸ ταχύ)

36 Μήπως καὶ ἔλθῃ ἄξαφνα, καὶ σᾶς εὕρῃ νὰ κοιμᾶσθε.

37 Καὶ ἐκεῖνα ὅπου σᾶς λέγω, εἰς ὅλους τὰ λέγω· ἐξυπνᾶτε.

Κεφ. ιδʹ. 14.

ἮΝ δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας. καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.

ΚΑῚ ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέραις ἦτον τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα. καὶ ἐζητοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς νὰ τὸν πιάσουν μὲ δόλον νὰ τὸν σκοτώσουν.

2 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.

2 Καὶ ἔλεγαν· μὴ εἰς τὴν ἑορτὴν, μήπως καὶ συγχισθῇ ὁ λαός.

3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου αὐτοῦ, ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς· καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον, κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

3 Καὶ ὅταν ἦτον (ὁ Ἰησοῦς) εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθετον, ἦλθε μία γυναῖκα καὶ ἐκράτει μέσα εἰς ἕνα ἀγγεῖον ἀλαβάστρινον μῦρον, νάρδον ἄκρατον πολύτιμον· καὶ ἐσύντριψε τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἔχυσε τὸ μῦρον εἰς τὸ κεφάλι του.

4 Ἦσαν δέ τινες ἀγανακτοῦντες πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;

4 Καὶ ἦταν κάποιοι ὅπου ἀδημονοῦσαν ἀναμεσάτους, καὶ ἔλεγαν· εἰς τί ἔγινεν ὁ χαλασμὸς ἐτοῦτος τοῦ μύρου;

5 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων, καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς. καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε αὐτήν. τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο εἰς ἐμέ.

7 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ᾽ ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε, δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

8 Ὃ εἶχεν αὕτη, ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.

9 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς.

11 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχάρησαν· καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι. καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ.

12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;

5 Ἠμπόρειεν ἐτοῦτο τὸ μῦρον νὰ πουληθῇ ἀπάνω ἀπὸ τριακόσια δηνάρια, καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς. καὶ τὴν ἀργίζουνται.

6 Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀφῆτετην. τί τὴν πειράζετε; καλὸν ἔργον ἔκαμεν εἰς ἐμένα.

7 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύσας, καὶ ὅταν θέλετε, ἠμπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε καλόν· ἀμὴ ἐμένα πάντα δὲν με ἔχετε.

8 Ἐκεῖνο ὁποῦ ἐδύνετον αὔτη, ἔκαμέντο· ἐπρόλαβε νὰ μυρίσῃ τὸ κορμίμου διὰ τὸν ἐνταφιασμόνμου.

9 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅπου κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον ἐτοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐτοῦτο ὁποῦ ἔκαμεν ἐτούτη, θέλει λαληθῇ διὰ μνημόσυνόν της.

10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

11 Καὶ ἐκεῖνοι ἀκούοντές το ἐχάρηκαν· καὶ ἔταξάν του νὰ τοῦ δώσουν ἄσπρα. καὶ ἐζήτα μὲ τί τρόπον ἐπιτήδειον νὰ τὸν παραδώσῃ.

12 Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἀζύμων, ὁπόταν ἐθυσίαζαν τὸ πάσχα, λέγουντου οἱ μαθητάδες του· ποῦ θέλεις νὰ ὑπᾶμε νὰ ἑτοιμάσωμεν, νὰ φάγῃς τὸ πάσχα;

13 Καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν· καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ.

14 Καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ· Ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

15 Καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν.

16 Καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὀψίας γενομένης ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.

18 Καὶ ἀνακειμένων αὐτῶν, καὶ ἐσθιόντων, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με, ὁ ἐσθίων μετ᾽ ἐμοῦ·

19 Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι, καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ᾽ εἷς· Μήτι ἐγώ; καὶ ἄλλος· Μήτι ἐγώ;

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ᾽ ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.

21 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

13 Καὶ πέμπει δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγοντάς τους· σύρετε εἰς τὴν πόλιν· καὶ θέλει σᾶς ἀπαντήσει ἕνας ἄνθρωπος, ὅπου βαστάζει ἕνα σταμνίον νερό· καὶ νὰ τοῦ ἀκολουθήσετε.

14 Καὶ ὅπου ἔμβει, νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ σπητίου· ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· ποῦ εἶναι τὸ κονάκι, ὅπου νὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες μου;

15 Καὶ ἐκεῖνος θέλει σᾶς δείξει ἕνα ἀνώγεον ἐστρωμένον, ἕτοιμον· ἐκεῖ μᾶς τὸ ἑτοιμάσετε.

16 Καὶ εὐγῆκαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὑρῆκαν καθὼς τοὺς εἶπεν· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθε μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα.

18 Καὶ καθεζόμενοι αὐτοὶ ἐκεῖ, καὶ τρώγοντες, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θέλει με παραδώσει, ἐκεῖνος ὅπου τρώγει μαζύ μου.

19 Καὶ οἱ ἀπόστολοι ἄρχισαν νὰ λυποῦνται, καὶ νὰ τοῦ λέγουν ἕνας ἕνας· μήνα εἶμαι ἐγώ; καὶ ἄλλος· μήνα εἶμαι ἐγώ;

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέντους· ἕνας (εἶναι) ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὅπου βουτᾷ μαζύ μου εἰς τὸ σκουτέλι.

21 Καὶ ἀλήθεια ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-

ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον, εὐλογήσας ἔκλασε· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου·

23 Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον, εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς· καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.

24 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον.

25 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα.

28 Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

θρώπου ὑπάγει, καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ λόγου του· ἀμὴ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ διὰ μέσου του παραδίδεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· καλλίτερόν του ἦτον, νὰ μὴν ἤθελε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

22 Καὶ ὅταν ἐτρώγασιν, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς ψωμὶ, καὶ εὐλόγησε καὶ ἔκοψέ το· καὶ ἔδωκέν τους, καὶ εἶπε· λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμίμου.

23 Καὶ ἐπῆρε τὸ ποτῆρι, καὶ εὐχαρίστησε καὶ ἔδωκέν τους· καὶ ἔπιαν ἀπ' ἐκεῖνο ὅλοι.

24 Καὶ εἶπέν τους· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμάμου, ὁποῦ εἶναι τῆς καινουργίας διαθήκης, ὁποῦ χύνεται διὰ πολλούς.

25 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι πλέον δὲν θέλω πίει ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν τὸ πίνω αὐτὸ καινούργιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ὡσὰν ἔψαλλαν ὕμνον, εὐγῆκαν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

27 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ὅλοι θέλετε σκανδαλισθῆ διὰ ἐμένα ἐτούτην τὴν νύκτα· ὅτι εἶναι γεγραμμένον· θέλω κτυπήσει τὸν ποιμένα, καὶ θέλει σκορπισθῆ τὰ πρόβατα.

28 Ἀλλὰ ὕστερον ἀφ' οὗ ἀναστηθῶ, θέλω σας προλάβη εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

29 Ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· Καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ' οὐκ ἐγώ.

30 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με.

31 Ὁ δὲ ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· Ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. Ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.

32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

33 Καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε.

35 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ προσηύχετο ἵνα, εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα·

36 Καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὁ πατὴρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο· ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ.

29 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ λέγει· ἂν καὶ ὅλοι σκανδαλισθοῦσιν, ἀλλὰ ἐγὼ ὄχι.

30 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· βέβαια σοῦ λέγω· ὅτι σήμερον τὴν νύκτα ἐτούτην, πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις με ἀρνηθῇ τρεῖς φοραῖς.

31 Καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε περισσότερον· ἂν καὶ κάμῃ χρεία νὰ ἀποθάνω μαζύ σου, δὲν θέλω σε ἀρνηθῇ. καὶ τὰ ὅμοια ἔλεγαν καὶ ὅλοι.

32 Καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ χωρίον τὸ Γεθσημανῆ· καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· καθίσετε ἐδῶ ἕως οὗ νὰ προσευχηθῶ.

33 Καὶ παίρνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μαζύ του· καὶ ἄρχισε νὰ τρομάζῃ καὶ νὰ ἀδημονῇ.

34 Καὶ λέγει τους· ἡ ψυχή μου εἶναι λυπημένη ἕως θανάτου· σταθῆτε ἐδῶ, καὶ ἀγρυπνᾶτε.

35 Καὶ πηγαίνοντας παρακεῖθεν ὀλίγον, ἔπεσεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπροσεύχετον, ἂν εἶναι δυνατὸν, νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸν ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν· ἀββᾶ ὦ πατὴρ, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐσένα· ἂς περάσῃ τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπὸ μένα· ἀλλὰ ὄχι τὸ ὅ, τι ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τὸ ὅ, τι θέλεις ἐσύ.

37 Καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας· καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἴσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;

38 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

40 Καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας, (ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι) καὶ οὐκ ᾔδεισαν τί αὐτῷ ἀποκριθῶσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδού, παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδού, ὁ παραδιδούς με ἤγγικε.

43 Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας, εἷς ὢν τῶν δώδεκα, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44 Δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι·

37 Καὶ ὑπάγει καὶ εὑρίσκει τους ὅπου ἐκοιμοῦνταν· καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον· Σίμων, κοιμᾶσαι; δὲν ἠμπόρεσες μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσῃς;

38 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν πέσετε εἰς πειρασμόν. τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρκα εἶναι ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθη, λέγωντας τὸν ὅμοιον λόγον.

40 Καὶ γυρίζωντας ηὗρέ τους πάλιν ὅπου ἐκοιμοῦνταν, διατὶ ἦταν τὰ μάτιά τους βαρημένα (ἀπὸ τὸν ὕπνον) καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ τοῦ ἀποκριθοῦσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει τους· κοιμᾶσθε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· σώνει, ἔφθασεν ἡ ὥρα· νά, ὅπου παραδίδεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ χέρια τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Σηκώτε νὰ πᾶμε· νά, ἐκεῖνος ὅπου μὲ παραδίδει ἐσίμωσε.

43 Καὶ ἀκόμι λέγωντάς το ἔρχεται ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζύ του πολὺ πλῆθος μὲ σπαθία καὶ ξύλα, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ πρεσβυτέρους.

44 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου τὸν ἐπαράδιδε τοὺς ἔδωσε σημάδι, λέγωντας· ὅτι ὅποιον ἐγὼ θέλω

κρατήσατε αὐτὸν, καὶ ἀπα-
γάγετε ἀσφαλῶς.

45 Καὶ ἐλθὼν, εὐθέως
προσελθὼν αὐτῷ, λέγει· Ῥαβ-
βὶ, ῥαββί. καὶ κατεφίλησεν
αὐτόν.
46 Οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ' αὐ-
τὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ
ἐκράτησαν αὐτόν.
47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστη-
κότων σπασάμενος τὴν μά-
χαιραν, ἔπαισε τὸν δοῦλον τοῦ
ἀρχιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ
τὸ ὠτίον.
48 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ
λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαι-
ρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με;
49 Καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς
ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ
οὐκ ἐκρατήσατέ με. ἀλλ' ἵνα
πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.

50 Καὶ ἀφέντες αὐτὸν
πάντες ἔφυγον.
51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠ-
κολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος
σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρα-
τοῦσιν αὐτὸν οἱ νεανίσκοι.
52 Ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν
σινδόνα, γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ'
αὐτῶν.
53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰη-
σοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα. καὶ συν-
έρχονται αὐτῷ πάντες οἱ
ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι
καὶ οἱ γραμματεῖς.

φιλήσει, αὐτὸς εἶναι· πιάσετέ
τον, καὶ ὑπάγετέ τον φυλα-
γμένα.
45 Καὶ ὡσὰν ἦλθε, πα-
ρευθὺς ἐπῆγε κοντά του, καὶ
λέγει του· διδάσκαλε, διδάσκα-
λε. καὶ ἐφίλησέ τον.
46 Καὶ ἐκεῖνοι ἔβαλλαν τὰ
χέρια τους ἀπάνω του, καὶ
ἐπιασάν τον.
47 Καὶ ἕνας κάποιος ἀπ'
ἐκείνους ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ εὔ-
γαλε τὸ μαχαίριον, καὶ ἐκτύ-
πησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως,
καὶ ἔκοψε τὸ αὐτίτου.
48 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς,
καὶ εἶπέντους· ὡσὰν εἰς ἕνα
λῃστὴν ἤλθετε μὲ σπαθία καὶ
μὲ ξύλα νὰ μὲ πιάσετε;
49 Κάθε ἡμέρα ἤμουν με-
τεσᾶς εἰς τὸ ἱερὸν διδάσκον-
τας, καὶ δὲν με ἐπιάσετε.
ἀλλὰ τοῦτο ἔγινε διὰ νὰ πλη-
ρωθοῦσιν αἱ γραφαῖς.
50 Καὶ ἀφίνοντέςτον ἔφυ-
γαν ὅλοι.
51 Καὶ ἕνας κάποιος νέος
τὸν ἀκολούθαν, ἐνδυμένος σεν-
δόνι καλάσαρκα· καὶ ἐπίασάν
τον οἱ νέοι.
52 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντας
τὸ σενδόνι, ἔφυγε γυμνὸς ἀπ'
αὐτούς.
53 Καὶ ἐπῆγαν τὸν Ἰησοῦν
εἰς τὸν ἀρχιερέα. καὶ ἐμαζώ-
χθηκαν μαζὺ μετ' αὐτὸν ὅλοι
οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτε-
ροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54 Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν, εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτὸν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

56 Πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ· καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.

57 Καί τινες ἀναστάντες, ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, λέγοντες·

58 Ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· Ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.

59 Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.

60 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐπηρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

61 Ὁ δὲ ἐσιώπα, καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;

62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγώ

54 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθαι ἀπὸ μακρᾶ, ἕως μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐκάθετον μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ ἐζεστένουντον εἰς τὴν φωτίαν.

55 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξις ἐγύρευαν μαρτυρίαν ἐναντία τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ δὲν εὕρισκαν.

56 Διατὶ πολλοὶ ἐμαρτυροῦσαν ψέματα ἐναντίατου· ἀμὴ ἡ μαρτυρίαιστους δὲν ἦταν ἴσαις.

57 Καὶ ἐσηκώθησαν κάποιοι, καὶ ἐψευδομαρτυροῦσαν ἐναντίατου, λέγοντες·

58 Ὅτι ἐμεῖς τὸν ἀκούσαμεν ὁποῦ ἔλεγεν· ὅτι ἐγὼ νὰ χαλάσω τὸν ναὸν ἐτοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ κτίσω ἄλλον ἀχειροποίητον.

59 Καὶ μὴ δὲ ἔτζι ἦτον ἴση ἡ μαρτυρίατους.

60 Καὶ σηκωνόμενος ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπε· δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτες; τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ μαρτυροῦσιν ἐτοῦτοι ἐναντίασου;

61 Καὶ ἐκεῖνος ἐσιώπα, καὶ δὲν ἀπεκρίθη (τίποτες). πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐρώτα, καὶ λέγειτου· ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογημένου;

62 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐγὼ

εἰμι. καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 Ἠκούσατε τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται; Οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.

65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ κολαφίζειν αὐτὸν, καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον. καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου ἐν τῇ αὐλῇ κάτω, ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον, ἐμβλέψασα αὐτῷ, λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ναζαρηνοῦ Ἰησοῦ ἦσθα.

68 Ὁ δὲ ἠρνήσατο, λέγων· Οὐκ οἶδα, οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις. Καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

69 Καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν πάλιν, ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν· Ὅτι οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστιν.

70 Ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο. Καὶ

εἶμαι. καὶ θέλετε εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ.

63 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ φορέματά του, καὶ εἶπε· τί χρείαν ἔχομεν πλέον ἀπὸ μάρτυρας;

64 Ἠκούσετε πῶς ἐβλασφήμησε· τί σᾶς φαίνεται; καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι τὸν ἐκατάκριναν νὰ εἶναι ἄξιος θανάτου.

65 Καὶ ἄρχισαν κάποιοι νὰ τὸν πτύουσι, καὶ νὰ τὸν σκεπάζουν τὸ πρόσωπόν του, καὶ νὰ τὸν κτυποῦν, καὶ νὰ τοῦ λέγουν· προφήτευσε, τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σὲ ἐκτύπησε; καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν ἐκτυποῦσαν ῥαπίσματα.

66 Καὶ ὄντας ὁ Πέτρος εἰς τὴν αὐλὴν κάτω, ἦλθε μία ἀπὸ ταῖς κοπέλαις τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον ὁποῦ ἐζεστένετον, ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει· καὶ σὺ μαζὺ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν.

68 Καὶ ἐκεῖνος ἀρνήθη, λέγοντας· δὲν ἐξεύρω τί λέγεις. καὶ εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

69 Καὶ ἡ κοπέλα ὡσὰν τὸν εἶδε, πάλιν ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς παραστεκάμενους· ὅτι ἐτοῦτος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι.

70 Καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἀρ-

μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ παρεςῶτες ἔλεγον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

νήθηκε. καὶ περνῶντας ὀλίγον πάλιν οἱ παραςεκάμενοι λέγουν τοῦ Πέτρου· ἀλήθεια καὶ σὺ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι· διατὶ καὶ σὺ Γαλιλαῖος εἶσαι, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

71 Ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν λέγετε.

71 Καὶ ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ καὶ νὰ ὀμώνῃ· ὅτι δὲν ἰξεύρω τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον ὁποῦ λέγετε.

72 Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος οὗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι δὶς, ἀπαρνήσῃ με τρίς. Καὶ ἐπιβαλὼν, ἔκλαιε.

72 Καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε δεύτερον. καὶ ἀνεθυμήθη ὁ Πέτρος τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις μὲ ἀρνηθῇ τρεῖς. καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.

Κεφ. ιέ. 15.

ΚΑΙ᾽ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωῒ συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων, καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν, καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.

ΚΑΙ᾽ παρευθὺς ἀπὸ ταχὺ ἐσυμβουλεύθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς, καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, καὶ ἔδησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπῆγάν τον, καὶ ἐπαράδωκάν τον εἰς τὸν Πιλάτον.

2 Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλάτος· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

2 Καὶ ὁ Πιλάτος τὸν ἐρώτησεν· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν του· ἐσὺ τὸ λέγεις.

3 Καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά.

3 Καὶ ἐκατηγοροῦσάν τον οἱ ἀρχιερεῖς πολλά. (καὶ αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη τίποτες.)

4 Ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσιν.

4 Καὶ ὁ Πιλάτος πάλιν τὸν ἐμεταρώτησε, λέγωντας· δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτες; γιὰ ἰδὲς πόσα σοῦ κακομαρτυροῦν.

ἐσμυρνισμένον οἶνον. ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.

24 Καὶ ϛαυρώσαντες αὐτὸν, διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ᾽ αὐτὰ, τίς τί ἄρῃ.

25 Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐϛαύρωσαν αὐτόν.

26 Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

27 Καὶ σὺν αὐτῷ ϛαυροῦσι δύο λῃϛάς· ἕνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἕνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ.

28 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.

29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν·

30 Σῶσον σεαυτὸν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ ϛαυροῦ.

31 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.

32 Ὁ Χριϛὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ ϛαυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιϛεύσωμεν. Καὶ οἱ συνεϛαυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.

κρασὶ ἀνακατωμένον μὲ Σμύρναν. ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἐπῆρε.

24 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐϛαύρωσαν, ἐμοίραζαν τὰ φορέματά του, καὶ ἔῤῥιχναν λαχνοὺς, ποῖοι νὰ πάρῃ καθεὶς ἕνας ἀπ᾽ αὐτά.

25 Καὶ ἦτον ὥρα τρίτη, ὅταν τὸν ἐϛαύρωσαν.

26 Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας του ἦτον ἀπάνω γεγραμμένη· Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

27 Καὶ μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν ἐϛαύρωσαν δύο λῃϛάς· ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερβιάν του.

28 Καὶ ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· καὶ ἐλογαριάσθη μαζὺ μὲ τοὺς ἀνόμους.

29 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπερνοῦσαν (ἀπὸ τὴν ϛράταν) τὸν ἐβλασφημοῦσαν, κινοῦντες τὰ κεφάλιά τους, καὶ λέγοντες· οὐαὶ, ἰσοὺ ὁποῦ χαλᾶς τὸν ναὸν, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις τὸν οἰκοδομεῖς·

30 Σῶσε τοῦ λόγου σου, καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν ϛαυρόν.

31 Ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παίζοντες ἀνάμεσά τους μὲ τοὺς γραμματεῖς, ἔλεγαν· ἄλλους ἐγλύτωσε, καὶ τοῦ λόγου του δὲν δύνεται νὰ γλυτώσῃ.

32 Ὁ Χριϛὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἂς κατέβῃ τώρα ἀπὸ τὸν ϛαυρὸν, νὰ εἰδοῦμεν καὶ νὰ πιϛεύσωμεν. καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν ϛαυρωμένοι, τὸν ὠνείδιζαν.

33 Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης, σκότος ἐγένετο ἐφ᾽ ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐννάτης.

34 Καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐννάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἐλωῒ Ἐλωῒ, λαμμᾶ σαβαχθανί; ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Ὁ Θεός μου, ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες;

35 Καί τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ἰδοὺ, Ἠλίαν φωνεῖ.

36 Δραμὼν δὲ εἷς, καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους, περιθείς τε καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτὸν, λέγων· Ἄφετε· ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας καθελεῖν αὐτόν.

37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην, ἐξέπνευσε.

38 Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὼς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ, ὅτι οὕτως κράξας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ.

40 Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη·

33 Καὶ ὅταν ἔγινεν ἕκτη ὥρα, ἐσκοτείνιασεν ἡ γῆ ὅλη, ἕως τὴν ἐννάτην ὥραν.

34 Καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπεν· Ἐλωῒ, Ἐλωῒ, λαμὰ σαβαχθανί; τὸ ὁποῖον μεθερμηνευόμενον (θέλει νὰ εἰπῇ)· ὁ Θεὸς, ὁ Θεός μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;

35 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· νὰ, ὁποῦ φωνάζει τὸν Ἡλίαν.

36 Καὶ τρέχοντας ἕνας, ἐγέμισε ξύδι ἕνα σφογγάρι, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς καλάμι, καὶ τὸν ἐπότιζε, καὶ ἔλεγεν· ἀφῆτε, νὰ εἰδοῦμεν ἂν ἔρχεται ὁ Ἡλίας νὰ τὸν κατεβάσῃ.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφίνωντας μεγάλην φωνὴν, ἐξεψύχησε.

38 Καὶ τὸ βημόθυρον τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο (κομμάτια), ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

39 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδεν ὁ ἑκατόνταρχος, ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἀπὸ ἀγνάντιά του, ὅτι τέτοιας λογῆς κράζοντας ἐξεψύχησεν, εἶπεν· ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος Θεοῦ υἱὸς ἦτον.

40 Ἦταν καὶ γυναῖκαις ὁποῦ ἐβλέπασιν ἀπὸ μακρᾶ· ἀνάμεσα εἰς τὰς ὁποίας ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ Σαλώμη·

41 Αἳ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἠκολούθουν αὐτῷ, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, (ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον)

43 Ἦλθεν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτὴς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

44 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε.

45 Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

46 Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

47 Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγ-

41 Αἱ ὁποίαις τὸν ἀκολούθουσαν, καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν· καὶ ἄλλαις πολλαῖς ὁποῦ ἀνέβηκαν μαζὺ μεθ' αὐτὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν ὥρα μάγι, (ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, ἡ ὁποία εἶναι προτέτερα ἀπὸ τὸ σάββατον)

43 Ἦλθεν ὁ Ἰωσὴφ (ὁ ὁποῖος ἦτον) ἀπὸ τὴν Ἀριμαθὲμ, τίμιος βουλευτὴς, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐκδέχετον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔστοντας νὰ ἀποκοτήσῃ ἐμβῆκε εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

44 Καὶ ὁ Πιλάτος ἐθαύμασεν ἂν ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπέθανε· καὶ καλῶντας τὸν ἑκατόνταρχον, τὸν ἐρώτησεν ἂν ἀπέθανεν ἀπὸ πολλὴν ὥραν.

45 Καὶ ὡσὰν τὸ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχον, (πῶς ἀπέθανε) ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸ κορμί.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀγόρασεν ἕνα σενδόνιον, καὶ ἐκατέβασε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν σταυρὸν, καὶ τὸ ἐνετύλιξε μὲ σενδόνι· καὶ τὸ ἔβαλλεν μέσα εἰς τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον μνῆμα ἦτον πελεκημένον ἀπὸ πέτραν· καὶ ἐκύλισε μίαν πέτραν μεγάλην καὶ ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ μνημείου.

47 Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγ-

δαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

δαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰωσὴφ ἔβλεπαν ποῦ βάνεται.

Κεφ. ιϛ΄. 16.

ΚΑΙ` διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

ΚΑΙ` ὡσὰν ἐπέρασε τὸ σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία (ἡ μήτηρ) τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν μυρίσματα, διὰ νὰ ὑπᾶσι νὰ τὸν ἀλείψουν.

2 Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

2 Καὶ πολλὰ ταχὺ ἀπὸ τὴν πρώτην τῆς ἑβδομάδος ἤλθασιν εἰς τὸ μνῆμα, ὅταν εὔγενε ὁ ἥλιος.

3 Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

3 Καὶ ἔλεγαν ἀνάμεσάτους· τίς νὰ μᾶς κυλίσῃ τὴν πέτραν ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.

4 Καὶ ἔσοντας νὰ ἀναντρανίσουν βλέπουσιν ὅτι ὁ λίθος εἶναι κυλισμένος· διατὶ ἦτον πολλὰ μεγάλος.

5 Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν.

5 Καὶ ἐμβένοντες εἰς τὸ μνῆμα εἶδαν ἕνα νέον ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὴν δεξιὰν (μερίαν), ἐνδυμένος φορεσίαν ἄσπρην· καὶ ἐξεπτόμαξαν.

6 Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

6 Καὶ ἐκεῖνος ταῖς εἶπε· μὴν φοβᾶσθε· τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἀναστάθη, δὲν εἶναι ἐδῶ· νά, ὁ τόπος ὁποῦ τὸν ἔβαλλαν.

7 Ἀλλ᾽ ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

7 Ἀμὴ σύρτε, εἰπέτε εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι ὑπάγει προτίτερά σας εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδῆ, καθὼς σᾶς εἶπε.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ,

8 Καὶ ἔσοντας νὰ εὔγουσιν

ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου. εἶχε
δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις·
καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦν-
το γάρ.
9 Ἀναστὰς δὲ πρωῒ πρώτῃ
σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μα-
ρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς
ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια.
10 Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀ-
πήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενο-
μένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι·
11 Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες
ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς,
ἠπίστησαν.
12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν
ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανε-
ρώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευο-
μένοις εἰς ἀγρόν.
13 Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀ-
πήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ
ἐκείνοις ἐπίστευσαν.
14 Ὕστερον, ἀνακειμένοις
αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερώθη,
καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐ-
τῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι
τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερ-
μένον οὐκ ἐπίστευσαν.
15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πο-
ρευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαν-
τα, κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον
πάσῃ τῇ κτίσει.
16 Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτι-

ἔξω, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνῆμα·
διατὶ ταῖς ἐπίασε τρομάρα καὶ
ἔκστασις· καὶ δὲν εἶπαν κανένος
τίποτες· διατὶ ἐφοβοῦνταν.
9 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀναστάθῃ
τὸ ταχὺ τὴν πρώτην τῆς ἑβδο-
μάδος, ἐφάνη πρῶτον εἰς τὴν
Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν,
ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εὔγαλεν ἑπτὰ
δαιμόνια.
10 Ἐκείνη ἐπῆγε καὶ τὸ
εἶπεν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν
(προτίτερα) μαζύ του, οἱ ὁποῖοι
ἐλυποῦνταν καὶ ἔκλαιαν·
11 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν τὸ
ἄκουσαν, ὅτι πῶς ζῇ, καὶ τὸν
εἶδεν αὐτὴ, δὲν ἐπίστευσαν.
12 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα
ἐφανερώθη εἰς ἄλλον εἶδος εἰς
δύο ἀπ' αὐτοὺς, ὁποῦ ἐπεριπα-
τοῦσαν καὶ ἐπαγένασιν εἰς τὸ
χωράφι.
13 Καὶ ἐκεῖνοι παγένοντες
τὸ εἶπαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους·
καὶ οὐ δὲ ἐκείνους ἐπίστευσαν.
14 Ὕστερον, ὅταν ἐκάθουν-
ταν οἱ ἕνδεκα ἐφανερώθη εἰς
αὐτοὺς, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστί-
αν, καὶ τὴν σκληροκαρδίαν τους·
πῶς δὲν ἐπίστευσαν ἐκείνους ὁποῦ
τὸν εἶδαν ἀναστημένον.
15 Καὶ τοὺς εἶπε· σύρτε εἰς
ὅλον τὸν κόσμον, κηρύξετε τὸ
εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν.
16 Ὁποιος πιστεύσει καὶ βα-

σθεὶς σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται.

πτισθῆ, θέλει σωθῆ· καὶ ὅποιος δὲν πιστεύσῃ, θέλει κατακριθῆ.

17 Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς·

17 Καὶ ἐκείνους ὅπου πιστεύουσιν, ἐτοῦτα τὰ σημάδια θέλουν τοὺς ἀκολουθήσει· εἰς τὸ ὄνομά μου θέλουσιν εὐγάλει δαιμόνια· γλώσσαις θέλουν συντύχει καινουργίαις·

18 Ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν.

18 Φείδια θέλουν πιάσει· κἂν φαρμάκι θανάσιμον πιοῦσι, δὲν θέλει τοὺς βλάψει· ἀπάνω εἰς ἀῤῥώστους θέλουσι βάλλει τὰ χέριά τους, καὶ θέλουσιν ἰατρευθῆ.

19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

19 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀφόντις τοὺς ἐσύντυχε τὰ λόγια ἐτοῦτα, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εὐγένοντες ἐκήρυξαν εἰς κάθε τόπον τὸν λόγον, συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου, καὶ βεβαιοῦντος τὸν λόγον διὰ μέσου τῶν σημείων ὅπου τοὺς ἀκολουθοῦσαν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,
2 Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπιχειρήσθηκαν νὰ βάλλουσιν εἰς τάξιν τὴν διήγησιν τῶν πραγμάτων ὅπου ἐπληροφορηθήκαμεν,
2 Καθὼς μᾶς τὰ ἐπαράδω-

οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·

3 Ἔδοξε κἀμοὶ, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε·

4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.

5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ.

6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.

7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.

8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ,

9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ

καν ἐκεῖνοι ὅπου τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτιά τους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἔγιναν ὑπηρέται τοῦ λόγου·

3 Ἐφάνη καὶ ἐμένα, ὅπου ἀκολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς ὅλα, ὦ κράτιστε Θεόφιλε, νὰ σοῦ τὰ γράψω καταλεπτῶς κατατάξιν·

4 Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ βέβαιον ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὅπου ἐδιδάχθης.

5 Εἰς ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἦτον κάποιος ἱερεὺς, τὸ ὄνομά του Ζαχαρίας, ἀπὸ τὴν ἐφημερίαν τοῦ Ἀβιᾶ· καὶ ἡ γυναῖκά του ἦτον ἀπὸ ταῖς θυγατέραις τοῦ Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομάτης ἦτον Ἐλισάβετ.

6 Καὶ ἦταν καὶ οἱ δύο τους δίκαιοι ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐπερνοῦσαν εἰς ὅλαις ταῖς παραγγελίαις καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Κυρίου χωρὶς καμίαν κατηγορίαν.

7 Καὶ δὲν εἶχαν παιδίον, διατὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦτον στεῖρα· καὶ οἱ δύο τους ἦταν περασμένοι ἀπὸ τὸν καιρόν τους.

8 Καὶ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἱεράτευεν εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐφημερίας του ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,

9 Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἱερατείας, ἔλαχε νὰ θυμιάσῃ, ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ

λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.

11 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου, ἑστὼς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

12 Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδών, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην.

14 Καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται.

15 Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ· καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ.

16 Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν.

17 Καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἠλίου, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἑτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον.

λαοῦ ἦτον ἔξω ὀποῦ ἐπροσεύχετον εἰς τὴν ὥραν τοῦ θυμιάματος.

11 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, στεκάμενος ἀπὸ τὴν δεξιὰν μεριὰν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

12 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ζαχαρίας, ἐταράχθη, καὶ φόβος μεγάλος τὸν ἐπλάκωσε.

13 Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε· μὴν φοβᾶσαι Ζαχαρία· διατὶ ἀκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυναῖκά σου ἡ Ἐλισάβετ θέλει σοῦ γεννήσει υἱόν, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομά του Ἰωάννην.

14 Καὶ θέλει σοῦ εἶσθαι χαρὰ καὶ ἀγαλλιάσις, καὶ πολλοὶ θέλουν χαρεῖ εἰς τὴν γέννησίν του.

15 Διατὶ θέλει εἶσθαι μέγας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ κρασὶ καὶ σίκερα νὰ μὴν πιῇ· καὶ θέλει γεμίσει ἀπὸ πνεῦμα ἅγιον, ἀκόμι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του.

16 Καὶ θέλει γυρίσει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν τους.

17 Καὶ αὐτὸς θέλει ὑπάγει ὀμπροστά του μὲ πνεῦμα καὶ δύναμιν Ἠλίου, καὶ θέλει γυρίσει ταῖς καρδίαις τῶν πατέρων εἰς τὰ παιδία, καὶ τοὺς ἀπειθεῖς εἰς τὴν φρονημάδα τῶν δικαίων, νὰ κατασκευάσῃ λαὸν ἕτοιμον εἰς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν.

οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·

3 Ἔδοξε κἀμοὶ, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε·

4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.

5 ἘΓένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ.

6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.

7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.

8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ,

9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ

καν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτιά τους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἔγιναν ὑπηρέται τοῦ λόγου·

3 Ἐφάνη καὶ ἐμένα, ὁποῦ ἀκολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς ὅλα, ὦ κράτιστε Θεόφιλε, νὰ σοῦ τὰ γράψω καταλεπτῶς κατὰ τάξιν·

4 Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ βέβαιον ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐδιδάχθης.

5 ἘΙΣ ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἦτον κάποιος ἱερεὺς, τὸ ὄνομά του Ζαχαρίας, ἀπὸ τὴν ἐφημερίαν τοῦ Ἀβιᾶ· καὶ ἡ γυναῖκά του ἦτον ἀπὸ ταῖς θυγατέραις τοῦ Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομάτης ἦτον Ἐλισάβετ.

6 Καὶ ἦταν καὶ οἱ δύο τους δίκαιοι ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐπερνοῦσαν εἰς ὅλαις ταῖς παραγγελίαις καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Κυρίου χωρὶς καμίαν κατηγορίαν.

7 Καὶ δὲν εἶχαν παιδίον, διατὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦτον στεῖρα· καὶ οἱ δύο τους ἦταν περασμένοι ἀπὸ τὸν καιρόν τους.

8 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ αὐτὸς ἱεράτευεν εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐφημερίας του ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,

9 Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἱερατείας, ἔλαχε νὰ θυμιάσῃ, ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ

λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.

11 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου, ἑστὼς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

12 Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην.

14 Καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται.

15 Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ· καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ.

16 Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν.

17 Καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἠλίου, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἑτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον.

λαοῦ ἦτον ἔξω ὁποῦ ἐπροσεύχετον εἰς τὴν ὥραν τοῦ θυμιάματος.

11 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, στεκάμενος ἀπὸ τὴν δεξιὰν μεριὰν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

12 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ζαχαρίας, ἐταράχθη, καὶ φόβος μεγάλος τὸν ἐπλάκωσε.

13 Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε· μὴν φοβᾶσαι Ζαχαρία· διατὶ ἀκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυναῖκά σου ἡ Ἐλισάβετ θέλει σοῦ γεννήσει υἱὸν, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομά του Ἰωάννην.

14 Καὶ θέλει σοῦ εἶσθαι χαρὰ καὶ ἀγαλλιάσις, καὶ πολλοὶ θέλουν χαρεῖ εἰς τὴν γέννησίν του.

15 Διατὶ θέλει εἶσθαι μέγας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ κρασὶ καὶ σίκερα νὰ μὴν πιῇ· καὶ θέλει γεμίσει ἀπὸ πνεῦμα ἅγιον, ἀκόμι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του.

16 Καὶ θέλει γυρίσει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν τους.

17 Καὶ αὐτὸς θέλει ὑπάγει ὀμπροστά του μὲ πνεῦμα καὶ δύναμιν Ἠλίου, καὶ θέλει γυρίσει ταῖς καρδίαις τῶν πατέρων εἰς τὰ παιδία, καὶ τοὺς ἀπειθεῖς εἰς τὴν φρονημάδα τῶν δικαίων, νὰ κατασκευάσῃ λαὸν ἕτοιμον εἰς τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν.

18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης, καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς.

19 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος, εἶπεν αὐτῷ· Ἐγώ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρός σε, καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα.

20 Καὶ ἰδοὺ, ἔσῃ σιωπῶν, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦτα· ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἵτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.

21 Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.

22 Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ. καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέμενε κωφός.

23 Καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα·

25 Ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖ-

18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· καὶ πῶς νὰ τὸ γνωρίσω τοῦτο; διατὶ ἐγὼ εἶμαι γέροντας, καὶ ἡ γυναῖκά μου περασμένη ἀπὸ τὸν καιρόντης.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπέντου· ἐγὼ εἶμαι ὁ Γαβριὴλ ὁποῦ παραστέκομαι ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐστάλθηκα νὰ λαλήσω εἰς ἐσένα, καὶ νὰ σὲ εὐαγγελίσω ἐτοῦτα.

20 Καὶ νὰ, ὁποῦ θέλεις εἶσθαι βουβὸς, καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇς νὰ συντύχῃς, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ νὰ γένουν ἐτοῦτα· διατὶ δὲν ἐπίστευσες τὰ λόγιά μου, τὰ ὁποῖα θέλουν τελειωθῆ εἰς τὸν καιρόντους.

21 Καὶ ὁ λαὸς ἐστέκετον καὶ ἀνάμενε τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζαν πῶς ἀργοῦσε μέσα εἰς τὸν ναόν.

22 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς συντύχῃ· καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ὀπτασίαν εἶδε μέσα εἰς τὸν ναόν. καὶ αὐτὸς τοὺς ἔνευε· καὶ ἀπόμεινε βουβός.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίαςτου, ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του.

24 Καὶ ὕστερον ἀπ' ἐκείναις ταῖς ἡμέραις συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ ἡ γυναῖκά του· καὶ ἔκρυβε τοῦ λόγουτης πέντε μῆνες, καὶ ἔλεγεν·

25 Ὅτι τέτοιας λογῆς μὲ ἔκαμεν ὁ αὐθέντης μου εἰς ταῖς

ὃν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις.

26 Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεςάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ᾗ ὄνομα Ναζαρὲτ,

27 Πρὸς παρθένον μεμνηςευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὄνομα Ἰωσὴφ, ἐξ οἴκου Δαβὶδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου, Μαριάμ.

28 Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

29 Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ· καὶ διελογίζετο, ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος.

30 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.

31 Καὶ ἰδοὺ, συλλήψῃ ἐν γαςρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν· καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

32 Οὗτος ἔςαι μέγας, καὶ υἱὸς ὑψίςου κληθήσεται· καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

33 Καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔςαι τέλος.

ἡμέραις ταῖς ὁποίαις ἐπέβλεψεν εἰς ἐμένα νὰ εὐγάλῃ τὸ ὄνειδός μου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

26 Καὶ εἰς τὸν ἕκτον μῆνα ἀπεςάλθη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶναι Ναζαρὲτ,

27 Εἰς μίαν παρθένον ἀῤῥαβωνιασμένην μὲ ἄνδρα, τὸ ὀνομάτου Ἰωσὴφ, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Δαβίδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν, εἶπε· χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· ἐσὺ εἶσαι εὐλογημένη ἀνάμεσα εἰς ταῖς γυναῖκες.

29 Καὶ ἐκείνη ὡσὰν τὸν εἶδεν ἐσυγχίσθη εἰς τὰ λόγιά του· καὶ ἐσυλλογίζετον. τί λογῆς εἶναι ἐτοῦτος ὁ χαιρετισμός.

30 Καὶ λέγει της ὁ ἄγγελος· μὴν φοβᾶσαι Μαριάμ· διατὶ ηὗρες χάριν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

31 Καὶ θέλεις ἐγγαςρωθῇ, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν· καὶ νὰ καλέσῃς τὸ ὄνομά του Ἰησοῦν.

32 Ἐτοῦτος θέλει εἶσθαι μέγας, καὶ θέλει καλεσθῇ υἱὸς ὑψίςου· καὶ ὁ αὐθέντης ὁ Θεὸς θέλει τοῦ δώσει τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ τοῦ πατρός του·

33 Καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἡ βασιλεία του δὲν θέλει ἔχει τέλος.

U 2

34 Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σε, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.

36 Καὶ ἰδοὺ, Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου, καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς· καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ.

37 Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα.

38 Εἶπε δὲ Μαριάμ· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

39 Ἀναστᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα.

40 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ.

41 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ·

34 Καὶ ἡ Μαριὰμ εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς θέλει εἶσθαι ἐτοῦτο, ὁποῦ ἐγὼ ἄνδρα δὲν γνωρίζω;

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπέντης· πνεῦμα ἅγιον θέλει ἔλθη εἰς ἐσένα, καὶ δύναμις τοῦ ὑψίστου θέλει σε ἐπισκιάσει· διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ μέλλει νὰ γεννηθῇ ἀπὸ σένα ἅγιον, θέλει καλεσθῇ υἱὸς Θεοῦ.

36 Καὶ νὰ, καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου, ὁποῦ συνέλαβεν καὶ αὐτὴ υἱὸν εἰς τὸ γῆράς της· καὶ μὲ τοῦτον τὸν μῆνα ἔχει ἓξ μῆνες ἐγγαστρωμένη, αὐτὴ ὁποῦ ἦτον στεῖρα.

37 Διατὶ σιμᾶ εἰς τὸν Θεὸν κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον.

38 Καὶ εἶπε Μαριάμ· νὰ, ἡ δούλη τοῦ Κυρίου· καὶ ἂς μοῦ γένῃ κατὰ τὸν λόγον σου· καὶ ἐδιέβη ἀπ' αὐτὴν ὁ ἄγγελος.

39 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐσηκώθη ἡ Μαριὰμ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ὀρεινὴν μὲ σπουδὴν, εἰς πόλιν τοῦ Ἰούδα.

40 Καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν Ἐλισάβετ.

41 Καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν χαιρετισμὸν τῆς Μαρίας, ἐπήδησε τὸ βρέφος μέσα εἰς τὴν κοιλίαν της· καὶ ἐπλήσθη πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ·

42 Καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ
μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη
σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος
ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

43 Καὶ πόθεν μοι τοῦτο,
ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου
μου πρός με;
44 Ἰδοὺ γὰρ, ὡς ἐγένετο ἡ
φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ
ὦτά μου, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλ-
λιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ
μου.
45 Καὶ μακαρία ἡ πιστεύ-
σασα· ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς
λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυ-
ρίου.
46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Με-
γαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον·
47 Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦ-
μά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆ-
ρί μου·
48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν
ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ·
Ἰδοὺ γὰρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακα-
ριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί·

49 Ὅτι ἐποίησέ μοι με-
γαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον
τὸ ὄνομα αὐτοῦ·
50 Καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς
γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις
αὐτόν·
51 Ἐποίησε κράτος ἐν βρα-
χίονι αὐτοῦ· διεσκόρπισεν ὑ-
περηφάνους διανοίᾳ καρδίας
αὐτῶν.

42 Καὶ ἐξεφώνησε φωνὴν
μεγάλην, καὶ εἶπεν· εὐλογη-
μένη εἶσαι ἐσὺ μέσα εἰς ταῖς
γυναῖκαις, καὶ εὐλογημένος ὁ
καρπὸς τῆς κοιλίας σου.
43 Καὶ ἀπὸ ποῦ μοῦ εἶναι
ἐτοῦτο, νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ
αὐθέντη μου εἰς ἐμένα;
44 Διατὶ εὐθὺς ὁποῦ ἦλθεν
ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου εἰς
τὰ αὐτία μου, τὸ βρέφος ἐπή-
δησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του μέσα
εἰς τὴν κοιλίαν μου.
45 Καὶ καλότυχη εἶναι ἐκεί-
νη ὁποῦ ἐπίστευσεν· ὅτι θέλουσι
τελειωθῆ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλαλήθη-
καν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριον.
46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· με-
γαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον·
47 Καὶ τὸ πνεῦμά μου
ἠγαλλίασεν ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ
σωτῆρί μου·
48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν
ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ·
καὶ νὰ, ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστὰ
θέλουν μὲ καλοτυχήσει ὅλαις
αἱ γενεαῖς·
49 Διατὶ ὁ δυνατὸς ἔκαμεν
εἰς ἐμένα μεγάλα θαύματα,
καὶ τὸ ὄνομά του εἶναι ἅγιον·
50 Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη του
εἶναι εἰς γενεὰν εἰς ἐκείνους ὁ-
ποῦ τὸν φοβοῦνται·
51 Ἔκαμε δύναμιν μὲ τὰ
χέριά του· διεσκόρπισεν ὑπερη-
φάνους μὲ τὴν διάνοιαν τῆς
καρδίας των.

52 Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

53 Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς·

54 Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους,

55 (Καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήσθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ' αὐτῆς· καὶ συνέχαιρον αὐτῇ·

59 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον· καὶ ἐκάλουν αὐτὸ, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶπεν· Οὐχί· ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.

61 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν· Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐν τῇ συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ.

52 Ἐκαλίβασε δυνάστας ἀπὸ τὰ θρονιάτους, καὶ ὕψωσε ταπεινούς·

53 Τοὺς πεινασμένους ἐχόρτασεν ἀγαθὰ, καὶ τοὺς πλουσίους εὔγαλε καὶ τοὺς ἔστειλεν εὔκαιρους·

54 Ἐβοήθησε τὸν Ἰσραὴλ τὸ παιδί του, νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἐλεημοσύνην του,

55 (Καθὼς τὸ ἔταξε εἰς τοὺς πατέρας μας, εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἰς τὸ σπέρμα του) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἔμεινε μαζὺ μὲ τὴν Ἐλισάβετ ἕως τρεῖς μῆνες· καὶ ὕστερον ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτί της.

57 Καὶ ἐπλήρωσεν ὁ καιρὸς τῆς Ἐλισάβετ νὰ γεννήσῃ· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἀκουσάντο οἱ γειτόνοι της καὶ οἱ συγγενεῖς της, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεός του μετ' αὐτήν· καὶ τὴν ἐσυγχαίροντας.

59 Καὶ εἰς ταῖς ὀκτὼ ἡμέραις ἦλθαν νὰ περιτμίσουσι τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔκραζαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀπεκρίθη ἡ μάνα του, καὶ εἶπεν· ὄχι Ζαχαρίας· ἀλλὰ Ἰωάννης θέλει καλεσθῇ.

61 Καὶ λέγουν της· ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι εἰς τὴν γενεάν σου, ὁποῦ νὰ καλῆται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο.

62 Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν·

63 Καὶ αἰτήσας πινακίδιον, ἔγραψε, λέγων· Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐθαύμασαν πάντες.

64 Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ· καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν.

65 Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς· καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα.

66 Καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, λέγοντες· Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη πνεύματος ἁγίου· καὶ προεφήτευσε, λέγων.

68 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ·

69 Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ·

70 Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,

71 Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡ-

62 Καὶ ἔνευαν καὶ τὸν πατέρα του, τί θέλει νὰ τὸν καλέσουν.

63 Καὶ ἐζήτησε πινακίδα, καὶ ἔγραψε, λέγοντας· Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομά του. καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι.

64 Καὶ παρευθὺς ἀνοίχθη τὸ στόμα τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἡ γλῶσσά του· καὶ ἐλάλει καὶ ὕμνει τὸν Θεόν.

65 Καὶ φόβος ἦλθεν εἰς ὅλους ὅπου ἐκατοικοῦσαν τρυγύρωτους· καὶ εἰς ὅλα τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας ἐδιαλαλοῦνταν ὅλα τὰ λόγια ἐτοῦτα.

66 Καὶ ὅλοι τὰ ἔβαλλαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τους ὅσοι τὰ ἤκουσαν, καὶ ἔλεγαν· τί ἄρα θέλει εἶσθαι τὸ παιδίον ἐτοῦτο; καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτον μετ' αὐτό.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατήρ του ἐπληρώθη πνεῦμα ἅγιον· καὶ ἐπροφήτευσε, λέγοντας·

68 Ἂς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἔκαμε λύτρωσιν εἰς τὸν λαόν του·

69 Καὶ ἐσήκωσε δύναμιν σωτηρίας εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός του·

70 Καθὼς τὸ εἶπε διὰ μέσου τοῦ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος τῶν προφητῶν του,

71 Σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς ἐχ-

μῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς·

72 Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ·

73 Ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν,

74 Ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ,

75 Ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

76 Καὶ σὺ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ,

77 Τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

78 Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους·

79 Ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

80 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι· καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέ-

θρούς μας, καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ὅλονῶν ἐκεινῶν ὁποῦ μᾶς μισοῦσι·

72 Νὰ κάμῃ ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων μας, καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τῆς ἁγίας του διαθήκης·

73 Τὸν ὅρκον ἐκεῖνον ὁποῦ ὤμοσεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν πατέραμας, νὰ μᾶς δώσῃ,

74 Νὰ ἐλευθερωθοῦμεν ἐμεῖς χωρὶς φόβον ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας, νὰ τὸν λατρεύωμεν,

75 Μὲ ἁγιωσύνην καὶ δικαιοσύνην ὀμπροστάτου, εἰς ὅλαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μας.

76 Καὶ ἐσὺ, παιδίον, θέλεις καλεσθῇ προφήτης τοῦ ὑψίστου· διατὶ θέλεις ὑπάγει ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, νὰ ἑτοιμάσῃς ταῖς στράταις του,

77 Νὰ δώσῃς γνῶσιν σωτηρίας εἰς τὸν λαόν του, εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους·

78 Διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς ἐλεημοσύνης Θεοῦ ἡμῶν, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπίσκεψεν ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ ὑψηλᾶ·

79 Νὰ φέξῃ εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάθουνται εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, νὰ σιάσῃ τοὺς πόδαςμας εἰς τὴν στράταν τῆς εἰρήνης.

80 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐδυναμώνετον κατὰ τὸ πνεῦμα· καὶ ἦτον εἰς ταῖς ἐρημίαις

ρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

ἕως τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἔπρεπε νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν Ἰσραήλ.

Κεφ. β'. 2.

ΕΓένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

2 (Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη, ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.)

3 Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

4 Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ ἥτις καλεῖται Βηθλεὲμ, (διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαβὶδ,)

5 Ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικὶ, οὔσῃ ἐγκύῳ.

6 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν.

7 Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ· διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.

ΚΑΙ ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ εὐγῆκεν ὁρισμὸς ἀπὸ τὸν Καίσαρα τὸν Αὔγουστον, νὰ ἀπογραφῇ ὅλη ἡ οἰκουμένη.

2 (Ἐτούτη ἡ ἀπογραφὴ ἔγινε πρώτη, αὐθεντεύοντος τοῦ Κυρηνίου τὴν Συρίαν.)

3 Καὶ ἐπήγεναν ὅλοι νὰ ἀπογράφωνται, πᾶσα ἕνας εἰς τὴν ἰδικήν του πόλιν.

4 Καὶ ἀνέβη καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν Ναζαρὲτ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβὶδ ἡ ὁποῖα καλεῖται Βηθλεὲμ (μὲ τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἀπὸ τὴν φαμελίαν τοῦ Δαβὶδ,)

5 Νὰ ἀπογραφῇ μαζὺ μὲ τὴν Μαριὰμ ὁποῦ τὴν εἶχεν ἀῤῥαβωνιασμένην διὰ γυναῖκά του, ἡ ὁποῖα ἦτον ἐγγαστρωμένη.

6 Καὶ ὅταν ἦταν αὐτοὶ ἐκεῖ, ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραις νὰ γεννήσῃ αὐτή.

7 Καὶ ἐγέννησε τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον, καὶ τὸν ἐτύλιξε, καὶ τὸν ἐπλαγίασεν εἰς τὸ παχνί· διατὶ δὲν εἶχαν αὐτοὶ τόπον εἰς τὸ κονάκι.

8 Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.

9 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς· καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

10 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ·

11 Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβίδ.

12 Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· Εὑρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

13 Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου, αἰνούντων τὸν Θεὸν, καὶ λεγόντων·

14 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

15 Καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπῆλθον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ, καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν.

8 Καὶ ἦταν καὶ ποιμένες εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐμένασιν ἔξω εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἐφύλαγαν τὴν νύκτα τὸ κοπάδι τους.

9 Καὶ παρευθὺς ἄγγελος Κυρίου ἦλθεν εἰς αὐτοὺς, καὶ δόξα Κυρίου ἔλαμψε τριγύρου τους· καὶ ἐφοβήθηκαν μέγαν φόβον.

10 Καὶ ὁ ἄγγελος Κυρίου τοὺς εἶπε· μὴν φοβᾶσθε· διατὶ σᾶς εὐαγγελίζω χαρὰν μεγάλην, ἡ ὁποῖα θέλει εἶσθαι εἰς ὅλον τὸν λαόν·

11 Ὅτι σᾶς ἐγεννήθη σήμερον σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶναι Χριστὸς αὐθέντης, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβίδ.

12 Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σημάδι· ὅτι θέλετε εὕρει βρέφος τυλιμμένον, νὰ κείτεται μέσα εἰς τὸ παχνί.

13 Καὶ παρευθὺς μαζὺ μὲ τὸν ἄγγελον εὑρέθη πλῆθος στρατεύματος οὐρανίου, ὁποῦ ὕμνουσαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν·

14 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

15 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν ἀπ' αὐτοὺς οἱ ἄγγελοι καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν οὐρανὸν, οἱ ποιμένες εἶπαν ἀνάμεσά τους· γιὰ ἂς πᾶμεν λοιπὸν ἕως τὴν Βηθλεὲμ, νὰ εἰδοῦμεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὁποῦ ἔγινε, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἔκαμε νὰ γνωρίσωμεν.

16 Καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

17 Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου.

18 Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

19 Ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῆς, κατὰ τὸν νόμον Μωσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ,

23 (Καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου· Ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται·)

24 Καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν, κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυ-

16 Καὶ ἐπῆγαν γλήγορα, καὶ εὕρηκαν τὴν Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ τὸ βρέφος ὅπου ἐκείτετον εἰς τὸ παχνί.

17 Καὶ ὡσὰν εἶδαν εὐφήμησαν τὸν λόγον ὅπου τοὺς εἶπαν διὰ τὸ παιδὶ ἐτοῦτο.

18 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸ ἤκουσαν ἐθαύμασαν εἰς ἐκεῖνα ὅπου τοὺς εἶπαν οἱ ποιμένες.

19 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἐφύλαττεν ἐτοῦτα ὅλα τὰ λόγια, βάλλοντάς τα μέσα εἰς τὴν καρδίαν της.

20 Καὶ οἱ ποιμένες ἐγύρισαν, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν εἰς ὅλα ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν, καθὼς τοὺς ἐλαλήθη.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν ὀκτὼ ἡμέραις νὰ περιτμήσουσι τὸ παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασαν Ἰησοῦν, καθὼς τὸ ὠνόμασεν ὁ ἄγγελος, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῇ αὐτὸ εἰς τὴν κοιλίαν.

22 Καὶ ὅταν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραις τοῦ καθαρισμοῦ της, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, τὸν ἀνέβασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ τὸν παραστήσουν εἰς τὸν Θεὸν,

23 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου· ὅτι κάθε ἀρσενικὸν ὅπου ἀνοίγει μήτραν, θέλει καλεσθῇ ἅγιον εἰς τὸν Θεόν·)

24 Καὶ νὰ δώσουν θυσίαν, καθὼς τὸ λέγει εἰς τὸν νόμον τοῦ

ρίυ, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νοσσὺς περιςερῶν·

25 Καὶ ἰδὺ, ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἰερυσαλὴμ ᾧ ὄνομα Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπος ὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐπ᾽ αὐτόν.

26 Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίυ, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριςὸν Κυρίυ.

27 Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησῦν, τῦ ποιῆσαι αὐτὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμυ περὶ αὐτοῦ,

28 Καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·

29 Νῦν ἀπολύεις τὸν δῦλόν συ, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά συ, ἐν εἰρήνῃ·

30 Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μυ τὸ σωτήριόν συ,

31 Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν·

32 Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαῦ συ Ἰσραήλ.

33 Καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλυμένοις περὶ αὐτοῦ.

Θεῦ, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο περιςεροπύλια.

25 Καὶ τότε ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἰερυσαλὴμ τὸ ὄνομάτυ Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτῦτος ἦτον δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, καὶ ἀπαντέχειν παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦτον εἰς αὐτόν.

26 Καὶ ἦτον εἰς αὐτὸν προφητευμένον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, νὰ μὴν εἰδῇ θάνατον, πρὸ τοῦ νὰ εἰδῇ τὸν Χριςὸν Κυρίυ.

27 Καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν κινύμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὀπῦ ἐμβάζασιν οἱ γονεῖς τὸ παιδίον τὸν Ἰησῦν, νὰ κάμυν αὐτοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ νόμυ δι᾽ αὐτὸ,

28 Καὶ αὐτὸς τὸ ἐδέχθη μέσα εἰς ταῖς ἀγκάλαις τυ, καὶ εὐχαρίςησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·

29 Τῶρα ἐλευθερώνεις τὸν δῦλόν συ, αὐθέντη, μὲ εἰρήνην, κατὰ τὸν λόγον συ·

30 Διατὶ τὰ μάτιάμυ εἶδαν τὸ σωτήριόν συ,

31 Τὸ ὁποῖον ἑτοίμασες ὀμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων τῶν λαῶν·

32 Φῶς νὰ φωτίσῃ τὰ ἔθνη, καὶ δόξαν τῦ λαῦ συ τῦ Ἰσραήλ.

33 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα τυ ἐθαύμαζαν εἰς ἐκεῖνα ὀπῦ ἐλέγυνταν δι᾽ αὐτό.

34 Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον·

35 (Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία·) ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς.

37 Καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·

38 Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ.

40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ

34 Καὶ ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μαριὰμ τὴν μητέρα του· νὰ, ἐτοῦτος κεῖται εἰς πέσιμον καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ὁποῦ ἐναντιεῖται·

35 (Ἀμὴ ἐσένα, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν σου θέλει περάσει σπαθί·) διὰ νὰ ξεσκεπασθοῦσι διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν.

36 Καὶ (τότε) ἦτον καὶ ἡ Ἄννα ἡ προφήτης ἡ θυγατέρα τοῦ Φανουὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσήρ· καὶ αὐτὴ περασμένη πολλῶν χρονῶν, ἔστοντας νὰ ζήσῃ ἑπτὰ χρόνους μὲ τὸν ἄνδρα ἀφόντις ἐπανδρεύθη.

37 Καὶ ἐτούτη ἦτον χήρα ἕως ὀγδοήκοντα τεσσάρων χρονῶν, ἡ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, ἔστοντας νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ νηστείαις καὶ μὲ δέησες·

38 Καὶ ἐτούτη ἔστοντας νὰ ἔλθῃ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνταποκρινομένη ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, καὶ ἐλάλει διὰ τὸ παιδίον εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἀναμένασιν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν τους τὴν Ναζαρέτ.

40 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε,

ρίου, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν·

25 Καὶ ἰδοὺ, ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ ᾧ ὄνομα Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐπ' αὐτόν.

26 Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

27 Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν, τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ,

28 Καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·

29 Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ·

30 Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου,

31 Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν·

32 Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

33 Καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ.

Θεοῦ, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο περιστεροπούλια.

25 Καὶ τότε ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ ὄνομάτου Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος ἦτον δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, καὶ ἀπαντέχει παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦτον εἰς αὐτόν.

26 Καὶ ἦτον εἰς αὐτὸν προφητευμένον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, νὰ μὴν εἰδῇ θάνατον, πρὸ τοῦ νὰ εἰδῇ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

27 Καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν κινούμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐμβάζασιν οἱ γονεῖς τὸ παιδίον τὸν Ἰησοῦν, νὰ κάμουν αὐτοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ νόμου δι' αὐτὸ,

28 Καὶ αὐτὸς τὸ ἐδέχθη μέσα εἰς ταῖς ἀγκάλαις του, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·

29 Τώρα ἐλευθερώνεις τὸν δοῦλόν σου, αὐθέντη, μὲ εἰρήνην, κατὰ τὸν λόγον σου·

30 Διατὶ τὰ μάτιάμου εἶδαν τὸ σωτήριόν σου,

31 Τὸ ὁποῖον ἑτοίμασες ὀμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων τῶν λαῶν·

32 Φῶς νὰ φωτίσῃ τὰ ἔθνη, καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ σου τοῦ Ἰσραήλ.

33 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του ἐθαύμαζαν εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἐλέγουνταν δι' αὐτό.

34 Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον·

35 (Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία·) ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς.

37 Καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·

38 Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ.

40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ

34 Καὶ ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μαριὰμ τὴν μητέρα του· νά, ἐτοῦτος κεῖται εἰς πέσιμον καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ὁποῦ ἐναντιεῖται·

35 (Ἀμὴ ἐσένα, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν σου θέλει περάσει σπαθί·) διὰ νὰ ξεσκεπασθοῦσι διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν.

36 Καὶ (τότε) ἦτον καὶ ἡ Ἄννα ἡ προφήτης ἡ θυγατέρα τοῦ Φανουὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσήρ· καὶ αὐτὴ περασμένη πολλῶν χρονῶν, ἔστοντας νὰ ζήσῃ ἑπτὰ χρόνους μὲ τὸν ἄνδρα ἀφόντις ἐπανδρεύθη.

37 Καὶ ἐτοῦτη ἦτον χήρα ἕως ὀγδοήκοντα τεσσάρων χρονῶν, ἡ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, ἔστοντας νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ νηστείαις καὶ μὲ δέησες·

38 Καὶ ἐτούτη ἔστοντας νὰ ἔλθῃ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνταποκρινομένη ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, καὶ ἐλάλει διὰ τὸ παιδίον εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἀναμένουσιν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν τους τὴν Ναζαρέτ.

40 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε,

ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας· καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.

41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς, ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

44 Νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι, ἦλθον ἡμέρας ὁδόν· καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς.

45 Καὶ μὴ εὑρόντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ζητοῦντες αὐτόν.

46 Καὶ ἐγένετο, μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς.

47 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.

48 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν· καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· Τέκνον, τί ἐποίη-

καὶ ἐδυναμώνετον κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπληρῶτο σοφίας· καὶ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτον εἰς αὐτό.

41 Καὶ ἐπήγειναν οἱ γονεῖς του κάθε χρόνον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅταν ἔγινε δώδεκα χρονῶν, ἀνέβηκαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειώνοντες ταῖς ἡμέραις, ἐκεῖ ὁποῦ ἐγύριζαν ἐκεῖνοι, ἀπόμεινε τὸ παιδίον ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσάλήμ· καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του δὲν τὸ ἤξευραν.

44 Ἀμὴ λογιάζοντες πῶς νὰ εἶναι μὲ τὴν συνοδίαν, ἦλθαν μιᾶς ἡμέρας στράταν· καὶ τὸν ἀναζήτησαν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ εἰς τοὺς γνωρίμους.

45 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τὸν εὕρουν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, γυρεύοντές τον.

46 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραις, τὸν εὑρῆκαν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν ὁποῦ ἐκάθετον ἀνάμεσα εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ τοὺς ἄκουε, καὶ τοὺς ἐρώτα.

47 Καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουσαν, εἰς τὴν γνῶσιν του καὶ εἰς ταῖς ἀπόκρισές του.

48 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ἐξεπλάγησαν· καὶ λέγει του ἡ μητέρα του· παιδί μου, διατί μας ἔ-

σας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου
κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε.
49 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί
ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι
ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί
με;
50 Καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν
τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.
51 Καὶ κατέβη μετ' αὐ-
τῶν, καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ·
καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς.
καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει
πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν
τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.
52 Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σο-
φίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, καὶ χάριτι
παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

καμες ἔτζι; νὰ, ὁ πατήρ σου καὶ
ἐγὼ λυπούμενοι σὲ ἐγυρεύαμεν.
49 Καὶ εἶπέ τους· διατί με
γυρεύετε; δὲν ἐξεύρετε πῶς
κάμνει χρεία νὰ εἶμαι εἰς τὰ
πράγματα τοῦ πατρός μου;
50 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐνροίκη-
σαν τὸν λόγον ὁποῦ τοὺς εἶπε.
51 Καὶ ἐκατέβη μαζί τους,
καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ·
καὶ τοὺς ὑποτάσσετον. καὶ ἡ
μητέρα του ἐφύλαττεν ὅλα τὰ
λόγια ἐκεῖνα μέσα εἰς τὴν
καρδίαν της.
52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκοπτε
καὶ αὔξανεν καὶ εἰς τὴν σοφίαν
καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ εἰς
τὴν χάριν σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν
καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Κεφ. γ'. 3.

ἘΝ ἔτει δὲ πεντεκαιδεκάτῳ
τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου
Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Πον-
τίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ
τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαί-
ας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ
ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος
τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτι-
δος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς
Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος,
2 Ἐπ' Ἀρχιερέων Ἄννα
καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα
Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζα-
χαρίου υἱὸν, ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΚΑΙ εἰς τοὺς δεκαπέντε χρό-
νους τῆς αὐθεντείας τοῦ
Τιβερίου Καίσαρος, ὅταν αὐ-
θέντευεν ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος
τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ὅταν ὁ Ἡ-
ρώδης ἦτον τετράρχης τῆς Γα-
λιλαίας καὶ ὁ ἀδελφός του ὁ Φί-
λιππος τετράρχης τῆς Ἰτου-
ραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώ-
ρας, καὶ Λυσανίας τετράρχης
τῆς Ἀβιληνῆς,
2 Εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀρχιε-
ρέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἦλθε
λόγος Θεοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν
υἱὸν τοῦ Ζαχαρίου μέσα εἰς
τὴν ἔρημον.

3 Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

5 Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας·

6 Καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

7 Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας· καὶ μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

9 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν

3 Καὶ ἐπῆγεν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκήρυττε βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν λόγων τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, ὁποῦ λέγει· φωνὴ ἐκείνου ὁποῦ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσετε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου, κάμετε ἴσους τοὺς δρόμους του.

5 Κάθε λαγκάδι θέλει γεμίσει, καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνὸ θέλει ταπεινωθῇ· καὶ τὰ στραβὰ θέλουσιν ἰσιάσει, καὶ ἡ κακοπεριπάτηταις στράταις θέλουν γένει ἴσαις·

6 Καὶ κάθε ἄνθρωπος θέλει εἰδῇ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

7 Ἔλεγε λοιπὸν εἰς τοὺς ὄχλους ὁποῦ εὔγαιναν νὰ βαπτισθοῦσιν ἀπ' αὐτόν· παιδία τῆς ὄχεντρας, τίς σᾶς ἔδειξε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ;

8 Κάμετε τὸ λοιπὸν καρποὺς ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιοι μετανοίας· καὶ μὴν ἀρχίσετε νὰ λέγετε ἀναμεσάσας· ἐμεῖς ἔχομεν πατέρα τὸν Ἀβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται ἀπὸ ταῖς πέτραις ἐτούταις νὰ ἐξαναστήσῃ παιδία εἰς τὸν Ἀβραάμ.

9 Καὶ νὰ καὶ τὸ πελέκι ὁποῦ κεῖται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου· κάθε δένδρον ὁποῦ δὲν κάμνει

καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς
πῦρ βάλλεται.
10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ
ὄχλοι, λέγοντες· Τί οὖν ποιή-
σομεν;
11 Ἀποκριθεὶς δὲ λέγει
αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας,
μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι· καὶ ὁ
ἔχων βρώματα, ὁμοίως ποιεί-
τω.
12 Ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι
βαπτισθῆναι, καὶ εἶπον πρὸς
αὐτόν· Διδάσκαλε, τί ποιή-
σομεν;
13 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατε-
ταγμένον ὑμῖν πράσσετε.
14 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν καὶ
στρατευόμενοι, λέγοντες· Καὶ
ἡμεῖς τί ποιήσομεν; καὶ εἶπε
πρὸς αὐτούς· Μηδένα διασεί-
σητε, μηδὲ συκοφαντήσητε·
καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις
ὑμῶν.
15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ,
καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν
ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ
Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ
Χριστὸς,
16 Ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης,
ἅπασι λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι
βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσ-
χυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς
λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημά-
των αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτί-

καλὸν καρπὸν, κόπτεται, καὶ
βάνεται εἰς τὴν φωτιά.
10 Καὶ οἱ ὄχλοι τὸν ἐρω-
τοῦσαν, καὶ τοῦ ἔλεγαν· τί νὰ
κάμωμεν λοιπόν;
11 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀποκρί-
θη, καὶ λέγει τους· ἐκεῖνος ὅπου
ἔχει δύο φορέματα, ἂς δώσῃ
τὸ ἕνα ἐκείνου ὅπου δὲν ἔχει· τὸ
αὐτὸ ἂς κάμῃ καὶ ἐκεῖνος, ὅπου
ἔχει φαγητά.
12 Καὶ ἦλθαν καὶ οἱ τε-
λῶναι νὰ βαπτισθοῦσι, καὶ λέ-
γουν του· διδάσκαλε, τί νὰ κά-
μωμεν;
13 Καὶ τοὺς εἶπε· τίποτες
περισσότερον μὴν ζητᾶτε ἔξω
ἀπὸ τὸ διατεταγμένον σας.
14 Ἐρωτοῦσάν τον καὶ οἱ
στρατιῶται, καὶ ἔλεγαν· ἀμὴ
ἐμεῖς τί νὰ κάμωμεν; καὶ εἶ-
πέν τους· κανένα νὰ μὴν διασεί-
σετε, μὴ δὲ νὰ συκοφαντή-
σετε· καὶ νὰ εἶσθε εὐχαριστη-
μένοι εἰς τὴν ῥόγαν σας.
15 Καὶ ἐλπίζοντας ὁ λαὸς,
καὶ διαλογιζόμενοι ὅλοι μέσα
τους διὰ τὸν Ἰωάννην, μήπως
καὶ ἤθελεν εἶσθαι αὐτὸς ὁ
Χριστὸς,
16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης εἰς
ὅλους, καὶ εἶπεν· ἐγὼ σᾶς βα-
πτίζω μὲ νερόν· ἀμὴ ἔρχεται ὁ
δυνατώτερός μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ
δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ λου-
ρίον τῶν ὑποδημάτων του αὐ-

σει ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ πυρί.

τὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ φωτίαν.

17 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ· καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

17 Εἰς τοῦ ὁποίου τὸ χέρι εἶναι τὸ φτυάρι· καὶ θέλει καθαρίσει τὸ ἀλώνι του· καὶ θέλει μαζώξει τὸ σιτάρι εἰς τὸ ἱμπάρι του· καὶ τὸ ἄχυρον θέλει τὸ κατακαύσει μὲ φωτίαν ὅπου δὲν σβεῖ ποτέ.

18 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.

18 Καὶ ἄλλα πολλὰ παρακινῶν εὐαγγέλιζε τὸν λαόν.

19 Ὁ δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρώδης,

19 Καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἔσοντας νὰ ἐλέγχετον ἀπ' αὐτὸν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φιλίππου, καὶ διὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἡρώδης,

20 Προσέθηκε καὶ τοῦτο ἐπὶ πᾶσι, καὶ κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

20 Ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ ἐσφάλισε τὸν Ἰωάννην μέσα εἰς τὴν φυλακήν.

21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν, καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος, καὶ προσευχομένου, ἀνεῳχθῆναι τὸν οὐρανόν·

21 Καὶ ὅταν ἐβαπτίζετον ὅλος ὁ λαὸς, ἐκεῖ ὅπου ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπροσεύχετον, ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοί·

22 Καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ εἴδει, ὡσεὶ περιστερὰν, ἐπ' αὐτόν· καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι, λέγουσαν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν σοὶ ηὐδόκησα.

22 Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκατέβη μὲ σωματικὸν εἶδος, ὡσὰν περιστέρι, ἀπάνω εἰς αὐτόν· καὶ νὰ, καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὅπου ἔλεγεν· ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, εἰς ἐσένα ἀναπαύομαι.

23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὢν (ὡς ἐνομίζετο) υἱὸς Ἰωσὴφ, τοῦ Ἡλὶ,

23 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἦτον ὡσὰν νὰ ἄρχιζε τριάντα χρονῶν. καθὼς ἐλογιάζετον νὰ εἶναι υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ Ἡλί.

24 Τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευὶ, τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἰαννὰ, τοῦ Ἰωσὴφ,

24 Καὶ ὁ Ἡλὶ τοῦ Ματθᾶν· καὶ ὁ Ματθᾶν τοῦ Λευί· καὶ ὁ Λευὶς τοῦ Μελχί· καὶ ὁ Μελχὶς τοῦ Ἰαννά· καὶ ὁ Ἰαννὰ τοῦ Ἰωσήφ.

25 Τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμὼς, τοῦ Ναοὺμ, τοῦ Ἐσλὶ, τοῦ Ναγγαὶ,

25 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ Ματταθίου· καὶ ὁ Ματταθίας τοῦ Ἀμώς· καὶ Ἀμὼς τοῦ Ναούμ· καὶ Ναοὺμ τοῦ Ἐσλί· καὶ ὁ Ἐσλὶς τοῦ Ναγγαί.

26 Τοῦ Μαὰθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεῒ, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰούδα,

26 Καὶ ὁ Ναγγαὶ τοῦ Μαάθ· καὶ Μάαθ τοῦ Ματταθίου· καὶ Ματταθίας τοῦ Σεμεΐ· καὶ Σεμεῒς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰούδα.

27 Τοῦ Ἰωαννᾶ, τοῦ Ῥησὰ, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιὴλ, τοῦ Νηρὶ,

27 Καὶ Ἰούδας τοῦ Ἰωαννά· καὶ Ἰωαννὰς τοῦ Ῥησά· καὶ Ῥησᾶς τοῦ Ζοροβάβελ· καὶ Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιήλ· καὶ Σαλαθιὴλ τοῦ Νηρί.

28 Τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἀδδὶ, τοῦ Κωσὰμ, τοῦ Ἐλμωδὰμ, τοῦ Ἢρ,

28 Καὶ Νηρὶς τοῦ Μελχί· καὶ Μελχὶς τοῦ Ἀδδί· καὶ Ἀδδὶς τοῦ Κωσάμ· καὶ Κωσὰμ τοῦ Ἐλμωδάμ· καὶ Ἐλμωδὰμ τοῦ Ἢρ.

29 Τοῦ Ἰωσὴ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρεὶμ, τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευὶ,

29 Καὶ Ἢρ τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἐλιέζερ· καὶ Ἐλιέζερ τοῦ Ἰωρείμ· καὶ Ἰωρεὶμ τοῦ Ματθάτ· καὶ Ματθὰτ τοῦ Λευί.

30 Τοῦ Συμεὼν, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰωνὰν, τοῦ Ἐλιακεὶμ,

30 Καὶ Λευὶ τοῦ Συμεών· καὶ Συμεὼν τοῦ Ἰούδα· καὶ ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰωνάν· καὶ Ἰωνὰν τοῦ Ἐλιακείμ.

31 Τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνὰν, τοῦ Ματταθὰ, τοῦ Ναθὰν, τοῦ Δαβὶδ,

31 Καὶ Ἐλιακεὶμ τοῦ Μελεᾶ· καὶ Μελεᾶς τοῦ Μαϊνάν· καὶ Μαϊνὰν τοῦ Ματταθά· καὶ Ματταθὰς τοῦ Ναθάν· καὶ Ναθὰν τοῦ Δαβίδ,

32 Τοῦ Ἰεσσαὶ, τοῦ Ὠβὴδ,

32 Καὶ Δαβὶδ τοῦ Ἰεσσαί· καὶ Ἰεσσαὶ τοῦ Ὠβήδ· καὶ Ὠβὴδ

τῦ Βοὸζ, τῦ Σαλμὼν, τῦ Ναασσὼν,

τῦ Βοόζ· καὶ Βοὸζ τῦ Σαλμών· καὶ Σαλμὼν τῦ Ναασσών.

33 Τῦ Ἀμιναδὰβ, τῦ Ἀρὰμ, τῦ Ἐσρὼμ, τῦ Φαρὲς, τῦ Ἰῦδα,

33 Καὶ Ναασσὼν τῦ Ἀμιναδάϐ· καὶ Ἀμιναδὰϐ τῦ Ἀράμ· καὶ Ἀρὰμ τῦ Ἐσρώμ· καὶ Ἐσρὼμ τῦ Φαρές· καὶ Φαρὲς τῦ Ἰῦδα.

34 Τῦ Ἰακὼβ, τῦ Ἰσαὰκ, τῦ Ἀβραὰμ, τῦ Θάρα, τῦ Ναχὼρ,

34 Καὶ Ἰῦδας τῦ Ἰακώϐ· καὶ Ἰακὼϐ τῦ Ἰσαάκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τῦ Ἀϐραάμ· καὶ Ἀϐραὰμ τῦ Θάῤῥα· καὶ Θάῤῥας τῦ Ναχώρ·

35 Τῦ Σαρῦχ, τῦ Ῥαγαῦ, τῦ Φαλὲκ, τῦ Ἔβερ, τῦ Σαλὰ,

35 Καὶ Ναχὼρ τῦ Σερῦχ· καὶ Σερῦχ τῦ Ῥαγαῦ· καὶ Ῥαγαῦ τῦ Φαλέκ· καὶ Φαλὲκ τῦ Ἔϐερ· καὶ Ἔϐερ τῦ Σαλά.

36 Τῦ Καϊνὰν, τῦ Ἀρφαξὰδ, τῦ Σὴμ, τῦ Νῶε, τῦ Λάμεχ,

36 Καὶ Σαλὰ τῦ Καϊνάν· καὶ Καϊνὰν τῦ Ἀρφαξὰδ· καὶ Ἀρφαξὰδ τῦ Σήμ· καὶ Σὴμ τῦ Νῶε· καὶ Νῶε τοῦ Λάμεχ.

37 Τῦ Μαθυσάλα, τῦ Ἐνὼχ, τῦ Ἰαρὲδ, τῦ Μαλελεὴλ, τῦ Καϊνὰν,

37 Καὶ Λάμεχ τῦ Μαθυσάλα· καὶ Μαθυσάλα τῦ Ἐνώχ· καὶ Ἐνὼχ τῦ Ἰάρεδ· καὶ Ἰάρεδ τῦ Μαλελεήλ· καὶ Μαλελεὴλ τῦ Καϊνάν.

38 Τῦ Ἐνὼς, τῦ Σὴθ, τοῦ Ἀδὰμ, τῦ Θεῦ.

38 Καὶ Καϊνὰν τῦ Ἐνώς· καὶ Ἐνὼς τοῦ Σήθ· και Σὴθ τῦ Ἀδάμ· καὶ Ἀδὰμ τῦ Θεῦ.

Κεφ. δ'. 4.

ἸΗΣΟΥ͂Σ δὲ πνεύματος ἁγίου πλήρης ὑπέστρεψεν ἀπὸ τῦ Ἰορδάνυ· καὶ ἤγετο ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον,

ΚΑΙ ὁ Ἰησῦς γεμάτος Πνεῦμα ἅγιον ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην· καὶ ἐφέρετον διὰ μέσα τῦ πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον,

2 Ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλυ. καὶ οὐκ ἔφαγεν ὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελε-

2 Καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὸν διάϐολον σαράντα ἡμέραις. καὶ τίποτες δὲν ἔφαγεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη-

σθεισῶν αὐτῶν, ὕστερον ἐπείνασε.

3 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.

4 Καὶ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν, λέγων· Γέγραπται, ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι Θεοῦ.

5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν, ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου.

6 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· Σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν, καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν· ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ᾧ ἐὰν θέλω, δίδωμι αὐτήν.

7 Σὺ οὖν ἐὰν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πάντα.

8 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· γέγραπται γάρ· Προσκυνήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.

9 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰ ὁ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν κάτω·

10 Γέγραπται γάρ· Ὅτι τοῖς

σαν αὐταῖς αἱ ἡμέραις, ὕστερον ἐπείνασε.

3 Καὶ λέγει του ὁ διάβολος· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῆς πέτρας ἐτούτης νὰ γένη ψωμί.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· εἶναι γεγραμμένον, ὅτι ὄχι μόνον μὲ ψωμὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγον Θεοῦ.

5 Καὶ ἀνεβάζωντάς τον ὁ διάβολος εἰς ἕνα ὑψηλὸν ὄρος, τοῦ ἔδειξεν ὅλαις ταῖς βασιλείαις τοῦ κόσμου εἰς μίαν στιγμὴν καιροῦ.

6 Καὶ εἶπέν του ὁ διάβολος· ἐσένα θέλω δώσει ἐτούτην τὴν ἐξουσίαν ὅλην, καὶ τὴν δόξαν τους· ὅτι ἐμένα ἐπαραδόθη, καὶ ὅ τινος θέλω, τὴν δίδω.

7 Ἐὰν ἐσὺ λοιπὸν μὲ προσκυνήσῃς ὀμπροστά μου, θέλουν εἶσθαι ὅλα ἰδικά σου.

8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν του· ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· θέλεις προσκυνήσει τὸν αὐθέντην τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει.

9 Καὶ ἔφερέ τον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔστησέ τον ἀπάνω εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱεροῦ· καὶ εἶπέν του· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ῥίξε τοῦ λόγου σου ἀπ' ἐδῶ κάτω·

10 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον·

ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε.

11 Καὶ ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

12 Καὶ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι εἴρηται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος, ἀπέστη ἀπ᾽ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.

14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ φήμη ἐξῆλθε καθ᾽ ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρὲτ, οὗ ἦν τεθραμμένος· καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.

17 Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·

18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ᾽ ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίζεσθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμα-

ὅτι θέλει προστάξει τοὺς ἀγγέλους του διὰ λόγου σου, νὰ σὲ διαφυλάξουν.

11 Καὶ νὰ σὲ φέρουν ἀπάνω εἰς τὰ χέρια τους, διὰ νὰ μὴν σκοντάψῃ εἰς τὴν πέτραν τὸ ποδάρι σου.

12 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· ἐλαλήθη· δὲν θέλεις δοκιμάσει Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ τελειώνοντας κάθε πειρασμὸν, ὁ διάβολος ἐμάκρυνεν ἀπ᾽ αὐτὸν ἕως τὸν (διωρισμένον) καιρόν.

14 Καὶ ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ ἡ φήμη εὐγῆκεν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν διὰ λόγου του.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, δοξαζόμενος ἀπὸ ὅλους.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρὲτ, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἀναθρεμμένος· καὶ ἐμβῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἐσηκώθη νὰ διαβάσῃ.

17 Καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀνοίγοντας τὸ βιβλίον, εὑρῆκε τὸν τόπον ὁποῦ ἦτον γεγραμμένον·

18 Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἀπάνω εἰς ἐμὲ, καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἔχρισε· καὶ μὲ ἔστειλε διὰ νὰ εὐαγγελίσω τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἰατρεύσω ἐκείνους ὁποῦ ἔχουν καρ-

λύτοις ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει,

19 Κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν.

20 Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ, ἐκάθισε· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ.

21 Ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτούς· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.

22 Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ, καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;

23 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοὺμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.

24 Εἶπε δέ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

25 Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν, πολλαὶ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλίου ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς

δίαν ῥαγισμένων, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς σκλαβωμένους, καὶ ξανάβλεψιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, νὰ πέμψω μὲ συγχώρησιν τοὺς πληγωμένους,

19 Νὰ κηρύξω χρόνον Κυρίου δεκτόν.

20 Καὶ σφαλῶντας τὸ βιβλίον, καὶ δίδωντάςτο τοῦ ὑπηρέτου, ἐκάθισε· καὶ τὰ μάτια ὅλονῶν ὅπου ἦταν εἰς τὸ συναγώγι ἀτένιζαν εἰς αὐτόν.

21 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· ὅτι σήμερον ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ἐτούτη εἰς τὰ αὐτία σας.

22 Καὶ ὅλοι ἐμαρτυροῦσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐθαύμαζαν εἰς τὰ λόγια τὰ χαριτωμένα, ὅπου ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ἔλεγαν· δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ;

23 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· ἐξάπαντος θέλετε μοῦ εἰπεῖ τὴν παραβολὴν ἐτούτην· ἰατρὲ, θεράπευσε τοῦ λόγου σου· ὅσα ἀκούσαμεν ὅπου ἔγιναν εἰς τὴν Καπερναοὺμ, κάμε τα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα σου.

24 Καὶ εἶπε· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οὐδὲ κανένας προφήτης εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα του.

25 Καὶ ἐπ' ἀληθείας σᾶς λέγω, πολλαῖς χήραις ἦταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἠλίου εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ὅταν ἐσφάλησεν

ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·

26 Καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας, εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, πρὸς γυναῖκα χήραν.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ· καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμὰν ὁ Σύρος.

28 Καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ, ἀκούοντες ταῦτα.

29 Καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ᾠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν.

30 Αὐτὸς δὲ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.

31 Καὶ κατῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ πόλιν τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἦν διδάσκων αὐτοὺς ἐν τοῖς σάββασι.

32 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ,

34 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀ-

ὁ οὐρανὸς τρεῖς ἥμισυ χρόνους, εἰς τόσον ὁποῦ ἔγινε μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν γῆν.

26 Καὶ εἰς οὐδὲ καμίαν ἀπ' αὐταῖς ἐστάλθη ὁ Ἠλίας, παρὰ εἰς Σάρεφθα τῆς Σιδῶνος, εἰς γυναῖκα χήρα.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ· καὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐκαθαρίσθη, παρὰ Νεεμὰν ὁ Σύρος.

28 Καὶ ὅλοι ἐγέμισαν θυμὸν εἰς τὸ συναγώγι, ἀκούοντες τὰ λόγια ἐτοῦτα.

29 Καὶ ἐσηκώθηκαν καὶ ἐδιώξαντον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ ἐπῆγάντον ἕως εἰς τὸ ὀφρῦδι τοῦ ὄρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ πόλις των κτισμένη, διὰ νὰ τὸν ξεκρημνίσουν.

30 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μέσην τους, καὶ ἐδιέβη.

31 Καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἡ ὁποῖα εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας· καὶ τοὺς ἐδίδασκε εἰς τὰ σάββατα.

32 Καὶ ἐξεπλήττουνταν εἰς τὴν διδαχήν του· ὅτι τὰ λόγιά του ἦταν ἐξουσιαστικά.

33 Καὶ εἰς τὴν συναγωγὴν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ εἶχε πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνήν,

24 Καὶ εἶπεν· ἄφες ὦ Ἰησοῦ Ναζαρηνὲ, τί ἔχεις νὰ κάμῃς

πολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ῥίψαν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον εἰς τὸ μέσον, ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, μηδὲν βλάψαν αὐτόν.

36 Καὶ ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας· καὶ συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ ἐξέρχονται;

37 Καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον τῆς περιχώρου.

38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος· ἡ πενθερὰ δὲ τοῦ Σίμωνος ἦν συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ αὐτῆς.

39 Καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐτῆς, ἐπετίμησε τῷ πυρετῷ, καὶ ἀφῆκεν αὐτήν. παραχρῆμα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει αὐτοῖς.

40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου, πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦντας νόσοις ποικίλαις, ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ ἑνὶ ἑκάστῳ αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐπιθεὶς, ἐθεράπευσεν αὐτούς.

41 Ἐξήρχετο δὲ καὶ δαιμό-

μὲ τοῦ λόγου μας; ἦλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; ἐξεύρω ποῖος εἶσαι· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ἀποστομώσου, καὶ εὔγα ἀπ' αὐτόν. καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν ἔῤῥιξεν εἰς τὴν μέσην, καὶ εὐγῆκεν ἀπ' αὐτόν, καὶ δὲν τὸν ἔβλαψε τίποτες.

36 Καὶ μεγάλη τρομάρα τοὺς ἐπίασεν ὅλους· καὶ ἐσυντύχεναν ἀνάμεσάτους, καὶ ἔλεγαν· τί εἶναι ἐτοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὅτι μὲ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν προστάσσει τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ εὐγένουσι;

37 Καὶ ἡ φήμητου εὐγῆκεν εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς περιχώρου.

38 Καὶ σηκωνώμενος ἀπὸ τὴν συναγωγήν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος· καὶ ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκρατειέτο ἀπὸ μεγάλην θέρμην· καὶ ἐπαρακάλεσάν τον δι' αὐτήν.

39 Καὶ ἐστόντας νὰ πάγῃ ἀπάνωθής νὰ σταθῇ, ἐπρόσταξε τὴν θέρμην, καὶ ἄφησέντην· καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

40 Καὶ ὅταν ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀσθενημένους ἀπὸ διάφοραις ἀσθένειαις, τοὺς ἔφεραν εἰς αὐτόν· καὶ αὐτὸς βάνωντας ἀπάνω εἰς καθένα τὸ χέριτου, τοὺς ἰάτρευε.

41 Καὶ εὔγεναν καὶ πολλὰ

να ἀπὸ πολλῶν, κράζοντα καὶ λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα αὐτὰ λαλεῖν, ὅτι ᾔδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι.

δαιμόνια ἀπὸ πολλοὺς, ὁποῦ ἔκραζαν καὶ ἔλεγαν· ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. καὶ μὲ ὀργὴν τὰ ἐπρόσταξε, καὶ δὲν τὰ ἄφινε νὰ λαλοῦσιν, ὅτι ἤξευραν πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός.

42 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον, καὶ οἱ ὄχλοι ἐζήτουν αὐτὸν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ· καὶ κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

42 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν εὐγῆκε καὶ ἐδιέβη εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ τὸ πλῆθος τὸν ἐγύρευε, καὶ ἐπῆγαν ἕως ἐκεῖ· καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ μὴν παγένῃ ἀπ' αὐτούς.

43 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ὅτι καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις πόλαις κάμνει χρεία νὰ εὐαγγελίσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι διὰ τοῦτο ἐστάλθηκα.

44 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

44 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

Κεφ. ε. 5.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἦν ἑστὼς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ·

Καὶ ὅταν ὁ ὄχλος τὸν ἐπλάκωσε νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐστέκετον εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ·

2 Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα.

2 Καὶ εἶδε δύο μονόξυλα ὁποῦ ἐστέκουνται εἰς τὴν λίμνην· καὶ οἱ ψαράδες εὐγένοντες ἀπὸ τὰ μονόξυλα ἐξέπλυναν τὰ δίκτυα.

3 Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους.

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μονόξυλα, τὸ ὁποῖον ἦτον τοῦ Σίμωνος, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν μακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ ἐκάθισε καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους ἀπὸ τὸ μονόξυλον.

4 Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον.

6 Καὶ τοῦτο ποιήσαντες, συνέκλεισαν ἰχθύων πλῆθος πολύ· διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.

7 Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον, καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά.

8 Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος, προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·

9 Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ᾗ συνέλαβον·

10 Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν.

4 Καὶ ὡσὰν ἔπαυσε νὰ λαλῇ, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα· πάγετε βαθύτερα, καὶ ῥίξετε τὰ δίχτυά σας νὰ ψαρέψετε.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ λέγει τοῦ· διδάσκαλε, ὅλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν, καὶ δὲν ἐπιάσαμεν τίποτες· ἀμὴ τῶρα μὲ τὸν λόγον σου νὰ ῥίξω τὸ δίχτυ.

6 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐτοῦτο, ἐσφάλισαν πολὺ πλῆθος ψαρίων, ὁποῦ τὸ δίχτυ τους ἐσχίζουνταν.

7 Καὶ ἔνευψαν τοὺς συντρόφους τους ὁποῦ ἦταν εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλον, νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν· καὶ ἦλθαν, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο μονόξυλα, τόσον ὁποῦ ἤθελαν νὰ βολίσουν.

8 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ἐτοῦτο ὁ Σίμων Πέτρος, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ, λέγοντας· αὐθέντη, εὔγα ἀπὸ μένα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός·

9 Διατὶ τοὺς ἐπίασε τρομάρα, καὶ αὐτὸν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους ὁποῦ ἦταν μαζύ του, διὰ τὸ κυνήγι τῶν ψαρίων ὁποῦ ἐπίασαν·

10 Ὁμοίως καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἦταν σύντροφοι μὲ τὸν Σίμωνα. καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα· μὴν φοβᾶσαι· ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπρος ἃ θέλεις πιάνει ἀνθρώπους ζωντανούς.

11 Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν μιᾷ τῶν πόλεων, καὶ ἰδού, ἀνὴρ πλήρης λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐδεήθη αὐτοῦ, λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

13 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, εἰπών· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ.

14 Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, καθὼς προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

15 Διήρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ· καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν, καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ προσευχόμενος.

17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων· καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ Νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱε-

11 Καὶ ὡσὰν εὔγαλαν τὰ μονόξυλα εἰς τὴν γῆν, τὰ ἄφηκαν ὅλα, καὶ τοῦ ἀκολούθησαν.

12 Καὶ μίαν φορὰν εὑρισκόμενος εἰς μίαν πόλιν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος λέπρα· καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐπαρακάλει, λέγοντας· αὐθέντη, ἐὰν θέλῃς, δύνεσαι νὰ μὲ καθαρίσῃς.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τὸ χέρι του, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· θέλω, καθαρίσου. καὶ παρευθὺς εὐγῆκεν ἀπ' αὐτὸν ἡ λέπρα.

14 Καὶ αὐτὸς τοῦ ἐπαράγγειλε νὰ μὴν εἰπῇ κανενὸς τίποτες· ἀλλὰ τοῦ εἶπε· πάγενε δεῖξε τοῦ λόγου σου εἰς τὸν ἱερέα, καὶ πρόσφερε τὸ δῶρόν σου διὰ τὸν καθαρισμόν σου, καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτωνῶν.

15 Καὶ ἡ φήμη του περισσότερον ἐπάγενε τριγύρου· καὶ ἐμαζώνουνταν ὄχλοι πολλοὶ νὰ ἀκούουν, καὶ νὰ ἰατρεύουνται ἀπ' αὐτὸν ἀπὸ ταῖς ἀσθένειαίς τους.

16 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπαραμέριζεν εἰς ἐρημίαις, καὶ ἐπροσεύχουντον.

17 Καὶ ἔγινε μιὰ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε· καὶ ἐκάθουνταν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἤλθασιν ἀπὸ κάθε τόπον τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ

ρυσαλήμ· καὶ δύναμις Κυρίυ ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτάς.

18 Καὶ ἰδὺ, ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος· καὶ ἐζήτυν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν, καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτῦ.

19 Καὶ μὴ εὑρόντες διὰ ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα, διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τῦ Ἰησῦ.

20 Καὶ ἰδὼν τὴν πίςιν αὐτῶν, εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι συ.

21 Καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, λέγοντες· Τίς ἐςιν ὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός;

22 Ἐπιγνὺς δὲ ὁ Ἰησῦς τὺς διαλογισμὺς αὐτῶν, ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτύς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

23 Τί ἐςιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι συ· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι καὶ περιπάτει;

24 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξυσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ ἐπὶ τῆς

δύναμις τῦ Κυρίυ ἦτον εἰς τὸ νὰ ἰατρεύωνται αὐτοί.

18 Καὶ νὰ, καὶ (ἔρχονται) ἄνδρες καὶ ἐσήκωναν ἄνθρωπον ἀπάνω εἰς κρεββάτι, ὁ ὁποῖος ἦτον παράλυτος· καὶ ἐγύρευαν νὰ τὸν ἐμβάσυν μέσα, καὶ νὰ τὸν βάλυν ὀμπροςᾶ τυ.

19 Καὶ ἔςοντας νὰ μὴν εὕρυν ἀπὸ πῦ νὰ τὸν ἐμβάσυν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀνέβηκαν ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, καὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τὸν ἐκατέβασαν μαζὺ μὲ τὸ κρεββάτι εἰς τὴν μέσην καὶ ἔβαλλάν τον ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Ἰησῦν.

20 Καὶ ὁ Ἰησῦς ὡσὰν εἶδε τὴν πίςιν αὐτῶν, εἶπεν εἰς τὸν παράλυτον· ἄνθρωπε, σῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις συ.

21 Καὶ ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι νὰ διαλογίζυνται, καὶ νὰ λέγυν· Τίς εἶναι ἐτῦτος ὁπῦ βλασφημᾶ; τίς δύνεται νὰ συγχωρέσῃ ἁμαρτίαις, παρὰ μόνος ὁ Θεός;

22 Καὶ ὁ Ἰησῦς γνωρίζοντας τὺς διαλογισμύς τυς, ἀπεκρίθη, καὶ τὺς εἶπε· τί διαλογίζεσθε μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;

23 Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῇ τινάς· σῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις συ· ἢ νὰ εἰπῇ· σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει;

24 Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ ἔχει ἐξυσίαν

γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ·) Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρας τὸ κλινίδιόν σου, πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.

25 Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ ἐπλήσθησαν φόβου, λέγοντες· Ὅτι εἴδομεν παράδοξα σήμερον.

27 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε, καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευῒν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

28 Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

29 Καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευῒς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς, καὶ ἄλλων οἳ ἦσαν μετ' αὐτῶν κατακείμενοι.

30 Καὶ ἐγόγγυζον οἱ Γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγοντες· Διατί μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

31 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

32 Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι

νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίαις ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, (λέγει εἰς τὸν παράλυτον·) ἐσένα λέγω, σήκω, καὶ σηκώνωντας τὸ κρεββάτι σου, σύρε εἰς τὸ σπῆτί σου.

25 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ὀμπροστά τους, καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐκείτετον μέσα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, εὐχαριστῶντας τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἐτρόμαξαν ὅλοι, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν· καὶ ἐγέμισαν ὅλοι φόβον, λέγοντες· ὅτι σήμερον εἴδαμεν παράδοξα.

27 Καὶ ὕστερον εὐγῆκεν ἔξω, καὶ εἶδεν ἕνα κουμερκιάρην, τὸ ὄνομά του Λευΐ, ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ κουμέρκι, καὶ εἶπέν του· ἀκολούθα με.

28 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντας ὅλα, ἐσηκώθη καὶ τὸν ἀκολούθησε.

29 Καὶ ὁ Λευῒς τοῦ ἔκαμε μεγάλην φιλίαν εἰς τὸ σπῆτί του· καὶ ἦταν ὄχλος πολὺς τῶν κουμερκιάρων, καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἐκάθουνταν εἰς τὸ τραπέζι μετ' αὐτούς.

30 Καὶ ἐγόγγυζαν οἱ γραμματεῖς τους καὶ οἱ φαρισαῖοι εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἔλεγαν· διατί τρώγετε καὶ πίνετε μὲ τοὺς τελῶνας καὶ ἁμαρτωλούς;

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν· ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι γεροὶ δὲν χρειάζονται ἰατρὸν, ἀλλὰ οἱ ἀσθενημένοι.

32 Ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω

δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διὰ τί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνά, καὶ δεήσεις ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων· οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσιν;

34 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, ποιῆσαι νηστεύειν;

35 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

36 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν πρὸς αὐτούς· Ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίζει, καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.

37 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ νέος οἶνος τοὺς ἀσκούς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται.

38 Ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον· καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.

39 Καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιόν, εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· Ὁ παλαιὸς χρηστότερός ἐστιν.

τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλούς, νὰ μετανοήσουν.

33 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· διατί οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνά, καὶ κάμνουν δέησις, καὶ οἱ μαθητάδες τῶν Φαρισαίων ὁμοίως, καὶ οἱ ἐδικοί σου τρώγουν καὶ πίνουν;

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· μήνα ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε νὰ νηστεύουν οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ὅσον καιρὸν εἶναι ὁ νυμφίος μετ' αὐτούς;

35 Ἀλλὰ θέλουσιν ἔλθη ἡμέραις ὅταν παρθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὁ νυμφίος, καὶ τότε ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θέλουν νηστεύσει.

36 Καὶ εἶπεν τους καὶ μίαν παραβολήν· ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν βάνει μπάλωμα καινούριον εἰς φόρεμα παλαιόν· εἰ δὲ μή, καὶ τὸ καινούριον σχίζει, καὶ εἰς τὸ παλαιὸν δὲν συμφωνεῖ τὸ μπάλωμα τὸ καινούριον.

37 Καὶ μηδὲ κανένας βάλλει κρασὶ νέον εἰς ἀσκία παλαιά· εἰ δὲ μή, τὸ νέον κρασὶ καὶ τὰ ἀσκία θέλει σπάσει, καὶ τὸ κρασὶ θέλει χυθῇ, καὶ τὰ ἀσκία χαλοῦσι.

38 Ἀλλὰ τὸ νέον κρασὶ κάμει χρεία νὰ τὸ βάλλωμεν εἰς καινούρια ἀσκία· διὰ νὰ φυλαχθοῦσι καὶ τὰ δύο.

39 Καὶ μηδὲ κανένας ὁποῦ πίνει παλαιὸν κρασί, εὐθὺς θέλει καινούριον· διατὶ λέγει· ὁ παλαιὸς εἶναι καλλίτερος.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί.

2 Τινὲς δὲ τῶν Φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;

3 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαβὶδ, ὁπότε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες;

4 Ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ· οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.

7 Παρετήρουν δὲ αὐτὸν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεύσει·

ΚΑῚ τὸ πρῶτον σάββατον, ἀπὸ τὴν δευτέρην ἡμέραν τοῦ πάσχα, ἔτυχε καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτά· καὶ οἱ μαθητάδες του ἀνασπῶσαν στάχυα, καὶ τὰ ἔτριβαν μὲ τὰ χέρια τους, καὶ ἔτρωγαν.

2 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς φαρισαίους τοὺς εἶπαν· διατί κάμνετε ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν πρέπει νὰ γίνεται τὸ σάββατον;

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν· οὐδὲ τοῦτο δὲν ἀνεγνώσετε, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ του;

4 Πῶς ἔμβηκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζύ του· τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐξουσίαν νὰ τὰ φάσιν ἄλλοι παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγέν τους· ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐθέντης καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Καὶ πάλιν ἄλλο σάββατο ἔτυχε νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε· καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἕνα του τὸ χέρι τὸ δεξιὸν ἦτον ξηρόν.

7 Καὶ τὸν ἐπαραφύλαγαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἂν τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατο·

ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

8 Αὐτὸς δὲ ᾔδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι, καὶ στῆθι εἰς τὸ μέσον. Ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.

9 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς τι· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀπολέσαι;

10 Καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτοὺς, εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. Ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

11 Αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας· καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους, τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.

12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι· καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον καὶ Ἰω-

διὰ νὰ εὕρουν κατηγορίαν ἐναντίαν του.

8 Ἀμὴ αὐτὸς ἤξευρε τοὺς διαλογισμούς των, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν· σήκω ἀπάνω, καὶ στάσου εἰς τὴν μέσην. καὶ ἐκεῖνος σηκωνώμενος ἐστάθη.

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν τοὺς εἶπε· θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἕνα λόγον· τί πρέπει τὰ σάββατα, νὰ κάμνῃ κανεὶς, καλὸν, ἢ κακόν; νὰ σώσῃ ψυχὴν, ἢ νὰ τὴν χαλάσῃ;

10 Καὶ σηκώνωντας τὰ μάτιά του νὰ εἰδῇ ὅλους τριγύρου, εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον· ἅπλωσε τὸ χέρισου. καὶ ἐκεῖνος τὸ ἅπλωσε· καὶ ἀπεκαταστάθη τὸ χέρι του γερὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

11 Καὶ αὐτοὶ ἐγέμισαν μανίαν· καὶ ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους, τί νὰ ἤθελαν κάμῃ τὸν Ἰησοῦν.

12 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εὐγῆκεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ· καὶ ἐνυκτέρευεν εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐκάλεσε τοὺς μαθητάδες του· καὶ ἐδιάλεξεν ἀπ' αὐτοὺς δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, Ἰάκωβον καὶ Ἰω-

άννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτήν.

16 Ἰούδαν Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης·)

17 Καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν·

18 Καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο.

19 Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ· ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰᾶτο πάντας.

20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί· ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν· ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν· ὅτι γελάσετε.

άννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν ὁποῖον ἔκραζαν ζηλωτήν·

16 Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος ἔγινε προδότης·)

17 Καὶ κατεβαίνοντας μετ' αὐτοὺς, ἐστάθη εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ ἦτον κάμπος· καὶ ὄχλος τῶν μαθητῶν του, καὶ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπὸ τὸ περιγιάλιον τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νὰ τοῦ ἀκούσουν, καὶ νὰ ἰατρευθοῦσιν ἀπὸ ταῖς ἀῤῥωστίαις τους·

18 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπειράζουνταν ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα ἤρχουνταν καὶ ἐθεραπεύουνταν.

19 Καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐζήτει νὰ τὸν πιάσῃ· ὅτι δύναμις εὔγαινεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ ἰάτρευεν ὅλους.

20 Καὶ αὐτὸς σηκώνοντας τὰ μάτιά του εἰς τοὺς μαθητάδες του, ἔλεγε· καλότυχοι ἐσεῖς οἱ πτωχοί· ὅτι ἐδικήσας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὁποῦ πεινᾶτε τώρα· ὅτι θέλετε χορτάσει. καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὁποῦ κλαίετε τώρα· ὅτι θέλετε γελάσει.

22 Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

24 Πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις· ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν.

25 Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπεπλησμένοι· ὅτι πεινάσετε. Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν· ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.

26 Οὐαὶ ὑμῖν ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

27 Ἀλλ᾽ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν· καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς.

28 Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν· καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.

29 Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα, πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου τὸ

22 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σᾶς μισοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν, καὶ σᾶς ὀνειδίσουν, καὶ εὐγάλουν τὸ ὀνομάσας ὡς κακὸν, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χαρεῖτε ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ πηδᾶτε· διατὶ νὰ, ἡ πληρωμή σας εἶναι πολλὴ εἰς τὸν οὐρανόν· διατὶ τὰ ὅμοια ἔκαμαν οἱ πατέρες τους εἰς τοὺς προφήτας.

24 Ὅμως ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς πλουσίους, ὅτι ἐπήρετε τὴν παρηγορίανσας.

25 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς χορτάτους· ὅτι θέλετε πεινάσει. ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς ὁποῦ γελᾶτε τώρα· ὅτι θέλετε λυπηθῇ καὶ θέλετε κλαύσει.

26 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς ὅταν σᾶς καλολογοῦσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· διατὶ τὰ ὅμοια ἔκαμαν εἰς τοὺς ψευδοπροφήτας οἱ πατέρεςτους.

27 Ἀλλὰ λέγω εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἀκούετε· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας· κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ σᾶς μισοῦσιν.

28 Εὐλογεῖτε ἐκείνους ὁποῦ σᾶς καταροῦνται· παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους ὁποῦ σᾶς πειράζουν.

29 Ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ κτυπήσει εἰς τὸ ἕνα μάγουλον, γυρίσετου καὶ τὸ ἄλλον· καὶ ὅποιος

ἱμάτιον, καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς.

30 Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε, δίδου· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ, μὴ ἀπαίτει.

31 Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.

32 Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι.

33 Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν, ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα.

35 Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖτε, καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες· καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς.

36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί.

πάρῃ τὸ φόρεμά σου, ἄφησέ του καὶ τὸ πουκάμισόν σου.

30 Καὶ εἰς κάθ' ἕναν ὁποῦ σοῦ ζητᾶ, δίδε· καὶ ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ παίρνει τὰ ἰδικά σου, μὴν τὰ ζητᾶς ὀπίσω.

31 Καὶ καθὼς θέλετε διὰ νὰ σᾶς κάμουν οἱ ἄνθρωποι, ἔτζι κάμνετε καὶ ἐσεῖς εἰς ἐκείνους.

32 Καὶ ἂν ἀγαπᾶτε ἐκείνους ὁποῦ σᾶς ἀγαποῦσι, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀγαποῦσι ἐκείνους ὁποῦ τοὺς ἀγαποῦν.

33 Καὶ ἂν κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ σᾶς κάμνουν καλὸν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ αὐτὸ κάμνουσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζετε εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχετε θάῤῥος νὰ τὰ πάρετε πάλιν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς ἁμαρτωλοὺς δανείζουσι, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἴσα.

35 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, καὶ κάμνετέ τους καλὸν, καὶ δανείζετε καὶ μὴν ἐλπίζετε τίποτες ἀπὸ τοῦτο· καὶ θέλει εἶσθαι ἡ πληρωμή σας πολλὴ, καὶ θέλετε γένει υἱοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀγαθὸς εἰς τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς.

36 Γίνεσθε λοιπὸν καὶ ἐσεῖς ἐλεήμονες, καθὼς εἶναι ἐλεήμων καὶ ὁ πατέρας σας.

37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε.

38 Δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλὸν, πεπιεσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

39 Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· Μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται;

40 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ.

41 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου· τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;

42 Ἢ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου· Ἀδελφὲ, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου· αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ

37 Μὴν κρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κριθῆ· καὶ μὴν κατακρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κατακριθῆ· συγχωρᾶτε, καὶ θέλετε συγχωρεθῆ.

38 Δίνετε, καὶ θέλει σᾶς δοθῆ· μέτρον καλὸν, καὶ πατημένον καὶ σεισμένον, καὶ ὁποῦ νὰ χύνεται θέλουν σᾶς δώσει εἰς τὸν κόρφον σας· διατὶ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον ὁποῦ μετρᾶτε, θέλει μετρηθῆ καὶ εἰς ἐσᾶς.

39 Καὶ εἶπέν τους καὶ μίαν παραβολήν· μήνα ἠμπορεῖ ὁ τυφλὸς νὰ δείχνῃ τὴν στράτα τοῦ τυφλοῦ; δὲν θέλουσι πέσει καὶ οἱ δύο εἰς τὸν λάκκον;

40 Δὲν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του· ἀμὴ κάθε μαθητὴς τελειωμένος, θέλει εἶσθαι ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του.

41 Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλαράκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ τὸ παλούκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι σου δὲν τὸ βάνεις εἰς τὸν νοῦν σου;

42 Ἢ πῶς ἠμπορεῖς νὰ εἰπῇς τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἀδελφὲ, ἄφησέ με νὰ εὐγάλω τὸ ξυλαράκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ ἐσὺ δὲν βλέπεις τὸ παλούκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου; ὑποκριτὰ, εὔγαλε πρῶτα τὸ παλούκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ ὕ-

σου· καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Οὐ γάρ ἐστι δένδρον καλὸν, ποιοῦν καρπὸν σαπρόν· οὐδὲ δένδρον σαπρὸν, ποιοῦν καρπὸν καλόν.

44 Ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται· οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλήν.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.

46 Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε, Κύριε· καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;

47 Πᾶς ὁ ἐρχόμενος πρός με, καὶ ἀκούων μου τῶν λόγων, καὶ ποιῶν αὐτοὺς, ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος.

48 Ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δὲ γενομένης, προσέρῥηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

στερα θέλεις εἰδῇ νὰ εὐγάλῃς τὰ ξυλαράκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα δένδρον καλὸν, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καρπὸν σάπιον· μὴ δὲ δένδρον σάπιον, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καλὸν καρπόν.

44 Διατὶ κάθε δένδρον ἀπὸ τὸν καρπόν του γνωρίζεται· διατὶ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια δὲν μαζώνουσι σῦκα, οὐ δὲ ἀπὸ τοὺς βάτους τρυγοῦσι σταφύλια.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν καλὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του εὐγάνει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν πονηρὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του εὐγάνει τὸ πονηρόν· διατὶ ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.

46 Τί με κράζετε, αὐθέντη, αὐθέντη· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω δὲν κάμνετε;

47 Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ ἀκούει τὰ λόγιά μου, καὶ τὰ κάμνει, νὰ σᾶς δείξω τίναν ὁμοιάζει.

48 Εἶναι ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον ὁποῦ οἰκοδομᾷ σπῆτι, ὁ ὁποῖος ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἔβαλλε θεμέλιον ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν· καὶ ὅταν ἔγινε πλημμύρα, ἐκτύπησεν ὁ ποταμὸς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ σαλέψῃ· διατὶ ἦτον θεμελιωμένον εἰς τὴν πέτραν.

49 Ὁ δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας, ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ᾗ προσέρρηξεν ὁ ποταμός· καὶ εὐθέως ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

49 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούσει καὶ δὲν κάμνει, ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦ ἔκτισε τὸ σπῆτί του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χωρὶς θεμέλιον· τὸ ὁποῖον τὸ ἐκτύπησεν ὁ ποταμός· καὶ παρευθὺς ἔπεσε, καὶ τὸ πέσιμον τοῦ σπητίου ἐκείνου ἔγινε μεγάλον.

Κεφ. ζ. 7.

ἘΠΕΙ` δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναούμ.

ΚΑΙ` ἐπειδὴ ἐτελείωσεν ὅλα του τὰ λόγια εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν Καπερναούμ.

2 Ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων, ἤμελλε τελευτᾷν ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.

2 Καὶ κάποιου ἑκατοντάρχου δοῦλος ἤτον ἄῤῥωστος, καὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ αὐθέντης του πολλὰ ἀκριβόν.

3 Ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτόν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

3 Καὶ ὡσὰν ἄκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸν παρακαλέσουν, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλόν του.

4 Οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες, ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξει τοῦτο·

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐπαρακαλοῦσαν μὲ μεγάλην σπουδήν, λέγοντες, ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ τοῦ κάμῃς τὴν καλωσύνην αὐτήν·

5 Ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ᾠκοδόμησεν ἡμῖν.

5 Διατὶ ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας, καὶ τὸ συναγώγι μας αὐτὸς τὸ ἔκτισε.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐ-

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπάγαινε μαζὺ μετ' αὐτούς· καὶ σχεδὸν δὲν ἤτον μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ

πεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος φίλους, λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλου· οὐ γάρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·

ἔπεμψεν ἄλλους φίλους ὁ ἑκατόνταρχος, λέγωντάς του· αὐθέντη, μὴν πειράζεσαι· διατὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτί μου·

7 Διὸ οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρός σε ἐλθεῖν· ἀλλὰ εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

7 Διὰ τοῦτο οὐ δὲ τοῦ λόγου μου δὲν ἔκρινα ἄξιον νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα· ἀλλὰ εἰπὲ μοναχᾶ λόγον, καὶ θέλει ἰατρευθῇ ὁ δουλευτής μου.

8 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ· Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ· Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου· Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

8 Διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὁποῦ εἶμαι ἀπὸ κάτω εἰς ἐξουσίαν ὑποτασσόμενος, καὶ ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπὸ κάτω μου στρατιώτας· καὶ λέγω εἰς τοῦτον· σύρε, καὶ πηγαίνει· καὶ εἰς ἄλλον· ἔλα, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τὸν δουλευτή μου· κάμε τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει.

9 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασεν αὐτόν· καὶ στραφεὶς, τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· Λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

9 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὁ Ἰησοῦς ἐτοῦτα, τὸν ἐθαύμασε· καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ πλῆθος ὁποῦ τοῦ ἀκολούθα, καὶ εἶπεν· λέγω σας, ὅτι οὐ δὲ εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εὕρηκα τόσην μεγάλην πίστιν.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντα.

10 Καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ σπῆτι, καὶ εὑρῆκαν τὸν ἀσθενημένον δοῦλον γερόν.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ἑξῆς, ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.

11 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς μίαν πόλιν ὁποῦ τὴν ἔλεγαν Ναΐν· καὶ μαζὺ μετ' αὐτὸν ἐπάγεναν καὶ μαθητάδες ἀρκετοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.

12 Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομί-

12 Καὶ ὡσὰν ἐσίμωσεν εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως, νὰ, καὶ

ζετο τεθνηκὼς, υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

13 Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε.

14 Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, (οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν) καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

15 Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν. καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

16 Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

17 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ.

18 Καὶ ἀπήγγειλαν Ἰωάννῃ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ πάντων τούτων.

19 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν;

εὐγάνασιν ἕνα ἀπεθαμμένον, ὁ ὁποῖος ἦτον υἱὸς μονογενὴς τῆς μάνας του, καὶ ἐκείνη χῆρα· καὶ ὄχλος ἀρκετὸς τῆς πόλεως ἦτον μαζὺ μετ' αὐτήν.

13 Καὶ ὡσὰν τὴν εἶδεν ὁ Κύριος, τὴν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ λέγει της· μὴν κλαίεις.

14 Καὶ ἐπῆγεν κοντὰ καὶ ἐπίασε τὸ κρεββάτι, (καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἐβαστοῦσαν ἐστάθηκαν) καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀπεθαμμένον· ὦ νεανίσκε, ἐσένα λέγω, σήκω ἀπάνω.

15 Καὶ ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ ἐκάθισε, καὶ ἄρχισε νὰ λαλῇ καὶ ἔδωκέν τον τῆς μάνας του.

16 Καὶ φόβος μεγάλος τοὺς ἐπίασεν ὅλους, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, λέγοντες· ὅτι μέγας προφήτης ἐσηκώθη εἰς τὸ γένος μας, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο τὸν λαόν του.

17 Καὶ ἡ φήμη ἐτούτη εὐγῆκεν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν διὰ λόγου του, καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα.

18 Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἰωάννην οἱ μαθητάδες του διὰ ὅλα ἐτοῦτα.

19 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπροσκάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς ἔπεμψε εἰς τὸν Ἰησοῦν, νὰ τοῦ εἰποῦν· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον ἀπαντέχομεν;

20 Παραγενόμενοι δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες, εἶπον· Ἰωάννης ὁ βαπτιςὴς ἀπέςαλκεν ἡμᾶς πρός σε, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προςδοκῶμεν;

21 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐθεράπευσε πολλὺς ἀπὸ νόσων καὶ μαςίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν· καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο το βλέπειν.

22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ εἴδετε καὶ ἠκύσατε· ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπυσι, χωλοὶ περιπατῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκύυσι, νεκροὶ ἐγείρονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·

23 Καὶ μακάριός ἐςιν ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

24 Ἀπελθόντων δὲ τῶν ἀγγέλων Ἰωάννυ, ἤρξατο λέγειν πρὸς τὺς ὄχλυς περὶ Ἰωάννυ· Τί ἐξεληλύθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμυ σαλευόμενον;

25 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδὺ, οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες, ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσίν.

26 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰ-

20 Καὶ πηγένοντες οἱ ἄνδρες εἰς αὐτὸν, τοῦ εἶπαν· ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιςὴς μᾶς ἔςειλεν εἰς ἐσένα, καὶ λέγει· ἰσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁπῦ μέλλει νὰ ἔλθη, ἢ ἄλλον ἀπαντέχομεν;

21 Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἰάτρευσε πολλὺς ἀπὸ ἀσθένειαις καὶ ἀπὸ μάςιγας καὶ ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· καὶ πολλὺς τυφλὺς τὺς ἐχάρισε τὸ φῶς τυς.

22 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ εἶπέν τυς· σύρτε καὶ εἰπέτε εἰς τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα ὁπῦ εἴδετε, καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ ἀκύσετε· ὅτι τυφλοὶ βλέπυσι, κυτζοὶ περιπατῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κυφοὶ ἀκύυσι, νεκροὶ ἀνας ήνονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

23 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁπῦ δὲν σκανδαλισθῇ εἰς ἐμένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἐδιέβηκαν οἱ μαντατοφόροι τοῦ Ἰωάννυ, ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ὄχλον διὰ τὸν Ἰωάννην· τί εὐγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ εἴδῆτε; καλάμι ὁπῦ κυνιέτον ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

25 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἴδῆτε; ἄνθρωπον ἐνδυμένον μὲ μαλακὰ φορέματα; νὰ, ἐκεῖνοι ὁπῦ φορῦσιν ὄμορφα φορέματα καὶ τρυφῦσιν, εἶναι εἰς τὰ σπήτια τῶν βασιλέων.

26 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰ-

δῶν; προφήτην; ναὶ, λέγω ὑμῖν,
καὶ περισσότερον προφήτου.
27 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέγρα-
πται· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν
ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου,
ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου
ἔμπροσθέν σου.

28 Λέγω γὰρ ὑμῖν, μείζων
ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης
Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδείς ἐ-
στιν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ
βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, μείζων
αὐτοῦ ἐστι.

29 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκού-
σας, καὶ οἱ τελῶναι, ἐδικαίω-
σαν τὸν Θεὸν, βαπτισθέντες
τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·

30 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι καὶ οἱ
νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠθέ-
τησαν εἰς ἑαυτοὺς, μὴ βαπτι-
σθέντες ὑπ' αὐτοῦ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Τίνι
οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς
γενεᾶς ταύτης; καὶ τίνι εἰσὶν
ὅμοιοι;
32 Ὅμοιοί εἰσι παιδίοις τοῖς
ἐν ἀγορᾷ καθημένοις, καὶ προσ-
φωνοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ λέγουσιν·
Ηὐλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρ-
χήσασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν,
καὶ οὐκ ἐκλαύσατε.
33 Ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης ὁ

δῆτε; προφήτην; ναὶ, σᾶς λέ-
γω, καὶ περισσότερον προφήτου.
27 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος
διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη· νὰ, ἐγὼ
ὀπου στέλλω τὸν ἄγγελόν μου
ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν σου,
ὁ ὁποῖος θέλει κατασκευάσει
τὴν στράτα σου ὀμπροστά σου.
28 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι εἰς
ἐκείνους ὀπου ἐγεννήθηκαν ἀπὸ
γυναῖκαις μεγαλίτερος προ-
φήτης δὲν εἶναι κανένας, παρὰ
ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· ἀμὴ ὁ
μικρότερος εἰς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ, εἶναι μεγαλίτερος
ἀπ' αὐτόν.
29 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὡσὰν
τὸ ἤκουσαν, καὶ οἱ τελῶναι,
ἐδικαίωσαν τὸν Θεὸν, μὲ τὸ νὰ
ἐβαπτίσθηκαν τὸ βάπτισμα
τοῦ Ἰωάννου.
30 Ἀμὴ οἱ Φαρισαῖοι καὶ
οἱ νομικοὶ ἀθέτησαν τὴν βου-
λὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦ λόγου τους,
μὲ τὸ νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν
ἀπ' αὐτόν.
31 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· μὲ
τί λοιπὸν θέλω ὁμοιάσει τοὺς
ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ἐτούτης;
καὶ τί ὁμοιάζουσιν;
32 Ὁμοιάζουσι παιδία ὀ-
που κάθουνται εἰς τὸν φόρον, καὶ
κράζουσιν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ
λέγουσιν· σᾶς ἐπαίξαμεν, καὶ
δὲν ἐχορεύσετε· σᾶς ἐμυρολογή-
σαμεν, καὶ δὲν ἐκλαύσετε.
33 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης

βαπτιστὴς μήτε ἄρτον ἐσθίων, μήτε οἶνον πίνων· καὶ λέγετε· Δαιμόνιον ἔχει.

34 Ἐλήλυθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ λέγετε· Ἰδοὺ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν.

35 Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων.

36 Ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου, ἀνεκλίθη.

37 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἐν τῇ πόλει, ἥτις ἦν ἁμαρτωλὸς, ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου·

38 Καὶ στᾶσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὀπίσω, κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι· καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Οὗτος, εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ· ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς,

ὁ βαπτιστὴς, μὴ δὲ τρώγωντας ψωμὶ, μὴ δὲ πίνωντας κρασὶ καὶ λέγετε· δαιμόνιον ἔχει.

34 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τρώγει καὶ πίνει· καὶ λέγετε· νὰ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος κουμερκιαρῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.

35 Ἀλλὰ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ ὅλα της τὰ παιδία.

36 Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τὸν ἐπαρακάλει νὰ φάγῃ μαζὺ μετ' αὐτόν· καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἐκάθισε.

37 Καὶ νὰ, καὶ μία γυναῖκα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα ἦτον ἁμαρτωλὴ, καὶ ἔμαθε πῶς ἐκάθετον εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἐπῆρε ἕνα κανὶ μῦρον·

38 Καὶ ἐστάθη ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔκλαιεν, καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰ δάκρυά της, καὶ μὲ τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της τὰ ἐσφούγγιζε, καὶ ἐκαταφίλει τὰ ποδάριά του, καὶ τὰ ἄλειφε μῦρον.

39 Καὶ ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος ὅπου τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ σπῆτί του, ὡσὰν εἶδεν, εἶπε μέσα του λέγωντας· ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἦτον προφήτης, ἤθελε γνωρίσῃ ποῖα εἶναι καὶ τί λογῆς γυναῖκα εἶναι ὅπου τὸν πιάνει· ὅτι εἶναι ἁμαρτωλή.

40 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς,

εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν. Ὁ δέ φησι· Διδάσκαλε, εἰπέ.

41 Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.

42 Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο· Τίς οὖν αὐτῶν, εἰπὲ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;

43 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων, εἶπεν· Ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὀρθῶς ἔκρινας.

44 Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα, τῷ Σίμωνι ἔφη· Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε.

45 Φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ, ἀφ' ἧς εἰσῆλθον, οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας.

46 Ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.

47 Οὗ χάριν, λέγω σοι, ἀ-

καὶ λέγει του· ὦ Σίμων, κάτι ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ. λέγει ὁ Σίμων· διδάσκαλε, εἰπές.

41 Δύο χρεωφειλέται ἐχρεωστοῦσαν κάποιου δανειστοῦ· ὁ ἕνας ἐχρεώστει πεντακόσια δηνάρια· καὶ ὁ ἄλλος πενῆντα.

42 Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχουν καὶ οἱ δύο νὰ τὰ δώσουν, τὰ ἐχάρισε καὶ τῶν δύο· εἰπέ μου λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τους θέλει τὸν ἀγαπήσει περισσότερον;

43 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ εἶπε· λογιάζω ὅτι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐχάρισε τὸ περισσότερον. καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· καλὰ τὸ ἔκρινες.

44 Καὶ γυρίζοντας εἰς τὴν γυναῖκα, λέγει εἰς τὸν Σίμωνα· βλέπεις ἐτούτην τὴν γυναῖκα; ἐγὼ ἐμβῆκα εἰς τὸ σπῆτί σου, καὶ (κἂν) νερὸν εἰς τὰ ποδάριά μου δὲν ἔχυσες, καὶ ἐτούτη μὲ τὰ δάκρυά της ἔβρεξε τὰ ποδάριά μου, καὶ μὲ τα μαλία τῆς κεφαλῆς της τὰ ἐσφούγγισε.

45 Ἐσὺ δὲν μὲ ἐφίλησες· καὶ ἐτούτη, ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου ἐμβῆκα, δὲν ἔλειψε νὰ φιλῇ τὰ ποδάριά μου.

46 Ἐσὺ μὲ λάδι τὸ κεφάλι μου δὲν τὸ ἄλειψες· καὶ ἐτούτη ἄλειψε μὲ μῦρον τὰ ποδάριά μου.

47 Διὰ τούτην τὴν ἀφορ-

φέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

μὴν σου λέγω, εἶναι συγχωρημέναις αἱ ἁμαρτίαις της αἱ πολλαῖς, ὅτι ἀγάπησεν πολύ· ἀμὴ ὅποιος συγχωρᾶται ὀλίγον, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

48 Εἶπε δὲ αὐτῇ· Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι.

48 Καὶ εἶπέν της· συγχωρημέναις εἶναι αἱ ἁμαρτίαις σου.

49 Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἁμαρτίας ἀφίησιν;

49 Καὶ ἄρχισαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκάθουνταν μαζὺ νὰ λέγουν μέσα τους· τί ἄνθρωπος εἶναι ἐτοῦτος ὁποῦ συγχωρᾷ ἁμαρτίαις;

50 Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

50 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα εἶπεν· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· σύρε εἰς τὸ καλόν.

Κεφ. η'. 8.

ΚΑΙ' ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς, καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ,

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτο ἐπεριπάτει ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, καὶ ἐκήρυττε καὶ εὐαγγέλιζε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δώδεκα μαθητάδες μαζύ του,

2 Καὶ γυναῖκές τινες αἳ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν· Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει,

2 Καὶ κάποιαις γυναῖκες, αἱ ὁποίαις ἰατρεύθηκαν ἀπὸ πνεύματα πονηρὰ καὶ ἀσθένειαις· ἡ Μαρία ὁποῦ ἐκαλεῖτον Μαγδαληνή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐγήκασιν ἑπτὰ δαιμόνια,

3 Καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σουσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

3 Καὶ ἡ Ἰωάννα ἡ γυναῖκα Χουζᾶ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐπίτροπος τοῦ Ἡρώδου, καὶ ἡ Σουσάννα, καὶ ἄλλαις πολλαῖς, αἱ ὁποίαις τὸν ἐδιακονοῦσαν ἀπὸ τὰ πράγματάτους.

4 Συνιόντος δὲ ὄχλου πολλοῦ, καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτὸν, εἶπε διὰ παραβολῆς·	4 Καὶ ἔσοντας νὰ συντρέχῃ πολὺς ὄχλος, καὶ νὰ πηγένουσιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἦταν εἰς ταῖς πόλαις, εἶπε μὲ παραβολήν·
5 Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό.	5 Εὐγῆκεν ἔξω ὁ σπορεὺς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον του· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσπερνεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν στράταν, καὶ ἐκαταπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἐκατάφαγαν·
6 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·	6 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν πέτραν, καὶ ἀφόντις ἐφύτρωσεν ἐξεράνθη, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ὑγράδαν·
7 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό·	7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν μέσα εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ μὲ τὸ νὰ φυτρώσουν μαζὺ τὰ ἀγκάθια τὸ ἔπνιξαν·
8 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.	8 Καὶ ἄλλο ἔπεσε εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. ἐτοῦτα διδάσκωντας ἐφώναζεν· ὅποιος ἔχει αὐτία διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.
9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες, Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη.	9 Καὶ οἱ μαθηταδές του τὸν ἐρωτοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ παραβολὴ ἐτούτη;
10 Ὁ δὲ εἶπεν. Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.	10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ εἰς τοὺς λοιποὺς λαλῶ μὲ παραβολαῖς· διὰ νὰ μὴν βλέπουσιν βλέποντες, καὶ ἀκούοντες νὰ μὴν ἀκούουσι.
11 Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβο-	11 Καὶ ἡ παραβολὴ ἐτούτη

λή· Ὁ σπόρος, ἐςὶν ὁ λόγος τοῦ Θεῦ.

12 Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν, εἰσὶν οἱ ἀκέοντες· εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιςεύσαντες σωθῶσιν.

13 Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἳ ὅταν ἀκέσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· καὶ ἕτοι ῥίζαν οὐκ ἔχεσιν, οἳ πρὸς καιρὸν πιςεύεσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμῦ ἀφίςανται.

14 Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσὸν, ἕτοί εἰσιν οἱ ἀκέσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλέτε καὶ ἡδονῶν τοῦ βίε πορευόμενοι συμπνίγονται, καὶ ἐ τελεσφορῦσι.

15 Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, ἕτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκέσαντες τὸν λόγον, κατέχεσι, καὶ καρποφορῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

16 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει, ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν· ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς·

εἶναι· ὁ σπόρος, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεῦ.

12 Καὶ ἐκεῖνοι ὀπῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν ςράταν, εἶναι ἐκεῖνοι ὀπῦ ἀκέεν· ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ σηκώνει τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδίαν τες, διὰ νὰ μὴν πιςεύσεν καὶ σωθῦσι.

13 Καὶ οἱ ἄλλοι ὀπῦ εἶναι ἐσπαρμένοι εἰς τὴν πέτραν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὅταν ἀκέσεν, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· ἀμὴ ἐτῦτοι ῥίζαν δὲν ἔχεσιν, οἱ ὁποῖοι εἰς ὀλίγον καιρὸν πιςεύεσι, καὶ ὅταν ἔλθῃ πειρασμὸς μακρύνεσι.

14 Καὶ ἐκεῖνο ὀπῦ ἔπεσεν εἰς τὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ὀπῦ ἄκεσαν τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ ταῖς φροντίδες τοῦ κόσμε, καὶ ἀπὸ τὸν πλῦτον, καὶ ἀπὸ ταῖς ἡδοναῖς τῆς ζωῆς πνίγονται, καὶ δὲν τελεσφορῦσι.

15 Καὶ ἐκεῖνο ὀπῦ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἄκεσαν τὸν λόγον τοῦ Θεῦ, καὶ τὸν κρατῦσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν, καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν καρποφορῦσι.

16 Καὶ κανένας δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον, καὶ τὸν σκεπάζει μὲ ἀγγεῖον, ἢ τὸν βάνει ἀπὸ κάτω εἰς τὴν κλίνην· ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοςάτην, διὰ νὰ βλέπεν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ὀπῦ ἐμβαίνεν·

17 Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται, καὶ εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

18 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκούετε· ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς ἂν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

19 Παρεγένοντο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

20 Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων· Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες.

21 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε πρὸς αὐτούς· Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες, καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης. Καὶ ἀνήχθησαν.

23 Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε· καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην· καὶ συνεπληροῦντο, καὶ ἐκινδύνευον.

24 Προσελθόντες δὲ διήγει-

17 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφὸν ὁποῦ νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὁποῦ νὰ μὴν γνωρισθῇ, καὶ νὰ εὔγῃ εἰς τὸ φανερόν.

18 Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἀκούετε· διατὶ ὁποῖος ἔχει (τίποτες χάρισμα), θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο περισσότερον· καὶ ὁποῖος δὲν ἔχει (χάρισμα), καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ φαίνεται πῶς νὰ ἔχῃ, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

19 Καὶ ἐπήγασιν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα του καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν σμίξουν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

20 Καὶ κάποιοι τοῦ εἶπαν· ὅτι ἡ μάνα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκουνται ἔξω, καὶ θέλουν νὰ σὲ εἰδοῦν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· ἡ μάνα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου, ἐτοῦτοι εἶναι ὁποῦ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κάμνουν.

22 Καὶ μιὰ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἐσέβη μέσα εἰς καράβι, καὶ οἱ μαθητάδες του μαζύ· καὶ εἶπέν τους· ἂς περάσωμεν πέρα ἀπὸ τὴν λίμνην. καὶ ἐσηκώθηκαν.

23 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἀρμένιζαν ὁ Ἰησοῦς ἐκοιμήθη· καὶ ἐκατέβη ἀνεμοστρόφηλος εἰς τὴν λίμνην· καὶ τὸ καράβι ἐγέμιζε, καὶ ἐκινδύνευαν.

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐπῆ-

ραν αὐτὸν, λέγοντες· Ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη.

25 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ποῦ ἐστιν ἡ πίστις ὑμῶν; Φοβηθέντες δὲ ἐθαύμασαν, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

26 Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας.

27 Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

28 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου μή με βασανίσῃς.

29 Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν· καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος· καὶ διαῤῥήσ-

γαν κοντὰ καὶ τὸν ἐξύπνησαν, λέγοντες· διδάσκαλε, διδάσκαλε, χανόμεσθε· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ· καὶ ἔπαυσαν, καὶ ἔγινε γαλήνη.

25 Καὶ εἶπέν τους· ποῦ εἶναι ἡ πίστις σας; καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐθαύμασαν, λέγοντες ἀνάμεσά τους· Τίς εἶναι λοιπὸν ἐτοῦτος, ὁποῦ προστάσσει καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ νερὰ, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

26 Καὶ ἐκατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποῖα εἶναι ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας.

27 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὴν γῆν, τὸν ἀπάντησεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλοὺς χρόνους, καὶ φόρεμα δὲν ἐνδύνετον, καὶ εἰς τὸ σπῆτι δὲν ἔμενεν, ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα.

28 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐφώναξε, καὶ ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν εἶπεν· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, τί ἔχεις νὰ κάμῃς μετεμένα; παρακαλῶ σε μή με βασανίσῃς.

29 Διατὶ ἐπαρήγγειλεν εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ πολλοὺς χρόνους τὸν ἐκράτει· καὶ ἐδένετον μὲ ἁλυσίδες καὶ μὲ κλάπαις τὸν ἐφύλαγαν· ἀμὴ ἐκεῖ-

σων τὰ δεσμὰ, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

30 Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Τί σοί ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.

32 Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

33 Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἀπεπνίγη.

34 Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

35 Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβήθησαν.

36 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς καὶ οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς.

νος ἔκοπτε τὰ δεσίματα, καὶ ἐδιώχνετον ἀπὸ τὸν δαίμονα εἰς τοὺς ἐρήμους (τόπους).

30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπε· τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; καὶ ἐκεῖνος εἶπε· λεγεών· ὅτι πολλὰ δαιμόνια ἐμβῆκαν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ μὴν τοὺς προστάξῃ νὰ πάσιν εἰς τὴν ἄβυσσον.

32 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος ἦτον ἀγέλη τῶν χοίρων ὅπου ἐβόσκε· καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ τοὺς δώσῃ ἄδειαν νὰ ἔμβουν εἰς ἐκείνους. καὶ τοὺς ἔδωσε.

33 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμβῆκαν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ἐκίνησεν ἡ ἀγέλη ἐκείνη ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἐπνίγη.

34 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ βοσκοὶ ἐκεῖνο ὅπου ἔγινεν, ἔφυγαν· καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια καὶ εἶπάν το.

35 Καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐγῆκαν νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνο ὅπου ἔγινε· καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὑρῆκαν τὸν ἄνθρωπον ὅπου ἐκάθετον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγῆκαν τὰ δαιμόνια, ἐνδυμένον καὶ σωφρονισμένον εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβήθηκαν.

36 Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου τὸ εἶδαν τὸ εἶπαν εἰς αὐτουνοὺς, πῶς ὁ δαιμονισμένος ἐλευθερώθη.

37 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, ὑπέστρεψεν.

38 Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων·

39 Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

40 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν, ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν.

41 Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ·

42 Ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. (Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.

43 Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις εἰς ἰατροὺς προσαναλώσα-

37 Καὶ τὸ πλῆθος ὅλον τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἰησοῦν, νὰ εὔγῃ νὰ πάγῃ ἀπ' αὐτοὺς, ὅτι εἶχαν μεγάλον φόβον· καὶ αὐτὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω.

38 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγῆκαν τὰ δαιμόνια, ἐπαρακάλει τὸν Ἰησοῦν, νὰ εἶναι μαζύ του· ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀπόλυσε, λέγοντας·

39 Γύρισε εἰς τὸ σπῆτί σου, καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. καὶ ἐπῆγεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ ἐκήρυττεν ὅσα τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

40 Καὶ ὅταν ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐδέχθηκεν ὁ ὄχλος· διατὶ ὅλοι τὸν ἀνάμεναν.

41 Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος τὸ ὄνομά του Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἦτον ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ πάγῃ εἰς τὸ σπῆτί του·

42 Ὅτι εἶχε μίαν θυγατέρα μονογενῆ, ἕως δώδεκα χρονῶν, καὶ ἐκείνη ἀπέθανε. (Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγαινεν ὁ Ἰησοῦς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ τὸν ἐστενοχώρουσαν.

43 Καὶ μία γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε κίνησιν αἵματος δώδεκα χρόνους, καὶ ἐξοδίασεν ὅλον

σα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι·

44 Προσελθοῦσα ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς.

45 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ἀρνουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις· Τίς ὁ ἁψάμενός μου;

46 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἥψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.

47 Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

48 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.)

49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ

της τὸν βίον εἰς τοὺς ἰατροὺς, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ἀπὸ κανένα νὰ ἰατρευθῇ·

44 Σιμώνοντας ὀπίσω του, ἐπίασε τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του· καὶ παρευθὺς ἐστάθη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματός της.

45 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐπίασε; καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἀρνοῦνται, λέγει ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μὲ τὸν Πέτρον· διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι σὲ σφίγγουν καὶ σὲ στενοχωροῦν, καὶ λέγεις· ποῖος εἶναι ὁποῦ μὲ ἐπίασε;

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· κάποιος μὲ ἐπίασε· διατὶ ἐγὼ ἐγροίκησα δύναμιν ὁποῦ εὐγῆκεν ἀπὸ λόγου μου.

47 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν τὸν ἔλαθεν, ἦλθε τρομασμένη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ διὰ ποίαν ἀφορμὴν τὸν ἐπίασε, τοῦ τὸ εἶπεν ὀμπροστὰ εἰς ὅλον τὸν λαὸν, καὶ πῶς ἰατρεύθη παρευθύς.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶπεν· ὦ θύγατερ ἔχε θάρρος, ἡ πίστις σου σὲ ἐλευθέρωσε· σύρε εἰς τὸ καλόν.)

49 Καὶ ὅταν ἀκόμι ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τὸν λόγον, ἔρχεται ἕνας ἀπὸ τὸν ἀρχισυνάγωγον, καὶ λέγει του· ὅτι ἀπέθανεν ἡ θυγατέρα σου· μὴν πειράζῃς τὸν διδάσκαλον.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἀπεκρίθη καὶ εἶπέ του·

φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

51 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

52 Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

53 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

54 Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου.

55 Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

56 Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

μὴν φοβᾶσαι· μόνον πίστευε, καὶ θέλει γλυτώσει.

51 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, δὲν ἄφηκε κανένα νὰ ἔμβη μέσα, παρὰ μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς κορασίδας καὶ τὴν μητέρα.

52 Καὶ ἔκλαιον ὅλοι καὶ ἐλυποῦνταν. καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται.

53 Καὶ τὸν ἐκαταγελοῦσαν, ἐξεύροντες πῶς ἀπέθανε.

54 Καὶ αὐτὸς εὐγάλωντάς τους ἔξω ὅλους, καὶ πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι της, ἐφώναξεν· ὦ κορασίδα, σήκω ἀπάνω.

55 Καὶ τὸ πνεῦμά της ἐγύρισεν εἰς αὐτήν, καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη· καὶ εἶπε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγη.

56 Καὶ οἱ γονεῖς της ἐτρόμαξαν· καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπαράγγειλε νὰ μὴν εἰποῦσι κανενὸς ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε.

Κεφ. θ'. 9.

Συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θεραπεύειν.

2 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας.

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·

ΚΑΙ ὁ Ἰησοῦς προσκαλῶντας τοὺς δώδεκα μαθητάδες του, τοὺς ἔδωκε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ δαιμόνια, καὶ νὰ ἰατρεύουν ἀσθένειαις.

2 Καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύττουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἰατρεύουν τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ λέγει τους· μὴν σηκώ-

Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδὸν, μή-
τε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε
ἄρτον, μήτε ἀργύριον· μήτε
ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν·
4 Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσ-
έλθητε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἐκεῖθεν
ἐξέρχεσθε.
5 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται
ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πό-
λεως ἐκείνης, καὶ τὸν κονιορτὸν
ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινά-
ξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς.
6 Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχον-
το κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγε-
λιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες
πανταχοῦ.
7 Ἤκουσε δὲ Ἡρώδης ὁ τε-
τράρχης τὰ γινόμενα ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα· καὶ διηπόρει, διὰ
τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων, ὅτι Ἰω-
άννης ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν·
8 Ὑπό τινων δὲ, ὅτι Ἠλίας
ἐφάνη· ἄλλων δὲ, ὅτι προφήτης
εἷς τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.
9 Καὶ εἶπεν ὁ Ἡρώδης·
Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα·
τίς δέ ἐστιν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ
ἀκούω τοιαῦτα; Καὶ ἐζήτει
ἰδεῖν αὐτόν.
10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ
ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ
ὅσα ἐποίησαν· καὶ παραλα-
βὼν αὐτοὺς, ὑπεχώρησε κατ'
ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον πόλεως
καλουμένης Βηθσαϊδά.
11 Οἱ δὲ ὄχλοι γνόντες, ἠκο-

νετε γίνοντες εἰς τὴν στράταν,
μὴ δὲ ῥαβδὶ, μὴ δὲ σακκοῦλι,
μὴ δὲ ψωμὶ, μὴ δὲ ἀσήμι· μὴ
δὲ νὰ ἔχετε ἀπὸ δύο φορέματα·
4 Καὶ εἰς ὅποιον σπῆτι ἐμ-
βῆτε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἀπ'
ἐκεῖ νὰ εὐγένετε ἔξω.
5 Καὶ ὅσοι δὲν σᾶς δεχθοῦσι,
εὐγένοντες ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκεί-
νην, καὶ τὸν κονιορτὸν τινάξετε
ἀπὸ τὰ ποδάριά σας, νὰ εἶναι
διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτούς.
6 Καὶ ὅταν εὔγειναν ἐπεριοῦ-
σαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χώρια,
κηρύττοντες τὸ εὐαγγέλιον καὶ
ἰατρεύοντες εἰς κάθε τόπον.
7 Καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης
ἤκουσεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνηκαν
ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν· καὶ ἀπό-
ρει· διατὶ ἔλεγαν κάποιοι, ὅτι
ὁ Ἰωάννης ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·
8 Καὶ κάποιοι, ὅτι ὁ Ἠλί-
ας ἐφάνη· καὶ ἄλλοι, ὅτι ἕνας
προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς
ἀναστάθη.
9 Καὶ ὁ Ἡρώδης εἶπεν· ἐγὼ
ἀπεκεφάλισα τὸν Ἰωάννην· καὶ
ποῖος εἶναι ἐτοῦτος, διὰ τὸν
ὁποῖον ἐγὼ ἀκούω τέτοια; καὶ
ἐζήτα νὰ τὸν εἰδῇ.
10 Καὶ γυρίζοντες οἱ ἀπόστο-
λοι εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ ἐδιηγήθη-
καν ὅσα ἔκαμαν· καὶ ἐκεῖνος τοὺς
ἐπῆρε, καὶ ἀνεχώρησεν ξεχωρι-
στὰ εἰς ἕνα ἔρημον τόπον τῆς πό-
λεως ὁποῦ ἐκαλεῖτον Βηθσαϊδά.
11 Καὶ οἱ ὄχλοι ὡσὰν τὰ

λύθησαν αὐτῷ. καὶ δεξάμενος αὐτοὺς, ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρείαν ἔχοντας θεραπείας ἰᾶτο.

12 Ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα, εἶπον αὐτῷ· Ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς, καταλύσωσι, καὶ εὕρωσιν ἐπισιτισμόν· ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐσμέν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, εἰ μή τι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα.

14 Ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι. εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα.

15 Καὶ ἐποίησαν οὕτω· καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.

16 Λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, παρατιθέναι τῷ ὄχλῳ.

17 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες· καὶ ἤρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων, κόφινοι δώδεκα.

ἐγνώρισαν, τὸν ἀκολούθησαν. καὶ ἔςοντας νὰ τοὺς δεχθῇ, τοὺς ἐλάλει διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐχρειάζονται θεραπείαν τοὺς ἰάτρευε.

12 Καὶ ἡ ἡμέρα ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ· καὶ ἐρχόμενοι οἱ δώδεκα, τοῦ εἶπαν· ἀπόλυσε τὸν ὄχλον, διὰ νὰ ὑπᾶσι τριγύρω εἰς τὰς χώρας καὶ εἰς τὰ χωράφια, νὰ κονεύψουν, καὶ νὰ εὕρουν καὶ φαγητόν· ὅτι ἐδῶ εἴμεσθεν εἰς ἔρημον τόπον.

13 Λέγει τους· δότε τους ἐσεῖς νὰ φᾶσιν. καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· ἐμεῖς δὲν ἔχομεν περισσότερον ἀπὸ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια, ἔξω παρὰ νὰ ὑπᾶμε, νὰ ἀγοράσωμεν φαγητὰ διὰ ὅλον τὸν λαὸν ἐτοῦτον·

14 Διατὶ ἦσαν ἄνδρες ἕως πέντε χιλιάδες. καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· βάλλετέ τους εἰς τάξιν νὰ καθίσουν ἀπὸ πενῆντα.

15 Καὶ ἔτζι ἔκαμαν· καὶ τοὺς ἐκάθισαν ὅλους.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πέρνωντας τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὰ εὐλόγησε· καὶ τὰ ἐκατάκοψε, καὶ ἔδιδέν τα εἰς τοὺς μαθητάδες του νὰ τὰ βάλλουσιν εἰς τὸν ὄχλον.

17 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν ὅλοι· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, δώδεκα κοφίνια.

18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον καταμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;

19 Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν· ἄλλοι δὲ Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

20 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε· Τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.

21 Ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς, παρήγγειλε μηδενὶ εἰπεῖν τοῦτο.

22 Εἰπών· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

24 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.

25 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρω-

18 Καὶ ὅταν ἐπροσεύχετον κατὰ μόνας, ἦταν μαζὺ οἱ μαθητάδες του· καὶ τοὺς ἐρώτησε· ποῖον με λέγουσιν οἱ ὄχλοι νὰ εἶμαι;

19 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· ἄλλοι λέγουν πῶς νὰ εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἠλίας· καὶ ἄλλοι, ὅτι κανένας προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνεστάθη.

20 Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· ἀμὴ ἐσεῖς ποῖον λέγετε νὰ εἶμαι; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπεν· ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐφοβέρισε, καὶ τοὺς ἐπαρήγγειλε κανενὸς νὰ μὴν τὸ εἰποῦσιν ἐτοῦτο·

22 Λέγοντας· ὅτι κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀνασταθῇ.

23 Καὶ ἔλεγεν εἰς ὅλους· ἐὰν κανένας θέλει νὰ ἔλθῃ κατόπι μου, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του κάθε ἡμέραν, καὶ ἂς με ἀκολουθᾷ.

24 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωήν του διὰ λόγου μου, ἐτοῦτος θέλει τὴν κερδίσει.

25 Διατὶ τί διάφορον εἶναι

π⊕ κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας, ἢ ζημιωθείς;

26 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τὰς ἐμὰς λόγους, τῦτον ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ ἐπαισχυνθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῦ καὶ τῦ πατρὸς, καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.

27 Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑςηκότων, οἳ ὐ μὴ γεύσονται θανάτυ, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ.

28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τὰς λόγους τύτυς ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρ⊕ προσεύξασθαι.

29 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδ⊕ τῦ προσώπυ αὐτῦ ἕτερον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῦ λευκὸς ἐξαςράπτων.

30 Καὶ ἰδὺ, ἄνδρες δύο συνελάλυν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωσῆς καὶ Ἠλίας·

31 Οἳ ὀφθέντες ἐν δόξῃ, ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτῦ, ἣν ἔμελλε πληρῦν ἐν Ἱερυσαλήμ.

32 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτῦ, καὶ τὰς δύο ἄνδρας τὰς συνεςῶτας αὐτῷ.

εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τοῦ λόγυ τυ νὰ χάσῃ, ἢ νὰ ζημιωθῇ;

26 Διατὶ ὅποι⊕ ἐντραπῇ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τὰς λόγυς μυ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ θέλει ἐντραπῇ δι' αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν τυ καὶ εἰς τὴν δόξαν τοῦ πατρός τυ, μαζὺ μὲ τὰς ἁγίυς ἀγγέλυς.

27 Καὶ λέγω σας ἀληθινὰ, εἶναι κάποιοι ἀπὸ ἐκείνυς ὀπῦ ςέκυνται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλυσιν ἀποθάνει, ἕως ὀπῦ νὰ εἰδῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ.

28 Καὶ ὕςερα ἀπὸ τὰς λόγυς τύτυς, ἕως ὀκτὼ ἡμέραις, ἐπῆρε τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρ⊕ νὰ προσευχηθῇ.

29 Καὶ ἐκεῖ ὀπῦ ἐπροσεύχετον, τὸ εἶδ⊕ τοῦ προσώπυ τυ ἔγινεν ἄλλης λογῆς, καὶ τὰ φορέματά τυ λευκὰ καὶ ἔςραπταν.

30 Καὶ νὰ, καὶ δύο ἄνδρες τοῦ ἐσυντύχεναν, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας·

31 Ὀπῦ ἐφάνηκαν μὲ δόξαν, καὶ ἔλεγον τὸ εὔγαλμά τυ, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ πληρώσῃ μέσα εἰς τὴν Ἱερυσαλήμ.

32 Καὶ ὁ Πέτρ⊕ καὶ ἐκεῖνοι ὀπῦ ἦταν μαζύ τυ ἦταν βεβαρημένοι ἀπὸ τὸν ὕπνον· καὶ ὡσὰν ἐξύπνισαν εἶδαν τὴν δόξαν τυ, καὶ τὰς δύο ἄνδρες ὀπῦ ἐςέκυνταν μαζύ τυ.

33 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ· μὴ εἰδὼς ὃ λέγει.

34 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ἐγένετο νεφέλη, καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ ἐκείνους εἰσελθεῖν εἰς τὴν νεφέλην.

35 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, αὐτοῦ ἀκούετε.

36 Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος· καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν, καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑωράκασιν.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

38 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε, λέγων· Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής ἐστί μοι.

39 Καὶ ἰδοὺ, πνεῦμα λαμβάνει αὐτὸν, καὶ ἐξαίφνης κράζει, καὶ σπαράσσει αὐτὸν μετὰ

33 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐχώριζαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, εἶπεν ὁ Πέτρος εἰς τὸν Ἰησοῦν· διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ θέλομεν κάμει τρεῖς καλύβαις, ἐσένα μίαν, καὶ διὰ τὸν Μωϋσῆν μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἡλίαν μίαν· μὴ ἐξεύροντας τί λέγει.

34 Καὶ λέγωντας ἐτοῦτα τὰ λόγια ὁ Πέτρος, ἦλθεν ἕνα σύννεφον, καὶ τοὺς ἐσκέπασε· καὶ οἱ μαθητάδες ἐφοβήθηκαν ὅταν ἐμβῆκαν ἐκεῖνοι μέσα εἰς τὸ σύννεφον.

35 Καὶ φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὁποῦ ἔλεγεν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, αὐτοῦ ἀκούετε.

36 Καὶ ὅταν ἔγινεν ἡ φωνὴ, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μοναχός· καὶ αὐτοὶ τὰ ἐσιώπησαν, καὶ δὲν εἶπαν κανενὸς τίποτες ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδασι.

37 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὡσὰν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν ἀπάντησε πολὺς ὄχλος.

38 Καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐβόησε, καὶ εἶπε· διδάσκαλε, παρακαλῶ σε, στοχάσου εἰς τὸν υἱόν μου, ὅτι μοῦ εἶναι μονογενής.

39 Καὶ πιάνει τον τὸ δαιμόνιον, καὶ παρευθὺς κράζει, καὶ τὸν σπαράσσει μὲ ἀφροὺς, καὶ μό-

ἀφρῦ, καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτῦ, συντρίβον αὐτόν.

40 Καὶ ἐδεήθην τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλλωσιν αὐτὸ, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιςος καὶ διεςραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; Προσάγαγε ὧδε τὸν υἱόν σου.

42 Ἔτι δὲ προσερχομένυ αὐτῦ, ἔῤῥηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα· καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτῦ.

43 Ἐξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεῦ. πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησῦς, εἶπε πρὸς τὺς μαθητὰς αὐτῦ·

44 Θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τὺς λόγυς τύτυς· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

45 Οἱ δὲ ἠγνόυν τὸ ῥῆμα τῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό· καὶ ἐφοβῦντο ἐρωτῆσαι αὐτὸν περὶ τοῦ ῥήματος τύτυ.

46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν.

47 Ὁ δὲ Ἰησῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν,

λις τὸν ἀφίνει, συντρίβοντάς τον.

40 Καὶ ἐπαρακάλεσα τὺς μαθητάδες σου νὰ τὸ εὐγάλυν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν.

41 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιςε καὶ διεςραμμένη, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετεσᾶς, ἕως πότε θέλω σᾶς ὑπομένει; φέρε τον ἐδῶ τὸν υἱόν σου.

42 Καὶ ἐρχόμενος ὁ υἱός του, τὸν ἐπίασε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἔσχισέν τον καὶ τὸν ἐσπάραξε· καὶ ὁ Ἰησῦς μὲ ὀργὴν ἐπρόςαξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ ἰάτρευσε τὸ παιδίον· καὶ τὸ ἔδωκεν ὀπίσω τοῦ πατρός του.

43 Καὶ ὅλοι ἐξεπλήττυνταν εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Θεῦ. καὶ ἔςοντας ὁ λαὸς νὰ θαυμάζῃ εἰς ἐκεῖνα ὁπῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησῦς, εἶπεν εἰς τὺς μαθητάδες του·

44 Τὰ λόγια ἐτῦτα βάλλετέ τα μέσα εἰς τὰ αὐτιά σας· διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.

45 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν λόγον ἐτῦτον, καὶ ἦτον σκεπασμένος ἀπ' αὐτὺς, διὰ νὰ μὴν τὸν γροικήσυν· καὶ ἐφοβῦνταν νὰ τὸν ἐρωτήσυν διὰ τὸν λόγον ἐτῦτον.

46 Καὶ ἐδιαλογίζυνταν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, τὸ, τίς νὰ εἶναι μεγαλίτερος ἀπ' αὐτύς.

47 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἔςοντας νὰ εἰδῇ τὺς διαλογισμὺς τῆς καρ-

ἐπιλαβόμενος παιδίου, ἔστησεν αὐτὸ παρ' ἑαυτῷ·

48 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν δέξηται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με· ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτος ἔσται μέγας.

49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης, εἶπεν· Ἐπιστάτα, εἴδομέν τινα ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα τὰ δαιμόνια· καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

50 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Μὴ κωλύετε· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν.

51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ· καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ.

53 Καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.

54 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, εἶπον· Κύριε, θέλεις εἴπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ

δίας αὐτῶν, ἐπίασεν ἕνα παιδὶ, καὶ ἔστησέν το κοντὰ του·

48 Καὶ εἶπέν τους· ὅποιος δεχθῇ ἐτοῦτο τὸ παιδίον διὰ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται· καὶ ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔστειλε· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μικρότερος ἀνάμεσά σας, ἐκεῖνος θέλει εἶσθαι μεγαλήτερος.

49 Καὶ ἔστοντας νὰ ἀποκριθῇ ὁ Ἰωάννης, εἶπε· διδάσκαλε, εἴδαμεν κάποιον ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ὄνομά σου εὔγανε δαιμόνια· καὶ τὸν ἐμποδίσαμεν διατὶ δὲν ἀκολουθᾶ μετὲ μᾶς.

50 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· μὴν τὸν ἐμποδίζετε· διατὶ ὅποιος δὲν εἶναι ἐναντίος μας, ἐκεῖνος εἶναι διὰ λόγου μας.

51 Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραις τῆς ἀναλήψεώς του, καὶ αὐτὸς ἐγύρισε καὶ ἐστήριξε τὸ πρόσωπόν του νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἔστειλε μαντατοφόρους ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του· καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν, διὰ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τόπον.

53 Καὶ δὲν τὸν ἐδέχθηκαν, ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτον νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

54 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μαθητάδες του, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, εἶπαν· αὐθέντη, θέλεις νὰ εἰποῦμε νὰ κατέβῃ φωτιὰ ἀπὸ τὸν

ἀναλῶσαι αὐτὲς, ὡς καὶ Ἡλίας ἐποίησε;

55 Στραφεὶς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ οἴδατε οἵε πνεύματός ἐςε ὑμεῖς·

56 Ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπε οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. Καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.

57 Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· Ἀκολεθήσω σοι ὅπε ἂν ἀπέρχῃ, Κύριε.

58 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεὲς ἔχεσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ ἐρανε, κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπε οὐκ ἔχει πε τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

59 Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· Ἀκολέθει μοι· Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα με.

60 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες τὲς νεκρὲς θάψαι τὲς ἑαυτῶν νεκρές· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεε.

61 Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· Ἀκολεθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν με.

62 Εἶπε δὲ πρός αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν

ἐρανὸν, νὰ τὲς χαλάσῃ, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Ἡλίας;

55 Καὶ γυρίζωντας ὁ Ἰησοῦς τὲς ὠνείδισε, καὶ εἶπε· δὲν ἐξεύρετε τί λογῆς πνεύματος εἶσθε ἐσεῖς·

56 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπε δὲν ἦλθε νὰ χαλάσῃ ψυχαῖς ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ σώσῃ. καὶ ἐπῆγαν εἰς ἄλλην χώραν.

57 Καὶ ἐκεῖ ὁπε ἐπάγεναν εἰς τὴν ςράτα, τοῦ εἶπε κάποιος· αὐθέντη, θέλω σε ἀκολεθήσει ὅπε καὶ ἂν πάγῃς.

58 Καὶ λέγει τε ὁ Ἰησοῦς· ἡ ἀλωπεδες ἔχεσι φωλίαις, καὶ τὰ πελία τοῦ ἐρανε, καλοικίαις· ἀμὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπε δὲν ἔχει πε νὰ κλίνῃ τὸ κεφάλι τε.

59 Καὶ λέγει εἰς ἄλλον· ἀκολέθα με· καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· αὐθέντη, συγχώρησί με πρῶτον νὰ πάγω νὰ θάψω τὸν πατέρα με.

60 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ἄφησε τὲς νεκρὲς νὰ θάψεν τὲς ἰδικές τες νεκρές· ἀμὴ ἐσὺ σύρε καὶ διαλάλει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεε.

61 Καὶ ἄλλος εἶπεν· αὐθέντη, θέλω σε ἀκολεθήσει· ἀμὴ πρῶτα νὰ μεῦ συγχωρέσῃς νὰ ὑπάγω νὰ ἀποχαιρετήσω ἐκείνες ὁπε εἶναι εἰς τὸ σπῆτί με.

62 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Μὴ δὲ κανένας ὁπε βάλλει τὸ χέρι τε

χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

εἰς τὸ ἀλέτρι, καὶ βλέπει ὀπίσω, εἶναι ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ί. 10.

ΜΕΤΑ' δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἔμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.

2 Ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτούς· Ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

3 Ὑπάγετε· ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.

4 Μὴ βαστάζετε βαλάντιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑποδήματα· καὶ μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε.

5 Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.

6 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δὲ μήγε, ἐφ' ὑμᾶς ἀνακάμψει.

7 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ μένετε, ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν· ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστι. Μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐκαλάστησεν ἄλλους ἑβδομήκοντα μαθητάδες, καὶ τοὺς ἔστειλεν ἀπὸ δύο ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του, εἰς κάθε πόλιν καὶ τόπον, ὁποῦ ἔμελλεν αὐτὸς νὰ πάγῃ.

2 Καὶ τοὺς ἔλεγεν· ὁ θερισμὸς εἶναι πολύς, ἀμὴ οἱ ἐργάται εἶναι ὀλίγοι· παρακαλέσετε λοιπὸν τὸν αὐθέντην τοῦ θερισμοῦ, διὰ νὰ εὐγάλλῃ ἐργάταις εἰς τὸ θέρος του.

3 Σύρτε, νά, ὁποῦ σᾶς πέμπω ὡσὰν ἀρνία εἰς τὴν μέσην τῶν λύκων.

4 Μὴν βαστᾶτε πουγγίον, μὴ δὲ σακκοῦλι, μὴ δὲ ὑποδήματα· καὶ κανένα εἰς τὴν στράτα νὰ μὴν τὸν χαιρετήσετε.

5 Καὶ εἰς ὅποιον σπῆτι ἐμβῆτε, πρῶτον νὰ λέγετε· εἰρήνη εἰς τὸ σπῆτι τοῦτο.

6 Καὶ ἐὰν εἶναι ἐκεῖ υἱὸς τῆς εἰρήνης, θέλει ἀναπαυθῇ ἀπάνω εἰς αὐτὸν ἡ εἰρήνη σας· εἰ δὲ μή, θέλει γυρίσει εἰς ἐσᾶς.

7 Καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι μένετε, καὶ τρώγετε καὶ πίνετε ἀπὸ τὰ φαγητά τους· διατὶ ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς πληρωμῆς του· μὴν μετατοπίζετε ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἰς ἄλλο.

8 Καὶ εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ δέχωνται ὑμᾶς, ἐσθίετε τὰ παραλιθέμενα ὑμῖν.

9 Καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε αὐτοῖς. Ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ μὴ δέχωνται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς πλατείας αὐτῆς, εἴπατε·

11 Καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσαι, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

13 Οὐαί σοι Χοραζὶν, οὐαί σοι Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμεναι μετενόησαν.

14 Πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσαι ἐν τῇ κρίσει, ἢ ὑμῖν.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ.

16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ

8 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἐμβαίνετε, καὶ σᾶς δέχουνται, ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς βάνουσιν ὀμπροστὰ τρώγετε.

9 Καὶ ἰατρεύετε τοὺς ἀσθενημένους των· καὶ λέγετέ τους· ἐσήμωσεν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἐμβαίνετε, καὶ δὲν σᾶς δέχουνται, εὐγένοντες εἰς τὰ πλατώματά της, λέγετε·

11 Καὶ τὸν κονιορτὸν ὁποῦ μᾶς ἐκόλλησεν ἀπὸ τὴν πόλιν σας, νά, ὁποῦ σᾶς τὸν τινάζωμεν· ὅμως τοῦτο ἐξεύρετε, ὅτι ἐσήμωσεν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ Σόδομα, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

13 Ἀλλίμονον εἰς ἐσένα Χωραζεὶν, ἀλλίμονον εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· διατὶ ἂν ἐγίνουνταν εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα αἱ δυνάμεις ὁποῦ ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελαν μετανοήση καθεζόμεναι μὲ σακκία καὶ μὲ στάκταις.

14 Ὅμως πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὴν Τύρον καὶ Σιδῶνα, παρὰ εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ὁποῦ ὑψώθης ἕως τὸν οὐρανὸν, θέλεις καταβιβασθῇ ἕως τὸν ᾅδην.

16 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει ἐσᾶς,

ἀκούει· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.

17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν, ὡς ἀστραπὴν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.

19 Ἰδοὺ, δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει.

20 Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

22 Πάντα παρεδόθη μοι ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς γινώσκει τίς ἐστιν ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατήρ· καὶ τίς ἐστιν ὁ πατὴρ,

ἐμένα ἀκούει· καὶ ὅπου ἀθετεῖ ἐσᾶς, ἐμένα ἀθετεῖ· καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀθετεῖ ἐμένα, ἀθετεῖ ἐκεῖνον ὅπου μὲ ἔστειλε.

17 Καὶ ἐγύρισαν οἱ ἑβδομήντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· αὐθέντη, καὶ τὰ δαιμόνια μᾶς ὑποτάσσονται διὰ ὄνομά σου.

18 Καὶ εἶπέν τους· ἔβλεπα τὸν Σατανᾶ, ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡσὰν ἀστραπήν.

19 Νὰ, ὅπου σᾶς δίδω τὴν ἐξουσίαν νὰ πατῆτε ἀπάνω εἰς τὰ φείδια καὶ εἰς τοὺς σκορπίους, καὶ εἰς ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ κανένα πρᾶγμα δὲν θέλει σᾶς βλάψει.

20 Ὅμως εἰς τοῦτο μὴν χαίρεσθε, ὅτι σᾶς ὑποτάσσονται τὰ πνεύματα· ἀλλὰ χαίρεσθε, ὅτι τὰ ὀνόματά σας ἐγράφηκαν εἰς τὸν οὐρανόν.

21 Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐχάρηκε κατὰ τὸ πνεῦμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· εὐχαριστῶ σε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· ὅτι ἐτοῦτα τὰ ἔκρυψες ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ γνωστικοὺς, καὶ τὰ ἐφανέρωσες εἰς μικρὰ παιδία· ναὶ βέβαια, ὦ πάτερ· ὅτι ἔτζι σοῦ ἄρεσε. καὶ γυρίζοντας εἰς τοὺς μαθητάδες εἶπεν·

22 Ὅλα μοῦ τὰ ἐπαράδωκεν ὁ πατήρ μου· καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τίς εἶναι ὁ υἱὸς; παρὰ ὁ πατήρ· καὶ τίς εἶναι ὁ πατήρ,

εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς, κατ' ἰδίαν εἶπε· Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

25 Καὶ ἰδοὺ, νομικός τις ἀνέστη, ἐκπειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

26 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;

27 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

28 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ.

29 Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστι μου πλησίον;

30 Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς,

παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὅποιον θέλει ὁ υἱὸς νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ.

23 Τότε ἐγύρισεν εἰς τοὺς μαθητάδες ξεχωριστᾶ, καὶ τοὺς εἶπε· καλότυχα εἶναι τὰ μάτια ὅπου βλέπουσιν ἐκεῖνα ὅπου βλέπετε ἐσεῖς.

24 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἐπεθύμησαν νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνα ὅπου ἐσεῖς βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα ὅπου ἀκούετε, καὶ δὲν ἤκουσαν.

25 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ἕνας νομοδιδάσκαλος, πειράζοντάς τον, καὶ λέγει· διδάσκαλε, τίνα κάμω νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

26 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· εἰς τὸν νόμον τί ἐγράφηκε; πῶς ἀναγινώσκεις;

27 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν· καὶ τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

28 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· καλᾶ ἀπεκρίθης· ἐτοῦτο κάμε, καὶ θέλεις ζήσει.

29 Καὶ ἐκεῖνος, θέλοντας νὰ δικαιώσῃ τοῦ λόγου του, εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν· καὶ ποῖος εἶναι ὁ γείτονάς μου;

30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς διαδεξάμενος τὸν λόγον, εἶπεν· ἕνας

εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες, ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.

31 Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀντιπαρῆλθεν.

32 Ὁμοίως δὲ καὶ λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθεν.

33 Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ᾽ αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἐσπλαγχνίσθη.

34 Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ὅ, τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

36 Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;

ἄνθρωπος ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχὼ, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῶν λῃστῶν· οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεγύμνωσαν καὶ τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἄφησαν μισαποθαμμένον καὶ ἐδιάβηκαν.

31 Καὶ κατὰ τύχην ἕνας ἱερεὺς ἐκατέβαινεν εἰς τὴν στράταν ἐκείνην· καὶ βλέποντάς τον, ἐπέρασε ἀπαγνάντια.

32 Ὁμοίως καὶ κάποιος Λευίτης, περνῶντας ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐπῆγε καὶ τὸν εἶδε, καὶ ἐπέρασε ἀπαγνάντια.

33 Ἀμὴ κάποιος Σαμαρείτης περιπατῶντας τὴν στράταν ἐκείνην, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν, καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν, τὸν ἐσπλαγχνίσθη.

34 Καὶ ἐπῆγε κοντᾶ καὶ ἔδεσε ταῖς πληγαῖς του, χένωντας ἀπάνω λάδι καὶ κρασί· καὶ τὸν ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὸ κτῆνός του, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὸν ἐπιμελήθηκε.

35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ὅταν εὔγηκε νὰ πηγένῃ, εὔγαλε δύο δηνάρια καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον, καὶ εἶπέν του· ἐπιμελήσου ἐτοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ εἴ τι ἐξοδιάσῃς παραπάνω, ἐγὼ ὡσὰν γυρίσω θέλω σοῦ τὰ δώσει.

36 Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ ἐτούτους τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται νὰ ἔγεινε γείτονας εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῶν λῃστῶν;

37 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ᾿ αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά· γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

39 Καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ·

40 Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά.

42 Ἑνὸς δέ ἐστι χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾿ αὐτῆς.

37 Ὁ νομικὸς εἶπεν· ἐκεῖνος ὁποῦ τοῦ ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνην. καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· σύρε λοιπὸν, καὶ ἐσὺ κάμε ὁμοίως.

38 Καὶ ὅταν ἐπήγεναν εἰς τὴν στράταν, ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς μίαν χώραν· καὶ κάποια γυναῖκα τὸ ὄνομά της Μάρθα τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τὸ σπῆτί της.

39 Καὶ ἐτούτη εἶχεν ἀδελφὴν ὁποῦ τὴν ἔλεγαν Μαρίαν, ἡ ὁποῖα ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε κοντὰ εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἄκουε τὰ λόγιά του·

40 Ἀμὴ ἡ Μάρθα ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ ταῖς πολλαῖς ὑπηρεσίαις· καὶ πάγει καὶ λέγει του· αὐθέντη, δὲν σε μέλει τίποτες ὁποῦ μὲ ἄφησεν ἡ ἀδελφή μου μοναχὴν νὰ ὑπηρετῶ; εἰπές της λοιπὸν νὰ μοῦ βοηθήσῃ.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν της· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ συγχίζεσαι διὰ πολλά.

42 Ἀλλὰ ἕνα κάμνει χρεία· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὸ καλὸν μερτικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει παρθῇ ἀπ᾿ αὐτήν.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰω-

ΚΑΙ μίαν φορὰν ὅταν ἦτον εἰς κάποιον τόπον καὶ ἐπροσεύχετον, ὡσὰν ἔπαυσε, λέγει του ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· αὐθέντη, δίδαξέ μας νὰ προσευχόμεσθε, καθὼς καὶ ὁ

άννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ.

2 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· ΠΑΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δίδου ἡμῖν τὸ καθ' ἡμέραν·

4 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τίς ἐξ ὑμῶν ἕξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίου, καὶ εἴπῃ αὐτῷ· Φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους·

6 Ἐπειδὴ φίλος μου παρεγένετο ἐξ ὁδοῦ πρός με, καὶ οὐκ ἔχω ὃ παραθήσω αὐτῷ·

7 Κἀκεῖνος ἔσωθεν ἀποκριθεὶς εἴπῃ· Μή μοι κόπους πάρεχε· ἤδη ἡ θύρα κέκλεισται, καὶ τὰ παιδία μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· οὐ δύναμαι ἀναστὰς δοῦναί σοι.

8 Λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς, διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦ φίλον· διά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρῄζει.

Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητάδες του.

2 Καὶ λέγει τους· ὅταν προσεύχεσθε, λέγετε· Ὦ πατέρα μας ὁποῦ εἶσαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἂς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά σου· ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου· ἂς γένῃ τὸ θέλημά σου, καθὼς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔτζι καὶ εἰς τὴν γῆν.

3 Τὸ ψωμί μας τὸ καθημερινὸν δός μας το σήμερον·

4 Καὶ συγχώρεσέ μας ταῖς ἁμαρτίαις μας· διατὶ καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμεν κάθε ἕνα ὁποῦ μᾶς χρεωστεῖ· καὶ μὴν μᾶς βάλῃς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρόν.

5 Καὶ εἶπέν τους· ποῖος ἀπὸ σᾶς νὰ ἤθελεν ἔχῃ φίλον, καὶ νὰ ἤθελε ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου, νὰ τοῦ εἰπῇ· ὦ φίλε, δάνεισέ μου τρία ψωμία·

6 Ἐπειδὴ φίλος μου ἦλθεν ἀπὸ στράτα, καὶ δὲν ἔχω τί νὰ τοῦ βάλλω ὀμπροστά του·

7 Καὶ ἐκεῖνος νὰ ἤθελεν ἀποκριθῇ ἀπὸ μέσα νὰ εἰπῇ· μή με πειράζῃς, ὅτι τώρα ἡ θύρα μου ἐσφάλισε, καὶ τὰ παιδία μου κοιμοῦνται μαζύ μου· καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σηκωθῶ νὰ σοῦ δώσω.

8 Λέγω σας, ἂν καλὰ καὶ δὲν θέλει σηκωθῇ νὰ τοῦ δώσῃ διὰ τὴν φιλίαν· ὅμως διὰ τὴν ἀδιαντροπίαν του θέλει σηκωθῇ νὰ τοῦ δώσῃ ὅσον χρειάζεται.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

10 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει· καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται·

11 Τίνα δὲ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; εἰ καὶ ἰχθῦν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

12 Ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ὠὸν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον;

13 Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες, οἴδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ, δώσει πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν.

14 Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι.

15 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Ἐν Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

16 Ἕτεροι δὲ πειράζοντες, σημεῖον παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.

17 Αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα, εἶπεν αὐτοῖς·

9 Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· ζητᾶτε, καὶ θέλει σᾶς δοθῇ· γυρεύετε, καὶ θέλετε εὕρει· κρούετε, καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῇ.

10 Διατὶ ὅποιος ζητᾶ, παίρνει· καὶ ὅποιος γυρεύει, εὑρόσκει· καὶ ὅποιος κρούει, θέλει τοῦ ἀνοιχθῇ.

11 Καὶ ἀποτεσᾶς ποῖος νὰ ἦτον πατέρας, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ὁ υἱός του ψωμὶ, μῆνα ἤθελε τοῦ δώσει πέτραν; καὶ ἐὰν (ἤθελε τοῦ ζητήσῃ) ψάρι, μῆνα ἀντὶ ψάρι ἤθελε τοῦ δώσει φείδι;

12 Ἢ καὶ ἂν ἤθελε ζητήσῃ αὐγὸν, μῆνα ἤθελε τοῦ δώσει σκορπίον;

13 Ἂν τὸ λοιπὸν ἐσεῖς ὁποῦ εἶσθε πονηροὶ, ἠξεύρετε νὰ δίδετε καλὰ δοσίματα εἰς τὰ παιδία σας, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ οὐράνιος θέλει δώσει Πνεῦμα ἅγιον εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοῦ ζητοῦσι;

14 Καὶ τότε εἶχεν εὐγάλει ἕνα δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτον βουβὸν· καὶ ὅταν εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον, ἐλάλησεν ὁ βουβός· καὶ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν.

15 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶπαν· μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἄλλοι τὸν ἐπείραζαν, καὶ ἐζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν σημάδι ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ αὐτὸς γνωρίζοντας τοὺς διαλογισμούς τους, τοὺς εἶπεν·

Πᾶσα βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον πίπτει.

18 Εἰ δὲ καὶ ὁ σατανᾶς ἐφ' ἑαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ; ὅτι λέγετε, ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλειν με τὰ δαιμόνια.

19 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐτοὶ ἔσονται.

20 Εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλὴν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

22 Ἐπὰν δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτὸν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ' ᾗ ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.

23 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν· καὶ μὴ εὑρίσκον, λέγει· Ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον.

κάθε βασιλεία ὁποῦ νὰ διαμοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου της ἐρημώνεται, καὶ τὸ σπῆτι (ἂν μοιρασθῇ) εἰς τοῦ λόγου του πέφτει.

18 Καὶ ἂν ὁ σατανᾶς διεμοιράσθη εἰς τοῦ λόγου του, πῶς θέλει σταθῇ ἡ βασιλεία του; διατὶ λέγετε, ὅτι μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ εὐγάλω τὰ δαιμόνια.

19 Καὶ ἂν ἐγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, οἱ υἱοί σας μὲ τί τὰ εὐγάνουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ θέλουν γένει κριτάδες σας.

20 Ἀμὴ ἂν ἐγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸ δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, ἔφθασε λοιπὸν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ δυνατὸς ἁρματωμένος φυλάγει τὴν αὐλήν του, εἶναι εἰρήνη εἰς τὰ ὑπάρχοντά του.

22 Ἀμὴ ὁπόταν ἔλθῃ ὁ δυνατώτερός του καὶ τὸν νικήσῃ, παίρνει τὴν ἁρματωσιάν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλπιζε, καὶ διαμοιράζει τὰ κουρσεύματά του.

23 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι μαζὶ μένα, εἶναι ἐναντίος μου· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μαζώνει μαζὺ μετεμένα, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα εὔγῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἀνύδρους τόπους, καὶ γυρεύει ἀνάπαυσιν· καὶ ὡσὰν δὲν εὕρῃ, λέγει· ἂς γυρήσω εἰς τὸ σπῆτί μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ εὔγηκα.

25 Καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.

26 Τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων.

27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

28 Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν· Ἡ γενεὰ αὕτη πονηρά ἐστι· σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

30 Καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευΐταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ.

31 Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτούς· ὅτι ἦλθον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

32 Ἄνδρες Νινευῒ ἀναστήσον-

25 Καὶ ὡσὰν ἔλθῃ καὶ τὸ εὕρει σαρωμένον καὶ στολισμένον.

26 Τότε πάγει καὶ παίρνει ἄλλα ἑπτὰ πνεύματα πονηρότερα ἀπὸ λόγου του, καὶ ἔρχονται καὶ ἐμβαίνουν καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ὕστερα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

27 Καὶ ὅταν ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς ἐτοῦτα, μία γυναῖκα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐσήκωσε φωνὴν, καὶ εἶπέν του· καλότυχη ἡ κοιλία ὁποῦ σὲ ἐβάσταξε, καὶ τὰ βυζία ὁποῦ ἐβύζασες.

28 Καὶ αὐτὸς εἶπεν· μᾶλλον περισσότερον καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν φυλάττουν.

29 Καὶ συμμαζωνώμενον τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· ἡ γενεὰ ἐτούτη εἶναι πονηρή· καὶ γυρεύει σημάδι, καὶ σημάδι δὲν θέλει τῆς δοθῇ, παρὰ μοναχὰ τὸ σημάδι τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

30 Διατὶ καθὼς ἔγινεν ὁ Ἰωνᾶς σημάδι εἰς τοὺς Νινευΐτας, ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην.

31 Βασίλισσα τοῦ νότου θέλει σηκωθῇ εἰς τὴν κρίσιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ἐτούτης, καὶ θέλει τοὺς κατακρίνει· ὅτι ἦλθεν ἀπὸ ταῖς ἄκραις τῆς γῆς νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ νὰ, ἰδῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Σολομῶντα.

32 Οἱ ἄνδρες τῆς Νινευὶ θέλου-

ται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

σιν ἀναςαθῇ εἰς τὴν κρίσιν μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλουν τὴν κατακρίνει· ὅτι ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ νὰ, ἰδῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ.

33 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, εἰς κρυπτὴν τίθησιν, οὐδὲ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγος βλέπωσιν.

33 Καὶ κανένας δὲν ἀνάπτει λύχνον, καὶ τὸν βάνει εἰς κρυφὸν τόπον, οὐδὲ τὸν βάνει ἀποκάτω εἰς τὸ μόδι, καὶ τὸν σκεπάζει, ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοςάτην, διὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουν μέσα.

34 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἐστιν· ἐπὰν δὲ πονηρὸς ᾖ, καὶ τὸ σῶμά σου σκοτεινόν.

34 Ὁ λύχνος τοῦ κορμίου εἶναι τὸ μάτι· ὅταν εἶναι τὸ μάτι σου καθαρὸν, καὶ ὅλον τὸ κορμί σου εἶναι φωτεινόν· ἀμὴ ὅταν εἶναι διεφθαρμένον, καὶ τὸ κορμί σου εἶναι σκοτεινόν.

35 Σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστίν.

35 Στοχάσου λοιπὸν, μήπως τὸ φῶς ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα, εἶναι σκότος.

36 Εἰ οὖν τὸ σῶμά σου ὅλον φωτεινὸν, μὴ ἔχον τι μέρος σκοτεινὸν, ἔσται φωτεινὸν ὅλον, ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζῃ σε.

36 Ἐὰν λοιπὸν ὅλον σου τὸ κορμὶ εἶναι φωτεινὸν, καὶ δὲν ἔχει κανένα μέρος σκοτεινὸν, θέλει εἶσθαι ὅλον φωτεινὸν ὡσὰν ὅταν ὁ λύχνος σοῦ φέγγῃ μὲ τὴν λάμψιν του.

37 Ἐν δὲ τῷ λαλῆσαι, ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις ὅπως ἀριστήσῃ παρ᾽ αὐτῷ. εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.

37 Καὶ ὡσὰν ἐλάλησε τὸν λόγον, ἕνας Φαρισαῖος τὸν ἐπαρακάλει νὰ πάγῃ νὰ φάγῃ μετ᾽ αὐτόν. καὶ πηγένωντας ἐκάθισε.

38 Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

38 Καὶ ὁ Φαρισαῖος ὡσὰν τὸν εἶδεν ὅτι δὲν ἐνίφθη πρῶτον πρὸ τοῦ νὰ φάγῃ, ἐθαύμασε.

39 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε· τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας.

40 Ἄφρονες, οὐχ ὁ ποιήσας τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἔσωθεν ἐποίησε;

41 Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην· καὶ ἰδοὺ, πάντα καθαρὰ ὑμῖν ἐστιν.

42 Ἀλλ' οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρχεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

43 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

44 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἴδασιν.

45 Ἀποκριθεὶς δέ τις τῶν νομικῶν λέγει αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ ἡμᾶς ὑβρίζεις.

46 Ὁ δὲ εἶπε· Καὶ ὑμῖν τοῖς

39 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν· ἐσεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξω τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου παστρεύετε· ἀμὴ τὸ μέσα σας εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ ἁρπαγαῖς καὶ πονηρίαις.

40 Ὦ ἄγνωστοι, ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸ ἔξω, δὲν ἔκαμε καὶ τὸ μέσα;

41 Μὲ ὅλον τοῦτο ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχετε δότε τα ἐλεημοσύνην, καὶ ὅλα σας θέλει εἶσθαι καθαρά.

42 Ἀλλὰ ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀποδεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ κάθε λάχανον, καὶ ἀφίνετε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. ἐτοῦτα ἔπρεπε νὰ κάμετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνετε.

43 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὰ συναγώγια, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς εἰς τοὺς φόρους.

44 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι εἶσθε ὡσὰν τὰ μνημόρια ὁποῦ δὲν φαίνονται, καὶ οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦσι ἀπάνω καὶ δὲν ἠξεύρουσιν.

45 Ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς νομικοὺς, καὶ λέγει Ἰησοῦ· διδάσκαλε, ἐσὺ λέγοντας ἐτοῦτα καὶ ἐμᾶς ὑβρίζεις.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀλλοί-

νομικοῖς οὐαὶ, ὅτι φορτίζετε
τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβά-
στακτα, καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δα-
κτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε
τοῖς φορτίοις.
47 Οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκοδο-
μεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προφη-
τῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέ-
κτειναν αὐτούς.
48 Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συν-
ευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέ-
ρων ὑμῶν· ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέ-
κτειναν αὐτοὺς, ὑμεῖς δὲ οἰκο-
δομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.
49 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία
τοῦ Θεοῦ εἶπεν· Ἀποστελῶ εἰς
αὐτοὺς προφήτας, καὶ ἀποστό-
λους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι
καὶ ἐκδιώξουσιν·
50 Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα
πάντων τῶν προφητῶν, τὸ ἐκ-
χυνόμενον ἀπὸ καταβολῆς κό-
σμου, ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης,
51 Ἀπὸ τοῦ αἵματος
Ἄβελ, ἕως τοῦ αἵματος Ζα-
χαρίου, τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ
τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ οἴκου·
ναὶ λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται
ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.
52 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς,
ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώ-
σεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε, καὶ
τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.
53 Λέγοντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα

λύμονον καὶ εἰς ἐσᾶς τοὺς νομι-
κοὺς, ὅτι φορτώνετε τοὺς ἀνθρώ-
πους φορτία δυσκολοσήκωτα,
καὶ ἐσεῖς καὶ μὴ δὲ μὲ ἕνα δάκ-
τυλον δὲν θέλετε νὰ ταγγίξετε.
47 Ἀλλύμονον εἰς ἐσᾶς,
ὅτι οἰκοδομᾶτε τὰ μνημεῖα
τῶν προφητῶν, καὶ οἱ πατέρες
σας τοὺς ἐσκότωσαν.
48 Τὸ λοιπὸν μαρτυρεῖτε,
καὶ συμφωνᾶτε εἰς τὰ καμώ-
ματα τῶν πατέρων σας· ὅτι
αὐτοὶ τοὺς ἐσκότωσαν, καὶ
ἐσεῖς κτίζετε τὰ μνημεῖά τους.
49 Διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ σο-
φία τοῦ Θεοῦ· θέλω στείλει εἰς
αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστό-
λους, καὶ θέλουν σκοτώσει ἀπ᾽
αὐτοὺς, καὶ θέλουν διώξει·
50 Διὰ νὰ ζητηθῇ τὸ αἷ-
μα ὅλονῶν τῶν προφητῶν, ὁ-
ποῦ ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ
κόσμου, ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτού-
την,
51 Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἄ-
βελ τοῦ δικαίου, ἕως τὸ αἷμα
τοῦ Ζαχαρίου, ὁποῦ ἐσκοτώθη
ἀνάμεσα εἰς τὸ θυσιαστήριον
καὶ εἰς τὸ σπῆτι (τοῦ Θεοῦ)·
βέβαια σᾶς λέγω, ἀπὸ τὴν
γενεὰν ἐτούτην θέλει ζητηθῇ.
52 Ἀλλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς
νομικοὺς, ὅτι ἐσηκώσετε τὸ κλει-
δὶ τῆς γνώσεως· καὶ ἐσεῖς δὲν
ἐμβήκετε, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἔμ-
βαιναν τοὺς ἐμποδίσετε.
53 Καὶ λέγοντας ἐτοῦτα τὰ

πρὸς αὐτοὺς, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων·

λόγια ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτοὺς, ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ἐχθρεύωνται πικρᾶ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτοῦν διὰ πολλὰ, θέλοντες νὰ τὸν παγιδεύουν.

54 Ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

54 Καὶ ἐγύρευαν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ στόμα του λόγον, διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ἘΝ οἷς ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλου, ὥστε καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Πρῶτον προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

ἈΝάμεσα εἰς τοῦτα (τὰ λόγια) ἐσυνάχθησαν μυριάδες ὄχλος, εἰς τόσον ὁποῦ ἐκαταπατοῦσαν ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς μαθητάδες του· πρῶτον ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τὴν ζύμην τῶν Φαρισαίων, ἡ ὁποῖα εἶναι ὑπόκρισις.

2 Οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται· καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

2 Καὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον ὁποῦ νὰ μὴν ξεσκεπασθῇ· καὶ κρυφὸν, ὁποῦ νὰ μὴν γνωρισθῇ.

3 Ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκουσθήσεται· καὶ ὃ πρὸς τὸ οὖς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων.

3 Διὰ τοῦτο ὅσα εἴπετε εἰς τὰ σκοτεινὰ, θέλουσιν ἀκουσθῆ εἰς τὸ φῶς· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήσετε κρυφᾶ εἰς τὸ αὐτὶ εἰς ταῖς καμαραῖς σας, θέλει κηρυχθῆ εἰς τὰ δώματα.

4 Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

4 Καὶ λέγω εἰς ἐσᾶς τοὺς φίλους μου· μὴν φοβηθῆτε ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ σκοτώνουν τὸ κορμὶ, καὶ ὕστερον δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν τίποτες περισσότερον.

5 Ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φο-

5 Ἀμὴ ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω τί-

βηθῆτε· φοβήθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι, ἐξουσίαν ἔχοντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν· ναὶ λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε.

6 Οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται· μὴ οὖν φοβεῖσθε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.

8 Λέγω δὲ ὑμῖν· Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

9 Ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.

11 Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε, ἢ τί εἴπητε·

ναν νὰ φοβηθῆτε· φοβηθῆτε ἐκεῖνον ὁποῦ ὑφόντις σκοτώσει, ἔχει ἐξουσίαν νὰ βάλλῃ εἰς τὴν γέεναν· καὶ βέβαια σᾶς λέγω, τοῦτον φοβηθῆτε.

6 Δὲν πουλοῦνται πέντε πουλία δύο φόλαις, καὶ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἀλησμονημένον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας ὅλαις εἶναι μετρημέναις· μὴν φοβηθῆτε λοιπόν· ἀπὸ πολλὰ πουλία διαφέρετε.

8 Καὶ λέγω σας· ὅτι ὅποιος μὲ ὁμολογήσει ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει τὸν ὁμολογήσει ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.

9 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀρνηθῇ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θέλει τὸν ἀρνηθῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ θέλει εἰπεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, θέλει τοῦ συγχωρηθῇ· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ βλασφημήσει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον δὲν θέλει συγχωρηθῇ.

11 Καὶ ὅταν σᾶς φέρουσιν ὀμπροστὰ εἰς ταῖς συναγωγαῖς καὶ εἰς ταῖς ἀρχαῖς καὶ εἰς ταῖς ἐξουσίαις, μὴν ἔχετε ἔγνοιαν πῶς ἢ τί λογῆς νὰ ἀποκριθῆτε, ἢ τί θέλετε εἰπεῖ·

12 Τὸ γὰρ ἅγιον πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν.

13 Εἶπε δέ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλου· Διδάσκαλε, εἰπὲ τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς;

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ.

16 Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτούς, λέγων· Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα.

17 Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Τί ποιήσω; ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου.

18 Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου·

19 Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

12 Διατὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα θέλει σᾶς διδάξει εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ εἰπῆτε.

13 Καὶ κάποιος ἀπὸ τὸν ὄχλον τοῦ εἶπε· διδάσκαλε, εἰπὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μοιράσῃ μαζύ μου τὴν κληρονομίαν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μοιραστὴν εἰς ἐσᾶς;

15 Καὶ λέγει τους· βλέπετε καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν· διατὶ ἂν καλὰ καὶ περισσεύουν τινὸς τὰ ὑπάρχοντά του, ἡ ζωή του δὲν εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα.

16 Καὶ εἶπέν τους μίαν παραβολήν, λέγοντας· ἑνὸς ἀνθρώπου πλουσίου εὐτύχησαν τὰ χωράφιά του.

17 Καὶ ἐδιαλογίζουνταν μέσα του, καὶ ἔλεγε· τί θέλω κάμει; ὁποῦ δὲν ἔχω ποῦ νὰ μαζώξω τοὺς καρπούς μου.

18 Καὶ εἶπεν· ἐτοῦτο θέλω κάμει· θέλω χαλάσει ταῖς ἀποθήκαις μου, καὶ θέλω ταῖς κάμει μεγαλίτεραις· καὶ θέλω μαζώξει ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου·

19 Καὶ θέλω εἰπεῖ εἰς τὴν ψυχήν μου· ὦ ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ὁποῦ κείτουνται εἰς πολλοὺς χρόνους· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

20 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;

21 Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Διὰ τοῦτο ὑμῖν λέγω, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε· μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐνδύσησθε.

23 Ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα, τοῦ ἐνδύματος.

24 Κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν· οἷς οὐκ ἔστι ταμεῖον, οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετεινῶν;

25 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

26 Εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε;

27 Κατανοήσατε τὰ κρίνα, πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.

20 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπεν. ὦ ἄγνωστε ἄνθρωπε, ἐτούτην τὴν νύκτα ζητοῦσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ σένα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἑτοίμασες, τίνος θέλουσιν εἶσθαι;

21 Ἔτζι γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ θησαυρίζει εἰς τοῦ λόγου του, καὶ δὲν πλουτεῖ εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· διὰ τοῦτο σᾶς λέγω· μὴν ἐγνοιάζεσθε διὰ τὴν ζωήν σας, τί νὰ φᾶτε· μὴ δὲ διὰ τὸ κορμί σας, τί νὰ ἐνδυθῆτε.

23 Ἡ ψυχὴ εἶναι περισσότερη ἀπὸ τὸ φαγὶ, καὶ τὸ κορμὶ, ἀπὸ τὸ φόρεμα.

24 Καταλάβετε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ δὲ σπέρνουσιν, οὐ δὲ θερίζουσιν· οἱ ὁποῖοι οὐ δὲ κελάρι ἔχουν, οὐ δὲ ἀμπάρι, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς τρέφει· πόσω μᾶλλον διαφέρετε ἐσεῖς ἀπὸ τὰ πετεινά;

25 Καὶ ποῖος ἀπὸ σᾶς φροντίζοντας, ἠμπορεῖ νὰ βάλλῃ παρὰ πάνω εἰς τὴν ἡλικίαν του κἂν μίαν πῆχυν;

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν δὲν δύνεσθε διὰ τὸ πολλᾶ μικρὸν, τί ἐγνοιάζεσθε διὰ τὰ λοιπά;

27 Καταλάβετε τὰ κρίνα, πῶς ἀναθρέφονται· καὶ δὲν κοπιάζουσιν, οὐ δὲ νήθουσι· καὶ λέγω σας, οὐ δὲ ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην του τὴν δόξαν ἐνδύθη ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοῦτα.

28 Εἰ δὲ τὸν χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσι, πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε, ἢ τί πίητε· καὶ μὴ μετεωρίζεσθε.

30 Ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι χρήζετε τούτων.

31 Πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

32 Μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.

33 Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει.

34 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται.

35 Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι, καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι·

36 Καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν

28 Καὶ ἀνίσως τὸ χορτάρι ὁποῦ εἶναι σήμερον εἰς τὸ χωράφι, καὶ αὔριον τὸ βάλλουσιν εἰς τὸν φοῦρνον, ὁ Θεὸς ἔτζι τὸ ἐνδύνει, πόσῳ μᾶλλον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ἐσεῖς μὴν γυρεύετε τὶ νὰ φᾶτε, ἢ τὶ νὰ πιῆτε· καὶ μὴν ὑψηλοφρονεῖτε.

30 Διατὶ ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου τὰ ζητοῦσιν· ἀμὴ ὁ πατέρας ὁ ἐδικός σας ἐξεύρει ὅτι τὰ χρειάζεσθεν ἐτοῦτα.

31 Μάλιστα ζητᾶτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐτοῦτα ὅλα θέλουν σᾶς προστεθῆ.

32 Μὴν φοβᾶσαι, ὦ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι ὁ πατήρ σου ἠθέλησε νὰ σοῦ δώσῃ τὴν βασιλείαν.

33 Πουλήσετε τὰ ὑπάρχοντά σας, καὶ δῶτε ἐλεημοσύνην. κάμετε εἰς τοῦ λόγου σας σακκούλια ὁποῦ δὲν παλαιώνουν, θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποῦ νὰ μὴν λείπει ποτέ· ἐκεῖ ὁποῦ οὐδὲ κλέπτης φθάνει, οὐδὲ σκουλήκι χαλᾷ.

34 Διατὶ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

35 Ἂς εἶναι ἡ μέσαις σας ἐζωσμέναις, καὶ οἱ λύχνοι σας ἀνάπτουν·

36 Κάμετε καὶ ἐσεῖς ὡσὰν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ὁποῦ ἀναμένουσι τὸν αὐθέντην τους, πότε νὰ

γάμων· ἵνα ἐλθόντος καὶ κρού-
σαντος, εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐ-
τῷ.

37 Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖ-
νοι, οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος εὑρήσει
γρηγοροῦντας· ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι περιζώσεται, καὶ ἀνακλινεῖ
αὐτοὺς, καὶ παρελθὼν διακονή-
σει αὐτοῖς.

38 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ φυλακῇ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ
φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ εὕρῃ οὕτω,
μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖ-
νοι.

39 Τοῦτο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ
ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ ὥρᾳ
ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν
ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε διορυγῆ-
ναι τὸν οἶκον αὐτοῦ.

40 Καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἕ-
τοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

41 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν παρα-
βολὴν ταύτην λέγεις, ἢ καὶ
πρὸς πάντας;

42 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Τίς
ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ
φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύ-
ριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ,
τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτο-
μέτριον;

43 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐ-

γυρίσῃ ἀπὸ τοὺς γάμους· καὶ ὁ-
πόταν ἔλθῃ καὶ κτυπήσῃ νὰ
τοῦ ἀνοίξουν παρευθύς.

37 Καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι
οἱ δοῦλοι, τοὺς ὁποίους ὅταν ἔλθῃ
ὁ αὐθέντης τους νὰ τοὺς εὕρῃ ξυ-
πνητούς· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
θέλει περιζωσθῇ, καὶ θέλει τοὺς
καθίσει, καὶ θέλει περάσει νὰ
τοὺς ὑπηρετήσῃ.

38 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὴν
δευτέραν βίγλαν, καὶ εἰς τὴν
τρίτην βίγλαν, καὶ τοὺς εὕρῃ
ἔτζι, καλότυχοι εἶναι οἱ δοῦλοι
ἐκεῖνοι.

39 Καὶ τοῦτο ἐξεύρετε, ὅτι
ἂν ἤξευρεν ὁ αὐθέντης τοῦ σπητίου
ποίαν ὥραν ὁ κλέπτης ἔρχε-
ται, ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν
ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ τρυπήσουν τὸ
σπῆτί του.

40 Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν γίνεσθε
ἕτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν ὁποῦ δὲν
θαῤῥεῖτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου.

41 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν·
αὐθέντη, διὰ λόγου μας λέγεις
τὴν παραβολὴν ἐτούτην, ἢ καὶ
εἰς ὅλους;

42 Καὶ εἶπέν του ὁ Κύριος·
ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ
πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος,
τὸν ὁποῖον θέλει καταστήσει ὁ
Κύριος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του,
νὰ δίδῃ τοῦ καθενὸς εἰς τὸν και-
ρὸν τὸ μερτικὸν τῆς τροφῆς του;

43 Καλότυχος εἶναι ὁ δοῦ-

κεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.

44 Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.

45 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου ἔρχεσθαι· καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι.

46 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει· καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει.

47 Ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς·

48 Ὁ δὲ μὴ γνούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας· παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη πολύ, πολὺ ζητηθήσεται παρ' αὐτοῦ· καὶ ᾧ παρέθεντο πολύ, περισσότερον αἰτήσουσιν αὐτόν.

49 Πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη;

λος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του καὶ τὸν εὕρει νὰ κάμῃ ἔτζι.

44 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι θέλει τὸν καταστήσει εἰς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα.

45 Ἀμὴ ἂν εἰπῇ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὸν λογισμόν του· ὁ αὐθέντης μου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ· καὶ ἀρχίσῃ νὰ δέρῃ τοὺς δουλευτάδες καὶ ταῖς δουλεύτραις, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, καὶ νὰ μεθᾷ.

46 Θέλει ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου μίαν ἡμέραν ὁποῦ δὲν ἀπαντεχαίνει, καὶ εἰς ὥραν ὁποῦ δὲν γνωρίζει· καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μέρος του θέλει τὸ βάλλει μὲ τοὺς ἀπίστους.

47 Καὶ ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ὁποῦ γνωρίζει τὸ θέλημα τοῦ αὐθεντός του, καὶ δὲν ἑτοίμασε τοῦ λόγου του νὰ τὸ κάμῃ, θέλει δαρθῇ πολλαῖς (ξυλιαῖς)·

48 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τὸ γνωρίζει, καὶ κάμνει πράγματα ὁποῦ εἶναι ἄξια νὰ δαρθῇ, θέλει δαρθῇ ὀλίγαις· καὶ καθ' ἑνὸς ὁποῦ τοῦ ἐδόθη πολύ, θέλει ζητηθῇ καὶ πολὺ ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐκεινοῦ ὁποῦ ἄφησαν πολύ, θέλουσι τοῦ ζητήσει περισσότερον.

49 Φωτία ἦλθα νὰ βάλλω εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω, ἐπειδὴ ὡραμὰν ἄναψε τώρα;

50 Βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ;

51 Δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχὶ, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἢ διαμερισμόν·

52 Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἑνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ, καὶ δύο ἐπὶ τρισί.

53 Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί· μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς.

54 Ἔλεγε δὲ καὶ τοῖς ὄχλοις· Ὅταν ἴδητε τὴν νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ δυσμῶν, εὐθέως λέγετε· Ὄμβρος ἔρχεται· καὶ γίνεται οὕτω.

55 Καὶ ὅταν νότον πνέοντα, λέγετε· Ὅτι καύσων ἔσται· καὶ γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἴδατε δοκιμάζειν· τὸν δὲ καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;

57 Τί δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα,

50 Καὶ ἔχω βάπτισμα νὰ βαπτισθῶ, καὶ πῶς στενοχωροῦμαι ἕως οὗ νὰ τελειωθῇ;

51 Λογιάζετε ὅτι ἦλθα νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν; ὄχι, σᾶς λέγω, ἀλλὰ χωρισμόν·

52 Διατὶ ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστὰ θέλουν εἶσθαι πέντε εἰς ἕνα σπῆτι χωρισμένοι· οἱ τρεῖς θέλουν φιλονεικεῖ μὲ τοὺς δύο, καὶ οἱ δύο μὲ τοὺς τρεῖς.

53 Ὁ πατὴρ θέλει χωρισθῇ ἀπὸ τὸν υἱὸν, καὶ ὁ υἱὸς ἀπὸ τὸν πατέρα· ἡ μάνα θέλει χωρίσει ἀπὸ τὴν θυγατέρα, καὶ ἡ θυγατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα· ἡ πενθερὰ ἀπὸ τὴν νύμφην, καὶ ἡ νύμφη ἀπὸ τὴν πενθερά της.

54 Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς ὄχλους· ὅταν εἰδῆτε τὴν νεφέλην ὀποῦ ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν δύσιν, παρευθὺς λέγετε· ὅτι ἔρχεται βροχή· καὶ ἔτζι γίνεται.

55 Καὶ ὅταν εἰδῆτε ὀποῦ φυσᾷ ὁ νότος, λέγετε· ὅτι καῦμα θέλει γένει· καὶ ἔτζι γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἠξεύρετε νὰ δοκιμάζετε· καὶ τὸν καιρὸν ἐτοῦτον πῶς δὲν τὸν δοκιμάζετε;

57 Καὶ διατί ἀπὸ λόγου σας δὲν κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Διατὶ ὅταν ὑπαγαίνῃς μὲ τὸν ἀντίδικόν σου εἰς τὸν ἄρχοντα,

ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ· μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλλῃ εἰς φυλακήν.

εἰς τὴν στράτα κάμε κάθε λογῆς τρόπον νὰ γλυτώσῃς ἀπ' ἐκεῖνον· μήπως καὶ σὲ ὑπάγῃ εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς σὲ παραδώσῃ εἰς τὰ χέρια ἐκείνου ὁποῦ ζητᾶ τὰ δικαιώματα, καὶ ἐκεῖνος σὲ βάλλῃ εἰς τὴν φυλακήν.

59 Λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς.

59 Λέγω σου, πῶς δὲν θέλεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἕως οὗ νὰ πληρώσῃς τὸ χρέος σου ὅλον, ἕως μίαν φόλαν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΠΑρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.

ΚΑὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦταν παρὼν καὶ κάποιοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς Γαλιλαίους, τῶν ὁποίων Γαλιλαίων τὸ αἷμα ὁ Πιλᾶτος τὸ ἀνακάτωσε μὲ ταῖς θυσίαις των.

2 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν;

3 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε.

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας ἀνθρώπους τοὺς

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· λογιάζετε ὅτι ἐτοῦτοι οἱ Γαλιλαῖοι νὰ ἐγένηκαν ἁμαρτωλώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς Γαλιλαίους, διατὶ ἐπάθασιν τέτοιας λογῆς;

3 Ὄχι, σᾶς λέγω· ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς ἂν δὲν μετανοήσετε, ὅλοι ἔτζι θέλετε ἀφανισθῆ.

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεσεν ὁ πύργος εἰς τὸ Σιλωὰμ, καὶ τοὺς ἐσκότωσε, λογιάζετε ὅτι ἐκεῖνοι ἐγίνηκαν ἁμαρτωλώτεροι παρὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ

κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ;

5 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὁμοίως ἀπολεῖσθε.

6 Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν παραβολήν· Συκῆν εἶχέ τις ἐν τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ πεφυτευμένην· καὶ ἦλθε καρπὸν ζητῶν ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ εὗρεν.

7 Εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν· Ἰδοὺ, τρία ἔτη ἔρχομαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὑρίσκω· ἔκκοψον αὐτήν· ἱνατί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ;

8 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς λέγει αὐτῷ· Κύριε, ἄφες αὐτὴν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω περὶ αὐτὴν, καὶ βάλω κοπρίαν·

9 Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν.

10 Ἦν δὲ διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι.

11 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἦν συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές.

12 Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου.

13 Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς

κάθουνται μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ;

5 Ὄχι, σᾶς λέγω· ἀλλὰ ἐὰν δὲν μετανοήσετε, ὅλοι τέτοιας λογῆς θέλετε ἀφανισθῆ.

6 Καὶ ἔλεγεν ἐτούτην τὴν παραβολήν· κάποιος ἄνθρωπος εἶχε μίαν συκιὰν εἰς τὸ ἀμπέλι του φυτεμένην· καὶ ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην νὰ γυρεύῃ καρπὸν, καὶ δὲν εὑρῆκε.

7 Καὶ εἶπε τοῦ ἀμπελουργοῦ· νὰ, τρεῖς χρόνους ἔχω τώρα ὁποῦ ἔρχομαι καὶ γυρεύω καρπὸν εἰς τὴν συκιὰν ἐτούτην, καὶ δὲν εὑρίσκω· κόψε την· διατί ἐμποδίζει καὶ τὴν γῆν;

8 Καὶ ὁ ἀμπελουργὸς ἀπεκρίθη καὶ λέγει του· αὐθέντη, ἄφησέ την ἀκόμι καὶ τοῦτον τὸν χρόνον, ἕως ὁποῦ νὰ σκάψω τριγύρω, νὰ βάλλω κοπριάν·

9 Καὶ ἂν κάμῃ καρπὸν καλᾶ· εἰδεμὴ, τοῦ χρόνου θέλεις τὴν κόψει.

10 Καὶ ἐδίδασκεν εἰς ἕνα συναγώγι τὰ σάββατα.

11 Καὶ ἐκεῖ ἦτον καὶ μία γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε πνεῦμα ἀσθενείας δεκαοκτὼ χρόνους· καὶ ἐκαμπούργιασε, καὶ δὲν ἠμπόρει καθόλου νὰ ἰσάσῃ τοῦ λόγου της.

12 Καὶ ὡσὰν τὴν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, τῆς ἐλάλησε, καὶ τῆς εἶπεν· ὦ γύναι, ἐλευθερώσου ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σου.

13 Καὶ ἔβαλλεν τὰ χέρια του

χεῖρας καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

14 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

15 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;

16 Ταύτην δὲ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

17 Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

18 Ἔλεγε δέ· Τίνι ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; καὶ τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;

19 Ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ· καὶ ηὔξησε, καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μεγα,

ἀπάνω της· καὶ παρευθὺς ἰστάθη, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν.

14 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀδημονῶντας διατὶ τὸ σάββατον ἰάτρευσεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ πλῆθος· ἓξ ἡμέραις εἶναι ὁποῦ πρέπει νὰ δουλεύουν οἱ ἄνθρωποι· εἰς τούταις λοιπὸν ταῖς ἡμέραις ἔρχεσθε νὰ ἰατρεύεσθε, καὶ ὄχι τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

15 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν του· ὑποκριτὰ, καθένας ἀπὸ σᾶς τὸ σάββατον δὲν λύει τὸ βόδι του ἢ τὸν γάϊδαρόν του ἀπὸ τὸ παχνί του, καὶ πάγει καὶ τὸ ποτίζει;

16 Καὶ ἐτούτη ὁποῦ εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀβραὰμ, τὴν ὁποίαν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς τώρα δεκαοκτὼ χρόνους, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸ δέσιμον ἐτοῦτο τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου;

17 Καὶ λέγοντας αὐτὸς ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἐντροπιάζοντας ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐναντιοῦνται· καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐχάρηκεν εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔνδοξα ὁποῦ ἐγίνονταν ἀπ' αὐτόν.

18 Καὶ ἔλεγε· μὲ τί ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; καὶ μὲ τί νὰ τὴν ὁμοιάσω;

19 Ὁμοιάζει τὸ κοκκὶ τοῦ συναπίου, τὸ ὁποῖον τὸ ἐπῆρεν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἔσπειρεν εἰς τὸ περιβόλι του· καὶ αὔξηνε, καὶ ἔγινεν ὡσὰν δένδρον μεγά-

καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· Τίνι ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλεις καὶ κώμας διδάσκων, καὶ πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.

23 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·

24 Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοὶ, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν, καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν.

25 Ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι, καὶ κρούειν τὴν θύραν, λέγοντες· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν· οὐκ οἶδα ὑμᾶς, πόθεν ἐστέ.

26 Τότε ἄρξεσθε λέγειν· Ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου, καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας.

27 Καὶ ἐρεῖ· Λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε

λον, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐφωλίασαν εἰς τὰ κλαδιά του.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· μὲ τί νὰ ὁμοιάσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοιάζει προζύμη, τὸ ὁποῖον μία γυναῖκα τὸ ἔκρυψε μέσα εἰς τρία κριλὰ ἀλεύρι, ἕως ὅπου ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπέρνα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς χώραις καὶ ἀπὸ τὰ χωριὰ διδάσκωντας, καὶ πηγένωντας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

23 Καὶ κάποιος τοῦ λέγει· αὐθέντη, ἂν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ὅπου σώζουνται; καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·

24 Ἀγωνίζεσθε νὰ ἐμβῆτε ἀπὸ τὴν στενὴν τὴν θύραν· ὅτι πολλοὶ, σᾶς λέγω, θέλουν ζητήσει νὰ ἔμβουν, καὶ δὲν θέλουν ἠμπορέσει.

25 Ἀφόντις σηκωθῇ ὁ οἰκοκύρης, καὶ σφαλήσῃ τὴν θύραν, καὶ ἀρχίσετε νὰ στέκεσθε ἔξω, καὶ νὰ κτυπᾶτε τὴν θύραν, νὰ λέγετε· αὐθέντη, αὐθέντη, ἄνοιξέ μας· καὶ ἐκεῖνος θέλει ἀποκριθῇ, νὰ σᾶς εἰπῇ· δὲν σας ἐξεύρω, ἀπὸ ποῦ εἶσθε.

26 Τότε θέλετε ἀρχίσει νὰ λέγετε· ἐφάγαμεν, καὶ ἐπίαμεν ὀμπροστᾶ σου, καὶ εἰς τὰ πλατώματά μας ἐδίδαξες.

27 Καὶ ἐκεῖνος θέλει εἰπεῖ· λέγω σας, δὲν σᾶς ἐξεύρω ἀπὸ

ἀπ' ἐμῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ ἔςαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν ὄψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, καὶ πάντας τὺς προφήτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τῦ Θεῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένυς ἔξω.

29 Καὶ ἥξυσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν, καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ νότυ· καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῦ Θεῦ.

30 Καὶ ἰδὺ, εἰσὶν ἔσχατοι οἳ ἔσονται πρῶτοι, καὶ εἰσι πρῶτοι οἳ ἔσονται ἔσχατοι.

31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι, λέγοντες αὐτῷ· Ἔξελθε, καὶ πορεύυ ἐντεῦθεν· ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ· Ἰδὺ, ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειῦμαι.

33 Πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι· ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερυσαλήμ.

34 Ἱερυσαλὴμ, Ἱερυσαλὴμ, ἡ ἀποκτείνυσα τὺς προφήτας, καὶ λιθοβολῦσα τὺς ἀ-

πῦ εἶσθε· παγένετε ἀπὸ μένα ὅλοι οἱ ἐργᾶται τῆς ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν εἰδῆτε τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ, καὶ ὅλυς τὺς προφήτας μέσα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ, καὶ ἐσᾶς εὐγαλμένυς ἔξω.

29 Καὶ θέλυσιν ἔλθη ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἀπὸ τὴν δύσιν, καὶ ἀπὸ τὸν βοῤῥᾶν καὶ ἀπὸ τὸν νότον· καὶ θέλει καθίσει εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ.

30 Καὶ νὰ, κάποιοι ὁπῦ εἶναι ὑςερινοὶ καὶ θέλυν γένει πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι θέλυν γένει ὑςερινοί.

31 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησῦν κάποιοι Φαρισαῖοι, καὶ τῦ ἔλεγαν· εὔγα, καὶ πάγενε ἀπ' ἐδῶ, ὅτι ὁ Ἡρώδης θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ·

32 Καὶ εἶπέν τυς· σύρτε καὶ εἰπέτε τῆς ἀλεπῦς ἐτύτης· νὰ, ὁπῦ εὐγάζω δαιμόνια, καὶ ἰατρεύω σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν τελειώνομαι.

33 Ὅμως πρέπει σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τὴν ἄλλην κάμνει χρεία νὰ πηγένω· ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαλασθῇ προφήτης ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερυσαλήμ.

34 Ὦ Ἱερυσαλὴμ, Ἱερυσαλὴμ, ὁπῦ σκοτώνεις τὺς προφήτας, καὶ λιθοβολᾶς τὺς ἀπε-

πεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;

35 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μή με ἴδητε ἕως ἂν ἥξῃ ὅτε εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

σταλμένους εἰς ἐσένα, πόσαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζώξω τὰ παιδιά σου, καθὼς ἡ ὄρνιθα μαζώνει τὰ πουλιά της ἀπὸ κάτω εἰς ταῖς πτεροῦγαίς της, καὶ δὲν ἠθελήσετε;

35 Νὰ, τῶρα ὁποῦ σᾶς ἀφίνεται τὸ σπῆτί σας ἔρημον. καὶ λέγω σας, ὅτι δὲν θέλετε μὲ εἰδῆ πλέον, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὁποῦ νὰ εἰπῆτε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κεφ. ιδʹ. 14.

ΚΑΙ' ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ φαρισαίους, λέγων· Εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεύειν;

4 Οἱ δὲ ἡσύχασαν. Καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτὸν, καὶ ἀπέλυσε.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς, εἶπε· Τίνος ὑμῶν ὄνος ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

ΚΑΙ' ὅταν ἐπῆγεν εἰς ἕνα σπῆτι κάποιου ἀπὸ τῶν ἀρχόντων τῶν φαρισαίων τὸ σάββατον νὰ φάγῃ ψωμὶ, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπαραφύλαγαν.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ὑδρωπικὸς ὀμπροστά του.

3 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς νομικοὺς καὶ εἰς τοὺς φαρισαίους, λέγωντας· ἂν εἶναι ἐξουσία τὸ σάββατον νὰ ἰατρεύῃ τινάς;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ἡσύχασαν. καὶ ὁ Ἰησοῦς πιάνωντάς τον τὸν ἰάτρευσε, καὶ τὸν ἀπόλυσεν.

5 Καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· ἂν ἤθελεν πέσῃ τινὸς γαΐδαρος ἢ βόδι εἰς πηγάδι, παρευθὺς δὲν ἤθελε τὸ εὐγάλει τὸ σάββατον;

6 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ ταῦτα.

7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο· λέγων πρὸς αὐτούς·

8 Ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν· μήποτε ἐντιμότερός σου ᾖ κεκλημένος ὑπ᾽ αὐτοῦ.

9 Καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας, ἐρεῖ σοι· Δὸς τούτῳ τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ᾽ αἰσχύνης τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν.

10 Ἀλλ᾽ ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκώς σε, εἴπῃ σοι· Φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον. τότε ἔσται σοι δόξα ἐνώπιον τῶν συνανακειμένων σοί.

11 Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· Ὅταν ποιῇς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φώνει τοὺς φίλους σου, μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου, μηδὲ τοὺς συγγενεῖς σου, μηδὲ

6 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοῦ ἀποκριθοῦν εἰς ἐτοῦτα.

7 Καὶ εἶπεν καὶ μίαν παραβολὴν εἰς τοὺς καλεσμένους, ἐπειδὴ ἔβλεπε πῶς ἐδιάλεγαν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις, λέγοντάς τους·

8 Ὅταν καλεσθῇς ἀπὸ κανένα εἰς τὸν γάμον, μὴν πάγῃς νὰ καθίσῃς εἰς τὸν πρῶτον τόπον· μήπως καὶ εἶναι ἄλλος καλεσμένος τιμιώτερός σου·

9 Καὶ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάλεσε καὶ ἐσένα καὶ ἐκεῖνον, καὶ θέλει εἰπεῖ· δὸς ἐτούτου τόπον· καὶ τότε θέλεις ἀρχίσει μὲ ἐντροπὴν νὰ κρατῇς τὸν παρακάτω τόπον.

10 Ἀμὴ ὅταν καλεσθῇς, σύρε κάθισε εἰς τὸν κατώτερον τόπον· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁποῦ σε ἐκάλεσε, καὶ σοῦ εἰπεῖ· ὦ φίλε, ἀνέβα παραπάνω. τότε θέλει εἶσθαι τιμή σου ὀμπροστὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάθονται μαζύ σου.

11 Ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ ὑψώνει τοῦ λόγου του, θέλει ταπεινωθῇ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ταπεινώνει τοῦ λόγου του, θέλει ὑψωθῇ.

12 Καὶ ἔλεγεν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἐκάλεσεν· ὅταν κάμνῃς γεῦμα ἢ δεῖπνον, μὴν καλεῖς τοὺς φίλους σου, μὴ δὲ τοὺς ἀδελφούς σου, μὴ δὲ τὴν γενεάν σου,

γείτονας πλουσίους· μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα.

13 Ἀλλ' ὅταν ποιῇς δοχὴν, κάλει πτωχοὺς, ἀναπήρους, χωλοὺς, τυφλούς·

14 Καὶ μακάριος ἔσῃ· ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.

15 Ἀκούσας δέ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα, εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

16 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν, καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

19 Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά·

μὴ δὲ τοὺς γειτόνους σου τοὺς πλουσίους· μήπως καὶ αὐτοὶ σὲ ἀντικαλέσουν, καὶ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουσιν.

13 Ἀμὴ ὅταν κάμνῃς κάλεσμα, κάλεσε τοὺς πτωχοὺς, τοὺς βλαμμένους, τοὺς κουτζοὺς, τοὺς τυφλούς·

14 Καὶ θέλεις εἶσαι καλότυχος· διατὶ δὲν ἔχουν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν· καὶ θέλει σοῦ ἀνταποδοθῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν δικαίων.

15 Καὶ ὡσὰν τὰ ἤκουσεν ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἐκάθουντον μαζὺ ἐτοῦτα τὰ λόγια, τοῦ εἶπεν· καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ φάγει ψωμὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ἕνας ἄνθρωπος ἔκαμε μεγάλον δεῖπνον, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἔστειλε τὸν δουλευτήν του νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς καλεσμένους· ἐλᾶτε, ὅτι τώρα εἶναι ὅλα ἕτοιμα.

18 Καὶ ἄρχισαν ὅλοι μὲ μίαν γνώμην νὰ παραιτοῦνται. καὶ ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε· χωράφι ἀγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ πάγω νὰ τὸ ἰδῶ· παρακαλῶ σε, ἔχε με παρειτημένον.

19 Καὶ ἄλλος εἶπε· πέντε ζευγάρια βόδια ἀγόρασα, καὶ ὑπάγω νὰ τὰ δοκιμάσω· καὶ

ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

20 Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

21 Καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί.

23 Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.

25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς·

26 Εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰς ἀδελφὰς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι.

παρακαλῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

20 Καὶ ἄλλος εἶπεν· ἐγὼ ἐπανδρεύθηκα, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔλθω.

21 Καὶ ἐπῆγεν ὁ δουλευτὴς ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τοῦ αὐθέντη του ἐκεῖνα. τότε ἐθυμώθη ὁ οἰκοκύρης ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τοῦ δούλου του· εὔγα ἔξω ὀγλήγορα εἰς τὰ πλατώματα καὶ εἰς ταῖς ῥύμαις τῆς χώρας, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ βλαμμένους καὶ κουτζοὺς καὶ τυφλοὺς φέρτους ἐδῶ.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δουλευτής· αὐθέντη, ἔγινε καθὼς ὥρισες, καὶ ἀκόμι εἶναι τόπος ἄδειος.

23 Καὶ λέγει ὁ αὐθέντης εἰς τὸν δοῦλόν του· εὔγα ἔξω εἰς ταῖς στράταις καὶ εἰς τοὺς φραγμοὺς, καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ ἔλθουν μέσα νὰ γεμίσῃ τὸ σπῆτί μου.

24 Διατὶ λέγω σας· ὅτι μὴ δὲ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τοὺς καλεσμένους θέλει γευματίσει τὸ δεῖπνόν μου.

25 Καὶ ὄχλοι πολλοὶ ἐπηγένασιν μαζὺ μὲ τὸν Χριστόν· καὶ ὁ Χριστὸς ἐγύρισε καὶ τοὺς εἶπεν·

26 Ἀνίσως καὶ κανένας ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ δὲν μισεῖ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδία του, καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ταῖς ἀδελφαῖς του, ἀκόμι καὶ τὴν ζωήν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

27 Καὶ ὅςις οὐ βαςάζει τὸν ςαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναταί μου εἶναι μαθητής.

28 Τίς γὰρ ἐξ ὑμῶν, θέλων πύργον οἰκοδομῆσαι, οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν;

29 Ἵνα μήποτε θέντος αὐτοῦ θεμέλιον, καὶ μὴ ἰσχύοντος ἐκτελέσαι, πάντες οἱ θεωροῦντες ἄρξωνται ἐμπαίζειν αὐτῷ,

30 Λέγοντες· Ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο οἰκοδομεῖν, καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι.

31 Ἢ τίς βασιλεὺς πορευόμενος συμβαλεῖν ἑτέρῳ βασιλεῖ εἰς πόλεμον, οὐχὶ καθίσας πρῶτον βουλεύεται εἰ δυνατός ἐςιν ἐν δέκα χιλιάσιν ἀπαντῆσαι τῷ μετὰ εἴκοσι χιλιάδων ἐρχομένῳ ἐπ' αὐτόν;

32 Εἰ δὲ μήγε, ἔτι αὐτοῦ πόῤῥω ὄντος, πρεσβείαν ἀποςείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην.

33 Οὕτως οὖν, πᾶς ἐξ ὑμῶν ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, οὐ δύναταί μου εἶναι μαθητής.

34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀρτυθήσεται;

35 Οὔτε εἰς γῆν, οὔτε εἰς κοπρίαν εὔθετόν ἐςιν· ἔξω

27 Καὶ ὅποιος δὲν βαςᾶ τὸν ςαυρόν του, καὶ νὰ ἔρχεται κατόπι μου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

28 Διατὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς, θέλωντας νὰ κτίσῃ ἕνα πύργον, δὲν καθίζει πρῶτον καὶ λογαριάζει τὴν ἔξοδον, ἂν ἔχῃ νὰ τὸν τελειώσῃ;

29 Μήπως καὶ βάλει θεμέλιον, καὶ δὲν ἠμπορέσει νὰ τὸν τελειώσῃ, καὶ ἀρχίσουν ὅλοι ὅσοι τὸν βλέπουν νὰ τὸν περιπαίζουν,

30 Λέγοντες· ὅτι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ κτίζῃ, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ.

31 Ἢ ἕνας βασιλεὺς ὁποῦ πάγει νὰ κλυπηθῇ μὲ ἄλλον βασιλέα εἰς πόλεμον, δὲν καθίζει πρῶτον καὶ συμβουλεύεται, ἂν ἠμπορῇ μὲ δέκα χιλιάδες νὰ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνον ὁποῦ ἔρχεται ἀπάνω του μὲ εἴκοσι χιλιάδες;

32 Εἰδεμὴ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ, ἀκόμι ὤντας ἐκεῖνος μακρᾶ, ςέλλει παρακαλεςάδες, καὶ παρακαλεῖ (νὰ κάμῃ) εἰρήνην.

33 Ἔτζι λοιπὸν καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς, ὁποῦ δὲν ἀπολάσσεται ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, δὲν δύνεται νὰ εἶναι μαθητής μου.

34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἀμὴ ἐὰν τὸ ἅλας γένῃ ἀνάλατον, μὲ τί νὰ ἀλατισθῇ;

35 Οὐ δὲ διὰ τὴν γῆν, οὐ δὲ διὰ τὴν κοπρίαν εἶναι καλόν·

βάλλουσιν αὐτό. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ἀλλὰ τὸ ῥίχνουσιν ἔξω· ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

Κιφ. ιέ. 15.

ΗΣΑΝ δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀκούειν αὐτοῦ.

2 Καὶ διεγόγγυζον οἱ φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς, λέγοντες· Ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται, καὶ συνεσθίει αὐτοῖς.

3 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην, λέγων·

4 Τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλείπει τὰ ἐννενηκονταεννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς, ἕως εὕρῃ αὐτό;

5 Καὶ εὑρὼν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὤμους ἑαυτοῦ χαίρων;

6 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον, συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας, λέγων αὐτοῖς· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός.

7 Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐννενηκονταεννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρείαν ἔχουσι μετανοίας.

8 Ἢ τίς γυνὴ, δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει λύ-

ΚΑΙ ὅλοι οἱ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐπάγεναν καὶ ἐσίμωναν, νὰ τοῦ ἀκούσουν.

2 Καὶ οἱ φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς ἐγόγγυζαν, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ἐτοῦτος ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους δέχεται, καὶ τρώγει μαζύ τους.

3 Καὶ εἶπέν τους τὴν παραβολὴν ἐτούτην, λέγωντας·

4 Ποῖος ἀποτοσᾶς νὰ εἶχεν ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ ἤθελε χάσῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, δὲν ἀφίνει τὰ ἐννενήκοντα ἐννέα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ πάγει εἰς τὸ χαμένον, ἕως ὁποῦ νὰ τὸ εὕρῃ;

5 Καὶ ὡσὰν τὸ εὕρει τὸ βάνει ἀπάνω εἰς τοὺς νώμους του καὶ χαίρεται.

6 Καὶ ὡσὰν ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτί του, κράζει τοὺς φίλους καὶ τοὺς γειτόνους, καὶ λέγει τους· χαρεῖτε καὶ ἐσεῖς μετ' ἐμένα, ὅτι εὕρηκα τὸ χαμένον μου πρόβατον.

7 Λέγω σας, ὅτι τέτοιας λογῆς χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ὁποῦ μετανοεῖ, παρὰ εἰς τοὺς ἐννενήκοντα ἐννέα δικαίους, οἱ ὁποῖοι δὲν χρειάζονται μετάνοιαν.

8 Ἢ καμία γυναῖκα, ὁποῦ νὰ ἔχῃ δέκα δραχμὰς, ἂν ἤθελε χάσῃ μίαν δραχμὴν, δὲν

χνον, καὶ σαροῖ τὴν οἰκίαν, καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς, ἕως ὅτου εὕρῃ;

9 Καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖται τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας, λέγουσα· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα.

10 Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι.

11 Εἶπε δέ· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.

13 Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως.

14 Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

15 Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.

16 Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερα-

ἀνάπτει λυχνὸν, καὶ σαρώνει τὸ σπῆτι, καὶ γυρεύει ἐπιμελῶς, ἕως ὅπου νὰ τὴν εὕρῃ;

9 Καὶ ὡσὰν τὴν εὕρει, κράζει ταῖς φιλενάδαις καὶ ταῖς γειτονισαίς της, καὶ λέγει· χαρῆτε καὶ ἐσεῖς μετεμένα, ὅτι εὕρηκα τὴν δραχμὴν ὅπου ἔχασα.

10 Τέτοιας λογῆς, σᾶς λέγω, χαρὰ γίνεται ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ διὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ὅπου μετανοεῖ.

11 Καὶ εἶπε· κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸν πατέρα του· ὦ πάτερ, δός μου τὸ μερτικὸν ὅπου μοῦ τυχαίνει τῆς κληρονομίας. καὶ ἐχώρισέν τους τὸν βίον του.

13 Καὶ εἰς ὀλίγαις ἡμέραις ἐμάζωξεν ὅλα ὁ μικρότερος υἱὸς, καὶ ἐμίσευσεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ ἐσκόρπισε τὰ πράγματά του, ζῶντας ἀσώτως.

14 Καὶ ὡσὰν τὰ ἐξόδιασεν αὐτὸς ὅλα, ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ γίνεται ἐνδεής.

15 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκόλλησεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψέ τον εἰς τὰ χωράφιά του, νὰ βόσκῃ τοὺς χοίρους.

16 Καὶ ἐπεθύμα νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέ-

τίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι· καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

17 Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν, εἶπε· Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι;

18 Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου.

19 Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.

20 Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη· και δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

21 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.

22 Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας·

23 Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε· καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.

24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπο-

ράτα ὁποῦ ἔτρωγαν οἱ χοίροι· καὶ κανένας δὲν τοῦ ἔδιδε.

17 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἶπε· πόσοι στειχηλοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσι ψωμὶ, καὶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πεῖνα;

18 Ἂς σηκωθῶ καὶ ἂς πάγω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ θέλω τοῦ εἰπεῖ· ὦ πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου.

19 Καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου· κάμε με καὶ ἐμένα ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς στειχητούς σου.

20 Καὶ σηκωνόμενος ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του. καὶ ἀκόμι ὄντας μακρὰ, τὸν εἶδεν ὁ πατήρ του, καὶ τὸν ἐσπλαγχνίσθη· καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ τὸν ἐκατεφίλησε.

21 Καὶ λέγει του ὁ υἱός· ὦ πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ πλέον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου.

22 Καὶ ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τοὺς δουλευτάδες του· εὐγάλετε τὴν φορεσίαν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσετέ τον, καὶ δότε καὶ δακτυλίδιον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ὑποδήματα εἰς τὰ ποδάριά του·

23 Καὶ φέρετε καὶ τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν καὶ σφάξετε· νὰ φᾶμε νὰ χαροῦμεν.

24 Ὅτι ἐτοῦτος ὁ υἱός μου ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χα-

λωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.

26 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα.

27 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἥκει· καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν.

28 Ὠργίσθη δὲ, καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· Ἰδοὺ, τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ·

30 Ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγών σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

31 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ᾽ ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ, σά ἐστιν.

μένος, καὶ εὑρέθη. καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνουνται.

25 Καὶ ὁ μεγαλήτερός του υἱὸς ἦτον εἰς τὸ χωράφι· καὶ καθὼς ἤρχετο καὶ ἐσίμωσεν εἰς τὸ σπῆτι, ἄκουσε τραγούδια καὶ χορούς.

26 Καὶ ἐκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες του, καὶ ἐρώτησε τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.

27 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν ὅτι, ὁ ἀδελφός σου ἦλθε· καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν, διατὶ τὸν ἀπόλαυσε γερόν.

28 Καὶ ὠργίσθη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔμβῃ μέσα. ὁ πατήρ του λοιπὸν εὐγένοντας ἔξω τὸν ἐπαρακάλει.

29 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν τοῦ πατρός του· νὰ, τόσους χρόνους ὁποῦ σε δουλεύω, καὶ οὐδὲ ποτὲ δὲν ἐπαρήκουσα τὴν ἐντολήν σου, καὶ ἐμένα καμίαν φορὰν δὲν μοῦ ἔδωκες ἕνα κατζίκι, νὰ εὐφρανθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου·

30 Καὶ τώρα διατὶ ἦλθεν ὁ υἱός σου ἐτοῦτος, ὁποῦ ἐκατάφαγε τὸν βίον σου μὲ ταῖς πόρναις, ἔσφαξες τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν διὰ τὴν ἀγάπην του.

31 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· ὦ παιδί μου, ἐσὺ πάντοτε μετ᾽ ἐμένα εἶσαι, καὶ ὅλα τὰ ἰδικά μου, ἰδικά σου εἶναι.

32 Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη.

32 Ἀμὴ ἔπρεπε νὰ χαροῦμεν καὶ νὰ εὐφρανθοῦμεν, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐτοῦτος ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χαμένος, καὶ εὑρέθη.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον· καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάδες του ὁ Χριστός· κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος εἶχεν ἕνα οἰκονόμον· καὶ διεβάλθη εἰς αὐτὸν, πῶς σκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά του.

2 Καὶ φωνήσας αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἀκούω περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν.

2 Καὶ φωνάζοντάς τον, τοῦ εἶπε· τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ ἀκούω διὰ λόγου σου; δός μου λογαριασμὸν διὰ τὴν οἰκονομίαν ὁποῦ ἔκαμες· διατὶ δὲν θέλεις ἠμπορέσει πλέον νὰ οἰκονομᾶς.

3 Εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· Τί ποιήσω, ὅτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ' ἐμοῦ; σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι.

3 Καὶ ὁ οἰκονόμος εἶπε μέσα του· τί νὰ κάμω, ἐπειδὴ παίρνει ὁ αὐθέντης μου τὴν οἰκονομίαν ἀπὸ τοῦ λόγου μου; νὰ σκάπτω δὲν δύναμαι· νὰ ζητῶ ἐντρέπομαι.

4 Ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν.

4 Ἰξεύρω τί θέλω κάμει, διὰ νὰ με δεχθοῦσι τινὲς εἰς τὰ σπήτιά τους, ὅταν ἀλλαχθῶ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν.

5 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, ἔλεγε τῷ πρώτῳ· Πόσον ὀφείλεις τῷ κυρίῳ μου;

5 Καὶ προσκαλῶντας κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ αὐθεντός του, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον· πόσα χρεωστεῖς τοῦ αὐθεντός μου;

6 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ κα-

6 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ἑκατὸν μέτρα λάδι. καὶ λέγει του· ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ κά-

θίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα.

7 Ἔπειτα ἑτέρῳ εἶπε· Σὺ δὲ πόσον ὀφείλεις; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν κόρους σίτου. Καὶ λέγει αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπῄνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας· ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.

11 Εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει;

12 Καὶ εἰ ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, καὶ τοῦ

θέσε γλήγορα καὶ γράψε πενῆντα,

7 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἶπεν· καὶ ἐσὺ πόσα χρεωστεῖς; καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ἑκατὸν κοιλὰ σιτάρι. καὶ λέγει του· ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ γράψε ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπαίνεσεν ὁ αὐθέντης τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρόνημα ἐπορεύθηκε· διατὶ οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου εἶναι φρονιμώτεροι περισσότερον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεάν τους.

9 Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· κάμετε φίλους εἰς τοῦ λόγου σας ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς ἀδικίας· καὶ ὁπόταν ἀποθάνετε, θέλουν σᾶς δεχθῆ εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἐμπιστευμένος εἶναι· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἄδικος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἄδικος εἶναι.

11 Ἂν λοιπὸν εἰς τὸν ἄδικον πλοῦτον δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, ποῖος θέλει σᾶς ἐμπιστευθῆ τὸν ἀληθινόν;

12 Καὶ ἐὰν εἰς τὰ ξένα δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, τὸν ἰδικόν σας πλοῦτον τίς θέλει σᾶς τὸν δώσει;

13 Κανένας δουλευτὴς δὲν δύνεται νὰ δουλεύῃ δύο αὐθεντάδες· διατὶ ἢ τὸν ἕνα θέλει μισήσει, καὶ τὸν ἄλλον θέλει ἀγαπήσει· ἢ τὸν ἕνα θέλει διαλέξει, καὶ τὸν ἄλλον

ἑτέρυ καταφρονήσει. ὐ δύνασθε Θεῷ δυλεύειν καὶ μαμωνᾷ.

θέλει καταφρονέσει. δὲν δύνεσθε νὰ δυλεύετε Θεὸν καὶ πλῦτον.

14 Ἤκυον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι, φιλάργυροι ὑπάρχοντες· καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.

14 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἤκυσαν ἐτῦτα ὅλα, καὶ τὸν ἐγελῦσαν· διατὶ ἦταν φιλάργυροι.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐςε οἱ δικαιῦντες ἑαυτὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεῦ ἐςιν.

15 Καὶ λέγει τυς· ἐσεῖς εἶσθε ὀπῦ δικαιώνετε τοῦ λόγυ σας ὀμπροςᾶ εἰς τὺς ἀνθρώπυς· ἀμὴ ὁ Θεὸς γνωρίζει ταῖς καρδίαις σας· διατὶ ἐκεῖνο ὀπῦ εἶναι ὑψηλὸν ὀμπροςᾶ εἰς τὺς ἀνθρώπυς, εἶναι συγχασία ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Θεόν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννυ· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάννυ ἦταν· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεῦ εὐαγγελίζεται, καὶ κάθε ἄνθρωπος εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκοπώτερον δέ ἐςι τὸν ὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν, ἢ τοῦ νόμυ μίαν κεραίαν πεσεῖν.

17 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ παρέλθῃ ὁ ὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, παρὰ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν νόμον μία ἄκρη.

18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει· καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν, μοιχεύει.

18 Κάθε ἄνθρωπος ὀπῦ ἀφήσει τὴν γυναῖκά τυ, καὶ πανδρευθῇ ἄλλην, εἶναι μοιχός· καὶ κάθε ἕνας ὀπῦ πανδρεύεται γυναῖκα ἀπολελυμένην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μοιχεύει.

19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλύσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ᾽ ἡμέραν λαμπρῶς.

19 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος ἦτον πλύσιος, καὶ ἐνδύνετον κόκκινα καὶ βύσσινα φορέματα, καὶ εὐφραίνετον καθ᾽ ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο

20 Καὶ ἦτον καὶ ἕνας πτωχὸς τὸ ὄνομά τυ Λάζαρος, ὁ

πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος.

21 Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.

22 Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη.

23 Καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

24 Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραὰμ ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου· ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

25 Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὅδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι.

26 Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις,

ὁποῖος ἦτον ἐῤῥιμμένος ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν του πληγωμένος.

21 Καὶ ἐπιθύμα νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ταῖς ψίχαις ὁποῦ ἐπέφτασιν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ σκύλοι ἤρχουνται καὶ ἔγλυφαν ταῖς πληγαῖς του.

22 Καὶ ἦλθε καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἐπῆράν τον οἱ ἄγγελοι, καὶ ἐπῆγάν τον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· καὶ ἀπέθανε καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐθάπτη.

23 Καὶ μέσα εἰς τὸν ᾅδην, εὑρισκόμενος εἰς τὰ βάσανα, ἐσήκωσε τὰ μάτιά του, καὶ εἶδε τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρᾶ, καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του.

24 Καὶ αὐτὸς ἐφώναξε, καὶ εἶπεν· ὦ πάτερ Ἀβραὰμ λυπήσου με, καὶ πέμψε τὸν Λάζαρον, νὰ βουτήσῃ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ νερὸ, νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου· διατὶ βασανίζομαι μέσα εἰς τὴν φλόγαν ἐτούτην.

25 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ εἶπεν· ὦ παιδί μου, ἐνθυμήθησου, ὅτι ἐσὺ ἀπόλαυσες τὰ ἀγαθά σου εἰς τὴν ζωήν σου, καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· καὶ τῶρα ἐτοῦτος παρακαλεῖται, καὶ ἐσὺ λυπᾶσαι.

26 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα ἐτοῦ-

μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς, μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

27 Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ ὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μυ·

28 Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφὺς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τῦτον τῆς βασάνυ.

29 Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχυσι Μωσέα καὶ τὺς προφήτας· ἀκυσάτωσαν αὐτῶν.

30 Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχὶ, πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ᾽ ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτὺς, μετανοήσυσιν.

31 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκύυσιν, ὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναςῇ, πεισθήσονται.

λα, ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς ἐμᾶς εἶναι μεγάλον χάσμα, διὰ νὰ μὴν δύνυνται ἐκεῖνοι ὁπῦ θέλυν περάσυν ἀπ᾽ ἐδῶ εἰς ἐσᾶς, μὴ δὲ ἐκεῖνοι ὁπῦ εἶναι ἀπ᾽ ἐκεῖ, νὰ περνῦσιν εἰς ἐμᾶς.

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· παρακαλῶ σε λοιπὸν, ὦ πάτερ, νὰ τὸν πέμψῃς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μυ·

28 Διατὶ ἔχω πέντε ἀδελφὺς, νὰ τὺς μαρτυρήσῃ ἐτῦτα, διὰ νὰ μὴν ἔλθυν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον ἐτῦτον τῆς βασάνυ.

29 Λέγει τυ ὁ Ἀβραάμ· ἔχυσι τὸν Μωϋσέα καὶ τὺς προφήτας· ἂς ἀκύσυν αὐτύς.

30 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὄχι, πάτερ Ἀβραάμ· ἀμὴ ἂν πάγῃ κανένας ἀπὸ τὺς νεκρὺς εἰς ἐκείνυς, θέλυν μετανοήσει.

31 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ εἶπεν· ἂν τὸν Μωϋσῆν καὶ τὺς προφήτας δὲν ἀκύυσιν, ὐ δὲ ἂν ἀναςαθῇ κανένας ἀπὸ τὺς νεκρὺς, θέλυν τὸν πιςεύσει.

Κεφ. ιζ΄. 17.

ΕἸΠΕ δὲ πρὸς τὺς μαθητάς· Ἀνένδεκτόν ἐςι μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· ὐαὶ δὲ δι᾽ ὖ ἔρχεται.

2 Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτῦ, καὶ ἔῤῥιπται εἰς

ΚΑῚ εἶπεν εἰς τὺς μαθητάδες τυ· ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἔλθυν τὰ σκάνδαλα· ἀμὴ ἀλλύμονον εἰς ἐκεῖνον, διὰ μέσυ τοῦ ὁποίυ ἔρχονται.

2 Καλλίτερόν τυ εἶναι, νὰ εἶναι μία μυλόπετρα τρυγύρω εἰς τὸν λαιμόν τυ, καὶ νὰ ῥιφθῇ

τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων.

3 Προσέχετε ἑαυτοῖς. Ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ.

4 Καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σέ, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ ἐπὶ σέ, λέγων· Μετανοῶ· ἀφήσεις αὐτῷ.

5 Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· Πρόσθες ἡμῖν πίστιν.

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Εἰ εἴχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ· Ἐκριζώθητι, καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.

7 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριῶντα, ἢ ποιμαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐρεῖ εὐθέως· Παρελθὼν ἀνάπεσαι;

8 Ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ· Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι, ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ;

9 Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ.

10 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν

εἰς τὴν θάλασσαν, παρὰ νὰ σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους.

3 Ἔχετε τὸν νοῦν σας. καὶ ἐὰν σφάλλῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς ἐσένα, ἐπιτίμησέ τον· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, συγχώρεσέ του.

4 Καὶ ἂν σοῦ σφάλλῃ ἑπτὰ φοραῖς τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς ταῖς ἑπτὰ νὰ γυρίσῃ εἰς ἐσένα νὰ εἰπῇ· μετανοῶ· νὰ τοῦ συγχωρέσῃς.

5 Καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπαν εἰς τὸν Κύριον· αὔξησέ μας πίστιν.

6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡσὰν τὸ κουκὶ τοῦ συναπιοῦ, ἠθέλετε εἰπῇ εἰς ἐτούτην τὴν συκαμιναίαν· ξεριζώσου, καὶ φυτεύσου εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἤθελε σᾶς ὑπακούσῃ.

7 Καὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς ἔχωντας δοῦλον ὁποῦ νὰ κάμνῃ τὸ ἀλέτρι, ἢ νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατα, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθῃ μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸ χωράφι, τοῦ λέγει παρευθύς· πέρασε κάθισε;

8 Καὶ δὲν θέλει τοῦ εἰπεῖ· ἑτοίμασε τίποτες νὰ δειπνήσω, καὶ περιζώσου καὶ ὑπηρέτα με, ἕως ὁποῦ νὰ φάγω καὶ νὰ πίω· καὶ ὕστερον θέλεις φάγει καὶ θέλεις πιεῖ καὶ ἐσύ;

9 Τάχα εὐχαριστᾷ τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, ὅτι ἔκαμεν ἐκεῖνα ὁποῦ τὸν ἐδιάταξεν; δὲν λογιάζω.

10 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν κά-

ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε· Ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν· ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι, πεποιήκαμεν.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.

12 Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόῤῥωθεν.

13 Καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν, λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.

14 Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς, ἐκαθαρίσθησαν.

15 Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε, μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν.

16 Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ. καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;

18 Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;

μετε ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ σᾶς ἐδιατάχθηκαν, νὰ λέγετε· ὅτι ἄχρηστοι δουλευτάδες εἴμεσθεν· ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ ἐχρεωστοῦσαμεν νὰ κάμωμεν, ἐκάμαμεν.

11 Καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπάγαινεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐπέρνα διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ ἐμβαίνωντας εἰς κάποιαν χώραν, τὸν ἀπάντησαν δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρᾶ.

13 Καὶ εὔγαλαν φωνὴν, καὶ εἶπαν· ὦ διδάσκαλε Ἰησοῦ, λυπήσου μας.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τοὺς εἶδεν, εἶπεν· ἄμετε δείξετε τοῦ λόγου σας εἰς τοὺς ἱερεῖς. καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγαιναν ἐκαθαρίσθηκαν.

15 Καὶ ἕνας ἀπ᾽ αὐτοὺς, ὡσὰν εἶδεν πῶς ἰατρεύθη, ἐγύρισεν (εἰς τὸν Χριστὸν), μὲ μεγάλαις φωναῖς δοξάζωντας τὸν Θεόν.

16 Καὶ ἔπεσε προύμυτα εἰς τὰ ποδάριά του, εὐχαριστῶντάς τον. καὶ αὐτὸς ἦτον Σαμαρείτης.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· δὲν ἐκαθαρίσθηκαν καὶ οἱ δέκα; ἀμὴ οἱ ἐννέα ποῦ εἶναι;

18 Δὲν εὑρέθηκαν νὰ γυρίσουν νὰ δώσουν δόξαν τῷ Θεῷ, παρὰ μοναχᾶ ἐτοῦτος ὁ ἀλλοεθνής;

19 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως·

21 Οὐδὲ ἐροῦσιν· Ἰδοὺ ὧδε, ἤ, ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστιν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· Ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε.

23 Καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ ὧδε, ἤ, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε, μηδὲ διώξητε.

24 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ᾽ οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑπ᾽ οὐρανὸν λάμπει· οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ.

25 Πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

26 Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

27 Ἤσθιον, ἔπινον, ἐγά-

19 Καὶ λέγει του· σήκω πήγαινε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε.

20 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἐρώτησαν· πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· δὲν ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μὲ φύλαξιν·

21 Οὐ δὲ θέλουσιν εἰπεῖ· νὰ ἰδῶ, ἤ, νὰ ἐκεῖ εἶναι· διατὶ νὰ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα σας.

22 Καὶ εἰς τοὺς μαθητάδες εἶπεν· θέλουσιν ἔλθῃ ἡμέραις, νὰ ἐπιθυμήσετε μίαν ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἰδῆτε, καὶ δὲν θέλετε τὴν εἰδῆ.

23 Καὶ θέλουν σᾶς εἰπεῖ· νὰ ἰδῶ εἶναι· νὰ ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἐσεῖς νὰ μὴν ὑπᾶτε, μὴ δὲ νὰ τοὺς ἀκολουθήσετε.

24 Διατὶ καθὼς ἡ ἀστραπὴ ὁποῦ ἀστράπτει ἀπὸ τὴν μίαν μεραίαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, λάμπει ἕως τὴν ἄλλην μεραίαν ἀπὸ κάτω εἰς τὸν οὐρανόν· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἡμέραν του.

25 Καὶ πρῶτα κάμνει χρεία νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην.

26 Καὶ καθὼς ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

27 Ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν,

μων, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς
ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κι-
βωτὸν· καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυ-
σμὸς, καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.

28 Ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν
ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθιον, ἔπι-
νον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύ-
τευον, ᾠκοδόμουν·

29 Ἧ δὲ ἡμέρᾳ ἐξῆλθε Λὼτ
ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ
θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ ἀπώλε-
σεν ἅπαντας·
30 Κατὰ ταῦτα ἔσται ᾗ ἡμέ-
ρᾳ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύ-
πτεται.

31 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὃς
ἔσται ἐπὶ τοῦ δώματος, καὶ τὰ
σκεύη αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὴ
καταβάτω ἆραι αὐτά· καὶ ὁ ἐν
τῷ ἀγρῷ, ὁμοίως μὴ ἐπιστρεψά-
τω εἰς τὰ ὀπίσω.

32 Μνημονεύετε τῆς γυναικὸς
Λώτ.
33 Ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν ψυ-
χὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐ-
τήν· καὶ ὃς ἐὰν ἀπολέσῃ αὐτὴν,
ζωογονήσει αὐτήν.
34 Λέγω ὑμῖν. ταύτῃ τῇ νυ-
κτὶ ἔσονται δύο ἐπὶ κλίνης μιᾶς·
ὁ εἷς παραληφθήσεται, καὶ ὁ
ἕτερος ἀφεθήσεται.

35 Δύο ἔσονται ἀλήθουσαι ἐπὶ

ἐπάνδρευαν καὶ ἐπανδρεύουνταν,
ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ
ἐμβῆκεν ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν·
καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ
τοὺς ἐχάλασεν ὅλους.
28 Τέτοιας λογῆς ἀκόμι ὡς
καθὼς ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις
τοῦ Λώτ· ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν,
ἀγόραζαν, ἐπουλοῦσαν ἐφύτευ-
αν, ἔκαμναν σπήτια·
29 Καὶ τὴν ἡμέραν ὁποῦ εὐ-
γῆκεν ὁ Λὼτ ἀπὸ τὰ Σόδομα,
ἔβρεξε φωτία καὶ θειάφη ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν, καὶ τοὺς ἐχάλασεν ὅλους·
30 Τὰ ὅμοια θέλουν εἶσθαι καὶ
εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει φανε-
ρωθῆ.
31 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
ὅποιος θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς
τὸ δῶμα, καὶ τὰ ἀγγεῖα ὁποῦ ἔχει
μέσα εἰς τὸ σπῆτί του, νὰ μὴν
κατέβῃ νὰ τὰ πάρῃ· καὶ ἐκεῖνος
ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χωράφι,
ὁμοίως ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπίσω.
32 Καὶ ἐνθυμᾶσθε τὴν γυ-
ναῖκα τοῦ Λώτ.
33 Ὅποιος ζητήσει νὰ φυ-
λάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν
χάσει· καὶ ὅποιος τὴν χάσει,
θέλει τὴν φυλάξει.
34 Λέγω σας, εἰς ἐκείνην
τὴν νύκτα θέλουσιν εἶσθαι δύο
εἰς ἕνα κρεββάτι· καὶ ὁ ἕνας
θέλει παρθῆ, καὶ ὁ ἄλλος
θέλει ἀφεθῆ.
35 Δύο θέλουσιν ἀλέθη εἰς

τὸ αὐτό· ἡ μία παραληφθήσεται, καὶ ἡ ἑτέρα ἀφεθήσεται.
36 Δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραληφθήσεται, καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.
37 Καὶ ἀποκριθέντες λέγουσιν αὐτῷ· Ποῦ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅπου τὸ σῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.

μίαν μεραίαν· καὶ ἡ μία θέλει παρθῇ, καὶ ἡ ἄλλη θέλει ἀφεθῇ.
36 Δύο θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸ χωράφι· ὁ ἕνας θέλει παρθῇ, καὶ ὁ ἄλλος θέλει ἀφεθῇ.
37 Καὶ ἀπεκρίθηκαν καὶ λέγουν του· ποῦ, Κύριε; καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ὅπου εἶναι τὸ πτῶμα, ἐκεῖ θέλουν μαζωχθῇ καὶ οἱ ἀετοί.

Κεφ. ιη'. 18.

ἜΛΕΓΕ δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν·
2 Λέγων· Κριτής τις ἦν ἔν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος, καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος·
3 Χήρα δέ τις ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ· καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν, λέγουσα· Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου.
4 Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι.
5 Διά γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτήν· ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.
6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει·
7 Ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει

ΚΑΙ ἔλεγέν τους καὶ παραβολὴν, πῶς πρέπει πάντα νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ μὴν ὀκνοῦσι.
2 Λέγοντας· ἦταν ἕνας κριτὴς εἰς μίαν χώραν, καὶ μὴ δὲ τὸν Θεὸν ἐφοβοῦνταν, μὴ δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπουνταν.
3 Ἦτον καὶ μία χήρα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην· καὶ ἤρχουνταν εἰς τοῦτον τὸν κριτὴν, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, ἐκδίκησέ με ἀπὸ τὸν ἐναντίον μου.
4 Καὶ δὲν ἠθέλησεν εἰς μερικὸν καιρόν· ὕστερα εἶπεν μέσα του· ἂν καλὰ καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον δὲν ἐντρέπομαι·
5 Ὅμως διατὶ νὰ μὲ πειράζῃ ἡ χήρα ἐτούτη, ἃς τὴν ξεκδικήσω· διὰ νὰ μὴν ἔρχεται ἕως τὸ τέλος καὶ μὲ θλίβῃ.
6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· ἀκούσετε τί λέγει ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας·
7 Καὶ ὁ Θεὸς πῶς νὰ μὴν

τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς;

8 Λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

9 Εἶπε δὲ καὶ πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην·

10 Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

11 Ὁ φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· Ὁ Θεὸς, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης.

12 Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

13 Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι· ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

14 Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐ-

κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν διαλεγμένων του ὁποῦ βοοῦν εἰς αὐτὸν ἡμέρα καὶ νύκτα, καὶ ὁποῦ μακροθυμεῖ εἰς αὐτούς;

8 Λέγω σας ὅτι θέλει κάμει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν γλήγορα. ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὡσὰν ἔλθῃ, τάχα θέλει εὕρει τὴν πίστιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν;

9 Καὶ εἶπεν καὶ εἰς κάποιους, ὁποῦ ἐπίστευαν εἰς τοῦ λόγου τους πῶς εἶναι δίκαιοι, καὶ ἐκαταφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους, ἐτούτην τὴν παραβολήν·

10 Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν εἰς τὸ ἱερὸν νὰ προσευχηθοῦσιν· ὁ ἕνας φαρισαῖος, καὶ ὁ ἄλλος κουμερκιάρις·

11 Ὁ φαρισαῖος ἔστοντας νὰ σταθῇ εἰς τοῦ λόγου του ἐπροσεύχετον ἐτοῦτα τὰ λόγια· ὦ Θεὲ, εὐχαριστῶ σε, διατὶ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὡσὰν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ὁποῦ εἶναι ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡσὰν ἐτοῦτος ὁ κουμερκιάρις.

12 Νηστεύω δύο φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, ἀποδεκατίζω ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχω.

13 Καὶ ὁ κουμερκιάρις ἐστέκετον ἀπὸ μακρὰ, καὶ δὲν ἤθελεν οὐδὲ τὰ μάτιά του νὰ τὰ σηκώσῃ πρὸς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ἐκτύπα τὸ στῆθός του, καὶ ἔλεγεν· ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

14 Λέγω σας· ἐτοῦτος ἐκατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸ σπῆ-

τοῦ, ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

τί του, παρὰ ἐκεῖνος. διατὶ κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ὑψώνεται, θέλει ταπεινωθῆ· καὶ ὅποιος ταπεινώνει τοῦ λόγου του, θέλει ὑψωθῆ.

15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἅπτηται· ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

15 Καὶ ἔφεράν του καὶ τὰ μικρὰ παιδία, νὰ τὰ πιάσῃ· καὶ οἱ μαθητάδες του ὡσὰν εἶδαν τοὺς ὠνείδισαν ἐκείνους ὁποῦ τὰ ἔφεραν.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ, εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰ ἐπροσκάλεσε, καὶ εἶπεν· ἀφῆτε τὰ παιδία νὰ ἔρχουνται εἰς ἐμένα, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

17 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

17 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος δὲν δεχθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδὶ, δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν.

18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων, λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 Καὶ κάποιος ἄρχωντας τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπεν· διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί νὰ κάμω νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

19 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· τί με λέγεις ἀγαθὸν; κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός.

20 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

20 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς ἐξεύρεις· μὴν μοιχεύσῃς· μὴν φονεύσῃς· μὴν κλέψῃς· μὴν ψευδομαρτυρήσῃς· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

21 Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

21 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰη-

22 Καὶ ἀκούωντάς τα ὁ Ἰη-

σοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

σοῦς, τοῦ εἶπεν· ἀκόμι ἕνα σοῦ λείπει· ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχῃς πώλησέ τα, καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θέλεις ἀποκτήσει θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα μου.

23 Ὁ δὲ, ἀκούσας ταῦτα, περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

23 Καὶ ἐκεῖνος, ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐλυπήθη πολλά· διατὶ ἦτον πολλὰ πλούσιος.

24 Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον, εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

24 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸν εἶδεν πῶς ἐλυπήθη πολλὰ, εἶπεν· πῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὰ χρήματα, δύσκολα θέλουν ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ ἡ κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

26 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἄκουσαν, εἶπαν· καὶ τίς δύναται νὰ σωθῇ;

27 Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀδύνατα σημᾶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ σημᾶ εἰς τὸν Θεόν.

28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

28 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· νὰ, ἐμεῖς ὁποῦ ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν.

29 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὁ ὁποῖος ἄφησε σπίτι, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,

30 Ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τού-

30 Ὁποῦ νὰ μὴν τὰ ἀπολαύσῃ πολλαπλάσια εἰς τὸν

τῳ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τελεσθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν, τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.

32 Παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαιχθήσεται, καὶ ὑβρισθήσεται, καὶ ἐμπτυσθήσεται·

33 Καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.

34 Καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν· καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.

35 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἰεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

36 Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο.

37 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.

38 Καὶ ἐβόησε, λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

39 Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς

καιρὸν ἐτοῦτον, καὶ εἰς τὸν ἐρχόμενον αἰῶνα ζωὴν αἰώνιον.

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πέρνωντας τοὺς δώδεκα μαθητάδες, τοὺς εἶπε· νὰ, ὁποῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ θέλουν τελειωθῇ ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τοὺς προφήτας, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

32 Διατὶ θέλει παραδοθῇ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλει ἐμπαιχθῇ, καὶ θέλει ὑβρισθῇ, καὶ θέλει πτυσθῇ·

33 Καὶ ὡσὰν τὸν δείρουν θέλουν τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀνασταθῇ.

34 Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγροίκησαν τίποτες ἀπὸ τοῦτα· καὶ ἐτοῦτος ὁ λόγος ἦτον κρυμμένος ἀπ' αὐτοὺς, καὶ δὲν ἐγνώριζαν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλέγοντον.

35 Καὶ ὅταν ἐσήμωνεν εἰς τὴν Ἰεριχὼ, ἐκάθουνταν ἕνας τυφλὸς εἰς τὴν στράταν καὶ ἐζήτα.

36 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὁποῦ ἐπέρναν τὰ πλῆθος, ἐρώτησε τί εἶναι ἐτοῦτο;

37 Καὶ εἶπάν του, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος περνᾷ.

38 Καὶ ἐβόησε, καὶ εἶπεν· ὦ Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου με.

39 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπάγαιναν ὀμπροστὰ, τὸν ἀποπέριασιν διὰ νὰ σιωπήσῃ· καὶ αὐτὸς πολ-

δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν,

41 Λέγων· Τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

43 Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

λᾶ περισσότερον ἔκραζεν· υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸν φέρουν· καὶ ὡσὰν ἐσίμωσεν αὐτὸς, τὸν ἐρώτησε,

41 Καὶ εἶπε· Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· αὐθέντη, νὰ εἰδῶ.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ἰδές· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε.

43 Καὶ παρευθὺς εἶδε, καὶ τοῦ ἀκολούθησε δοξάζοντας τὸν Θεόν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὡσὰν τὸ εἶδαν, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΚΑΙ' εἰσελθὼν διήρχετο τὴν Ἱεριχώ.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος· καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

4 Καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν, ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν· ὅτι δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι.

5 Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον,

ΚΑΙ' ὡσὰν ἐμβῆκεν μέσα ἐπέρναν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Ἱεριχώ.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ὀποῦ τὸν ἔκραζαν τὸ ὄνομά του Ζακχαῖον· καὶ ἐτοῦτος ἦτον πρῶτος κουμερκιάρις, καὶ πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτα νὰ εἰδῇ τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι· καὶ δὲν ἐδύνετον ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅτι ἦτον κοντὸς εἰς τὸ κορμί.

4 Καὶ ἔτρεξεν ὀμπροστὰ, καὶ ἀνέβη ἀπάνω εἰς μίαν συκομωραίαν, διὰ νὰ τὸν εἰδῇ· ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν στράταν ἔμελλε νὰ περάσῃ.

5 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς

ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.

6 Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.

7 Καὶ ἰδόντες ἅπαντες διεγόγγυζον, λέγοντες· Ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

8 Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἰδοὺ, τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.

9 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν·

10 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν ταῦτα, προσθεὶς εἶπε παραβολὴν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐτὸν εἶναι Ἱερουσαλὴμ, καὶ δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι.

12 Εἶπεν οὖν· Ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν, λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν, καὶ ὑποστρέψαι.

13 Καλέσας δὲ δέκα δούλους

εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀτένισε καὶ εἶδέν τον, καὶ εἶπεν· Ζακχαῖε; κατέβα ὀγλήγορα· διατὶ σήμερον κάμνει χρεία νὰ μείνω εἰς τὸ σπῆτί σου.

6 Καὶ ἐσπούδασε καὶ ἐκατέβη, καὶ τὸν ἐδέχθηκε χαρούμενος.

7 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλοι ἐγόγγυζαν, καὶ ἔλεγαν· ὅτι εἰς ἄνθρωπον ἁμαρτωλὸν ἐπῆγε νὰ κονέψη.

8 Καὶ ὁ Ζακχαῖος ἐστάθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κύριον· νὰ, αὐθέντη, τὰ ἥμισου τῶν ὑπαρχόντων μου δίδω εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ ἂν ἐσυκοφάντησα τινὸς τίποτες, τὸ δίδω ὀπίσω τετράδιπλον.

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν ὅτι σήμερον ἔγινε σωτηρία εἰς τὸ σπῆτι ἐτοῦτο, εἰς ὅσον εἶναι καὶ ἐτοῦτος υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ·

10 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένον.

11 Καὶ ἀκούοντες ἐκεῖνοι ἐτοῦτα, ἐπρόσθεσε καὶ εἶπε μίαν παραβολὴν, μὲ τὸ νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ λογιάζουν, ὅτι παρευθὺς μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναφανῇ.

12 Λοιπὸν εἶπεν· ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς ἐπῆγεν εἰς χώραν μακρὰν, νὰ πάρῃ διὰ λόγου του βασιλείαν, καὶ νὰ γυρίσῃ.

13 Καὶ ἔκραξε δέκα του δού-

ἑαυτῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτύς· Πραγματεύσασθε ἕως ἔρχομαι.

14 Οἱ δὲ πολῖται αὐτῦ ἐμίσυν αὐτὸν, καὶ ἀπέςειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτῦ, λέγοντες· Οὐ θέλομεν τῦτον βασιλεῦσαι ἐφ᾽ ἡμᾶς.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τὺς δύλυς τύτυς, οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον· ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο.

16 Παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ συ προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

17 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὖ ἀγαθὲ δῦλε· ὅτι ἐν ἐλαχίςῳ πιςὸς ἐγένυ, ἴσθι ἐξυσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ συ ἐποίησε πέντε μνᾶς.

19 Εἶπε δὲ καὶ τύτῳ· Καὶ σὺ γίνυ ἐπάνω πέντε πόλεων.

20 Καὶ ἕτερος ἦλθε, λέγων· Κύριε, ἰδὺ, ἡ μνᾶ συ, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν συδαρίῳ.

21 Ἐφοβύμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐςηρὸς εἶ· αἴρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ ὐκ ἔσπειρας.

λευτάδες, καὶ τὺς ἔδωκε δέκα μνᾶς, καὶ τὺς εἶπε· νὰ πραγματεύεσθε ἕως ὁπῦ νὰ ἔλθω.

14 Καὶ οἱ πολίταις τυ τὸν ἐμισῦσαν, καὶ ἔςειλαν πρέσβεις ἀποπίσω τυ, καὶ ἔλεγαν· δὲν τὸν θέλομεν νὰ βασιλεύσῃ εἰς ἐμᾶς.

15 Καὶ ὅταν ἐγύρισε καὶ ἐπῆρε τὴν βασιλείαν, εἶπε νὰ τῦ λαλήσυν τὺς δυλευτάδες ἐκείνυς, εἰς τὺς ὁποίυς ἔδωκε τὸ ἀσήμι τυ· διὰ νὰ μάθῃ τὶ ἐκέρδισεν καθέ ἕνας εἰς τὴν πραγματείαν τυ.

16 Καὶ ἦλθεν ὁ πρῶτος, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, ἡ μία συ μνᾶ ἔκαμε παραπάνω δέκα μνᾶς.

17 Καὶ λέγει τυ· γιάσυ, δῦλε ἀγαθέ· ἐπειδὴ εἰς τὸ ὀλίγον ἔγινες ἐμπιςευμένος, ἔχε ἐξυσίαν ἀπάνω εἰς δέκα πόλεις.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, ἡ μνᾶ συ ἔκαμεν ἄλλαις πέντε μνᾶς.

19 Καὶ εἶπεν καὶ εἰς ἐτῦτον· καὶ σὺ νὰ γένῃς ἐξυσιαςὴς ἀπάνω εἰς πέντε πόλεις.

20 Καὶ ὁ ἄλλος ἦλθε, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, νὰ, ἡ μνᾶ συ, ὁπῦ τὴν εἶχα βαλμένην εἰς τὸ μανδύλιον.

21 Διατὶ σὲ ἐφοβύμυν, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος αὐςηρός· σηκώνεις ἐκεῖνο ὁπῦ δὲν ἔβαλες, καὶ θερίζεις ἐκεῖνο ὁπῦ δὲν ἔσπειρες.

22 Λέγει δὲ αὐτῷ· Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε· ᾔδεις ὅτι ἐγὼ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

24 Καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν· Ἄρατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν μνᾶν, καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.

25 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

27 Πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτοὺς, ἀγάγετε ὧδε, καὶ κατασφάξατε ἔμπροσθέν μου.

28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἐπορεύετο ἔμπροσθεν, ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

22 Καὶ λέγει του ὁ αὐθέντης του· ἀπὸ τὸ στόμα σου θέλω σὲ κρίνει, πονηρὲ δοῦλε· ἤξευρες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος αὐστηρὸς, σηκώνω ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἔβαλα, καὶ θερίζω ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί δὲν ἔδωκες τὸ ἀργύριόν μου εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ὡσὰν ἤρχουμουν ἤθελα τὸ πάρῃ μὲ τὸν κάματον;

24 Καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, εἶπεν· ἐπάρετε ἀπ' αὐτὸν τὴν μνᾶν, καὶ δότε την ἐκείνου ὅπου ἔχει τὰς δέκα μνᾶς.

25 Καὶ λέγουν του· αὐθέντη, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Διατὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, κάθε ἕνας ὅπου ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ· καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

27 Καὶ ἀπέκει τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσω εἰς αὐτοὺς, φέρετέ μου τους ἐδῶ, καὶ κατασφάξετέ τους ὀμπροστά μου.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἐπάγαινεν ὀμπροστὰ, ἀναβαίνωντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ὡσὰν ἐσίμωσεν εἰς τὴν Βηθσφαγῆ καὶ Βηθανίαν, εἰς τὸ ὄρος ὅπου κράζεται ἐλαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του

30 Εἰπών· Ὑπάγετε εἰς τὴν κατέναντι κώμην· ἐν ᾗ εἰσπορευόμενοι εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

31 Καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρωτᾷ· Διὰ τί λύετε; Οὕτως ἐρεῖτε αὐτῷ· Ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.

32 Ἀπελθόντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι, εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς.

33 Λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν πῶλον, εἶπον οἱ κύριοι αὐτοῦ πρὸς αὐτούς· Τί λύετε τὸν πῶλον;

34 Οἱ δὲ εἶπον· Ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.

35 Καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐπιῤῥίψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον, ἐπεβίβασαν τὸν Ἰησοῦν.

36 Πορευομένου δὲ αὐτοῦ, ὑπεστρώννυον τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ.

37 Ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἤρξαντο ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεὸν φωνῇ μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν εἶδον δυνάμεων,

38 Λέγοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν

30 Καὶ εἶπεν· σύρτε εἰς τὸ χωρίον ὁποῦ εἶναι ἀγνάντια· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐμβαίνετε εἰς αὐτὸ θέλετε εὕρει ἕνα πουλάρι δεμένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας ἄνθρωπος ἀκόμι δὲν ἐκάθισε· καὶ λύσετε καὶ φέρετέ μου το.

31 Καὶ ἂν σᾶς ἐρωτήσῃ κανένας· διατί τὸ λύετε; νὰ τοῦ εἰπῆτε ἔτζι· ὅτι ὁ αὐθέντης του τὸ χρειάζεται.

32 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι, εὑρῆκαν καθὼς τοὺς εἶπε.

33 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔλυαν τὸ πουλάρι, τοὺς εἶπαν οἱ αὐθεντάδες του· διατί λύνετε τὸ πουλάρι;

34 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· ὅτι ὁ αὐθέντης του τὸ χρειάζεται.

35 Καὶ ἤφεραν τὸ πουλάρι εἰς τὸν Ἰησοῦν· καὶ ἔβαλλαν ἀπάνω τὰ φορέματά τους, καὶ ἐκάθισαν τὸν Ἰησοῦν.

36 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπήγαινε, ἐστρώνασιν ἀπὸ κάτω τὰ φορέματά τους εἰς τὴν στράταν.

37 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσιν ὡραμάη εἰς τὸν κατήφορον τοῦ βουνοῦ τῶν ἐλαιῶν, ἄρχισαν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν καὶ ἐχαίρονταν, καὶ ὕμνουσαν τὸν Θεὸν μὲ μεγάλην φωνὴν διὰ ὅλαις ταῖς δύναμαις, ὁποῦ εἶδαν.

38 Καὶ ἔλεγαν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς

ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ, καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.

39 Καὶ τινες τῶν Φαρισαίων ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται.

41 Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν, ἔκλαυσεν ἐπ᾽ αὐτῇ,

42 Λέγων· Ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σὺ, καί γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου· νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου.

43 Ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι ἐπί σε, καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί σου χάρακά σοι, καὶ περικυκλώσουσί σε, καὶ συνέξουσί σε πάντοθεν·

44 Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί· καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ λίθῳ· ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἔγνως τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

45 Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀγοράζοντας,

46 Λέγων αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ

ἐν ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.

39 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ εἶπαν· διδάσκαλε, φοβέρισε τοὺς μαθητάδες σου.

40 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τους· λέγω σας, ὅτι ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, ἡ πέτραις θέλουν λαλήσει.

41 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν εἶδε τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἔκλαυσε,

42 Λέγωντας· ὅτι ἂν ἐγνώριζες καὶ ἐσὺ, κἂν εἰς τὴν ἡμέραν σου τούτην, τὰ πράγματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν εἰρήνην σου· ἀμὴ τῶρα ἐκρύφθη ἀπὸ τὰ μάτιά σου·

43 Ὅτι θέλουσι σοῦ ἔλθη ἡμέραις, καὶ οἱ ἐχθροί σου θέλουσι βάλλει τριγύρω σου χαντάκι, καὶ θέλουσι σὲ τριγυρίσει, καὶ θέλουσι σὲ θλίψει ἀπὸ κάθε τόπον·

44 Καὶ θέλουν σὲ ξεπατώσει ἕως τὰ θεμέλια, καὶ τὰ παιδιά σου θέλουν χαλάσει μέσα εἰς ἐσένα· καὶ δὲν θέλουν σοῦ ἀφήσει πέτραν ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν· διατὶ δὲν ἐγνώρισες τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

45 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, ἄρχισε νὰ εὐγάνῃ ἔξω ἐκείνους ὁποῦ ἐπουλοῦσαν μέσα καὶ ἀγόραζαν,

46 Λέγωντάς τους· εἶναι γεγραμμένον, ὅτι τὸ σπῆτί μου εἶναι σπῆτι προσευχῆς; καὶ ἐσεῖς

αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.

47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ. οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσωσιν· ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.

τὸ ἐκάμετε σπηλαιὰ τῶν κλεπτῶν.

47 Καὶ ἐδίδασκε κάθε ἡμέραν εἰς τὸ ἱερόν. καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐγύρευαν νὰ τὸν χαλάσουν, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ δὲν εὕρισκαν τὸ τί νὰ ἤθελαν τοῦ κάμῃ· διατὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐκρέματον ἀπ' αὐτὸν νὰ τοῦ ἀκούῃ.

Κεφ. κ'. 20.

ΚΑῚ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εὐαγγελιζομένου, ἐπέστησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις,

2 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστιν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

3 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἴπατέ μοι·

4 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων;

5 Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ὅτι ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ· Διὰ τί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

6 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων· πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς· πεπεισμένος γὰρ

ΚΑῚ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκοντας τὸν λαὸν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εὐαγγελίζοντας, ἀπροσδοκήτως ἐπῆγαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἡ γραμματεῖς μαζὺ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους,

2 Καὶ εἶπάν του· εἰπέ μας μὲ ποίαν ἐξουσίαν κάμνεις ἐτοῦτα; ἢ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην;

3 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τους· νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἰπέτε με·

4 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἦτον, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσυλλογίζοντο μέσα τους, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ἂν εἰποῦμεν· ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει εἰπεῖ· διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσετε;

6 Ἂν εἰποῦμεν· ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· ὅλος ὁ λαὸς θέλει μᾶς λιθάσει· διατὶ εἶναι καλα-

ἐστιν Ἰωάννην προφήτην εἶναι.

7 Καὶ ἀπεκρίθησαν μὴ εἰδέναι πόθεν.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

9 Ἤρξατο δὲ πρὸς τὸν λαὸν λέγειν τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς.

10 Καὶ ἐν καιρῷ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς δοῦλον, ἵνα ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος δῶσιν αὐτῷ· οἱ δὲ γεωργοὶ δείραντες αὐτὸν, ἐξαπέστειλαν κενόν.

11 Καὶ προσέθετο πέμψαι ἕτερον δοῦλον· οἱ δὲ κἀκεῖνον δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες ἐξαπέστειλαν κενόν.

12 Καὶ προσέθετο πέμψαι τρίτον· οἱ δὲ καὶ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.

13 Εἶπε δὲ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος· Τί ποιήσω; πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν· ἴσως τοῦτον ἰδόντες ἐντραπήσονται.

14 Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ γεωργοὶ, διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρο-

πεισμένος, πῶς ὁ Ἰωάννης νὰ εἶναι προφήτης.

7 Καὶ ἀπεκρίθησαν πῶς δὲν ἐξεύρουσιν ἀπὸ ποῦ εἶναι.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· οὐδὲ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάμνω ἐτοῦτα.

9 Καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν ἐτούτην τὴν παραβολήν· ἕνας ἄνθρωπος ἐφύτευσεν ἀμπέλι, καὶ τὸ ἔδωσεν ἔξω εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ τὸ ἀμπελουργοῦν· καὶ ἐδιέβη καὶ ἔλειψε χρόνους μερικούς.

10 Καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀπέστειλε δουλευτὴν εἰς τοὺς γεωργοὺς, νὰ τοῦ δώσουν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ ἀμπελίου· καὶ οἱ γεωργοὶ τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἔστειλαν εὔκαιρον.

11 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον δοῦλον· καὶ οἱ γεωργοὶ τὸν ἔδειραν καὶ ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἀτίμασαν καὶ τὸν ἐξαπέστειλαν εὔκαιρον.

12 Καὶ πάλιν ἔπεμψεν ἀκόμι καὶ τρίτον· καὶ ἐκεῖνοι καὶ τοῦτον τὸν ἐπλήγωσαν καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω.

13 Καὶ ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελίου εἶπε· Τί νὰ κάμω; ἂς πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπημένον· καὶ ἀντύχῃ ὡσὰν τὸν εἰδοῦσι θέλουσι τὸν ἐντραπεῖ.

14 Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν, ἐσυλλογίζοντο μέσα τους, καὶ ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ

νόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ κληρονομία.

15 Καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτειναν. Τί οὖν ποιήσει αὐτοῖς ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος;

16 Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις. Ἀκούσαντες δὲ εἶπον· Μὴ γένοιτο.

17 Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοῖς, εἶπε· Τί οὖν ἐστι τὸ γεγραμμένον τοῦτο· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας;

18 Πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' ἐκεῖνον τὸν λίθον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.

19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπιβαλεῖν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην εἶπε.

20 Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι· ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου, εἰς τὸ παραδοῦναι αὐτὸν

κληρονόμος· ἐλᾶτε, καὶ ἂς τὸν σκοτώσωμεν, διὰ νὰ γένῃ ἡ κληρονομία του ἐδική μας.

15 Καὶ εὐγαλάντον ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, καὶ τὸν ἐσκότωσαν. Τί θέλει κάμει λοιπὸν ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελίου εἰς ἐκείνους τοὺς γεωργούς;

16 Θέλει ἔλθῃ καὶ θέλει χαλάσει τοὺς γεωργοὺς ἐτούτους, καὶ τὸ ἀμπέλι θέλει τὸ δώσει εἰς ἄλλους. καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· μὴ γένοιτο.

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ τοὺς εἶδε, καὶ εἶπε· Τί εἶναι λοιπὸν ἐτοῦτο τὸ γεγραμμένον· ὅτι ἡ πέτρα τὴν ὁποίαν ἐκαταφρόνεσαν οἱ κτιστάδες, ἐκείνη ἔγινε κεφάλι τῆς γωνίας;

18 Καὶ ὅποιος πέσει ἀπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν, θέλει συντριφθῇ· καὶ εἰς ὅποιον πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.

19 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἠθέλησαν ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ ἁπλώσουν τὰ χέρια τους ἀπάνω του· ἀμὴ ἐφοβήθηκαν τὸν λαόν· διατί ἐγνώρισαν, ὅτι διὰ λόγου τους εἶπεν τὴν παραβολὴν ἐκείνην.

20 Καὶ παραφυλάγοντές τον ἔστειλαν ἀνθρώπους ἐπιβούλους, οἱ ὁποῖοι ἐμεταπλάττονταν νὰ εἶναι δίκαιοι· διὰ νὰ πάρουσιν ἀπ' αὐτὸν λόγον, νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὴν αὐθεντίαν,

τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος.

21 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·

22 Ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι φόρον δοῦναι, ἢ οὔ;

22 Κατανοήσας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί με πειράζετε;

24 Ἐπιδείξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφήν; Ἀποκριθέντες δὲ εἶπον· Καίσαρος.

25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

26 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναντίον τοῦ λαοῦ· καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ, ἐσίγησαν.

27 Προσελθόντες δέ τινες τῶν Σαδδουκαίων, (οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι) ἐπηρώτησαν αὐτὸν,

28 Λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν· Ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς

καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἡγεμῶνος.

21 Καὶ τὸν ἐρώτησαν, καὶ εἶπαν· διδάσκαλε, ἠξεύρομεν ὅτι καλὰ λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ δὲν ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·

22 Ἠμποροῦμεν ἐμεῖς νὰ δίδωμεν χαράτζι εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;

23 Καὶ γνωρίζοντας τὴν πανουργίαν τους, τοὺς λέγει· τί με πειράζετε;

24 Δείξετέ μου ἕνα δηνάριον· τίνος εἰκόνα ἔχει καὶ ἐπάνω γράμμα; ἀποκρίθηκαν καὶ εἶπαν· τοῦ Καίσαρος.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ἀπόδοτε λοιπὸν τὰ πράγματα τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν.

26 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν πιάσουν εἰς λόγον ὀμπροστὰ εἰς τὸν λαόν· καὶ ἐθαύμασαν εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ ἐσιώπασαν.

27 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς σαδδουκαίους, ὁποῦ ἐναντιοῦνται πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀνάστασις, ἐπῆγαν κοντὰ, καὶ τὸν ἐρώτησαν,

28 Καὶ εἶπαν· διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον· ἐὰν ἀποθάνῃ κανενὸς ἀδελφὸς, ὁποῦ νὰ ἔχῃ γυναῖκα, καὶ ἐτοῦτος νὰ ἀποθάνῃ ἄτεκνος, νὰ πάρῃ

αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

29 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος, λαβὼν γυναῖκα, ἀπέθανεν ἄτεκνος.

30 Καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέθανεν ἄτεκνος.

31 Καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν αὐτήν. ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑπτά· καὶ οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον.

32 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

33 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

34 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται.

35 Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίσκονται·

36 Οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι· καὶ υἱοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.

37 Ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροὶ, καὶ Μωσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν

ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκά του, νὰ ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.

29 Ἑπτὰ λοιπὸν ἦταν ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος ἐπῆρε γυναῖκα, καὶ ἀπέθανεν ἄτεκνος.

30 Καὶ ἐπῆρεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος ἄτεκνος.

31 Καὶ ἐπῆρέν την ὁ τρίτος. ὁμοίως καὶ οἱ ἑπτά· καὶ δὲν ἄφησαν παιδία, καὶ ἀπέθαναν.

32 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

33 Τίνος λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ὅλους εἰς τὴν ἀνάστασιν θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ τὴν εἶχαν καὶ οἱ ἑπτὰ γυναῖκα.

34 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου πανδρεύουν καὶ πανδρεύουνται.

35 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ καταξιωθοῦσι νὰ τύχουν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, οὔτε πανδρεύουν, οὔτε πανδρεύουνται·

36 Οὔτε ἠμποροῦσι πλέον νὰ ἀποθάνουσι· διατὶ εἶναι ἴσα μὲ τοὺς ἀγγέλους· καὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ υἱοὶ τῆς ἀναστάσεως.

37 Καὶ ὅτι οἱ ἀποθαμμένοι σηκώνονται, καὶ ὁ Μωϋσῆς τὸ ἐσήμανεν εἰς τὴν βάτον, ἐκεῖ ὁποῦ

Θεὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰσαὰκ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώβ.

38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν.

39 Ἀποκριθέντες δέ τινες τῶν γραμματέων εἶπον· Διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Οὐκ ἔτι δὲ ἐτόλμων ἐπερωτᾷν αὐτὸν οὐδέν.

41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαβὶδ εἶναι;

42 Καὶ αὐτὸς Δαβὶδ λέγει ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

43 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

44 Δαβὶδ οὖν Κύριον αὐτὸν καλεῖ, καὶ πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστιν;

45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς τοῦ λαοῦ, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

46 Προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς, καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ

λέγει Κύριον εἶναι τὸν Θεόν τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

38 Καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι νεκρῶν Θεὸς, ἀλλὰ ἐκεινῶν ὅπου ζοῦσι· διατὶ ὅλοι εἰς αὐτὸν ζοῦσι.

39 Καὶ ἀπεκρίθηκαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ εἶπαν· διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Καὶ πλέον δὲν ἀποκοτοῦσαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίποτες.

41 Καὶ εἶπεν εἰς ἐκείνους· πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν νὰ εἶναι υἱὸς τοῦ Δαβίδ;

42 Καὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν λέγει· εἶπεν ὁ αὐθέντης εἰς τὸν αὐθέντην μου· κάθου ἀπὸ τὴν δεξιάν μου,

43 Ἕως ὅπου νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ποδάριά σου.

44 Ὁ Δαβὶδ τὸ λοιπὸν τὸν κράζει αὐθέντην, καὶ πῶς εἶναι υἱός του;

45 Καὶ ἀκούωντας ὅλος ὁ λαὸς, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του·

46 Ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ὅπου θέλουν νὰ περιπατοῦσι μὲ στολαῖς, καὶ ἀγαποῦν τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὰς φόρους, καὶ ταῖς πρωτοκαθεδρίαις εἰς τὰ συναγώγια, καὶ

πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δεί-
πνοις.
47 Οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰ-
κίας τῶν χηρῶν, καὶ προφά-
σει μακρὰ προσεύχονται· οὗ-
τοι λήψονται περισσότερον κρί-
μα.

νὰ προκαθίζωνται εἰς τὰ δεῖ-
πνα.
47 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγουσι
τὰ σπήτια τῶν χηρῶν, καὶ κά-
μνουν ἀφορμὴν πῶς προσεύ-
χονται μεγάλαις προσευχαῖς·
ἐτοῦτοι θέλουσι πάρει περισσό-
τερον κρίμα.

Κεφ. κά. 21.

ΑΝαβλέψας δὲ εἶδε τοὺς
βάλλοντας τὰ δῶρα αὐ-
τῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλου-
σίους.
2 Εἶδε δὲ καί τινα χήραν πε-
νιχρὰν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο
λεπτά.
3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς λέγω
ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕ-
τη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·
4 Ἅπαντες γὰρ οὗτοι ἐκ τοῦ
περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον
εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ· αὕτη δὲ
ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς
ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.
5 Καί τινων λεγόντων περὶ
τοῦ ἱεροῦ, ὅτι λίθοις καλοῖς
καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται,
εἶπε·
6 Ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύ-
σονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφε-
θήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ
καταλυθήσεται.

ΚΑὶ ἀτένισεν ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶδε πλουσίους ὁποῦ ἔβα-
λαν τὰ δῶρά τους εἰς τὸ κουτίον
τῆς ἐλεημοσύνης.
2 Καὶ εἶδε καὶ κάποιαν χή-
ρα πτωχήν, ἡ ὁποία ἔβαλλε
δύο φόλαις.
3 Καὶ εἶπεν· ἀληθινὰ σᾶς
λέγω, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ ἐ-
τούτη ἔβαλλε περισσότερον ἀπὸ
ὅλους·
4 Διατὶ ὅλοι ἐτοῦτοι ἔβαλαν
εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο
ὁποῦ τοὺς ἐπερίσσευεν· ἀμὴ
αὐτὴ ἀπὸ τὸ πτωχικόν της ὅ-
λον της τὸν βίον ὅσον καὶ ἂν
εἶχεν τὸν ἔβαλλε.
5 Καὶ διὰ κάποιους ὁποῦ ἔ-
λεγαν διὰ τὸ ἱερὸν, ὅτι εἶναι
στολισμένον μὲ πέτραις ὅμορ-
φαις καὶ μὲ ἀφιερώματα,
εἶπεν·
6 Αὐτὰ ὁποῦ βλέπετε, θέ-
λουν ἔλθη ἡμέραις, ὁποῦ νὰ
μὴν ἀπομείνῃ πέτρα ἀπάνω
εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν
χαλασθῇ.

7 Ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, πότε οὖν ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

8 Ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

9 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον· ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

10 Τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν·

11 Σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους, καὶ λιμοὶ, καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.

12 Πρὸ δὲ τούτων ἁπάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου.

13 Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.

14 Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρ-

7 Καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες· διδάσκαλε, πότε λοιπὸν θέλουν γένει ἐτοῦτα; καὶ τί εἶναι τὸ σημάδι ὅταν μέλλουν νὰ γενοῦν ἐτοῦτα;

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· βλέπετε νὰ μὴν πλανηθῆτε· διατὶ πολλοὶ θέλουσιν ἔλθη εἰς τὸ ὄνομά μου, νὰ εἰποῦσιν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι· καὶ ὁ καιρὸς ἐσίμωσε. μὴν πᾶτε λοιπὸν ὀπίσω τους.

9 Καὶ ὅταν ἀκούσετε πολέμους καὶ ἀκαταστασίαις, μὴν φοβηθῆτε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γένουν ἐτοῦτα πρῶτα· ἀλλὰ δὲν εἶναι παρευθὺς τὸ τέλος.

10 Τότε τοὺς ἔλεγεν· θέλει σηκωθῆ ἕνα ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν·

11 Καὶ θέλουν γένει σεισμοὶ μεγάλοι κατὰ τόπους, καὶ πεῖναις, καὶ πανοῦκλαις, καὶ πράγματα ὁποῦ νὰ δίδουν φόβον καὶ σημάδια μεγάλα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν θέλουσιν εἶσθαι.

12 Καὶ προτίτερα ἀπὸ τοῦτα ὅλα θέλουν ἁπλώσει τὰ χέρια τους ἀπάνω σας, καὶ θέλουν σᾶς κατατρέχει, νὰ σᾶς παραδώσουν εἰς συναγώγια καὶ εἰς φυλακαῖς, νὰ σᾶς πᾶσιν εἰς βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες, διὰ ὄνομά μου.

13 Ἀμὴ θέλει σᾶς εὔγει εἰς μαρτύριον.

14 Βάλλετε λοιπὸν εἰς τὴν

δίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾷν ἀπολογηθῆναι.

15 Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

16 Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν·

17 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται.

19 Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

20 Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.

21 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη· καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἐκχωρείτωσαν· καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις, μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι, τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.

23 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις

καρδίαν σας, νὰ μὴν προμελετᾶτε τὶ νὰ ἀποκριθῆτε.

15 Διατὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δώσει στόμα καὶ σοφίαν, ὅπου νὰ μὴν ἠμποροῦσιν νὰ σᾶς ἐναντιωθοῦν, μηδὲ νὰ ἀντισταθοῦν ὅλοι οἱ ἐναντίοι σας.

16 Καὶ θέλετε παραδοθῆ καὶ ἀπὸ γονεῖς, καὶ ἀπὸ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους· καὶ θέλουν θανατώσει μερικοὺς ἀπὸ σᾶς.

17 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Ἀμὴ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δὲν θέλει χαθῆ.

19 Μὲ τὴν ὑπομονήν σας θέλετε ἀποκτήσει ταῖς ψυχαῖς σας.

20 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ εἶναι τρυγυρισμένη ἀπὸ φουσάτα, τότε νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐσήμωσεν ἡ ἐρήμωσίς της.

21 Τότε ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι εἰς τὴν μέσην της, ἂς ἀναχωρήσουν· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι εἰς ταῖς χώραις, ἂς μὴν ἐμβοῦσιν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι αὐταῖς εἶναι ἡμέραις ἐκδικήσεως, νὰ πληρωθοῦν ὅλα τὰ γεγραμμένα.

23 Καὶ ἀειλύμονον εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις ὅπου

ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ τούτῳ.

24 Καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ, καὶ σελήνῃ, καὶ ἄστροις· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου·

26 Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

27 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

28 Ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν· διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· Ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα·

βυζάνουσαι εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἀνάγκη ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὀργὴ μεγάλη εἰς τὸν λαὸν ἐτοῦτον.

24 Καὶ θέλουν πέσει εἰς τὸ στόμα τοῦ σπαθίου, καὶ θέλουν σκλαβωθῆ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι καταπατημένη ἀπὸ τὰ ἔθνη, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν.

25 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὸ φεγγάρι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα· καὶ στενοχωρία ἐθνῶν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἡ θάλασσα νὰ εὐγάζῃ ἦχον καὶ ταραχήν.

26 Νὰ ἀποθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν φόβον τους, καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἔρχουνται εἰς τὴν οἰκουμένην· διατὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θέλουσι σαλευθῆ.

27 Καὶ τότε θέλουσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφον, μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.

28 Καὶ ὅταν ἀρχίσουν ἐτοῦτα νὰ γίνωνται, σηκῶτε ἀπάνω, καὶ σηκώσετε τὰ κεφάλιά σας· διατὶ σιμώνει ἡ ἐλευθερία σας.

29 Καὶ εἶπέν τους καὶ παραβολήν· εἰδέτε τὴν συκιάν, καὶ ὅλα τὰ δένδρα·

δίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾷν ἀπολογηθῆναι.
15 Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

16 Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν·

17 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου.
18 Καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται.
19 Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

20 Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλὴμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.

21 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη· καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἐκχωρείτωσαν· καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις, μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι, τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.
23 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις

καρδίαν σας, νὰ μὴν προμελετᾶτε τὶ νὰ ἀποκριθῆτε.
15 Διατὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δώσει στόμα καὶ σοφίαν, ὁποῦ νὰ μὴν ἠμποροῦσιν νὰ σᾶς ἐναντιωθοῦν, μὴ δὲ νὰ ἀντισταθοῦν ὅλοι οἱ ἐναντίοι σας.
16 Καὶ θέλετε παραδοθῇ καὶ ἀπὸ γονεῖς, καὶ ἀπὸ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους· καὶ θέλουν θανατώσει μερικοὺς ἀπὸ σᾶς.
17 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου.
18 Ἀμὴ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δὲν θέλει χαθῇ.
19 Μὲ τὴν ὑπομονήν σας θέλετε ἀποκτήσει ταῖς ψυχαῖς σας.
20 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ εἶναι τριγυρισμένη ἀπὸ φουσάτα, τότε νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐσίμωσεν ἡ ἐρήμωσίς της.
21 Τότε ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν μέσην της, ἂς ἀναχωρήσουν· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς χώραις, ἂς μὴν ἐμβοῦσιν εἰς αὐτήν.
22 Ὅτι αὐταῖς εἶναι ἡμέραις ἐκδικήσεως, νὰ πληρωθοῦν ὅλα τὰ γεγραμμένα.
23 Καὶ ἀελύμονοι εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις ὁποῦ

ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ τούτῳ.

βυζάνουνται εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἀνάγκη ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὀργὴ μεγάλη εἰς τὸν λαὸν ἐτοῦτον.

24 Καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

24 Καὶ θέλουν πέσει εἰς τὸ στόμα τοῦ σπαθιοῦ, καὶ θέλουν σκλαβωθῆ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι καταπατημένη ἀπὸ τὰ ἔθνη, ἕως ὅπου νὰ τελειωθοῦσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν.

25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ, καὶ σελήνῃ, καὶ ἄστροις· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου·

25 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὸ φεγγάρι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα· καὶ στενοχωρία ἐθνῶν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἡ θάλασσα νὰ εὐγάζῃ ἦχον καὶ ταραχήν.

26 Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

26 Νὰ ἀποθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν φόβον τους, καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὅπου ἔρχουνται εἰς τὴν οἰκουμένην· διατὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θέλουσι σαλευθῆ.

27 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

27 Καὶ τότε θέλουσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεσθαι εἰς σύννεφον, μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.

28 Ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν· διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

28 Καὶ ὅταν ἀρχίσουν ἐτοῦτα νὰ γίνωνται, σηκώτε ἀπάνω, καὶ σηκώσετε τὰ κεφάλιά σας· διατὶ σιμώνει ἡ ἐλευθερία σας.

29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· Ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα·

29 Καὶ εἶπέν τους καὶ παραβολήν· εἰδέτε τὴν συκιάν, καὶ ὅλα τὰ δένδρα·

30 Ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ' ἑαυτῶν γινώσκετε ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·

30 Ὅταν ἀνοίξουν, τότε βλέποντες γνωρίζετε ἀπὸ λόγου σας, ὅτι σιμὰ εἶναι τὸ θέρος·

31 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

31 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτοῦτα ὅλα πῶς γίνονται, γνωρίζετε ὅτι σιμὰ εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

32 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα γένηται.

32 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτούτη, ἕως ὁποῦ νὰ γενοῦν ἐτοῦτα ὅλα.

33 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

33 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθη, ἀμὴ τὰ λόγιά μου δὲν θέλουν παρέλθη.

34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

34 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας μήπως καὶ καμίαν φορὰν βαρυνθοῦν ἡ καρδίαις σας εἰς τὴν σπατάλην καὶ εἰς τὴν μέθην καὶ εἰς φροντίδες κοσμικαῖς, καὶ ἔλθῃ ἔξαφνα εἰς ἐσᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

35 Διατὶ ὡσὰν παγίδα θέλει ἔλθῃ εἰς ὅλους ὁποῦ κάθουνται ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνεῖτε οὖν, ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

36 Ἀγρυπνᾶτε τὸ λοιπὸν, καὶ παρακαλεῖτε κάθε καιρὸν, νὰ ἀξιωθῆτε νὰ φύγετε ἐτοῦτα ὅλα ὁποῦ μέλλουν νὰ γενοῦν, καὶ νὰ σταθῆτε ὀμπροστὰ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων· τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιῶν.

37 Καὶ τὴν ἡμέραν ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν· καὶ τὴν νύκτα εὔγενεν ἔξω καὶ ἔμενεν εἰς τὸ ὄρος ὁποῦ κράζεται ἐλαιῶν.

38 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ.

38 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐσηκώνετον εἰς τὸν ὄρθρον καὶ ἐπάγεναν εἰς τὸ ἱερὸν νὰ τοῦ ἀκούσουν.

Κεφ. κβ'. 22.

ΗΓΓΙΖΕ δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη πάσχα.

2 Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ, πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν.

3 Εἰσῆλθε δὲ ὁ σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα·

4 Καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς, τὸ, πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς.

5 Καὶ ἐχάρησαν· καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι·

6 Καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου.

7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ πάσχα·

8 Καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην, εἰπών· Πορευθέντες ἑτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πάσχα, ἵνα φάγωμεν.

ΚΑΙ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ὁποῦ ἐλέγετον πάσχα, ἐσίμωνε.

2 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζητοῦσαν, μὲ τί τρόπον νὰ τὸν σκοτώσουν· διατὶ ἐφοβοῦνται τὸν λαόν.

3 Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν Ἰούδαν ὁποῦ ἐκράζετον Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα·

4 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐσύντυχε μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ μὲ τοὺς στρατηγοὺς, τὸ, πῶς νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

5 Καὶ ἐχάρηκαν· καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ τοῦ δώσουν ἀργύριον.

6 Καὶ αὐτὸς ἔταξε (νὰ τὸ κάμῃ)· καὶ ἐζήτα εὐκολίαν νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ χωρὶς σύγχισιν.

7 Καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ὁποῦ ἔκαμε χρεία νὰ θυσιάσουν τὸ πάσχα·

8 Καὶ (ὁ Χριστὸς) ἔστειλε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, καὶ εἶπεν· ὑπάγετε καὶ ἑτοιμάσετέ μας διὰ νὰ φᾶμε τὸ πάσχα.

9 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Πȣ̃ θέλεις ἑτοιμάσωμεν;

10 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰδȣ̀, εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν, συναντήσει ὑμῖν ἄνθρωπ☉ κεράμιον ὕδατ☉ βαςάζων· ἀκολȣθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν ȣ̃ εἰσπορεύεται.

11 Καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας· Λέγει σοι ὁ διδάσκαλ☉· Πȣ̃ ἐςι τὸ καλάλυμα ὅπȣ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μȣ φάγω;

12 Κἀκεῖν☉ ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα ἐςρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε.

13 Ἀπελθόντες δὲ εὗρον καθὼς εἴρηκεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόςολοι σὺν αὐτῷ.

15 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτȣ́ς· Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τȣ̃το τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ᾽ ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν.

16 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι ȣ̓ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ, ἕως ὅτȣ πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεȣ̃.

17 Καὶ δεξάμεν☉ ποτήριον, εὐχαριςήσας εἶπε· Λάβετε τȣ̃το, καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς·

18 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ȣ̓ μὴ

9 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· πȣ̃ θέλεις νὰ ἑτοιμάσωμεν;

10 Καὶ ἐκεῖν☉ τȣ̀ς εἶπεν· εὐθὺς ὁπȣ̃ ἐσεῖς ἐμβῆτε εἰς τὴν πόλιν, θέλει σᾶς ἀπαντήσει ἕνας ἄνθρωπ☉, ὁ ὁποῖ☉ σηκώνει ἕνα λαγῆνι νερό· καὶ ἀκολȣθήσετέ τȣ ἕως εἰς τὸ σπῆτι ὁπȣ̃ ἐμβαίνει.

11 Καὶ θέλετε εἰπεῖ εἰς τὸν οἰκοκύριον τοῦ σπητίȣ· ὁ διδάσκαλ☉ σȣ̃ λέγει· πȣ̃ εἶναι τὸ κατοίκημα, ὁπȣ̃ μέλλω νὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὺ μὲ τȣ̀ς μαθητάδες μȣ;

12 Καὶ ἐκεῖν☉ θέλει σᾶς δείξει ἀνώγεον μεγάλον ςρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσετε.

13 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν, εὑρῆκαν καθὼς τȣ̀ς εἶπε· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

14 Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐκάθισε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόςολοι μαζὺ μετ᾽ αὐτόν.

15 Καὶ εἶπέν τȣς· μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησα νὰ φάγω τȣ̃το τὸ πάσχα μετεσᾶς, πρὸ τοῦ νὰ πάθω.

16 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι πλέον δὲν θέλω φάγει ἀπ᾽ αὐτὸ, ἕως ὁπȣ̃ νὰ τελειωθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεȣ̃.

17 Καὶ ἐπῆρε ποτήριον, καὶ εὐχαρίςησε καὶ εἶπεν· ἐπάρετε τȣ̃το, καὶ διαμοιρασθῆτέ το ἀνάμεσά σας·

18 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι

πίω ἀπὸ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.

19 Καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

20 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον.

21 Πλὴν ἰδοὺ, ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὡρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ παραδίδοται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς, τὸ, τίς ἄρα εἴη ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλων πράσσειν.

24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.

25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται.

26 Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλ'

δὲν θέλω πίει ἀπὸ τὸ γέννημα τῆς ἀμπέλου, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ πέρνοντας ψωμὶ, καὶ εὐχαριστῶντας τὸ ἔκοψε· καὶ τοὺς ἔδωκε, καὶ εἶπε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμί μου, ὁποῦ δίδεται διὰ λόγου σας· ἐτοῦτο κάμετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

20 Ὁμοίως ἐπῆρε καὶ τὸ ποτήριον, καὶ τοὺς τὸ ἔδωκε, ὕστερον ἀφόντις ἐδείπνησε, λέγοντας· τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι ἡ καινούργια διαθήκη εἰς τὸ αἷμά μου, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ λόγου σας.

21 Ὅμως νὰ, τὸ χέρι ἐκείνου ὁποῦ μὲ παραδίνει, εἶναι μαζύ μου εἰς τὸ τραπέζι.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παγαίνει καθὼς εἶναι ὡρισμένον· ὅμως ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου παραδίδεται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ γυρεύουν ἀνάμεσά τους, τὸ, ποῖος ἄρα νὰ εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ μέλλει νὰ κάμῃ ἐτοῦτο.

24 Καὶ ἔγινε καὶ φιλονεικία εἰς αὐτοὺς, τὸ, ποῖος ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶναι ὁ μεγαλίτερος.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτὰ τὰ ἔθνη· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὰ ἐξουσιάζουσι κράζονται εὐεργέται.

26 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν εἶσθε

ὁ μείζων ἐν ὑμῖν, γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος· καὶ ὁ ἡγούμενος, ὡς ὁ διακονῶν.

ἔτζι· ἀλλὰ ὁ μεγαλήτερος ἀνάμεσά σας, ἂς γίνει ὡσὰν ὁ μικρότερος· καὶ ὁ προεστὼς, ὡσὰν ὁ ὑπηρέτης.

27 Τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος, ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δέ εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν.

27 Διατὶ ποῖος εἶναι μεγαλήτερος, ἐκεῖνος ὁποῦ κάθεται, ἢ ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπηρετᾶ; δὲν εἶναι μεγαλήτερος ἐκεῖνος ὁποῦ κάθεται; ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν μέσην σας ὡσὰν ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπηρετᾶ.

28 Ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου.

28 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμείνετε πάντοτε μαζὺ μου εἰς τοὺς πειρασμούς μου.

29 Κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν, καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου, βασιλείαν·

29 Καὶ καθὼς ὁ πατήρ μου διέθεσεν εἰς ἐμένα τὴν βασιλείαν, ἔτζι καὶ ἐγὼ διαθέτω ἐκείνην εἰς ἐσᾶς·

30 Ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσησθε ἐπὶ θρόνων, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

30 Νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε εἰς τὸ τραπέζι μου εἰς τὴν βασιλείαν μου· καὶ νὰ καθίσετε εἰς τοὺς θρόνους, νὰ κρίνετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ, ὁ σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον·

31 Καὶ ὁ Κύριος εἶπε· Σίμων, Σίμων, νὰ, ὁ Σατανᾶς ὁποῦ σᾶς ἐζήτησε νὰ σᾶς κοσκινίσῃ ὡσὰν ὁποῦ κοσκινίζουν τὸ σιτάρι·

32 Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας, στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.

32 Καὶ ἐγὼ ἐπαρακάλεσα διὰ λόγου σου, διὰ νὰ μὴν ἐκλείψῃ ἡ πίστις σου· καὶ ἐσὺ τότε ὡσὰν γυρίσῃς, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου.

33 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἕτοιμός εἰμι καὶ εἰς

33 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· αὐθέντη, ἕτοιμος εἶμαι μετὰ

φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι.

34 Ὁ δὲ εἶπε· Λέγω σοι, Πέτρε, οὐ μὴ φωνήσει σήμερον ἀλέκτωρ, πρὶν ἢ τρὶς ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με.

35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλαντίου, καὶ πήρας, καὶ ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήσατε; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐδενός.

36 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ἀλλὰ νῦν, ὁ ἔχων βαλάντιον, ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων, πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ἀγορασάτω μάχαιραν.

37 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τό· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.

38 Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἱκανόν ἐστι.

39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

40 Γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἶπεν αὐτοῖς· Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.

σένα νὰ πάγω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

34 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· λέγω σου, Πέτρε· ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς σήμερον, θέλεις ἀρνηθῇ τρεῖς φοραῖς πῶς δὲν με ἰξεύρεις.

35 Καὶ εἶπέν τους· ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρὶς πουγγί, καὶ σακκοῦλι, καὶ ὑποδήματα, μήνα ὑστερηθήκετε τίποτες; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· τίποτες δὲν μᾶς ἔλειψε.

36 Εἶπέν τους λοιπόν· ἀλλὰ τώρα, ὅποιος ἔχει πουγγί, ἂς τὸ πάρει· τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ ὅποιος ἔχει σακκοῦλι, ἂς τὸ πάρει· καὶ ὅποιος δὲν ἔχει σπαθί, ἂς πωλήσει τὸ φόρεμά του, καὶ ἂς ἀγοράσει σπαθί.

37 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ἀκόμι ἐτοῦτο τὸ γραμμένον κάμνει χρεία νὰ τελειωθῇ εἰς ἐμένα· τό, πῶς ἐλογαριάσθη μὲ τοὺς ἀνόμους. διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γραμμένα διὰ λόγου μου τελειώνουνται.

38 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· αὐθέντη, νὰ ἰδοὺ δύο σπαθία. καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· φθάνει.

39 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω ἐδιέβη κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἀκολούθησάν τον καὶ οἱ μαθητάδες του.

40 Καὶ παγένοντας εἰς τὸν τόπον, τοὺς εἶπε· προσεύχεσθε νὰ μὴν πέσετε εἰς πειρασμόν.

41 Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολὴν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο,

42 Λέγων· Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γενέσθω.

43 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.

44 Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, ἐκτενέστερον προσηύχετο. ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.

45 Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώδεκα, προήρχετο αὐτῶν, καὶ ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλῆσαι αὐτόν.

48 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;

49 Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν

41 Καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε μακρᾶ ἀπ' αὐτοὺς ὡς μίαν πετροβολίαν τόπον· καὶ γονατίζοντας ἐπροσεύχετον,

42 Λέγοντας· ὦ πάτερ, ἂν θέλῃς, νὰ περάσῃ τοῦτο τὸ ποτήρι ἀπὸ λόγου μου· ὅμως ὄχι τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ ἐδικόν σου ἂς γένει.

43 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ ὁποῖος τὸν ἐδυνάμωνε.

44 Καὶ ἔστοντας νὰ ἔλθῃ εἰς στενοχωρίαν, ἐπροσεύχετον πλέον σφοδρότερον. καὶ ὁ ἵδρως του ἔγινεν ὡσὰν κόμποι αἵματος καὶ ἔπεφταν εἰς τὴν γῆν.

45 Καὶ ὡσὰν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἦλθεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς ηὗρεν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν ἀπὸ τὴν λύπην τους.

46 Καὶ τοὺς εἶπε· τί κοιμᾶσθε; σηκῶτε προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν.

47 Καὶ ἀκόμι ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔλεγε, καὶ νὰ ὄχλος καὶ ἔφθασε, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἐπάγενεν ὀμπροστὰ ἀπ' αὐτούς· καὶ ἐσήμωσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν φιλήσῃ.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ὦ Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

49 Καὶ ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν τριγύρω του ἐκεῖνο

τὸ ἐσόμενον, εἶπον αὐτῷ· Κύ-
ριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαί-
ρᾳ;
50 Καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ
αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως,
καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ
δεξιόν.
51 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς,
εἶπεν· Ἐᾶτε ἕως τούτου. Καὶ
ἁψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ,
ἰάσατο αὐτόν.
52 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς
παραγενομένους ἐπ' αὐτὸν ἀρ-
χιερεῖς καὶ στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ
καὶ πρεσβυτέρους· Ὡς ἐπὶ λη-
στὴν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρῶν
καὶ ξύλων;
53 Καθ' ἡμέραν ὄντος μου
μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ, οὐκ ἐξε-
τείνατε τὰς χεῖρας ἐπ' ἐμέ. ἀλλ'
αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ ὥρα, καὶ ἡ
ἐξουσία τοῦ σκότους.
54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν
ἤγαγον, καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν
εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως. Ὁ
δὲ Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν.
55 Ἁψάντων δὲ πῦρ ἐν μέσῳ
τῆς αὐλῆς, καὶ συγκαθισάντων
αὐτῶν, ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν
μέσῳ αὐτῶν.
56 Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη
τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς, καὶ
ἀτενίσασα αὐτῷ, εἶπε· Καὶ
οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.
57 Ὁ δὲ ἠρνήσατο αὐτὸν,
λέγων· Γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν.

ὅπου ἔμελλε νὰ γένη, λέγει του·
αὐθέντη, θέλεις νὰ κτυπήσω-
μεν μὲ τὸ σπαθί;
50 Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐ-
κτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως,
καὶ ἀφαίρεσε τὸ αὐτί του τὸ
δεξιόν.
51 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπεν· ἀφῆτε, φθάνει ἕως
ἐδῶ. καὶ ἔπιασε τὸ αὐτί του,
καὶ τὸν ἰάτρευσε.
52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς
τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς στρατηγοὺς
τοῦ ἱεροῦ, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους,
ὅπου ἦλθαν ἀπάνω του· ὡσὰν
εἰς ληστὴν εὐγήκετε εἰς ἐμένα
μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα;
53 Καθ' ἡμέραν ἤμουν μετ-
σᾶς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ δὲν ἁπλώ-
σετε τὰ χέρια σας ἀπάνω μου·
ἀμὴ ἐτούτη εἶναι ἡ ὥρα σας, καὶ
ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.
54 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπίασαν,
ἤφεραν καὶ ἔμβασάν τον εἰς τὸ
σπῆτι τοῦ ἀρχιερέως. καὶ ὁ Πέ-
τρος ἀκολούθα ἀπὸ μακρᾶ.
55 Καὶ ἔσοντας νὰ ἀνάψουν
φωτία εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς,
ἐκάθισαν μαζῦ, καὶ ὁ Πέτρος
ἐκάθιτον εἰς τὴν μέσην τους.
56 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε μία κο-
πέλα ὅπου ἐκάθιτον αὐτὸς εἰς
τὴν φωτία, καὶ ἀτένισεν εἰς
αὐτὸν, εἶπε· καὶ ἐτοῦτος μαζῦ
μετ' αὐτὸν ἦτον.
57 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθη,
λέγοντας· ὦ γυναῖκα, δὲν τὸν
ἐξεύρω.

58 Καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ. Ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· Ἄνθρωπε, οὐκ εἰμί.

59 Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς, ἄλλος τις διϊσχυρίζετο, λέγων· Ἐπ' ἀληθείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν· καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν.

60 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις. Καὶ παραχρῆμα, ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ.

61 Καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ· καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, ἀπαρνήσῃ με τρίς.

62 Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς.

63 Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ συνέχοντες τὸν Ἰησοῦν, ἐνέπαιζον αὐτῷ, δέροντες.

64 Καὶ περικαλύψαντες αὐτὸν, ἔτυπτον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον· καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε.

65 Καὶ ἕτερα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγον εἰς αὐτόν.

66 Καὶ ὡς ἐγένετο ἡμέρα, συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς τε καὶ γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον ἑαυτῶν,

67 Λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ

58 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ὀλίγον, τὸν εἶδεν ἄλλος, καὶ εἶπε· καὶ σὺ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι. καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, δὲν εἶμαι.

59 Καὶ περνῶντας ἕως μία ὥρα, κάποιος ἄλλος τὸ ἐβεβαίωνε, καὶ ἔλεγεν· ἐπ' ἀληθείας καὶ ἐτοῦτος μετ' αὐτὸν ἦτον· διατὶ Γαλιλαῖος εἶναι.

60 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· ἄνθρωπε, δὲν ἐξεύρω τὶ λέγεις. καὶ παρευθὺς, ἀκόμι ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔλεγε, καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

61 Καὶ γυρίζωντας ὁ Κύριος εἶδε εἰς τὸν Πέτρον· καὶ ὁ Πέτρος ἀναθυμήθη τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁποῦ τοῦ εἶπεν· ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς, θέλεις μὲ ἀρνηθῇ τρεῖς φοραῖς.

62 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ Πέτρος καὶ ἔκλαυσε πικρά.

63 Καὶ οἱ ἄνδρες ὁποῦ ἐκρατοῦσαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀνέμπαιζαν καὶ τὸν ἔδερναν.

64 Καὶ σκεπάζοντές τον, τοῦ ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔλεγαν· προφήτευσε τίς εἶναι ὁποῦ σοῦ ἐκτύπησε.

65 Καὶ ἄλλα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγαν εἰς αὐτόν.

66 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἐμαζώχθηκαν τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, καὶ ἀνέβασάν τον εἰς τὴν σύναξίν τους,

67 Καὶ τοῦ ἔλεγαν· εἰπέ

Χριςός; εἰπὲ ἡμῖν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐὰν ὑμῖν εἴπω, οὐ μὴ πιςεύσητε·

68 Ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω, οὐ μὴ ἀποκριθῆτέ μοι, ἢ ἀπολύσητε.

69 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔςαι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

70 Εἶπον δὲ πάντες· Σὺ οὖν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔφη· Ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐγώ εἰμι.

71 Οἱ δὲ εἶπον· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτυρίας; αὐτοὶ γὰρ ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ ςόματος αὐτοῦ.

μας, ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριςός; καὶ λέγει τους· ἐὰν σᾶς εἰπῶ, δὲν θέλετε μὲ πιςεύσει.

68 Καὶ ἐὰν καὶ σᾶς ἐρωτήσω, δὲν θέλετε μὲ ἀποκριθῆ, μὴ δὲ θέλετε μὲ ἀπολύσει.

69 Ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροςὰ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει καθίζει ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

70 Καὶ ὅλοι εἶπαν· ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· ἐσεῖς τὸ λέγετε, ὅτι ἐγὼ 'μαι.

71 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· τί χρείαν ἔχομεν πλέον μαρτυρίας; αὐτοὶ ἐμεῖς τὸ ἀκούσαμεν ἀπὸ τὸ ςόμα του.

Κεφ. κγ'. 23.

ΚΑῚ ἀναςὰν ἅπαν τὸ πλῆθος αὐτῶν, ἤγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸν Πιλάτον.

2 Ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ, λέγοντες· Τοῦτον εὕρομεν διαςρέφοντα τὸ ἔθνος, καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριςὸν βασιλέα εἶναι.

3 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· Σὺ λέγεις.

4 Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους·

ΚΑῚ σηκωνόμενον ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Πιλᾶτον.

2 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦσι, νὰ λέγουσιν· ἐμεῖς εὑρήκαμεν ἐτοῦτον ὁποῦ ἐγύριζε τὸ ἔθνος, καὶ ἐμπόδιζέ τους νὰ δίδουν δόσιμον τοῦ Καίσαρος, λέγωντας τοῦ λόγου του, πῶς νὰ εἶναι Χριςὸς βασιλεύς.

3 Καὶ ὁ Πιλᾶτος τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπεν· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν του· ἐσὺ τὸ λέγεις.

4 Καὶ ὁ Πιλᾶτος εἶπε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὸν ὄχλον·

Οὐδὲν εὑρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.

5 Οἱ δὲ ἐπίσχυον, λέγοντες· Ὅτι ἀνασείει τὸν λαὸν, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

6 Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν, ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι.

7 Καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρώδου ἐστὶν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρώδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.

8 Ὁ δὲ Ἡρώδης, ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ θέλων ἐξ ἱκανοῦ ἰδεῖν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀκούειν πολλὰ περὶ αὐτοῦ· καὶ ἤλπιζέ τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον.

9 Ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.

10 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.

11 Ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ, καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.

12 Ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅ, τε Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρώδης ἐν αὐ-

ἐγὼ δὲν εὑρίσκω τίποτες ἀφορμὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνοι φιλονεικοῦντες δυνατώτερα ἐκαταπονοῦσαν, λέγοντες· ὅτι συγχίζει τὸν λαὸν, διδάσκωντας εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχίζωντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἕως ἐδῶ.

6 Καὶ ὁ Πιλάτος ὡσὰν ἤκουσεν Γαλιλαίαν, ἐρώτησεν, ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι Γαλιλαῖος.

7 Καὶ ὡσὰν ἔμαθεν πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἡρώδου, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἡρώδην, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἱεροσολύμην.

8 Καὶ ὁ Ἡρώδης, ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη κατὰ πολλά· διατὶ ἤθελεν ἀπὸ πολὺν καιρὸν νὰ τὸν εἰδῇ· διατὶ ἄκουε πολλὰ πράγματα δι' αὐτόν· καὶ ἤλπιζε νὰ εἰδῇ τίποτες σημεῖον ὀποῦ νὰ γενῇ ἀπ' αὐτόν.

9 Καὶ ἐρώτησέν τον εἰς πολλὰ λόγια· ἀμὴ αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη τίποτες.

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐστέκουνταν καὶ τὸν ἐκατηγοροῦσαν δυνατά.

11 Καὶ ὁ Ἡρώδης μαζὺ μὲ τοὺς στρατιώτας του τὸν ἀτίμασε, καὶ τὸν ἐνέπαιξε, καὶ ἐνδύνοντάς τον ἕνα φόρεμα λαμπρὸν, τὸν ἔστειλε πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον.

12 Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγίνηκαν φίλοι ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ

τῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων· προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.

13 Πιλάτος δὲ, συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸν λαὸν,

14 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον, ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' οὐδὲ Ἡρώδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδοὺ, οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.

16 Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

17 Ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἕνα.

18 Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ, λέγοντες· Αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν·

19 Ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην ἐν τῇ πόλει καὶ φόνον, βεβλημένος εἰς φυλακήν.

20 Πάλιν οὖν ὁ Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολῦσαι τὸν Ἰησοῦν.

21 Οἱ δὲ ἐπεφώνουν, λέγον-

Πιλᾶτος ἕνας μὲ τὸν ἄλλον διατὶ προτίτερα εἶχαν ἔχθραν ἀνάμεσόν τους.

13 Καὶ ὁ Πιλᾶτος ἐμάζωξε τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸν λαὸν,

14 Καὶ εἶπέν τους· ἐσεῖς μοῦ ἐφέρετε τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον, ὡσὰν ὁποῦ διαστρέφει τὸν λαόν· καὶ νὰ, ἐγὼ ὁποῦ ὀμπροστᾶ σας τὸν ἐξέταξα, καὶ δὲν εὕρηκα τίποτες ἀφορμὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ τὸν κατηγορεῖτε.

15 Ἀλλὰ μηδὲ ὁ Ἡρώδης εὕρηκε τίποτες· διατὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦτο σᾶς ἔπεμψα εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ, ὁποῦ δὲν ἔκαμε τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιον θανάτου.

16 Νὰ τὸν παιδεύσω λοιπὸν, καὶ νὰ τὸν ἀπολύσω.

17 Εἶχεν καὶ ἀνάγκην εἰς τὴν ἑορτὴν, νὰ τοὺς ἀπολύσῃ ἕνα φυλακωμένον.

18 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἔκραξαν, λέγοντες· εὔγαλε τοῦτον ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἀπόλυσέ μας τὸν Βαραββᾶν.

19 Ὁ ὁποῖος Βαραββᾶς ἦτον βαλμένος εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ κάποιαν διχοστασίαν ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν πόλιν καὶ διὰ φόνον.

20 Θέλωντας λοιπὸν ὁ Πιλᾶτος νὰ ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν, τοὺς ἐλάλησε πάλιν.

21 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ἐφώναζαν

τες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν.

22 Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδὲν αἴτιον θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

23 Οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις, αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι· καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.

24 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν.

25 Ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακήν, ὃν ᾐτοῦντο· τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου τοῦ ἐρχομένου ἀπ᾽ ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρόν, φέρειν ὄπισθεν τοῦ Ἰησοῦ.

27 Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν· αἳ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.

28 Στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ᾽ ἐμέ, πλὴν ἐφ᾽ ἑαυτὰς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν·

29 Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέ-

καὶ ἔλεγαν· σταύρωσε, σταύρωσέ τον.

22 Καὶ ὁ Πιλᾶτος εἶπε τρίτον εἰς ἐκείνους· καὶ τί κακὸν ἔκαμεν ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος; ἐγὼ δὲν εὑρῆκα εἰς αὐτὸν οὐδὲ μίαν ἀφορμὴν θανάτου· νὰ τὸν παιδεύσω λοιπὸν, καὶ νὰ τὸν ἀπολύσω.

23 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπέμεναν φωνάζοντες μεγάλαις φωναῖς, ζητοῦντες νὰ σταυρωθῇ· καὶ ἡ φωναῖς αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων ἐκαταπονοῦσαν.

24 Καὶ ὁ Πιλᾶτος ἀποφάσισε νὰ γένῃ τὸ ζήτημά τους.

25 Καὶ τοὺς ἀπόλυσεν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐζητοῦσαν· ὁ ὁποῖος ἦτον βαλμένος μέσα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ διχοστασίαν καὶ διὰ φόνον· καὶ τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐπαράδωκε εἰς τὸ θέλημά τους.

26 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπάγειναν, ἐπίασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον ὁ ὁποῖος ἤρχετον ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ ἔβαλαν ἀπάνω του τὸν σταυρὸν νὰ τὸν σηκώνῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν.

27 Καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστὸν πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν γυναικῶν· αἱ ὁποίαις τὸν ἐλυποῦνταν καὶ τὸν ἔκλαιαν.

28 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισεν εἰς αὐταῖς, καὶ ταῖς εἶπεν· ὦ θυγατέραις τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴν κλαίετε ἐμένα, ἀλλὰ κλαίετε τοὺς λόγους σας, καὶ τὰ παιδιά σας·

29 Ὅτι νά, ὁποῦ ἔρχουνται

ραι ἐν αἷς ἐροῦσι· Μακάριαι αἱ
στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέν-
νησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλα-
σαν.

30 Τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς
ὄρεσι· Πέσετε ἐφ᾽ ἡμᾶς· καὶ
τοῖς βουνοῖς· Καλύψατε ἡμᾶς.

31 Ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ
ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί
γένηται;

32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο
κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρε-
θῆναι.

33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν
τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον,
ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς
κακούργους· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν,
ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν.

34 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πά-
τερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι
τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ
ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον.

35 Καὶ εἱστήκει ὁ λαὸς θεω-
ρῶν. ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ
ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς, λέγοντες·
Ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτὸν,
εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ
ἐκλεκτός.

36 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ
στρατιῶται, προσερχόμενοι, καὶ
ὄξος προσφέροντες αὐτῷ,

37 Καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ
βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον
σεαυτόν.

ἡμέραις εἰς ταῖς ὁποίαις θέλουν
εἰπεῖ· καλότυχαις ἡ στείραις,
καὶ ἡ κοιλίαις ὁποῦ δὲν ἐγέννησαν,
καὶ τὰ βυζιὰ ὁποῦ δὲν ἐβύζασαν.

30 Τότε θέλουν ἀρχίσει νὰ λέ-
γουν εἰς τὰ ὄρη· πέσετε ἀπάνω
μας· καὶ τὰ βουνά· σκεπάσετέ
μας.

31 Ὅτι ἂν εἰς τὸ χλωρὸν ξύ-
λον κάμνουσιν αὐτὰ, εἰς τὸ ξε-
ρὸν τί θέλει γένει;

32 Καὶ ἐφέρνουνταν καὶ ἄλλοι
δύο κακοῦργοι νὰ σκοτωθοῦσι
μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

33 Καὶ ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸν
τόπον ὁποῦ ἐκράζετον Κράνιον,
ἐκεῖ τὸν ἐσταύρωσαν, καὶ τοὺς κα-
κούργους τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν,
καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερβιάν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν· ὦ
πάτερ, συγχώρησέ τους· διατὶ
δὲν ἐξεύρουν τί κάμνουσι. καὶ δια-
μοιράζοντες τὰ φορέματά του,
ἔρριχναν λαχνούς.

35 Καὶ ὁ λαὸς ἐστέκετον καὶ
ἔβλεπε. καὶ μαζὺ μετ᾽ αὐτοὺς
καὶ οἱ ἄρχοντες τὸν ἐγελοῦσαν,
καὶ ἔλεγαν· ἄλλους ἔσωσεν, ἂς
σώσει καὶ τοῦ λόγου του, ἂν εἶναι
ἐτοῦτος ὁ Χριστὸς ὁ διαλεγμένος
τοῦ Θεοῦ.

36 Καὶ τὸν ἀνέμπαιζαν καὶ
οἱ στρατιῶται, ἐρχόμενοι κοντοῦ,
φέρνοντές του ξύδι,

37 Καὶ ἔλεγαν· ἂν ἐσὺ εἶ-
σαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων,
σῶσε τοῦ λόγου σου.

38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· ΟΥ̓ΤΟΣ ἘΣΤΙΝ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙΏΝ.

39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.

40 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;

41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε.

42 Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

43 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐννάτης.

45 Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον.

46 Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ

38 Ἦτον καὶ ἡ ἀπανωγραφὴ γεγραμμένη ἀποπάνω του μὲ γράμματα Ἑλληνικὰ καὶ Ῥωμαϊκὰ καὶ Ἑβραϊκά· ΕΤΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

39 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς τοὺς κρεμασμένους ἐβλασφήμαι εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγεν· ἐὰν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, γλύτωσε καὶ τοῦ λόγου σου καὶ ἐμᾶς.

40 Καὶ ὁ ἄλλος ἀπεκρίθη καὶ τὸν ὠνείδισε, καὶ τοῦ εἶπε· δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεὸν, ὅτι ἐσὺ εἶσαι εἰς τὸ αὐτὸ κρῖμα;

41 Καὶ ἐμεῖς δικαίως τὰ παθαίνομεν· διατὶ ἀπολαμβάνομεν ἄξια ἐκείνων ὁποῦ ἐκάμαμεν· ἀμὴ ἐτοῦτος κανένα ἄτοπον δὲν ἔκαμε.

42 Καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰησοῦν· αὐθέντη, ἐνθυμήσου με ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν σου.

43 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· βέβαια σοῦ λέγω, σήμερον μετιμένα θέλεις εἶσαι μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

44 Καὶ ἦτον κοντὰ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας, καὶ ἔγινε σκοτάδι εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἕως τὴν ἐννάτην ὥραν.

45 Καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη, καὶ τὸ σκέπασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς τὴν μέσην.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπεν· ὦ πάτερ, εἰς τὰ χέρια σου παρα-

πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν.

47 Ἰδὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος τὸ γενόμενον, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, λέγων· Ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν.

48 Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον.

49 Εἱστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

50 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσὴφ, βουλευτὴς ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος,

51 (Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν) ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων· ὃς καὶ προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

52 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

53 Καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος.

54 Καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευὴ, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε.

δίδω τὸ πνεῦμά μου. καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ἐξεψύχησε.

47 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν εἶδεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, λέγωντας· βέβαια ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἦτον δίκαιος.

48 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὁποῦ ἐπῆγε μαζὺ εἰς τὴν θεωρίαν ἐκείνην, βλέπωντας ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνονταν, κτυπῶντας τὰ στήθη τους ἐγύριζαν.

49 Καὶ ἐστέκουνταν ὅλοι οἱ γνώριμοί του ἀπὸ μακρᾶ, καὶ γυναῖκαις ἡ ὁποίαις τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἔβλεπαν ἐτοῦτα.

50 Καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Ἰωσὴφ, ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ὁ ὁποῖος ἦτον βουλευτής·

51 Ἐτοῦτος δὲν ἐσυμφώνησεν εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτῶν· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀριμαθὶμ πόλιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπροσεδέχετον καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

52 Ἐτοῦτος ἐπῆγεν εἰς τὸν Πιλᾶτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

53 Καὶ τὸ ἐκατέβασε καὶ τὸ ἐτύλιξεν μὲ ἕνα σινδόνι, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς ἕνα μνῆμα πελεκητὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανεὶς δὲν ἦτον βαλμένος.

54 Καὶ ἡ ἡμέρα ἦτον παρασκευὴ, καὶ ἐσήμωνε τὸ σάββατον.

55 Κατακολουθήσασαι δὲ καὶ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον, καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ.

55 Καὶ ἔσοντας νὰ ἀκολουθήσουν καὶ γυναῖκαις, ἡ ὁποίαις εἶχασιν ἔλθη μαζὺ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἴδασι τὸ μνῆμα, καὶ πῶς ἐβάλθη τὸ σῶμά του ἐκεῖ.

56 Ὑποστρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

56 Καὶ γυρίζοντες ἑτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ ἡσύχασαν τὸ σάββατον κατὰ τὴν ἐντολήν.

Κεφ. κδ΄. 24.

ΤΗ͂ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων, ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνῆμα, φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς.

ἈΜΗ` τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, σύνυχτα, ἦλθαν εἰς τὸ μνῆμα αἱ γυναῖκαις ἐκεῖναις, καὶ ἔφερναν τὰ εἰδήσματα ὁποῦ ἑτοίμασαν· καὶ κάποιαις ἄλλαις μαζὺ μετ' αὐταῖς.

2 Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου.

2 Καὶ εὑρῆκαν τὴν πέτραν κυλισμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

3 Καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Καὶ ἐμβαίνοντες μέσα δὲν εὑρῆκαν τὸ κορμὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις·

5 Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη. Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

4 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἀποροῦσαν διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα, νὰ, καὶ δύο ἄνδρες καὶ ἦλθαν εἰς αὐταῖς μὲ φορέματα ὁποῦ ἄστραπταν.

5 Καὶ ἔσοντας νὰ φοβηθοῦσιν ἐκεῖναις, καὶ νὰ βάλλουν τὸ πρόσωπόν τους κάτω εἰς τὴν γῆν, ταῖς εἶπαν· τί ζητεῖτε τὸν ζωντανὸν μὲ τοὺς νεκρούς;

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἀναστάθη. ἐνθυμηθῆτε καθὼς σᾶς εἶπε τότε, ὅταν ἀκόμι εὑρίσκετον εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

7 Λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

8 Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ.

9 Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

10 Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἳ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

11 Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν, ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.

12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

13 Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ᾗ ὄνομα Ἐμμαούς.

14 Καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

7 Λέγωντας· ὅτι κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χέρια ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ νὰ σταυρωθῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀνασταθῇ.

8 Καὶ ἐθυμήθηκαν τὰ λόγιά του.

9 Καὶ ὡσὰν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ μνῆμα, τὰ εἶπαν ὅλα ἐτοῦτα εἰς τοὺς ἕνδεκα, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐπιλοίπους.

10 Καὶ ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ ἐπίλοιπαις μαζὺ μετ' αὐταῖς, ἡ ὁποίαις ἔλεγαν εἰς τοὺς ἀποστόλους ἐτοῦτα.

11 Καὶ ἐφάνηκαν ὄμπροστά τους ὡσὰν φλυαρία τὰ λόγιά τους, καὶ δὲν ταῖς ἐπίστευσαν.

12 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ μνῆμα· καὶ σκύπτει καὶ βλέπει μοναχὰ τὰ σεντόνια ὁποῦ ἐκείτουνταν· καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἐθαύμαζε μέσα του ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε.

13 Καὶ νὰ, καὶ δύο ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ ἐπηγίνασιν αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς μίαν χώραν, ἡ ὁποῖα εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἑξῆντα στάδια, τὸ ὄνομά της Ἐμμαούς·

14 Καὶ ἐτοῦτοι ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους διὰ ὅλα ἐτοῦτα ὁποῦ ἐσυνέβηκαν.

2 I

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς.

16 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.

17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καί ἐστε σκυθρωποί;

18 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς ᾧ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ.

20 Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν·

21 Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλά γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

22 Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες

15 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυνωμιλοῦσαν καὶ ἐδιαλεγοῦνταν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐσίμωσε καὶ ἐπάγενε μετ' αὐτούς.

16 Καὶ τὰ μάτιά τους ἐμποδίζουνταν νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν.

17 Καὶ εἶπέν τους· τί εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ ὁποῦ συντυχένετε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἐδῶ ὁποῦ περιπατεῖτε, καὶ εἶσθε σκυθρωποί;

18 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἕνας τὸ ὄνομά του Κλεόπας, καὶ εἶπέν του· ἐσὺ κατοικῶντας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, μόνος δὲν ἐξεύρεις ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνηκαν μέσα εἰς αὐτὴν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐτούταις;

19 Καὶ λέγει τους· ποῖα; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· τὰ πράγματα ὁποῦ ἐγίνηκαν διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἄνθρωπος προφήτης, δυνατὸς καὶ εἰς ἔργα καὶ εἰς λόγια ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν.

20 Καὶ πῶς τὸν ἐπαράδωκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντές μας εἰς κρίμα θανάτου, καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

21 Καὶ ἐμεῖς ἠλπίζαμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰσραήλ· ὅμως μὲ τοῦτα ὅλα τρεῖς ἡμέραις μὲ τούτην τὴν ἡμέραν ἔχει σήμερον, ἀφότης ἐγίνηκαν ἐτοῦτα.

22 Ἀλλὰ καὶ κάποιαις γυναῖ-

ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον·

23 Καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἳ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν.

24 Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον.

25 Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται.

26 Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;

27 Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν, διερμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ αὐτοῦ.

28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρώτερω πορεύεσθαι.

29 Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς.

30 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατα-

καις ἀπὸ ταῖς ἰδικαῖς μας μᾶς. ἐξετρόμαζαν, αἱ ὁποῖαις ἐπῆγαν τὴν αὐγὴν εἰς τὸ μνῆμα·

23 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν εὕρουσι τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθαν καὶ εἶπαν πῶς νὰ εἶδασι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἄγγελοι λέγουσιν αὐτὸν πῶς νὰ ζῇ.

24 Καὶ ἐπῆγαν κάποιοι ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' ἐμᾶς εἰς τὸ μνῆμα, καὶ εὕρηκαν ἔτζι καθὼς εἶπαν καὶ αἱ γυναῖκαις· ἀμὴ αὐτὸν δὲν τὸν εἶδαν.

25 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· ὦ ἄγνωστοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ. εἰς τὸ νὰ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνα ὅλα ὁποῦ ἐλάλησαν οἱ προφῆται.

26 Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ πάθῃ ἐτοῦτα ὁ Χριστὸς, καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν δόξαν του;

27 Καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Μωϋσέα καὶ περνῶντας ἀπὸ ὅλους τοὺς προφήτας, τοὺς ἐξήγησεν τὰ πράγματα ὁποῦ ἐγράφηκαν διὰ λόγου του εἰς ὅλαις ταῖς γραφαῖς.

28 Καὶ ἐσήμωσαν εἰς τὴν χώραν ὁποῦ ἐπάγεναν· καὶ αὐτὸς ἐκαμώθη πῶς πάγει μακρήτερα.

29 Καὶ τὸν ἐβίασαν, λέγοντες· μεῖνε μετ' ἐμᾶς, ὅτι βραδιάζει, καὶ ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα. καὶ ἔμβηκε μέσα νὰ μείνῃ μετ' αὐτούς.

30 Καὶ ὅταν ἐκάθισεν αὐ-

κλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

31 Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,

34 Λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι.

35 Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

37 Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.

38 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διατὶ διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

τοὺς μετ' αὐτοὺς, ἐπῆρε τὸ ψωμὶ, καὶ τὸ εὐλόγησε, καὶ ἔκοψε καὶ τοὺς ἔδιδε.

31 Καὶ τότε ἀνοίχθηκαν τὰ μάτιά τους, καὶ τὸν ἐγνώρισαν· καὶ αὐτὸς ἔγινεν ἄφαντος ἀπ' αὐτούς.

32 Καὶ εἶπαν ἀνάμεσά τους· δὲν ἦτον ἡ καρδιά μας καϊμένη εἰς ἐμᾶς, ὅταν μᾶς ἐλάλη εἰς τὴν στράτα, καὶ ὅταν μᾶς ἐξῆγαν ταῖς γραφαῖς;

33 Καὶ αὐτοὶ σηκωνόμενοι, ἐκείνην τὴν ὥραν ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὑρῆκαν μαζωμένους τοὺς ἕνδεκα, καὶ τοὺς ἄλλους ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτούς,

34 Ὁποῦ ἔλεγαν· ὅτι ὁ Κύριος ἀνεστάθη βέβαια, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σίμωνα.

35 Καὶ αὐτοὶ οἱ δύο ὁποῦ ἦλθαν ἐδιηγοῦνταν τὰ πράγματα ὁποῦ ἔγιναν εἰς τὴν στράταν· καὶ πῶς τὸν ἐγνώρισαν ἐκεῖ ὁποῦ ἔκοπτε τὸ ψωμί.

36 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔλεγαν αὐτοὶ αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη εἰς τὴν μέσην τους, καὶ λέγει τους· εἰρήνη εἰς ἐσᾶς·

37 Καὶ ἔσοντας νὰ φοβηθοῦσι δυνατὰ καὶ νὰ τρομάξουν, τοὺς ἐφαίνετον νὰ βλέπουν πνεῦμα.

38 Καὶ λέγει τους· διατί εἶσθε συγχισμένοι; καὶ διατί λογισμοὶ ἀναβαίνουσιν εἰς ταῖς καρδίαις σας;

39 Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

40 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

41 Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς· Ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε;

42 Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος, καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.

43 Καὶ λαβὼν, ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.

44 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως, καὶ προφήταις, καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.

45 Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν, τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς·

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι οὕτω γέγραπται, καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν, καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

47 Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς

39 Ἰδέτε τὰ χέρια μου καὶ τὰ ποδάριά μου· ὅτι αὐτὸς εἶμαι ἐγώ· ψηλαφήσετέ με· καὶ ἰδέτε με· διατὶ τὸ πνεῦμα σάρκα καὶ κόκαλα δὲν ἔχει, καθὼς βλέπετε ἐμένα ὁποῦ ἔχω.

40 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια.

41 Καὶ ἔσοντας νὰ ἀπιστοῦν ἀκόμι ἀπὸ τὴν χαράν τους, καὶ νὰ θαυμάζουν, τοὺς εἶπεν· ἔχετε τίποτες φαγιστρὸν ἐδῶ;

42 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωκαν ἕνα κομμάτι ψάρι ψητὸν, καὶ ἀπὸ μελόπητα.

43 Καὶ ἐπῆρεν ὀμπροστά τους καὶ ἔφαγε.

44 Καὶ εἶπέν τους· ἐτοῦτα εἶναι ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς ἐλάλησα ἀκόμι ὄντας μετεσᾶς, ὅτι πῶς κάμνει χρεία νὰ πληρωθοῦν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γραμμένα εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, καὶ εἰς τοὺς προφήτας, καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς διὰ λόγου μου.

45 Τότε τοὺς ἄνοιξεν τὸν νοῦν τους, νὰ καταλάβουν ταῖς γραφαῖς.

46 Καὶ εἶπέν τους· ὅτι ἔτζι εἶναι γραμμένον· καὶ τέτοιας λογῆς ἔκαμνε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριστός· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀνασταθῇ ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

47 Καὶ νὰ κηρυχθῇ εἰς τὸ ὄνομά του μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη,

πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

48 Ὑμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων.

49 Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.

50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν· καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς, διέστη ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.

52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

53 Καὶ ἦσαν διαπαντὸς ἐν τῷ ἱερῷ, αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ἀρχίζωντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

48 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε μάρτυρες ἐτούτων.

49 Καὶ νὰ, ἐγὼ ὁποῦ στέλλω τὸ τάξιμον τοῦ πατρός μου εἰς ἐσᾶς· καὶ ἐσεῖς καθίσατε εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ νὰ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἀπὸ πάνω.

50 Καὶ εὔγαλέν τους ἔξω ἕως εἰς τὴν Βηθανίαν· καὶ ἐσήκωσε τὰ χέριά του, καὶ τοὺς εὐλόγησε.

51 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ αὐτὸς τοὺς εὐλογοῦσεν, ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐφέρετον ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανόν.

52 Καὶ αὐτοὶ ὡσὰν τὸν ἐπροσκύνησαν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ χαρὰν μεγάλην·

53 Καὶ εὑρίσκουνταν πάντοτε εἰς τὸ ἱερὸν, ὑμνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ΕΝ ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν.

4 Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.

6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης.

7 Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτὸς, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ.

8 Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός.

9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

10 Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ

ΕΙΣ τὴν ἀρχὴν ἦτον ὁ λόγος· καὶ ὁ λόγος ἦτον μὲ τὸν Θεόν· καὶ Θεὸς ἦτον ὁ λόγος.

2 Ἐτοῦτος ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὸν Θεόν.

3 Ὅλα (τὰ πράγματα) διὰ μέσου τοῦ (λόγου) ἐγίνηκαν, καὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν ἔγινε κανένα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν.

4 Εἰς αὐτὸν ἦτον ζωή· καὶ ἡ ζωὴ ἦτον τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς εἰς τὴν σκοτίαν φέγγει, καὶ ἡ σκοτία δὲν τὸ ἐκατάλαβε.

6 Ἔγινεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, τὸ ὄνομά του Ἰωάννης.

7 Ἐτοῦτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι διὰ μέσου αὐτοῦ.

8 Δὲν ἦτον ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλὰ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς.

9 Ἦτον τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, τὸ ὁποῖον φωτίζει κάθε ἄνθρωπον ὁποῦ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

10 Εἰς τὸν κόσμον ἦτον· καὶ

κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω.

11 Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.

12 Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

13 Οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.

14 Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς,) πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ, καὶ κέκραγε, λέγων· Οὗτος ἦν ὃν εἶπον· Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

16 Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος·

17 Ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

18 Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς, ὁ ὢν εἰς

ὁ κόσμος διὰ μέσου αὐτοῦ ἔγινεν· ἀμὴ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἐγνώρισεν.

11 Εἰς τὰ ἰδικά του ἦλθεν, καὶ οἱ ἰδικοί του δὲν τὸν ἐδέχθηκαν·

12 Καὶ ὅσοι τὸν ἐδέχθηκαν, εἰς αὐτουνοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γενοῦν τέκνα Θεοῦ, (τοῦτ' ἔστιν) εἰς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουν εἰς τὸ ὄνομά του·

13 Οἱ ὁποῖοι οὐ δὲ ἀπὸ αἵματα, οὐ δὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς σαρκὸς, οὐ δὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐγεννήθηκαν.

14 Καὶ ὁ λόγος ἔγινε σὰρξ, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἐμᾶς, καὶ εἴδαμεν τὴν δόξαν του, δόξαν ὡσὰν (υἱοῦ) μονογενοῦς ἀπὸ τὸν πατέρα, γεμάτος χάριν καὶ ἀλήθειαν.

15 Ὁ Ἰωάννης ἐμαρτύρησε δι' αὐτὸν, καὶ ἔκραζε, λέγωντας· ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σᾶς εἶπα, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται ὀπίσω μου, ἔγινεν ὀμπροστά μου· ὅτι ἦτον προτίτερός μου.

16 Καὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμά του ἐμεῖς ὅλοι ἀπολαύσαμεν, καὶ ἐπήραμεν χάριν ἀπάνω εἰς χάριν·

17 Ὅτι ὁ νόμος ἐδόθη διὰ μέσου τοῦ Μωϋσέως· (ἀμὴ) ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἔγινε διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Τὸν Θεὸν οὐ δὲ κανένας ποτὲ δὲν τὸν εἶδεν· ὁ μονογενὴς

τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

19 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ λευΐτας, ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν· Σὺ τίς εἶ;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί οὖν; Ἠλίας εἶ σύ; Καὶ λέγει· Οὐκ εἰμί. Ὁ προφήτης εἶ σύ; Καὶ ἀπεκρίθη· Οὔ.

22 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τίς εἶ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ;

23 Ἔφη· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων·

25 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης, λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε·

υἱὸς, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν κόρφον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος τὸν ἐξηγήθη.

19 Καὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὁπόταν ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἱερεῖς καὶ Λευΐτας, νὰ τὸν ἐρωτήσουν· ἐσὺ ποῖος εἶσαι;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ δὲν τὸ ἀρνήθη· ὡμολόγησε, λέγοντας· ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἐρώτησάν τον· τί εἶσαι λοιπόν; Ἠλίας εἶσαι ἐσύ; καὶ λέγει· δὲν εἶμαι. ὁ προφήτης εἶσαι; καὶ ἀπεκρίθη· ὄχι.

22 Καὶ λέγουν του· ποῖος εἶσαι λοιπόν; διὰ νὰ δώσωμεν ἀπόκρισιν εἰς ἐκείνους ὁποῦ μᾶς ἐπέμψασι· τί λέγεις διὰ λόγου σου;

23 Εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ ἐκείνου ὁποῦ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· ἰσιάσατε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους.

25 Καὶ ἐρώτησάν τον, καὶ εἶπάν του· διατὶ λοιπὸν βαπτίζεις, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθη, λέγοντας· ἐγὼ βαπτίζω εἰς νερόν· ἀμὴ ἐκεῖνος στέκεται εἰς τὴν μέσην σας, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς δὲν τὸν γνωρίζετε·

27 Αὐτός ἐστιν ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν· οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος.

28 Ταῦτα ἐν Βηθαβάρᾳ ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων.

29 Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· Ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

31 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν. ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων.

32 Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης, λέγων· Ὅτι τεθέαμαι τὸ πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν.

33 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτὸν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

27 Αὐτὸς εἶναι ὁποῦ ἔρχεται ὀπίσω μου, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὀμπροστά μου· τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ λύσω τὸ λουρίον τοῦ ὑποδήματός του.

28 Ἐτοῦτα ἐγίνηκαν εἰς τὴν Βηθαβαρὰν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζε.

29 Τὴν αὐριοσινὴν (ἡμέραν) βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἤρχουντον εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει· νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁποῦ σηκώνει καὶ εὐγάνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30 Ἐτοῦτος εἶναι (ἐκεῖνος) διὰ τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶπα· ἄνθρωπος ἔρχεται ὀπίσω μου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὀμπροστά μου· ὅτι ἦτον πρῶτός μου.

31 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἤξευρα· ἀμὴ διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθα ἐγὼ βαπτίζωντας εἰς τὸ νερό.

32 Καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἰωάννης, λέγωντας· ὅτι εἶδα τὸ Πνεῦμα ὁποῦ ἐκατέβαινεν ὡσὰν περιστέρι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔμεινεν ἀπάνω του.

33 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώριζα· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψε νὰ βαπτίζω εἰς τὸ νερὸν, ἐκεῖνος μοῦ εἶπεν· εἰς ὅποιον καὶ ἂν εἴδῃς τὸ Πνεῦμα ὁποῦ νὰ κατεβαίνῃ καὶ νὰ μένῃ εἰς αὐτὸν, ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ βαπτίζει με Πνεῦμα ἅγιον.

34 Κἀγὼ ἑώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἱστήκει ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

36 Καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι, λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.

38 Στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας, λέγει αὐτοῖς.

39 Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ (ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, διδάσκαλε) ποῦ μένεις;

40 Λέγει αὐτοῖς· Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον καὶ εἶδον ποῦ μένει· καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτη.

41 Ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου, εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ Ἰωάννου, καὶ ἀκολουθησάντων αὐτῷ.

42 Εὑρίσκει οὗτος πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα, καὶ λέγει αὐτῷ· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον ὁ Χριστός.

43 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς

34 Καὶ ἐγὼ τὸν εἶδα, καὶ ἐμαρτύρησα, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ τὴν αὐριοσινὴν ἡμέραν πάλιν ἐστέκετον ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του δύο.

36 Καὶ βλέποντας τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐπεριπάτει, λέγει· ἰδὲς νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἤκουσάν τον οἱ δύο του μαθητάδες ὁποῦ τὸ εἶπε, καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζοντας, καὶ βλέποντάς τους ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, λέγει τους·

39 Τί γυρεύετε; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ῥαββὶ (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ μεταγλωττιζόμενον, διδάσκαλε) ποῦ μένεις;

40 Καὶ λέγει τους· ἐλᾶτε καὶ εἰδῆτε. ἦλθαν καὶ εἶδαν ποῦ μένει· καὶ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην σημᾶ του· καὶ ἦτον ὡς δεκάτη ὥρα (τῆς ἡμέρας).

41 Ἦτον ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος Πέτρου, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ὁποῦ ἄκουσαν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον τὸν λόγον, καὶ ἀκολουθήσασι τοῦ Χριστοῦ.

42 Καὶ ἐτοῦτος πρῶτος ηὗρε τὸν ἴδιόν του ἀδελφὸν τὸν Σίμωνα, καὶ λέγει του· εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸ ὁποῖον μεταγλωττιζόμενον θέλει νὰ εἰπῇ ὁ Χριστός·

43 Καὶ ἔφερέν τον εἰς τὸν Ἰη-

τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται Πέτρος.

44 Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

45 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδὰ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.

47 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ. Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ ἴδε.

48 Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

49 Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν, εἶδόν σε.

50 Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ, σὺ εἶ ὁ

σοῦν. καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸν εἶδεν, εἶπεν· ἐσὺ εἶσαι ὁ Σίμων ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ· ἐσὺ θέλεις καλεσθῇ Κηφᾶς, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ Πέτρος.

44 Καὶ τὴν αὐριοσινὴν ἡμέραν πάλιν ἠθέλησεν (ὁ Ἰησοῦς) νὰ εὔγῃ ἔξω εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει τὸν Φίλιππον καὶ λέγει του· ἀκολοῦθα μου.

45 Καὶ ὁ Φίλιππος ἦτον ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Ὁ Φίλιππος ηὗρε τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει του· ἐκεῖνον ὁποῦ ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον καὶ οἱ προφῆται εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ.

47 Καὶ λέγει του ὁ Ναθαναήλ· ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι τίποτες καλόν; λέγει του ὁ Φίλιππος· ἔλα καὶ ἰδέ.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Ναθαναὴλ ὁποῦ ἤρχουντον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶπε δὶ αὐτόν· ἰδὲς ἀληθινᾶ Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δόλος.

49 Λέγει του ὁ Ναθαναήλ· ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν του· πρὸ τοῦ νὰ σὲ λαλήσῃ ὁ Φίλιππος, ὁποῦ ἤσουν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν συκιὰν, σὲ εἶδα.

50 Ὁ Ναθαναὴλ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει του· διδάσκαλε,

υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

51 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἶπόν σοι· Εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει.

52 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

51 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν του· διατὶ σοῦ εἶπα πῶς σὲ εἶδα ἀπὸ κάτω εἰς τὴν συκιὰν, πιστεύεις; μεγαλίτερα ἀπὸ τοῦτα θέλεις εἰδῇ.

52 Καὶ λέγει του· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστὰ θέλετε εἰδῆ τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὁποῦ νὰ ἀναβαίνουσιν καὶ νὰ κατεβαίνουσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ.

2 Ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον.

3 Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· Οἶνον οὐκ ἔχουσι.

4 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὔπω ἥκει ἡ ὥρα μου.

5 Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις· Ὅ, τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε.

6 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι λίθιναι ἕξ, κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων,

ΚΑΙ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινε γάμος εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἐκεῖ ἦτον ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ.

2 Καὶ ἐκάλεσαν καὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοὺς μαθητάδες του εἰς τὸν γάμον.

3 Καὶ ἔστοντας νὰ λείψῃ κρασὶ, λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν ἡ μητέρα του· κρασὶ δὲν ἔχουσιν.

4 Λέγει τῆς ὁ Ἰησοῦς· ὦ γυναῖκα, τί ἔχεις (νὰ κάμῃς) ἐσὺ μετεμένα; ἀκόμι δὲν ἦλθεν ἡ ὥρα μου.

5 Λέγει ἡ μητέρα του εἰς τοὺς ὑπηρέτας· ὅ, τι καὶ ἂν σᾶς εἰπεῖ, κάμετέ το.

6 Καὶ ἦτον ἐκεῖ πιθάρια πέτρινα ἕξι, ὁποῦ ἐκεῖτουνταν διὰ καθαρισμὸν (κατὰ τὴν συνήθειαν) τῶν Ἰουδαίων· τὰ ὁποῖα

καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ, καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

24 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας·

25 Καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

λογι· καὶ ἐπίστευσαν τὴν γραφὴν, καὶ τὸν λόγον ὁποῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Καὶ ὅταν ἦταν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομά του, βλέποντες τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμε.

24 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπιστεύετον τοῦ λόγου του εἰς αὐτοὺς, διατὶ αὐτὸς ἤξευρεν ὅλους·

25 Καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρείαν νὰ μαρτυρήσῃ κανεὶς διὰ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἦτον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Κεφ. γ΄. 3.

ἮΝ δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

2 Οὗτος ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββὶ, οἴδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ᾖ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· Πῶς δύναται ἄνθρω-

ΚΑῚ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὸ ὄνομά του Νικόδημος, ἄρχοντας τῶν Ἰουδαίων.

2 Ἐτοῦτος ἦλθε τὴν νύκτα εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπέν του· διδάσκαλε, ἠξεύρομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθες διδάσκαλος· διατὶ αὐτὰ τὰ σημεῖα ὁποῦ κάμνεις ἐσὺ, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ, ἂν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μετ' αὐτόν.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ἀνίσως καὶ κανεὶς δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει του ὁ Νικόδημος· πῶς ἠμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος

τ☉ γεννηθῆναι γέρων ὤν; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατ☉ καὶ πνεύματ☉, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς, σάρξ ἐστι· καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ πνεύματ☉, πνεῦμά ἐστι.

7 Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶπόν σοι· Δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν.

8 Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ· καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ᾽ οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημέν☉ ἐκ τοῦ πνεύματ☉.

9 Ἀπεκρίθη Νικόδημ☉, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ διδάσκαλ☉ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;

11 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι ὃ οἴδαμεν λαλοῦμεν, καὶ ὃ ἑωράκαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε.

12 Εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πιστεύετε· πῶς, ἐὰν

ὁποῦ εἶναι γέροντας νὰ γεννηθῇ; μῆνα ἠμπορεῖ δεύτερον νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του νὰ γεννηθῇ;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὅτι ὅποι☉ δὲν γεννηθῇ ἀπὸ νερὸ καὶ πνεῦμα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν σάρκα, εἶναι σάρκα· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

7 Μὴν θαυμάσῃς διατὶ σοῦ εἶπα· ἀνάγκη εἶναι νὰ γεννηθῆτε ἐσεῖς ἄνωθεν.

8 Ὁ ἄνεμ☉ ὅπου θέλει φυσᾷ· καὶ τὴν φωνήν του ἀκούεις, ἀμὴ δὲν ἠξεύρεις πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· τέτοιας λογῆς εἶναι κάθε ἕνας ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ πνεῦμα.

9 Ὁ Νικόδημ☉ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν του· πῶς ἠμποροῦν νὰ γένουν ἐτοῦτα;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· ἐσὺ εἶσαι ὁ διδάσκαλ☉ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ δὲν τὰ ἠξεύρεις ἐτοῦτα;

11 Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὅτι ἐμεῖς ἐκεῖνο ὁποῦ εἴδαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ τὴν μαρτυρίαν μας δὲν τὴν πιάνετε.

12 Ἀνίσως καὶ σᾶς εἶπα τὰ ἐπίγεια, καὶ δὲν πιστεύετε· πῶς

εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια, πιστεύσετε;

13 Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

14 Καὶ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου·

15 Ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

18 Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων, ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος, ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα.

20 Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσ-

θέλετε πιστεύσει, ἂν σᾶς εἰπῶ τὰ ἐπουράνια;

13 Καὶ κανένας δὲν ἀνέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

14 Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φείδι εἰς τὴν ἔρημον, τέτοιας λογῆς κάμνει χρεία νὰ ὑψωθῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου·

15 Διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ' ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Διατὶ τέτοιας λογῆς ἀγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὁποῦ ἔδωκε τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ' ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε τὸν υἱόν του εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν κατακρίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος διὰ μέσου αὐτοῦ.

18 Ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν κατακρίνεται· ἀμὴ ὅποιος δὲν πιστεύει, ἀπὸ τῶρα ἐκατακρίθη, ὅτι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ ἡ κατάκρισις ἐτούτη εἶναι, ὅτι τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν περισσότερον τὸ σκότος, παρὰ τὸ φῶς· διατὶ τὰ ἔργα τους ἦταν κακά.

20 Καὶ κάθ' ἕνας ὁποῦ κάν-

σων, μισεῖ τὸ φῶς· καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

21 Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἐστιν εἰργασμένα.

22 Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν· καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτιζεν.

23 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν, ἐγγὺς τοῦ Σαλείμ, ὅτι ὕδατα πολλὰ ἦν ἐκεῖ· καὶ παρεγίνοντο καὶ ἐβαπτίζοντο.

24 Οὔπω γὰρ ἦν βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰωάννης.

25 Ἐγένετο οὖν ζήτησις ἐκ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου μετὰ Ἰουδαίων περὶ καθαρισμοῦ·

26 Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ, ὃς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ᾧ σὺ μεμαρτύρηκας, ἴδε, οὗτος βαπτίζει, καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς αὐτόν.

27 Ἀπεκρίθη Ἰωάννης καὶ εἶπεν· Οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδὲν ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

28 Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυρεῖτε ὅτι εἶπον· Οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ

μνει κακὰ, μισᾶ τὸ φῶς, καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ μὴν ἐλεγχθοῦσι τὰ ἔργα του.

21 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα του, ὅτι τὰ ἔκαμε εἰς τὸν Θεόν.

22 Ὕστερον ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητάδες του εἰς τὴν Ἰουδαίαν· καὶ ἐκεῖ ἐδιέτριβε μετ' αὐτοὺς καὶ ἐβάπτιζε.

23 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον εἰς τὴν Αἰνὼν, κοντὰ εἰς τοῦ Σαλὴμ, καὶ ἐβάπτιζεν, ὅτι ἐκεῖ ἦταν πολλὰ νερά· καὶ ἐπάγεναν καὶ ἐβαπτίζουνταν.

24 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἀκόμι τότε δὲν ἦτον βαλμένος εἰς τὴν φυλακήν.

25 Ἔγινε λοιπὸν ζήτησις ἀπὸ τοὺς μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου μὲ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸν καθαρισμόν·

26 Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπάν του· διδάσκαλε, ἐκεῖνος ὁποῦ ἦτον μαζὺ μετεσένα πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὸν ὁποῖον ἐσὺ ἐμαρτύρησες, νὰ ὁποῦ ἐκεῖνος βαπτίζει, καὶ ὅλοι πηγαίνουσιν εἰς αὐτόν.

27 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης καὶ εἶπε· δὲν ἠμπορεῖ ἄνθρωπος νὰ πάρῃ τίποτες ἂν δὲν του εἶναι δομένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

28 Ἐσεῖς ἀτοί σας μοῦ μαρτυρᾶτε ὅτι εἶπα· δὲν εἶμαι ἐγὼ

Χριςὸς, ἀλλ' ὅτι ἀπεςαλμένος εἰμὶ ἔμπροσθεν ἐκείνου.

29 Ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίος ἐςίν· ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου ὁ ἑςηκὼς καὶ ἀκούων αὐτοῦ, χαρᾷ χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.

30 Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι.

31 Ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐςίν. ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐςι, καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ. Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐςί.

32 Καὶ ὃ ἑώρακε καὶ ἤκουσε, τοῦτο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ οὐδεὶς λαμβάνει.

33 Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐςιν.

34 Ὃν γὰρ ἀπέςειλεν ὁ Θεὸς, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν, καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

36 Ὁ πιςεύων εἰς τὸν υἱὸν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπει-

ὁ Χριςὸς, ἀλλὰ ὅτι εἶμαι ἀπεςαλμένος ὀμπροςὰ ἀπ' ἐκεῖνον.

29 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὴν νύμφην, εἶναι γαμβρός· καὶ ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ ὁποῦ ςέκει καὶ τοῦ ἀκούει, χαίρεται πολλὰ διὰ τὴν φωνὴν τοῦ γαμβροῦ. αὕτη λοιπὸν ἡ χαρὰ ἡ ἰδική μου ἐπληρώθηκεν.

30 Ἐκεῖνος εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξάνῃ, καὶ ἐγὼ νὰ ὀλιγοςεύω.

31 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ πάνω, εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλους· ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι, καὶ ἀπὸ τὴν γῆν λαλεῖ· ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, εἶναι ἀπάνω ἀπὸ ὅλους.

32 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶδε καὶ ἄκουσεν, ἐκεῖνο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν του κανεὶς δὲν τὴν πιάνει.

33 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιάσει τὴν μαρτυρίαν του, ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθινός.

34 Διατὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἔςειλεν ὁ Θεὸς, ἐκεῖνος τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· διατὶ ὁ Θεὸς δὲν τοῦ δίδει τὸ πνεῦμα μὲ μέτρον.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν, καὶ ὅλα τὰ ἔδωκεν εἰς τὰ χέρια του.

36 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιςεύει εἰς τὸν υἱὸν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν πείθεται

θῶν τῷ υἱῷ, οὐκ ὄψεται ζωήν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν.

τοῦ υἱοῦ, δὲν θέλει εἰδῆ ζωήν, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει εἰς αὐτόν.

Κεφ. δ'. 4.

Ὡς οὖν ἔγνω ὁ Κύριος ὅτι ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι Ἰησοῦς πλείονας μαθητὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ Ἰωάννης,

Ὡσὰν ἐγνώρισεν λοιπὸν ὁ Κύριος ὅτι ἄκουσαν οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς περισσότερους μαθητάδες κάμνει καὶ βαπτίζει, παρὰ ὁ Ἰωάννης·

2 (Καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ·)

2 Ἂν καλᾶ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐβάπτιζεν, ἀλλὰ οἱ μαθητάδες του.

3 Ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

3 Ἄφηκε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4 Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας.

4 Καὶ ἔκαμνε χρεία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Σαμαρείας.

5 Ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Σιχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

5 Ἦλθε λοιπὸν εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας ὁποῦ τὴν ἔλεγαν Συχάρ, σημᾶ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Ἰακὼβ τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ υἱοῦ του.

6 Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ. ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.

6 Καὶ ἐκεῖ ἦτον πηγάδι τοῦ Ἰακώβ· ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν κοπιασμένος ἀπὸ τὴν στράτα, καὶ ἔτζι ἐκάθισεν εἰς τὸ πηγάδι. καὶ ἦτον ὡσὰν ἕκτη ὥρα.

7 Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν.

7 Ἦλθε λοιπὸν μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν νὰ ἀνασύρῃ νερό. καὶ λέγει της ὁ Ἰησοῦς· δός μου νὰ πίω.

8 (Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.)

8 Διατὶ οἱ μαθητάδες του εἶχαν πάγει εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀγοράσουν φαγητά.

9 Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ

9 Λέγει του λοιπὸν ἡ γυναῖ-

Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.

κα ἡ Σαμαρείτισσα· πῶς ἐσὺ ὄντας Ἰουδαῖος ζητᾶς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα, ὁποῦ εἶμαι γυναῖκα Σαμαρείτισσα; διατὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν σμίγονται μὲ τοὺς Σαμαρείτας.

10 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι· Δός μοι πιεῖν· σὺ ἂν ᾔτησας αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν.

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν της· ἂν ἤξευρες τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ λέγει· δός μου νὰ πίω· ἐσὺ ἤθελες τοῦ ζητήσῃ, καὶ ἤθελε σοῦ δώσῃ νερὸ ζωντανόν.

11 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;

11 Λέγει του ἡ γυναῖκα· αὐθέντη, ἐσὺ ἀνασυρτάρι δὲν ἔχεις· καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανόν;

12 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακὼβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

12 Μῆνα ἐσὺ εἶσαι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακὼβ, ὁποῦ μᾶς ἔδωκε τὸ πηγάδι, καὶ ἔπιε καὶ αὐτὸς ἀπ' αὐτὸ, καὶ οἱ υἱοί του, καὶ τὰ θρέμματά του;

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν·

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν της· κάθ' ἕνας ὁποῦ πίνει ἀπὸ τὸ νερὸν ἐτοῦτο, θέλει διψάσει πάλιν·

14 Ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

14 Ἀμὴ ὅποιος πίει ἀπὸ τὸ νερὸν ὁποῦ θέλω τοῦ δώσει ἐγὼ, δὲν θέλει διψάσει εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ νερὸν ὁποῦ θέλω τοῦ δώσει, θέλει γένει εἰς αὐτὸν βρύσις νεροῦ ὁποῦ νὰ ἀναβρύῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

15 Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή·

15 Λέγει του ἡ γυναῖκα· αὐ-

Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.

17 Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας· Ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω.

18 Πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες· καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας.

19 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ·

20 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τούτῳ τῷ ὄρει προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

21 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί.

22 Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.

23 Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ

Αὐθέντη, δός μου ἐτοῦτο τὸ νερὸ, διὰ νὰ μὴν διψῶ, μὴ δὲ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἀνασύρνω.

16 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· σύρε, λάλησε τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλα ἐδῶ.

17 Ἀπεκρίθη ἡ γυναῖκα, καὶ εἶπε· δὲν ἔχω ἄνδρα. λέγει της ὁ Ἰησοῦς· καλὰ εἶπες, ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα.

18 Διατὶ πέντε εἶχες· καὶ τώρα αὐτὸν ὁποῦ ἔχεις, δὲν εἶναι ἄνδρα σου· ἐτοῦτο ἀλήθεια τὸ εἶπες.

19 Λέγει του ἡ γυναῖκα· αὐθέντη, βλέπω ὅτι προφήτης εἶσαι.

20 Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἐπροσκύνησαν· καὶ ἐσεῖς λέγετε, ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ προσκυνοῦμεν.

21 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· ὦ γυναῖκα, πίστευσόν μου, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὁποῦ οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θέλετε προσκυνήσει τὸν πατέρα.

22 Ἐσεῖς προσκυνᾶτε ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἠξεύρετε· ἐμεῖς προσκυνοῦμεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἠξεύρομεν· ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

23 Ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, καὶ τώρα εἶναι, ὅταν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουσι προσκυνήσει τὸν πατέρα μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ἀλήθειαν· διατὶ καὶ ὁ πα-

τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.

24 Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

25 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.

26 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

27 Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἤ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

28 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις·

29 Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

30 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

31 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, λέγοντες· Ῥαββὶ, φάγε.

32 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ

τὴν τέτοιους ζητᾶ ἐκείνους ὁποῦ τὸν προσκυνοῦσιν.

24 Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν προσκυνοῦσι, κάμνει χρεία νὰ τὸν προσκυνοῦσιν μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ἀλήθειαν.

25 Λέγει του ἡ γυναῖκα· ἐξεύρω ὅτι ἔρχεται Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θέλει μᾶς τὰ εἰπεῖ ὅλα.

26 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ὁποῦ σοῦ λαλῶ, εἶμαι ἐκεῖνος.

27 Καὶ ἀπάνω εἰς τοῦτο ἦλθαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ἐθαύμασαν πῶς ἐσυντύχενε μὲ γυναῖκα· ὅμως κανεὶς δὲν εἶπε· τί ζητεῖς; ἤ, τί συντυχαίνεις μετ' αὐτήν;

28 Ἄφηκε λοιπὸν τὸ λαγῆνί της ἡ γυναῖκα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

29 Ἐλᾶτε, νὰ εἰδῆτε ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦ μοῦ εἶπεν ὅλα ὅσα ἔκαμα· μήπως καὶ εἶναι ἐτοῦτος ὁ Χριστός;

30 Εὐγῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἤρχουνταν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ ἀνάμεσα εἰς τοῦτο τὸν ἐπαρακαλοῦσαν οἱ μαθητάδες, καὶ τοῦ ἔλεγαν· διδάσκαλε, φάγε.

32 Ἀμὴ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν·

βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

33 Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μήτις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

34 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

35 Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.

36 Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων.

37 Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

38 Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

ἐγὼ ἔχω φαγὶ νὰ φάγω, τὸ ὁποῖον ἐσεῖς δὲν τὸ ἐξεύρετε.

33 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ μαθητάδες ἀνάμεσά τους· μήπως καὶ τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ;

34 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ἰδικόν μου φαγὶ εἶναι, νὰ κάμω τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, καὶ νὰ τελειώσω τὴν δουλείαν του.

35 Δὲν λέγετε ἐσεῖς, ὅτι ἀκόμι τέσσαρες μῆνες εἶναι ἕως τὸ θέρος; νὰ, ὁποῦ σᾶς λέγω· σηκώσετε τὰ μάτιά σας ἀπάνω, καὶ εἰδῆτε τὰ χωράφια, ὅτι εἶναι ἄσπρα ὡραμάν διὰ θέρος.

36 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει, παίρνει πληρωμὴν, καὶ μαζώνει καὶ καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· διὰ νὰ χαίρεται μαζὺ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει.

37 Διατὶ εἰς τοῦτο (τὸ πρᾶγμα) ἀληθινὸς εἶναι ὁ λόγος, ὅτι ἄλλος εἶναι ὁποῦ σπέρνει, καὶ ἄλλος ὁποῦ θερίζει.

38 Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσετε· ἄλλοι ἐκοπιάσασι, καὶ ἐσεῖς ἤλθετε καὶ ἐμβήκετε εἰς τὸν κόπον τους.

39 Καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρείτας ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, ὁποῦ ἐμαρτύρησεν (λέγουσα)· ὅτι εἶπέ μου ὅλα ὅσα ἔκαμα.

40 Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

41 Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ.

42 Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Μετὰ δὲ τὰς δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει.

45 Ὅτε οὖν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐδέξαντο αὐτὸν οἱ Γαλιλαῖοι, πάντα ἑωρακότες ἃ ἐποίησεν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῇ ἑορτῇ· καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ἦλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. Καὶ ἦν τις βασιλικὸς, οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει ἐν Καπερναούμ.

47 Οὗτος ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ἥκει ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτα αὐτὸν, ἵνα κα-

40 Ὡσὰν ἦλθαν λοιπὸν οἱ Σαμαρεῖται εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ ἀπομείνῃ εἰς αὐτούς· καὶ ἀπόμεινε δύο ἡμέραις.

41 Καὶ πολλᾶ περισσότεροι ἐπίστευσαν διὰ τὰ λόγιά του.

42 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἔλεγαν· ὅτι πλέον δὲν πιστεύομεν διὰ τὰ λόγια τὰ ἐδικά σου· διατὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀκούσαμεν καὶ εἴδαμεν, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο ἡμέραις εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἔχει τιμήν.

45 Ὅταν τὸ λοιπὸν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τὸν ἐδέχθηκαν οἱ Γαλιλαῖοι, ὅπου εἶδαν ὅλα ὅσα ἔκαμεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτήν· διατὶ καὶ αὐτοὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἐκεῖ ὅπου ἔκαμε τὸ νερὸ κρασί. καὶ ἦτον κάποιος βασιλικὸς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν Καπερναούμ.

47 Ἐτοῦτος ὡσὰν ἤκουσεν, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐπῆγεν εἰς ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐπα-

ταβῇ καὶ ἰάσηται αὐτοῦ τὸν υἱόν· ἤμελλε γὰρ ἀποθνήσκειν.

48 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· Ἐὰν μὴ σημεῖα καὶ τέρατα ἴδητε, οὐ μὴ πιστεύσητε.

49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου.

50 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου· ὁ υἱός σου ζῇ· Καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν αὐτῷ Ἰησοῦς· καὶ ἐπορεύετο.

51 Ἤδη δὲ αὐτοῦ καταβαίνοντος, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἀπήντησαν αὐτῷ, καὶ ἀπήγγειλαν, λέγοντες· Ὅτι ὁ παῖς σου ζῇ.

52 Ἐπύθετο οὖν παρ' αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε· καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.

53 Ἔγνω οὖν ὁ πατὴρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ᾗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ. καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη.

54 Τοῦτο πάλιν δεύτερον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ρακάλει, νὰ κατέβῃ νὰ ἰατρεύσῃ τὸν υἱόν του· διατὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

48 Εἶπέν του λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· ἐὰν δὲν εἴδητε σημεῖα καὶ τέρατα, δὲν θέλετε πιστεύσει.

49 Λέγει του ὁ βασιλικός· αὐθέντη, κατέβα πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου.

50 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· σύρε, καὶ ὁ υἱός σου ζῇ. καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσε τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπάγενε.

51 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκατέβαινεν, τὸν ἀπάντησαν οἱ δουλευτάδες του, καὶ εἶπάν του· ὅτι τὸ παιδί σου ζῇ.

52 Ἐρώτησε λοιπὸν αὐτοὺς τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινε καλλίτερα· καὶ τοῦ εἶπαν· ὅτι ἐχθὲς τὴν ἑβδόμην ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη.

53 Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, ὅτι ἐκείνην τὴν ὥραν ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ (ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη). καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς, καὶ ὅλον του τὸ σπῆτι.

54 Ἐτοῦτο πάλιν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς δεύτερον σημεῖον, ἀφ' οὗ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Κεφ. ε. 5.

ΜΕΤΑ' ταῦτα ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

2 Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα.

3 Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν.

4 Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο, ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι.

5 Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ.

6 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;

7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἦτον ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

2 Καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν προβατικὴν (ἀγορὰν) ἦτον κολυμβήθρα, ἡ ὁποῖα ἐλέγετον Ἑβραϊκὰ Βηθεσδά, ἡ ὁποία εἶχεν πέντε καμάραις.

3 Μέσα εἰς αὐταῖς ἐκείτετον πολὺ πλῆθος ἀσθενημένων, τυφλῶν, κουτζῶν, ξηρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκαρτεροῦσαν τὴν ἀνακάτωσιν τοῦ νεροῦ.

4 Διατὶ ἄγγελος εἰς κάποιον καιρὸν ἐκατέβαινεν εἰς τὴν κολυμβήθραν, καὶ ἐτάραττε τὸ νερό· καὶ ὁ πρῶτος λοιπὸν ὁποῦ ἤθελεν ἔμβῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ, ἐγίνετον ὁλόγιερος, ἀπὸ ὅ, τι λογῆς ἀσθένειαν ἤθελε κρατεῖται.

5 Καὶ ἐκεῖ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε τριανταοκτὼ χρόνους ἀσθενημένος.

6 Ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ ἐκείτετον, καὶ γνωρίζωντας ὅτι ἔχει πολλοὺς χρόνους ἀσθενημένος, λέγει του· θέλεις νὰ γένῃς καλά;

7 Καὶ ὁ ἀσθενημένος τοῦ ἀποκρίθη· αὐθέντη, ἄνθρωπον δὲν ἔχω, ὅταν ταραχθῇ τὸ νερὸ, νὰ μὲ βάλλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν· καὶ τὴν ὥραν ὁποῦ ἔρχομαι ἐγὼ, καταβαίνει ἄλλος προτίτερα ἀπὸ μένα.

8 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔ-
γειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου,
καὶ περιπάτει.
9 Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγι-
ὴς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἦρε τὸν
κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπά-
τει. ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ
τῇ ἡμέρᾳ.
10 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ
τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν,
οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββα-
τον.
11 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποι-
ήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν·
ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ
περιπάτει.
12 Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς
ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι; ἆ-
ρον τὸν κράββατόν σου, καὶ
περιπάτει;
13 Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς
ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν
ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

14 Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει
αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγο-
νας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ
χεῖρόν τι σοὶ γένηται.
15 Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος,
καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις,
ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν
ὑγιῆ.
16 Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν
Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐζήτουν

8 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· σήκω,
ἔπαρε τὸ κρεββάτι σου, καὶ
περιπάτει.
9 Καὶ παρευθὺς ἔγινε γερὸς
ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἐσήκωσε τὸ
κρεββάτι του, καὶ ἐπεριπάτει.
καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτον
σάββατον.
10 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰου-
δαῖοι εἰς τὸν ἰατρευμένον· σάβ-
βατον εἶναι, καὶ δὲν σοῦ πρέπει
νὰ σηκώνῃς τὸ κρεββάτι σου.
11 Ἀπεκρίθη τους· ἐκεῖνος
ὁποῦ μὲ ἰάτρευσεν, ἐκεῖνος μοῦ
εἶπε· σήκωσε τὸ κρεββάτι σου,
καὶ περιπάτει.
12 Ἐρώτησάν τον λοιπόν·
ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ
σοῦ εἶπε· σήκωσε τὸ κρεββάτι
σου, καὶ περιπάτει;
13 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἰα-
τρεύθη δὲν ἤξευρε ποῖος εἶναι·
διατὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ νὰ εἶναι
πλῆθος πολὺ εἰς τὸν τόπον
ἐκεῖνον, ἐστράφηκεν ἔξω.
14 Καὶ ὕστερα τὸν ηὗρεν ὁ Ἰη-
σοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ εἶπέν του·
νὰ, ὁποῦ ἔγινες ὁλόγερος· πλέον
νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς, διὰ νὰ μὴν
σοῦ γένῃ τίποτες χειρότερον.
15 Ἐπῆγεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ
εἶπέν το εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ
Ἰησοῦς ἦτον ὁποῦ τὸν ἔκαμε γε-
ρόν.
16 Καὶ διὰ τούτην τὴν
ἀφορμὴν ἐκαλάτρεχαν τὸν Ἰη-
σοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐγύρευαν νὰ

αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα
ἐποίει ἐν σαββάτῳ.
17 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο
αὐτοῖς· Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι
ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.
18 Διὰ τοῦτο οὖν μᾶλλον ἐζή-
τουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖ-
ναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ σάββα-
τον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον
ἔλεγε τὸν Θεὸν, ἴσον ἑαυτὸν
ποιῶν τῷ Θεῷ.
19 Ἀπεκρίνατο οὖν ὁ Ἰησοῦς
καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς
ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδὲν, ἐὰν μή
τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα·
ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα
καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.
20 Ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱ-
ὸν, καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ
ἃ αὐτὸς ποιεῖ· καὶ μείζονα
τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα
ὑμεῖς θαυμάζητε.
21 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγεί-
ρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ,
οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὓς θέλει ζωοποι-
εῖ.
22 Οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει
οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν
δέδωκε τῷ υἱῷ·
23 Ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν
υἱὸν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα.
ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν, οὐ τιμᾷ τὸν
πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.

τὸν σκοτώσουν, ὅτι τὸ σάββατον
ἔκαμαν τοῦτα.
17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη·
ὁ πατήρ μου ἐργάζεται ἕως
τῶρα, καὶ ἐργάζομαι καὶ ἐγώ.
18 Διὰ τοῦτο λοιπὸν περισ-
σότερον τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι
νὰ τὸν σκοτώσουν, διατὶ ὄχι μό-
νον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ
καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν
Θεὸν, κάμνωντας τοῦ λόγου του
ἴσα μὲ τὸν Θεόν.
19 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰη-
σοῦς, καὶ εἶπέν τους. βέβαια βέ-
βαια σᾶς λέγω, δὲν δύνεται ὁ
υἱὸς νὰ κάμῃ τίποτες ἀπὸ λόγου
του, ἂν δὲν βλέπῃ τὸν πατέρα
νὰ τὸ κάμῃ· διατὶ ἐκεῖνα ὅ-
που κάμνει ἐκεῖνος, αὐτὰ (τὰ
ἴδια) ὁμοίως κάμνει καὶ ὁ
υἱός.
20 Διατὶ ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ
τὸν υἱὸν, καὶ ὅλα τοῦ τὰ δείχνει
ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει αὐτός· καὶ
μεγαλίτερα ἀπὸ τοῦτα θέλει τοῦ
δείξει, διὰ νὰ θαυμάζετε ἐσεῖς.
21 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ
ἀναστήνει τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς
ζωοποιεῖ, ἔτζι καὶ ὁ υἱὸς
ὅποιους θέλει ζωοποιεῖ.
22 Διατὶ ὁ πατὴρ δὲν κρί-
νει κανένα, ἀλλὰ ὅλην τὴν κρί-
σιν τὴν ἔδωκε τοῦ υἱοῦ·
23 Διὰ νὰ τιμοῦσιν ὅλοι τὸν
υἱὸν, καθὼς τιμοῦσιν τὸν πατέ-
ρα. ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τιμᾷ τὸν
υἱὸν, δὲν τιμᾷ τὸν πατέρα ὁποῦ
τὸν ἔπεμψε.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν.

25 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται.

26 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ.

27 Καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί.

28 Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ·

29 Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.

30 Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐδέν. καθὼς ἀκούω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός.

24 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον μου, καὶ πιστεύει εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν κρίσιν, ἀλλὰ ἐμετέβη ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωήν.

25 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ τώρα εἶναι, ὅταν οἱ νεκροὶ θέλουν ἀκούσει τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὴν ἀκούσουν θέλουσι ζήσει.

26 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν εἰς τοῦ λόγου του, ἔτζι ἔδωκε καὶ τοῦ υἱοῦ νὰ ἔχῃ ζωὴν εἰς τοῦ λόγου του.

27 Καὶ ἔδωκέν του ἐξουσίαν καὶ νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ ὅτι εἶναι υἱὸς ἀνθρώπου.

28 Μὴν θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ μνήματα θέλουσιν ἀκούσει τὴν φωνήν του·

29 Καὶ θέλουσιν εὔγει ἔξω ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔκαμαν τὰ ἀγαθὰ, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ζωῆς· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔκαμαν τὰ κακὰ, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς κατακρίσεως.

30 Δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ κάμω ἀπὸ λόγου μου τίποτες. καθὼς ἀκούω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις μου εἶναι δικαία· διατὶ δὲν ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐδικόν μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν.

31 Ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

32 Ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

33 Ὑμεῖς ἀπεστάλκατε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρηκε τῇ ἀληθείᾳ.

34 Ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω· ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἵνα ὑμεῖς σωθῆτε.

35 Ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων· ὑμεῖς δὲ ἠθελήσατε ἀγαλλιασθῆναι πρὸς ὥραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ.

36 Ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου· τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ πατὴρ ἵνα τελειώσω αὐτὰ, αὐτὰ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε.

37 Καὶ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ. οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε, οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε.

38 Καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν· ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος, τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.

39 Ἐρευνᾶτε τὰς γραφὰς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζω-

31 Ἂν ἐγὼ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου, ἡ μαρτυρία μου δὲν εἶναι ἀληθινή.

32 Ἄλλος εἶναι ὁποῦ μαρτυρᾷ διὰ λόγου μου, καὶ ἰξεύρω ὅτι ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία ὁποῦ μαρτυρᾷ διὰ λόγου μου.

33 Ἐσεῖς ἐστείλετε εἰς τὸν Ἰωάννην, καὶ ἐκεῖνος ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν.

34 Ἀμὴ ἐγὼ δὲν πέρνω ἀπὸ ἄνθρωπον τὴν μαρτυρίαν· ἀλλὰ σᾶς λέγω ἐτοῦτα, διὰ νὰ σωθῆτε ἐσεῖς.

35 Ἐκεῖνος ἦταν ὁ λύχνος ὁποῦ ἐκαίετον καὶ ἔφεγγε· καὶ ἐσεῖς ἠθελήσετε πρὸς ὥραν νὰ χαρῆτε εἰς τὸ φῶς του.

36 Ἀμὴ ἐγὼ ἔχω μαρτυρίαν μεγαλίτερην (ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν) τοῦ Ἰωάννου· διατὶ τὰ ἔργα ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ πατὴρ διὰ νὰ τελειώσω, αὐτὰ τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνω ἐγὼ, μαρτυροῦν διὰ λόγου μου, ὅτι ὁ πατήρ μὲ ἀπέστειλε.

37 Καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς ἐμαρτύρησε διὰ λόγου μου. οὐ δὲ τὴν φωνήν του ἀκούσετε ποτὲ, οὐ δὲ τὸ εἶδός του εἴδετε.

38 Καὶ τὸν λόγον του δὲν τὸν ἔχετε ὁποῦ νὰ μένῃ εἰς ἐσᾶς· ὅτι δὲν πιστεύετε τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος σᾶς ἔστειλεν.

39 Ἐξετάζετε ταῖς γραφαῖς, ὅτι ἐσεῖς λογιάζετε νὰ

ἣν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰ-
σιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ.

40 Καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός
με, ἵνα ζωὴν ἔχητε.

41 Δόξαν παρὰ ἀνθρώπων
οὐ λαμβάνω·
42 Ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς, ὅτι
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε
ἐν ἑαυτοῖς.
43 Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνό-
ματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ
λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ
ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον
λήψεσθε.
44 Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πι-
στεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων
λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν
τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ
ζητεῖτε;
45 Μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ κα-
τηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν πατέ-
ρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν,
Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκα-
τε.
46 Εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωσῇ,
ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ
ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν.

47 Εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμ-
μασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐ-
μοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;

ἔχετε εἰς αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον·
καὶ ἐκεῖναις αἱ γραφαῖς εἶναι
ὁποῦ μαρτυροῦν διὰ λόγου μου.
40 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ
ἔλθῆτε εἰς ἐμένα, διὰ νά ἔχε-
τε ζωήν.
41 Ἐγὼ δόξαν ἀπὸ ἀνθρώ-
πους δὲν πέρνω·
42 Ἀλλὰ σᾶς ἐγνώρισα,
ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ δὲν
τὴν ἔχετε εἰς τοῦ λόγου σας.
43 Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ πατρός μου, καὶ δὲν με
δέχεσθε· ἐὰν ἔλθῃ ἄλλος εἰς
τὸ ὄνομα τὸ ἰδικόν του, ἐκεῖνον
θέλετε δεχθῆ.
44 Πῶς ἠμπορεῖτε ἐσεῖς νὰ
πιστεύσετε, ὁποῦ πέρνετε δόξαν
ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον; καὶ τὴν
δόξαν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν μόνον
Θεὸν δὲν τὴν γυρεύετε.
45 Μὴν λογιάζετε, ὅτι ἐγὼ
θέλω σᾶς κατηγορήσει εἰς τὸν
πατέρα· εἶναι ὁ Μωϋσῆς ὁποῦ
σᾶς κατηγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον
ἐσεῖς ἐλπίζετε.
46 Διατὶ ἂν ἐπιστεύετε εἰς
τὸν Μωϋσῆν, ἠθέλετε πιστεύσῃ
καὶ εἰς ἐμένα· διατὶ ἐκεῖνος
διὰ λόγου μου ἔγραψε.
47 Καὶ ἀνίσως καὶ ἐκείνου τὰ
γράμματα δὲν πιστεύετε, πῶς
θέλετε πιστεύσει τὰ ἰδικά μου
λόγια;

Κεφ. ς'. 6.

ΜΕΤΑ` ταῦτα ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολύς, ὅτι ἑώρων αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων.

3 Ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

4 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

5 Ἐπάρας οὖν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ θεασάμενος ὅτι πολὺς ὄχλος ἔρχεται πρὸς αὐτόν, λέγει πρὸς τὸν Φίλιππον· Πόθεν ἀγοράσομεν ἄρτους, ἵνα φάγωσιν οὗτοι;

6 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε πειράζων αὐτόν· αὐτὸς γὰρ ᾔδει τί ἔμελλε ποιεῖν·)

7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ Φίλιππος· Διακοσίων δηναρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς, ἵνα ἕκαστος αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ.

8 Λέγει αὐτῷ εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου·

9 Ἔστι παιδάριον ἓν ὧδε ὃ ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα τί ἐστιν εἰς τοσούτους;

10 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Ποιήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀναπεσεῖν.

ΚΑΙ` ὕστερον ἀπὸ ταῦτα ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς πέρ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσεν ὄχλος πολύς, διατὶ ἔβλεπαν τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθετον μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του.

4 Καὶ ἦτον σιμὰ τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

5 Ἐσήκωσε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτιά του, καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅτι πολὺς λαὸς ἔρχεται εἰς αὐτόν, λέγει εἰς τὸν Φίλιππον· ἀπὸ ποῦ νὰ ἀγοράσωμεν ψωμία, διὰ νὰ φᾶσιν ἐτοῦτοι;

6 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπεν δοκιμάζοντάς τον· διατὶ αὐτὸς ἤξευρε τί ἔμελλε νὰ κάμῃ.

7 Ἀπεκρίθη του ὁ Φίλιππος· διακοσίων δηναρίων ψωμία δὲν τοὺς φθάνει, νὰ πάρῃ καθεὶς ἕνας ἀπὸ κομματάκι.

8 Λέγει του ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος τοῦ Πέτρου·

9 Εἶναι ἐδῶ ἕνα παιδὶ ὁποῦ ἔχει πέντε ψωμία κριθαρένια καὶ δύο ψάρια· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ εἰς τόσους ἀνθρώπους;

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· κάμετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθί-

Ἦν δὲ χόρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ. Ἀνέπεσον οὖν οἱ ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν ὡσεὶ πεντακισχίλιοι.

11 Ἔλαβε δὲ τοὺς ἄρτους ὁ Ἰησοῦς, καὶ εὐχαριστήσας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις· ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων ὅσον ἤθελον.

12 Ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν, λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· συναγάγετε τὰ περισσεύσαντα κλάσματα, ἵνα μή τι ἀπόληται.

13 Συνήγαγον οὖν, καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε ἄρτων τῶν κριθίνων, ἃ ἐπερίσσευσε τοῖς βεβρωκόσιν.

14 Οἱ οὖν ἄνθρωποι ἰδόντες ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον.

15 Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι, καὶ ἁρπάζειν αὐτὸν ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος.

16 Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

17 Καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἤρχοντο πέραν τῆς θαλάσσης εἰς Καπερναούμ. καὶ

σουν. καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἦτον πολὺ χορτάρι. ἐκάθισαν λοιπὸν οἱ ἄνδρες κοντὰ πέντε χιλιάδες τὸν ἀριθμόν.

11 Καὶ ἐπῆρε τὰ ψωμία ὁ Ἰησοῦς, καὶ εὐχαρίστησε καὶ τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· καὶ οἱ μαθητάδες (τὰ ἐμοίρασαν) εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐκάθουνταν· ἔτζι καὶ ἀπὸ τὰ ψάρια ὅσον ἤθελαν.

12 Καὶ ὡσὰν ἐχόρτασαν, λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· μαζώξετε τὰ κομμάτια ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, νὰ μὴν χαθῇ τίποτες.

13 Ἐμάζωξαν λοιπὸν, καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια κομμάτια ἀπὸ τὰ πέντε ψωμία τὰ κρίθινα, τὰ ὁποῖα ἐπερίσσευσαν ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἔφαγαν.

14 Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν ὡσὰν εἶδαν τὸ θαῦμα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης ὁποῦ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον·

15 Ὡσὰν ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι μέλλουν νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἁρπάξουν νὰ τὸν κάμουν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μοναχός του.

16 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἐκατέβηκαν οἱ μαθητάδες του εἰς τὴν θάλασσαν.

17 Καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπερνοῦσαν πέρ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν Καπερ-

σκοτία ἤδη ἐγεγόνει, καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.

18 Ἥ τε θάλασσα, ἀνέμου μεγάλου πνέοντος, διηγείρετο.

19 Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα, θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον· καὶ ἐφοβήθησαν.

20 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

21 Ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον· καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον.

22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης, ἰδὼν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ, εἰ μὴ ἓν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐνέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιάριον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον·

23 Ἄλλα δὲ ἦλθε πλοιάρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ τόπου ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον, εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυρίου.

24 Ὅτε οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν καὶ

ναοῦμ. καὶ ὡραμάνη ἐσκοτείνιασε, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν ἤθελε ὑπάγῃ εἰς αὐτούς.

18 Καὶ ἡ θάλασσα ἐφούσκωνε, διατὶ ἐφύσα μεγάλος ἄνεμος.

19 Λοιπὸν ὡσὰν ἐλάμναν εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα στάδια, βλέπουσι τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὸ καράβι· καὶ ἐφοβήθηκαν.

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.

21 Ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὸν πάρουν εἰς τὸ καράβι· καὶ παρευθὺς τὸ καράβι εὑρέθη εἰς τὴν γῆν ὁποῦ ἐσπούδαζαν (νὰ πᾶσιν).

22 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λαὸς ὁποῦ ἐστέκετον πέρ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν, βλέποντας ὅτι ἄλλο καράβι δὲν εἶναι ἐκεῖ, παρὰ ἕνα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβῆκαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ὅτι δὲν ἐμβῆκε μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ καράβι, ἀλλὰ μοναχοὶ οἱ μαθητάδες του ἐδιέβηκαν·

23 Καὶ ἦλθαν καὶ ἄλλα μικρὰ καράβια ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα, κοντὰ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁποῦ, εὐχαριστῶντας ὁ Κύριος, ἔφαγαν τὸ ψωμί.

24 Καὶ ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθητάδες του,

αὐτοὶ εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἦλθον εἰς Καπερναοὺμ, ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ, πότε ὧδε γέγονας;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ' ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων, καὶ ἐχορτάσθητε.

27 Ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, ὁ Θεός.

28 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Τί ποιῶμεν, ἵνα ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.

30 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; Τί ἐργάζῃ;

31 Οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθώς ἐστι γεγραμμένον· Ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν.

32 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' ὁ πατήρ μου δίδωσιν

ἐμβῆκαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ καράβια, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Καπερναοὺμ, γυρεύοντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ ὡσὰν τὸν ηὗραν πέρ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εἶπάν του· διδάσκαλε, πότε ἦλθες ἐδῶ;

26 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, μὲ γυρεύετε, ὄχι διατὶ εἴδετε σημεῖα, ἀλλὰ ὅτι ἐφάγετε ἀπὸ τὸ ψωμὶ, καὶ ἐχορτάσετε.

27 Μὴ δουλεύετε διὰ τὸ φαγὶ ὁποῦ φθείρεται, ἀλλὰ διὰ τὸ φαγὶ ὁποῦ μένει εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὸ ὁποῖον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει σᾶς τὸ δώσει· διατὶ τοῦτον ὁ πατὴρ ὁ Θεὸς ἐσφράγισεν.

28 Εἶπάν του λοιπόν· τί νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ κάμωμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ πιστεύσετε εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἔστειλεν αὐτός.

30 Εἶπάν του· Τί σημεῖον λοιπὸν κάμνεις ἐσὺ, νὰ εἰδοῦμεν, νὰ σὲ πιστεύσωμεν; τί κάμνεις;

31 Οἱ πατέρες μας ἔφαγαν τὸ Μάννα εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἄρτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τοὺς ἔδωκε νὰ φᾶσι.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ὅτι ὄχι ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ὁ

ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν.

33 Ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.

34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.

35 Εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με, οὐ μὴ πεινάσῃ· καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε.

36 Ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με, καὶ οὐ πιστεύετε.

37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατὴρ, πρὸς ἐμὲ ἥξει· καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω.

38 Ὅτι καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.

39 Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

40 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν, καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν, ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

πατήρ μου σᾶς δίδει τὸ ψωμὶ τὸ ἀληθινὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

33 Διατὶ τὸ ψωμὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ δίδει ζωὴν εἰς τὸν κόσμον.

34 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· αὐθέντη, δός μας πάντοτε τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τῆς ζωῆς· ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλει πεινάσει· καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν θέλει διψάσει οὐδὲ ποτέ.

36 Ἀλλὰ εἶπά σας, ὅτι καὶ εἴδετέ με, καὶ δὲν πιστεύετε.

37 Ὅλον ἐκεῖνο ὁποῦ μοῦ δίδει ὁ πατὴρ, θέλει ἔλθῃ εἰς ἐμένα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλω τὸν εὐγάλει ἔξω.

38 Διατὶ ἐγὼ ἐκατέβηκα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὄχι νὰ κάμω τὸ θέλημα τὸ ἐδικόν μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

39 Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, νὰ μὴν χάσω κανένα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀναστήσω εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

40 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, ὅτι καθε ἕνας ὁποῦ βλέπει τὸν υἱὸν καὶ πιστεύει εἰς αὐτὸν, νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀναστήσω εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς οὖν λέγει οὗτος· Ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύζετε μετ᾽ ἀλλήλων.

44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· Πᾶς οὖν ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ μαθὼν, ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τὶς ἑώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ· οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ

41 Ἐγόγγυζαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι δι᾽ αὐτὸν, ὅτι εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος, ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

42 Καὶ ἔλεγαν· δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ ὁποίου ἐμεῖς ἐξεύρομεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; πῶς λοιπὸν λέγει ἐτοῦτος· ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκατέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· μὴν γογγύζετε ἀνάμεσά σας.

44 Κανένας δὲν δύνεται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἀνίσως καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔστειλε δὲν τὸν σύρει, καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀναστήσει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

45 Εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας· καὶ ὅλοι θέλουσι γένει διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· κάθε ἕνας (ἄνθρωπος) τὸ λοιπὸν, ὁποῦ ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ μάθει, ἔρχεται πρὸς ἐμένα.

46 Ὄχι πῶς κανεὶς εἶδε τὸν πατέρα, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐτοῦτος εἶδε τὸν πατέρα.

47 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες σας ἔφαγαν τὸ Μάννα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἀπέθαναν.

50 Ἐτοῦτο εἶναι τὸ ψωμὶ

τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τὶς ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μου ἐστὶν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ·

55 Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

57 Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν

ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ὅποιος τὸ φάγει.

51 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τὸ ζωντανὸν, ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ ὅποιος φάγει ἀπὸ τοῦτο τὸ ψωμὶ, θέλει ζήσει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ τὸ ψωμὶ ὁποῦ θέλω δώσει ἐγὼ, εἶναι ἡ σάρκα μου, τὴν ὁποίαν ἐγὼ θέλω τὴν δώσει διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου.

52 Ἐμάχουνται λοιπὸν ἀνάμεσά τους οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγαν· πῶς ἠμπορεῖ ἐτοῦτος νὰ μᾶς δώσῃ τὴν σάρκα του νὰ τὴν φᾶμεν;

53 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ἐὰν δὲν φᾶτε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ πιῆτε τὸ αἷμά του, δὲν ἔχετε ζωὴν εἰς τοῦ λόγου σας.

54 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει τὴν σάρκα μου, καὶ πίνει τὸ αἷμά μου, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀναστήσει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν·

55 Διατὶ ἡ σάρκα μου εἶναι ἀληθινὸν φαγὶ, καὶ τὸ αἷμά μου εἶναι ἀληθινὸν πιοτόν.

56 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει τὴν σάρκα μου, καὶ πίνει τὸ αἷμά μου, μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς αὐτόν.

57 Καθὼς ὁ ζῶν πατὴρ μὲ ἀπέστειλε, καὶ ἐγὼ ζῶ διὰ τὸν πα-

πατέρα· καὶ ὁ τρώγων με, κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα, καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ, διδάσκων ἐν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, εἶπον· Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;

63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν. τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.

64 Ἀλλ' εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινες οἳ οὐ πιστεύουσιν. ᾔδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτόν.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο

τέρα· ἔτζι καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ τρώγει, θέλει ζήσει καὶ ἐκεῖνος διατ' ἐμένα.

58 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἄρτος ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ὄχι καθὼς ἔφαγαν οἱ πατέρες σας τὸ Μάννα, καὶ ἀπέθαναν· ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει ἐτοῦτο τὸ ψωμὶ, θέλει ζήσει εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ἐτοῦτα εἶπεν εἰς τὴν συναγωγὴν, διδάσκωντας εἰς τὴν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ὁποῦ ἄκουσαν ἐτοῦτον τὸν λόγον, εἶπαν· σκληρὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος· τίς ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἀκούῃ;

61 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας εἰς τοῦ λόγου του, ὅτι γογγύζουσιν οἱ μαθητάδες του διὰ τοῦτον τὸν λόγον, τοὺς εἶπε· τοῦτο σᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἂν λοιπὸν ἠθέλετε εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναβαίνῃ ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἀρχήν;

63 Τὸ Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ζωοποιεῖ· ἡ σάρκα δὲν ὠφελεῖ τίποτες. τὰ λόγια ὁποῦ σᾶς λαλῶ ἐγὼ, εἶναι Πνεῦμα καὶ ζωή.

64 Ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς κάποιοι ὁποῦ δὲν πιστεύουσι· διατὶ ὁ Ἰησοῦς ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ποῖοι εἶναι ὁποῦ δὲν πιστεύουσι, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ τὸν παραδώσῃ.

65 Καὶ ἔλεγε· διὰ τοῦτο

εἴρηκα ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.

σᾶς εἶπα, ὅτι κανένας δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἂν δὲν εἶναι δεδομένον εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.

66 Ἀπὸ τοῦτο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ πλέον δὲν ἐπεριπατοῦσαν μετ' αὐτόν.

67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;

67 Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς δώδεκα· μήνα θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ παγένετε;

68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·

68 Ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ ἀποκρίθηκεν· Αὐθέντη, εἰς τίνα νὰ πᾶμεν, ἐσὺ ἔχεις λόγια ζωῆς αἰωνίου·

69 Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

69 Καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην, καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν;

70 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· δὲν ἐδιάλεξα ἐγὼ ἐσᾶς τοὺς δώδεκα, καὶ ἀπὸ σᾶς εἶναι ἕνας διάβολος;

71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἤμελλεν αὐτὸν παραδιδόναι, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

71 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγε διὰ τὸν Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Σίμωνος τὸν Ἰσκαριώτην· διατὶ ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα.

Κεφ. ζ'. 7.

ΚΑΙ' περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἐπεριπάτει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· διατὶ δὲν ἤθελε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν φονεύσουν.

2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ σκηνοπηγία.

2 Καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων τῆς σκηνοπηγίας ἦτον κοντά.

3 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσωσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·

4 Οὐδεὶς γάρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ, καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παῤῥησίᾳ εἶναι. εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.

6 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν· ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.

7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ, ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.

8 Ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἐγὼ οὔπω ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πεπλήρωται.

9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς, ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐ φανερῶς, ἀλλ' ὡς ἐν κρυπτῷ.

11 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ ἔλεγον· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;

12 Καὶ γογγυσμὸς πολὺς πε-

3 Καὶ οἱ ἀδελφοί του τοῦ εἶπαν· εὔγα ἀπ' ἐδῶ, καὶ σῦρε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διὰ νὰ εἰδοῦσιν οἱ μαθητάδες σου τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνεις·

4 Διατὶ οὐ δὲ κανένας κάμνει τίποτες κρυφᾶ, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ φανερωθῇ· ἐπειδὴ καὶ κάμνεις ἐτοῦτα, φανέρωσε τοῦ λόγου σου εἰς τὸν κόσμον.

5 Διατὶ οὐ δὲ οἱ ἀδελφοί του δὲν ἐπίστευαν εἰς αὐτόν.

6 Λέγει τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μου ἀκόμι δὲν ἦλθεν· ἀμὴ ὁ ἐδικός σας πάντοτε εἶναι ἕτοιμος.

7 Ὁ κόσμος ἐσᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς μισῇ· ἀμὴ ἐμένα μὲ μισᾶ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ δι' αὐτὸν, ὅτι τὰ ἔργα του εἶναι κακά.

8 Ἐσεῖς ἀνεβᾶτε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ ἀκόμι δὲν ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ἐτούτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μου ἀκόμι δὲν ἔφθασε.

9 Καὶ ὡσὰν τοὺς εἶπεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, αὐτὸς ἀπόμεινεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

10 Καὶ ὡσὰν ἀνέβηκαν οἱ ἀδελφοί του, τότε ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἑορτὴν, ὄχι φανερᾶ, ἀλλὰ ὡσὰν κρυφᾶ.

11 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν τὸν ἐζήτησαν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἔλεγαν· ποῦ εἶναι ἐκεῖνος;

12 Καὶ πολὺς γογγυσμὸς

ρὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ἀγαθός ἐστιν. ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Οὔ· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε, μὴ μεμαθηκώς;

16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ.

18 Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτὸν, οὗτος ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

19 Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον; τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;

ἦτον μέσα εἰς τὸν ὄχλον διὰ λόγου του. ἄλλοι ἔλεγαν· καλὸς εἶναι. ἄλλοι ἔλεγαν· ὄχι· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Ὅμως κανένας παῤῥησίᾳ δὲν ἐλάλει διὰ λόγου του, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Καὶ ὡραμάν ὅταν ἐμέσασεν ἡ ἑορτὴ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐθαύμαζαν, καὶ ἔλεγαν· πῶς ἠξεύρει ἐτοῦτος γράμματα, ὁποῦ δὲν ἔμαθε;

16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν· ἡ διδαχή μου δὲν εἶναι ἰδική μου, ἀλλὰ ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

17 Καὶ ἀνίσως καὶ κανεὶς θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει γνωρίσει, ἐὰν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἐτούτη ἡ διδαχὴ, ἢ ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου λαλῶ.

18 Ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ ἀπὸ λόγου του, γυρεύει τὴν ἰδικήν του δόξαν· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ζητᾷ τὴν δόξαν ἐκείνου ὁποῦ τὸν ἔπεμψεν, ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὸς, καὶ ἀδικία εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

19 Δὲν σᾶς ἔδωκεν ὁ Μωϋσῆς τὸν νόμον, καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν κάμνει τὸν νόμον; διατί γυρεύετε νά με σκοτώσετε;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε γυρεύει νά σε σκοτώσῃ;

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν, (οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστὶν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων) καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;

24 Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε.

25 Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;

26 Καὶ ἴδε, παῤῥησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι· μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἔστιν ἀλη-

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν· ἕνα ἔργον ἔκαμα, καὶ ὅλοι σᾶς θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὴν περιτομὴν, (ὄχι διατὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πατέρας) καὶ ἐσεῖς τὸ σάββατον περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Ἂν τὸ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος περιτέμνεται τὸ σάββατον, διὰ νὰ μὴν χαλάσῃ ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, πῶς μὲ ὀργίζεσθε διατὶ ἔκαμα ὅλον τὸν ἄνθρωπον γερὸν τὸ σάββατον;

24 Μὴν κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε.

25 Ἔλεγαν λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἱεροσολυμίτας· δὲν εἶναι ἐτοῦτος ἐκεῖνος ὁποῦ γυρεύουν νὰ χαλάσουν;

26 Καὶ νὰ, ὁποῦ συντυχαίνει παῤῥησίᾳ, καὶ δὲν τοῦ λέγουν τίποτες· μήπως τάχα οἱ ἄρχοντες ἐγνώρισαν ἀληθινὰ, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ ἐμεῖς τοῦτον τὸν ἐξεύρομεν, ἀπὸ ποῦ εἶναι· καὶ ὁ Χριστὸς ὅταν ἔρχεται, κανένας δὲν ἐξεύρει ἀπὸ ποῦ εἶναι.

28 Ἔκραξε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖ ὁποῦ ἐδίδασκε, καὶ εἶπε· καὶ ἐμένα ἐξεύρετε, καὶ ἀπὸ ποῦ εἶμαι· ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ εἶναι ἀλη-

θινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

29 Ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτὸν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τούτων ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.

34 Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι, καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν

θινὸς ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν ἠξεύρετε.

29 Ἀμὴ ἐγὼ τὸν ἠξεύρω, ὅτι ἀπ' ἐκεῖνον εἶμαι, καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

30 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ κανένας δὲν ἅπλωσεν ἀπάνω του χέρι, διατὶ ἀκόμι δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἡ ὥρα του.

31 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μῆνα θέλει κάμει περισσότερα ἀπὸ τοῦτα τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν ἐτοῦτος;

32 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν ἄκουσαν τὸ πλῆθος ὁποῦ ἐγόγγυζαν ἐτοῦτα διὰ λόγου του· καὶ ἔστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, νὰ τὸν πιάσουσι.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετισᾶς, ἔπειτα ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

34 Θέλετε μὲ γυρέψει, καὶ δὲν θέλετε μὲ εὕρει· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.

35 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶπαν ἀνάμεσά τους· ποῦ μέλλει νὰ ὑπάγῃ ἐτοῦτος, ὁποῦ ἐμεῖς δὲν θέλομεν τὸν εὕρει; μῆνα εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει νὰ ὑπάγῃ, νὰ διδάσκῃ τοὺς Ἕλληνας;

36 Τί θέλει νὰ εἰπῇ ἐτοῦτος

εἶπε· Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω.

38 Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 (Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

ὁ λόγος ὅπου εἶπε· Θέλετε μὲ ζητήσει, καὶ δὲν θέλετε μὲ εὕρει; καὶ ἐκεῖ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν δύνεσθε νὰ ἐλθῆτε;

37 Καὶ εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστέκετον ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, καὶ εἶπεν· ἐὰν διψᾷ κανένας, ἂς ἔλθῃ εἰς ἐμένα, καὶ ἂς πίῃ.

38 Ἐκεῖνος ὅπου πιστεύει εἰς ἐμένα, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ θέλουσι τρέξει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του.

39 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα ὅπου ἔμελλαν νὰ πάρουν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἦτον δομένον Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν ἐδοξάσθη.

40 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός. καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· μῆνα ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἔρχεται ὁ Χριστός;

42 Δὲν εἶπεν ἡ γραφὴ, ὅτι ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ τὴν χώραν, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Διχοστασία λοιπὸν ἔγινεν εἰς τὸ πλῆθος δι' αὐτόν.

44 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἅπλωνε ἀπάνω του χέρια.

45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;

48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

49 Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι.

50 Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτοὺς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτὸν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν.

51 Μὴ ὁ νόμος ὑμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον, καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

52 Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

53 Καὶ ἐπορεύθη ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

45 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέται εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· διατί δὲν τὸν ἐφέρετε;

46 Ἀπεκρίθηκαν οἱ ὑπηρέται· οὐ δὲ καμίαν φορὰν τέτοιας λογῆς ἐλάλησε κανένας ἄνθρωπος, ὡσὰν ὁποῦ ἐλάλησεν ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν τοὺς ἀπεκρίθηκαν· μήπως καὶ ἐπλανηθήκετε καὶ ἐσεῖς;

48 Μῆνα κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, ἢ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους;

49 Ἀλλὰ ἐτοῦτος ὁ ὄχλος ὁποῦ δὲν γνωρίζει τὸν νόμον, εἶναι καταραμένος.

50 Λέγει τους ὁ Νικόδημος, (ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάγει τὴν νύκτα εἰς αὐτὸν) ὤντας ἕνας ἀπ' αὐτούς·

51 Μῆνα ὁ νόμος μας κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἂν δὲν ἀκούσῃ προτίτερα αὐτὸν, καὶ νὰ γνωρίσῃ τί κάμνει;

52 Ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπάν του· μῆνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; ἐξέταξε καταλεπτῶς καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν δὲν ἐσηκώθη.

53 Καὶ πᾶσα ἕνας ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήτι του.

Κεφ. η'. 8.

ΙΗΣΟΥΣ δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν

2 Ὄρθρου δὲ πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.

3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐν μοιχείᾳ κατειλημμένην· καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ,

4 Λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη·

5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωσῆς ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι· σὺ οὖν τί λέγεις;

6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτὸν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας, τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτὸν, ἀνακύψας εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν, πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω.

8 Καὶ πάλιν κάτω κύψας, ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενοι, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, ἀρ-

ΚΑΙ ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2 Καὶ πάλιν τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου ἦλθεν εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἤρχουνταν εἰς αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἐκάθισε καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

3 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐφέρασι μίαν γυναῖκα εἰς αὐτὸν ὁποῦ τὴν ἐπίασαν εἰς μοιχείαν· καὶ τὴν ἔστησαν εἰς τὴν μέσην,

4 Καὶ λέγουν του· διδάσκαλε, ἐτούτην τὴν γυναῖκα ἐπιάσαμεν ἀπάνω εἰς τὸ κακὸν ὁποῦ ἐμοιχεύετον·

5 Καὶ εἰς τὸν νόμον ὁ Μωϋσῆς μᾶς ἐπαρήγγειλεν, ἡ τέτοιαις γυναῖκες νὰ λιθοβολοῦνται· λοιπὸν ἐσὺ τί λέγεις;

6 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγαν δοκιμάζοντές τον, διὰ νὰ ἔχουν ἀφορμὴν νὰ τὸν κατηγοροῦσιν. ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς ἔσκυψε κάτω, καὶ μὲ τὸ δάκτυλόν του ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

7 Καὶ ὡσὰν ἀνέμεναν ἐρωτῶντές τον, ἐσηκώθη ἀπάνω καὶ εἶπέν τους· ὅποιος ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχει ἁμαρτίαν, ἐκεῖνος πρῶτος ἂς ῥίξῃ πέτραν εἰς αὐτήν.

8 Καὶ πάλιν ἔσκυψε κάτω, καὶ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὴν συνείδησίν τους, εὔγεναν ἕνας ἕνας

ξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ ἑστῶσα.

10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ μηδένα θεασάμενος πλὴν τῆς γυναικὸς, εἶπεν αὐτῇ· Ἡ γυνὴ, ποῦ εἰσιν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδείς σε κατέκρινεν;

11 Ἡ δὲ εἶπεν· Οὐδεὶς, Κύριε. Εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω. πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

12 Πάλιν οὖν ὁ Ἰησοῦς αὐτοῖς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία μου· ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον, καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε, ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

16 Καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν· ὅτι

ἔξω, ἀρχίζοντες ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους ἕως τοὺς ὑστέρους· καὶ ἀπόμεινεν ὁ Ἰησοῦς μοναχὸς, καὶ ἡ γυναῖκα ὁποῦ ἐστέκετον εἰς τὴν μέσην.

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη, καὶ ὡσὰν δὲν εἶδε κανένα, παρὰ τὴν γυναῖκα, εἶπέν της· ὦ γυναῖκα, ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; κανένας δέν σε κατέκρινε;

11 Καὶ ἐκείνη εἶπεν· οὐ δὲ κανένας, αὐθέντη. καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπεν· οὐ δὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω· σύρε, καὶ ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ πλέον νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν τοὺς ἐλάλησε, καὶ εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀκολουθᾷ, δὲν θέλει περιπατήσει εἰς τὴν σκοτίαν, ἀλλὰ θέλει ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν· ἐσὺ μαρτυρᾶς διὰ λόγου σου· ἡ μαρτυρία σου δὲν εἶναι ἀληθινή.

14 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου, ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία μου· διατὶ ἐξεύρω ἀπὸ ποῦ ἦλθα, καὶ ποῦ ὑπάγω· ἀμὴ ἐσεῖς δὲν ἐξεύρετε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ἐσεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ δὲν κρίνω κανένα.

16 Καὶ ἂν ἐγὼ κρίνω, ἡ κρίσις ἡ ἐδική μου εἶναι ἀληθινή·

μόνος οὐκ εἰμὶ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με πατήρ.

διατὶ δὲν εἶμαι μοναχὸς, ἀλλὰ εἶμαι ἐγὼ, καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

17 Καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ ὑμετέρῳ γέγραπται, ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθής ἐστιν.

17 Καὶ εἰς τὸν νόμον τὸν ἐδικόν σας εἶναι γεγραμμένον, ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία εἶναι ἀληθινή.

18 Ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πατήρ.

18 Εἶμαι ἐγὼ ὁποῦ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου· καὶ μαρτυρεῖ καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

19 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδατε, οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ᾔδειτε, καὶ τὸν πατέρα μου ᾔδειτε ἄν.

19 Ἔλεγάν του λοιπόν· ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ ἐμένα ἐξεύρετε, οὐδὲ τὸν πατέρα μου· ἂν ἐξεύρετε ἐμένα, ἠθέλετε ἐξεύρῃ καὶ τὸν πατέρα μου.

20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτόν, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

20 Ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, διδάσκωντας εἰς τὸ ἱερόν· καὶ κανένας δὲν τὸν ἐπίασεν, ὅτι ἀκόμι δὲν εἶχεν ἔλθη ἡ ὥρα του.

21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὑπάγω, καὶ ζητήσετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

21 Εἶπέν τους πάλιν ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ὑπάγω, καὶ θέλετε μὲ ζητήσει, καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν σας θέλετε ἀποθάνει· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.

22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτὸν, ὅτι λέγει· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

22 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ἔλεγαν· μήπως καὶ θέλει σκοτώσει τοῦ λόγου του, καὶ διὰ τοῦτο λέγει· ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε;

23 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστὲ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστὲ, ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

23 Καὶ εἶπέν τους· ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τοὺς κάτω, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀπάνω· ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον.

24 Εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ τίς εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅ, τι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν. ἀλλ' ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστι· κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ' αὐτοῦ, ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον.

27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.

28 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδὲν, ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατήρ μου, ταῦτα λαλῶ.

29 Καὶ ὁ πέμψας με, μετ' ἐμοῦ ἐστιν. οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ πατὴρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.

30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἐστέ·

32 Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλή-

24 Εἶπά σας λοιπὸν, ὅτι θέλετε ἀποθάνει εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας· διατὶ ἂν δὲν πιστεύετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, θέλετε ἀποθάνει εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας.

25 Ἔλεγάν του λοιπόν· καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ; καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ἐκεῖνος εἶμαι ὁποῦ σᾶς λαλῶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

26 Πολλὰ ἔχω νὰ εἰπῶ καὶ νὰ κρίνω διὰ λόγου σας· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ με ἔπεμψεν εἶναι ἀληθινός· καὶ ἐγὼ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσα ἀπ' αὐτὸν, αὐτὰ λαλῶ εἰς τὸν κόσμον.

27 Δὲν ἐγνώρισαν ὅτι διὰ τὸν πατέρα τοὺς ἔλεγε.

28 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε θέλετε γνωρίσει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν κάμνω τίποτες, ἀλλὰ καθὼς μὲ ἐδίδαξεν ὁ πατήρ μου, ἐτοῦτα λέγω.

29 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, μετεμένα εἶναι. καὶ δέν με ἄφηκε μοναχὸν ὁ πατὴρ, ὅτι ἐγὼ κάμνω πάντοτε ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ ἀρέσουν.

30 Λέγωντας αὐτὸς ἐτοῦτα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· ἐὰν ἐσεῖς μείνετε εἰς τὸν λόγον τὸν ἐδικόν μου, ἀλήθεια μαθητάδες μου εἶσθε·

32 Καὶ θέλετε γνωρίσει τὴν

θειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν, καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις· Ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε;

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας.

35 Ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

36 Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε.

37 Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.

38 Ἐγὼ ὃ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρί μου, λαλῶ. καὶ ὑμεῖς οὖν ὃ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν, ποιεῖτε.

39 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστι. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἄν.

40 Νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.

41 Ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ

ἀλήθειαν· καὶ ἡ ἀλήθεια θέλει σᾶς ἐλευθερώσει.

33 Ἀπεκρίθηκάν τον· ἡμεῖς εἴμεσθε σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ κανένα δὲν ἐδουλεύσαμεν ποτέ· πῶς ἐσὺ λέγεις· ὅτι θέλετε ἐλευθερωθῆ;

34 Ἀπεκρίθη τους ὁ Ἰησοῦς· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας.

35 Καὶ ὁ δοῦλος δὲν μένει εἰς τὸ σπῆτι παντοτεινά· ὁ υἱὸς μένει πάντοτε.

36 Ἐὰν λοιπὸν ὁ υἱὸς σᾶς ἐλευθερώσῃ, βέβαια ἐλεύθεροι θέλετε εἶσθαι.

37 Ἠξεύρω ὅτι σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ εἶσθε· ἀλλὰ γυρεύετε νὰ μὲ φονεύσετε, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἰδικός μου δὲν χωρεῖ εἰς ἐσᾶς.

38 Ἐγὼ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶδα σιμὰ εἰς τὸν πατέρα μου, λαλῶ· καὶ ἐσεῖς λοιπὸν ἐκεῖνο ὁποῦ εἴδετε ἀπὸ τὸν πατέρα σας, κάμνετε.

39 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· ὁ πατέρας μας εἶναι ὁ Ἀβραάμ. λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ἂν ἦσθαν παιδία τοῦ Ἀβραὰμ, ἠθέλετε κάμνῃ τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ.

40 Ἀμὴ τώρα ζητᾶτε νὰ μὲ φονεύσετε, ἄνθρωπον ὁποῦ σᾶς ἐλάλησα τὴν ἀλήθειαν, ὁποῦ ἄκουσα ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐτοῦτο ὁ Ἀβραὰμ δὲν τὸ ἔκαμε.

41 Ἐσεῖς κάμνετε τὰ ἔργα

πατρὸς ὑμῶν. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.

42 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.

43 Διατί τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.

44 Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστὲ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ· ὅτι ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

45 Ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν λέγω, οὐ πιστεύετέ μοι.

46 Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀλήθειαν λέγω, διατί ὑμεῖς οὐ πιστεύετέ μοι;

47 Ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει· διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ.

48 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Οὐ

τοῦ πατρός σας. εἶπάν του· ἐμεῖς ἀπὸ πορνείαν δὲν ἐγεννηθήκαμεν· ἕναν πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.

42 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν. ἂν ὁ Θεὸς ἦτον ὁ πατέρας σας, ἠθέλετε ἀγαπᾶ ἐμένα· διατὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐγῆκα καὶ ἦλθα· διατὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

43 Διατί δὲν γνωρίζετε τὴν λαλιάν μου; ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀκούετε τὰ λόγιά μου.

44 Ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν πατέρα σας τὸν διάβολον, καὶ θέλετε νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ πατρός σας. ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦτον ἀνθρωποκτόνος, καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐστάθηκε· διατὶ ἀλήθεια εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι· ὅταν λαλῇ τὸ ψέμα, ἀπὸ τὰ ἰδικά του λαλεῖ· ὅτι ψεύστης εἶναι, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους.

45 Ἐγὼ διατὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, δέν με πιστεύετε;

46 Ποῖος ἀπὸ σᾶς μὲ ἐλέγχει περὶ ἁμαρτίας; ἀμὴ ἂν ἐγὼ λέγω ἀλήθειαν, διατί ἐσεῖς δέν με πιστεύετε;

47 Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο ἐσεῖς δὲν ἀκούετε, διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεόν.

48 Ἀπεκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπάν του· δὲν λέ-

καλῶς λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι Σαμαρείτης εἶ σὺ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐγὼ δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ὑμεῖς ἀτιμάζετέ με.

50 Ἐγὼ δὲ οὐ ζητῶ τὴν δόξαν μου· ἔστιν ὁ ζητῶν καὶ κρίνων.

51 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Νῦν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ σὺ λέγεις· Ἐάν τις τὸν λόγον μου τηρήσῃ, οὐ μὴ γεύσεται θανάτου εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ, ὅστις ἀπέθανε; καὶ οἱ προφῆται ἀπέθανον. τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς;

54 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἐμαυτὸν, ἡ δόξα μου οὐδέν ἐστιν· ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε, ὅτι Θεὸς ὑμῶν ἐστι.

55 Καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν· ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν· καὶ ἐὰν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτὸν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν, ψεύστης· ἀλλ' οἶδα

γομεν ἐμεῖς καλὰ, ὅτι Σαμαρείτης εἶσαι, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ δαιμόνιον δὲν ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσεῖς μὲ ἀτιμάζετε.

50 Καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ τὴν δόξαν μου· εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ζητᾷ καὶ κρίνει.

51 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος φυλάξει τὸν λόγον μου, δὲν θέλει εἴδῃ θάνατον εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπάν του λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· τώρα ἐγνωρίσαμεν πῶς ἔχεις δαιμόνιον· ὁ Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ ἐσὺ λέγεις· ὅποιος φυλάξει τὸν λόγον μου, δὲν θέλει γευθῇ θάνατον εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μῆνα εἶσαι ἐσὺ μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραάμ; ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, καὶ οἱ προφῆται ἀπέθαναν. ποῖον κάμνεις ἐσὺ τοῦ λόγου σου;

54 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· ἂν ἐγὼ δοξάζω τοῦ λόγου μου, ἡ δόξα μου δὲν εἶναι τίποτες· ὁ πατέρας μου εἶναι ὁποῦ μὲ δοξάζει, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς λέγετε, ὅτι εἶναι Θεός σας.

55 Καὶ δὲν τὸν ἐγνωρίσετε· ἀμὴ ἐγὼ τὸν ἠξεύρω· καὶ ἂν εἰπῶ, πῶς δὲν τὸν ἠξεύρω, θέλω εἶσθαι καὶ ἐγὼ μιᾶς λογῆς ὡσὰν καὶ ἐσᾶς, ψεύστης· ἀλλὰ τὸν ἠξεύρω,

αὐτον, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδη τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν· Πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις, καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας;

58 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγώ εἰμι.

59 Ἦραν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν. Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν· καὶ παρῆγεν οὕτως.

καὶ φυλάττω τὸν λόγον του.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατέρας σας χαρὰ τὸ εἶχε, νὰ εἰδῆ τὴν ἡμέραν τὴν ἐδικήν μου· καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶπαν· ἀκόμι πενῆντα χρονῶν δὲν εἶσαι, καὶ εἶδες τὸν Ἀβραάμ;

58 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, πρὸ τοῦ νὰ γένη ὁ Ἀβραὰμ, ἐγὼ εἶμαι.

59 Ἐσήκωσαν λοιπὸν πέτραις νὰ ῥίξουν ἀπάνω του. ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς ἐκρυβήθη, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, περνῶντας ἀπὸ τὴν μέσην τους· καὶ ἔτζι ἐπέρασε καὶ ἐδιέβη.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑῚ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

2 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββὶ, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ·

4 Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα

ΚΑῚ περνῶντας εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦ ἦτον τυφλὸς ἀφόντις ἐγεννήθη.

2 Καὶ τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθητάδες του, καὶ εἶπαν· διδάσκαλε, τίς ἥμαρτεν, ἐτοῦτος ἢ οἱ γονεῖς του, νὰ γεννηθῇ τυφλός;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὐ δὲ ἐτοῦτος ἥμαρτεν, οὐ δὲ οἱ γονεῖς του· ἀλλὰ (ἐγεννήθη τυφλὸς) διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

4 Ἐμένα πρέπει νὰ κάμνω τὰ ἔργα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν ἕως ὁποῦ εἶναι ἡμέρα· ἔρ-

ἐςίν. ἔρχεται νὺξ, ὅτε ὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

5 Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμυ.

6 Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τὺς ὀφθαλμὺς τοῦ τυφλῦ.

7 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ (ὃ ἑρμηνεύεται, ἀπεςαλμένος). Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων.

8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ ὗτός ἐςιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;

9 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι ὗτός ἐςιν· ἄλλοι δέ· Ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐςιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγώ εἰμι.

10 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῴχθησάν σοι οἱ ὀφθαλμοί;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησῦς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισέ μυ τὺς ὀφθαλμὺς, καὶ εἶπέ μοι· Ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τῦ Σιλωὰμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα.

12 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Πῦ ἐςιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα.

3 Ἄγυσιν αὐτὸν πρὸς τὺς

χεται νύκτα, ὁπόταν ὐ δὲ κανένας δὲν δύνεται νὰ ἐργάζεται.

5 Ὅταν εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι φῶς τοῦ κόσμυ.

6 Ἐτῦτα εἶπε, καὶ ἔπτυσε κάτω, καὶ ἔκαμε πηλὸν ἀπὸ τὸ πτύσμα τυ, καὶ ἔχρισε τὸν πηλὸν εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλῦ.

7 Καὶ εἶπέν τυ· σύρε, νίψυ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῆ, ἀπεςαλμένος. ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐνίφθη, καὶ ἐγύρισε βλέποντας.

8 Οἱ γειτόνοι λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ τὸν ἔβλεπαν προτίτερα ὅτι ἦτον τυφλὸς, ἔλεγαν· δὲν εἶναι ἐτῦτος ὁπῦ ἐκάθετον καὶ ἐζῆτα;

9 Ἄλλοι ἔλεγαν· ὅτι ἐτῦτος εἶναι· ἄλλοι ἔλεγαν· τῦ ὁμοιάζει. καὶ ἐκεῖνος ἔλεγεν· ὅτι ἐγῶμαι.

10 Ἐλεγάν τυ· καὶ πῶς λοιπὸν ἄνοιξαν τὰ μάτιά συ;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· ἕνας ἄνθρωπος ὁπῦ τὸν λέγυν Ἰησῦν, ἔκαμε πηλὸν, καὶ ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά μυ, καὶ εἶπέ μυ· σύρε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ, καὶ νίψυ. καὶ ἐπῆγα καὶ ἐνίφθηκα, καὶ εἶδα.

12 Εἶπάν τυ· καὶ πῦ εἶναι ἐκεῖνος; λέγει τυς· δὲν ἠξεύρω.

13 Καὶ ἔφεραν εἰς τὺς φα-

φαρισαίυς, τόν ποτε τυφλόν.

14 Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησῦς, καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τὺς ὀφθαλμύς.

15 Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ τὺς ὀφθαλμύς μυ, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω.

16 Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔςι παρὰ τοῦ Θεῦ, ὅτι τὸ σάββατον ὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

17 Λέγυσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ συ τὺς ὀφθαλμύς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι προφήτης ἐςίν.

18 Οὐκ ἐπίςευσαν οὖν οἱ Ἰυδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτυ ἐφώνησαν τὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.

19 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὺς, λέγοντες· Οὗτός ἐςιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;

20 Ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν

ρισαίυς ἐκεῖνον, ὁπῦ ἦτον ἕναν καιρὸν τυφλός.

14 Καὶ ὅταν ἔκαμεν ὁ Ἰησῦς τὸν πηλὸν, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτιά τυ, ἦτον σάββατον.

15 Πάλιν λοιπὸν τὸν ἐρωτῦσαν καὶ οἱ φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψε. καὶ ἐκεῖνος τὺς εἶπε· πηλὸν ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά μυ, καὶ ἐνίφθηκα, καὶ βλέπω.

16 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τὺς φαρισαίυς ἔλεγαν· ἐτῦτος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, διατὶ δὲν φυλάγει τὸ σάββατον· ἄλλοι ἔλεγαν· πῶς δύνεται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ κάμῃ τέτοιας λογῆς σημεῖα; καὶ ἦταν διχοςασία ἀνάμεσα τυς.

17 Λέγυσι πάλιν τοῦ τυφλῦ· ἐσὺ τί λέγεις διάτ' αὐτὸν, ὅ, τι ἄνοιξε τὰ μάτιά συ; καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὅτι προφήτης εἶναι.

18 Δὲν ἐπίςευσαν λοιπὸν οἱ Ἰυδαῖοι δι' αὐτὸν, ὅτι ἦτον τυφλὸς καὶ εἶδεν, ἕως ὁπῦ ἐλάλησαν τὺς γονεῖς ἐκείνυ ὁπῦ ἀνέβλεψε.

19 Καὶ ἐρώτησάν τυς, καὶ εἶπαν· ἐτῦτος εἶναι ὁ υἱός σας, ὁπῦ λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς λοιπὸν τῶρα βλέπει;

20 Οἱ γονεῖς τυ τὺς ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπαν· ἠξεύρομεν ὅτι ἐ-

ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·

21 Πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει.

22 Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

23 Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.

24 Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.

25 Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν, οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὤν, ἄρτι βλέπω.

26 Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

27 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς. Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

τοῦτος εἶναι ὁ υἱός μας, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·

21 Ἀμὴ τώρα πῶς βλέπει, δὲν ἠξεύρομεν· ἢ τὶς ἄνοιξε τὰ μάτιά του, ἐμεῖς δὲν ἠξεύρομεν· αὐτὸς ἔχει ἡλικίαν, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς διὰ λόγου του θέλει σᾶς εἰπεῖ.

22 Ἐτοῦτα εἶπαν οἱ γονεῖς του, διατὶ ἐφοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους· διατὶ καὶ προτίτερα ἐσυμφώνησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ὅποιος ὁμολογήσει αὐτὸν πῶς εἶναι Χριστὸς, νὰ τὸν διώχνουν ἀπὸ τὸ συναγώγι.

23 Διὰ τοῦτο εἶπαν οἱ γονεῖς του· ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσετε.

24 Ἐλάλησαν λοιπὸν δεύτερον τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἦτον τυφλὸς, καὶ εἶπάν του· δόξασε τὸν Θεόν· ἐμεῖς ἠξεύρομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος εἶναι ἁμαρτωλός.

25 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς, δὲν ἠξεύρω· ἕνα μόνον ἠξεύρω, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἤμουν τυφλὸς, τώρα βλέπω.

26 Καὶ πάλιν εἶπάν του· τί σοῦ ἔκαμε; πῶς ἄνοιξε τὰ μάτιά σου;

27 Τοὺς ἀπεκρίθη· προτίτερα σᾶς τὸ εἶπα, καὶ δὲν ἀκούσετε· τί πάλιν θέλετε νὰ ἀκούσετε; μήνα θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ γένητε μαθητάδες του;

28 Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτὸν, καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέως ἐσμὲν μαθηταί.

29 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωσῇ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

31 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.

32 Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.

33 Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

34 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω· καὶ εὑρὼν αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

28 Ὕβρισάν τον λοιπὸν, καὶ εἶπαν· ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἀμὴ ἐμεῖς εἴμεσθε μαθητάδες τοῦ Μωϋσέως.

29 Ἐμεῖς ἠξεύρομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐσύντυχε μὲ τὸν Μωϋσῆν· ἀμὴ ἐτοῦτον, δὲν τὸν ἠξεύρομεν πόθεν εἶναι.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπέν τους· ἐτοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν, ὅτι ἐσεῖς δὲν ἠξεύρετε πόθεν εἶναι, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτιά μου.

31 Ὅμως ἠξεύρομεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει· ἀλλὰ ἂν εἶναι κανένας ὁποῦ σέβεται τὸν Θεὸν, καὶ κάμνει τὸ θέλημά του, ἐτούτου ἀκούει.

32 Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου δὲν ἀκούσθηκεν, ὅτι κανένας νὰ ἄνοιξε μάτια κανενοῦ, ὁποῦ νὰ ἐγεννήθηκε τυφλός.

33 Ἂν δὲν ἦτον ἐτοῦτος ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἠμπόρει νὰ κάμῃ τίποτες.

34 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· ἐσὺ ὅλος διόλου ἐγεννήθης εἰς ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ ἐσὺ μᾶς διδάσκεις; καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὸν εὔγαλαν ἔξω· καὶ ὡσὰν τὸν ηὗρε, τοῦ εἶπεν· πιστεύεις ἐσὺ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν του· καὶ ποῖος εἶναι, αὐθέντη, νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν;

37 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν.

38 Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

39 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον· ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι, καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.

40 Καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοί ἐσμεν;

41 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε· Ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· καὶ τὸν εἶδες, καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὁποῦ συντυχένει μετεσένα.

38 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· πιστεύω, αὐθέντη· καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

39 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐγὼ εἰς κρίσιν ἦλθα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· διὰ νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν βλέπουν, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ βλέπουν νὰ γενοῦν τυφλοί.

40 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὰ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ εἶπάν του· μῆνα καὶ ἐμεῖς τυφλοὶ εἴμεσθε;

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· ἂν ἦσθαν τυφλοὶ, δὲν εἴχετε ἁμαρτίαν· ἀμὴ τώρα λέγετε· ὅτι βλέπομεν· ἡ ἁμαρτία σας λοιπὸν μένει.

Κεφ. ι. 10.

ΑΜΗΝ ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής.

2 Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων.

3 Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά.

ΒΕ'βαια βέβαια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνει ἀπ' ἀλλοῦ, ἐκεῖνος εἶναι κλέπτης καὶ λῃστής.

2 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν, ἐκεῖνος εἶναι βοσκὸς τῶν προβάτων.

3 Ἐτοῦτου ὁ πορτάρις τοῦ ἀνοίγει· καὶ τὰ πρόβατα ἀκοῦν τὴν φωνήν του· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα κράζει κατὰ τὸ ὄνομά τους, καὶ τὰ εὐγάνει ἔξω.

4 Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται· καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

5 Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ· ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.

6 Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς.

7 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων.

8 Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα.

9 Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει.

10 Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν.

11 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων.

12 Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρό-

4 Καὶ ὅταν εὐγάλει ἔξω τὰ ἴδια πρόβατα, παγένει ὀμπροστά τους· καὶ τὰ πρόβατα τοῦ ἀκολουθοῦν, ὅτι ἐξεύρουσι τὴν φωνήν του.

5 Ἀμὴ τοῦ ξένου δὲν θέλουν τοῦ ἀκολουθήσει, ἀλλὰ θέλουν φύγει ἀπ' αὐτόν· ὅτι δὲν γνωρίζουν τῶν ξένων τὴν φωνήν.

6 Ἐτούτην τὴν παροιμίαν τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώρισαν, τί ἦταν ἐκεῖνα ὁποῦ τοὺς ἐλάλει.

7 Εἶπέν τους πάλιν ὁ Ἰησοῦς· βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐγῶμαι ἡ θύρα τῶν προβάτων.

8 Ὅλοι ὅσοι ἦλθαν προτίτερα ἀπὸ μένα, εἶναι κλέπται καὶ λῃστάδες· ἀλλὰ τὰ πρόβατα δὲν τοὺς ἄκουσαν.

9 Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα· ἐὰν ἔμβῃ τινὰς διὰ μέσου τοῦ λόγου μου, θέλει σωθῇ· καὶ θέλει ἔμβει καὶ θέλει εὔγει, καὶ θέλει εὕρει βοσκήν.

10 Ὁ κλέπτης δὲν ἔρχεται, παρὰ διὰ νὰ κλέψῃ, καὶ νὰ σφάξῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ· ἐγὼ ἦλθα διὰ νὰ ἔχουν ζωὴν, καὶ νὰ ἔχουν καὶ εὐπορίαν περισσήν.

11 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλός· ὁ ποιμένας ὁ καλὸς βάνει τὴν ζωήν του διὰ τὰ πρόβατα.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι στοιχητὸς, καὶ δὲν εἶναι ποιμένας,

βαλα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.

14 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν.

15 Καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.

16 Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

17 Διὰ τοῦτο ὁ πατήρ με ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν.

18 Οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ· ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ. ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτὴν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν. ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου.

19 Σχίσμα οὖν πάλιν ἐ-

τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι τὰ πρόβατα ἰδικά του, ὅταν βλέπῃ τὸν λύκον ὁποῦ ἔρχεται, ἀφίνει τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Καὶ ὁ στοιχητὸς φεύγει, ὅτι εἶναι στοιχητὸς, καὶ δὲν τὸν μέλει διὰ τὰ πρόβατα.

14 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλὸς, καὶ γνωρίζω τὰ ἰδικά μου, καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ τὰ ἰδικά μου.

15 Καθὼς μὲ γνωρίζει ὁ πατὴρ, γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν πατέρα· καὶ βάνω τὴν ψυχήν μου διὰ τὰ πρόβατα.

16 Ἔχω καὶ ἄλλα πρόβατα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐτούτην· καὶ κάμνει χρεία νὰ τὰ μαζώξω· καὶ ἐκεῖνα νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν μου· καὶ θέλει γένει μία ποίμνη, καὶ ἕνας ποιμένας.

17 Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ βάνω τὴν ψυχήν μου, διὰ νὰ τὴν πάρω πάλιν.

18 Κανένας δὲν τὴν πέρνει ἀπὸ μένα· ἀλλὰ ἐγὼ τὴν βάνω ἀπὸ λόγου μου· ἔχω ἐξουσίαν νὰ τὴν θέσω, καὶ ἔχω ἐξουσίαν πάλιν νὰ τὴν πάρω. ἐτούτην τὴν παραγγελίαν ἐπῆρα ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

19 Καὶ ἔγινε πάλιν διχον-

γένεῖο ἐν τοῖς Ἰουδαίοις διὰ τοὺς λόγους τούτους.

20 Ἔλεγον δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν· Δαιμόνιον ἔχει, καὶ μαίνεται· τί αὐτοῦ ἀκούετε;

21 Ἄλλοι ἔλεγον· Ταῦτα τὰ ῥήματα οὐκ ἔστι δαιμονιζομένου· μὴ δαιμόνιον δύναται τυφλῶν ὀφθαλμοὺς ἀνοίγειν;

22 Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ χειμὼν ἦν.

23 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος.

24 Ἐκύκλωσαν οὖν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγον αὐτῷ· Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, εἰπὲ ἡμῖν παῤῥησίᾳ.

25 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε· τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, ταῦτα μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

26 Ἀλλ' ὑμεῖς οὐ πιστεύετε· οὐ γάρ ἐστε ἐκ τῶν προβάτων τῶν ἐμῶν, καθὼς εἶπον ὑμῖν.

27 Τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ τῆς φωνῆς μου ἀκούει, κἀγὼ γινώσκω αὐτὰ, καὶ ἀκολουθοῦσί μοι·

28 Κἀγὼ ζωὴν αἰώνιον δίδωμι αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ ἀπόλωνται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐχ ἁρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς χειρός μου.

στασία ἀνάμεσα εἰς τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὰ λόγια ἐτοῦτα.

20 Καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγαν· δαιμόνιον ἔχει, καὶ λαλαίνεται· τί τοῦ ἀκούετε;

21 Ἄλλοι ἔλεγαν· ἐτοῦτα τὰ λόγια δὲν εἶναι δαιμονισμένου· μῆνα τὸ δαιμόνιον δύνεται νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια τῶν τυφλῶν;

22 Καὶ τότε ἐγίνηκαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὰ ἐγκαίνια· καὶ ἦτον χειμῶνας.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπεριεπάτει μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, εἰς τὴν καμάραν τοῦ Σολομῶντος.

24 Ἐτριγύρισάν τον λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ τοῦ ἔλεγαν· ἕως πότε ἔχεις κρεμασμένην τὴν ψυχήν μας; ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, εἰπέ μας το παῤῥησία.

25 Ἀπεκρίθη τους ὁ Ἰησοῦς· εἶπά σας, καὶ δὲν πιστεύετε· τὰ ἔργα ὁποῦ ἐγὼ κάμνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου, αὐτὰ μαρτυροῦν διὰ λόγου μου.

26 Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν πιστεύετε· διατὶ δὲν εἶσθεν ἀπὸ τὰ πρόβατα τὰ ἐδικά μου, καθὼς σᾶς εἶπα·

27 Τὰ πρόβατα τὰ ἐδικά μου ἀκούουν τὴν φωνήν μου· καὶ ἐγὼ τὰ γνωρίζω, καὶ μὲ ἀκολουθοῦν.

28 Καὶ ἐγὼ τῶν δίδω ζωὴν αἰώνιον, καὶ δὲν θέλουν χαλασθῇ εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ κανένας δὲν θέλει τὰ ἁρπάξει ἀπὸ τὰ χέρια μου.

29 Ὁ πατήρ μου ὃς δέδωκέ
μοι, μείζων πάντων ἐστί· καὶ οὐ-
δεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς
χειρὸς τοῦ πατρός μου.

30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν ἐ-
σμεν.
31 Ἐβάστασαν οὖν πάλιν
λίθους οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα λιθάσω-
σιν αὐτόν.
32 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν
ἐκ τοῦ πατρός μου· διὰ ποῖον
αὐτῶν ἔργον λιθάζετέ με;

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ
Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Περὶ καλοῦ
ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ
περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ
ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν
Θεόν.
34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Οὐκ ἔστι γεγραμμένον ἐν
τῷ νόμῳ ὑμῶν· Ἐγὼ εἶπα,
Θεοί ἐστε;
35 Εἰ ἐκείνους εἶπεν θεοὺς,
πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένε-
το, καὶ οὐ δύναται λυθῆναι ἡ
γραφή·
36 Ὃν ὁ πατὴρ ἡγίασε καὶ
ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς
λέγετε· Ὅτι βλασφημεῖς, ὅτι
εἶπον, υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμι;

37 Εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ
πατρός μου, μὴ πιστεύετέ μοι·
38 Εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ

29 Ὁ πατήρ μου ὁποῦ μοῦ
τὰ ἔδωκεν, εἶναι μεγαλήτερος
ἀπὸ ὅλους· καὶ κανένας δὲν δύνε-
ται νὰ τὰ ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τοῦ πατρός μου.
30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕνα
εἴμεσθεν.
31 Καὶ πάλιν ἐπίασαν πέ-
τραις οἱ Ἰουδαῖοι, νὰ τὸν λιθά-
σουν.
32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπε-
κρίθη· πολλὰ καλὰ ἔργα σᾶς
ἔδειξα ἀπὸ τὸν πατέρα μου·
διὰ ποῖον ἔργον ἀπὸ τοῦτα μὲ
λιθάζετε;
33 Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκρίθη-
καν, καὶ εἶπάν του· διὰ καλὸν
ἔργον δὲν σὲ λιθάζομεν, ἀλλὰ
διὰ βλασφημίαν· ὅτι ἐσὺ ὤν-
τας ἄνθρωπος κάμνεις τοῦ
λόγου σου Θεόν.
34 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη·
δὲν εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν
νόμον σας· ὅτι ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ
ἐστέ;
35 Ἐὰν ἐκείνους εἶπεν Θεοὺς,
εἰς τοὺς ὁποίους ἔγινεν ὁ λόγος
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ γραφὴ δὲν
ἠμπορεῖ νὰ λυθῇ·
36 Ἐκεῖνον ὁποῦ ὁ πατὴρ ἁ-
γίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν
κόσμον, ἐσεῖς λέγετε· ὅτι βλασ-
φημεῖς, διατὶ σᾶς εἶπα, ὅτι
υἱὸς εἶμαι τοῦ Θεοῦ;
37 Ἂν δὲν κάμνω τὰ ἔργα τοῦ
πατρός μου, μή με πιστεύετε·
38 Ἀμὴ ἂν τὰ κάμνω, κἂν

πιστεύητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πατὴρ κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

39 Ἐζήτουν οὖν πάλιν αὐτὸν πιάσαι· καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.

40 Καὶ ἀπῆλθε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι Ἰωάννης μὲν σημεῖον ἐποίησεν οὐδέν· πάντα δὲ ὅσα εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου, ἀληθῆ ἦν.

42 Καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

ἐμένα δὲν πιστεύετε, τὰ ἔργα μου πιστεύσετε· διὰ νὰ γνωρίσετε, καὶ νὰ πιστεύσετε, ὅτι ὁ πατὴρ εἶναι εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πατέρα.

39 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν πάλιν νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ ἐξέβη ἀπὸ τὰ χέρια τους.

40 Καὶ ἐπῆγε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον ὁ Ἰωάννης πρῶτα καὶ ἐβάπτιζε· καὶ ἐστάθη ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἤλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκαμε κανένα σημεῖον· ἀμὴ ὅλα ὅσα εἶπεν ὁ Ἰωάννης διὰ ἐτοῦτον, εἶναι ἀληθινά.

42 Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ιά. 11.

Ἦν δέ τις ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

2 (Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρῳ, καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξὶν αὐτῆς· ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει.)

3 Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν, λέγουσαι· Κύριε, ἴδε, ὃν φιλεῖς, ἀσθενεῖ.

Ἦτον καὶ κάποιος ἀσθενὴς Λάζαρος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἀπὸ τὸ χωρίον τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας τῆς ἀδελφῆς της.

2 Καὶ ἡ Μαρία ἦτον ὅπου ἄλειψε τὸν Κύριον μύρον, καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἐσφόγγισε τὰ ποδάριά του· τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἦτον ἀσθενής.

3 Ἔστειλαν λοιπὸν αἱ ἀδελφαῖς του εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· αὐθέντη, ἰδὲ ἐκεῖνον ὅπου ἀγαπᾷς, ἐκεῖνος ἀσθενεῖ.

4 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς.

5 Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας.

7 Ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.

8 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· Ῥαββὶ, νῦν ἐζήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς ἡμέρας; ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει·

10 Ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτὶ, προσκόπτει· ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.

11 Ταῦτα εἶπε· καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν.

12 Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, εἶπεν· ἐτούτη ἡ ἀσθένεια δὲν εἶναι διὰ θάνατον, ἀλλὰ εἶναι διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου αὐτῆς.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀγάπα τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡσὰν ἄκουσε λοιπὸν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε ἐστάθη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον, δύο ἡμέραις.

7 Μετὰ ταῦτα ὕστερον ἀπὸ τοῦτο λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες· ἂς πᾶμε πάλιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

8 Λέγουν του οἱ μαθητάδες· διδάσκαλε, ἀπὸ τώρα σὲ ἐζήτησαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ σὲ λιθάσουν, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· δὲν εἶναι δώδεκα ὥραις τῆς ἡμέρας; ὅποιος περιπατεῖ τὴν ἡμέραν, δὲν σκοντάπτει· ὅτι βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἐτούτου·

10 Ἀμὴ ὅποιος περιπατεῖ τὴν νύκτα, σκοντάπτει· ὅτι δὲν ἔχει τὸ φῶς εἰς τοῦ λόγου του.

11 Ἐτοῦτα εἶπεν· καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο τοὺς λέγει· Λάζαρος ὁ φίλος μας ἐκοιμήθη· καὶ πηγαίνω νὰ τὸν ἐξυπνίσω.

12 Καὶ οἱ μαθητάδες εἶπαν·

αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται, σωθήσεται.

13 Εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει.

14 Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παῤῥησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς (ἵνα πιστεύσητε) ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ. ἀλλ' ἄγωμεν πρὸς αὐτόν.

16 Εἶπεν οὖν Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, τοῖς συμμαθηταῖς· Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

17 Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.

18 (Ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε·)

19 Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, ἵνα παραμυθήσωνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν.

20 Ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.

21 Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει·

αὐθέντη, ἂν ἐκοιμήθη, θέλει σηκωθῆ.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε διὰ τὸν θάνατόν του· καὶ ἐκείνους τοὺς ἐφάνη, ὅτι διὰ τὸ κοίμησμα τοῦ ὕπνου λέγει.

14 Τότε λοιπὸν τοὺς εἶπε παῤῥησία· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρομαι διά τε σᾶς, διὰ νὰ πιστεύσετε· ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν ἐκεῖ. ἀλλὰ ἂς πᾶμεν εἰς αὐτόν.

16 Καὶ ὁ Θωμᾶς ὁποῦ ἐλέγετον Δίδυμος, εἶπεν εἰς τοὺς συμμαθητάδες του· ἂς πᾶμεν καὶ ἐμεῖς, νὰ ἀποθάνωμεν μετ' αὐτόν.

17 Ὅταν λοιπὸν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ηὗρεν ὁποῦ εἶχεν ὡραμάν τέσσαρες ἡμέραις εἰς τὸ μνῆμα.

18 Καὶ ἡ Βηθανία ἦτον κοντὰ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕως δεκαπέντε στάδια.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐπήγασιν εἰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν, νὰ ταῖς παρηγορήσουν διὰ τὸν ἀδελφόν τους.

20 Ἡ Μάρθα λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐπροϋπάντησεν· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐκάθετον εἰς τὸ σπῆτι.

21 Ἡ Μάρθα λοιπὸν εἶπεν τοῦ Ἰησοῦ· αὐθέντη, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ·

22 Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώσει σοι ὁ Θεός.

23 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει αὐτῷ Μάρθα· Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

25 Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται.

26 Καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· ἐγὼ πεπίστευκα, ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.

28 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε, καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα, εἰποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε.

29 Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ, καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

30 (Οὔπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην· ἀλλ᾽ ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ᾽ αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτὴν, ἰδόντες

22 Ἀλλὰ καὶ τώρα ἐξεύρω, ὅτι ὅσα ζητήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὁ Θεὸς θέλει σοῦ τὰ δώσει.

23 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· θέλει ἀνασταθῇ ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει του ἡ Μάρθα· ἐξεύρω ὅτι θέλει ἀνασταθῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

25 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμένα, ἂν καὶ ἀποθένῃ, θέλει ζήσει·

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος ὅπου ζῇ καὶ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν ἀποθένει εἰς τὸν αἰῶνα. πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει του ἡ Μάρθα· ναὶ αὐθέντη· ἐγὼ ἐπίστευσα, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐπῆγε καὶ ἐλάλησε τὴν Μαρίαν τὴν ἀδελφήν της κρυφᾶ, καὶ τῆς εἶπεν· ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ, καὶ σὲ κράζει.

29 Ἐκείνη ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐσηκώθη γλήγορα, καὶ ἐπῆγεν εἰς αὐτόν.

30 (Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον, ἀλλὰ ἦτον εἰς τὸν τόπον ὅπου τὸν ἀπάντησεν ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ὅπου ἦταν μετ᾽ αὐτὴν εἰς τὸ σπῆτι, καὶ τὴν παρηγοροῦσαν, ὡσὰν

τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη
καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐ-
τῇ, λέγοντες· Ὅτι ὑπάγει εἰς
τὸ μνημεῖον, ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ.

32 Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν
ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν,
ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς
ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀ-
δελφός.

33 Ἰησοῦς οὖν, ὡς εἶδεν αὐ-
τὴν κλαίουσαν, καὶ τοὺς συνελ-
θόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας,
ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ
ἐτάραξεν ἑαυτόν·
34 Καὶ εἶπε· Ποῦ τεθείκατε
αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε,
ἔρχου καὶ ἴδε.
35 Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.

36 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι·
Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν.
37 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον·
Οὐκ ἠδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας
τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ,
ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀπο-
θάνῃ;
38 Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμβρι-
μώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς
τὸ μνημεῖον. Ἦν δὲ σπήλαιον,
καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ.

39 Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρα-
τε τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ ἀ-
δελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρθα·

εἶδαν τὴν Μαρίαν ὅτι ἐσηκώ-
θη γλήγορα καὶ εὐγῆκεν ἔξω,
τὴν ἀκολούθησαν, λογιάζοντες·
ὅτι πάγει εἰς τὸ μνῆμα, διὰ
νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ.
32 Ἡ Μαρία λοιπὸν ὡσὰν
ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Ἰησοῦς,
καὶ τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰ πο-
δάριά του, λέγοντάς του· αὐ-
θέντη, ἐὰν ἦσουν ἐδῶ, δὲν ἤ-
θελεν ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός
μου.
33 Ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὴν εἶ-
δεν ὁποῦ ἔκλαιε, καὶ τοὺς Ἰουδαί-
ους ὁποῦ ἦταν μαζὺ καὶ ἔκλαι-
αν, ἐπόνεσεν ἡ ψυχή του, καὶ
ἐσυγχίσθη·
34 Καὶ εἶπεν· ποῦ τὸν ἐβά-
λετε; λέγουν του· αὐθέντη, ἔλα
καὶ ἰδέ.
35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυ-
σε.
36 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰου-
δαῖοι· ἰδὲς πῶς τὸν ἀγάπα.
37 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς
εἶπαν· ἐτοῦτος ὁποῦ ἄνοιξε τὰ
μάτια τοῦ τυφλοῦ, δὲν ἐδύνετον
νὰ κάμῃ (καὶ ἐτοῦτο), νὰ μὴν
ἀποθάνῃ ἐτοῦτος;
38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν βρυ-
χώμενος μέσα του, ἐπῆγεν εἰς
τὸ μνημεῖον· καὶ ἦτον σπήλαιον,
καὶ ἀπάνω εἰς αὐτὸ ἐκείτετον
πέτρα.
39 Καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς· ση-
κώσετε τὴν πέτραν. λέγει του ἡ
ἀδελφὴ τοῦ ἀποθαμμένου ἡ Μάρ-

Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος
γάρ ἐστι.

40 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς,
ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;
41 Ἦραν οὖν τὸν λίθον, οὗ
ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος. Ὁ δὲ
Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω,
καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ
σοι ὅτι ἤκουσάς μου.

42 Ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντοτέ
μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄ-
χλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα
πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστει-
λας.
43 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, φωνῇ
μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε,
δεῦρο ἔξω.
44 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς,
δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς
χεῖρας κειρίαις· καὶ ἡ ὄψις
αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. Λέ-
γει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Λύσατε
αὐτὸν, καὶ ἄφετε ὑπάγειν.

45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰου-
δαίων οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μα-
ρίαν, καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίη-
σεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐ-
τόν.
46 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλ-
θον πρὸς τοὺς Φαρισαίους, καὶ
εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ
Ἰησοῦς.

θα· αὐθέντη, ὡραμάν βρω-
μᾷ· διατὶ ἔχει τέσσαρες ἡμέ-
ραις.
40 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· δὲν
σοῦ εἶπα, ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, θέ-
λεις εἰδῇ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;
41 Ἐσήκωσαν λοιπὸν τὴν
πέτραν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἐκείτε-
τον ὁ ἀποθαμμένος. καὶ ὁ Ἰη-
σοῦς ἐσήκωσε τὰ μάτιά του ἀπά-
νω, καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαρι-
στῶ σε, ὅτι μοῦ ἄκουσες.
42 Καὶ ἐγὼ ἤξευρα ὅτι
πάντοτε μοῦ ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ
τὸν λαὸν ὅπου στέκει τριγύρου
εἶπα, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐσὺ
μὲ ἔστειλες.
43 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα,
μὲ μεγάλην φωνὴν ἔκραξε· Λά-
ζαρε, εὔγα ἔξω.
44 Καὶ εὐγῆκεν ὁ ἀποθαμ-
μένος, δεμένα τὰ ποδάριά του
καὶ τὰ χέρια του μὲ φασκί-
αις· καὶ τὸ πρόσωπόν του μὲ
μανδύλι δεμένον· λέγει τους ὁ
Ἰησοῦς· λύσετέ τον, καὶ ἀφῆτε
τον νὰ ὑπάγῃ.
45 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰου-
δαίους ὅπου ἦλθαν εἰς τὴν Μα-
ρίαν, καὶ εἶδαν ἐκεῖνα ὅπου ἔκα-
μεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐ-
τόν.
46 Ἀμὴ κάποιοι ἀπ' αὐ-
τοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς Φαρισαίους,
καὶ εἶπάν τους ἐκεῖνα ὅπου ἔκα-
μεν ὁ Ἰησοῦς.

47 Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον, καὶ ἔλεγον· Τί ποιοῦμεν; ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ.

47 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς λοιπὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔκαμαν σύνοδον, καὶ ἔλεγαν· Τί νὰ κάμωμεν; ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος κάμνει πολλὰ σημεῖα.

48 Ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος.

48 Ἂν τὸν ἀφήσωμεν ἔτζι, ὅλοι θέλουν πιστεύσει εἰς αὐτόν· καὶ θέλουν ἔλθῃ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ θέλουν χαλάσει καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος μας.

49 Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν·

49 Καὶ κάποιος ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, Καϊάφας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, τοὺς εἶπεν· ἐσεῖς δὲν ἐξεύρετε τίποτες·

50 Οὐδὲ διαλογίζεσθε ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.

50 Οὐ δὲ βάνετε εἰς τὸν νοῦν σας, ὅτι καλλίτερόν μας εἶναι, νὰ ἀποθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος ἀντὶς διὰ τὸν λαὸν, καὶ νὰ μὴν χαλασθῇ ὅλον τὸ ἔθνος.

51 Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν· ἀλλ' ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους·

51 Καὶ τοῦτο δὲν τὸ εἶπεν ἀπὸ λόγου του· ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἐπροφήτευσεν, ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ ἔθνος·

52 Καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν.

52 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ διὰ νὰ μαζώξῃ εἰς ἕνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα.

53 Ἀπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν.

53 Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐσυμβουλεύθηκαν, νὰ τὸν χαλάσουν.

54 Ἰησῦς οὖν οὐκ ἔτι παῤῥησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰεδαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς τῆς ἐρήμε, εἰς Ἐφραΐμ λεγομένην πόλιν· κἀκεῖ διέτριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

54 Ὁ Ἰησῦς λοιπὸν πλέον παῤῥησίᾳ δὲν ἐπεριπάτει εἰς τὺς Ἰεδαίυς, ἀλλὰ ἐπῆγεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν χώραν ὁπῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς πόλιν ὁπῦ λέγεται Ἐφραΐμ· καὶ ἐκεῖ διέτριβε μὲ τὺς μαθητάδες τυ.

55 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα τῶν Ἰεδαίων· καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς χώρας πρὸ τῦ πάσχα, ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτύς.

55 Καὶ ἦτον σιμὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰεδαίων· καὶ ἀνέβηκαν πολλοὶ ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα, διὰ νὰ καθαρίσουν τοῦ λόγυ τυς.

56 Ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησῦν, καὶ ἔλεγον μεθ' ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· Τί δοκεῖ ὑμῖν, ὅτι ὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

56 Καὶ ἐζητῆσαι τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔλεγαν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἐκεῖ ὁπῦ ἐστέκουνται εἰς τὸ ἱερόν· τί ζᾶς φαίνεται, ὅτι (τάχα) νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

57 Δεδώκεισαν δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐντολὴν, ἵνα ἐάν τις γνῷ πῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν.

57 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔδωκαν παραγγελίαν, ἀνίσως καὶ γνωρίσῃ κανένας πῦ εἶναι, νὰ τὺς τὸ εἰπῇ, διὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Κεφ. ιβ'. 12.

Ὁ ὖν Ἰησῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῦ πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπυ ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Ἰησῦς λοιπὸν ἓξ ἡμέραις προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα ἦλθεν εἰς τὴν Βηθανίαν, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Λάζαρος ὁποῦ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

2 Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ.

3 Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.

4 Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι·

5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

6 Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.

7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.

8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι· καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

2 Ἔκαμάν του λοιπὸν δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρέταν· καὶ ὁ Λάζαρος ἦτον ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν τράπεζαν μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

3 Ἡ Μαρία λοιπὸν ἐπῆρε μίαν λίτραν μύρον ἀπὸ νάρδον ὑγρὸν πολυτίμητον, καὶ ἄλειψε τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μὲ τὰ μαλιά της τὰ ἐσφούγγισε· καὶ τὸ σπῆτι ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν μυροδιὰν τοῦ μύρου.

4 Λέγει λοιπὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἰούδας ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὁποῦ ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ·

5 Διατί δὲν ἐπουλήθη ἐτοῦτο τὸ μύρον διὰ τριακόσια δηνάρια, νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς;

6 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπεν, ὄχι πῶς τὸν ἔμελε διὰ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ διατὶ ἦτον κλέπτης, καὶ ἐβάστα τὸ πουγγίον, καὶ ἐκράτει ἐκεῖνα ὁποῦ ἐβάνασι.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφης την· (ὅτι) τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου.

8 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, ἀμὴ ἐμένα πάντοτε δὲν με ἔχετε.

9 Καὶ πολὺς ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ἔμαθαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἦλθαν ὄχι μοναχὰ διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδοῦσι καὶ τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν·

11 Ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,

13 Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτὸ, καθώς ἐστι γεγραμμένον·

15 Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

18 Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐσυμβουλεύθηκαν, νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Λάζαρον·

11 Διατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸν (Λάζαρον) παρακινούμενοι ἐπήγεναν, καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ πολὺς ὄχλος ὁποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἑορτὴν, ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,

13 Ἐπῆραν τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ εὐγῆκαν νὰ τὸν ἀπαντήσουν, καὶ ἔκραζαν· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ηὗρεν ἕνα γαϊδουράκι, καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω του, καθὼς εἶναι γεγραμμένον·

15 Ὦ θύγατερ Σιὼν μὴν φοβᾶσαι· νὰ, ὁ βασιλεύς σου ὁποῦ ἔρχεται καβαλάρις ἀπάνω εἰς τὸ πουλάρι τῆς γαϊδάρας.

16 Καὶ ἐτοῦτα δὲν τὰ ἐγνώρισαν οἱ μαθητάδες του εἰς τὴν ἀρχήν· ἀλλὰ ὅταν ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐθυμήθηκαν, ὅτι ἐτοῦτα ἦταν γραμμένα δι' αὐτὸν, καὶ ἐτοῦτα ἔκαμαν εἰς αὐτόν.

17 Τὸ πλῆθος λοιπὸν ἐμαρτύρα ὁποῦ ἦταν μετ' αὐτὸν, ὅτι ἐλάλησε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

18 Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀπαι-

αὐτῷ ὁ ὄχλος· ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

19 Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν; ἴδε, ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν.

20 Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ.

21 Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν.

22 Ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ· καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ·

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς, λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.

25 Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν.

26 Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις,

τησι τὸ πλῆθος ὅτι ἄκουσι πῶς ἔκαμεν αὐτὸς ἐτοῦτο τὸ σημεῖον.

19 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν εἶπαν ἀνάμεσά τους· βλέπετε πῶς δὲν ὠφελεῖτε τίποτες; ναὶ, ὁ κόσμος ὅλος ὀποῦ ἐπῆγεν κατόπιν του.

20 Ἦταν καὶ κάποιοι Ἕλληνες ἀπὸ ἐκείνους ὀποῦ ἀνέβαιναν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὴν ἑορτήν.

21 Ἐτοῦτοι λοιπὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Φίλιππον ὀποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ (ἡ ὁποῖα εἶναι πόλις) τῆς Γαλιλαίας, καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· αὐθέντη, θέλομεν νὰ εἰδοῦμεν τὸν Ἰησοῦν.

22 Ἔρχεται ὁ Φίλιππος καὶ λέγει το εἰς τὸν Ἀνδρέαν· καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος πάλιν τὸ εἶπαν εἰς τὸν Ἰησοῦν·

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἐὰν δὲν πέσῃ τὸ σπειρὶ τοῦ σιταρίου εἰς τὴν γῆν νὰ ἀποθάνῃ, αὐτὸ μοναχὸν ἀπομένει· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ, φέρνει πολὺν καρπόν.

25 Ἐκεῖνος ὀποῦ ἀγαπᾷ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος τὴν μισᾷ εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτον, θέλει τὴν φυλάξει εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ἐὰν μὲ ὑπηρετᾷ κανέ-

ἐμοὶ ἀκολουθείτω· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ.

27 Νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται· καὶ τί εἴπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην.

28 Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα, καὶ πάλιν δοξάσω.

29 Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι. Ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν.

30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς.

31 Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω.

32 Κἀγὼ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν.

33 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.)

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τίς ἐστιν οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

νας, ἂς μοῦ ἀκολουθᾷ· καὶ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ὑπηρέτης ὁ ἐδικός μου· καὶ ἂν με ὑπηρετᾷ κανένας, θέλει τὸν τιμήσει ὁ πατήρ.

27 Τῶρα ἡ ψυχή μου εἶναι ταραγμένη· καὶ τί νὰ εἰπῶ; ὦ πάτερ, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν ὥραν ἐτούτην· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὴν ὥραν ἐτούτην.

28 Ὦ πάτερ, δόξασον τὸ ὄνομά σου. φωνὴ ἦλθεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (λέγουσα)· Καὶ τὸ ἐδόξασα, καὶ πάλιν θέλω τὸ δοξάσει.

29 Ὁ ὄχλος λοιπὸν ὁποῦ ἐστέκουνταν καὶ ἄκουσαν, ἔλεγαν νὰ εἶναι βροντή. ἄλλοι ἔλεγαν· ἄγγελος τοῦ ἐσύντυχε.

30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἐτούτη ἡ φωνὴ δὲν ἔγινε διὰ λόγου μου, ἀλλὰ διὰ λόγου σας.

31 Τῶρα εἶναι ἡ κρίσις τοῦ κόσμου τούτου· τῶρα ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου θέλει ῥιχθῆ ἔξω.

32 Καὶ ἐὰν ὑψωθῶ ἀπὸ τὴν γῆν, θέλω σύρει ὅλους εἰς τοῦ λόγου μου.

33 (Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγε σημαίνοντας μὲ τί λογῆς θάνατον ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.)

34 Ὁ ὄχλος τοῦ ἀπεκρίθη· ἐμεῖς ἀκούσαμεν ἀπὸ τὸν νόμον, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς ἐσὺ λέγεις, κάμνει χρεία νὰ ὑψωθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; ποῖος εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

35 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ'
ὑμῶν ἐστι· περιπατεῖτε ἕως τὸ
φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς
καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν
ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπά-
γει.
36 Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πι-
στεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φω-
τὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν
ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη
ἀπ' αὐτῶν.
37 Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα
πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐ-
τῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν·
38 Ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ
προφήτου πληρωθῇ, ὃν εἶπε·
Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ
ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου
τίνι ἀπεκαλύφθη;
39 Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο
πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶπεν
Ἡσαΐας·
40 Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς
ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐ-
τῶν τὴν καρδίαν· ἵνα μὴ ἴδω-
σι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι
τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι,
καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.
41 Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας
ὅτε εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ
ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.
42 Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν
ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς
αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρι-
σαίους οὐχ ὡμολόγουν, ἵνα μὴ
ἀποσυνάγωγοι γένωνται.

35 Εἶπέν τους (πάλιν) ὁ
Ἰησοῦς· ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν τὸ
φῶς εἶναι μετεσᾶς· πορπατεῖτε
ἕως ὁποῦ ἔχετε τὸ φῶς, διὰ νὰ
μὴν σᾶς πλακώσῃ τὸ σκοτάδι·
καὶ ὁποῖος πορπατεῖ εἰς τὸ σκο-
τάδι, δὲν ἰξεύρει ποῦ ὑπάγει.
36 Ἕως ὁποῦ ἔχετε τὸ φῶς,
πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ
γενῆτε υἱοὶ τοῦ φωτός. Ἐτοῦτα
ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, ἔπειτα ἐπῆγε
καὶ ἐκρυβήθη ἀπ' αὐτούς.
37 Καὶ τόσα σημεῖα ὁποῦ
ἔκαμεν ὀμπροστά τους, δὲν ἐπί-
στευσαν εἰς αὐτόν·
38 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος
τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ εἶπεν·
αὐθέντη, τίς ἐπίστευσε τὸ κήρυ-
γμά μας; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου
εἰς τίνα ἀπεκαλύφθη;
39 Διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦ-
σαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι πάλιν
εἶπεν Ἡσαΐας·
40 Ἐτύφλωσε τὰ μάτιά
τους, καὶ ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν
τους· διὰ νὰ μὴν εἰδοῦσι μὲ τὰ
μάτιά τους, καὶ νοήσουν μὲ τὴν
καρδίαν τους, καὶ γυρίσουν, καὶ
τοὺς ἰατρεύσω.
41 Ἐτοῦτα εἶπεν Ἡσαΐας,
ὅταν εἶδε τὴν δόξαν του· καὶ
ἐλάλησεν διὰ τὸν Χριστόν.
42 Ὅμως ἀκόμι καὶ ἀπὸ τοὺς
ἄρχοντας πολλοὶ ἐπίστευσαν
εἰς αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρι-
σαίους δὲν τὸν ὁμολογοῦσαν, διὰ
νὰ μὴν διωχθοῦσιν ἀπὸ τὸ
συναγώγι·

43 Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ᾽ εἰς τὸν πέμψαντά με.

45 Καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ, θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με.

46 Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ.

47 Καὶ ἐάν τις μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων, καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν. Οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἵνα σώσω τὸν κόσμον.

48 Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ·

49 Ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα· ἀλλ᾽ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω.

50 Καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν· ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατὴρ, οὕτω λαλῶ.

43 Διατὶ ἠγάπησαν περισσότερον τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔκραξε καὶ εἶπεν· ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν πιστεύει εἰς ἐμένα, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ βλέπει ἐμένα, βλέπει ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

46 Ἐγὼ ἦλθα φῶς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μὴν μείνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα.

47 Καὶ ὅποιος ἀκούσει τὰ λόγιά μου, καὶ δὲν τὰ πιστεύσει, ἐγὼ δὲν τὸν κρίνω· διατὶ δὲν ἦλθα νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω.

48 Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ καταφρονᾶ, καὶ δὲν πιάνει τὰ λόγιά μου, ἔχει ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν κρίνει· ὁ λόγος ὁποῦ ἐλάλησα ἐγὼ, ἐκεῖνος θέλει τὸν κρίνει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν·

49 Ὅτι ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἐλάλησα· ἀλλὰ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς μοῦ ἐπαράγγειλε τί νὰ εἰπῶ, καὶ τί νὰ λαλήσω.

50 Καὶ ἐξεύρω ὅτι ἡ ἐντολή του εἶναι ζωὴ αἰώνιος· ἐκεῖνα λοιπὸν ὁποῦ ἐγὼ λαλῶ, καθὼς μοῦ τὰ εἶπεν ὁ πατὴρ, ἔτζι τὰ λαλῶ.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΠΡΟ' δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐλήλυθεν αὐτοῦ ἡ ὥρα ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πατέρα, ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς.

2 Καὶ δείπνου γενομένου, (τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου, ἵνα αὐτὸν παραδῷ·)

3 Εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ πατὴρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει·

4 Ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια· καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν.

5 Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος.

6 Ἔρχεται οὖν πρὸς Σίμωνα Πέτρον· καὶ λέγει αὐτῷ ἐκεῖνος· Κύριε, σύ μου νίπτεις τοὺς πόδας;

7 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὃ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσῃ δὲ μετὰ ταῦτα.

8 Λέγει αὐτῷ Πέτρος· Οὐ

ΚΑΙ' προτήτερα ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, ἐξεύροντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του, νὰ εὔγῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον νὰ πάγῃ εἰς τὸν πατέρα, μὲ τὸ νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς ἰδικούς του ὅπου ἦταν εἰς τὸν κόσμον, ἕως τὸ τέλος τοὺς ἀγάπησε·

2 Καὶ ὡσὰν ἔγινε τὸ δεῖπνον, (ἔσοντας νὰ ἔβαλεν ὡραμάν ὁ διάβολος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος τοῦ Ἰσκαριώτου, νὰ τὸν παραδώσῃ·)

3 Ἐξεύροντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὅλα τὰ ἔδωκεν ὁ πατὴρ εἰς τὰ χέριά του, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθε, καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὑπάγει.

4 Σηκώνεται ἀπὸ τὸ δεῖπνον, καὶ βάνει κάτω τὰ φορέματά του, καὶ πέρνωντας φουτά, ἐζώσθη.

5 Καὶ ἀπέκει ἔβαλε νερὸ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ ἄρχισε νὰ νίπτῃ τὰ ποδάρια τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ τὰ σφουγγίζῃ μὲ τὸν φουτὰ ὅπου ἦτον ζωσμένος.

6 Ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὸν Σίμωνα τὸν Πέτρον· καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· αὐθέντη, ἐσὺ νίπτεις τὰ ποδάριά μου;

7 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπεν· ἐκεῖνο ὅπου κάμνω ἐγὼ, ἐσὺ τῶρα δὲν τὸ γνωρίζεις, ἀμὴ ὕστερον θέλεις τὸ γνωρίσει.

8 Λέγει του ὁ Πέτρος· νὰ

μὴ νίψῃς τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ᾽ ἐμοῦ.

9 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλήν.

10 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, ἀλλ᾽ ἔστι καθαρὸς ὅλος· καὶ ὑμεῖς καθαροί ἐστε, ἀλλ᾽ οὐχὶ πάντες.

11 Ἤδει γὰρ τὸν παραδιδόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπεν· Οὐχὶ πάντες καθαροί ἐστε.

12 Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν, εἶπεν αὐτοῖς· Γινώσκετε τί πεποίηκα ὑμῖν;

13 Ὑμεῖς φωνεῖτέ με· Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ κύριος· καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ.

14 Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ κύριος καὶ ὁ διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας.

15 Ὑπόδειγμα γὰρ ἔδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε.

16 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν.

μὴν νίψῃς τὰ ποδάριά μου εἰς τὸν αἰῶνα. ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· ἂν δὲν σε νίψω, δὲν ἔχεις μερτικὸν μετεμένα.

9 Λέγει του ὁ Σίμων Πέτρος· αὐθέντη, ὄχι μοναχὰ τὰ ποδάριά μου, ἀλλὰ καὶ τὰ χέριά μου, καὶ τὸ κεφάλι μου.

10 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ὁ λουσμένος δὲν ἔχει χρείαν παρὰ νὰ νίψῃ τὰ ποδάριά του, ἀλλὰ εἶναι καθαρὸς ὅλος· καὶ ἐσεῖς καθαροὶ εἶσθε, ἀλλ᾽ ὄχι ὅλοι·

11 Διατὶ ἤξευρεν ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε· διὰ τοῦτο εἶπε· δὲν εἶσθε ὅλοι καθαροί.

12 Ὅταν ἔνιψε λοιπὸν τὰ ποδάρια τῶν μαθητῶν, καὶ ἐπῆρε τὰ φορέματά του, ἐκάθισε πάλιν, καὶ λέγει τους· γνωρίζετε τί σᾶς ἔκαμα;

13 Ἐσεῖς μὲ κράζετε· ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ αὐθέντης· καὶ καλὰ λέγετε, ὅτι εἶμαι.

14 Ἂν ἐγὼ λοιπὸν ὁ αὐθέντης καὶ ὁ διδάσκαλος ἔνιψα τὰ ποδάριά σας, χρεωστεῖτε καὶ ἐσεῖς ἕνας τὸν ἄλλον νὰ νίπτετε τὰ ποδάρια.

15 Διατὶ παράδειγμα σᾶς ἔδωκα, διὰ νὰ κάμετε καὶ ἐσεῖς, καθὼς ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἐσᾶς.

16 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, δὲν εἶναι κανένας δουλευτὴς μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, οὐδὲ ἀπεσταλμένος μεγαλίτερος ἀπ᾽ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἔπεμψεν.

17 Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε αὐτά.

18 Οὐ περὶ πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελεξάμην· ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐπῆρεν ἐπ' ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.

19 Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται, πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι.

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ὁ λαμβάνων ἐάν τινα πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει· ὁ δὲ ἐμὲ λαμβάνων, λαμβάνει τὸν πέμψαντά με.

21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταὶ, ἀπορούμενοι περὶ τίνος λέγει.

23 Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς.

24 Νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει.

25 Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ

17 Ἐὰν ἐξεύρετε ἐτοῦτα, καλότυχοι θέλετε εἶσθε, ἀνίσως καὶ τὰ κάμνετε.

18 Ἐγὼ δὲν λέγω διὰ ὅλους σας· διατὶ ἐξεύρω ἐκείνους ὁποῦ ἐδιάλεξα· ἀλλὰ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ (ὁποῦ λέγει)· Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει ψωμὶ μετεμένα ἐσήκωσεν ἐναντία μου τὴν πτέρναν του.

19 Ἀπὸ τώρα σᾶς τὸ λέγω πρὸ τοῦ νὰ γένῃ, διὰ νὰ πιστεύσετε ὅταν γένῃ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι.

20 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ θέλω πέμψει, ἐμένα δέχεται· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν.

21 Ἐτοῦτα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐταράχθη εἰς τὴν ψυχήν του, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπε· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θέλει μὲ παραδώσει.

22 Καὶ οἱ μαθητάδες ἔβλεπαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἀπορούσαν διὰ ποῖον λέγει.

23 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἦτον πλαγιασμένος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἰησοῦ· τὸν ὁποῖον ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς.

24 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ ἔνευψε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον λέγει.

25 Καὶ ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τὰ

τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, λέγει αὐτῷ· Κύριε, τίς ἐστιν;

26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς· Ἐκεῖνός ἐστιν ᾧ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω. Καὶ ἐμβάψας τὸ ψωμίον, δίδωσιν Ἰούδᾳ Σίμωνος Ἰσκαριώτῃ.

27 Καὶ μετὰ τὸ ψωμίον τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὃ ποιεῖς, ποίησον τάχιον.

28 Τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω τῶν ἀνακειμένων πρὸς τί εἶπεν αὐτῷ·

29 Τινὲς γὰρ ἐδόκουν, ἐπεὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχεν ὁ Ἰούδας, ὅτι λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀγόρασον ὧν χρείαν ἔχομεν εἰς τὴν ἑορτήν· ἢ τοῖς πτωχοῖς ἵνα τὶ δῷ.

30 Λαβὼν οὖν τὸ ψωμίον ἐκεῖνος, εὐθέως ἐξῆλθεν· ἦν δὲ νύξ.

31 Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει ὁ Ἰησοῦς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ.

32 Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δοξάσει αὐτόν.

33 Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ'

στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λέγει του· αὐθέντη, ποῖος εἶναι;

26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει του· ὁποῖου ἐγὼ θέλω δώσει τὸ ψωμάκιον ὁποῦ βουτίσω, ἐκεῖνος εἶναι. καὶ βουτῶντας ἕνα ψωμάκιον, τὸ ἔδωσε τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος.

27 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸ ψωμάκιον, ἐμβῆκεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς. καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ὅ, τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμετο γλήγορα.

28 Καὶ οὐ δὲ κανένας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ καθήμενοι δὲν τὸ ἐγνώρισαν διατὶ εἶπεν ἐτοῦτο εἰς τὸν Ἰούδαν.

29 Διατὶ κάποιοι ἐλόγιαζαν, ἐπειδὴ ὁ Ἰούδας εἶχε τὸ πουγγίον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· ὅτι ἀγόρασε ἐκεῖνα ὁποῦ χρειαζόμεσθεν εἰς τὴν ἑορτήν· ἢ διὰ νὰ δώσῃ τίποτες εἰς τοὺς πτωχούς.

30 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὡσὰν ἐπῆρε τὸ ψωμίον, παρευθὺς εὐγῆκεν ἔξω· καὶ ἦτον νύκτα.

31 Ὅταν λοιπὸν εὐγῆκεν, λέγει ὁ Ἰησοῦς· τώρα ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη εἰς αὐτόν.

32 Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη εἰς αὐτὸν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν δοξάσει εἰς τοῦ λόγου του, καὶ παρευθὺς θέλει τὸν δοξάσει.

33 Παιδάκιά μου, ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετεσᾶς·

ὑμῶν εἰμι. ζητήσετέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις· Ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν· καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι.

καὶ θέλετε μὲ ζητήσει· καθὼς εἶπα εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε, καὶ πρὸς ἐσᾶς τῶρα λέγω.

34 Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

34 Καινούριαν ἐντολὴν σᾶς δίδω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ καθὼς σᾶς ἀγάπησα, ἔτζι καὶ ἐσεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

35 Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.

35 Μὲ τοῦτο θέλουν σᾶς γνωρίσει ὅλοι πῶς εἶσθε μαθητάδες μου, ἐὰν ἔχετε ἀγάπην ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

36 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅπου ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι νῦν ἀκολουθῆσαι, ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι.

36 Λέγει του ὁ Σίμων Πέτρος· αὐθέντη, ποῦ ὑπάγεις; ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· ἐκεῖ ὁποῦ ὑπάγω ἐγὼ, ἐσὺ τῶρα δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοῦ ἀκολουθήσῃς, ἀμὴ ὕστερα θέλεις μοῦ ἀκολουθήσει.

37 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχήν μου ὑπέρ σου θήσω.

37 Λέγει του ὁ Σίμων Πέτρος· αὐθέντη, διατί δὲν δύνομαι νὰ σοῦ ἀκολουθήσω τῶρα; τὴν ζωήν μου νὰ βάλλω διὰ λόγου σου.

38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσει ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς.

38 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· τὴν ζωήν σου νὰ βάλλῃς διὰ λόγου μου; βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὁ πετεινὸς δὲν θέλει λαλήσει, ἕως ὁποῦ νὰ μὲ ἀρνηθῇς τρεῖς φοραῖς.

Κεφ. ιδ΄. 14.

ΜΗ' ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.

ἊΣ μὴν ταράσσεται ἡ καρδία σας· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν, πιστεύετε καὶ εἰς ἐμένα.

2 Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός
μου μοναὶ πολλαί εἰσιν· εἰ δὲ
μή, εἶπον ἂν ὑμῖν· πορεύομαι
ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν.

3 Καὶ ἐὰν πορευθῶ, καὶ
ἑτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν
ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι
ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν. ἵνα ὅπου
εἰμὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε.
4 Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴ-
δατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε.

5 Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύ-
ριε, οὐκ οἴδαμεν ποῦ ὑπάγεις·
καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰ-
δέναι;
6 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐ-
γώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια,
καὶ ἡ ζωή. οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς
τὸν πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ.

7 Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν
πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν· καὶ
ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν, καὶ
ἑωράκατε αὐτόν.
8 Λέγει αὐτῷ Φίλιππος·
Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα,
καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.
9 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰ-
μι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; Φί-
λιππε, ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ, ἑώρα-
κε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέ-
γεις· Δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα;
10 Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν
τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί

2 Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός
μου εἶναι πολλαῖς κατοικίαις·
καὶ ἐὰν δὲν ἦταν, ἤθελα σᾶς
εἰπῆ· ἐγὼ πάγω νὰ σᾶς ἑτοι-
μάσω τόπον πρωτίτερα.
3 Καὶ ἐὰν πάγω, καὶ σᾶς
ἑτοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχο-
μαι, καὶ θέλω σας πάρει εἰς
τοῦ λόγου μου· διὰ νὰ εἶσθε καὶ
ἐσεῖς ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι καὶ ἐγώ.
4 Καὶ ὅπου ὑπάγω ἐγὼ,
ἐσεῖς τὸ ἐξεύρετε, καὶ τὴν στρά-
ταν ἐξεύρετε.
5 Λέγει του ὁ Θωμᾶς· αὐ-
θέντη, δὲν ἐξεύρομεν ποῦ ὑπά-
γεις· καὶ πῶς ἠμποροῦμεν νὰ
ἐξεύρομεν τὴν στράταν;
6 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ
εἶμαι ἡ στράτα, καὶ ἡ ἀλήθεια,
καὶ ἡ ζωή. κανένας δὲν ἔρχεται
εἰς τὸν πατέρα, παρὰ διὰ μέσου
ἐμοῦ.
7 Ἂν ἠθέλετε γνωρίζῃ ἐμέ-
να, ἠθέλετε γνωρίζῃ καὶ τὸν
πατέρα μου· ἀπὸ τώρα τὸν
γνωρίζετε, καὶ τὸν εἴδετε.
8 Λέγει του ὁ Φίλιππος·
αὐθέντη, δεῖξέ μας τὸν πατέρα,
καὶ σώνει μας.
9 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· τόσον
καιρὸν εἶμαι μετεσᾶς, καὶ δὲν
με ἐγνώρισες, Φίλιππε; ἐκεῖνος
ὁποῦ εἶδεν ἐμένα, εἶδε τὸν πατέ-
ρα· καὶ πῶς ἐσὺ λέγεις· δεῖξέ
μας τὸν πατέρα;
10 Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐγὼ εἶ-
μαι εἰς τὸν πατέρα, καὶ ὁ πατέ-

ἐστι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.

11 Πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετέ μοι.

12 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κἀκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει· ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι.

13 Καὶ ὅ, τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω· ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ.

14 Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω.

15 Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε.

16 Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα·

17 Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ, οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτὸ, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται.

ρας εἶναι εἰς ἐμένα; τὰ λόγια ὁποῦ σᾶς λέγω, ἀπὸ λόγου μου δὲν τὰ λέγω· ἀλλὰ ὁ πατὴρ ὁποῦ εὑρίσκεται εἰς ἐμένα, αὐτὸς κάμνει τὰ ἔργα.

11 Μὴ πιστεύετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν πατέρα, καὶ ὁ πατὴρ εἶναι εἰς ἐμένα; εἰ δὲ μὴ, δι' αὐτὰ τὰ ἔργα πιστεύετέ με.

12 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνω ἐγὼ, θέλει τὰ κάμει καὶ ἐκεῖνος, καὶ θέλει κάμει καὶ μεγαλίτερα ἀπὸ τοῦτα·

13 Ὅτι ἐγὼ παγένω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ὅ, τι καὶ ἂν ζητήσετε εἰς τὸ ὄνομά μου, θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ πατὴρ εἰς τὸν υἱόν.

14 Ἐάν ζητήσετε τίποτες εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐγὼ θέλω τὸ κάμει.

15 Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, ταῖς παραγγελίαις μου φυλάξετε.

16 Καὶ ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν πατέρα, καὶ θέλει σᾶς δώσει ἄλλον παράκλητον, διὰ νὰ εὑρίσκεται μετεσᾶς εἰς τὸν αἰῶνα·

17 (Δηλαδὴ) τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ, ὅτι δὲν τὸ βλέπει, οὐ δὲ τὸ γνωρίζει· ἀμὴ ἐσεῖς τὸ γνωρίζετε, ὅτι εἰς ἐσᾶς εὑρίσκεται, καὶ εἰς ἐσᾶς θέλει εἶσθαι.

18 Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.

19 Ἔτι μικρὸν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκ ἔτι θεωρεῖ· ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε.

20 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν.

21 Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτὰς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.

22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας (οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης)· Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει· καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν.

24 Ὁ μὴ ἀγαπῶν με, τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμὸς, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρός.

18 Καὶ δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει ὀρφανούς· ἔρχομαι (πάλιν) εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀκόμι ὀλίγον, καὶ ὁ κόσμος πλέον δὲν μὲ βλέπει· ἀμὴ ἐσεῖς μὲ βλέπετε· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ἐσεῖς θέλετε ζήσει.

20 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλετε γνωρίσει ἐσεῖς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσεῖς εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς.

21 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει ταῖς ἐντολαῖς μου, καὶ ταῖς φυλάττει, ἐκεῖνος εἶναι ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ, θέλει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα μου· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλω φανερώσει τοῦ λόγου μου εἰς αὐτόν.

22 Λέγει του ὁ Ἰούδας, ὄχι ὁ Ἰσκαριώτης· αὐθέντη, τί ἔγινε ὅτι μέλλεις νὰ φανερώσῃς τοῦ λόγου σου εἰς ἐμᾶς, καὶ ὄχι εἰς τὸν κόσμον.

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· ἂν μὲ ἀγαπᾷ τινὰς, θέλει φυλάξει τὸν λόγον μου· καὶ ὁ πατὴρ θέλει τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλομεν ἔλθη εἰς αὐτὸν, καὶ θέλομεν κάμει κατοικίαν εἰς αὐτόν.

24 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δὲν φυλάττει τοὺς λόγους μου· καὶ ὁ λόγος ὁποῦ ἀκούετε, δὲν εἶναι ἰδικός μου, ἀλλὰ τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

25 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων·

26 Ὁ δὲ παράκλητος, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα, καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν.

27 Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω.

28 Ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μου ἐστί.

29 Καὶ νῦν εἴρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι· ἵνα ὅταν γένηται, πιστεύσητε.

30 Οὐκ ἔτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν.

31 Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καί καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

25 Ἐτοῦτα σᾶς ἐλάλησα εὑρισκόμενος εἰς ἐσᾶς·

26 Καὶ ὁ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁποῦ μέλλει νὰ πέμψῃ ὁ πατὴρ εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖνος θέλει σᾶς διδάξει (ἐτοῦτα) ὅλα, καὶ θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα.

27 Εἰρήνην σᾶς ἀφίνω, τὴν εἰρήνην τὴν ἐδικήν μου σᾶς δίδω, ὄχι καθὼς δίδει ὁ κόσμος, ἐγὼ σᾶς δίδω· καὶ ἂς μὴν ταράσσεται ἡ καρδία σᾶς, μὴ δὲ νὰ φοβᾶται.

28 Ἀκούσετε ὅτι ἐγὼ σᾶς εἶπα· ὑπάγω καὶ πάλιν ἔρχομαι εἰς ἐσᾶς. ἂν με ἀγαπούσετε, ἠθέλετε χαρῇ, ὅτι εἶπα, πηγαίνω εἰς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι μεγαλίτερός μου.

29 Καὶ τῶρα σᾶς τὸ εἶπα πρὸ τοῦ νὰ γένῃ· διὰ νὰ πιστεύσετε ὅταν γένῃ.

30 Πλέον δὲν θέλω συντύχει πολλὰ (λόγια) μὲ τοῦ λόγου σας· διατὶ ἔρχεται ὁ ἄρχων ἐτουτουνοῦ τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἔχει τίποτις εἰς ἐμένα.

31 Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα· καὶ καθὼς μοῦ ἐπαράγγειλεν ὁ πατήρ, ἔτζι κάμνω· σηκωθῆτε νὰ πᾶμεν ἀπ' ἐδῶ.

Κεφ. ιε'. 15.

ΕΓΩ' εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι.

2 Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.

3 Ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν.

4 Μείνατε ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν· καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ· οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε.

5 Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν· ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.

6 Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.

7 Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ, καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.

8 Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέ-

ΕΓΩ' εἶμαι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή· καὶ ἐσεῖς τὰ κλήματα· καὶ ὁ πατήρ μου εἶναι ὁ γεωργός.

2 Κάθε κλῆμα ὁποῦ δὲν κάμνει καρπὸν εἰς ἐμένα, τὸ κόπτει καὶ τὸ ῥίχνει· καὶ κάθε κλῆμα ὁποῦ κάμνει καρπὸν, τὸ καθαρίζει, διὰ νὰ κάμῃ περισσότερον καρπόν·

3 Τῶρα ἐσεῖς καθαροὶ εἶσθε διὰ τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εἶπα.

4 Μείνετε εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς· καθὼς τὸ κλῆμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καρπὸν ἀπὸ λόγου του, ἂν δὲν σταθῇ εἰς τὸ ἀμπέλι· ἔτζι οὐδὲ ἐσεῖς, ἂν δὲν μείνετε εἰς ἐμένα.

5 Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄμπελος, ἐσεῖς τὰ κλήματα· ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν, ἐκεῖνος κάμνει πολὺν καρπόν· ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτες.

6 Ἐὰν δὲν μείνῃ κανένας εἰς ἐμένα, ἐῤῥίχθη ἔξω ὡσὰν τὸ κλῆμα, καὶ ἐξεράθη· καὶ τὰ μαζώνουσι, καὶ τὰ βάνουσιν εἰς τὴν φωτία, καὶ καίονται.

7 Ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς ἐμένα, καὶ τὰ λόγιά μου εὑρίσκονται εἰς ἐσᾶς, ὅ,τι πρᾶγμα θέλετε ζητήσει, θέλει σᾶς γίνει.

8 Εἰς τοῦτο ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, διὰ νὰ καρποφορή-

ρητε· καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί.

9 Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.

10 Ἐὰν τὰς ἐντολάς μȣ τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μȣ· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μȣ τετήρηκα, καὶ μένω αὐτȣ̃ ἐν τῇ ἀγάπῃ.

11 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.

12 Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλȣς, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.

13 Μείζονα ταύτης ἀγάπην ȣδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν ψυχὴν αὐτȣ̃ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτȣ̃.

14 Ὑμεῖς φίλοι μȣ ἐστὲ, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν.

15 Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δȣ́λȣς, ὅτι ὁ δȣ̃λος ȣ̓κ οἶδε τί ποιεῖ αὐτȣ̃ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἴρηκα φίλȣς, ὅτι πάντα ἃ ἤκȣσα παρὰ τοῦ πατρός μȣ, ἐγνώρισα ὑμῖν.

16 Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μέ-

σετε πολύ· καὶ ἔτζι θέλετε γένει μαθητάδες μȣ.

9 Καθὼς μὲ ἠγάπησεν ὁ πατὴρ, ἠγάπησα καὶ ἐγὼ ἐσᾶς· μείνατε εἰς τὴν ἀγάπην μȣ.

10 Ἐὰν φυλάξετε ταῖς παραγγελίαις μȣ, θέλετε μείνει εἰς τὴν ἀγάπην μȣ· καθὼς ἐγὼ ἐφύλαξα ταῖς παραγγελίαις τοῦ πατρός μȣ, καὶ μένω εἰς τὴν ἀγάπην τȣ.

11 Ἐτȣ̃τα σᾶς ἐλάλησα, διὰ νὰ μείνῃ ἡ χαρά μȣ εἰς ἐσᾶς, καὶ ἡ χαρά σας νὰ πληρωθῇ·

12 Ἐτȣ́τη εἶναι ἡ παραγγελία ἡ ἰδική μȣ, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς σᾶς ἀγάπησα.

13 Μεγαλίτερην ἀπὸ τȣ́την τὴν ἀγάπην κανένας δὲν ἔχει, ἀπὸ τὸ νὰ βάλλῃ κανεὶς τὴν ζωήν τȣ διὰ τȣ̀ς φίλȣς τȣ.

14 Ἐσεῖς φίλοι μȣ εἶσθε, ἂν κάμνετε ὅσα σᾶς παραγγέλλω.

15 Δὲν σας λέγω πλέον δȣ́λȣς, ὅτι ὁ δȣ̃λος δὲν ἐξεύρει τί κάμνει ὁ αὐθέντης τȣ· ἀμὴ ἐσᾶς σᾶς εἶπα φίλȣς, ὅτι ὅλα ὅσα ἤκȣσα ἀπὸ τὸν πατέρα μȣ, σᾶς τὰ ἐφανέρωσα.

16 Ἐσεῖς δὲν με ἐδιαλέξετε, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα, καὶ σᾶς ἔβαλλα, διὰ νὰ πᾶτε ἐσεῖς, νὰ φέρετε καρπὸν, καὶ ὁ καρπός σας νὰ μένῃ· διὰ νὰ

τῃ· ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν.

17 Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν.

19 Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.

20 Μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν.

21 Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν πέμψαντά με.

22 Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἴχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν.

23 Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ.

24 Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ

σᾶς δώσῃ ὁ πατὴρ, ὅ, τι καὶ ἂν τοῦ ζητήσετε διὰ τὸ ὄνομά μου.

17 Ἐτοῦτα σᾶς παραγγέλνω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

18 Ἐὰν ὁ κόσμος σᾶς μισᾷ, ἐξεύρετε ὅτι ἐμένα ἐμίσησεν πρότερα ἀπὸ σᾶς.

19 Ἂν ἦσθαν ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ κόσμος ἤθελεν ἀγαπήσῃ τὸ ἴδιόν του. ἀλλὰ διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο σᾶς μισᾷ ὁ κόσμος.

20 Ἐνθυμᾶσθε τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εἶπα· δὲν εἶναι δουλευτὴς μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν αὐθέντην του. ἂν ἐμένα ἐδίωξαν, καὶ ἐσᾶς θέλουν διώξει· ἂν ἐφύλαξαν τὸν λόγον μου, καὶ τὸν ἐδικόν σας θέλουν φυλάξει.

21 Ἀλλὰ ἐτοῦτα ὅλα θέλουν σᾶς τὰ κάμει διὰ τὸ ὄνομά μου· διατὶ δὲν ἐξεύρουσιν ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν.

22 Ἐὰν δὲν ἤθελα ἔλθῃ, καὶ δὲν ἤθελα τοὺς λαλήσῃ, ἁμαρτίαν δὲν εἶχαν· ἀμὴ τώρα πρόφασιν δὲν ἔχουσι διὰ τὴν ἁμαρτίαν τους.

23 Ἐκεῖνος ὁποῦ μισᾷ ἐμένα, μισᾷ καὶ τὸν πατέρα μου.

24 Ἂν δὲν ἔκαμα τὰ ἔργα ἐκεῖνα εἰς αὐτοὺς, τὰ ὁποῖα ἄλλος κανένας δὲν τὰ ἔκαμε, δὲν εἶχαν ἁμαρτίαν· ἀμὴ τώ-

ἑωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν.

26 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, (τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται) ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ.

27 Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε.

ρα καὶ εἴδασι, καὶ ἐμίσησαν καὶ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀμὴ διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος ὁποῦ εἶναι γεγραμμένος μέσα εἰς τὸν νόμον τους· ὅτι δωρεανὰ μὲ ἐμίσησαν.

26 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σᾶς θέλω πέμψει ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν πατέρα, ἐκεῖνο θέλει μαρτυρήσει διὰ λόγου μου.

27 Ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς μαρτυρᾶτε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μετεμένα εἶσθε.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΤΑῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε.

2 Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς, δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

3 Καὶ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πατέρα οὐδὲ ἐμέ.

4 Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτι μεθ' ὑμῶν ἤμην.

5 Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με. Ποῦ ὑπάγεις;

ΕΤοῦτα σᾶς ἐλάλησα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλισθῆτε.

2 Θέλουν σᾶς διώξει ἀπὸ ταῖς συναγωγαῖς· ἀλλὰ καὶ θέλει ἔλθη ὥρα, ὁποῦ καθ' ἕνας ὁποῦ σᾶς σκοτώσει, νὰ τοῦ φανῇ πῶς φέρει θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἐτοῦτα θέλουν σᾶς τὰ κάμει, διατὶ δὲν ἐγνώρισαν τὸν πατέρα, οὐ δὲ ἐμένα.

4 Ἀλλὰ ἐτοῦτα σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅτι ἐγὼ σᾶς τὰ εἶπα. καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν σᾶς τὰ εἶπα, διατὶ ἤμουν μετεσᾶς.

5 Ἀμὴ τώρα ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε· καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν με ἐρωτᾷ, ποῦ παγένεις;

6 Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν.

7 Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν, συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος ὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς.

8 Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος, ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι ὐ πιστεύυσιν εἰς ἐμέ·

10 Περὶ δικαιοσύνης δὲ ὅτι, πρὸς τὸν πατέρα μυ ὑπάγω, καὶ ὐκ ἔτι θεωρεῖτέ με·

11 Περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμυ τύτυ κέκριται.

12 Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' ὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι.

13 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· ὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκύσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

14 Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τῦ ἐμῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

15 Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐμά ἐστι· διὰ τῦτο εἶπον

6 Ἀλλὰ διατὶ σᾶς ἐλάλησα ἐτῦτα, ἡ λύπη ἐγέμισε τὴν καρδίαν σας.

7 Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὠφέλιμον εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ ὑπάγω ἐγώ· διατὶ ἂν ἐγὼ δὲν ὑπάγω, ὁ παράκλητος δὲν θέλει ἔλθη εἰς ἐσᾶς· ἀμὴ ἂν ὑπάγω, θέλω σᾶς τὸν πέμψει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἔλθῃ, θέλει ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας, διατὶ δὲν πιστεύυσιν εἰς ἐμένα.

10 Περὶ δικαιοσύνης, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μυ, καὶ πλέον δὲν θέλετε μὲ εἰδῆ·

11 Καὶ περὶ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμυ ἐτύτυ ἐκρίθη.

12 Ἀκόμη πολλὰ ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀμὴ τῶρα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὰ βαστᾶτε.

13 Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσει εἰς ὅλην τὴν ἀλήθειαν· διατὶ δὲν θέλει λαλήσει ἀπὸ λόγυ τυ, ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν ἀκύσῃ, θέλει λαλήσει, καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ μέλλυν νὰ ἔλθυν θέλει σᾶς τὰ εἰπεῖ.

14 Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμένα, ὅτι θέλει πάρει ἀπὸ τὸ ἐδικόν μυ, καὶ θέλει σᾶς τὸ εἰπεῖ.

15 Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐδικά μυ εἶναι· διὰ τῦτο εἶπα

ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

16 Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα.

17 Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· Τί ἐστι τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν· Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με· καί· Ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα;

18 Ἔλεγον οὖν· Τοῦτο τί ἐστιν ὃ λέγει, τὸ μικρόν; οὐκ οἴδαμεν τί λαλεῖ.

19 Ἔγνω οὖν ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾷν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Περὶ τούτου ζητεῖτε μετ' ἀλλήλων, ὅτι εἶπον· Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με;

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται.

21 Ἡ γυνὴ ὅταν τίκτῃ, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκ ἔτι μνημονεύει τῆς θλίψεως, διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

22 Καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν

ὅτι ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου πέρνει, καὶ θέλει σᾶς τὸ εἰπεῖ.

16 Θέλει περάσει ὀλίγος καιρὸς, καὶ δὲν θέλετε μὲ εἰδῆ· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ· ὅτι ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου.

17 Εἶπαν λοιπὸν (κάποιοι) ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἀνάμεσά τους· τί εἶναι ἐτοῦτο ὁποῦ λέγει· ὀλίγον, καὶ δὲν με βλέπετε· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ· καί· ὅτι ἐγὼ παγαίνω εἰς τὸν πατέρα μου;

18 Ἔλεγαν λοιπόν· Τί εἶναι ἐτοῦτο ὁποῦ λέγει, τὸ ὀλίγον; δὲν ἠξεύρομεν τὶ λαλεῖ.

19 Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν, καὶ εἶπέν τους· διὰ τοῦτο ζητᾶτε ἀνάμεσά σας, ὅτι εἶπα· ὀλίγον, καὶ δὲν με βλέπετε· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ;

20 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι θέλετε κλαύσει ἐσεῖς καὶ θέλετε θρηνήσει, ἀμὴ ὁ κόσμος θέλει χαρεῖ· καὶ ἐσεῖς θέλετε λυπηθῆ, ἀλλὰ ἡ λύπη σας θέλει γένει εἰς χαράν.

21 Ἡ γυναῖκα ὅταν γεννᾷ, ἔχει λύπην, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα της· ἀμὴ ὅταν γεννήσῃ τὸ παιδίον, πλέον δὲν ἐνθυμᾶται τὴν λύπην, διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

22 Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν τώρα

νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν.

23 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν.

24 Ἕως ἄρτι οὐκ ᾐτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

25 Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ περὶ τοῦ πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν.

26 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν·

27 Αὐτὸς γὰρ ὁ πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον.

28 Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον, καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.

29 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ἴδε, νῦν παῤῥησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις.

ἔχετε λύπην· ἀμὴ πάλιν θέλω σᾶς εἰδῆ, καὶ ἡ καρδία σας θέλει χαρῇ· καὶ τὴν χαράν σας κανεὶς δὲν θέλει τὴν πάρει ἀπὸ λόγου σας.

23 Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐμένα δὲν θέλετέ με ἐρωτήσει τίποτες. βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸ ὄνομά μου, θέλει σᾶς τὰ δώσει.

24 Ἕως τώρα δὲν ἐζητήσετε τίποτες εἰς τὸ ὄνομά μου· ζητᾶτε, καὶ θέλετε πάρει, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας τελειωμένη.

25 Μὲ παροιμίαις σᾶς ἐλάλησα· ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, ὁποῦ δὲν θέλω σᾶς λαλήσει πλέον μὲ παροιμίαις, ἀλλ' θέλω σᾶς λαλήσει παῤῥησία διὰ τὸν πατέρα.

26 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλετε ζητήσει εἰς τὸ ὄνομά μου· καὶ δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν πατέρα διὰ λόγου σας·

27 Διατὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ σᾶς ἀγαπᾶ, ὅτι ἐσεῖς ἀγαπήσατε ἐμένα, καὶ ἐπιστεύσετε ὅτι ἐγὼ ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐγῆκα.

28 Εὐγῆκα ἀπὸ τὸν πατέρα, καὶ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίνω τὸν κόσμον, καὶ πηγαίνω εἰς τὸν πατέρα.

29 Λέγουν του οἱ μαθητάδες του· νὰ, τώρα ὁποῦ λαλεῖς παῤῥησία, καὶ δὲν λέγεις καμίαν παροιμίαν.

30 Νῦν οἴδαμεν ὅτι οἶδας
πάντα, καὶ οὐ χρείαν ἔχεις ἵνα
τίς σε ἐρωτᾷ. ἐν τούτῳ πιστεύομεν
ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες.

30 Τώρα ἐξεύρομεν, ὅτι
ὅλα τὰ γνωρίζεις, καὶ δὲν κάμνει
χρεία νὰ σὲ ἐρωτᾷ τινάς· εἰς
τοῦτο πιστεύομεν, ὅτι ἀπὸ τὸν
Θεὸν ἦλθες.

31 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἄρτι πιστεύετε;
32 Ἰδοὺ, ἔρχεται ὥρα, καὶ
νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε
ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐμὲ μό-
νον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος,
ὅτι ὁ πατὴρ μετ' ἐμοῦ ἐστι.

31 Ἀπεκρίθη τους ὁ Ἰησοῦς,
τώρα πιστεύετε;
32 Νὰ, ὁποῦ ἔρχεται ὥρα,
καὶ τώρα ἦλθεν, νὰ σκορπισθῆ-
τε κάθε ἕνας εἰς τὰ ἴδια, καὶ
ἐμένα νὰ ἀφήσετε μοναχόν·
ἀλλὰ δὲν εἶμαι μονάχος, ὅτι ὁ
πατήρ μου εἶναι μετεμένα.

33 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν
ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. ἐν
τῷ κόσμῳ θλίψιν ἕξετε· ἀλλὰ
θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κό-
σμον.

33 Ἐτοῦτα σᾶς τὰ εἶπα,
διὰ νὰ ἔχετε εἰρήνην εἰς ἐμένα,
εἰς τὸν κόσμον θέλετε ἔχει θλί-
ψιν· ἀλλὰ ἔχετε θάῤῥος, ἐγὼ
ἐνίκησα τὸν κόσμον.

Κεφ. ιζ. 17.

ΤΑῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς,
καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπε·
Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δό-
ξασόν σου τὸν υἱὸν, ἵνα καὶ ὁ
υἱός σου δοξάσῃ σε·
2 Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξου-
σίαν πάσης σαρκὸς, ἵνα πᾶν ὃ
δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς
ζωὴν αἰώνιον.
3 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος
ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον
ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ὃν ἀπέστει-
λας Ἰησοῦν Χριστόν.
4 Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς
γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέ-
δωκάς μοι ἵνα ποιήσω.

ἘΤοῦτα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
ἐσήκωσε τὰ μάτιά του εἰς
τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπεν· ὦ Πάτερ,
ἦλθεν ἡ ὥρα, δόξασε τὸν υἱόν σου,
διὰ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ ὁ υἱός σου·

2 Καθὼς τοῦ ἔδωκες ἐξουσίαν
κάθε σάρκας, διὰ νὰ δώσῃ
ζωὴν αἰώνιον εἰς ὅλους ὅσους τοῦ
ἔδωκες.
3 Ἐτούτη εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώ-
νιος, νὰ γνωρίζουσιν ἐσένα τὸν
μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἐκεῖνον
ὁποῦ ἔστειλες τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
4 Ἐγώ σε ἐδόξασα εἰς τὴν
γῆν· τὸ ἔργον ὁποῦ μοῦ ἔδωκες
διὰ νὰ κάμω, τὸ ἐτελείωσα.

5 Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ πάτερ παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί.

6 Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

7 Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστιν·

8 Ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι.

10 Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

11 Καὶ οὐκ ἔτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρός σε ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς.

12 Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς

5 Καὶ τῶρα, ὦ Πάτερ, ἐσὺ δόξασέ με σιμὰ σου τὴν δόξαν, ὁποῦ εἶχα εἰς ἐσένα προτίτερα παρὰ νὰ γένῃ ὁ κόσμος.

6 Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά σου εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμον· ἐδικοί σου ἦταν, καὶ μοῦ τοὺς ἔδωκες, καὶ ἐφύλαξαν τὸν λόγον σου.

7 Τῶρα ἐγνώρισαν, ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες ἀπὸ λόγου σου εἶναι·

8 Ὅτι τὰ λόγια ὁποῦ μου ἔδωκες, τοὺς ἔδωκα· καὶ αὐτοὶ τὰ ἐπῆραν, καὶ ἐγνώρισαν ἀληθινὰ, ὅτι ἀπὸ ἐσένα εὐγῆκα, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

9 Ἐγὼ διὰ αὐτοὺς παρακαλῶ· ὄχι διὰ τὸν κόσμον παρακαλῶ, ἀλλὰ διὰ ἐκείνους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, διατὶ εἶναι ἐδικοί σου.

10 Καὶ τὰ ἐδικά μου ὅλα, ἐδικά σου εἶναι· καὶ τὰ ἐδικά σου, ἐδικά μου· καὶ ἐδοξάσθηκα εἰς αὐτούς.

11 Καὶ δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἀμὴ ἐτοῦτοι εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι εἰς ἐσένα. Πάτερ ἅγιε, φύλαξέ τους εἰς τὸ ὄνομά σου, ἐκείνους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα, ὡσὰν καὶ ἐμεῖς.

12 Ὅταν ἤμουν μετ' αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ τοὺς ἐφύλαγα εἰς τὸ ὄνομά σου· ἐκείνους

μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ.

13 Νῦν δὲ πρός σε ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

14 Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτοὺς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου.

15 Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ.

16 Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶ, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί.

17 Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι.

18 Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.

19 Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ.

20 Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ·

21 Ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σὺ πάτερ ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν

ὁποῦ μοῦ ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα· καὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐχάθη, παρὰ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφή.

13 Ἀμὴ τώρα ἔρχομαι εἰς ἐσένα, καὶ λαλῶ ἐτοῦτα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐδικήν μου τελείαν εἰς τοῦ λόγου τους.

14 Ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὸν λόγον σου· καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἐμίσησε, διατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

15 Δὲν παρακαλῶ νὰ τοὺς σηκώσῃς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς φυλάξῃς ἀπὸ τὸν πονηρόν.

16 Ἐκεῖνοι δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

17 Ἁγίασέ τους εἰς τὴν ἀλήθειάν σου· ὁ λόγος ὁ ἐδικός σου εἶναι ἀλήθεια.

18 Καθὼς ἔστειλες ἐμένα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.

19 Καὶ διὰ ταυτοὺς ἁγιάζω ἐγὼ τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἁγιασμένοι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

20 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τούτους παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ μέλλουν νὰ πιστεύσουν διὰ μέσου τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμένα·

21 Διὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα, καθὼς εἶσαι καὶ ἐσὺ πάτερ εἰς

σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

22 Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· ἵνα ὦσιν ἓν, καθὼς ἡμεῖς ἕν ἐσμεν.

23 Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἓν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας, καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς, καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας.

24 Πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ· ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν ἔδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου.

25 Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

26 Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω· ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με, ἐν αὐτοῖς ᾖ, κἀγὼ ἐν αὐτοῖς.

ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσένα, νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα εἰς ἐμᾶς· διὰ νὰ πιστεύῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

22 Καὶ ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὴν δόξαν ὁποῦ μοῦ ἔδωκες· διὰ νὰ εἶναι ἕνα, καθὼς καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἕνα·

23 Ἐγὼ εἶμαι εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐσὺ εἰς ἐμένα, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ τελειωμένοι εἰς ἕνα, καὶ διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες· καὶ τοὺς ἀγάπησες, καθὼς ἀγάπησες ἐμένα.

24 Ὦ πάτερ, ἐκείνους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, θέλω ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι ἐγὼ, νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνοι μετεμένα· διὰ νὰ βλέπουσι τὴν δόξαν τὴν ἰδικήν μου ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, ὅτι μὲ ἀγάπησες προτίτερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

25 Ὦ πάτερ δίκαιε, ὁ κόσμος δὲν σε ἐγνώρισε, ἀμὴ ἐγώ σε ἐγνώρισα, καὶ ἐτοῦτοι ἐγνώρισαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

26 Καὶ ἔκαμα νὰ γνωρίσουν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει γνώριμον εἰς αὐτοὺς· διὰ νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ὁποῦ μὲ ἀγάπησες, κἀγὼ νὰ εὑρίσκομαι εἰς αὐτούς.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΤΑῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Ἤδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, τὸν τόπον· ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

3 Ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν, καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων.

4 Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ᾽ αὐτὸν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα ζητεῖτε;

5 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι. Εἱστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, μετ᾽ αὐτῶν.

6 Ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἔπεσον χαμαί.

7 Πάλιν οὖν αὐτοὺς ἐπηρώτησε· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

8 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Εἶ-

ΩΣὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Ἰησοῦς, εὐγῆκε μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του (καὶ ἐπῆγε) πέρ᾽ ἀπὸ τὸ ποτάμι ὁποῦ λέγεται κέδρων, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον κῆπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβῆκε μέσα αὐτὸς καὶ οἱ μαθητάδες του.

2 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδεν, ἤξευρε τὸν τόπον· διατὶ πολλαῖς φοραῖς ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του.

3 Ὁ Ἰούδας λοιπὸν ἐπῆρε τὸ τάγμα τῶν στρατιωτῶν, καὶ ὑπηρέτας ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ ἦλθεν ἐκεῖ μὲ φανοὺς καὶ λαμπάδες καὶ ἄρματα.

4 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν, ὡσὰν εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἤρχουνταν ἀπάνω του, εὐγῆκεν ἔξω καὶ λέγει τους· τίνα ζητᾶτε;

5 Τοῦ ἀπεκρίθηκαν· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἶμαι. καὶ ἐστέκετον μετ᾽ αὐτοὺς καὶ ὁ Ἰούδας ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε.

6 Ὡσὰν τοὺς εἶπεν λοιπὸν· ὅτι ἐγὼ εἶμαι, ἐσύρθηκαν ὀπίσω, καὶ ἔπεσαν κάτω.

7 Καὶ πάλιν τοὺς ἐμεταρώτησε· τίνα ζητᾶτε; καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

8 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη·

πον ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι. εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν.

9 Ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν· Ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα.

10 Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν, εἵλκυσεν αὐτὴν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.

11 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην. τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;

12 Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτόν.

13 Καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου.

14 Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

15 Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. ὁ δὲ μαθητὴς ἐκεῖνος

εἶπά σας ὅτι ἐγὼ εἶμαι. ἐὰν λοιπὸν ζητᾶτε ἐμένα, ἀφῆτε τούτους νὰ πᾶσιν.

9 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον εἶπεν· ὅτι ἐκείνους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, δὲν ἔχασα ἀπ' αὐτοὺς κανένα.

10 Ὁ Σίμων Πέτρος λοιπὸν εἶχε σπαθὶ, καὶ εὔγαλέν το, καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτί του τὸ δεξιόν· καὶ τὸ ὄνομα τούτου δούλου ἦτον Μάλχος.

11 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν εἶπε τοῦ Πέτρου· βάλε τὸ σπαθί σου εἰς τὸ θηκάρι. τὸ ποτήριον ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου, νὰ μὴν τὸ πίω;

12 Τὸ τάγμα λοιπὸν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ὁ χιλίαρχος, καὶ οἱ δουλευτάδες τῶν Ἰουδαίων ἐπίασαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔδεσάν τον.

13 Καὶ τὸν ἐπῆγαν πρῶτον εἰς τὸν Ἄνναν· διατὶ ὁ Ἄννας ἦτον πενθερὸς τοῦ Καϊάφα· καὶ ὁ Ἄννας τὸν ἔστειλε δεμένον εἰς τὸν Καϊάφαν· ὁ ὁποῖος Καϊάφας ἦτον ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου.

14 Καὶ ὁ Καϊάφας ἦτον ὁποῦ ἐσυμβούλευε τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι συμφέρει ἕνας ἄνθρωπος νὰ χαλασθῇ διὰ τὸν λαόν.

15 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦν. καὶ ὁ μα-

ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

16 Ὁ δὲ Πέτρος εἱστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. ἐξῆλθεν οὖν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος ὃς ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον.

17 Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Οὐκ εἰμί.

18 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποιηκότες, ὅτι ψῦχος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος.

19 Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ.

20 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν·

21 Τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώ-

θητὴς ἐκεῖνος ἦτον γνώριμος τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἐμβῆκε μέσα μὲ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

16 Ἀμὴ ὁ Πέτρος ἐστέκουντον ἔξω εἰς τὴν θύραν. εὐγῆκε λοιπὸν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦτον γνώριμος τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἶπε τῆς πορτάρησας, καὶ ἔβαλλε μέσα τὸν Πέτρον.

17 Λέγει λοιπὸν ἡ δούλευτρα ἡ πορτάρησα τοῦ Πέτρου· μήνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου; λέγει ἐκεῖνος· δὲν εἶμαι.

18 Καὶ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἐστέκουνταν καὶ ἄναπταν ἀνθρακοφωτιάν, ὅτι ἦταν κρύο καὶ ἐζεστίνουνταν· καὶ ἐστέκετον καὶ ὁ Πέτρος μαζὺ μετ' αὐτοὺς καὶ ἐζεστίνετον.

19 Ὁ ἀρχιερεὺς λοιπὸν ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητάδες του, καὶ διὰ τὴν διδαχήν του.

20 Ὁ Ἰησοῦς του ἀπεκρίθη· ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα εἰς τὸν κόσμον· ἐγὼ πάντα ἐδίδαξα εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ εἰς τὸ ἱερόν, ὁποῦ πάντοτε μαζώνουνται οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ κρυφὰ τίποτες δὲν ἐλάλησα.

21 Τί με ἐρωτᾷς; ἐρώτησε

τησον τοὺς ἀκηκοότας, τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε, οὗτοι οἴδασιν ἃ εἶπον ἐγώ.

22 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκὼς ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ, εἰπών· Οὕτως ἀποκρίνῃ τῷ ἀρχιερεῖ;

23 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;

24 Ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.

25 Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος. εἶπον οὖν αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνήσατο ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Οὐκ εἰμί.

26 Λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον· Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ;

27 Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν.

28 Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον. ἦν δὲ πρωΐα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώρι-

ἐκείνους ὁποῦ μὲ ἄκουσαν, τί τοὺς ἐλάλησα· νά, ἐτοῦτοι ἐξεύρουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ εἶπα ἐγώ.

22 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, τοῦ ἐκτύπησε ῥάπισμα, καὶ εἶπεν· ἔτζι ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν ἀρχιερέα;

23 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· ἂν ἐσύντυχα κακᾶ, μαρτύρησε διὰ τὸ κακόν· ἀμὴ ἂν (ἐσύντυχα) καλᾶ, τί μὲ δέρνεις;

24 Ὁ Ἄννας λοιπὸν τὸν ἔστειλε δεμένον εἰς τὸν Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.

25 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος ἐστέκετον καὶ ἐζεστένουντον. καὶ λέγουν του· μῆνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του; καὶ ἐκεῖνος ἀρνήθη, καὶ εἶπε· δὲν εἶμαι.

26 Λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες τοῦ ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος ἦτον συγγενὴς ἐκείνου ὁποῦ ἔκοψεν ὁ Πέτρος τὸ αὐτί του· δὲν σὲ εἶδα ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον μετ' αὐτόν;

27 Πάλιν λοιπὸν ἀρνήθηκεν ὁ Πέτρος· καὶ παρευθὺς ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

28 Φέρνουσι λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον. καὶ ἦτον ταχύ· καὶ αὐτοὶ δὲν ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ πραιτώριον, διὰ νὰ μὴν μιαν-

ον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ᾽ ἵνα
φάγωσι τὸ πάσχα.
29 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος
πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τίνα
κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ
ἀνθρώπου τούτου ;
30 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶ-
πον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κα-
κοποιὸς, οὐκ ἄν σοι παρεδώκα-
μεν αὐτόν.
31 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πι-
λάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς
καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε
αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰου-
δαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖ-
ναι οὐδένα.
32 Ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ
πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων
ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνή-
σκειν.
33 Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραι-
τώριον πάλιν ὁ Πιλάτος, καὶ
ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ εἶπεν
αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν
Ἰουδαίων ;
34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἀφ᾽ ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ
ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ ;
35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·
Μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι ; τὸ
ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς
παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίη-
σας ;
36 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ
βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ
κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου

θῶσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ φᾶσιν τὸ
πάσχα.
29 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ
Πιλάτος εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶπεν·
τί κατηγορίαν ἔχετε ἐναντίον
τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου ;
30 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν
του· ἂν δὲν ἦτον ἐτοῦτος ὁ ἄνθρω-
πος κακοποιὸς, δὲν ἠθέλαμεν
σοῦ τὸν παραδώσῃ.
31 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Πι-
λάτος· ἐπάρετέ τον ἐσεῖς, καὶ
κατὰ τὸν νόμον σας κρίνετέ τον.
καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶπαν· ἐμεῖς
δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ σκοτώ-
σωμεν οὐδένα.
32 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λό-
γος τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον εἶπε
σημαδεύοντας μὲ τί θάνατον
ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.
33 Ἐμβῆκε λοιπὸν πάλιν
ὁ Πιλάτος εἰς τὸ πραιτώριον,
καὶ ἔκραξε τὸν Ἰησοῦν, καὶ
εἶπέν του· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων ;
34 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη·
ἀπὸ λόγου σου τὸ λέγεις ἐτοῦτο,
ἢ ἄλλος σοῦ τὸ εἶπε διὰ λόγου
μου ;
35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·
μήνα ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος ; τὸ
ἔθνος τὸ ἐδικόν σου καὶ οἱ ἀρχιε-
ρεῖς σὲ ἐπαράδωκαν εἰς ἐμένα·
τί ἔκαμες ;
36 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· ἡ
βασιλεία ἡ ἐδική μου δὲν εἶναι
ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον· ἂν ἦτον

τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.

ἡ βασιλεία ἡ ἰδική μου ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον, οἱ ὑπηρέται μου ἤθελαν ἀγωνίζεσθαι νὰ μὴν παραδοθῶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ἀμὴ τῶρα ἡ βασιλεία ἡ ἰδική μου δὲν εἶναι ἀπ᾽ ἐδῶ.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ· ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

37 Ὁ Πιλάτος τοῦ εἶπε· τὸ λοιπὸν βασιλεὺς εἶσαι; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· ἐσὺ τὸ λέγεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι βασιλεύς· ἐγὼ διὰ τοῦτο ἐγεννήθηκα, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθειαν· ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀκούει τὴν φωνήν μου.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος, Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ.

38 Λέγει του ὁ Πιλάτος· τί εἶναι ἀλήθεια; καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, πάλιν εὐγῆκεν ἔξω εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει τους· ἐγὼ δὲν εὑρίσκω καμίαν ἀφορμὴν εἰς αὐτόν.

39 Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

39 Καὶ εἶναι συνήθεια εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ σᾶς ἀπολύσω ἕνα εἰς τὸ πάσχα· θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

40 Καὶ πάλιν ἔκραξαν ὅλοι καὶ εἶπαν· μὴ ἐτοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· καὶ ὁ Βαραββᾶς ἦτον ἕνας λῃστής.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΤΟ'ΤΕ οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέ-

ΤΟ'ΤΕ λοιπὸν ἐπίασεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἔδειρε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶταις ἔπλεξαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια,

θηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν.

3 Καὶ ἔλεγον· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα.

4 Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε, ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω, φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν, λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν.

8 Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη.

9 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ.

καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ τὸν ἔνδυσαν ἕνα φόρεμα κόκκινον,

3 Καὶ ἔλεγαν· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὸν ἔδερναν.

4 Εὐγῆκε πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει τους· νά, ὁποῦ σᾶς τὸν φέρνω ἔξω, διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι εἰς αὐτὸν δὲν εὑρίσκω οὐδὲ καμίαν αἰτίαν.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἐφόρει τὸ ἀγκαθένιον στεφάνι, καὶ τὸ φόρεμα τὸ κόκκινον. καὶ λέγει τους ὁ Πιλάτος· νὰ ὁ ἄνθρωπος.

6 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν λοιπὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐφώναξαν, καὶ εἶπαν· σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. λέγει τους ὁ Πιλάτος· ἐπάρετέ τον ἐσεῖς, καὶ σταυρώσετέ τον· διατὶ ἐγὼ καμίαν ἀφορμὴν δὲν εὑρίσκω εἰς αὐτόν.

7 Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἀποκρίθηκαν· ἐμεῖς ἔχομεν νόμον, καὶ κατὰ τὸν νόμον μας χρεωστεῖ νὰ ἀποθάνῃ ὅτι ἔκαμεν τοῦ λόγου του υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

8 Ὅταν λοιπὸν ἄκουσεν ὁ Πιλάτος ἐτοῦτον τὸν λόγον, περισσότερον ἐφοβήθηκε.

9 Καὶ ἐμβῆκε πάλιν εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ λέγει τοῦ Ἰησοῦ· ἀπὸ ποῦ εἶσαι ἐσύ; καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη.

10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.

12 Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον, λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλία αὐτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.

13 Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.

15 Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλία ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς·

10 Λέγει του ὁ Πιλάτος· μετεμένα δὲν λαλεῖς; δὲν ἐξεύρεις ὅτι ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ σταυρώσω, καὶ ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ ἀπολύσω;

11 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· οὐ δὲ μίαν ἐξουσίαν δὲν ἤθελες ἔχῃ ἐναντία μου, ἂν δὲν σοῦ ἦτον δεδομένον ἀπὸ πάνω· διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐπαράδωκε εἰς ἐσένα, ἔχει μεγαλίτερην ἁμαρτίαν.

12 Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐζήτα ὁ Πιλάτος νὰ τὸν ἀπολύσῃ ἀμὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἔκραζαν, καὶ ἔλεγαν· ἂν ἀπολύσῃς ἐτοῦτον, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος. κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ κάμνει τοῦ λόγου του βασιλέα, ἐναντιεῖται τὸν Καίσαρα.

13 Ὁ Πιλάτος λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, εὔγαλεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ τὸν λέγουν Λιθόστρωτον, καὶ Ἑβραϊκὰ Γαββαθᾶ.

14 Καὶ ἦτον ἡ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, κοντὰ ἕκτη ὥρα· καὶ λέγει εἰς τοὺς Ἰουδαίους· νὰ ὁ βασιλεύς σας.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ἐφώναξαν· σήκωσε, σήκωσε, σταύρωσέ τον. λέγει τους ὁ Πιλάτος· τὸν βασιλία σας νὰ σταυρώσω; ἀπεκρίθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν·

Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.

16 Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ. παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγαγον.

17 Καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ.

18 Ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. ἦν δὲ γεγραμμένον· ἸΗΣΟΥ͂Σ Ὁ ΝΑΖΩΡΑΙ͂ΟΣ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων· ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ, Ἑλληνιστὶ, Ῥωμαϊστί.

21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφε· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· Βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

ἡμεῖς δὲν ἔχομεν βασιλέα παρὰ τὸν Καίσαρα.

16 Τότε λοιπὸν τοὺς τὸν ἐπαράδωκεν διὰ νὰ σταυρωθῇ. καὶ ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἐπάγειναν.

17 Καὶ ἐσήκωνε τὸν σταυρόν του καὶ εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐλέγετον τόπος κρανίου, ὁ ὁποῖος λέγεται Ἑβραϊκὰ Γολγοθᾶ.

18 Ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτὸν ἄλλους δύο, ἕνα ἀπὸ τὴν μίαν μεριάν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ εἰς τὴν μέσην τὸν Ἰησοῦν.

19 Καὶ ὁ Πιλάτος ἔγραψε καὶ ἀπανωγραφὴν, καὶ ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὸν σταυρόν· καὶ ἦτον γεγραμμένη· ΙΗΣΟΥΣ Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

20 Ἐτούτην τὴν ἀπανωγραφὴν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἀνάγνωσαν· διατὶ ἦτον κοντὰ εἰς τὴν πόλιν ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦτον γραμμένη Ἑβραϊκὰ, Ἑλληνικὰ, καὶ Λατινικά.

21 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων ἔλεγαν εἰς τὸν Πιλάτον· μὴν γράφεις· ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· βασιλεὺς εἶμαι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

Ὃ γέγραφα, γέγραφα.

23 Οἱ οὖν στρατιῶται, ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, (καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος) καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου.

24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· Μὴ σχίσωμεν αὐτὸν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ, τίνος ἔσται. ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν.

25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

25 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα, καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου.

27 Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου· Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια.

ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγραψα, ἔγραψα.

23 Ὅταν λοιπὸν ἐσταύρωσαν οἱ στρατιῶται τὸν Ἰησοῦν, ἐπῆραν τὰ φορέματά του, (καὶ ἔκαμάν τα τέσσαρα μερτικὰ, καθ' ἑνὸς στρατιώτου τὸ μερτικόν του) καὶ τὸν χιτῶνα· καὶ ὁ χιτὼν ἦτον ἄῤῥαφος, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω ὅλος.

24 Εἶπαν λοιπὸν ἀνάμεσά τους· ἂς μὴν τὸν σχίσωμεν, ἀλλὰ ἂς ῥίξωμεν λαχνοὺς δι' αὐτὸν, τίνος θέλει εἶσθαι. διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· ἐμοίρασαν τὰ φορέματά μου ἀνάμεσά τους, καὶ εἰς τὴν φορεσίαν μου ἔῤῥιξαν λαχνούς. οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἐκάμασιν ἐτοῦτα.

25 Καὶ ἐστέκουνταν κοντὰ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός του, Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ὡσὰν εἶδε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὴν μητέρα του, καὶ τὸν μαθητὴν ὁποῦ ἀγάπα ὁποῦ ἐστέκουνταν σιμὰ, λέγει εἰς τὴν μητέρα του· ὦ γύναι, νὰ ὁ υἱός σου.

27 Ἀπέκει λέγει εἰς τὸν μαθητήν· νὰ ἡ μητέρα σου. καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν ἐπῆρεν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος εἰς τὸ σπίτι του.

28 Μετὰ τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν. οἱ δὲ, πλήσαντες σπόγγον ὄξους, καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι.

30 Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέλεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν, (ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου) ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν.

32 Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ.

33 Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη·

34 Ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.

28 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο, ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὡραμάνη πάντα ἐτελειώθησαν, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· διψῶ.

29 Λοιπὸν ἐκείτετον ἐκεῖ ἀγγεῖον γεμᾶτον ὀξύδι. καὶ ἐκεῖνοι γεμίζοντες τὸ σφογγάρι ὀξύδι, καὶ ἐμπήγοντές το εἰς τὸ καλάμι, τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα του.

30 Ὅταν λοιπὸν ἐπῆρε τὸ ὀξύδι ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· ἐτελειώθη· καὶ σκύπτοντας τὸ κεφάλι του, ἐπαράδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ νὰ μὴν μείνουσι τὰ κορμία ἀπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τὸ σάββατον, ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, (καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ σαββάτου ἐκείνου ἦτον μεγάλη) ἐπαρακάλεσαν τὸν Πιλάτον, διὰ νὰ τζακίσουν τὰ σκέλιά τους, καὶ νὰ τοὺς σηκώσουν ἀπ᾽ ἐκεῖ.

32 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ πρώτου ἐτζάκισαν τὰ σκέλιά του, καὶ τοῦ ἄλλου ὅπου ἐσταυρώθη μαζὶ μετ' αὐτόν.

33 Καὶ ἔρχοντας νὰ ἔλθουν καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὡσὰν εἶδαν ὅπου ἦτον ἀποθαμμένος, δὲν ἐτζάκισαν τὰ σκέλιά του.

34 Ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐκέντησε τὴν πλευράν του μὲ λόγχην, καὶ παρευθὺς εὐγῆκεν αἷμα καὶ νερόν.

35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστιν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα ὑμεῖς πιστεύσητε.

35 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.

37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, (ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων) ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος. ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον) φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.

40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.

41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.

35 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ εἶδε τὸ ἐμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐξεύρει ὅτι ἀλήθεια λέγει, διὰ νὰ πιστεύσετε ἐσεῖς.

36 Διατὶ ἐτοῦτα ἔγιναν διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· κόκκαλον δὲν θέλει τζακισθῇ ἀπ' αὐτόν.

37 Καὶ πάλιν ἄλλη γραφὴ λέγει· θέλουν εἰδῇ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκέντησαν.

38 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ὁ Ἰωσὴφ ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, ὁ ὁποῖος ἦτον μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἀμὴ ἦτον κρυμμένος διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πιλάτον, νὰ σηκώσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ὁ Πιλάτος τοῦ ἔδωσεν ἄδειαν. ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐσήκωσε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

39 Καὶ ἦλθε καὶ ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἰησοῦν νύκτα, καὶ ἔφερεν ἕνα μίγμα, σμύρναν καὶ ἀλόην ἕως ἑκατὸν λίτραις.

40 Ἐπῆραν λοιπὸν τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδεσάν το μὲ σινδόνια μαζὺ μὲ τὰ μυριστικά, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

41 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς ἦτον κῆπος, καὶ μέσα εἰς τὸν κῆπον ἦτον ἕνα μνῆμα καινούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανένας δὲν ἐβάλθη.

42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

42 Ἐκεῖ λοιπὸν ἔβαλαν τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων· διατὶ ἦτον τὸ μνῆμα κοντά.

Κεφ. κ΄. 20.

ΤΗ͂ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.

ΚΑΙ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ τὴν αὐγὴν, ὁποῦ ἦτον ἀκόμι σκοτάδι, εἰς τὸ μνῆμα· καὶ βλέπει τὴν πέτραν σηκωμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς· καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

2 Τρέχει λοιπὸν καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα τὸν Πέτρον, καὶ τὸν ἄλλον μαθητὴν, ὁποῦ ἀγάπαι ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τους· ἐσήκωσαν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ δὲν ἠξεύρομεν ποῦ τὸν ἔβαλαν.

3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.

3 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρχουνταν εἰς τὸ μνῆμα.

4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

4 Καὶ ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο μαζῦ, ἀμὴ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἐπρόδραμε γληγορώτερα ἀπὸ τὸν Πέτρον, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

5 Καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.

5 Καὶ σκύπτοντας βλέπει ὁποῦ ἐκείτουνταν τὰ σινδόνια· ὅμως δὲν ἐμβῆκε (μέσα).

6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,

6 Ἔρχεται λοιπὸν ὁ Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶντάς του, καὶ ἐμβῆκεν μέσα εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὰ σινδόνια ὁποῦ ἐκείτουνταν,

7 Καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθο-

7 Καὶ τὸ μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του,

νίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐν-
τετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.

8 Τότε ἦν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλ-
λος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτ☉
εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ
ἐπίστευσεν·

9 Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν
γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νε-
κρῶν ἀναστῆναι.

10 Ἀπῆλθον ἦν πάλιν πρὸς
ἑαυτὲς οἱ μαθηταί.

11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς τὸ
μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὡς ἦν
ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνη-
μεῖον·

12 Καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλυς
ἐν λευκοῖς καθεζομένυς, ἕνα
πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἕνα πρὸς
τοῖς ποσὶν, ὅπυ ἔκειτο τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγυσιν αὐτῇ ἐκεῖ-
νοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει
αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν
μυ, καὶ οὐκ οἶδα πῦ ἔθηκαν
αὐτόν.

14 Καὶ ταῦτα εἰπῦσα,
ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεω-
ρεῖ τὸν Ἰησῦν ἑστῶτα· καὶ ὐκ
ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησῦς ἐστι.

15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησῦς·
Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;
Ἐκείνη, δοκῦσα ὅτι ὁ κηπυρός
ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ
ἐβάστασας αὐτὸν, εἰπέ μοι πῦ

ὄχι μὲ τὰ σινδόνια κείμενον,
ἀλλὰ χώρια τυλιγμένον εἰς ἕνα
τόπον.

8 Τότε λοιπὸν ἐμβῆκε μέσα
καὶ ὁ ἄλλ☉ μαθητὴς, ὁπῦ ἦλ-
θε πρῶτ☉ εἰς τὸ μνῆμα, καὶ
εἶδε, καὶ ἐπίστευσε·

9 Διατὶ ἀκόμη δὲν ἤξευραν
τὴν γραφὴν, ὅτι κάμνει χρεί-
α αὐτὸς νὰ ἀνασταθῇ ἐκ νε-
κρῶν.

10 Ἐγύρισαν πάλιν οἱ μα-
θητάδες εἰς τὰ ἰδικά τυς.

11 Καὶ ἡ Μαρία ἐστέκετον
ἔξω εἰς τὸ μνῆμα, καὶ ἔκλαιεν·
ὡσὰν ἔκλαιε λοιπὸν, ἐπαρέ-
σκυψεν εἰς τὸ μνῆμα·

12 Καὶ βλέπει δύο ἀγγέ-
λυς ὁπῦ ἐκάθυνται μὲ ἄσπρα
φορέματα, ἕνα εἰς τὴν κεφα-
λὴν, καὶ ἕνα εἰς τὰ ποδάρια,
ἐκεῖ ὁπῦ ἐκείτυνταν τὸ κορμὶ
τοῦ Ἰησῦ.

13 Καὶ λέγυν τῆς ἐκεῖνοι· ὦ
γυναῖκα, τί κλαίεις; λέγει
τυς· ὅτι ἐσήκωσαν τὸν αὐθέντην
μυ, καὶ δὲν ἠξεύρω πῦ τὸν
ἔβαλαν.

14 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτῦτα,
ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ βλέπει
τὸν Ἰησῦν ὁπῦ ἔστεκε· καὶ δὲν
ἤξευρεν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησῦς.

15 Λέγει της ὁ Ἰησῦς· ὦ γυ-
ναῖκα, διατί κλαίεις; τίνα ζη-
τᾶς; ἐκείνη, λογιάζοντας ὅτι
εἶναι ὁ περιβολάρης, τοῦ λέγει·
αὐθέντη, ἐὰν ἐσὺ τὸν ἐπίασες,

αὐτὸν ἔθηκας· κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.
16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ· Ῥαββουνὶ, ὃ λέγεται, διδάσκαλε.
17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν.
18 Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἑώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.
19 Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.
20 Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον.
21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.
22 Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνε-

εἰπέ μου ποῦ τὸν ἔβαλλες· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν σηκώσει.
16 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. ἐκείνη ἐγύρισε, καὶ λέγει του· ῥαββουνί· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ, διδάσκαλε.
17 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· μή με πιάνεις· διατὶ ἀκόμι δὲν ἀνέβηκα εἰς τὸν πατέρα μου· ἀμὴ σύρε εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπέ τους· ἀναβαίνω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα σας, καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν σας.
18 Ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ εἶπεν ἐτοῦτα εἰς τοὺς μαθητάδες, ὅτι εἶδε τὸν Κύριον, καὶ πῶς της εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια.
19 Ὡσὰν ἐβραδίασε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρώτην τῆς ἑβδομάδος, ὄντες ἡ θύραις σφαλισμέναις, ἐκεῖ ὅπου ἦταν οἱ μαθητάδες μαζωμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει τους· εἰρήνη εἰς ἐσᾶς.
20 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον, τοὺς ἔδειξε τὰ χέριά του καὶ τὴν πλευράν του. καὶ οἱ μαθητάδες ἐχάρηκαν ὡσὰν εἶδαν τὸν Κύριον.
21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν τοὺς εἶπεν· εἰρήνη εἰς ἐσᾶς· καθὼς μὲ ἔστειλεν ὁ πατὴρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ἐσᾶς.
22 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο,

φύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε πνεῦμα ἅγιον.

23 Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

24 Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, Θωμᾶ, πε-

ἐνεφύσησεν εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶπε· λάβετε Πνεῦμα ἅγιον.

23 Καὶ ὁποίων ἁμαρτίαις συγχωρήσετε, εἶναι συγχωρημέναις· καὶ ὁποίων κρατῆτε, εἶναι κρατημέναις.

24 Καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, δὲν ἦτον ἐκεῖ μετ' αὐτοὺς, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγάν του λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθητάδες· εἴδαμεν τὸν Κύριον. καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· ἂν δὲν εἰδῶ εἰς τὰ χέριά του τὰ σημάδια τῶν καρφίων, καὶ ἂν δὲν βάλλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὰ σημάδια τῶν καρφίων, καὶ ἂν δὲν βάλλω τὸ χέρι μου εἰς τὴν πλευράν του, δὲν θέλω πιστεύσει.

26 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέραις, πάλιν ἦταν οἱ μαθητάδες μέσα, καὶ ὁ Θωμᾶς μετ' αὐτούς. καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ὄντες ἡ θύραις σφαλισμέναις, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· εἰρήνη εἰς ἐσᾶς.

27 Ἀπέκει λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ἐδῶ, καὶ ἰδὲ τὰ χέριά μου· καὶ φέρε τὸ χέρι σου, καὶ βάλλε το εἰς τὴν πλευράν μου· καὶ μὴν γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπέν του· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου.

29 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· διατὶ μὲ εἶδες, Θωμᾶ, ἐπίστευ-

πίστευκας· μακάριοι, οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες.

σες· καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν εἶδαν, καὶ ἐπίστευσαν.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

30 Καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα λοιπὸν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς ὀμπροστὰ εἰς τοὺς μαθητάδες του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο.

31 Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

31 Καὶ ἐτοῦτα ἐγράφηκαν, διὰ νὰ πιστεύσετε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ ἔχετε ζωὴν αἰώνιον πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομά του.

Κεφ. κά. 21.

ΜΕΤΑ' ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος. ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα πάλιν ἐφανέρωσε τοῦ λόγου του ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. καὶ ἐφανέρωσε τέτοιας λογῆς.

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

2 Ἦσαν μαζὺ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁποῦ ἐλέγετον Δίδυμος· καὶ Ναθαναὴλ ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου· καὶ ἄλλοι δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του.

3 Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἁλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθὺς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.

3 Λέγει τους ὁ Σίμων Πέτρος· ἐγὼ πάγω νὰ ψαρεύσω. λέγουν του οἱ ἄλλοι· ἐρχόμεσθε καὶ ἐμεῖς μαζύ σου. εὐγῆκαν ἔξω, καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ μονόξυλον εὐθύς· καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐπίασαν τίποτες.

4 Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ᾔδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.

4 Καὶ ὅταν ἔφεξεν, ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ παραγιάλι· ὅμως οἱ μαθητάδες δὲν ἤξευραν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκ ἔτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνὸς) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων) σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.

11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

5 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· παιδία, μήνα ἔχετε τίποτες προσφάγι; ἀπεκρίθηκάν του· ὄχι.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· ῥίξετε τὸ δίκτυον εἰς τὴν δεξιὰν μερίαν τοῦ μονοξύλου, καὶ θέλετε εὕρει. ἔῤῥιξάν το λοιπὸν, καὶ πλέον δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ σύρουσιν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ψαρίων.

7 Ὁ μαθητὴς λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς, λέγει τοῦ Πέτρου· ὁ Κύριος εἶναι. καὶ ὁ Σίμων Πέτρος, ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι, ἐζώσθη τὸ ὑποκάμισον, διατὶ ἦτον γυμνὸς, καὶ ἔῤῥιξε τοῦ λόγου του εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Καὶ οἱ ἄλλοι μαθητάδες ἦλθαν μὲ τὸ μονόξυλον, διατὶ δὲν ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἕως διακόσιαις πῆχαις, σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ψαρίων.

9 Ὡσὰν εὐγῆκαν λοιπὸν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσι ἀνθρακοφωτιὰν ὁποῦ ἐκείτετον, καὶ ψάρι ὁποῦ ἐκείτετον ἀπάνω εἰς τὴν ἀνθρακοφωτιὰν, καὶ ψωμί.

10 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· φέρετε ἀπὸ τὰ ψάρια ὁποῦ ἐπιάσετε τώρα.

11 Ἀνέβη ὁ Σίμων Πέτρος, καὶ ἔσυρε τὸ δίκτυον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, γεμάτον ψάρια μεγάλα ἑκατὸν πενῆντα τρία· καὶ τόσα ὁποῦ ἦταν, δὲν ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· ἐλᾶ-

Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.

13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον· Φιλεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας· σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.

τε, φᾶτε. καὶ κανένας δὲν ἀποκόταν ἀπὸ τοὺς μαθητάδες νὰ τὸν ἐξετάξῃ, ἐσὺ ποῖος εἶσαι; ἐξεύροντες ὅτι ἦτον ὁ Κύριος.

13 Ἦλθε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τὸ ψωμὶ, καὶ τοὺς τὸ ἔδωσε, καὶ τὸ ψάρι ὁμοίως.

14 Ἐτούτη ἦτον τότε τρίτη φορὰ ὅπου ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του, ἀφόντις ἀναστάθη ἐκ νεκρῶν.

15 Ἀφόντις λοιπὸν ἔφαγαν, λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον· ὦ Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με περισσότερον ἀπὸ τούτους; λέγει του· ναὶ αὐθέντη ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. λέγει του· βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει του πάλιν δεύτερον· ὦ Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει του· ναὶ αὐθέντη ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. λέγει του· ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει του τὸ τρίτον· ὦ Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι τοῦ εἶπεν τὸ τρίτον· φιλεῖς με; καὶ λέγει του· αὐθέντη, ἐσὺ ἐξεύρεις ὅλα· ἐσὺ γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ. λέγει του ὁ Ἰησοῦς· βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὅταν ἦσουν νεώτερος, ἐζώνουσουν, καὶ ἐπεριπάτεις ὅπου ἤθελες· ἀμὴ ὅταν γηράσῃς, θέλεις ἁπλώσει τὰ χέρια σου, καὶ ἄλλος θέλει σε ζώσει, καὶ θέλει σε πάγει ἐκεῖ ὅπου δὲν θέλεις.

19 Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;

21 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; σὺ ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει. καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει· ἀλλ'· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε;

24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων, καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

19 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε, σημαδεύοντας μὲ τί λογῆς θάνατον θέλει δοξάσει τὸν Θεόν. καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, λέγει του· ἀκολούθα μου.

20 Καὶ γυρίζοντας ὁ Πέτρος βλέπει ὁποῦ ἀκολούθαι ὁ μαθητὴς ὁποῦ ἀγάπαι ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸ στῆθός του εἰς τὸν δεῖπνον, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, ποῖος εἶναι ὁποῦ σὲ παραδίδει;

21 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Πέτρος ἐτοῦτον, λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· αὐθέντη, ἀμὴ ἐτοῦτος τί (θέλει γένει);

22 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ στέκῃ αὐτὸς ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθω, τί σὲ μέλει ἐσένα; ἐσὺ ἀκολούθα μου.

23 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ λόγος ἐτοῦτος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος δὲν ἀποθνήσκει. ἀμὴ δὲν τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι δὲν ἀποθαίνει· ἀλλά· ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ εὑρίσκεται ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθω, τί σε μέλει ἐσένα;

24 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ μαθητὴς ὁποῦ μαρτυρᾷ διὰ ἐτοῦτα, καὶ ὁποῦ ἔγραψεν ἐτοῦτα· καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του.

25 Καὶ εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα ἐὰν γράφουνται καθ' ἕνα, λογιάζω οὐδὲ αὐτὸς ὁ κόσμος ἤθελε χωρέσῃ τὰ βιβλία ὁποῦ ἤθελαν γραφῇ. Ἀμήν.

ΠΡΑΞΕΙΣ

ΤΩ͂Ν ἉΓΙ΄ΩΝ ἈΠΟΣΤΟ΄ΛΩΝ.

Κεφ. α΄. 1.

ΤΟ'Ν μὲν πρῶτον λόγον
ἐποιησάμην περὶ πάντων,
ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς
ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν,
2 Ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλά-
μενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ πνεύ-
ματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο,
ἀνελήφθη.
3 Οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν
ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν, ἐν
πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν
τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐ-
τοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
4 Καὶ συναλιζόμενος πα-
ρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύ-
μων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περι-
μένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πα-
τρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου·
5 Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτι-
σεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθή-
σεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ
πολλὰς ταύτας ἡμέρας.
6 Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες,
ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες·

ΕΓΩ', ὦ Θεόφιλε, ἔγραψα
τὸν πρῶτον λόγον διὰ ὅλα
ἐκεῖνα, ὁποῦ ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς
νὰ κάμνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ,
2 Ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην
ὁποῦ ἀνελήφθη, ἔστοντας καὶ νὰ
ἐπρόσταξε τοὺς ἀποστόλους διὰ μέ-
σου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοὺς
ὁποίους ἐδιάλεξεν.
3 Εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐπαρά-
στησεν τοῦ λόγου του ζωντανὸν
ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθος, μὲ
πολλὰ σημάδια, σαράντα
ἡμέραις φαινόμενος εἰς αὐτοὺς,
καὶ λέγωντας τὰ πράγματα
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
4 Καὶ συναναστρεφόμενος
μετ' αὐτοὺς τοὺς ἐπαράγγειλεν,
ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ μὴν
χωρίσουν, ἀλλὰ νὰ προσμέ-
νουν τὸ τάξιμον τοῦ πατρὸς, τὸ
ὁποῖον ἀκούσετε, ὁποῦ σᾶς εἶ-
πα·
5 Ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε
μὲ νερὸν, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βα-
πτισθῇ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, εἰς
ὀλίγαις ἡμέραις.
6 Οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἔστον-
τας νὰ μαζωχθοῦσιν εἰς μίαν
μερίαν, τὸν ἐρωτοῦσαν, λέγον-

Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ
ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν
τῷ Ἰσραήλ;

7 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ
ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ και-
ροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ
ἐξουσίᾳ.

8 Ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν
ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος
ἐφ᾽ ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρ-
τυρες ἔν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν
πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμα-
ρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

9 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, βλε-
πόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νε-
φέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν
ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
10 Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν
εἰς τὸν οὐρανὸν, πορευομένου αὐ-
τοῦ, καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο πα-
ρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι
λευκῇ.

11 Οἳ καὶ εἶπον· Ἄνδρες
Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμβλέ-
ποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ
Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ᾽ ὑμῶν
εἰς τὸν οὐρανὸν, οὕτως ἐλεύσεται
ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πο-
ρευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμέ-

τους· αὐθέντη, τάχα εἰς τὸν
χρόνον τοῦτον ἀποκαταστάινεις
τὴν βασιλείαν εἰς τὸ γένος τοῦ
Ἰσραήλ;
7 Καὶ λέγει τους· δὲν εἶναι
ἰδικόν σας νὰ γνωρίζετε χρό-
νους ἢ καιροὺς, τοὺς ὁποίους ὁ πα-
τὴρ τοὺς ἔθεσε εἰς τὴν ἐξουσίαν
του.
8 Ἀλλὰ ὡσὰν ἔλθῃ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ἐσᾶς, θέ-
λετε πάρει δύναμιν ἀπ᾽ αὐτό·
καὶ θέλετε εἶσθαι μάρτυρές
μου, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ
εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς
τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἕως εἰς τὴν
ἄκραν τῆς γῆς.
9 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα,
βλέποντές ἐκεῖνοι, ὑψώθη· καὶ
ἕνα σύννεφον τὸν ἐπῆρεν ἀπ᾽
ὀμπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτιά τους.
10 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐστέκουνταν
καὶ ἔβλεπαν ἀπάνω εἰς τὸν
οὐρανὸν, πηγένοντας ἐκεῖνος,
καὶ νὰ, καὶ δύο ἄνδρες καὶ
ἐστάθηκαν σιμὰ εἰς αὐτοὺς μὲ
φορέματα ἄσπρα.
11 Οἱ ὁποῖοι καὶ εἶπαν· ὦ
ἄνδρες Γαλιλαῖοι, διατί στέκε-
σθε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν;
ἐτοῦτος ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ ἀνελήφθη-
κεν ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν, τέ-
τοιας λογῆς θέλει ἔλθη πάλιν,
καθὼς τὸν εἴδετε πηγένοντα εἰς
τὸν οὐρανόν.
12 Τότε ἐγύρισαν εἰς τὴν
Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄρος ὁποῦ

νυ Ἐλαιῶνος, ὅ ἐςιν ἐγγὺς Ἱερυσαλὴμ, σαββάτυ ἔχον ὁδόν.

13 Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον, ὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅ, τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίυ καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰέδας Ἰακώβυ.

14 Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτερῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναιξὶ, καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῦ.

15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναςὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν, εἶπεν· (ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν.)

16 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ ςόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰέδα τοῦ γενομένυ ὁδηγῦ τοῖς συλλαβῦσι τὸν Ἰησῦν·

17 Ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.

18 Οὗτος μὲν ὖν ἐκτήσατο

ἐκράζοδον Ἐλαιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι σημᾶ εἰς τὴν Ἱερυσαλὴμ, ἔχοντας διάςημα ςράταν σαββάτυ.

13 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπῆτι, ἀνέβηκαν εἰς τὸ ἀνώγεον, ὁπῦ ἐκάθυνταν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, καὶ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, καὶ Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίυ καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰέδας Ἰακώβυ.

14 Ἐτῦτοι ὅλοι ἐπροσκαρτερῦσαν ὁμοψύχως εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν δέησιν, μαζὺ μὲ ταῖς γυναῖκες, καὶ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησῦ, καὶ μὲ τὺς ἀδελφύς τυ.

15 Καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τύταις ἐσηκώθη ὁ Πέτρος εἰς τὴν μέσην τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπεν· (καὶ ἦτον πλῆθος, εἰς μίαν μεραίαν, ὡς ἑκατὸν εἴκοσι ὀνομάτοι.)

16 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔκαμνε χρεία νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ἐτύτη, τὴν ὁποίαν ἐπροεῖπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ μέσυ τοῦ ςόματος τοῦ Δαβὶδ, διὰ τὸν Ἰέδα ὁπῦ ἔγινεν ὁδηγὸς εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἐπίασαν τὸν Ἰησῦν·

17 Διατὶ ἦτον συναριθμημένος μετεμᾶς, καὶ ἐπῆρε τὸν λαχνὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτύτης.

18 Ἐτῦτος λοιπὸν ἀπόκτη-

χωρίον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδικίας· καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ.

19 Καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν, Ἀκελδαμὰ, τουτέστι, χωρίον αἵματος.

20 Γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος, καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ. Καί· Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.

21 Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ᾽ ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς,

22 Ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ᾽ ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα τούτων.

23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσὴφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματθίαν.

24 Καὶ προσευξάμενοι εἶπον· Σὺ Κύριε καρδιογνῶστα

σεν ἕνα χωράφι ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀδικίας· καὶ ἔπεσε προύμυτα, καὶ ἔσκασεν εἰς τὴν μέσην, καὶ ἐχύθηκαν ἔξω ὅλα τὰ ἐντόσθιά του.

19 Καὶ τοῦτο ἐγνωρίσθη εἰς ὅλους ὅπου κατοικοῦν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, τόσον ὅπου ἐκαλέσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ἰδικήν τους, Ἀκελδαμὰ, ὡσὰν νὰ εἰπῇς, χωράφι αἵματος.

20 Διατὶ εἶναι γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν· ἂς γένῃ ἡ κατοικία του ἔρημος, καὶ ἂς μὴν εἶναι κανένας, ὅπου νὰ κατοικῇ εἰς αὐτήν. καί· τὸ ἀξίωμά του, ἂς τὸ πάρῃ ἄλλος.

21 Κάμνει χρεία λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας ὁποῦ ἦλθαν μετ᾽ ἐμᾶς εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, ὁποῦ ἐμβῆκε καὶ εὐγῆκεν εἰς ἐμᾶς ὁ αὐθέντης ὁ Ἰησοῦς,

22 Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἕως τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἀνελήφθη ἀπὸ ἐμᾶς, ἕνας ἀπὸ τούτους μαζὺ μετ᾽ ἐμᾶς νὰ γένῃ μάρτυρας τῆς ἀναστάσεώς του.

23 Καὶ ἔβαλλαν δύο, τὸν Ἰωσὴφ ὁποῦ ἐκαλεῖτον Βαρσαβᾶς, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετον Ἰοῦστος, καὶ τὸν Ματθίαν.

24 Καὶ προσευχόμενοι εἶπαν· ἐσὺ, ὦ αὐθέντη, ὁποῦ γνωρίζεις ταῖς καρδίαις ὅλωνῶν,

πάντων, ἀνάδειξον ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα ὃν ἐξελέξω,

φανέρωσε ἐκεῖνον ὁποῦ ἐδιάλεξες ἀπὸ τούτους τοὺς δύο τὸν ἕνα,

25 Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

25 Νὰ πάρῃ τὸν λαχνὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης καὶ τῆς ἀποστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπαρέβη ὁ Ἰούδας, νὰ πάγῃ εἰς τὸν τόπον του τὸν ἴδιον.

26 Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.

26 Καὶ ἔρριξαν λαχνοὺς, καὶ ἔπεσεν ὁ λαχνὸς εἰς τὸν Ματθίαν, καὶ συναριθμήθη μαζὺ μὲ τοὺς ἕνδεκα ἀποστόλους.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

ΚΑΙ ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζωμένοι ὁμοψύχως εἰς ἕνα τόπον.

2 Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι.

2 Καὶ παρευθὺς ἔγινε μία βοὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡσὰν νὰ ἤρχουνταν φυσιματία δυνατὴ, καὶ ἐγέμισε τὸ σπῆτι ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθουνταν.

3 Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν.

3 Καὶ τοὺς ἐφάνηκαν γλώσσαις ὁποῦ ἐδιαμοιράζουνταν ὡσὰν φωτία, καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς καθ' ἕνα ἀπ' αὐτούς.

4 Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.

4 Καὶ ἐγέμισαν ὅλοι Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἄρχισαν νὰ λαλοῦν ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα τοὺς ἔδιδε νὰ λαλοῦν.

5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνους

5 Καὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἄνδρες Ἰουδαῖοι εὐλαβεῖς, ἀπὸ κάθε λογῆς ἔθνος

τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

6 Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ συνεχύθη· ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν.

7 Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρῆτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;

ὁποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὸν οὐρανόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἐμαζώχθη τὸ πλῆθος, καὶ ἐσυγχίσθη· ὅτι ἄκουε καθ' ἕνας ὁποῦ ἐσυντυχαίναν τὴν γλῶσσάν του.

7 Καὶ ἐτρόμαζαν ὅλοι καὶ ἐθαύμαζαν, καὶ ἔλεγαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· δὲν εἶναι ὅλοι ἐτοῦτοι ὁποῦ συντυχαίνουν Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἐμεῖς τοὺς ἀκούομεν πᾶσα ἕνας τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννηθήκαμεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσι τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Τὴν Φρυγίαν καὶ Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ὁποῦ εἶναι ἀγνάντια εἰς τὴν Κυρήνην· καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οἱ ξένοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρητικοὶ καὶ Ἀράπηδες, γροικοῦμεν ὁποῦ λέγουν αὐτοὶ μὲ ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδικαῖς μας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν περισσὰ καὶ ἀποροῦσαν, λέγοντες ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Τί θέλει νὰ εἶναι ἐτοῦτο;

13 Ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον· Ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί.

14 Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.

15 Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς) ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται.

18 Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.

19 Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

13 Καὶ ἄλλοι ἀναμπαίζοντες ἔλεγαν· ὅτι εἶναι μεστωμένοι.

14 Καὶ ὁ Πέτρος ἐστάθη μαζὺ μὲ τοὺς ἕνδεκα, καὶ ἐσήκωσε τὴν φωνήν του, καὶ τοὺς εἶπεν· ὦ ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ ἐσεῖς ὅλοι ὅπου κατοικᾶτε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἂς εἶναι γνώριμον ἐτοῦτο εἰς τοῦ λόγου σας, καὶ ἀκούσετε τὰ λογιά μου.

15 Διατὶ ὄχι, καθὼς ἐσεῖς λογιάζετε, ἐτοῦτοι μεθοῦσι· διατὶ ἀκόμι τρίτη ὥρα εἶναι τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς) θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς πᾶσαν σάρκα· καὶ θέλουν προφητεύσει οἱ υἱοί σας καὶ αἱ θυγατέραις σας, καὶ οἱ νεανίσκοι σας θέλουν εἰδῆ ὁράσεις, καὶ οἱ γεροντώτεροί σας θέλουν ἐνυπνιασθῆ ἐνύπνια.

18 Καὶ θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εἰς τοὺς δούλους μου καὶ εἰς ταῖς δούλαις μου, καὶ θέλουν προφητεύσει.

19 Καὶ θέλω δώσει τέρατα ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ σημάδια κάτω εἰς τὴν γῆν, αἷμα καὶ φωτία καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

20 Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.

21 Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι᾽ αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,

23 Τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε.

24 Ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ.

25 Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντὸς, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου· ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ᾽ ἐλπίδι,

20 Ὁ ἥλιος θέλει γυρίσει εἰς σκότος, καὶ τὸ φεγγάρι εἰς αἷμα, πρὸ τοῦ παρὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ λαμπρά.

21 Καὶ θέλει εἶσθαι, ὅποιος ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῇ.

22 Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσετε ἐτοῦτα τὰ λόγια· τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα φανερωμένον εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ δύναμαις καὶ μὲ τέρατα καὶ μὲ σημάδια, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε διὰ μέσου αὐτοῦ ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς, καθὼς τὰ ἰξεύρετε καὶ ἐσεῖς·

23 Ἐτοῦτον δεδομένον μὲ τὴν ὡρισμένην βουλὴν καὶ μὲ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ πιάνοντές τον ἐσεῖς, καὶ διὰ μέσου ἀνόμων ἀνδρῶν σταυρώνοντές τον, τὸν ἐσκοτώσετε·

24 Τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύωντας τοὺς πόνους τοῦ θανάτου· εἰς ὅσον δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν κρατῇ ὁ θάνατος.

25 Διατὶ καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει δι᾽ αὐτόν· ἐπρόβλεπα τὸν αὐθέντην πάντοτε ὀμπροστά μου, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν δεξιάν μου, διὰ νὰ μὴν σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου εὐφράνθη, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἠγαλλιάσθη· καὶ ἀκόμι καὶ τὸ κορμί μου θέλει κατοικήσει μὲ ἐλπίδα·

27 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

28 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.

29 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐστιν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

30 Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν, καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,

31 Προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.

32 Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.

33 Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς, τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.

34 Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς

27 Διατὶ δὲν θέλεις ἀφήσει τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ θέλεις δώσει τὸν ὅσιόν σου νὰ εἴδῃ διαφθοράν.

28 Ἔκαμές με νὰ γνωρίσω ταῖς στράταις τῆς ζωῆς· θέλεις μὲ γεμίσει χαρὰν διὰ μέσου τοῦ προσώπου σου.

29 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἠμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν μετὰ παῤῥησίας εἰς ἐσᾶς διὰ τὸν πατριάρχην Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἀπέθανε καὶ ἐθάπτη, καὶ τὸ μνῆμά του εἶναι εἰς ἐμᾶς ἕως τὴν ἡμέραν ἐτούτην.

30 Ὄντας λοιπὸν προφήτης, καὶ ἠξεύροντας ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ὤμωσεν ὅρκον, ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς μέσης του νὰ ἀναστήσῃ τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, καὶ νὰ τὸν καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον του,

31 Προγνωρίζωντας ἐλάλησε διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἀπόμεινεν ἡ ψυχή του εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ τὸ κορμί του εἶδε διαφθοράν.

32 Ἐτοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, τοῦ ὁποίου ὅλοι ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες.

33 Ἐκεῖνος λοιπὸν ἔσοντας νὰ ὑψωθῇ μὲ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ τάξιμον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐξέχεεν ἐτοῦτο ὁποῦ βλέπετε καὶ ἀκούετε ἐσεῖς τώρα.

34 Διατὶ ὁ Δαβὶδ δὲν ἀ-

τοὺς οὐρανούς· λέγει δὲ αὐτός· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

36 Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραήλ, ὅτι Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου πνεύματος.

39 Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

40 Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

41 Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ,

ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανούς· ἀμὴ αὐτὸς λέγει· εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ὁποῦ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ἀποκατωπάτημα εἰς τὰ ποδάριά σου.

36 Ἂς γνωρίζῃ λοιπὸν ὅλον τὸ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ μὲ ἀσφάλειαν, ὅτι ἐτοῦτον τὸν Ἰησοῦν (τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐσταυρώσετε) ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμεν αὐθέντην καὶ Χριστόν.

37 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν ἐκατανύχθη ἡ καρδία τους, καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· τί νὰ κάμωμεν, ὦ ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Καὶ ὁ Πέτρος τοὺς εἶπε· μετανοήσετε, καὶ ἂς βαπτισθῇ καθ' ἕνας ἀπὸ σᾶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν· καὶ θέλετε πάρει τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

39 Διατὶ εἰς ἐσᾶς εἶναι τὸ τάξιμον καὶ εἰς τὰ παιδιά σας, καὶ εἰς ὅλους τοὺς μακρυνοὺς, ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεός μας.

40 Καὶ μὲ ἄλλα λόγια περισσότερα τοὺς ἐμαρτύρα, καὶ τοὺς ἐπαρακίνα, λέγωντας· φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν διεστραμμένην.

41 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐδέχθηκαν τὸν λόγον με μετὰ χαρᾶς,

ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καὶ ταῖς προσευχαῖς.

43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος· πολλά τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο.

44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι, καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.

46 Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,

47 Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ἐβαπτίσθησαν· καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπροστέθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κοντὰ τρεῖς χιλιάδες ψυχαῖς.

42 Καὶ ἐκαρτεροῦσαν εἰς τὴν διδαχὴν τῶν ἀποστόλων, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸ κόψιμον τοῦ ψωμίου, καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς.

43 Καὶ κάθε ψυχὴ ἐφοβᾶτον· καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἐγίνουνταν διὰ μέσου τῶν ἀποστόλων.

44 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπίστευσαν ἦταν εἰς ἕνα τόπον, καὶ εἶχαν ὅλα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους τὰ ἐπουλοῦσαν, καὶ τὰ ἐμοίραζαν εἰς ὅλους, ὅ, τι καὶ ἂν ἤθελε χρειασθῇ κάθε ἕνας.

46 Καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐστέκουνταν εἰς τὸ ἱερὸν ὁμοψύχως, καὶ κόπτοντες ψωμὶ ἀπὸ σπῆτι εἰς σπῆτι, ἐμεταλάμβανον τροφὴν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἁπλὴν καρδίαν.

47 Ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες παῤῥησίαν καὶ χάριν εἰς ὅλον τὸν λαόν. καὶ ὁ Κύριος ἐπρόστειθεν πᾶσα ἡμέρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνους ὁποῦ ἔμελλαν νὰ σωθοῦσι.

Κεφ. γ'. 3

ΕΠΙ' τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐννάτην.

2 Καί τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐβαστάζετο· ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν.

4 Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς.

5 Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν.

6 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειραι καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά.

ΚΑΙ' ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβαιναν μαζὺ εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐννάτην.

2 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, ὁποῦ ἦτον κουτζὸς ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του, τὸν ἐσήκωναν, τὸν ὁποῖον τὸν ἔβαναν κάθε ἡμέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην ὡραίαν, νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἐμβίνασιν εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ὁποῦ ἐμέλλασι νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸ ἱερὸν, ἐζήτα ἐλεημοσύνην.

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἀτενίζωντας εἰς αὐτὸν μαζὺ μὲ τὸν Ἰωάννην, εἶπε· στοχάσου εἰς ἡμᾶς.

5 Καὶ ἐκεῖνος εἶχε τὰ μάτιά του εἰς αὐτοὺς, ἀναμένωντας νὰ πάρῃ τίποτες ἀπ' αὐτούς.

6 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· ἀσήμι καὶ χρυσάφι δὲν ἔχω· ἀμὴ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχω, ἐκεῖνο σοῦ δίδω· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι τὸν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς ἐστεριώθηκαν ἡ πατούναις του, καὶ οἱ ἀστραγάλοι του.

8 Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη,
καὶ περιεπάτει· καὶ εἰσῆλθε
σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν, περι-
πατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ
αἰνῶν τὸν Θεόν.
9 Καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ
λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦν-
τα τὸν Θεόν·
10 Ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν
ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημο-
σύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὡ-
ραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐπλή-
σθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως
ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.
11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος
χωλοῦ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην,
συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς
ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ
Σολομῶντος ἔκθαμβοι.
12 Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρί-
νατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες
Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ
τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς
ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πε-
ποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐ-
τόν;
13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν
πατέρων ὑμῶν ἐδόξασε τὸν
παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς
παρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε
αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου,

8 Καὶ πηδῶντας ἐστάθη, καὶ
ἐπεριπάτει· καὶ ἐμβῆκε μαζὺ
μετ' αὐτοὺς εἰς τὸ ἱερὸν, περι-
πατῶντας καὶ πηδῶντας καὶ
ὑμνῶντας τὸν Θεόν.
9 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν εἶ-
δεν ὅπου ἐπεριπάτει καὶ ὕμνει
τὸν Θεόν.
10 Καὶ τὸν ἐγνώριζαν πῶς
ἦτον ἐκεῖνος ὅπου ἐκάθουνταν
εἰς τὴν ὡραίαν πύλην τοῦ ἱεροῦ
ζητῶντας ἐλεημοσύνην· καὶ
πολλὰ ἐθαύμασαν, καὶ ἔγιναν
ἐκστατικοὶ εἰς ἐκεῖνο ὅπου τοῦ ἐ-
συνέβη.
11 Καὶ ὁ κουτζὸς ὅπου ἰα-
τρεύθη ἔμεινεν ἀχώριστος ἀ-
πὸ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, καὶ
ὁ λαὸς ὅλος ὄντας ἐκπεπλη-
γμένος ἔτρεξεν εἰς αὐτοὺς εἰς
τὴν καμάραν ὅπου ἐκράζετον
τοῦ Σολομῶντος.
12 Καὶ ὁ Πέτρος ὡσὰν εἶδεν
ἐτοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν λαόν· ὦ ἄν-
δρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμά-
ζετε εἰς ἐτοῦτο, ἢ τί ἀτενίζε-
τε εἰς ἐμᾶς, ὡσὰν νὰ τὸ ἐ-
κάμαμε μὲ δύναμιν ἢ εὐσέ-
βειαν ἰδικήν μας νὰ περιπατῇ
αὐτός.
13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν
πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸ παι-
δί του τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον
ἐσεῖς τὸν ἐπαραδώκετε, καὶ τὸν
ἀρνηθήκετε ἔμπροστα εἰς τὸ

κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν.

14 Ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν.

15 Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν·

16 Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δὶ αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

17 Καὶ νῦν, ἀδελφοὶ, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν.

18 Ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν οὕτω.

19 Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε, εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας· ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου,

20 Καὶ ἀποστείλῃ τὸν προ-

πρόσωπον τοῦ Πιλάτου, ὁποῦ ἔκρινεν ἐκεῖνος νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

14 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀρνηθήκετε τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον, καὶ ἐζητήσετε νὰ σᾶς χαρίσουν ἕνα ἄνδρα φονέα.

15 Καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς τὸν ἐσκοτώσετε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἀπὸ τοὺς νεκρούς· τοῦ ὁποίου ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες·

16 Καὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὀνόματός του, τὸ ὄνομά του ἐστερέωσεν ἐτοῦτον, τὸν ὁποῖον βλέπετε καὶ ἠξεύρετε· καὶ ἡ πίστις ὁποῦ εἶναι δὶ αὐτοῦ τοῦ ἔδωκεν ἐτούτου τὴν ὑγείαν ὅλου τοῦ σώματος, ὀμπροστὰ εἰς ὅλους σας.

17 Καὶ τώρα, ἀδελφοὶ, ἠξεύρω, ὅτι μὴν ἠξεύροντες τὸ ἐκάμετε, καθὼς καὶ οἱ ἄρχοντές σας.

18 Ἀμὴ ὁ Θεὸς ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπροεῖπε διὰ μέσου τοῦ στόματος ὅλων τῶν προφητῶν του, νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, ἔτζι τὰ ἐτελείωσεν.

19 Μετανοήσετε λοιπὸν καὶ γυρίσετε, διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ ἁμαρτίαις σας· διὰ νὰ ἔλθουν καιροὶ παρηγορίας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ νὰ στείλῃ ἐκεῖνον ὁποῦ ἦτον προτίτερα κηρυ-

κεκηρυγμένον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστόν,

21 Ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ' αἰῶνος.

22 Μωσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν· Ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς·

23 Ἔσται δὲ, πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

24 Καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ προκατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας.

25 Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ. Καὶ τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

26 Ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

γμένον εἰς ἐσᾶς, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

21 Τὸν ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὸν ἔχῃ ὁ οὐρανὸς, ἕως τὸν καιρὸν ὁποῦ νὰ ἀποκατασταθοῦν ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος ὅλων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

22 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς πατέρας· ὅτι ὁ αὐθέντης ὁ Θεός σας θέλει σᾶς ἀναστήσει ἕνα προφήτην ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας, ὡσὰν ἐμένα· αὐτονοῦ νὰ ἀκούσετε εἰς ὅλα ὅσα λαλήσῃ εἰς ἐσᾶς·

23 Καὶ πᾶσα ψυχὴ ὁποῦ νὰ μὴν ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θέλει ἐξολοθρευθῆ ἀπὸ τὸν λαόν.

24 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ καὶ ἐδῶθεν, ὅσοι ἐλάλησαν, ἐπροεῖπαν καὶ ταῖς ἡμέραις ἐτούταις.

25 Ἐσεῖς εἶσθε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας μας, λέγοντας εἰς τὸν Ἀβραάμ· καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου θέλουν εὐλογηθῆ ὅλαις ἡ γενεαῖς τῆς γῆς.

26 Ὁ Θεὸς πρῶτον ἀνέστησεν εἰς ἐσᾶς τὸ παιδί του τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἔστειλεν νὰ σᾶς εὐλογᾷ, γυρίζοντας καθένας ἀπὸ ταῖς πονηρίαις σας.

Κεφ. δ'. 4.

ΛΑλούντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν, ἐπίστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,

2 Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.

4 Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε.

5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἱερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄνναν τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ.

7 Καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ, ἐπυνθάνοντο· Ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;

8 Τότε Πέτρος πλησθεὶς πνεύματος ἁγίου εἶπε πρὸς αὐ-

ΚΑΙ᾽ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυντύχεναν αὐτοὶ ἐτοῦτα τὰ λόγια εἰς τὸν λαὸν, ἔφθασαν εἰς αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,

2 Λυπημένοι πολλὰ διατὶ ἐδίδασκαν αὐτοὶ τὸν λαὸν, καὶ ἐκήρυτταν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἔβαλαν τὰ χέρια τους ἀπάνω τους, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν ἕως τὴν αὔριον· διατὶ τότε ἦτον βράδι.

4 Καὶ πολλοὶ ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ ἄκουσαν τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀνδρῶν ἔγινεν ἕως πέντε χιλιάδες.

5 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμαζώχθηκαν οἱ ἄρχοντές τους καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ Καϊάφας καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσοι ἦσαν ἀπὸ γένος ἀρχιερατικόν.

7 Καὶ ἔστησάν τους εἰς τὸ μέσον, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν· μὲ ποίαν δύναμιν ἢ εἰς ποῖον ὄνομα ἐκάμετε τοῦτο ἐσεῖς;

8 Τότε ὁ Πέτρος ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου, καὶ τοὺς εἶπεν·

τοὺς· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ·

9 Εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται,

10 Γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.

11 Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας·

12 Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παῤῥησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν·

14 Τὸν δὲ ἄνθρωπον βλέποντες σὺν αὐτοῖς ἑστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.

ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ,

9 Ἐπειδὴ ἐμεῖς σήμερον ἐξεταζόμεσθε διὰ εὐεργεσίαν ἀνθρώπου ἀσθενημένου, μὲ τί τρόπον ἐτοῦτος ἰατρεύθη·

10 Ἂς εἶναι γνώριμον εἰς ὅλους ἐσᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὁποῦ ἐσεῖς ἐσταυρώσετε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, εἰς τοῦτο (λέγω) τὸ ὄνομα ἐτοῦτος παρασταίνεται γερὸς ὀμπροστά σας.

11 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ λίθος ὁποῦ ἐκαταφρονέθη ἀπὸ σᾶς τοὺς οἰκοδόμους, καὶ ἔγινεν κεφαλὴ τῆς γωνίας.

12 Καὶ δὲν εἶναι σωτηρία εἰς ἄλλον κανένα· διατὶ δὲν εἶναι ἄλλο ὄνομα ἀπὸ κάτω εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποῦ νὰ ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸ ὁποῖον κάμνει χρεία νὰ σωθοῦμεν.

13 Καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι τὴν παῤῥησίαν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαμβάνοντες ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζαν· καὶ ἐγνώρισάν τους πῶς εἶχαν σταθῆ προτήτερα μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

14 Καὶ βλέποντες τὸν ἄνθρωπον τὸν ἰατρεμένον ὁποῦ ἐστέκουντον μαζὺ μετ' αὐτοὺς, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐναντιωθοῦσι τίποτες.

15 Κελεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἔξω τοῦ Συνεδρίου ἀπελθεῖν, συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους,

15 Ἀμὴ ἔστοντας νὰ τοὺς προστάξουν νὰ εὔγουν ἔξω ἀπὸ τὴν σύνοδον, ἐσυμβουλεύθηκαν ἀνάμεσά τους,

16 Λέγοντες· Τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον γέγονε δι' αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ φανερὸν, καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι.

16 Λέγοντες· τί να τοὺς κάμωμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐτούτους; διατὶ, ὅτι πῶς νὰ ἔγινε διὰ μέσου αὐτῶν σημάδι γνώριμον, εἰς ὅλους εἶναι φανερὸν ἐτούτους ὁποῦ κατοικοῦν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρνηθοῦμεν·

17 Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.

17 Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν διασκορπισθῇ περισσότερον τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν λαὸν, νὰ τοὺς φοβερίσωμεν νὰ μὴν λαλοῦσι πλέον εἰς τὸ ὄνομα ἐτοῦτο εἰς κανένα ἄνθρωπον.

18 Καὶ καλέσαντες αὐτοὺς, παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

18 Καὶ ἐκράξαντες, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλαν καθόλου μὴ δὲ νὰ λέγουσι, μηδὲ νὰ διδάσκουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

19 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς, εἶπον· Εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ, κρίνατε·

19 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, καὶ τοὺς εἶπαν· ἂν εἶναι δίκαιον ὁμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀκούωμεν ἐσᾶς περισσότερον παρὰ τὸν Θεὸν, κρίνετέ το·

20 Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς, ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν, μὴ λαλεῖν.

20 Ἐμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν, νὰ μὴν λαλοῦμεν ἐκεῖνα, ὁποῦ εἴδαμεν καὶ ἀκούσαμεν.

21 Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτοὺς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσωνται αὐτοὺς, διὰ τὸν λαόν· ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·

21 Καὶ ἐκεῖνοι ἔστοντας νὰ τοὺς μεταφοβερίσουν τοὺς ἀπόλυσαν, διατὶ δὲν εὑρίσκασιν τίποτες ἀφορμὴν πῶς νὰ τοὺς τιμωρήσουν διὰ τὸν λαόν· ὅτι ὅλοι ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε·

22 Ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.

23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους, καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.

24 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

25 Ὁ διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ παιδός σου εἰπών· Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

26 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

27 Συνήχθησαν γὰρ ἐπ' ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρώδης τε καὶ Πόντιος Πιλάτος, σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραὴλ,

28 Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι.

22 Διατὶ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ σημεῖον ἐτοῦτο τῆς ἰατρείας, ἤτον περισσότερον παρὰ σαράντα χρονῶν.

23 Καὶ ὡσὰν ἀπολύθηκαν ἦλθαν εἰς τοὺς ἰδικούς τους, καὶ εἶπαν ὅσα τοὺς εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ὅλοι μὲ μίαν ψυχὴν ἐσήκωσαν φωνὴν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπαν· ὦ δέσποτα, ἐσὺ ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά·

25 Ἐσὺ ὁποῦ (μὲ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον) εἶπες διὰ μέσου τοῦ στόματος τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός σου· διατί ἐσυγχίσθηκαν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ ἐμελετήσασιν εὔκαιρα;

26 Ἐπαραστάθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες ἐμαζώχθηκαν ἐπιταυτοῦ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ του.

27 Διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἐμαζώχθηκαν εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην ἐναντία τοῦ ἁγίου παιδός σου τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχρισες, καὶ ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος, μὲ τὰ ἔθνη καὶ μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Ἰσραὴλ,

28 Νὰ κάμουσιν ὅσα προώρισε τὸ χέρι σου καὶ ἡ βουλή σου νὰ γένουν.

29 Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν τὸν λόγον σου,

30 Ἐν τῷ τὴν χεῖρά σου ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν, καὶ σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός σου Ἰησοῦ.

31 Καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παῤῥησίας.

32 Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία· καὶ οὐδ᾽ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ᾽ ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά.

33 Καὶ μεγάλῃ δυνάμει ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς.

34 Οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων,

35 Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων· διεδί-

29 Καὶ τώρα, αὐθέντη, στοχάσου εἰς τοὺς φοβερισμούς τους, καὶ δὸς εἰς τοὺς δούλους σου νὰ λαλοῦσι τὸν λόγον σου μὲ κάθε λογῆς παῤῥησίαν,

30 Ἁπλώνωντας τὸ χέρι σου εἰς ἰατρείαν, καὶ νὰ γίνονται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ μέσου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός σου τοῦ Ἰησοῦ.

31 Καὶ ὡσὰν ἐπαρακάλεσαν, ὁ τόπος ὅλος ἐσαλεύθη ἐκεῖ ὅπου ἦταν μαζωμένοι· καὶ ἐγέμισαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μὲ παῤῥησίαν.

32 Καὶ τὸ πλῆθος ὅπου ἐπίστευσεν, ἦταν ἡ καρδία τους καὶ ἡ ψυχή τους μία· καὶ οὐδὲ κανένας ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του ἔλεγεν νὰ εἶναι τίποτες ἰδικόν του, ἀλλὰ ὅλα ἦταν εἰς αὐτοὺς κοινά.

33 Καὶ οἱ ἀπόστολοι μὲ μεγάλην δύναμιν ἐπαράδιδαν τὸ μαρτύριον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ χάρις μεγάλη ἦτον εἰς ὅλους αὐτούς.

34 Διατὶ οὐδὲ κανένας ἦτον ἐνδεὴς εἰς αὐτούς· καὶ ὅσοι ἦταν κτήτορες τόπων ἢ σπητίων, ἐπουλοῦσαν καὶ ἔφερναν ταῖς τιμαῖς ἐκεινῶν ὅπου ἐπουλοῦνταν·

35 Καὶ τὰ ἔῤῥιχναν εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων· καὶ ἐ-

δοτο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν τις χρείαν εἶχεν.

δίδονται εἰς καθένα καθὼς τοῦ ἔκαμνε χρεία.

36 Ἰωσῆς δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, (ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, υἱὸς παρακλήσεως) λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει,

36 Καὶ ὁ Ἰωσῆς, ὁποῦ ἐκαλέσθη ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους Βαρνάβας, τὸ ὁποῖον μεθερμηνεύεται υἱὸς παρηγορίας, ὤντας Λευΐτης, τὸ γένος του Κύπριος,

37 Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.

37 Εἶχεν ἕνα χωράφι, καὶ τὸ ἐπούλησε, καὶ ἔφερε τὰ ἄσπρα, καὶ τὰ ἔβαλεν σιμὰ εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων.

Κεφ. ε΄. 5.

ΑΝὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι, σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα·

ΚΑὶ κάποιος ἄνθρωπος τὸ ὄνομά του Ἀνανίας, μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν Σαπφείρα ἐπούλησε χωράφι·

2 Καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· καὶ ἐνέγκας μέρος τι, παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν.

2 Καὶ ἐχώρισε διὰ λόγου του μερικὰ ἄσπρα ἀπὸ τὴν τιμήν του, καὶ τὸ ἤξευρεν καὶ ἡ γυναῖκά του· καὶ ἔφερεν ἕνα μέρος, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων.

3 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;

3 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· Ἀνανία, διατί ἐγέμισεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, νὰ εἰπῇς ψέματα εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νὰ ξεχωρίσῃς διὰ λόγου σου ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ χωραφίου;

4 Οὐχὶ μένον, σοὶ ἔμενε, καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.

4 Ἂν τὸ ἐκράτης, δὲν ἦτον εἰς ἐσένα; καὶ ὡσὰν ἐπουλήθη, δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου; διατί ἔβαλλες τοῦτο τὸ πρᾶγμα μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου; δὲν ἐγέλασες ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν Θεόν.

5 Ἀκούων δὲ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους, πεσὼν ἐξέψυξε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

6 Ἀναστάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.

7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν·

8 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· Εἰπέ μοι, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; Ἡ δὲ εἶπε· Ναὶ, τοσούτου.

9 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου, ἐπὶ τῇ θύρᾳ, καὶ ἐξοίσουσί σε.

10 Ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκρὰν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

11 Καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· (καὶ ἦσαν

5 Καὶ ὁ Ἀνανίας ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔπεσε καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ἔγινε μεγάλος φόβος εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ τὰ ἄκουσαν.

6 Καὶ ἐσηκώθηκαν οἱ νέοι, καὶ τὸν ἐσυμμάζωξαν, καὶ εὔγαλαν καὶ ἐπῆγαν καὶ ἔθαψάν τον.

7 Καὶ ἐπέρασαν ἕως τρεῖς ὥραις, καὶ ἡ γυναῖκά του μὴ ἐξεύροντας ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν ἐμβῆκε μέσα.

8 Καὶ ὁ Πέτρος τῆς εἶπεν· εἰπέ μου, ἂν ἐπωλήσετε τὸ χωράφι τόσα ἄσπρα; καὶ ἐκείνη εἶπε· ναὶ, τόσα.

9 Καὶ ὁ Πέτρος τῆς εἶπε· διατί ἐσυμφωνήσετε ἐσεῖς νὰ πειράξετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου; νὰ, τὰ ποδάρια ἐκείνων ὁποῦ ἔθαψαν τὸν ἄνδρα σου, εἰς τὴν θύραν, καὶ θέλουσιν εὐγάλει καὶ ἐσένα.

10 Καὶ παρευθὺς ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν μέσα οἱ νέοι, τὴν εὕρηκαν ἀπεθαμένην, καὶ εὔγαλαν καὶ ἐκείνην καὶ τὴν ἔθαψαν κοντὰ εἰς τὸν ἄνδρα της.

11 Καὶ ἔγινε φόβος μεγάλος εἰς ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἄκουσαν ἐτοῦτα.

12 Καὶ πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνουνταν εἰς τὸν λαὸν διαμέσου τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων·

ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος.

(καὶ μὲ μίαν ψυχὴν ὅλοι εὑρίσκουνταν εἰς τὴν καμάραν τοῦ Σολομῶντος.

13 Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς· ἀλλ᾽ ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός.

13 Καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπίλοιπους κανένας δὲν ἀποκόταν νὰ πάγῃ νὰ σταθῇ κοντᾶ τους· ἀλλὰ ὁ λαὸς τοὺς ἐτίμα μεγάλως.

14 Μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.)

14 Καὶ περισσότερον αὐξάνασιν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ὁποῦ ἐπίστευαν εἰς τὸν Κύριον.)

15 Ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.

15 Εἰς τόσον ὁποῦ εὐγάνασιν ἔξω τοὺς ἀσθενεῖς εἰς ταῖς πλατείαις στράταις, καὶ τοὺς ἔβαναν εἰς μικραῖς κλίναις καὶ κρεββάτια, διὰ νὰ ἐπισκιάσῃ κἂν εἰς κανένα ἀπ᾽ αὐτοὺς ὁ ἴσκιος τοῦ Πέτρου ὅταν περνᾶ.

16 Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλὴμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων· οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

16 Καὶ τὸ πλῆθος τῶν πόλεων ὁποῦ ἦταν τριγύρου ἐμαζώνουνταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐφέρνασι τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπειράζουνταν ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἰατρεύουνταν.

17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, (ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν σαδδουκαίων) ἐπλήσθησαν ζήλου·

17 Καὶ ἐσηκώθη ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ του, ὁποῦ ἦτον ἡ αἵρεσις τῶν σαδδουκαίων, καὶ ἐγέμισαν φθόνον·

18 Καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.

18 Καὶ ἅπλωσαν τὰ χέρια τους εἰς τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔβαλάν τους εἰς φύλαξιν κοινήν.

19 Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς· ἐξαγαγών τε αὐτοὺς, εἶπε·

19 Ἀμὴ ἄγγελος Κυρίου τὴν νύκτα ἄνοιξε ταῖς θύραις τῆς φυλακῆς· καὶ εὔγαλέν τους ἔξω, καὶ εἶπε·

20 Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

21 Ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκον. Παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἀχθῆναι αὐτούς.

22 Οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ· ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν,

23 Λέγοντες· Ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὕρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ἑστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν· ἀνοίξαντες δὲ, ἔσω οὐδένα εὕρομεν.

24 Ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὅ, τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διηπόρουν περὶ αὐτῶν, τί ἂν γένοιτο τοῦτο.

25 Παραγενόμενος δέ τις ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, λέγων· Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οὓς ἔθεσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἑστῶτες, καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν.

26 Τότε ἀπελθὼν ὁ στρατη-

20 Παγένετε, καὶ σταθέντες λαλήσετε εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὸν λαὸν ὅλα τὰ λόγια ἐτούτης τῆς ζωῆς.

21 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκαν. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτὸν, ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ ὅλην τὴν σύναξιν τῶν γερόντων τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ τοὺς φέρουν.

22 Καὶ οἱ ὑπηρέται ὡσὰν ἐπῆγαν, δὲν τοὺς εὑρῆκαν εἰς τὴν φυλακήν· ἀμὴ γυρίζοντες ἀνέφεραν,

23 Λέγοντες· ὅτι τὴν φυλακὴν τὴν εὑρήκαμεν σφαλισμένην πολλὰ φυλαγμένα, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ὁποῦ ἐστέκουνταν ὀμπροστὰ εἰς ταῖς θύραις· ἀμὴ ὡσὰν ἀνοίξαμεν, δὲν ηὕραμεν μέσα κανένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν τὰ λόγια ἐτοῦτα ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀποροῦσαν δι' αὐτοὺς, πῶς θέλει καταντήσει ἐτοῦτο (τὸ πρᾶγμα).

25 Καὶ κάποιος ἐπῆγε καὶ τοὺς εἶπε· ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἐβάλλετε εἰς τὴν φυλακὴν, νά τους ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ ἱερὸν καὶ στέκουνται καὶ διδάσκουν τὸν λαόν.

26 Τότε ἐπῆγεν ὁ στρατηγὸς

γὸς σὺν τοῖς ὑπηρέταις, ἤγαγεν αὐτοὺς, οὐ μετὰ βίας· (ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν.)

27 Ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιερεὺς,

28 Λέγων· Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ, πεπληρώκατε τὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν, καὶ βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς, διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

31 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.

33 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες διεπρίοντο, καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτούς·

μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τοὺς ἔφερε, ὄχι στανικῶς. (διατὶ ἐφοβοῦνται τὸν λαὸν, νὰ μὴν τοὺς λιθάσουν.)

27 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἔφεραν, τοὺς ἔστησαν εἰς τὸ συνέδριον· καὶ τοὺς ἐρώτησεν ὁ ἀρχιερεὺς,

28 Καὶ εἶπε· δὲν σᾶς ἐπαραγγείλαμεν ἐμεῖς παντελῶς νὰ μὴν διδάσκετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο; καὶ νὰ, ἐσεῖς ὡραμάνα ἐγεμίσετε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν διδαχήν σας, καὶ βούλεσθε νὰ ῥίξετε ἀπάνω μας τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου.

29 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ εἶπαν· κάμνει χρεία περισσότερον νὰ ὑπακούῃ τινὰς τοῦ Θεοῦ παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας ἀνάστησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὸν ἐσκοτώσετε, μὲ τὸ νὰ τὸν κρεμάσετε εἰς τὸ ξύλον.

31 Ὁ Θεὸς ἐτοῦτον τὸν ὕψωσε μὲ τὴν δεξιάν του (καὶ τὸν ἔκαμεν) ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα, νὰ δώσῃ μετάνοιαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν μάρτυρες αὐτουνοῦ ἐτούτων τῶν λόγων, καὶ ἀκόμι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοῦ ὑπακούουσιν.

33 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὰ ἄκουσαν, ἔτριζαν τὰ δόντιά τους, καὶ ἐσυμβουλεύοντο νὰ τοὺς φονεύσουν.

34 Ἀναϛὰς δέ τις ἐν τῷ συνεδρίῳ φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τὰς ἀποϛόλους ποιῆσαι·

35 Εἶπέ τε πρὸς αὐτάς· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, τί μέλλετε πράσσειν.

36 Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέϛη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς ἀνῃρέθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διελύθησαν, καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.

37 Μετὰ τοῦτον ἀνέϛη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἀπέϛησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω αὐτοῦ· κἀκεῖνος ἀπώλετο, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διεσκορπίσθησαν.

38 Καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀπόϛητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ ἐάσατε αὐτάς· ὅτι ἐὰν ᾖ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται·

39 Εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐϛιν, οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτὸ, μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε.

34 Ἀλλὰ ἐσηκώθη μέσα εἰς τὴν σύναξιν ἕνας φαρισαῖος, τὸ ὄνομά του Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τιμημένος εἰς ὅλον τὸν λαὸν, καὶ ἐπρόϛαξε νὰ εὐγάλουν ἔξω καμπόσον τοὺς ἀποϛόλους·

35 Καὶ εἶπέν τους· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ϛοχασθῆτε, τί μέλλετε νὰ κάμετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐτούτους.

36 Διατὶ προτίτερα ἀπὸ ταύταις ταῖς ἡμέραις ἐσηκώθη ὁ Θευδᾶς, λέγωντας τοῦ λόγου του, πῶς νὰ εἶναι κάποιος μέγας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκολλήθηκαν ἄνδρες ἕως τετρακόσιοι τὸν ἀριθμόν· ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθη, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπίϛευαν, ἐσκορπίσθηκαν, καὶ ἐγίνηκαν οὐδετίποτες.

37 Καὶ ὕϛερα ἀπὸ τοῦτον ἐσηκώθη ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἔσυρε λαὸν ἀρκετὸν ὀπίσω του· καὶ ἐχαλάσθη καὶ ἐκεῖνος, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπίϛευαν, ἐσκορπίσθηκαν.

38 Καὶ τῶρα σᾶς λέγω, λείπετε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, καὶ ἀφῆτε τους· καὶ ἂν εἶναι ἡ βουλὴ ἐτούτη ἢ τὸ ἔργον ἐτοῦτο ἀπὸ ἀνθρώπους, θέλει χαλασθῇ·

39 Ἀμὴ ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ χαλάσετε, μήπως καὶ εὑρεθῆτε καὶ θεομάχοι.

2 X

40 Ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ· καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους, δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.

41 Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι·

42 Πᾶσάν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ᾽ οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

40 Καὶ ἐκαταπείσθηκαν εἰς αὐτόν· καὶ ἐκάλεσαν τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἔδειραν, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλαν νὰ μὴν λαλοῦν πλέον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοὺς ἀπόλυσαν.

41 Καὶ οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἐπάγεναν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς συνόδου μὲ χαράν, ὅτι ἐκαταξιώθηκαν νὰ ἀτιμασθοῦν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

42 Καὶ ὅλαις ταῖς ἡμέραις δὲν ἔπαυαν νὰ διδάσκουν, καὶ νὰ εὐαγγελίζουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εἰς τὰ σπήτια.

Κεφ. ϛʹ. 6.

ἘΝ δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.

2 Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις.

3 Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης.

4 Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ

ΚΑῚ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὡσὰν ἐπλήθυναν οἱ μαθητάδες, ἐγόγγυζαν οἱ Ἑλληνισταὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι αἱ χῆραίς τους ἐπαραβλέπουνταν εἰς τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν.

2 Καὶ οἱ δώδεκα ἐπροσκάλεσαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπαν· δὲν μᾶς πρέπει νὰ ἀφίνωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπηρετοῦμεν τράπεζαις.

3 Προμηθεύσετε λοιπὸν ἀπὸ λόγου σας ἑπτὰ ἄνδρας, ἀδελφοί, ὁποῦ νὰ εἶναι μαρτυρημένοι, γεμάτοι ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θέλομεν καταστήσει εἰς τὴν χρείαν ἐτούτην.

4 Καὶ ἐμεῖς θέλομεν εὑρί-

καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγυ προσκαρτερήσομεν.

5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθυς· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίυ, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα.

6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερυσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκυον τῇ πίστει.

8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητῦντες τῷ Στεφάνῳ.

10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

11 Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας

σκεσθαι εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῦ λόγυ.

5 Καὶ ἄρεσεν ὁ λόγος ὀμπροστὰ εἰς ὅλον τὸ πλῆθος· καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνθρωπον γεμάτον ἀπὸ πίστιν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ τὸν Φίλιππον, καὶ τὸν Πρόχορον, καὶ τὸν Νικάνορα, καὶ τὸν Τίμωνα, καὶ τὸν Μπαρμενᾶν, καὶ τὸν Νικόλαον τὸν Ἀντιοχέα τὸν προσήλυτον.

6 Τὺς ὁποίυς ἔστησαν ὀμπροστὰ εἰς τὺς ἀποστόλυς· καὶ ὡσὰν ἐπροσευχήθηκαν, ἔβαλλαν ἀπάνω τυς τὰ χέρια τυς.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεῦ ηὐξάνετον, καὶ ὁ ἀριθμὺς τῶν μαθητῶν ἐπλήθυνεν καλὰ πολλὰ μέσα εἰς τὴν Ἱερυσαλήμ· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τὺς ἱερεῖς ὑπακύασιν εἰς τὴν πίστιν.

8 Καὶ ὁ Στέφανος μὲ τὸ νὰ εἶναι γεμάτος πίστιν καὶ δύναμιν ἔκαμνε μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸν λαόν.

9 Καὶ ἐσηκώθηκαν κάποιοι ἀπὸ τὴν συναγωγὴν ὁπῦ ἐλέγετον τῶν Λιβερτίνων, καὶ ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ ἀπὸ ἐκείνυς ὁπῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Κιλικίαν καὶ Ἀσίαν, καὶ ἐφιλονεικῦσαν μὲ τὸν Στέφανον.

10 Καὶ δὲν ἐδύνοντάν νὰ ἀντισταθῦσι τὴν σοφίαν καὶ τὸ Πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐλάλει.

11 Τότε ἔβαλλαν κρυφὰ ἄν-

λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ
λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα
εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν.

12 Συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν
καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς
γραμματεῖς· καὶ ἐπιστάντες συν-
ήρπασαν αὐτὸν, καὶ ἤγαγον
εἰς τὸ συνέδριον.
13 Ἔστησάν τε μάρτυρας
ψευδεῖς, λέγοντας· Ὁ ἄνθρωπος
οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσ-
φημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ
ἁγίου τούτου καὶ τοῦ νόμου.

14 Ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέ-
γοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος
οὗτος καταλύσει τὸν τόπον,
τοῦτον, καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ
παρέδωκεν ὑμῖν Μωϋσῆς.

15 Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐ-
τὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν
τῷ συνεδρίῳ, εἶδον τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου.

δρας ὁποῦ ἔλεγαν, ὅτι ἀκούσα-
μεν ἀπ' αὐτὸν ὁποῦ ἐλάλει λό-
για βλάσφημα εἰς τὸν Μωϋσῆν
καὶ εἰς τὸν Θεόν.
12 Καὶ ἐπαρακίνησαν τὸν
λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ
τοὺς γραμματεῖς· καὶ ἦλθαν
καὶ τὸν ἅρπαξαν, καὶ τὸν
ἔφεραν εἰς τὴν σύναξιν.
13 Καὶ ἔβαλλαν μάρτυρες
ψεύσταις, ὁποῦ ἔλεγαν· ἐτοῦτος
ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει νὰ
λαλῇ λόγια βλάσφημα ἐναν-
τία τοῦ ἁγίου τόπου ἐτούτου, καὶ
τοῦ νόμου.
14 Διατὶ ἀκούσαμεν αὐτὸν
ὁποῦ ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐτοῦ-
τος ὁ Ναζωραῖος θέλει χαλά-
σει ἐτοῦτον τὸν τόπον, καὶ θέλει
ἀλλάξει ταῖς τάξαις ὁποῦ μᾶς
ἐπαράδωκεν ὁ Μωϋσῆς.
15 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐκάθουν-
ταν εἰς τὴν σύναξιν, ἀναν-
τράνισαν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδαν
τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν πρόσω-
πον ἀγγέλου.

Κεφ. ζ'. 7.

ΕΙ͂ΠΕ δὲ ὁ ἀρχιερεύς· Εἰ
ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει;

2 Ὁ δὲ ἔφη· Ἄνδρες ἀδελ-
φοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. Ὁ
Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ
ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσο-
ποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι
αὐτὸν ἐν Χαῤῥάν·

ΚΑῚ ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν εἰς τὸν
Στέφανον· ἀνίσως καὶ τά-
χα εἶναι τέτοιας λογῆς ἐτοῦτα;
2 Καὶ ὁ Στέφανος εἶπεν· ὦ
ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες,
ἀκούσατε. ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐφά-
νη εἰς τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβρα-
άμ, (ἀκόμι) ὅταν ἦτον εἰς τὴν
Μεσοποταμίαν, πρὶν παρὰ νὰ
κατοικήσῃ εἰς τὴν Χαῤῥάν·

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω.

4 Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων, κατῴκησεν ἐν Χαῤῥάν. Κἀκεῖθεν, μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε.

5 Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ βῆμα ποδός· καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχεσιν αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ τέκνου.

6 Ἐλάλησε δὲ οὕτως ὁ Θεός· Ὅτι ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσουσιν ἔτη τετρακόσια.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεός. καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται, καὶ λατρεύσουσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

8 Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες, τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο

3 Καὶ εἶπέν του· εὔγα ἀπὸ τὴν γῆν σου καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν σου, καὶ ἔλα εἰς τὴν γῆν ὅπου θέλω σοῦ δείξει.

4 Τότε εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων, ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Χαῤῥάν· καὶ ἀπεκεῖ, ὕστερα ἀφόντις ἀπέθανεν ὁ πατέρας του, τὸν ἐμετακατοίκισεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν ἐτούτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς κατοικᾶτε τώρα.

5 Καὶ δὲν τοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν κληρονομίαν, οὐδὲ ἕνα πάτημα ποδαρίου· καὶ τοῦ ἔταξε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα του ὕστερα ἀπ' αὐτόν, μὴ ἔχωντας αὐτὸς παιδί.

6 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπεν ἔτζι· ὅτι τὸ σπέρμα σου θέλει εἶσθαι πάροικον εἰς ξένην γῆν· καὶ θέλουν τὸ σκλαβώσει, καὶ νὰ τὸ ταλαιπωρήσουν τετρακοσίους χρόνους.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ὅπου θέλουν δουλεύσει, ἐγὼ θέλω τὸ κρίνει, εἶπεν ὁ Θεός. καὶ ὕστερα θέλουσιν εὔγει, καὶ θέλουν μὲ λατρεύσει εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον.

8 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκεν διαθήκην περιτομῆς· καὶ ἔτζι ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ εἰς ταῖς ὀκτὼ τὸν περιέτεμε· καὶ ὁ Ἰσαὰκ (ἐγέννησε) τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ἐζήλευσαν τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸν ἐπούλη-

εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἦν ὁ Θεὸς
μετ' αὐτῦ·

10 Καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ
πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῦ, καὶ
ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν
ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰ-
γύπτυ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν
ἡγύμενον ἐπ' Αἴγυπτον καὶ
ὅλον τὸν οἶκον αὐτῦ.

11 Ἦλθε δὲ λιμὸς ἐφ' ὅλην
τὴν γῆν Αἰγύπτυ καὶ Χαναὰν,
καὶ θλίψις μεγάλη· καὶ ὐχ εὕ-
ρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες
ἡμῶν.

12 Ἀκύσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα
σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξαπέστειλε
τὺς πατέρας ἡμῶν πρῶτον.

13 Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνε-
γνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς
αὐτῦ, καὶ φανερὸν ἐγένετο τῷ
Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

14 Ἀποστείλας δὲ Ἰωσὴφ με-
τεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτῦ
Ἰακὼβ, καὶ πᾶσαν τὴν συγγέ-
νειαν αὐτῦ, ἐν ψυχαῖς ἑβδο-
μήκοντα πέντε.

15 Κατέβη δὲ Ἰακὼβ εἰς Αἴ-
γυπτον, καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς
καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν.

16 Καὶ μετετέθησαν εἰς Συ-
χὲμ, καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνή-
ματι ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς
ἀργυρίυ παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ
τοῦ Συχέμ.

σαν (νὰ φερθῇ) εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον· ἀμὴ ὁ Θεὸς ἦτον μετ'
αὐτόν·

10 Καὶ ἐλευθέρωσέν τον ἀπὸ
ὅλαις ταῖς πίκραις τυ, καὶ ἔδω-
κέν τυ χάριν καὶ σοφίαν ὀμπρο-
στὰ εἰς τὸν Φαραὼ τὸν βασιλέα
τῆς Αἰγύπτυ, καὶ τὸν ἐκατά-
στησεν ἡγύμενον εἰς τὴν Αἴγυπ-
τον καὶ εἰς ὅλον τυ τὸ σπῆτι.

11 Καὶ ἦλθε πεῖνα εἰς ὅλην
τὴν γὴν τῆς Αἰγύπτυ καὶ
Χαναὰν, καὶ μεγάλη στενοχω-
ρία· καὶ οἱ πατέρες μας δὲν
εὕρισκαν φαγητά.

12 Καὶ ὁ Ἰακὼβ ὡσὰν τὸ
ἄκυσε πῶς εἶναι σιτάρι εἰς τὴν
Αἴγυπτον, ἔστειλε τὺς πατέρας
μας πρῶτα.

13 Καὶ τὴν δεύτερην φορὰν
ἐγνωρίσθη ὁ Ἰωσὴφ εἰς τὺς
ἀδελφύς τυ· καὶ ἐφανερώθη τὸ
γένος τῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸν Φα-
ραώ.

14 Καὶ ἔστειλεν ὁ Ἰωσὴφ καὶ
ἐπροσκάλεσε τὸν πατέρα τυ τὸν
Ἰακὼβ, καὶ ὅλην τυ τὴν γενεὰν,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕως ἑβδομηντα-
πέντε ψυχαῖς.

15 Καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐκατέβη εἰς
τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀπέθανεν
αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες μας.

16 Καὶ τὺς ἐμετατόπισαν εἰς
τὴν Συχὲμ, καὶ τὺς ἔβαλλαν
εἰς τὸ μνῆμα ὁπῦ ἀγόρασεν ὁ
Ἀβραὰμ μὲ ἄσημι ἀπὸ τὺς
υἱὺς τοῦ Ἐμμὸρ τοῦ Συχέμ.

17 Καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἧς ὤμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραὰμ, ηὔξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

18 Ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ·

19 Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοῦ ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι.

20 Ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

21 Ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν, ἀνείλετο αὐτὸν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱόν.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη Μωσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων· ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετὴς χρόνος, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἰδών τινα ἀδικούμενον, ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ, πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.

17 Καὶ καθὼς ἐσήμωνεν ὁ χρόνος τοῦ ταξίματος τοῦ ὁποίου ὤμωσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραὰμ, αὔξησεν ὁ λαὸς, καὶ ἐπληθύνθη εἰς τὴν Αἴγυπτον,

18 Ἕως ὅπου ἐσηκώθη ἄλλος βασιλεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰωσήφ.

19 Ἐτοῦτος ἐκατατέχνευσε τὸ γένος μας, καὶ ἐκακοποίησε τοὺς πατέρας μας, μὲ τὸ νὰ κάμῃ νὰ ῥίχνουσι τὰ βρέφη τους, νὰ μὴν ζωογονοῦνται.

20 Εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς· καὶ εἶχε θείαν εὐμορφίαν· ὁ ὁποῖος ἀνεθράφη τρεῖς μῆνες εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός του.

21 Καὶ ὡσὰν τὸν ἔρριξαν, τὸν ἐπῆρεν ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραὼ, καὶ τὸν ἀνέθρεψε διὰ υἱόν της.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη ὁ Μωϋσῆς εἰς κάθε λογῆς σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων· καὶ ἦτον δυνατὸς εἰς λόγια καὶ ἔργα.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τὸν τεσσαρακοστὸν χρόνον, ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ πάγῃ νὰ εἰδῇ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἔσοντας νὰ εἰδῇ κάποιον ἀπὸ τὸ γένος του ὁποῦ ἀδικεῖτον, τοῦ ἐβοήθησε, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν εἰς τὸν καταπονούμενον, φονεύοντας τὸν Αἰγύπτιον.

25 Ἐνόμιζε δὲ συνιέναι τὺς ἀδελφὺς αὐτῦ, ὅτι ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς αὐτῦ δίδωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ δὲ ὐ συνῆκαν.

26 Τῇ δὲ ἐπιύσῃ ἡμέρᾳ ὤφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ συνήλασεν αὐτὺς εἰς εἰρήνην, εἰπών· Ἄνδρες, ἀδελφοί ἐςε ὑμεῖς· ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλυς;

27 Ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον, ἀπώσατο αὐτὸν, εἰπών· Τίς σε κατέςησεν ἄρχοντα καὶ δικαςὴν ἐφ' ἡμᾶς;

28 Μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;

29 Ἔφυγε δὲ Μωσῆς ἐν τῷ λόγῳ τύτῳ, καὶ ἐγένετο πάροικος ἐν γῇ Μαδιὰμ, ὗ ἐγέννησεν υἱὺς δύο.

30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν τεσσαράκοντα, ὤφθη αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρυς Σινᾶ ἄγγελος Κυρίυ ἐν φλογὶ πυρὸς βάτυ.

31 Ὁ δὲ Μωσῆς ἰδὼν, ἐθαύμασε τὸ ὅραμα· προσερχομένυ δὲ αὐτῦ κατανοῆσαι, ἐγένετο φωνὴ Κυρίυ πρὸς αὐτόν·

32 Ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων συ, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ

25 Καὶ ἐλογίαζε πῶς νὰ γροικῦν οἱ ἀδελφοί τυ, ὅτι ὁ Θεὸς διὰ μέσυ τῆς χειρὸς αὐτυνῦ θέλει νὰ τὺς δώσῃ σωτηρίαν· ἀμὴ ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἐγροίκησαν.

26 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφάνη εἰς αὐτὺς ὁπῦ ἐμάχυνταν· καὶ τὺς ἀνάγκασε διὰ νὰ κάμυν εἰρήνην, λέγωντάς τυς· ὢ ἄνδρες, ἐσεῖς εἴσθε ἀδελφοί· διατί ἀδικᾶ ἕνας τὸν ἄλλον;

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁπῦ ἀδικῦσε τὸν γείτονά τυ, τὸν ἄμπωσε, καὶ εἶπε· ποῖος σὲ κατέςησεν ἄρχοντα καὶ κριτὴν ἀπάνω εἰς ἐμᾶς;

28 Μήνα θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς καὶ ἐμένα, καθὼς ἐσκότωσες ἐχθὲς τὸν Αἰγύπτιον;

29 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἄκυσε τὸν λόγον ἐτῦτον ἔφυγε· καὶ ἔγινε πάροικος εἰς τὴν γῆν Μαδιὰμ, ἐκεῖ ὁπῦ ἐγέννησε δύο υἱύς.

30 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν οἱ σαράντα χρόνοι, ἄγγελος Κυρίυ ἐφάνη εἰς αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ἔρημον τῦ ὄρυς τοῦ Σινᾶ, εἰς τὴν φλόγα τῆς φωτιᾶς τῆς βάτυ.

31 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν εἶδεν, τὸ ὅραμα ἐθαύμαζε· καὶ πηγένωντας κοντὰ νὰ καταλάβῃ ἐτῦτο, τοῦ ἦλθε φωνὴ Κυρίυ ὁπῦ τῦ ἔλεγεν·

32 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων συ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ,

Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Ἔντρομος δὲ γενόμενος Μωσῆς οὐκ ἐτόλμα κατανοῆσαι.

33 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· Λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν.

34 Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.

35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠρνήσαντο, εἰπόντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.

36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσαράκοντα.

37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, καὶ τῶν πατέ-

καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐτρόμαξε, καὶ δὲν ἀποκότησε νὰ ἀτενίσῃ νὰ εἰδῇ.

33 Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· λῦσε τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ ποδάρια σου· διατὶ ὁ τόπος ὁποῦ στέκεσαι, εἶναι γῆ ἁγία.

34 Εἶδα εἶδα τὴν κακοπάθειαν τοῦ λαοῦ μου ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἄκουσα τοὺς στεναγμοὺς των, καὶ ἐκατέβηκα νὰ τοὺς ἐλευθερώσω· καὶ τώρα ἔλα, νὰ σὲ στείλω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

35 Ἐτοῦτον τὸν Μωϋσῆν τὸν ὁποῖον ἀρνήθηκαν, λέγοντες· τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; ἐτοῦτον ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν μὲ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ὁποῦ τοῦ ἐφάνη εἰς τὴν βάτον.

36 Ἐτοῦτος τοὺς εὔγαλεν, μὲ τὸ νὰ κάμῃ τέρατα καὶ σημεῖα εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν ἔρημον, σαράντα χρόνους.

37 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Μωϋσῆς ὁποῦ εἶπεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ· ὅτι αὐθέντης ὁ Θεός σας θέλει σᾶς ἀναστήσει προφήτην ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ὡσὰν ἐμένα· αὐτονοῦ νὰ ἀκούσετε.

37 Ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἔρημον, μαζὺ μὲ τὸν ἄγγελον ὁποῦ τοῦ ἐσυντύχαινεν εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ μαζὺ μὲ τοὺς πατέ-

ρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα, δοῦναι ἡμῖν.

39 Ὡς οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀπώσαντο, καὶ ἐςράφησαν ταῖς καρδίαις αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον,

40 Εἰπόντες τῷ Ἀαρών· Ποίησον ἡμῖν θεοὺς οἳ προπορεύσονται ἡμῶν· ὁ γὰρ Μωσῆς οὗτος ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ.

41 Καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

42 Ἔςρεψε δὲ ὁ Θεός, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς λατρεύειν τῇ ςρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ· καθὼς γέγραπται ἐν βίβλῳ τῶν προφητῶν· Μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατέ μοι ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἶκος Ἰσραήλ;

43 Καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ, καὶ τὸ ἄςρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥεμφὰν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιήσατε προσκυνεῖν αὐτοῖς· καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος.

44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦν ἐν τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς διετάξατο ὁ λα-

ρες μας· ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε λόγια ζωντανὰ νὰ μᾶς τὰ δώσῃ.

39 Τοῦ ὁποίου δὲν ἠθέλησαν οἱ πατέρες μας νὰ τοῦ ὑπακούσουν, ἀλλὰ τὸν ἀπεδίωξαν, καὶ ἐγύρισαν μὲ τὴν καρδίαν τους εἰς τὴν Αἴγυπτον,

40 Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἀαρών· κάμε μας Θεοὺς, ὁποῦ νὰ πηγένουν ὀμπροςᾶ μας· διατὶ ὁ Μωϋσῆς ἐτοῦτος ὁποῦ μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, δὲν ἐξεύρομεν τί ἔγινεν εἰς αὐτόν.

41 Καὶ ἔκαμαν δαμάλι εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἐθυσίασαν εἰς τὸ εἴδωλον· καὶ εὐφραίνουνταν εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους.

42 Καὶ ὁ Θεὸς ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐπαράδωκε νὰ λατρεύουσι τὴν ςρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ· καθὼς εἶναι γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν προφητῶν· ὦ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ, μῆνα μοῦ ἐφέρετε σφαχτὰ καὶ θυσίαις σαράντα χρόνους μέσα εἰς τὴν ἔρημον;

43 Ἀλλὰ ἐπήρατε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ καὶ τὸ ἄςρον τοῦ Θεοῦ σας Ῥεμφὰν, τοὺς τύπους τοὺς ὁποίους ἐκάμετε νὰ τοὺς προσκυνᾶτε· καὶ θέλω σᾶς μετακατοικίσει παρὰ πάνω ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα.

44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦτον μὲ τοὺς πατέρες μας εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς ἐκεῖνος ὁποῦ

λῶν τῷ Μωσῇ, ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει.

45 Ἣν καὶ εἰσήγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὧν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμερῶν Δαβίδ.

46 Ὃς εὗρε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠτήσατο εὑρεῖν σκήνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

47 Σολομῶν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον.

48 Ἀλλ᾽ οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·

49 Ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου. Ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος· ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου;

50 Οὐχὶ ἡ χείρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;

51 Σκληροτράχηλοι, καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.

52 Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ

ἐλάλει μὲ τὸν Μωϋσῆν ἐδιάταξε, νὰ τὴν κάμῃ κατὰ τὸν τύπον ὁποῦ ἔβλεπε.

45 Τὴν ὁποίαν σκηνὴν ἔστοντας νὰ τὴν διαδεχθοῦσιν οἱ πατέρες μας μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυὴ τὴν ἔμβασαν μέσα εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐκυρίευσαν καὶ εἶχαν τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὰ ἐξώρισεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν πατέρων μας, ἕως ταῖς ἡμέραις τοῦ Δαβίδ.

46 Ὁ ὁποῖος ηὗρε χάριν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐζήτησε νὰ εὕρῃ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

47 Καὶ ὁ Σολομῶν τοῦ ἔκαμεν ἕνα σπῆτι.

48 Ἀλλὰ ὁ ὕψιστος δὲν κατοικᾷ εἰς ναοὺς ὁποῦ γίνουνται μὲ χέρια· καθὼς λέγει ὁ προφήτης·

49 Ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος μου, καὶ ἡ γῆ εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον σπῆτι θέλετε μοῦ κάμει, λέγει Κύριος· ἢ ποῖος τόπος εἶναι τῆς ἀναπαύσεώς μου;

50 Ἐτοῦτα ὅλα δὲν τὰ ἔκαμε τὸ χέρι μου;

51 Ὦ σκληροτράχηλοι, καὶ ὁποῦ δὲν ἔχετε περιτομὴν τῆς καρδίας καὶ τῶν αὐτίων, ἐσεῖς πάντοτε ἐναντιεῖσθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς οἱ πατέρες σας ἔτζι καὶ ἐσεῖς.

52 Ποῖον ἀπὸ τοὺς προφήτας

ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·

53 Οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα, διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν.

55 Ὑπάρχων δὲ πλήρης πνεύματος ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶδε δόξαν Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ Θεοῦ.

57 Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτόν.

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβόλουν· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου,

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέ-

δὲν ἐδίωξαν οἱ πατέρες σας; καὶ ἐσκότωσαν ἐκείνους ὁποῦ ἐπροεῖπαν διὰ τὸν ἐρχομὸν ἐτούτου τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποίου τώρα ἐσεῖς ἐγινήκετε προδόται καὶ φονιάδες·

53 Οἱ ὁποῖοι (ἐσεῖς) ἐπήρετε τὸν νόμον, διὰ μέσου τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀγγέλων, καὶ δὲν τὸν ἐφυλάξετε.

54 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα, ἐκόπτουνταν ἡ καρδίαις τους, καὶ ἔτριζαν εἰς ἐκεῖνον τὰ δόντιά τους.

55 Καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ νὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανον, καὶ εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶδε καὶ τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐστέκετον ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπε· νὰ, ὁποῦ βλέπω τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ στέκεται ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

57 Καὶ κράζοντες μεγάλην φωνὴν, ἔφραξαν τὰ αὐτία τους, καὶ ὥρμησαν ὅλοι μὲ ἕνα θυμὸν ἀπάνω του.

58 Καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἐλιθοβολοῦσαν· καὶ οἱ μάρτυρες εὔγαλαν καὶ ἔθεσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὰ ποδάρια κάποιου νέου, ὁποῦ ἐκράζετον Σαῦλος.

59 Καὶ ἐλιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἐπροσεύ-

γόνατα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

60 Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη.

χειτον καὶ ἔλεγεν· ὦ αὐθέντη Ἰησοῦ, δέξου τὴν ψυχήν μου.

60 Καὶ γονατίζοντας, ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ εἶπεν· Κύριε, μὴν τοὺς λογαριάσῃς τὴν ἁμαρτίαν ἐτούτην. καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον, ἐκοιμήθη.

Κεφ. η'. 8.

ΣΑῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες τε διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.

2 Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, παρεδίδου εἰς φυλακήν.

4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.

6 Προσεῖχόν τε οἱ ὄχλοι

ΚΑῚ ὁ Σαῦλος ἦτον συμφωνημένος εἰς τὸν φόνον τοῦ Στεφάνου. καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔγινε μεγάλος διωγμὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὅλοι ἐσκορπίσθηκαν εἰς ταῖς χώραις τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους.

2 Καὶ ἄνδρες εὐλαβεῖς ἔφεραν εἰς τὸ μνῆμα τὸν Στέφανον, καὶ ἔκαμαν μεγάλον θρῆνον εἰς αὐτόν.

3 Καὶ ὁ Σαῦλος ἐκαταρήμαζεν τὴν ἐκκλησίαν, ἐμβαίνοντας μέσα εἰς τὰ σπῆτια, καὶ σύροντας ἄνδρες καὶ γυναῖκαις, τοὺς ἐπαράδιδεν εἰς τὴν φυλακήν.

4 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁποῦ ἐδιασκορπίσθηκαν (ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ) ἐτριγύριζαν, εὐαγγελίζοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ ὁ Φίλιππος ἐκατέβη εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐκήρυττε τὸν Χριστόν.

6 Καὶ τὸ πλῆθος ἐσοχά-

τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν, ἐν τῷ ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

7 Πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα, βοῶντα μεγάλῃ φωνῇ, ἐξήρχετο· πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.

8 Καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι Σίμων, προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν.

10 Ὧ προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.

11 Προσεῖχον δὲ αὐτῷ, διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.

12 Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ·

ζουνται ὅλοι ὁμοψύχως εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Φίλιππος, μὲ τὸ νὰ ἀκούουσιν αὐτοὶ καὶ νὰ βλέπουσι τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμνε.

7 Διατὶ πολλὰ πνεύματα ἀκάθαρτα εὐγένασιν ἀπ' αὐτοὺς, ὁποῦ τὰ εἴχασιν, μὲ μεγάλην φωνὴν φωνάζοντας· καὶ πολλοὶ παράλυτοι καὶ κουτζοὶ ἰατρεύθηκαν.

8 Καὶ μεγάλη χαρὰ ἔγινεν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν.

9 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Σίμων, ἦτον ἀπὸ προτίτερα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐμάγευε καὶ εὔγαζε τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας ἀπὸ τὸν νοῦν τους, λέγοντάς τοῦ λόγου του νὰ εἶναι κανένας μεγάλος.

10 Εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου εἶχαν τὸν νοῦν τους, καὶ ἔλεγαν· ἐτοῦτος εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Θεοῦ.

11 Καὶ ἀπόβλεπαν εἰς αὐτὸν, διατὶ τοὺς εὔγαλεν ἀπὸ τὸν νοῦν τους ἀρκετὸν καιρὸν μὲ ταῖς μαγείαις του.

12 Ἀμὴ ὅταν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Φίλιππον, ὁποῦ εὐαγγέλιζε τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζουνταν ἄνδρες καὶ γυναῖκαις.

13 Καὶ αὐτὸς ὁ Σίμων ἐπίστευσε, καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη, ἐστέκετον μαζὺ μὲ τὸν Φίλιππον·

θεωρῶν τε σημεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας, ἐξίστατο.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην.

15 Οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο περὶ αὐτῶν, ὅπως λάβωσι πνεῦμα ἅγιον.

16 (Οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκὸς, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐλάμβανον πνεῦμα ἅγιον.

18 Θεασάμενος δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα,

19 Λέγων· Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνῃ πνεῦμα ἅγιον.

20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι.

21 Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ

καὶ βλέποντας τὰ σημεῖα καὶ ταῖς μεγάλαις δύναμαις, ὅπου ἐγίνονταν ἀπ' αὐτὸν, ἐθαύμαζε κατὰ πολλά.

14 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἡ Σαμάρεια ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔστειλαν εἰς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐκατέβηκαν ἐπροσευχήθηκαν διὰ τ' αὐτοὺς, διὰ νὰ λάβουν Πνεῦμα ἅγιον.

16 (Διατὶ ἀκόμι δὲν εἶχεν πέσει εἰς κανένα ἀπ' αὐτοὺς, ἀμὴ μοναχὰ ἦταν βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Καὶ τότε ἔβαναν τὰ χέρια τους ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔπερναν Πνεῦμα ἅγιον.

18 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Σίμων, ὅτι μὲ τὸ νὰ βάνουν οἱ ἀπόστολοι τὰ χέρια τους ἀπάνω, δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοὺς ἔφερεν ἄσπρα,

19 Λέγοντας· δότε μου καὶ ἐμένα τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν, εἰς ὅποιον βάλλω τὸ χέρι μου ἀπάνω του, νὰ πέρνῃ Πνεῦμα ἅγιον.

20 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε· τὰ ἄσπρα σου ἂς εἶναι μαζὺ μετ' ἐσένα εἰς ἀπώλειαν, διατὶ ἐλόγιασες ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποκτᾶται μὲ ἄσπρα.

21 Δὲν ἔχεις ἐσὺ μερτικὸν οὐδὲ κληρονομίαν εἰς τὸ πρᾶ-

καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

22 Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου.

23 Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ' ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.

25 Οἱ μὲν οὖν, διαμαρτυράμενοι, καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, πολλάς τε κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγγελίσαντο.

26 Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον, λέγων, Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος.

27 Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος, δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ.

γμα τοῦτο· διατὶ ἡ καρδία σου δὲν εἶναι ἴσια ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

22 Μετανόησε λοιπὸν ἀπὸ τούτην τὴν κακίαν σου, καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν, ἂν τύχῃ νὰ σοῦ συγχωρηθῇ ὁ λογισμὸς τῆς καρδίας σου.

23 Διατὶ βλέπω πῶς εἶσαι εἰς χολὴν πικρίας καὶ εἰς τὸν δεσμὸν τῆς ἀδικίας.

24 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων καὶ εἶπε· παρακαλέσετε ἐσεῖς τὸν Κύριον διὰ λόγου μου, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ τίποτες κακὸν εἰς ἐμένα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ εἴπετε.

25 Ἐκεῖνοι λοιπὸν, ἀφόντις ἐμαρτύρησαν, καὶ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς πολλαῖς χώραις τῶν Σαμαρειτῶν ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιον.

26 Καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ εἶπε· σήκω καὶ πάγαινε εἰς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας, εἰς τὴν στράταν ὁποῦ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Γάζαν· καὶ αὐτὴ εἶναι ἔρημος.

27 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε· καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν εὐνοῦχος, δυνάστης τῆς Κανδάκης τῆς βασίλισσας τῶν Αἰθιόπων, ὁ ὁποῖος ἦτον προεστὼς εἰς ὅλον τὸν πλοῦτον αὐτῆς τῆς βασίλισσας, καὶ ἦλθεν νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν Ἱερουσαλήμ.

28 Ἦν τε ὑποστρέφων, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ· Πρόσελθε, καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ.

30 Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

31 Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μήτις ὁδηγήσῃ με; Παρεκάλεσέ τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ.

32 Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.

33 Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ.

34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φιλίππῳ, εἶπε· Δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ ἑαυτοῦ, ἢ περὶ ἑτέρου τινός;

35 Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρξάμενος

28 Καὶ γυρίζωντας ἐκάθουντον ἀπάνω εἰς τὸ ἀλογάμαξόν του, καὶ ἐδιάβαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Καὶ τὸ Πνεῦμα εἶπε εἰς τὸν Φίλιππον· σύρε κοντά, καὶ κόλλησε εἰς τὸ ἀλογάμαξον τοῦτο.

30 Καὶ ὁ Φίλιππος ἔδραμε καὶ τὸν ἄκουσεν ὁποῦ ἐδιάβαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· τάχα γνωρίζεις αὐτὰ ὁποῦ διαβάζεις;

31 Καὶ ὁ εὐνοῦχος εἶπε· πῶς ἤθελα ἠμπορέσῃ, ἐὰν δὲν μοῦ δείξῃ κανεὶς τὴν στράταν; καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Φίλιππον νὰ ἀνέβῃ νὰ καθίσῃ μετ' αὐτόν.

32 Καὶ τὸ μέρος τῆς γραφῆς ὁποῦ ἐδιάβαζεν, ἦτον ἐτοῦτο· ὡσὰν πρόβατον ἐφέρθη εἰς τὴν σφαγήν· καὶ ὡσὰν κριάρι ὀμπροστὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ κουρεύει εἶναι ἄφωνον, τέτοιας λογῆς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του·

33 Εἰς τὴν ταπείνωσίν του ἐσηκώθη ἡ κρίσις του· ἀμὴ τὴν γενεάν του τίς ἠμπορεῖ νὰ τὴν διηγηθῇ; διὰ τοῦτο σηκώνεται ἀπὸ τὴν γῆν ἡ ζωή του.

34 Καὶ ὁ εὐνοῦχος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Φίλιππον· παρακαλῶ σε, ὁ προφήτης διὰ ποῖον τὸ λέγει ἐτοῦτο; διὰ λόγου του, ἢ διὰ ἄλλον κανένα;

35 Καὶ ὁ Φίλιππος ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ ἀρχίζωντας ἀπὸ

ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης, εὐηγγελίσατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν.

τὴν γραφὴν ἐτούτην, τοῦ εὐαγγέλισε τὸν Ἰησοῦν.

36 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδὸν, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ· καί φησιν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;

36 Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὴν στράταν, ἐπήγασιν εἰς ἕνα νερόν· καὶ λέγει ὁ εὐνοῦχος· νὰ νερόν· τί με ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ;

37 Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεστιν· Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε· Πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

37 Καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν· ἂν πιστεύῃς μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν, ἠμπορεῖς. καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

38 Καὶ ἐκέλευσε στῆναι τὸ ἅρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ, τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.

38 Καὶ ἐπρόσταξε νὰ σταθῇ τὸ ἁλογάμαξόν του· καὶ ἐκατέβηκαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ νερὸ, καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ τὸν ἐβάπτισεν.

39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.

39 Καὶ ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὸ νερὸ, Πνεῦμα Κυρίου ἅρπαξε τὸν Φίλιππον, καὶ δὲν τὸν εἶδεν πλέον ὁ εὐνοῦχος· καὶ ἐπάγαινε τὴν στράτα του χαρούμενος.

40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισάρειαν·

40 Καὶ ὁ Φίλιππος εὑρέθη εἰς τὴν Ἄζωτον· καὶ περνῶντας διὰ μέσου εὐαγγέλιζε ταῖς πόλεις ὅλαις, ἕως νὰ πάγῃ εἰς τὴν Καισάρειαν.

Κεφ. θ'. 9.

Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ,

ΚΑΙ' ὁ Σαῦλος ἀκόμι πνέωντας φοβερισμοὺς καὶ φόνους ἐναντία τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἀρχιερέα,

2 Ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς

2 Καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὸν ἐπιστολαῖς εἰς τὰ συναγώγια

συναγωγὰς, ὅπως ἐάν τινας εὕ-
ρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ
γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς
Ἱερουσαλήμ.

3 Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι, ἐγένετο
αὐτὸν ἐγγίζειν τῇ Δαμασκῷ·
καὶ ἐξαίφνης περιέστραψεν αὐ-
τὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·
4 Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν,
ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ·
Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

5 Εἶπε δέ· Τίς εἶ, Κύριε;
Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· Ἐγώ εἰμι
Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις· σκληρόν
σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

6 Τρέμων τε καὶ θαμβῶν
εἶπε· Κύριε, τί με θέλεις ποι-
ῆσαι; Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐ-
τόν· Ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε εἰς
τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί
σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύον-
τες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐννεοὶ,
ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδέ-
να δὲ θεωροῦντες.

8 Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ
τῆς γῆς· ἀνεῳγμένων δὲ τῶν ὀ-
φθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδένα ἔβλεπε·
χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν, εἰσή-
γαγον εἰς Δαμασκόν.

ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Δαμασκὸν,
ἂν εὕρῃ ἐκεῖ τινὰς ὁποῦ εἶναι
ἀπὸ τὴν αἵρεσιν αὐτὴν ἄνδρες
καὶ γυναῖκαις, νὰ τοὺς φέρῃ
δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.
3 Καὶ παγένωντας, ἐκεῖ
ὁποῦ ἐσίμωνεν εἰς τὴν Δαμα-
σκὸν, ἐξαίφνης ἔστραψε τριγύρω
του ἕνα φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
4 Καὶ πέφτωντας εἰς τὴν
γῆν, ἄκουε φωνὴν ὁποῦ τοῦ ἔλε-
γε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με δι-
ώχνεις;
5 Καὶ αὐτὸς εἶπε· ποῖος
εἶσαι ἐσὺ, αὐθέντη; καὶ ὁ Κύ-
ριος τοῦ εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ
Ἰησοῦς ὁποῦ ἐσὺ κατατρέχεις·
κακόν σου εἶναι νὰ κλοτζᾷς εἰς
τὰ κεντρίδια.
6 Καὶ ὁ Σαοὺλ τρέμωντας
καὶ ἀπορῶντας εἶπεν· αὐθέντη,
τί με ὁρίζεις νὰ κάμω; καὶ ὁ
Κύριος τοῦ εἶπε· σήκω καὶ
ἔμβα μέσα εἰς τὴν πόλιν, καὶ
θέλει σοῦ λαληθῆ, τί κάμνει
χρεία νὰ κάμῃς.
7 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ τὸν
ἐσυνόδευαν, ἐστέκουνταν (ἐξε-
στηκότες καὶ) ἄφωνοι, ἔστοντας
νὰ ἀκούουσι τὴν φωνὴν, καὶ
κανένα νὰ μὴν βλέπουσι.
8 Καὶ ὁ Σαῦλος ἐσηκώθη
ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ εἶχε τὰ μάτιά
του ἀνοικτὰ, ἀμὴ κανένα ἄν-
θρωπον δὲν ἔβλεπε· καὶ οἱ σύν-
τροφοί του βαστῶντές τον ἀπὸ τὸ
χέρι, τὸν ἔμβασαν μέσα εἰς
τὴν Δαμασκόν.

9 Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων· καὶ οὐκ ἔφαγεν, οὐδὲ ἔπιεν.

10 Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε.

11 Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην, Εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι, Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται.

12 Καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα, καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων, δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν, καὶ βασιλέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ.

9 Καὶ ἔκαμε τρεῖς ἡμέραις ὁποῦ δὲν ἔβλεπε· καὶ μὴ δὲ ἔφαγε, μηδὲ ἔπιε.

10 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἦτον ἕνας μαθητὴς τὸ ὄνομά του Ἀνανίας, καὶ εἶπεν του ὁ Κύριος διὲ ὁράματος· ὦ Ἀνανία. καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· νά με ἐδῶ, αὐθέντη.

11 Καὶ λέγει του ὁ Κύριος· σήκω καὶ σύρε εἰς τὴν στράταν ὁποῦ κράζητε Ἴσα, καὶ ζήτησε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰούδα κάποιον τὸ ὄνομά του Σαῦλον (ὁποῦ εἶναι Ταρσεύς)· διατὶ τούτην τὴν ὥραν προσεύχεται.

12 Καὶ ὁ Σαῦλος εἶδεν διὰ μέσου ὁράματος ἕνα ἄνθρωπον τὸ ὄνομά του Ἀνανίαν, ὁποῦ ἐμβῆκε μέσα, καὶ ἔβαλλεν ἀπάνω του τὸ χέρι του, διὰ νὰ ξαναβλέψῃ.

13 Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀπεκρίθη· αὐθέντη, ἤκουσα ἀπὸ πολλοὺς διὰ τὸν ἄνδρα τοῦτον, πόσα κακὰ ἔκαμε εἰς τοὺς ἁγίους σου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ἐδῶ ἔχει ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ δέσῃ ὅλους, ὅσους ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου.

15 Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· σύρε, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἀγγεῖον μου διαλεγμένον, νὰ βαστάξῃ τὸ ὄνομά μου ὀμπροστὰ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

16 Ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.

17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας, εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με (Ἰησοῦς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ ἤρχου) ὅπως ἀναβλέψῃς, καὶ πλησθῇς πνεύματος ἁγίου.

18 Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε παραχρῆμα· καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν· Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς.

20 Καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Χριστὸν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ.

21 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες, καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο· καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐληλύθει ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς;

22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δα-

16 Διατὶ ἐγὼ θέλω τοῦ δείξει, ὅσα πρέπει νὰ πάθῃ αὐτὸς διὰ τὸ ὄνομά μου.

17 Καὶ ὁ Ἀνανίας ἐπῆγε, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο· καὶ βάζοντας τὰ χέριά του ἀπάνω εἰς αὐτὸν, εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ὁ Κύριος ὁ Ἰησοῦς, ὁποῦ σοῦ ἐφάνη εἰς τὴν στράταν ὁποῦ ἤρχουσουν, μὲ ἔστειλεν, διὰ νὰ ξαναβλέψῃς, καὶ νὰ γεμωσθῇς Πνεῦμα ἅγιον.

18 Καὶ παρευθὺς ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὰ μάτιά του ὡσὰν λέπια, καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐμεταεῖδε· καὶ ὡσὰν ἐσηκώθη, ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ τρώγοντας φαγὶ ἐδυνάμωσε τοῦ λόγου του· καὶ ἔκαμε καμπόσαις ἡμέραις ὁ Σαῦλος ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάδες, ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Δαμασκόν.

20 Καὶ παρευθὺς μέσα εἰς τὰ συναγώγια ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

21 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουαν ἐθαυμάζουνταν, καὶ ἔλεγαν· δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁποῦ ἐκούρσευεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκείνους ὁποῦ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα ἐτοῦτο· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθε καὶ ἐδῶ, διὰ νὰ τοὺς πάγῃ δεμένους εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς;

22 Καὶ ὁ Σαῦλος περισσότερον ἐδυναμώνετον, καὶ ἐσύγχιζε τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐκάθουν-

μασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναὶ, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν.

24 Ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν. παρετήρουν τε τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, ὅπως αὐτὸν ἀνέλωσι.

25 Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους, χαλάσαντες ἐν σπυρίδι.

26 Παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτὸν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής.

27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν, ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαῤῥησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ·

28 Καὶ ἦν μετ' αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ παῤῥησιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.

30 Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελ-

ταν εἰς τὴν Δαμασκὸν, βεβαιώνωντας ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός.

23 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν ἡμέραις πολλαῖς, ἐσυμβουλεύθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν σκοτώσουν.

24 Ἀμὴ ὁ Σαῦλος ἔμαθε τὴν ἐπιβουλήν τους· καὶ ἐπαραφύλαγαν ταῖς πόρταις ἡμέρα καὶ νύκτα, διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

25 Ἀμὴ οἱ μαθητάδες παίρνοντές τον τὴν νύκτα τὸν ἔβγαλαν εἰς ἕνα κοφίνι, καὶ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν τεῖχον.

26 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Σαῦλος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐδοκίμαζε νὰ κολλήσῃ μὲ τοὺς μαθητάδες· καὶ ὅλοι τὸν ἐφοβοῦνταν, διατὶ δὲν ἐπίστευαν ὅτι εἶναι μαθητής.

27 Ἀμὴ ὁ Βαρνάβας παίρνωντάς τον, τὸν ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἐδιηγήθη, πῶς εἰς τὴν στράταν εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐσύντυχε μετ' αὐτὸν, καὶ πῶς εἰς τὴν Δαμασκὸν ἐπαῤῥησιάσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἐσυναναστρέφετο μετ' αὐτοὺς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπαῤῥησιάζετον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Καὶ ἐλάλει καὶ ἐφιλονίκα μὲ τοὺς Ἑβραίους ὁποῦ ἐλλήνιζαν· καὶ ἐκεῖνοι ἐδοκίμαζαν νὰ τὸν σκοτώσουν.

30 Ἀμὴ οἱ ἀδελφοὶ ὡσὰν

φοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

31 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην, οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

33 Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθὰ, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέ-

τὸ ἐγνώρισαν, τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ταρσόν.

31 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ὁποῦ ἦταν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἶχαν εἰρήνην, καὶ οἰκοδομοῦνταν, καὶ ἐπάγαιναν μὲ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ μὲ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνουνταν.

32 Καὶ περνῶντας ὁ Πέτρος διὰ μέσου ὅλονῶν, ἐκατέβη καὶ εἰς τοὺς ἁγίους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Λύδδαν.

33 Καὶ ἐκεῖ εὑρῆκεν ἕνα ἄνθρωπον τὸ ὄνομά του Αἰνέαν, ὁποῦ ἐκείτετον ἀπὸ ὀκτὼ χρόνους εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἦτον παράλυτος.

34 Καὶ εἶπέν του ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἰατρεύει· σήκω ἀπάνω, καὶ στρῶσαι τὸ κρεββάτι σου. καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη.

35 Καὶ εἶδάν τον ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν τὴν Λύδδαν καὶ τὸν Ἀσσάρωνα, οἱ ὁποῖοι ἐγύρισαν εἰς τὸν Κύριον.

36 Καὶ εἰς τὴν Ἰόππην ἦτον κάποια μαθήτρια, τὸ ὄνομά της Ταβιθὰ, ἡ ὁποῖα μεταγλωττιζομένη λέγεται Ζορκάδι· ἐτοῦτη ἦτον γεμάτη ἀπὸ καλὰ ἔργα καὶ ἀπὸ ἐλεημοσύναις ὁποῦ ἔκαμνε.

37 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκεί-

ραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ.

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον· καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθὰ, ἀνάστηθι· Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα, ἀνέστησεν αὐτήν. φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ

ναις ἐσυνέβη καὶ ἀσθένησε καὶ ἀπέθανε· καὶ ὡσὰν τὴν ἔλουσαν τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀνώγι.

38 Καὶ μὲ τὸ εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Ἰόππην ἡ Λύδδα, οἱ μαθητάδες ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι εἰς τὴν Λύδδα, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας εἰς αὐτὸν, παρακαλοῦντές τον νὰ μὴν ὀκνήσῃ νὰ ἔλθῃ ἕως εἰς αὐτούς.

39 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μαζὺ μετ' αὐτούς· ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἦλθε τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸ ἀνώγι· καὶ ἐστάθηκαν τρυγύρω του ὅλαις ἡ χήραις, καὶ ἔκλαιαν, καὶ τοῦ ἔδειχναν τὰ πουκάμισα καὶ τὰ φορέματα ὁποῦ ἔκαμε ὅταν ἦτον μετ' αὐταῖς ἡ Ζορκάδι.

40 Καὶ ὁ Πέτρος τοὺς εὔγαλεν ὅλους ἔξω, καὶ γονατίζοντας ἐπροσευχήθη· καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ κορμὶ, καὶ εἶπεν· Ταβιθὰ, σήκω ἀπάνω. καὶ ἐκείνη ἄνοιξη τὰ μάτιά της, καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Καὶ δίδωντάς της τὸ χέριτου, τὴν ἐσήκωσε. καὶ ἐλάλησε τοὺς ἁγίους, καὶ ταῖς χήραις, καὶ τοὺς τὴν ἐπαράστησε ζωντανήν.

42 Καὶ ἐμαθητεύθη ἐτοῦτο εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

43 Καὶ αὐτὸς ἀνέμεινεν ἀρκεταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἰόπ-

παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

Κεφ. ι. 10.

Ἀνὴρ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διαπαντός·

3 Εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς, ὡσεὶ ὥραν ἐννάτην τῆς ἡμέρας, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἔμφοβος γενόμενος, εἶπε· Τί ἐστι Κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας, καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος.

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστιν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος

πην, σιμὰ εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα.

Καὶ κάποιος ἄνθρωπος ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸ ὄνομά του Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος ἀπὸ τὸ τάγμα ὁποῦ ἐκράζετον Ἰταλικὸν,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι, κάμνοντας ἐλεημοσύναις πολλαῖς εἰς τὸν λαὸν, καὶ παρακαλῶντας τὸν Θεὸν πάντοτε·

3 Εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά του φανερὰ, σιμὰ εἰς τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἕνα ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἦλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦ εἶπεν· ὦ Κορνήλιε.

4 Καὶ ἐκεῖνος ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν του· Τί εἶναι, αὐθέντη; καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε· αἱ προσευχαί σου καὶ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβηκαν εἰς μνημόσυνον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ τώρα πέμψαι εἰς τὴν Ἰόππην ἄνδρας, καὶ προσκάλεσε κάποιον Σίμωνα ὁ ὁποῖος κράζεται Πέτρος.

6 Ἐτοῦτος εὑρίσκεται σιμὰ εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα, τοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι εἶναι εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ αὐτὸς θέλει σοῦ εἰπεῖ τί κάμνει χρεία νὰ κάμῃς.

7 Καὶ ὡσὰν ἐδιέβη ὁ ἄγ-

ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ, καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,

8 Καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων, καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων, ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι, περὶ ὥραν ἕκτην.

10 Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος, καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις.

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτὸν σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον, καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς·

12 Ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

13 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

14 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε

γγελος ὁποῦ ἐλάλει εἰς τὸν Κορνήλιον, αὐτὸς ἐλάλησε δύο ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες του, καὶ ἕνα στρατιώτην εὐσεβῆ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐστέκουνταν πάντα μετ' αὐτὸν,

8 Καὶ ἐδιηγήθηκέν τους ὅλα τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν περιπατῶντες αὐτοὶ, καὶ σιμώνοντες εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβη ὁ Πέτρος εἰς τὸ δῶμα νὰ προσευχηθῇ, κοντὰ εἰς τὴν ἕκτην ὥραν.

10 Καὶ ἔστοντας νὰ πεινάσῃ, ἤθελε νὰ γευθῇ. καὶ ὅσην ὥραν ἑτοίμαζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητίου φαγητὸν, ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἔκστασις·

11 Καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ ἕνα ἀγγεῖον ὁποῦ ἐκατέβαινεν εἰς αὐτὸν, ὡσὰν σινδόνι μεγάλον, δεμένον ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἄκραις, καὶ καταβαζόμενον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

12 Εἰς τὸ ὁποῖον σινδόνι ἦταν ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ ὅλα τὰ θηρία, καὶ ὅλα τὰ ἑρπετὰ, καὶ ὅλα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

13 Καὶ φωνὴ ἦλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγεν· ὦ Πέτρε, σήκω, σφάξε καὶ φάγε.

14 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· ὄχι, αὐθέντη· διατὶ ποτὲ δὲν

ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

16 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου, διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος, ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα·

18 Καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.

19 Τοῦ δὲ Πέτρου ἐνθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος, εἶπεν αὐτῷ τὸ πνεῦμα· Ἰδοὺ, ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε.

20 Ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι, καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενος· διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου πρὸς αὐτὸν, εἶπεν· Ἰδοὺ, ἐγώ εἰμι ὃν

ἔφαγα τίποτες συγχαμένον καὶ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ πάλιν δεύτερον τοῦ ἦλθε φωνὴ καὶ ἔλεγεν· ἐκεῖνα ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, ἐσὺ μὴν τὰ συγχίνεσαι (λέγωντας πῶς νὰ εἶναι ἀκάθαρτα).

16 Καὶ τοῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ ἀγγεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ ἀπορῶντας ὁ Πέτρος εἰς τοῦ λόγου του τὶ νὰ ἤθελεν εἶσθαι τὸ ὅραμα ὁποῦ εἶδε, καὶ νὰ, οἱ ἄνδρες ὁποῦ ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, καταρωτῶντες τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν θύραν·

18 Καὶ κράζοντες ἐρώτησαν ἀνίσως ὁ Σίμων ὁποῦ κράζεται Πέτρος εἶναι κονεμένος ἐδῶ.

19 Καὶ ὁ Πέτρος ἐνθυμούμενος τὸ ὅραμα, τοῦ εἶπε τὸ Πνεῦμα· νὰ, τρεῖς ἄνδρες ὁποῦ σε ζητοῦσι.

20 Καὶ σήκω καὶ κατέβα, καὶ σύρε μετ' αὐτοὺς, καὶ τίποτες νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς· διατὶ ἐγὼ τοὺς ἔστειλα.

21 Καὶ ἐκατέβη ὁ Πέτρος εἰς τοὺς ἄνδρας ὁποῦ ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶπεν· νὰ, ἐγὼ

ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι᾽ ἣν πάρεστε;

εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ ζητᾶτε· τί εἶναι ἡ ἀφορμὴ ὁποῦ ἤλθετε ἐδῶ.

22 Οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

22 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· ὁ Κορνήλιος ὁ ἑκατόνταρχος, ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρημένος ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων, ἐπροστάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσου ἑνὸς ἁγίου ἀγγέλου, νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ νὰ ἀκούσῃ λόγια ἀπὸ λόγου σου.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Πέτρος ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καί τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ·

23 Ὁ Πέτρος λοιπὸν προσκαλῶντάς τους μέσα τοὺς ἐκόνεψε. καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Πέτρος εὐγῆκε μαζὺ μετ᾽ αὐτούς, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἰόππην ἐπῆγαν μετ᾽ αὐτόν·

24 Καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν· ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτούς, συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

24 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβήκασιν εἰς τὴν Καισάρειαν· καὶ ὁ Κορνήλιος τοὺς ἐκαρτέρει, προσκαλεσάμενος ὁμοῦ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του τοὺς ἀναγκαίους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος, πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας, προσεκύνησεν.

25 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ Πέτρος, τὸν ἐσυναπάντησεν ὁ Κορνήλιος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

26 Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων· Ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

26 Ἀμὴ ὁ Πέτρος τὸν ἐσήκωσε, καὶ εἶπε· σήκω ἀπάνω· καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῷ, εἰσῆλθε, καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς.

27 Καὶ συνομιλῶντας μετ᾽ αὐτόν, ἐμβῆκε μέσα, καὶ εὑρῆκε πολλοὺς συμμαζωμένους.

28 Ἔφη τε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον.

29 Διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς. Πυνθάνομαι οὖν, τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ·

31 Καί φησι· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην, καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα, ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.

33 Ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρός σε· σύ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος· νῦν οὖν πάν-

28 Καὶ τοὺς εἶπεν· ἐσεῖς ἐξεύρετε καλὰ ὅτι εἶναι ἀνομία εἰς ἄνθρωπον Ἰουδαῖον νὰ συγκολλίεται ἢ νὰ σμίγῃ μὲ ἀλλόφυλον ἄνθρωπον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς μοῦ τὸ ἔδειξεν νὰ μὴν λέγω κανένα ἄνθρωπον συγχαντὸν ἢ ἀκάθαρτον.

29 Διὰ τοῦτο μὲ τὸ νὰ προσκαλεσθῶ ἦλθα χωρὶς ἀντιλογίαν. ἐρωτῶ σας λοιπὸν, διὰ ποῖον λογαριασμὸν μὲ ἐπροσκαλέσετε;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος εἶπεν· ἀπεδῶ καὶ τέσσαρες ἡμέραις ἕως ἐτούτην τὴν ὥραν ἐνήστευα, καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν ἐπροσευχούμουν εἰς τὸ σπῆτί μου· καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἐστάθη ὀμπροστὰ μου μὲ φόρεμα λαμπρόν·

31 Καὶ λέγει· ὦ Κορνήλιε, ἡ προσευχή σου εἰσηκούσθη, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνεθυμίσθηκαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

32 Πέμψε λοιπὸν εἰς τὴν Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος κράζεται Πέτρος· ἐτοῦτος εἶναι κονεμένος εἰς σπῆτι κάποιου Σίμωνος γναφέα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἔλθῃ θέλει σοῦ ζυντύχει.

33. Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔπεμψα τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐσένα· καλὰ ἔκαμες καὶ ἐσὺ

τες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν, ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα, εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός·

35 Ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐστι.

36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι πάντων Κύριος.

37 Ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, μετὰ τὸ βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης.

38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρὲτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ.

39 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

ὁποῦ ἦλθες· τώρα λοιπὸν ἐμεῖς ὅλοι εὑρισκόμεθα ἐδῶ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀκούσωμεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ σὲ ἐπρόσταξεν ὁ Θεός.

34 Καὶ ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς πρόσωπα·

35 Ἀλλὰ εἰς κάθε ἔθνος ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν φοβᾶται, καὶ κάμνει δικαιοσύνην, τὸν ἐδέχεται.

36 Κατὰ τὸν λόγον ὁποῦ ἔστειλεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ εὐαγγελίζοντας εἰρήνην διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐτοῦτος εἶναι αὐθέντης ὁλονῶν.

37 Ἐσεῖς ἐξεύρετε τὸ πρᾶγμα ὁποῦ ἔγινεν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάπτισμα ὁποῦ ἐκήρυξεν ὁ Ἰωάννης·

38 Τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ, πῶς τὸν ἔχρισεν ὁ Θεὸς μὲ Πνεῦμα ἅγιον καὶ μὲ δύναμιν, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν εὐεργετῶντας καὶ ἰατρεύωντας ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐτυραννοῦνταν ἀπὸ τὸν διάβολον, διατὶ ὁ Θεὸς ἦταν μετ' αὐτόν.

39 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες ὁλωνῶν τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἔκαμεν, καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι τὸν ἐφόνευσαν κρεμάζοντές τον εἰς τὸ ξύλον.

40 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι·

41 Οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·

42 Καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ, καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.

44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα, ἐπέπεσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκκέχυται·

46 Ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις, καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαι δύναταί τις τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς.

40 Ἐτοῦτον ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησε τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ φανερωθῇ·

41 Ὄχι εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἀλλὰ εἰς ἐμᾶς ὁποῦ εἴμεσθαν μάρτυρες προτίτερα χειροτονημένοι ἀπὸ τὸν Θεόν· οἱ ὁποῖοι ἐμεῖς ἐσυνεφάγαμεν καὶ ἐσυνεπίαμεν μετ' αὐτόν, ὕστερα ἀφόντις ἀναστάθη ἐκ νεκρῶν.

42 Καὶ μᾶς ἐπαράγγειλε, νὰ κηρύξωμεν εἰς τὸν λαὸν καὶ νὰ μαρτυρήσωμεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι διωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν κριτὴς καὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

43 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἐτοῦτον μαρτυροῦσιν, ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν παίρνει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τὸ ὄνομά του.

44 Καὶ ἀκόμι ὁ Πέτρος ἐλάλει ἐτοῦτα τὰ λόγια, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔπεσεν ἀπάνω εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἄκουαν τὸν λόγον.

45 Καὶ ὅσοι πιστοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἦλθαν μαζὺ μὲ τὸν Πέτρον, ἐτρόμαξαν, ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐχύθηκε καὶ εἰς τὰ ἔθνη·

46 Διατὶ ἄκουαν αὐτοὺς ὁποῦ ἐλαλοῦσαν γλώσσαις, καὶ ἐμεγάλυναν τὸν Θεόν. τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μῆνα ἠμπορεῖ κανένας νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νερὸν νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν ἐτοῦτοι, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν καὶ ἐμεῖς;

48 Προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

48 Καὶ ἐπρόσταξε νὰ βαπτισθοῦν αὐτοὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. τότε τὸν ἐπαρακάλεσαν, νὰ ἀπομείνῃ καμπόσαις ἡμέραις.

Κεφ. ιά. 11.

Ἤκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

ΚΑῚ ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέχθηκαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς,

2 Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐφιλονεικοῦσαν μετ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὅπου εἶχαν περιτομήν,

3 Λέγοντες· Ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες, καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

3 Καὶ ἔλεγαν· ὅτι μὲ ἀνθρώπους ὅπου ἔχουν ἀκροβυστίαν ἐπῆγες, καὶ ἔφαγες μετ' αὐτούς.

4 Ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος, ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς, λέγων·

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε, καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὰ πράγματα κατὰ τάξιν, καὶ ἔλεγεν·

5 Ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος· καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὅραμα, καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ·

5 Ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἰόππην καὶ ἐπροσευχούμουν· καὶ εἶδα εἰς τὴν ἔκστασίν μου ἕνα ὅραμα, ἕνα ἀγγεῖον ὡσὰν σινδόνι μεγάλον κρεμασμένον ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἄκραις, καὶ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἦλθεν ἕως ἐμένα·

6 Εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν, καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

6 Εἰς τὸ ὁποῖον ἀναντράνισα καὶ ἐστοχάσθηκα· καὶ εἶδα ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετόμενα τοῦ οὐρανοῦ.

7 Ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

8 Εἶπον δέ· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.

11 Καὶ ἰδοὺ, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρός με.

12 Εἶπε δέ μοι τὸ πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενον. ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός.

13 Ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Ἀπόστειλον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον,

14 Ὃς λαλήσει ῥήματα πρός σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ

7 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγεν· ὦ Πέτρε, σήκω καὶ σφάξε καὶ φάγε.

8 Καὶ ἐγὼ εἶπα· ὄχι, αὐθέντη· ὅτι κανένα συγχαμένον ἢ ἀκάθαρτον οὐδὲ καμία φορὰ δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Καὶ μοῦ ἀπεκρίθη μία φωνὴ δεύτερον ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἐκεῖνα ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, ἐσὺ μὴν τὰ συγχύνεσαι (λέγωντας πῶς νὰ εἶναι ἀκάθαρτα).

10 Καὶ τοῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἐσύρθηκαν ὅλα εἰς τὸν οὐρανόν·

11 Καὶ νὰ, παραυτα τρεῖς ἄνδρες καὶ ἦλθαν εἰς τὸ σπῆτι ὁποῦ ἤμουν, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὴν Καισάρειαν εἰς ἐμένα.

12 Καὶ τὸ Πνεῦμα μοῦ εἶπε νὰ πάγω μετ' αὐτοὺς, καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλω τίποτες. καὶ ἦλθαν μαζύ μου καὶ οἱ ἓξ ἐτοῦτοι ἀδελφοὶ, καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

13 Καὶ ἐκεῖνος μᾶς εἶπε πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον εἰς τὸ σπῆτί του ὁποῦ ἐστάθη, καὶ τοῦ εἶπεν· στεῖλε ἀνθρώπους εἰς τὴν Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁποῦ κράζεται Πέτρος,

14 Ὁ ὁποῖος θέλει σοῦ εἰπεῖ λόγια, διὰ μέσου τῶν ὁποί-

καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου.

ου θέλεις σωθῇ ἐσὺ καὶ ὅλον σου τὸ σπῆτι.

15 Ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν, ἐπέπεσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.

15 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἄρχισα ἐγὼ νὰ τοὺς λαλῶ, ἔπεσεν ἀπάνω τους τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν ἔπεσε καὶ εἰς ἐμᾶς εἰς τὴν ἀρχήν.

16 Ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίου, ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

16 Καὶ ἐθυμήθηκα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἔλεγεν· ὅτι ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε μὲ νερὸν, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βαπτισθῇ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν, πιστεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;

17 Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς αὐτοὺς ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τοὺς ἔδωκε τὴν ἴσιαν χάριν ὡσὰν καὶ ἐμᾶς, ἐγὼ τί ἤσουν δυνατὸς νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν;

18 Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν.

18 Ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν· ὁ Θεὸς λοιπὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἔδωκε μετάνοιαν εἰς ζωήν.

19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.

19 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁποῦ ἐδιασκορπίσθηκαν διὰ τὴν θλίψιν ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὸν Στέφανον, ἐπέρασαν ἕως τὴν Φοινίκην καὶ Κύπρον καὶ Ἀντιόχειαν, καὶ δὲν ἐλαλοῦσαν εἰς κανένα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, παρὰ μοναχὰ εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστὰς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

20 Καὶ κάποιοι ἄνδρες ἀπ' αὐτοὺς ἦταν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐλαλοῦσαν εἰς τοὺς Ἑλληνιστὰς, καὶ εὐαγγέλιζαν τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

21 Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν· πολύς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν· καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας.

23 Ὃς παραγενόμενος, καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ·

24 Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως. καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.

25 Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον· καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.

26 Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανὸν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.

27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν.

28 Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος, ἐσήμανε διὰ

21 Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτον μετ' αὐτούς· καὶ πολὺς ἀριθμὸς (ἀνθρώπων) ἐπίστευσε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν Κύριον.

22 Καὶ ἡ φήμη τους ἀκούσθη εἰς τὰ αὐτία τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβαν νὰ ἔλθῃ ἕως εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

25 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆγε, καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ ἐνουθέταν ὅλους νὰ στέκουνται στερεοὶ εἰς τὸν Κύριον μὲ τὴν ὄρεξιν τῆς καρδίας τους·

24 Διατὶ ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμάτος Πνεῦμα ἅγιον καὶ πίστιν. καὶ πολὺ πλῆθος αὐξήνθη εἰς τὸν Κύριον.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐβγῆκε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ταρσὸν νὰ ἀναγυρεύψῃ τὸν Σαῦλον· καὶ ὡσὰν τὸν ηὗρεν τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

26 Καὶ ἕναν χρόνον σωστὸν ἐσυνάζουνταν αὐτοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολύ· καὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθητάδες ὀνομάσθηκαν Χριστιανοί.

27 Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα προφῆται εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

28 Καὶ ἐσηκώθη ἕνας ἀπ' αὐτουνοὺς τὸ ὄνομά του Ἄγα-

τοῦ πνεύματος, λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.

τος, καὶ ἐφανέρωσε διὰ τοῦ Πνεύματος, πῶς μέλλει νὰ γένη μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην· ἡ ὁποία καὶ ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κλαυδίου τοῦ Καίσαρος.

29 Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς·

29 Καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες ὥρισαν, (καθὼς ἠμπόρειε κάθε ἕνας) νὰ πέμψουσι διακονίαν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν Ἰουδαίαν·

30 Ὃ καὶ ἐποίησαν, ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

30 Τὸ ὁποῖον τὸ ἔκαμαν, ἀποστέλλοντές την εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΚΑΤ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

ΕΙΣ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔβαλλε τὰ χέριά του ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς νὰ κακοποιήσῃ μερικοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

2 Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου, μαχαίρᾳ.

2 Καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου μὲ σπαθί.

3 Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· (ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν Ἀζύμων·)

3 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅτι ἐτοῦτο ἀρέσει εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο νὰ πιάσῃ καὶ τὸν Πέτρον· καὶ ἔλαχαν καὶ ἦταν ἡμέραις τῶν ἀζύμων.

4 Ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακήν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν· βουλόμενος μετὰ

4 Τὸν ὁποῖον ὡσὰν τὸν ἐπίασε τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν φυλακήν, παραδίδωντάς τον εἰς δεκαέξι στρατιώταις νὰ τὸν φυλά-

τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ.

5 Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἁλύσεσι δυσί, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν.

7 Καὶ ἰδού, ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤγειρεν αὐτόν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν.

8 Εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περίζωσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν.

10 Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον

γοῦσι· θέλωντας ὕστερα ἀπὸ τὸ πάσχα νὰ τὸν φέρῃ ἔξω εἰς τὸν λαόν.

5 Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἐφυλάττετον εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπροσεύχετον καλὰ πολλὰ πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου του.

6 Καὶ ὁπόταν ὁ Ἡρώδης ἔμελλε νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν λαόν, τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐκοιμᾶτον ἀνάμεσα εἰς δύο στρατιώταις, δεμένος μὲ δύο ἁλυσίδες· καὶ ἐφύλαγαν καὶ φυλακάτορες ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς.

7 Καὶ νά, καὶ ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου, καὶ φῶς ἔλαμψε ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθετον, καὶ ἐκτύπησε τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, καὶ τὸν ἐσήκωσε, καὶ εἶπε· Σήκου γλήγορα. καὶ αἱ ἁλυσίδες ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του.

8 Καὶ εἶπέν του ὁ ἄγγελος· ζῶσου καὶ βάλλε τὰ σανδάλιά σου. καὶ ἔκαμεν ἔτζι. καὶ λέγει του· βάλλε τὸ ἀπανωφόρεμά σου, καὶ ἀκολούθα μου.

9 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω καὶ τοῦ ἀκολοῦθαν, καὶ δὲν ἐγνώριζε ὅτι εἶναι ἀληθινὸν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγίνετον ἀπὸ τὸν ἄγγελον· ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετον νὰ βλέπῃ ὅραμα.

10 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν πρώτην φύλαξιν καὶ τὴν δεύ-

ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ.

11 Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

13 Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη·

14 Καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἑστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

15 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· Μαίνῃ. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο

τερην, ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τὴν Σιδερένιαν, ὁποῦ πάγει εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποῖα μοναχή της τοὺς ἀνοίχθη· καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἐπῆγαν ὀμπροστὰ εἰς μίαν ῥύμην· καὶ παρευθὺς ὁ ἄγγελος ἐδιέβη ἀπ' αὐτόν.

11 Καὶ ὁ Πέτρος ὡσὰν ἐσυστάθη, εἶπε· τώρα ἠξεύρω ἀληθινά, ὅτι ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελόν του, καὶ μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρώδου, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Καὶ ὡσὰν ἐγνώρισεν, ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας, τῆς μάνας τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἐκράζετον Μάρκος, ἐκεῖ ὁποῦ ἦταν καὶ ἀρκετοὶ ἀδελφοὶ μαζωμένοι καὶ ἐπροσεύχουνταν.

13 Καὶ ὡσὰν ἐκτύπησεν ὁ Πέτρος τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, ἐπῆγε μία κοπέλα, τὸ ὄνομά της Ῥόδη, νὰ ἀφηκρασθῇ τίς εἶναι.

14 Καὶ γνωρίζοντας τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τὴν χαράν της δὲν ἄνοιξε τὸ προαύλιον, ἀμὴ ἔδραμε μέσα καὶ εἶπε πῶς στέκεται ὁ Πέτρος ὀμπροστὰ εἰς τὸ προαύλιον.

15 Καὶ ἐκεῖνοι τῆς εἶπαν· λωλὴ εἶσαι; καὶ ἐκείνη τὸ ἐβε-

οὕτως ἔχειν. Οἱ δ' ἔλεγον· Ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστιν.

16 Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων· ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν, καὶ ἐξέστησαν.

17 Κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾷν, διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος αὐτὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς. εἶπε δέ· Ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

18 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.

19 Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρὼν, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι· καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν.

20 Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· ὁμοθυμαδὸν δὲ παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, καὶ πείσαντες Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, ᾐτοῦντο εἰρήνην· διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.

21 Τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ Ἡ-

βαίωνει πῶς νὰ εἶναι τέτοιας λογῆς. καὶ ἐκεῖνοι ἔλεγαν· ὁ ἄγγελός του εἶναι.

16 Καὶ ὁ Πέτρος ἐστέκετον καὶ ἐκτύπαν· καὶ ὡσὰν ἄνοιξαν καὶ τὸν εἶδαν, ἐξεπλάγησαν.

17 Καὶ μὲ τὸ χέρι του τοὺς ἔσειε νὰ σιωπάσουν, καὶ τοὺς ἐδιηγήθη πῶς ὁ Κύριος τὸν εὔγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακήν. καὶ τοὺς εἶπεν· εἰπέτε ἐτοῦτα εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς· καὶ εὐγῆκεν ἔξω καὶ ἐδιέβη εἰς ἄλλον τόπον.

18 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν ἔγινε μεγάλη σύγχυσις εἰς τοὺς στρατιώτας, τὸ, τί νὰ ἔγινεν ὁ Πέτρος.

19 Καὶ ὁ Ἡρώδης τὸν ἐζήτησε, καὶ ὡσὰν δὲν τὸν ηὗρεν, ἐξέταζε τοὺς φυλακάτορας, καὶ ἐπρόσταξε νὰ πᾶσιν νὰ τοὺς χαλάσουν. καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης καταβαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν ἐκεῖ.

20 Καὶ ὁ Ἡρώδης ἦτον ἐχθραιμένος εἰς τοὺς Τύρους καὶ Σιδῶνας· καὶ ἐκεῖνοι ἦλθαν συμφωνημένοι εἰς αὐτὸν, καὶ μὲ τὸ νὰ καταπείσουν τὸν Βλάστον τὸν κρεββατοφύλακα τοῦ βασιλέως, ἐζητοῦσαν εἰρήνην· διατὶ ἡ χώρα τους ἐθρέφετον ἀπὸ τὴν βασιλικὴν (χώραν).

21 Καὶ τὴν διατεταγμένην

ρώδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα βασιλικὴν, καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐδημηγόρει πρὸς αὐτούς.

22 Ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ, καὶ οὐκ ἀνθρώπου.

23 Παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ· καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν.

24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.

25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μάρκον.

ἡμέραν ὁ Ἡρώδης ἐνδυμένος τὸ βασιλικὸν φόρεμα ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον του, καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

22 Καὶ ὁ λαὸς ἐφώναζε· Θεοῦ φωνὴ, καὶ ὄχι ἀνθρώπου.

23 Καὶ παρευθὺς τὸν ἐκτύπησεν ἄγγελος Κυρίου, διατὶ δὲν ἔδωκε τὴν δόξαν εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἔσοντας νὰ σκωληκοφαγωθῇ ἐξεψύχησε.

24 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ αὔξανε καὶ ἐπληθύνετον.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος τελειώνοντες τὴν ὑπηρεσίαν τους ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐπῆραν μαζὺ καὶ τὸν Ἰωάννην ὁποῦ ἐκράζετον Μάρκος.

Κεφ. ιγ. 13.

ΗΣΑΝ δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὅ, τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναήν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος, καὶ Σαῦλος.

2 Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων, εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· Ἀφορίσατε δή μοι τόν τε Βαρνά-

ΚΑΙ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἦταν κάποιοι προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Συμεὼν ὁποῦ ἐκράζετον Νίγερ, καὶ ὁ Λούκιος ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, καὶ ὁ Μαναὴν ὁ σύντροφος τοῦ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου, καὶ ὁ Σαῦλος.

2 Καὶ ὡσὰν ὑπηρετοῦσαν ἐτοῦτοι τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευαν, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. χωρίσετέ μου τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν

βαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.

3 Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι, καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς, ἀπέλυσαν.

4 Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, κατῆλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθέν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι, κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου, εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,

7 Ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ· οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον, ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος, (οὕτω γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ) ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.

9 Σαῦλος δὲ (ὁ καὶ Παῦλος) πλησθεὶς πνεύματος

Σαῦλον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ τοὺς ἐκάλεσα.

3 Τότε ἐνήστευσαν καὶ ἐπροσευχήθηκαν, καὶ ἔβαλαν τὰ χέριά τους ἀπάνω τους, καὶ τοὺς ἀπόλυσαν.

4 Ἐτοῦτοι λοιπὸν πεμπόμενοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ ὡσὰν ἔφθασαν εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ἐδίδασκαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ συναγώγια τῶν Ἰουδαίων· καὶ εἶχαν καὶ τὸν Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὸ νησὶ ἕως τὴν Πάφον, ηὗραν ἐκεῖ κάποιον Μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, τὸ ὄνομά του Βαριησοῦν·

7 Ὁ ὁποῖος ἦτον μαζὺ μὲ τὸν Σέργιον Παῦλον τὸν ἀνθύπατον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος· ἐτοῦτος ἐπροσκάλεσε τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀμὴ τοὺς ἐναντιῆτον ὁ Ἐλύμας ἤγουν ὁ Μάγος, (διατὶ τέτοιας λογῆς ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομά του) ζητῶντας νὰ γυρίσῃ τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τὴν πίστιν.

9 Καὶ ὁ Σαῦλος (ὁποῦ ὠνομάσθη Παῦλος) ἐγέμισε

ἁγίου, καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν,

10 Εἶπεν· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;

11 Καὶ νῦν ἰδοὺ, χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐπί σε· καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ· παραχρῆμα δὲ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος· καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς.

12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς, ἐπίστευσεν, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν, ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης, παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, ἐκάθισαν.

15 Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν,

Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἀτένισεν εἰς αὐτὸν,

10 Καὶ εἶπεν· Ὦ υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ ὅλης τῆς δικαιοσύνης, γεμάτε κάθε λογῆς δολιότητα καὶ κάθε λογῆς πονηρίαν, δὲν θέλεις παύσῃ νὰ ξαναστρέφῃς ταῖς ἴσαις στράταις τοῦ Κυρίου;

11 Καὶ τῶρα νὰ ὁποῦ ἔφθασεν εἰς ἐσένα τὸ χέρι τοῦ Κυρίου· καὶ θέλεις εἶσθαι τυφλὸς, νὰ μὴν βλέπῃς τὸν ἥλιον ἕως ἱκανὸν καιρόν. καὶ παρευθὺς ἔπεσεν ἀπάνω του θαμπάδα καὶ σκότος· καὶ ἐγύριζε τριγύρω καὶ ἐγύρευεν (ἀνθρώπους) νὰ τὸν βαστοῦν ἀπὸ τὸ χέρι.

12 Τότε ὡσὰν εἶδεν ὁ ἀνθύπατος ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἐπίστευσε, καὶ ἐξεπλήττετον εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Κυρίου.

13 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν τριγύρω του ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὴν Πάφον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας. ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης ἀποχώρησεν ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

14 Καὶ αὐτοὶ ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν Πέργην, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὴν συναγωγὴν τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου, ἐκάθισαν.

15 Καὶ ἀφόντις ἔγινεν ἡ συνηθισμένη ἀνάγνωσις τοῦ

ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντες· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαὸν, λέγετε.

16 Ἀναστὰς δὲ Παῦλος, καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶπεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαὸν ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Κἀκεῖθεν ᾐτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κὶς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη τεσσαράκοντα.

νόμου καὶ τῶν προφητῶν, οἱ ἀρχισυνάγωγοι ἀπέστειλαν ἄνθρωπον εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶπαν· ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἂν ἔχετε τίποτες λόγον νὰ ευθετήσετε τὸν λαὸν, λέγετέ τον.

16 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Παῦλος, καὶ ἔσεισε τὸ χέρι του, καὶ εἶπεν· ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσετε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ ἐτούτου τοῦ Ἰσραὴλ ἐδιάλεξε τοὺς πατέρας μας, καὶ ὕψωσε τὸν λαὸν ἐκεῖ ὁποῦ ἦταν πάροικοι εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ μὲ χέρι ὑψηλὸν τοὺς εὔγαλεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

18 Καὶ σαράντα χρόνους τοὺς ἔθρεφε μέσα εἰς τὴν ἔρημον.

19 Καὶ ἔσοντας νὰ χαλάσῃ ἑπτὰ ἔθνη εἰς τὴν γῆν τοῦ Χαναὰν, τοὺς ἔδωκε κληρονομίαν τὴν γῆν ἐκείνων.

20 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἕως τετρακοσίους πενῆντα χρόνους ἔδωκε κριτὰς ἕως τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐδῶθε ἐζήτησαν βασιλέα, καὶ τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ, τὸν υἱὸν τοῦ Κὶς, ἄνδρα ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, σαράντα χρόνους.

22 Καὶ μεταστήσας αὐτὸν, ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· Εὗρον Δαβὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.

23 Τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ' ἐπαγγελίαν ἤγειρε τῷ Ἰσραὴλ σωτῆρα Ἰησοῦν,

24 Προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

25 Ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἰδοὺ, ἔρχεται μετ' ἐμὲ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.

26 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ γένους Ἀβραὰμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη.

27 Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγι-

22 Καὶ εὐγάλλοντάς τον, τοὺς ἐσήκωσε τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· εὕρηκα τὸν Δαβὶδ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὁ ὁποῖος θέλει κάμει ὅλα τὰ θελήματά μου.

23 Ἀπὸ τὸ σπέρμα ἐτούτου ὁ Θεὸς κατὰ τὸ τάξιμόν του ἐξανέστησεν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ τὸν σωτῆρα Ἰησοῦν.

24 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπροκήρυξε ὀμπροστίτερα ἀπὸ τὸν ἐρχομόν του βάπτισμα μετανοίας εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωνεν ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· ποῖον μὲ θαῤῥεῖτε πῶς νὰ εἶμαι; δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ἀλλὰ νὰ, ὁποῦ ἔρχεται κατὰ πόδι ἀπὸ ἐμένα, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ ποδάριά του.

26 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ γένους τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ἐτούτης ἐστάλθη εἰς ἐσᾶς.

27 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτουνῶν, ἐτοῦτον δὲν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ κατακρίνοντές τον, ἐτελείωσαν ταῖς

νωσκομένας, κρίναντες, ἐπλήρωσαν·

28 Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες, ᾐτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.

29 Ὡς δὲ ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.

30 Ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

31 Ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλὴμ, οἵτινές εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι

ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν·

33 Ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθορὰν, οὕτως εἴρηκεν· Ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστά.

φωναῖς τῶν προφητῶν ὁποῦ ἀναγινώσκουνται κάθε σάββατον.

28 Καὶ ἂν καλὰ καὶ δὲν εὐρῆκαν καμίαν ἀφορμὴν θανάτου, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ σκοτωθῇ.

29 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν γραμμένα διὰ αὐτὸν, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ τὸν ἔβαλλαν εἰς τὸ μνημεῖον.

30 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

31 Καὶ αὐτὸς πολλαῖς ἡμέραις ἐφάνη εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀνέβαιναν μαζὺ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ μάρτυρές του εἰς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἐμεῖς σᾶς εὐαγγελίζομεν τὸ τάξιμον ὁποῦ ἔγινεν εἰς τοὺς πατέρας, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐτελείωσεν εἰς ἐμᾶς ὁποῦ εἴμεσθε παιδία τους, μὲ τὸ νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰησοῦν.

33 Καθὼς εἶναι γραμμένον καὶ εἰς τὸν δεύτερον Ψαλμόν· υἱός μου εἶσαι ἐσὺ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

34 Καὶ ὅτι τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ πλέον δὲν μέλλει νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν διαφθορὰν, τέτοιας λογῆς εἶπεν· ὅτι θέλω σᾶς δώσει τὰ ὅσια ἐκεῖνα ὁποῦ ἔταξα εἰς τὸν Δαβὶδ τὰ πιστά.

35 Διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ὃς δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς, τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε οἱ καταφρονηταὶ, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον

35 Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἄλλον Ψαλμὸν λέγει· δὲν θέλεις ἀφήσει τὸν ὅσιόν σου νὰ εἰδῇ διαφθοράν.

36 Διατὶ ὁ Δαβὶδ ἔστοντας νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του, ἐκοιμήθη, καὶ ἐβάλθη εἰς τοὺς πατέρας του, καὶ εἶδε διαφθοράν.

37 Ἀμὴ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνάστησε, δὲν εἶδε διαφθοράν.

38 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἂς εἶναι λοιπὸν γνώριμον εἰς ἐσᾶς, ὅτι διὰ μέσου ἐτούτου κηρύττεται εἰς ἐσᾶς ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν·

39 Καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ὅλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐδυνήθητε εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως νὰ δικαιωθῆτε, εἰς τοῦτον κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ πιστεύει δικαιώνεται.

40 Βλέπετε λοιπὸν μήπως καὶ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς τοὺς προφήτας·

41 Ἰδέτε ἐσεῖς οἱ καταφρονηταὶ, καὶ θαυμάσετε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἐγὼ ἐργάζομαι ἔργον εἰς ταῖς ἡμέραις σας, ἔργον τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε τὸ πιστεύσει, ἂν σᾶς τὸ διηγηθῇ τινάς.

42 Καὶ ὅταν αὐτοὶ εὔγεναν ἀπὸ τὸ συναγώγι τῶν Ἰουδαίων, τὰ ἔθνη τοὺς ἐπαρακαλοῦσαν νὰ

λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.

43 Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς, ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ· οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς, ἔπειθον αὐτοὺς ἐπιμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

44 Τῷ δὲ ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

46 Παῤῥησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, εἶπον· Ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

47 Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

48 Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

τοὺς διηγηθοῦν αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ἄλλο σάββατον.

43 Καὶ ἔστοντας νὰ λυθῇ ἡ συναγωγὴ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ὅπου ἦταν εὐσεβεῖς ἀκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν· οἱ ὁποῖοι συντυχένοντές τους, τοὺς ἔπειθαν νὰ στέκουνται εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ τὸ ἐρχόμενον σάββατον παρολίγον ὅλη ἡ πόλις ἐμαζώχθη νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὡσὰν εἶδαν τὸ πλῆθος, ἐπλήσθηκαν φθόνου, καὶ ἐναντιοῦνταν ἐκεῖνα ὅπου ἔλεγεν ὁ Παῦλος, ἐναντιούμενοι καὶ βλασφημοῦντες.

46 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπαῤῥησιάσθηκαν, καὶ εἶπαν· ἀναγκαῖον ἦτον πρῶτον νὰ λαληθῇ εἰς ἐσᾶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ ἐπειδὴ τὸν ἀποδιώχνετε, καὶ δὲν κρίνετε τοῦ λόγου σας ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, νὰ, ὅπου γυρίζομεν εἰς τὰ ἔθνη.

47 Διατὶ ἔτζι μᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Κύριος (λέγωντας)· ἔβαλά σε διὰ νὰ εἶσαι φῶς τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

48 Καὶ τὰ ἔθνη ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐχαίρουνταν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦταν διαθεμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

49 Διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι' ὅλης τῆς χώρας.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

52 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ πνεύματος ἁγίου.

49 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διεφέρετον διὰ μέσου ὅλης τῆς χώρας.

50 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐπαρακίνησαν ταῖς γυναῖκαις ὁποῦ εἶχαν εὐλάβειαν εἰς τὴν θρησκείαν τους, καὶ ταῖς τιμημέναις, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐσήκωσαν διωγμὸν εἰς τὸν Παῦλον καὶ εἰς τὸν Βαρνάβαν, καὶ τοὺς εὔγαλαν ἀπὸ τὰ ὅριά τους ἔξω.

51 Καὶ ἐτοῦτοι ἐτίναξαν εἰς ἐκείνους τὸν κορνιαχτὸν ἀπὸ τὰ ποδάριά τους, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Κόνιαν.

52 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐγέμισαν χαρὰν καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ, κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ λαλῆσαι οὕτως ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

2 Οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παῤῥησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Κόνιαν, ὁμοίως ἐπῆγαν εἰς τὸ συναγώγι τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐλάλησαν τέτοιας λογῆς ὥστε ὁποῦ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας ἐπίστευσαν.

2 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὁποῦ δὲν ἐκαταπείσθηκαν, ἐπαρακίνησαν εἰς κακὸν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐθνῶν ἐναντία εἰς τοὺς ἀδελφούς.

3 Καὶ αὐτοὶ λοιπὸν διέτριψαν ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ἐπαῤῥησιάζουνταν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, ὁποῦ ἐμαρτύρα τὸν λόγον τῆς χάριτός του, καὶ ἔδιδε νὰ γίνουνται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ μέσου τῶν χειρῶν αὐτονῶν.

4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.

5 Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν, ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτοὺς,

6 Συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον·

7 Κἀκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.

8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιπεπατήκει.

9 Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι,

10 Εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἥλλετο, καὶ περιεπάτει.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, Λυκαονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς.

12 Ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρ-

4 Καὶ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐσχίσθη· καὶ μερικοὶ ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς Ἰουδαίους· ἄλλοι ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς ἀποστόλους.

5 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἡ ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων μαζὺ μὲ τοὺς ἄρχοντάς των, νὰ ὑβρίσουν τοὺς ἀποστόλους καὶ νὰ τοὺς λιθοβολήσουν,

6 Ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ ἀπόστολοι ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς ταῖς πόλαις τῆς Λυκαονίας, εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς τὴν Δέρβην, καὶ εἰς τὰ περίχωρα·

7 Καὶ ἐκεῖ εὐαγγέλιζαν.

8 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος εἰς τὴν Λύστραν ἀδύνατος εἰς τὰ ποδάρια ἐκάθουντον· ὁ ὁποῖος ἦτον κουτζὸς ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του, καὶ ποτὲ δὲν ἐπεριπάτησε.

9 Ἐτοῦτος ἄκουε τὸν Παῦλον ὁποῦ ἐλάλει· ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδεν ὅτι ἔχει πίστιν νὰ σωθῇ,

10 Εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν· σήκω ὀρθὸς ἀπάνω εἰς τὰ ποδάριά σου· καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησε, καὶ ἐπεριπάτει.

11 Καὶ τὸ πλῆθος ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Παῦλος, ἐσήκωσαν τὴν φωνήν τους Λυκαονιστὶ, καὶ εἶπαν· οἱ Θεοὶ ὁμοιώθηκαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκατέβηκαν εἰς ἐμᾶς.

12 Καὶ ἔκραζαν τὸν Βαρνά-

νάβαν, Δία· τὸν δὲ Παῦλον,
Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγού-
μενος τοῦ λόγου.
13 Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄν-
τος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν,
ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς
πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς
ὄχλοις ἤθελε θύειν.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστο-
λοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος,
διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν
εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον,
κράζοντες,
15 Καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί
ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιο-
παθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι,
εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τού-
των τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ
τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε
τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν
αὐτοῖς·

16 Ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέ-
ναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη
πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

17 Καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυ-
ρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποι-
ῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς
καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμ-
πιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης
τὰς καρδίας ἡμῶν.

18 Καὶ ταῦτα λέγοντες, μό-

βαν, Δία· καὶ τὸν Παῦλον, τὸν
ἔκραζαν Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς
ἦτον ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.
13 Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς, τοῦ
ὁποίου ὁ ναὸς ἦτον ὀμπροστὰ εἰς
τὴν πόλιν, ἔφερε ταύρους καὶ
στεφάνια εἰς τὸ προαύλιον, μα-
ζὺ μὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἤθελε
νὰ θυσιάσῃ.
14 Ἀμὴ οἱ ἀπόστολοι ὁ Βαρ-
νάβας καὶ ὁ Παῦλος ὡσὰν τὸ
ἤκουσαν, ἔσχισαν τὰ φορέμα-
τά τους, καὶ ἐπήδησαν μέσα εἰς
τὸ πλῆθος, καὶ ἔκραζαν.
15 Καὶ ἔλεγαν· ὦ ἄνδρες
ἀδελφοὶ, διατί κάμνετε ἐτοῦτα;
καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι ὁμοιοπα-
θεῖς εἴμεσθε ὡσὰν καὶ ἐσεῖς,
καὶ σᾶς εὐαγγελίζομεν νὰ γυρί-
σετε ἀπὸ τοῦτα τὰ ψεύτικα εἰς
τὸν Θεὸν τὸν ζωντανὸν, ὁποῦ
ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα
ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά.
16 Ὁ ὁποῖος εἰς ταῖς ἀπε-
ρασμέναις γενεαῖς ἄφησεν ὅλα
τὰ ἔθνη νὰ περιπατοῦν ταῖς
στράταις τους.
17 Ἂν καλὰ καὶ δὲν ἄφηκεν
ἀμαρτύρητον τοῦ λόγου του, κά-
μνοντας καλωσύνην, καὶ δίδον-
τάς μας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βροχαῖς
καὶ καιροὺς καρποφόρους, χορ-
ταίνωντας φαγητὰ καὶ εὐφρο-
σύνην ταῖς καρδίαις μας.
18 Καὶ λέγοντες ἐτοῦτα,

λις κατέπαυσαν τὺς ὄχλυς τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίυ Ἰυδαῖοι, καὶ πείσαντες τὺς ὄχλυς, καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.

20 Κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναςὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

21 Εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ μαθητεύσαντες ἱκανὺς, ὑπέςρεψαν εἰς τὴν Λύςραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν·

22 Ἐπιςηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλῦντες ἐμμένειν τῇ πίςει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ.

23 Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρυς κατ' ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ νηςειῶν, παρέθεντο αὐτὺς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν πεπιςεύκεισαν.

24 Καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν, ἦλθον εἰς Παμφυλίαν·

25 Καὶ λαλήσαντες ἐν Πέρ-

μόλις ἐκατάπαυσαν τὸ πλῆθος νὰ μὴν τὺς θυσιάσυν.

19 Καὶ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἀπὸ τὴν Κόνιαν Ἰυδαῖοι, καὶ ἐκατάπεισαν τὸ πλῆθος, καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, λογιάζοντές τον νὰ ἀπέθανε.

20 Ἀμὴ ὡσὰν τὸν ἐτριγύρισαν οἱ μαθητάδες, ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκε μαζὺ μὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Δέρβην.

21 Καὶ εὐαγγέλισαν τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ὡσὰν ἔμαθαν πολλὺς, ἐγύρισαν εἰς τὴν Λύςραν καὶ εἰς τὴν Κόνιαν καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

22 Καὶ ἐςερέωναν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν, νυθετῦντές τυς νὰ ςέκυνται εἰς τὴν πίςιν, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων κάμνει χρεία νὰ ἐμβῦμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ.

23 Καὶ τὺς ἐχειροτόνησαν πρεσβυτέρυς εἰς κάθε ἐκκλησίαν, ἔςοντας νὰ προσευχηθῦσι μὲ νηςείαν· καὶ τὺς ἐσύςησαν εἰς τὸν Κύριον εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίςευσαν.

24 Καὶ ἐπέρασαν τὴν Πισιδίαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Παμφυλίαν·

25 Καὶ ἔςοντας νὰ λαλήσυν

γῇ τὸν λόγον, κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν.

εἰς τὴν Πέργην τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Ἀτάλειαν.

26 Κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν· ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.

26 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· ἐκεῖ ὅπου ἦταν παραδεδομένοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὅπου ἐτελείωσαν.

27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.

27 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐμάζωξαν τὴν ἐκκλησίαν, εἶπαν ὅσα πράγματα ὁ Θεὸς ἔκαμε διὰ μέσου των, καὶ ὅτι ἄνοιξε καὶ εἰς τὰ ἔθνη θύραν τῆς πίστεως.

28 Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

28 Καὶ ἐκεῖ διέτριψαν πολὺν καιρὸν μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάδες.

Κεφ. ιέ. 15.

ΚΑΙ' τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς· Ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.

ΚΑΙ κάποιοι ὅπου ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐδίδασκαν τοὺς ἀδελφοὺς (λέγοντες)· ὅτι ἂν δὲν περιτμηθῆτε κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ σωθῆτε.

2 Γενομένης οὖν στάσεως καὶ συζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καί τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλήμ, περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

2 Καὶ ἔσοντας νὰ γένη μεγάλη φιλονεικία καὶ ζήτησις τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα μετ' ἐκείνους, ἔβαλλαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν καὶ κάποιους ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἀνέβουν εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ ζήτημα ἐτοῦτο.

3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν,

3 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἔσοντας νὰ συμπροπεμφθοῦσιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐπερνοῦσαν τὴν Φοινί-

ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν
ἐθνῶν· καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγά-
λην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

4 Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ, ἀπεδέχθησαν ὑπὸ
τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων
καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγει-
λάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ'
αὐτῶν.
5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν ἀπὸ
τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαίων
πεπιστευκότες, λέγοντες· Ὅτι
δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς, παραγ-
γέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον
Μωϋσέως.

6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστο-
λοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν πε-
ρὶ τοῦ λόγου τούτου.
7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γε-
νομένης, ἀναστὰς Πέτρος εἶπε
πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ,
ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν
ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέ-
ξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦ-
σαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγε-
λίου, καὶ πιστεῦσαι·

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς
ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς, δοὺς αὐτοῖς
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς καὶ
ἡμῖν·
9 Καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ
ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ πίστει

κην καὶ τὴν Σαμάρειαν, καὶ
ἐδιηγοῦνταν πῶς ἐγύρισαν τὰ
ἔθνη (εἰς τὴν πίστιν)· καὶ ἔδιδαν
χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλους τοὺς
ἀδελφούς.
4 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν εἰς τὴν
Ἱερουσαλὴμ, τοὺς ἀποδέχθηκεν
ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ
οἱ πρεσβύτεροι, καὶ αὐτοὶ
εἶπαν ὅσα θαύματα ἔκαμεν ὁ
Θεὸς διὰ μέσου των.
5 Καὶ κάποιοι ὁποῦ ἦταν
ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων
καὶ ἐπίστευσαν, ἐσηκώθηκαν,
λέγοντες· ὅτι κάμνει χρεία νὰ
περιτέμνουν τὰ ἔθνη ὁποῦ ἐπίστευ-
σαν, καὶ νὰ τοὺς παραγγέλλουν νὰ
φυλάττουν τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.
6 Καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ ἀπό-
στολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι νὰ
εἰδοῦσι διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
7 Καὶ ἔστοντας νὰ ἔγινε με-
γάλη ἐξέταξις, ἐσηκώθη ὁ Πέ-
τρος, καὶ εἶπέν τους· ὦ ἄνδρες
ἀδελφοὶ, ἐσεῖς ἐξεύρετε ὅτι ἀπὸ
ἡμέραις παλαιαῖς ὁ Θεὸς ἀπὸ
ἀνάμεσά μας μὲ ἐδιάλεξε, νὰ
ἀκούσουν τὰ ἔθνη διὰ μέσου τοῦ
στόματός μου τὸν λόγον τοῦ
εὐαγγελίου, νὰ πιστεύσουν.
8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς
τοὺς ἐμαρτύρησε, μὲ τὸ νὰ τοὺς
δώσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κα-
θὼς καὶ εἰς ἐμᾶς.
9 Καὶ δὲν ἐχώρισε τίποτες
ἀναμεταξὺ εἰς ἐμᾶς καὶ εἰς αὐτ

καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν.

10 Νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν σωθῆναι, καθ' ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, καὶ ἤκουον Βαρνάβα καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι' αὐτῶν.

13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς, ἀπεκρίθη Ἰάκωβος, λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἀκούσατέ μου.

14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ·

15 Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω, καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν·

17 Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ

τοὺς, ἔσοντας νὰ καθαρίσῃ ταῖς καρδίαις των διὰ μέσου τῆς πίστεως.

10 Τώρα λοιπὸν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, βάλλοντες ζυγὸν ἀπάνω εἰς τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, τὸν ὁποῖον οὐδὲ οἱ πατέρες μας οὐδὲ ἐμεῖς ἠμπορέσαμεν νὰ τὸν βαστάξωμεν;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν νὰ σωθοῦμεν, κατὰ τὸν τρόπον ὁποῦ (ἐσώθηκαν) καὶ ἐκεῖνοι.

12 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἐσίγησε, καὶ ἄκουαν τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου ὁποῦ ἐξηγοῦνταν ὅσα σημεῖα καὶ τέρατα ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσου των.

13 Καὶ ὕστερον ἀφότις ἐσιώπησαν αὐτοὶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, καὶ εἶπεν· ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἀκούσετέ μου.

14 Ὁ Συμεὼν ἐξηγήθηκε, πῶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπρομηθεύθη νὰ πάρῃ λαὸν ἀπὸ τὰ ἔθνη εἰς τὸ ὄνομά του.

15 Καὶ εἰς τοῦτον τὸν λόγον (ὁποῦ εἶπεν ὁ Πέτρος) συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα θέλω γυρίσει πάλιν, καὶ θέλω μετακάμει τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν καταπεσημένην, καὶ τὰ χαλασμένα της θέλω τὰ μεταοικοδομήσει καὶ θέλω τὴν σηκώσει·

17 Διὰ νὰ γυρέψουν οἱ ἀπο-

κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς· λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα.

18 Γνωστὰ ἀπ' αἰῶνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

19 Διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος.

21 Μωσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει, ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος.

22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ· Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαβᾶν, καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς.

23 Γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοί, τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συ-

δέλοιποι ἄνθρωποι τὸν Κύριον, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαλέσθη τὸ ὄνομά μου εἰς αὐτούς· λέγει Κύριος ὁποῦ κάμνει ἐτοῦτα ὅλα.

18 Γνωρισμένα εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν Θεὸν ὅλα του τὰ ἔργα.

19 Διὰ τοῦτο ἐγὼ κρίνω νὰ μὴν δίδωμεν πειρασμὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ γυρίζουσι ἀπὸ τὰ ἔθνη εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ νὰ τοὺς γράψωμεν νὰ φυλάττωνται ἀπὸ ταῖς μεμιασμέναις (θυσίαις) τῶν εἰδώλων, καὶ ἀπὸ πορνείαν, καὶ ἀπὸ πνικτὰ, καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα.

21 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς ἔχει ἀπὸ παλαιαῖς γενεαῖς εἰς κάθε πόλιν ἄνδρας ὁποῦ τὸν κηρύττουσιν, ἔσοντας νὰ διαβάζεται κάθε σάββατον εἰς τὰ συναγώγια.

22 Τότε ἐφάνη εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους μαζὺ μὲ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, νὰ διαλέξουν ἄνδρας ἀπ' αὐτοὺς νὰ πέμψουν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μαζὺ μὲ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, ἤγουν τὸν Ἰούδαν ὁποῦ κράζεται Βαρσαβᾶς, καὶ τὸν Σίλαν, ἀνθρώπους ἡγουμένους εἰς τοὺς ἀδελφούς·

23 Καὶ ἔγραψαν καὶ ἔστειλαν διὰ μέσου τῆς χειρὸς αὐτωνῶν ἐτοῦτα· οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ, εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀντιόχει-

ρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι, καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστειλάμεθα·

25 Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδὸν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

26 Ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν, καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

28 Ἔδοξε γὰρ τῷ ἁγίῳ πνεύματι καὶ ἡμῖν, μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων·

29 Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς, εὖ πράξετε. Ἔρρωσθε.

30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες

αν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν καὶ ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὰ ἔθνη, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἀκούσαμεν ὅτι κάποιοι εὐγένοντες ἀπὸ ἐμᾶς ἦλθαν καὶ σᾶς ἐτάραξαν μὲ λόγια, χαλῶντες ταῖς ψυχαῖς σας, καὶ λέγοντες νὰ περιτέμνεσθε, καὶ νὰ φυλάττετε, τὸν νόμον, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς δὲν τοὺς προστάξαμεν ἐτοῦτο·

25 Ἐφάνη εἰς ἐμᾶς ὁποῦ ἐσυναχθήκαμεν μὲ μίαν ψυχὴν, νὰ διαλέξωμεν νὰ πέμψωμεν εἰς ἐσᾶς ἄνδρας, μαζὺ μὲ τοὺς ἀγαπητούς μας τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον·

26 Οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνθρωποι ὁποῦ ἐπαράδωκαν ταῖς ψυχαῖς τους διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν, οἱ ὁποῖοι θέλουσιν εἰπεῖ μὲ λόγου τὰ αὐτὰ (ὁποῦ γράφομεν).

28 Διατὶ ἐφάνη εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ εἰς ἐμᾶς, τίποτες περισσότερον βάρος νὰ μὴν βάλλωμεν εἰς ἐσᾶς ἔξω ἀπὸ τοῦτα τὰ ἀναγκαῖα·

29 Νὰ ἀπέχεσθε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ ἀπὸ τὰ πνικτὰ καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν· ἀπὸ τὰ ὁποῖα φυλάττοντες τοῦ λόγου σας, θέλετε περάσει καλά. Ἔρρωσθε.

30 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἔστοντας

ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν· καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος, ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Ἀναγνόντες δὲ, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

32 Ἰούδας δὲ καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐπεστήριξαν.

33 Ποιήσαντες δὲ χρόνον, ἀπελύθησαν μετ' εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.

35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἑτέρων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.

37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μάρκον.

38 Παῦλος δὲ ἠξίου, τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας, καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς

νὰ συμπροπεμφθοῦσιν ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· καὶ ἐμάζωξαν τὸ πλῆθος, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὴν ἀνάγνωσαν, ἐχάρηκαν εἰς τὴν παράκλησιν.

32 Καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σίλας, ἔστοντας νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ προφῆται, μὲ πολλὰ λόγια ἐνουθέτησαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς ἐστήριξαν.

33 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, ἐσυμπροβοδήθησαν πάλιν μὲ εἰρήνην ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἀμὴ ἐφάνηκε τοῦ Σίλα νὰ ἀναμείνῃ ἐκεῖ.

35 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας διέτριβαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μαζὺ μὲ ἄλλους πολλούς.

36 Καὶ ὕστερα μὲ καμπόσαις ἡμέραις εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν Βαρνάβαν· ἂς γυρίσωμεν νὰ πᾶμε νὰ εἰδοῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας, πῶς εὑρίσκονται, εἰς κάθε πόλιν, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐδιδάξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

37 Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσυμβουλεύθη νὰ πάρῃ μαζὺ τὸν Ἰωάννην ὁποῦ ἐκράζετον Μάρκος·

38 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἔκρινεν ἄξιον, ἐκεῖνον ὁποῦ ἐχώρησε ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν, καὶ δὲν ἐπῆγεν μαζὺ μετ'

εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαβεῖν τῦτον.

αὐτὺς εἰς τὸ ἔργον, νὰ μὴν τὸν πάρυσιν.

39 Ἐγένετο ὖν παροξυσμὸς, ὥςε ἀποχωρισθῆναι αὐτὺς ἀπ' ἀλλήλων· τόν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μάρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον·

39 Μεγάλη λοιπὸν πίκρα ἔγινε, εἰς τόσον ὁπῦ νὰ ἀποχωρισθῦσιν ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπῆρε τὸν Μάρκον, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κύπρον·

40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σίλαν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.

40 Καὶ ὁ Παῦλος ἐδιάλεξε τὸν Σίλαν καὶ εὐγῆκεν, ἔςοντας νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεῦ ἀπὸ τὺς ἀδελφύς.

41 Διήρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, ἐπιςηρίζων τὰς ἐκκλησίας.

41 Καὶ ἐπέρνα τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, βεβαιώνωντας ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. ις'. 16.

ΚΑτήντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύςραν· καὶ ἰδὺ, μαθητής τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικός τινος Ἰυδαίας πιςῆς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος·

ΚΑῚ ἐκατάντησεν εἰς τὴν Δέρβην καὶ τὴν Λύςραν· καὶ νὰ, καὶ ἦτον κάποιος μαθητὴς τὸ ὄνομά τυ Τιμόθεος, υἱὸς κάποιας γυναίκας Ἰυδαίας πιςῆς, ἀμὴ ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα.

2 Ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύςροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.

2 Ὁ ὁποῖος ἐμαρτυρᾶτον διὰ καλὸς ἀπὸ τὺς ἀδελφὺς, ὁπῦ ἦταν εἰς τὴν Λύςραν καὶ εἰς τὴν Κόνιαν.

3 Τῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν· καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν, διὰ τὺς Ἰυδαίυς τὺς ὄντας ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ᾔδεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχεν.

3 Ἐτῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος νὰ πάγῃ μαζύ τυ· καὶ ὡσὰν τὸν ἐπῆρε τὸν ἐπερίτμησε, διὰ τὺς Ἰυδαίυς ὁπῦ ἦταν εἰς τὺς τόπυς ἐκείνυς· διατὶ ὅλοι ἔξευραν τὸν πατέρα τυ ὅτι ἦτον Ἕλληνας.

4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδυν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκρι-

4 Καὶ ὡσὰν ἐπερνῦσαν ταῖς πόλαις, ταῖς ἐπαράδιδαν νὰ φυλάγυν τὰ δόγματα ὁπῦ ἦταν ἀποφασισμένα ἀπὸ τὺς

μένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει, καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλαλικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,

7 Ἐλθόντες καλὰ τὴν Μυσίαν, ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ πνεῦμα.

8 Παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν, κατέβησαν εἰς Τρωάδα.

9 Καὶ ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ· Ἀνήρ τις ἦν Μακεδὼν ἑστὼς, παρακαλῶν αὐτὸν, καὶ λέγων· Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.

10 Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ τε ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν·

12 Ἐκεῖθέν τε εἰς Φιλίπ-

ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ἐστερεώνονταν εἰς τὴν πίστιν, καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐπερίσσευαν εἰς τὸν λογαριασμόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τὴν Γαλατικὴν, ἐμποδίσθηκαν ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ λαλήσουσι τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀσίαν.

7 Καὶ ὡσὰν ἦλθασιν εἰς τὴν Μυσίαν, ἐδοκίμαζαν νὰ πᾶσιν εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἀμὴ τὸ Πνεῦμα δὲν τοὺς ἄφησε.

8 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Μυσίαν, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Τρωάδα.

9 Καὶ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸν Παῦλον ἕνα ὅραμα· ἐστέκετον ἕνας ἄνθρωπος Μακεδὼν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαρακάλει, λέγοντας· πέρασε εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ βοήθησέ μας.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Παῦλος τὸ ὅραμα, παρευθὺς ἐζητήσαμεν νὰ πᾶμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, σημαδεύοντες ἀπὸ τοῦτο πῶς μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν.

11 Ἐμισέψαμεν λοιπὸν μὲ καράβι ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ἐπήγαμεν ἴσα εἰς τὴν Σαμοθράκην, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Νεάπολιν.

12 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς Φι-

πους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις, κολώνια. ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς.

13 Τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν, οὗ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι· καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξί.

14 Καί τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεὸν, ἤκουεν· ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν, προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.

15 Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη, καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε, λέγουσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου, μείνατε. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.

17 Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε, λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσὶν,

λίππους, ἡ ὁποῖα εἶναι πρώτη πόλις τῆς μερίας τῆς Μακεδονίας, καὶ εἶναι Κολωνία. καὶ εἴμεσθαν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ ἐκάμαμεν καμπόσαις ἡμέραις.

13 Καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου εὐγήκαμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραπόταμον, εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ ἦτον συνήθεια νὰ προσεύχωνται· καὶ ὡσὰν ἐκαθίσαμεν ἐσυντυχέναμεν μὲ ταῖς γυναῖκαις ὁποῦ ἐμαζώχθηκαν.

14 Καὶ κάποια γυναῖκα τὸ ὄνομά της Λυδία, ὁποῦ ἐπραγματεύετον πορφυρὰ πανία, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Θυατείρων, καὶ ἐσέβετον τὸν Θεὸν, ἄκουε τὸν λόγον· τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἄνοιξεν ὁ Κύριος, νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν της εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλάλει ὁ Παῦλος.

15 Καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ ἡ φαμηλία της ὅλη, τοὺς ἐπαρακάλεσε καὶ εἶπεν· ἂν μὲ κρίνετε πῶς εἶμαι πιστὴ εἰς τὸν Κύριον, ἐλᾶτε νὰ μείνετε εἰς τὸ σπῆτί μου· καὶ μᾶς ἐβίασε.

16 Καὶ ὅταν ἐπηγέναμεν εἰς τὴν προσευχὴν, μᾶς ἀπάντησε μία δουλεύτρια ὁποῦ εἶχε πνεῦμα πύθωνος, ἡ ὁποῖα μαντεύοντας ἔδιδε πολὺ διάφορον εἰς τοὺς αὐθεντάδες της.

17 Ἐτούτη ἀκολούθησε τοῦ Παύλου καὶ ἐμας, καὶ ἔκραζε λέγουσα· ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δουλευτάδες τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψί-

οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

18 Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες·

21 Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσι.

22 Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν.

23 Πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς.

24 Ὃς παραγγελίαν τοι-

στου, οἱ ὁποῖοι σᾶς διδάσκουσι στράταν τῆς σωτηρίας.

18 Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν πολλαῖς ἡμέραις. καὶ βαρέως φέροντας ὁ Παῦλος, γυρίζοντας εἶπεν εἰς τὸ πνεῦμα· προστάζω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ εὔγῃς ἀπ' αὐτήν. καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εὐγῆκεν.

19 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ αὐθεντάδες της, ὅτι ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους τους, ἐπίασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, καὶ τοὺς ἔσυραν εἰς τὸ κριτήριον εἰς τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς στρατηγοὺς, εἶπαν· ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι συγχίζουν τὴν πόλιν μας, ὄντες Ἰουδαῖοι·

21 Καὶ μᾶς λέγουν τάξαις ταῖς ὁποίαις δὲν πρέπει νὰ ταῖς δεχόμεσθεν, μηδὲ νὰ ταῖς κάμωμεν, ἐμεῖς ὁποῦ εἴμεσθε Ῥωμαῖοι.

22 Καὶ τὸ πλῆθος ἐμαζώχθη καὶ ἐσηκώθηκαν ἐναντία αὐτονῶν· καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔσχισαν τὰ φορέματά τους, καὶ ἐπρόσταξαν νὰ τοὺς δέρνουν.

23 Καὶ δέρνοντές τους πολλαῖς ῥαβδίαις, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἐπαράγγειλαν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐφύλαγε τοὺς δεμένους, νὰ τοὺς φυλάγῃ παρατηρημένα.

24 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆρε

αὐτὴν εἰληφὼς, ἔβαλεν αὐτοὺς
εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ
τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο
εἰς τὸ ξύλον.

25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον
Παῦλος καὶ Σίλας προσευχό-
μενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶν-
το δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι.

26 Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο
μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θε-
μέλια τοῦ δεσμωτηρίου· ἀνεῴ-
χθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύ-
ραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ
δεσμὰ ἀνέθη.

27 Ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ
δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεῳ-
γμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς,
σπασάμενος μάχαιραν, ἔμελ-
λεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων
ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους.

28 Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγά-
λῃ ὁ Παῦλος, λέγων· Μηδὲν
πράξῃς σεαυτῷ κακόν· ἅπαν-
τες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε.

29 Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπή-
δησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος
προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ
Σίλᾳ.

30 Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς
ἔξω, ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ
ποιεῖν ἵνα σωθῶ;

31 Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ
τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ
σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου.

τέτοιαν παραγγελίαν, τοὺς ἔβα-
λεν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ
τὰ ποδάριά τους τὰ ἔβαλεν εἰς
τὸ ξύλον.

25 Καὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ
Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἐπροσεύ-
χουνταν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν·
καὶ τοὺς ἄκουαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν
δεμένοι.

26 Καὶ παρευθὺς ἔγινε με-
γάλος σεισμὸς, τόσον ὁποῦ ἐσα-
λεύθηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλα-
κῆς· καὶ παρευθὺς ἄνοιξαν ἡ
θύραις ὅλαις, καὶ τὰ δεσίματα
ὅλονῶν ἐλύθηκαν.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐφύλα-
γε τοὺς δεμένους ἐξύπνισε, καὶ
ὡσὰν εἶδε ταῖς θύραις τῆς φυλα-
κῆς ἀνοικταῖς, εὔγαλε τὸ μα-
χαίρι νὰ σκοτώσῃ τοῦ λόγου του,
λογιάζοντας πῶς ἔφυγαν ἐκεῖ-
νοι ὁποῦ ἦταν δεμένοι.

28 Ἀμὴ ὁ Παῦλος τοῦ ἐφώ-
ναξε μὲ μεγάλην φωνὴν, καὶ
εἶπε· μὴν κάμῃς τίποτες κα-
κὸν τοῦ λόγου σου· διατὶ ἐμεῖς
ὅλοι εἴμεσθεν ἐδῶ.

29 Καὶ ἐζήτησε φῶς καὶ ἐπή-
δησε μέσα, καὶ τρομασμένος
ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ
Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.

30 Καὶ εὔγαλέν τους ἔξω,
καὶ εἶπεν· αὐθεντάδες, τί κάμνει
χρεία νὰ κάμω νὰ σωθῶ;

31 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
πίστευσε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν
Χριστὸν, καὶ θέλεις σωθῆ ἐσὺ
καὶ τὸ σπῆτί σου.

32 Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

33 Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα.

34 Ἀναγαγών τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ.

35 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, λέγοντες· Ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἀπεστάλκασιν οἱ στρατηγοὶ, ἵνα ἀπολυθῆτε. νῦν οὖν ἐξελθόντες, πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.

37 Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· Δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, καὶ νῦν λάθρα ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; Οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.

38 Ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ῥαβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι.

32 Καὶ τοῦ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς ὅλους ὅσους ἦταν μέσα εἰς τὸ σπῆτί του.

33 Καὶ τοὺς ἐπῆρεν ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νύκτας, καὶ τοὺς ἔλουσεν ἀπὸ ταῖς λαβωματιαῖς· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ ἰδικοί του ὅλοι παρευθύς.

34 Καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τοὺς ἔβαλλεν ὀμπροστὰ τραπέζι, καὶ εὐφράνθη μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι πῶς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν.

35 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, οἱ στρατηγοὶ ἔστειλαν τοὺς ῥαβδούχους, καὶ ἔλεγαν· ἀπόλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ εἶπεν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τὸν Παῦλον· ὅτι ἔστειλαν οἱ στρατηγοὶ, νὰ σᾶς ἀπολύσωμεν· τῶρα λοιπὸν εὐγένοντες, σύρτε εἰς τὸ καλόν.

37 Καὶ ὁ Παῦλος τοὺς εἶπεν· ἀφόντις μᾶς ἔδειραν παῤῥησία, χωρὶς κρίσιν, ὁποῦ εἴμεσθεν ἄνθρωποι Ῥωμαῖοι, καὶ μᾶς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, τῶρα μᾶς εὐγάζουν κρυφᾶ; δὲν (γίνεται τοῦτο) ἔτζι· ἀλλὰ ἂς ἔλθουν αὐτοὶ καὶ ἂς μᾶς εὐγάλουσι.

38 Καὶ οἱ ῥαβδοῦχοι ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τοὺς στρατηγούς· καὶ οἱ στρατηγοὶ ὡσὰν ἄκουσαν πῶς εἶναι Ῥωμαῖοι, ἐφοβήθηκαν.

39 Καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτὺς, καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.

40 Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν· καὶ ἰδόντες τὺς ἀδελφὺς, παρεκάλεσαν αὐτὺς, καὶ ἐξῆλθον.

39 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν τὺς ἐπαρηγόρησαν, καὶ τὺς εὔγαλαν ἔξω καὶ τὺς ἐπαρακάλεσαν νὰ εὔγυν ἀπὸ τὴν πόλιν τυς.

40 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐπῆγαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι τῆς Λυδίας· καὶ ὡσὰν εἶδαν τὺς ἀδελφὺς, τὺς ενυθέτησαν, καὶ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐδιέβηκαν.

Κεφ. ιζ΄. 17.

Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν, ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπυ ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰυδαίων.

2 Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὺς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,

3 Διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριςὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναςῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι ὗτός ἐςιν ὁ Χριςὸς Ἰησῦς, ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

4 Καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν, καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος, γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.

5 Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθῦντες Ἰυδαῖοι, καὶ προσλαβόμε-

ΚΑΙ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐκεῖ ὁπῦ ἦτον ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰυδαίων.

2 Καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ὁπῦ εἶχεν ὁ Παῦλος ἐμβῆκεν εἰς αὐτὺς, καὶ τρία σάββατα ἐδιαλέγετο μετ' αὐτὺς ἀπὸ ταῖς γραφαῖς,

3 Ἐξηγῶντας καὶ ἀποδείχνωντας, ὅτι ἔκαμε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριςὸς, καὶ νὰ ἀναςαθῇ ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι ἐτῦτος εἶναι ὁ Χριςὸς Ἰησῦς, ὁπῦ ἐγὼ (λέγει) σᾶς κηρύττω.

4 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτὺς ἐκαταπείσθηκαν, καὶ ἐκολλήθησαν μὲ τὸν Παῦλον καὶ μὲ τὸν Σίλαν, καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τὺς Ἕλληνας τὺς εὐσεβεῖς, καὶ πολλαῖς γυναῖκαις ἀπὸ ταῖς πρώταις.

5 Καὶ οἱ Ἰυδαῖοι ὁπῦ δὲν ἐπείθυνταν ἐφθόνησαν, καὶ

νοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηροὺς, καὶ ὀχλοποιήσαντες, ἐθορύβουν τὴν πόλιν· ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος, ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον.

ἐμάζωξαν κάποιους ἄνδρας πονηροὺς φοροπλανωμένους, καὶ ἔκαμαν ὄχλον, καὶ ἐσύγχιζαν τὴν πόλιν· καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰάσονος, ἐζητοῦσαν τὸν Παῦλον καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζύ του νὰ τοὺς φέρουν εἰς τὸν λαόν.

6 Μὴ εὑρόντες δὲ αὐτοὺς, ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καί τινας ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες· Ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν,

6 Καὶ ὡσὰν δὲν τοὺς ηὗραν, ἔσυραν τὸν Ἰάσονα καὶ κάποιους ἀδελφοὺς εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως, φωνάζοντες· ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἤφεραν ἄνω κάτω τὴν οἰκουμένην, ἐτοῦτοι ἦλθαν καὶ ἐδῶ.

7 Οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράττουσι, βασιλέα λέγοντες ἕτερον εἶναι, Ἰησοῦν.

7 Τοὺς ὁποίους τοὺς ἀποδέχθηκεν ὁ Ἰάσων· καὶ ἐτοῦτοι ὅλοι κάμνουσιν ἐναντία τῶν δογμάτων τοῦ Καίσαρος, λέγοντες· νὰ εἶναι ἄλλος βασιλεὺς ὁ Ἰησοῦς.

8 Ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα·

8 Καὶ ἐσύγχισαν τὸ πλῆθος καὶ τοὺς ἄρχοντας τῆς πολιτείας ὁποῦ ἄκουσαν ἐτοῦτα.

9 Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτούς.

9 Καὶ ὡσὰν εὐχαριστήθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰάσονα, καὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, τοὺς ἀπόλυσαν.

10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τόν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέροιαν· οἵτινες παραγενόμενοι, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπῄεσαν.

10 Καὶ οἱ ἀδελφοὶ παρευθὺς τὴν νύκτα ἔστειλαν ἔξω τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς τὴν Βέρροιαν· οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἔφθασαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων.

11 Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προ-

11 Καὶ ἐτοῦτοι (οἱ Βερροιῶται) ἦταν πλέον εὐγενικώτεροι παρὰ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐδέχθηκαν τὸν λόγον μὲ κάθε λογῆς προθυμίαν, ἐξε-

θυμίας, τὸ καθ᾽ ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς, εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως.

12 Πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσχημόνων, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι.

13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι, ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθον κἀκεῖ, σαλεύοντες τοὺς ὄχλους.

14 Εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὅ, τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος ἐκεῖ.

15 Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν· καὶ λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ Τιμόθεον, ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν, ἐξῄεσαν.

16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοὺς τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν.

17 Διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ

τάζοντες κάθε ἡμέραν ταῖς γραφαῖς, ἂν ἐτοῦτα εὑρίσκονται τέτοιας λογῆς.

12 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπίστευσαν, καὶ ἀπὸ ταῖς Ἑλληνίδες γυναῖκαις ταῖς τιμημέναις, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

13 Καὶ ὡσὰν ἔμαθαν οἱ Ἰουδαῖοι οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὅτι καὶ εἰς τὴν Βέῤῥοιαν ἐκηρύχθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν Παῦλον, ἐπῆγαν καὶ ἐκεῖ, κινοῦντες τὸ πλῆθος.

14 Καὶ παρευθὺς οἱ ἀδελφοὶ ἔστειλαν τὸν Παῦλον νὰ πάγῃ ὡσὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν· καὶ ἀπόμειναν ἐκεῖ ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐχρεωστοῦσαν νὰ φυλάξουν καὶ νὰ πάσιν τὸν Παῦλον παρατηρημένον, τὸν ἐπῆγαν ἕως εἰς ταῖς Ἀθήναις· καὶ πέρνοντες παραγγελίαν ἀπ᾽ αὐτὸν διὰ τὸν Σίλαν καὶ διὰ τὸν Τιμόθεον, νὰ ἔλθουσι πολλὰ γλήγορα εἰς αὐτὸν, εὐγῆκαν.

16 Καὶ καρτερῶντάς τους ὁ Παῦλος εἰς ταῖς Ἀθήναις, ἐπικραίνετον μέσα τὸ πνεῦμά του, βλέποντας τὴν πόλιν ὁποῦ ἦτον ὅλη γεμάτη εἴδωλα.

17 Καὶ ἐσυντύχενεν εἰς τὴν συναγωγὴν τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν εὐσεβεῖς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν

πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας.

ἐδίδασκε κάθε ἡμέραν ὅσους ἤθελεν εὕρῃ.

18 Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Οἱ δέ· Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο.

18 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἐπικουρείους, καὶ ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους ἐδιαλέγοντανε μετ' αὐτόν· καὶ κάποιοι ἔλεγαν· τί τάχα θέλει νὰ εἰπῇ ἐτοῦτος ὁ σπερμολόγος; καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· φαίνεται νὰ εἶναι μηνυτὴς ξένων Θεῶν. διατὶ τοὺς εὐαγγέλιζε τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

19 Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ, ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· Δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή;

19 Καὶ πιάνοντές τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, καὶ εἶπαν· (τάχα) ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν, ποῖα εἶναι ἐτούτη ἡ καινούρια διδαχή, ὁποῦ λέγεις ἐσύ;

20 Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι.

20 Διατὶ φέρνεις κάποια παράξενα πράγματα εἰς τὰ αὐτία μας. καὶ θέλομεν λοιπὸν νὰ μάθωμεν, τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.

21 (Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.)

21 Καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ, εἰς ἄλλο τίποτες δὲν εἶχαν νὰ κάμουν, παρὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ ἀκούουν τίποτες καινούριον.

22 Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ.

22 Καὶ ὁ Παῦλος ἐστάθη εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ εἶπεν· ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ καθολικὰ σᾶς βλέπω πῶς εἶσθε εἰς κάποιον τρόπον εὐλαβεῖς περισσότεροι ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει.

23 Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν,

23 Διατὶ ἀπερνῶντας καὶ βλέποντας τὰ σεβάσματά σας, εὐ-

εὗρον καὶ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἀγνώςῳ Θεῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

24 Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ·

25 Οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται, προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα.

26 Ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὁρίσας προτεταγμένους καιροὺς, καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν·

27 Ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν· καίτοι γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.

28 Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καί ἐσμεν· ὡς καί τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

29 Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χα-

ρῆκα καὶ βωμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀπανωγεγραμμένον· ἀγνώςῳ Θεῷ. ἐκεῖνον τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον ἐσεῖς μὴ ἐξεύροντες λατρεύετε, ἐκεῖνον ἐγὼ σᾶς καταγγέλλω.

24 Ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν, ἐκεῖνος ἔσοντας νὰ εἶναι Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς ὁποῦ γίνονται μὲ χέρια.

25 Οὐδὲ λατρεύεται ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, ὡσὰν νὰ χρειάζεται τίποτες, δίδωντας αὐτὸς εἰς ὅλα τὴν ζωὴν καὶ τὴν πνοὴν, καὶ τὰ ὅλα.

26 Καὶ ἀπὸ ἕνα αἷμα ἔκαμεν ὅλα τὰ ἔθνη τῶν ἀνθρώπων, νὰ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ἐχώρισε καιροὺς (διωρισμένους) καὶ τὰ ὁροθέσια τῆς κατοικίας των·

27 Νὰ ζητοῦσι τὸν Κύριον, ἐὰν εἰς κάποιον τρόπον ψηλαφῶντες θέλουσι τὸν εὕρει· ἂν καλὰ καὶ δὲν εἶναι μακρὰ ἀπὸ κάθε ἕνα ἀπὸ ἐμᾶς.

28 Διατὶ εἰς αὐτὸν ζοῦμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ εἴμεσθε· καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς σας τοὺς ποιητὰς εἴπασι· ὅτι τοῦ Θεοῦ γένος εἴμεσθε.

29 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴμεσθε γένος τοῦ Θεοῦ, δὲν χρεωςοῦμεν νὰ λογιάζομεν πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὅμοιος χρυσάφι ἢ ἀσήμι ἢ

ράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ Θεῖον εἶναι ὅμοιον.

30 Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς, τὰ νῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν.

31 Διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

32 Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν, οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· Ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου.

33 Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

34 Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ, ἐπίστευσαν· ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

πέτραις, ἢ τὰ χαράγματα ὁποῦ εἶναι ἔργα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπινοίας τοῦ ἀνθρώπου.

30 Διατὶ τοὺς χρόνους τῆς ἀγνωσίας ὁ Θεὸς ἔστοντας καὶ νὰ τοὺς παραβλέψῃ, τώρα παραγγέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ πανταχοῦ νὰ μετανοήσουν.

31 Διατὶ ἐδιώρισεν μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κρίνῃ, τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ μέσου ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον ὥρισε· καὶ τοῦτο τὸ ἐπίστωσε φανερὰ εἰς ὅλους, ἔστοντας νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν.

32 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν ἀνάστασιν νεκρῶν, ἄλλοι τοῦ ἐπεριγέλασαν, ἄλλοι εἶπαν· θέλομεν σοῦ ἀκούσει πάλιν διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

33 Καὶ τέτοιας λογῆς ὁ Παῦλος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν μέσην τους.

34 Καὶ κάποιοι ἄνδρες τὸν ἐκολλήθηκαν, καὶ ἐπίστευσαν. ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης· καὶ μία γυναῖκα τὸ ὄνομά της Δάμαρις· καὶ ἄλλοι μαζὺ μετ' αὐτούς.

Κεφ. ιή. 18.

ΜΕΤΑ` δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον.

ΚΑΙ` ὕστερον ἐχώρισεν ὁ Παῦλος ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον.

2 Καὶ εὑρὼν τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης) προσῆλθεν αὐτοῖς·

2 Καὶ εὑρίσκωντας κάποιον Ἰουδαῖον τὸ ὄνομά του Ἀκύλαν, Μαυροθαλασσίτην τὸ γένος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τότε κοντὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, μὲ τὴν Πρίσκυλαν τὴν γυναῖκά του, (διατὶ ἐπρόσταξεν ὁ Κλαύδιος, νὰ ἀναχωρίσουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλοι ἀπὸ τὴν Ῥώμην) ἔσμιξε μετ' αὐτούς·

3 Καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι, ἔμενε παρ' αὐτοῖς, καὶ εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην.

3 Καὶ διὰ νὰ εἶναι συντεχνίτης, εὑρίσκετον σημὰ εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐδούλευε διατὶ ἡ τέχνη τους ἦταν νὰ κάμνουν σκηνάς.

4 Διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας.

4 Καὶ κάθε σάββατον ὡμίλει εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐκατέπειθε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἕλληνας.

5 Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὅ, τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Καὶ ὡσὰν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, ἐστεναχωροῦνταν ὁ Παῦλος εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ἐμαρτύραν εἰς τοὺς Ἰουδαίους πῶς νὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

6 Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγὼ, ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.

6 Καὶ ἐτοῦτοι ἐστέκουνταν ἐναντίον καὶ ἐβλασφημοῦσαν· καὶ ὁ Παῦλος τινάζωντας τὰ φορέματά του, τοὺς εἶπε· τὸ αἷμά σας ἂς εἶναι εἰς τὸ κεφάλι σας, ἐγὼ καθάριος εἶμαι· ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ θέλω πάγει εἰς τὰ ἔθνη.

7 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεὸν, οὗ ἡ

7 Καὶ μετατοπίζωντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπῆγεν. εἰς ἕνα σπῆτι κάποιου τὸ ὄνομά του Ἰούστου, ὁποῦ ἐφοβᾶτον τὸν Θεὸν, τοῦ ὁποίου τὸ

οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.

8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον, καὶ ἐβαπτίζοντο.

9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὁράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς·

10 Διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε· διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

11 Ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἕξ, διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα,

13 Λέγοντες· Ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.

14 Μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα, εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα

σπῆτι ἦτον σύμπλιον μὲ τὸ συναγώγι.

8 Καὶ ὁ Κρίσπος ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Κορινθίους ἀκούοντες ἐπίστευαν, καὶ ἐβαπτίζουνταν.

9 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν νύκτα εἰς τὸ ὅραμά του· μὴν φοβᾶσαι, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴν σιωπήσῃς·

10 Διατὶ ἐγὼ εἶμαι μετεσένα, καὶ κανένας δὲν θέλει βάλλει χέρι ἀπάνω σου, νά σε κακοποιήσῃ· διατὶ πολὺς λαός μου εἶναι εἰς ἐτούτην τὴν πόλιν.

11 Καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα χρόνον καὶ ἕξι μῆνας, διδάσκοντας εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Ἀμὴ ὅταν ὁ Γαλίων ἔγινεν ἀνθύπατος τῆς Ἀχαΐας, ἐσηκώθηκαν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι μὲ μίαν γνώμην ἐναντία τοῦ Παύλου, καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸ κριτήριον,

13 Καὶ ἔλεγαν· ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καταπείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ σέβουνται τὸν Θεὸν ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον.

14 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔμελλεν ὁ Παῦλος νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, εἶπεν ὁ Γαλίων εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ἂν ἴσως καὶ ἦτον, ὦ Ἰουδαῖοι, τίποτες ἀδίκημα, ἢ κάμωμα

πονηρὸν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον
ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν·
15 Εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λό-
γου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ
καθ' ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κρι-
τὴς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι
εἶναι.
16 Καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς
ἀπὸ τοῦ βήματος.
17 Ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες
οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχι-
συνάγωγον, ἔτυπτον ἔμπροσθεν
τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων
τῷ Γαλλίωνι ἔμελεν.
18 Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι προσ-
μείνας ἡμέρας ἱκανὰς, τοῖς ἀ-
δελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέ-
πλει εἰς τὴν Συρίαν· καὶ σὺν
αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας,
κειράμενος τὴν κεφαλὴν ἐν
Κεγχρεαῖς· εἶχε γὰρ εὐχήν.
19 Κατήντησε δὲ εἰς Ἔφεσον,
κἀκείνους κατέλιπεν αὐτοῦ· αὐ-
τὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγω-
γὴν, διελέχθη τοῖς Ἰουδαίοις.
20 Ἐρωτώντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ
πλείονα χρόνον μεῖναι παρ' αὐ-
τοῖς, οὐκ ἐπένευσεν·
21 Ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς,
εἰπών· Δεῖ με πάντως τὴν ἑορ-

κακὸν, ἤθελα σᾶς ὑπομείνῃ
κατὰ τὸ δίκαιον·
15 Ἀμὴ ἐπειδὴ καὶ εἶναι ζήτη-
μα διὰ λόγους καὶ ὀνόματα, καὶ
νόμον τὸν ἐδικόν σας, ἐσεῖς θέ-
λετε τὰ εἰδῆ· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ
γενῶ κριτὴς ἐτούτων τῶν πρα-
γμάτων.
16 Καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ
κριτήριον.
17 Καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες πι-
άνοντες τὸν Σωσθένη τὸν ἀρχισυν-
άγωγον, τὸν ἔδερναν ὀμπροστὰ
εἰς τὸ κριτήριον· καὶ διὰ τοῦτο
τὸ πρᾶγμα τὸν Γαλίωνα δὲν
τὸν ἔμελεν τίποτες.
18 Καὶ ὁ Παῦλος ἀπόμει-
νεν ἐκεῖ ἀκόμι ἀρκεταῖς ἡμέ-
ραις, εἶτα ἐχαιρέτησε τοὺς ἀδελ-
φοὺς, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Συ-
ρίαν· καὶ μετ' αὐτὸν μαζὺ ὁ
Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα. καὶ
ὁ Ἀκύλας ἐκουρεύθη εἰς ταῖς
Κεγχρεαῖς· διατὶ εἶχεν ἀπά-
νω του τάξιμον.
19 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατάν-
τησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐκεί-
νους τοὺς ἄφησεν ἐκεῖ· καὶ αὐτὸς
ἐμβαίνωντας εἰς τὸ συναγώγι,
ἐδιαλέγουντον μὲ τοὺς Ἰουδαίους.
20 Καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἐπαρα-
καλοῦσαν νὰ σταθῇ σιμὰ εἰς αὐ-
τοὺς περισσότερον καιρὸν, ἀλ-
λὰ δὲν ἔκλινεν·.
21 Ἀλλὰ μισεύωντας τοὺς
ἐχαιρέτησε, καὶ εἶπε· χρεία
εἶναι βέβαια, τὴν ἐρχομένην

τὴν τὴν ἐρχομένην ποιῆσαι εἰς Ἱεροσόλυμα· πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, τοῦ Θεοῦ θέλοντος. Καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου.

22 Καὶ κατελθὼν εἰς Καισάρειαν, ἀναβὰς, καὶ ἀσπασάμενος τὴν ἐκκλησίαν, κατέβη εἰς Ἀντιόχειαν.

23 Καὶ ποιήσας χρόνον τινὰ, ἐξῆλθε, διερχόμενος καθεξῆς τὴν Γαλατικὴν χώραν καὶ Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων πάντας τοὺς μαθητάς.

24 Ἰουδαῖος δέ τις Ἀπολλὼς ὀνόματι, Ἀλεξανδρεὺς τῷ γένει, ἀνὴρ λόγιος, κατήντησεν εἰς Ἔφεσον, δυνατὸς ὢν ἐν ταῖς γραφαῖς.

25 Οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου· καὶ ζέων τῷ πνεύματι, ἐλάλει καὶ ἐδίδασκεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τοῦ Κυρίου, ἐπιστάμενος μόνον τὸ βάπτισμα Ἰωάννου.

26 Οὗτός τε ἤρξατο παῤῥησιάζεσθαι ἐν τῇ συναγωγῇ. Ἀκούσαντες δὲ αὐτοῦ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, προσελάβοντο αὐτὸν, καὶ ἀκριβέστερον αὐτῷ ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν.

27 Βουλομένου δὲ αὐτοῦ διελθεῖν εἰς τὴν Ἀχαΐαν, προτρε-

ἑορτὴν νὰ τὴν κάμω εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ πάλιν ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, θέλω γυρίσει εἰς ἐσᾶς. καὶ εὐγῆκεν μὲ τὸ καράβι ἀπὸ τὴν Ἔφεσον.

22 Καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν Καισάρειαν, ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐχαιρέτησε τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἐκατέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

23 Καὶ ὡσὰν ἔκαμεν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, εὐγῆκε, καὶ ἤρχουντον τριγύρω ἀράδα τὸν τόπον τῆς Γαλατίας καὶ τὴν Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων ὅλους τοὺς μαθητάδες.

24 Καὶ κάποιος Ἰουδαῖος τὸ ὄνομά του Ἀπολλὼς, Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος, ἄνθρωπος λόγιος, ἐκατάντησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἦτον δυνατὸς εἰς ταῖς γραφαῖς.

25 Ἐτοῦτος ἦτον διδαγμένος τὴν στράταν τοῦ Κυρίου· καὶ θερμότατος κατὰ τὸ Πνεῦμα, καὶ ἐλάλει καὶ ἐδίδασκε καταλεπτῶς τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου, ἐξεύροντας μόνον τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

26 Ἐτοῦτος ἄρχισε νὰ παῤῥησιάζεται εἰς τὴν συναγωγήν. καὶ ἀκούοντές τον ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα, τὸν ἐπῆραν εἰς τοῦ λόγου τους, καὶ τὸν ἐδίδαξαν ἀκριβέστερον τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ.

27 Καὶ θέλωντας αὐτὸς νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἀχαΐαν, τὸν ἐπα-

ψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἔγραψαν τοῖς μαθηταῖς ἀποδέξασθαι αὐτόν. ὃς παραγενόμενος, συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος.

ρακίνησαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ, καὶ ἔγραψαν εἰς τοὺς μαθητάδες νὰ τὸν δεχθοῦσιν. ὁ ὁποῖος παγένωντας εἰς ἐκείνους, ἐβοήθησε πολλὰ ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευσαν διὰ μέσου τῆς χάριτος.

28 Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ, ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν, εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

28 Διατὶ ἔλεγχε δυνατὰ τοὺς Ἰουδαίους παῤῥησίᾳ, δείχνωντας ἀπὸ ταῖς γραφαῖς, πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός.

Κεφ. ιθ'. 19.

ἘΓένετο δὲ ἐν τῷ τὸν Ἀπολλὼ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη, ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον· καὶ εὑρών τινας μαθητὰς,

ΚΑῚ ὅταν ἦτον ὁ Ἀπολλὼς εἰς τὴν Κόρινθον, ὁ Παῦλος ἐπέρασε τὰ ἀπάνω μέρη, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον· καὶ εὑρῆκε κάποιους μαθητάδες,

2 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Εἰ πνεῦμα ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἀλλ' οὐδὲ εἰ πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν.

2 Καὶ εἶπέν τους· ἐλάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ὅταν ἐπιστεύσατε; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἀλλὰ οὐδὲ ἂν εἶναι Πνεῦμα ἅγιον, ἀκούσαμεν.

3 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Εἰς τί οὖν ἐβαπτίσθητε; Οἱ δὲ εἶπον· Εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα.

3 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· εἰς τί λοιπὸν ἐβαπτίσθητε; καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

4 Εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

4 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγωντας εἰς τὸν λαὸν, διὰ νὰ πιστεύσουν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἔρχεται καταπόδι ἀπ' αὐτὸν, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἄκουσαν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτούς· ἐλάλουν τε γλώσσαις, καὶ προεφήτευον.

7 Ἦσαν δὲ οἱ πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.

8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαῤῥησιάζετο, ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

9 Ὡς δέ τινες ἐσκληρύνοντο καὶ ἠπείθουν, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ἀποστὰς ἀπ' αὐτῶν, ἀφώρισε τοὺς μαθητὰς, καθ' ἡμέραν διαλεγόμενος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννου τινός.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ ἔτη δύο· ὥστε πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.

11 Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου·

12 Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια, καὶ ἀπαλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τά τε

6 Καὶ ὡσὰν ἔβαλεν ὁ Παῦλος τὰ χέρια του ἀπάνω τους, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς αὐτούς· καὶ ἐσυντύχεναν γλώσσαις, καὶ ἐπροφήτευαν.

7 Καὶ ὅλοι ἦταν ἕως δώδεκα ἄνδρες.

8 Καὶ ὁ Παῦλος ἐπάγενεν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐπαῤῥησιάζουντον, εἰς τρεῖς μῆνες διαλεγόμενος καὶ πείθωντάς τους εἰς τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

9 Καὶ ἐπειδὴ κάποιοι ἐσκληρύνουνταν καὶ δὲν ἐπείθουνταν, ἀμὴ ἐκακολογοῦσαν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὀμπροστὰ εἰς τὸ πλῆθος, μακρύνωντας ἀπ' αὐτοὺς, ἐχώρισε τοὺς μαθητάδες, καὶ ἐδιαλέγουντον κάθε ἡμέραν εἰς σχολεῖον κάποιου ὁποῦ ἐλέγετον Τύῤῥανος.

10 Καὶ τοῦτο ἐγίνετον δύο χρόνους· εἰς τόσον ὁποῦ ὅλοι ὅσοι ἐκατοικοῦσαν τὴν Ἀσίαν, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες, ἄκουσαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

11 Καὶ διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου ὁ Θεὸς ἔκαμε δυνάμεις πολλαῖς μεγάλαις·

12 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐφέρνασιν εἰς τοὺς ἀσθενημένους ἀπὸ τὸ κορμί του μανδύλια ἢ ποδίαις, καὶ ἐλευθερώνουνταν αὐτοὶ ἀπὸ ταῖς ἀσθένειαις, καὶ τὰ

πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν.

13 Ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, λέγοντες· Ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει.

14 Ἦσαν δέ τινες υἱοὶ Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ἑπτὰ, οἱ τοῦτο ποιοῦντες.

15 Ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, εἶπε· Τὸν Ἰησοῦν γινώσκω, καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;

16 Καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ᾽ αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν, ἴσχυσε κατ᾽ αὐτῶν, ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματισμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου.

17 Τοῦτο δὲ ἐγένετο γνωστὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἔφεσον· καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτοὺς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ·

18 Πολλοί τε τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο, ἐξομολογού-

πονηρὰ πνεύματα εὔγεναν ἀπ᾽ αὐτούς.

13 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐξορκιστάδες ὁποῦ ἤρχουνταν τριγύρω ἄρχιζαν νὰ ὀνομάζουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶχαν τὰ πονηρὰ πνεύματα, λέγοντες· σᾶς ὁρκίζομεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύττει.

14 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔκαμαν ἐτοῦτο, ἦταν οἱ ἑπτὰ υἱοὶ ἑνὸς Ἰουδαίου ἀρχιερέως, τὸ ὄνομά του Σκευᾶ.

15 Καὶ τοὺς ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ εἶπε· ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν Παῦλον τὸν ἐξεύρω· ἀμὴ ἐσεῖς ποῖοι εἶσθε;

16 Καὶ ἐπήδησεν ἀπάνω τους ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κατοικημένον τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ ἐδυναμώθη ἐναντία τους, τόσον ὁποῦ ἔφυγαν γυμνοὶ καὶ πληγωμένοι ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

17 Καὶ τοῦτο τὸ ἔμαθαν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν τὴν Ἔφεσον· καὶ μεγάλος φόβος ἔπεσεν εἰς αὐτοὺς ὅλους, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐμεγαλύνουνταν.

18 Καὶ πολλοὶ ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευσαν ἤρχουνταν, καὶ

μενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν.

19 Ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων, συνενέγκαντες τὰς βίβλους, κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, καὶ εὗρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.

20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι, διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰπών· Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ, δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην.

25 Οὓς συναθροίσας, καὶ

ἐξομολογοῦνταν, καὶ ἔλεγαν τὰ καμώματά τους.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἔκαμαν τὰ μαγικὰ πράγματα, ἐμάζωξαν καὶ ἔφεραν τὰ βιβλία τους, καὶ τὰ ἔκαιαν ὀμπροστὰ εἰς ὅλους· καὶ ἐλογάριασαν τὴν τιμήν τους, καὶ εὑρῆκαν καὶ ἄχριζαν πενῆντα χιλιάδες ἀργύρια.

20 Τέτοιας λογῆς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου αὔξανε δυνατᾶ, καὶ ἐδυναμώνετον.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθηκαν ἐτοῦτα, ὁ Παῦλος ἔβαλλεν εἰς τὸν νοῦν του, γυρίζωντας τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ· λέγωντας· ὅτι ἀφόντις πάγω ἐκεῖ, κάμνει χρεία νὰ εἰδῶ καὶ τὴν Ῥώμην.

22 Καὶ ἔστειλε δύο ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τὸν ὑπηρετοῦσαν, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἔραστον, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ αὐτὸς ἐστάθη καμπόσον καιρὸν εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔγινε ταραχὴ μεγάλη διὰ τὴν στράταν (τῆς πίστεως).

24 Διατὶ κάποιος τὸ ὄνομά του Δημήτριος, ἀργυροχόος, κάμνωντας ναοὺς ἀσημένιους τῆς Ἀρτέμιδος, ἔδιδε εἰς τοὺς τεχνίτας μεγάλον διάφορον.

25 Τοὺς ὁποίους τεχνίτας, καὶ

τὰς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι·

ἐργάτας ὁποῦ ἦταν εἰς τέτοια πράγματα, τοὺς ἐμάζωξε, καὶ εἶπεν· ὦ ἄνδρες, ἐξεύρετε καλὰ ὅτι ἀπὸ τούτην τὴν δουλείαν εἶναι τὸ κέρδος τῆς ζωῆς μας·

26 Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

26 Καὶ τῶρα βλέπετε καὶ ἀκούετε, ὅτι ὄχι μόνον τὴν Ἔφεσον, ἀλλὰ ὡραμάνη ὅλην τὴν Ἀσίαν ἐτοῦτος ὁ Παῦλος ἔπεισε καὶ ἐμπλαγύρισε πολὺν λαὸν, μὲ τὸ νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶναι Θεοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ γίνουνται μὲ χέρια.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

27 Καὶ ὄχι μόνον εἶναι κίνδυνος εἰς ἐμᾶς νὰ ἐλεγχθῇ τοῦτο τὸ μέρος τῆς τέχνης, ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ τὸ ἱερὸν τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, νὰ μὴν ψηφᾶται πλέον διὰ οὐδετίποτες· καὶ μέλλει νὰ χαλασθῇ τὸ μεγαλεῖόν της, τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη τιμᾶ.

28 Ἀκούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον, λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

28 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἐθύμωσαν καταπολλὰ, καὶ ἐφώναζαν καὶ ἔλεγαν· ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον, συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου.

29 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐγέμισε σύγχυσιν· καὶ ὥρμησαν μαζὺ ὅλοι εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἅρπαξαν μαζὺ τὸν Γάϊον καὶ τὸν Ἀρίσταρχον τοὺς Μακεδονίτας, οἱ ὁποῖοι ἦταν σύντροφοι τοῦ Παύλου.

30 Τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἤθελε

εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντων δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ Γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησίν· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς το πλῆθος, ἀμὴ οἱ μαθητάδες δὲν τὸν ἄφηκαν.

31 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἀσίας, οἱ ὁποῖοι ἦταν φίλοι του, ἔστειλαν εἰς αὐτὸν ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ μὴν δώσῃ τοῦ λόγου του εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι λοιπὸν ἐφώναζαν ἄλλο τι καὶ ἄλλοι ἄλλο· διατὶ ἡ σύναξις ἦτον συγχισμένη, καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἤξευραν διὰ ποῖαν ἀφορμὴν ἐμαζώχθηκαν.

33 Καὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον εὔγαλαν καὶ ἐπροβίβασαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσοντας νὰ τὸν προβάλλουν οἱ Ἰουδαῖοι· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔσεισε τὸ χέρι του, καὶ ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν λαόν.

34 Ἀμὴ ὡσὰν ἐγνώρισαν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, ἔγινε μία φωνὴ ἀπὸ ὅλους, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν ἕως δύο ὥραις· ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

35 Καὶ ὁ γραμματεὺς ἔσοντας νὰ καταπαύσῃ τὸ πλῆθος, εἶπεν· ὦ ἄνδρες Ἐφέσιοι, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ δὲν ἠξεύρει τὴν πόλιν τῶν Ἐφεσίων, πῶς εἶναι στολίστρια τοῦ ναοῦ τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ (εἰδώλου) ὁποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Δία;

36 Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράττειν·

36 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐτοῦτα εἶναι ἀναντίῤῥητα, πρέπει ἐσεῖς νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ μὴν κάμετε τίποτες ἀπόκοτον.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους, οὔτε ἱεροσύλους, οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

37 Διατὶ ἐφέρετε ἐτούτους τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἱερόσυλοι εἶναι, οὔτε τὴν Θεάν σας βλασφημοῦσιν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις·

38 Ἂν ἴσως ὁ Δημήτριος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετ' αὐτὸν οἱ συντεχνῖταί του, ἔχουσι μὲ κανένα κρίσιν, εἶναι ἡμέραις ὁποῦ γίνονται κρίσαις, καὶ εἶναι καὶ ἀνθύπατοι, ἂς ἐγκαλεσθοῦσιν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

39 Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

39 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ζητᾶτε διὰ ἄλλα, θέλουσι λυθῆ εἰς τὴν σύνοδον τὴν διατεταγμένην.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

40 Διατὶ κινδυνεύομεν μήπως καὶ ἐγκαλεσθοῦμεν πῶς ἐκάμαμεν σήμερον στάσιν, ὁποῦ δὲν ἦτον τίποτες ἀφορμὴ, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἐτούτης τῆς συνδρομῆς. καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἔλυσε τὴν σύναξιν.

Κεφ. κ'. 20.

ΜΕΤΑ' δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον, προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος, ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀφόντις ἔπαυσεν ἡ σύγχισις, ἐπροσκάλεσεν ὁ Παῦλος τοὺς μαθητάδες, καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε καὶ εὐγῆκε νὰ πάγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

4 Συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος· Θεσσαλονικέων δὲ, Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος· καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· Ἀσιανοὶ δὲ, Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5 Οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρωάδι.

6 Ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.

7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, συνηγμένων τῶν μαθητῶν τοῦ κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.

2 Καὶ ἐπέρασεν ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ μὲ πολλὰ λόγια τοὺς ἐνουθέτησε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ τρεῖς μῆνας, καὶ ἔσοντας νὰ γένῃ ἐπιβουλὴ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς αὐτὸν, ὅπου ἔμελλε νὰ πάγῃ μὲ καράβι εἰς τὴν Συρίαν, ἐσυμβουλεύθη νὰ γυρίσῃ διὰ μέσου τῆς Μακεδονίας.

4 Καὶ τὸν ἀκολούθαν ἕως τὴν Ἀσίαν ὁ Σωσίπατρος ὁ Βερροιαῖος· καὶ ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ὁ Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Σεκοῦνδος, καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀσιανοὺς, ὁ Τυχικὸς καὶ ὁ Τρόφιμος.

5 Καὶ ἐτοῦτοι ἔσοντας νὰ πᾶσι προτίτερα μᾶς ἀνάμεναν εἰς τὴν Τρωάδα.

6 Καὶ ἐμεῖς ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τῶν ἀζύμων ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι ἀπὸ τοὺς Φιλίππους, καὶ ἤλθαμεν εἰς αὐτοὺς εἰς πέντε ἡμέραις εἰς τὴν Τρωάδα· καὶ ἐκεῖ ἐκάμαμεν ἑπτὰ ἡμέραις.

7 Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐκεῖ ὅπου ἦταν μαζωμένοι οἱ μαθητάδες νὰ κόψουσι ψωμὶ, ὁ Παῦλος τοὺς ἐδιαλέγουντον, μέλλωντας νὰ εὔγῃ ἐπὶ τὴν αὔριον· καὶ ἐμάκρυνε τὸν λόγον ἕως τὸ μεσάνυκτον.

8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι.

9 Καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω· καὶ ἤρθη νεκρός·

10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· Μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστιν.

11 Ἀναβὰς δὲ, καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος, ἐφ' ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξῆλθεν.

12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀνήχθημεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μιτυλήνην.

8 Καὶ ἦταν καὶ πολλαῖς λαμπάδες ἀναμμέναις εἰς τὸ ἀνώγεον, ἐκεῖ ὅπου εἴμασθαν μαζωμένοι.

9 Καὶ κάποιος νέος, τὸ ὄνομά του Εὔτυχος, ἐκάθετον εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκοιμᾶτον βαθεία· καὶ ὁ Παῦλος διαλεγόμενος περισσότερον, ὁ νέος ἔγυρεν ἀπὸ τὸν ὕπνον, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ τρίπατον κάτω· καὶ τὸν ἐσήκωσαν νεκρόν.

10 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατέβη καὶ ἔπεσεν ἀπάνω του, καὶ ἀγκάλιασέ τον, καὶ εἶπε· μὴ συγχίζεσθε· διατὶ ἡ ψυχή του εἶναι μέσα του.

11 Καὶ ἀνέβη, καὶ ἔκοψε ψωμὶ καὶ ἔφαγε, καὶ ἔσοντας νὰ ὁμιλήσῃ ἀρκετὰ ἕως τὴν αὐγὴν, τέτοιας λογῆς εὔγηκε.

12 Καὶ ἔφεραν τὸ παιδὶ ζωντανὸν, καὶ ἐπαρηγορήθηκαν πολλά.

13 Καὶ ἐμεῖς ἐπήγαμεν ὀμπροστὰ εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐμισεύσαμεν εἰς τὴν Ἄσσον, μέλλοντες ἀπ' ἐκεῖ νὰ πάρωμεν τὸν Παῦλον· διατὶ ἔτζι εἶχεν παραγγελίαν, μέλλοντας αὐτὸς νὰ πάγῃ διὰ ξηρᾶς.

14 Καὶ ὡσὰν μᾶς ἔσμιξεν εἰς τὴν Ἄσσον, τὸν ἐπήραμεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Μιτυλήνην.

15 Κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες, τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου· τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον· καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλλίῳ, τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.

16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γὰρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.

17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον, μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην·

19 Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν, τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι

15 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐγήκαμεν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαταντήσαμεν ἐναντία τῆς Χίου· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐράξαμεν εἰς τὴν Σάμον· καὶ ἔστοντας νὰ μείνωμεν εἰς τὸ Τρωγύλιον, τὴν ἄλλην ἤλθαμεν εἰς τὴν Μίλητον.

16 Διατὶ ὁ Παῦλος ἀποφάσισε νὰ περάσωμεν τὴν Ἔφεσον, μήπως καὶ τοῦ γένῃ ἐμπόδιον καὶ ἀργήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν. διατὶ ἐσπούδαζε ἂν ἠμπορῇ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ εὑρεθῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

17 Καὶ ἀπὸ τὴν Μίλητον ἔπεμψεν ἄνθρωπον εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπροσκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Καὶ ὡσὰν ἦλθασιν εἰς αὐτὸν, τοὺς εἶπεν· ἐσεῖς ἐξεύρετε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπάτησα εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς ἤμουν ὅλον τὸν καιρὸν μετ' ἐσᾶς·

19 Δουλεύοντας τὸν Κύριον μὲ κάθε λογῆς ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ μὲ πολλοὺς πειρασμοὺς, ὅπου μοῦ ἐσυνέβηκαν ἀπὸ ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Καὶ πῶς μηδὲ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἦταν ὠφέλημα δὲν σᾶς ἔκρυψα, νὰ μὴν σᾶς τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σᾶς τὸ δι-

ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους·

21 Διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν, καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι, πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς·

23 Πλὴν ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται, λέγον ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν.

24 Ἀλλ' οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι, οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων.

δάξω, καὶ παῤῥησίᾳ καὶ εἰς τὰ σπήτια·

21 Διαμαρτυρόμενος εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, νὰ μετανοήσουν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ νὰ πιστεύουσιν εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ τῶρα νὰ ὁποῦ πάγω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὤντας δεμένος ἀπὸ τὸ πνεῦμα, καὶ δὲν ἠξεύρω ἐκεῖνα ὁποῦ θέλουν μοῦ συνέβη·

23 Παρὰ μοναχὰ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μοῦ διαμαρτύρεται εἰς κάθε πόλιν, λέγοντας, ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψαις μὲ ἀναμένουσιν.

24 Ἀμὴ ἐγὼ κανένα πρᾶγμα δὲν μετρῶ, οὐδὲ ἔχω τὴν ζωήν μου τόσον τιμημένην εἰς τοῦ λόγου μου, ὡσὰν ὁποῦ ἔχω νὰ τελειώσω τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ μαρτυρήσω τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ τῶρα νὰ, ἐγὼ ὁποῦ ἠξεύρω ὅτι πλέον δὲν θέλετε εἰδῆ τὸ πρόσωπόν μου ὅλοι ἐσεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπέρασα κηρύττωντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὰ τοῦτο σᾶς τὸ μαρτυρῶ τὴν σήμερον ἡμέραν, ὅτι εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα ὁλονῶν.

27 Οὐ γὰρ ὑπεςειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βȣλὴν τοῦ Θεȣ̃.

28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπȣς, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεȣ̃, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίȣ αἵματος.

29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τȣ̃το, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μȣ λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίȣ.

30 Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναςήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεςραμμένα, τοῦ ἀποσπᾷν τȣ̀ς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην, μετὰ δακρύων νȣθετῶν ἕνα ἕκαςον.

32 Καὶ τανῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

33 Ἀργυρίȣ ἢ χρυσίȣ ἢ ἱματισμȣ̃ ȣ̓δενὸς ἐπεθύμησα.

34 Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μȣ καὶ τοῖς ȣ̃σι

27 Διατὶ ἐγὼ δὲν ἐσύρθηκα ὀπίσω νὰ μὴν σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν βȣλὴν τοῦ Θεȣ̃.

28 Ἔχετε ἔννοιαν λοιπὸν, καὶ τοῦ λόγȣ σας καὶ ὅλȣ τοῦ ποιμνίȣ, εἰς τὸ ὁποῖον ποίμνιον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σᾶς ἔβαλλεν ἐπισκόπȣς, νὰ ποιμάνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεȣ̃, τὴν ὁποίαν τὴν ἀπόκτησε μὲ τὸ ἴδιόν τȣ αἷμα.

29 Διατὶ ἐγὼ ἠξεύρω ἐτȣ̃το, ὅτι ἀφόντις πάγω θέλȣσιν ἔλθῃ λύκοι κακοὶ εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν λυπηθȣ̃σι τὸ ποίμνιον.

30 Καὶ ἀπ' ἐσᾶς τȣ̀ς ἰδίȣς θέλȣσι σηκωθῆ ἄνδρες ὁπȣ̃ νὰ λαλοῦν διεςραμμένα λόγια, διὰ νὰ σύρνουν ὀπίσω τȣς τȣ̀ς μαθητάδες.

31 Διὰ τȣ̃το ἂς εἶσθε ξυπνητοὶ, ἐνθυμȣ́μενοι, ὅτι τρεῖς χρόνȣς νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσα μὲ δάκρυα νὰ νȣθετῶ κάθε ἕνα.

32 Καὶ τῶρα, ἀδελφοὶ, σᾶς συςήνω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτός τȣ, ὁπȣ̃ δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομήν σας, καὶ νὰ σᾶς δώσῃ κληρονομίαν, μαζὺ μὲ ὅλȣς τȣ̀ς ἁγιασμένȣς.

33 Ἀσῆμι ἢ χρυσάφι, ἢ ἐνδυμασίαν κανενὸς ἀνθρώπȣ δὲν ἐπεθύμησα.

34 Καὶ ἐσεῖς ἀτοί σας τὸ ἠξεύρετε, ὅτι τὰ χέρια ἐτȣ̃τα

μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.

36 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

37 Ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων· καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν·

38 Ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.

ὑπηρέτησαν εἰς ταῖς χρείαις μου, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' ἐμένα.

35 Εἰς ὅλα σᾶς ἔδειξα, ὅτι τέτοιας λογῆς πρέπει νὰ κοπιάζωμεν διὰ νὰ βοηθοῦμεν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ νὰ ἐνθυμούμεσθεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁποῦ εἶπε· μακάριον ἔστι μᾶλλον νὰ δίδῃ τινὰς παρὰ νὰ πέρνῃ.

36 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐγονάτισε μὲ ὅλους αὐτοὺς, καὶ ἐπροσευχήθη.

37 Καὶ μεγάλος κλαυθμὸς ἔγινεν ὁλονῶν· καὶ ἔπεσαν ὅλοι ἀπάνω εἰς τὸν λαιμόν του καὶ τὸν ἐφιλοῦσαν·

38 Καὶ ἐλυποῦνταν περισσότερον εἰς τὸν λόγον ὁποῦ τοὺς εἶπεν, ὅτι δὲν μέλλουν πλέον νὰ εἰδοῦν τὸ πρόσωπόν του. καὶ τὸν συνεπροβόδησαν ἕως εἰς τὸ καράβι.

Κεφ. κά. 21.

ΩΣ δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ' αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἤλθομεν εἰς τὴν Κῶν, τῇ δὲ ἑξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κἀκεῖθεν εἰς Πάταρα·

2 Καὶ εὑρόντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην, ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.

ΚΑΙ' ὡσὰν ἐχωρίσαμεν ἀπ' αὐτοὺς, εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἔστοντας νὰ κάμωμεν δρόμον ἴσον, ἤλθαμεν εἰς τὴν Κῶν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ Πάταρα.

2 Καὶ ἐκεῖ ἔστοντας νὰ εὕρωμεν καράβι ὁποῦ ἐπέρναν εἰς τὴν Φοινίκην, ἐμβήκαμεν μέσα, καὶ εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος.

3 Ἀναφανέντες δὲ τὴν Κύπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον, ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, καὶ κατήχθημεν εἰς Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.

4 Καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς, ἐπεμείναμεν αὐτοῦ ἡμέρας ἑπτά· οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ πνεύματος, μὴ ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ.

5 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες ἐπορευόμεθα, προπεμπόντων ἡμᾶς πάντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἕως ἔξω τῆς πόλεως· καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, προσηυξάμεθα.

6 Καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, ἐπέβημεν εἰς τὸ πλοῖον· ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες, ἀπὸ Τύρου κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα· καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελφοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ' αὐτοῖς.

8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν· καὶ εἰσ-

3 Καὶ εἴδαμεν τὴν Κύπρον, καὶ τὴν ἀφήκαμεν ζερβᾶ, καὶ ἐπλέαμεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Τύρον. διατὶ ἐκεῖ ἤθελε τὸ καράβι νὰ ξεφορτώσῃ τὸ φόρτωμά του.

4 Καὶ ἔστοντας νὰ εὕρωμεν τοὺς μαθητάδες, ἐσταθήκαμεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέραις· καὶ οἱ μαθητάδες ἔλεγαν εἰς τὸν Παῦλον διὰ μέσου τοῦ Πνεύματος, νὰ μὴν ἀνέβῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Καὶ ὅταν ἐτελειώσαμεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, εὐγήκαμεν καὶ ἐπαγέναμεν, καὶ μᾶς συμπροέπεμψαν ὅλοι μὲ γυναῖκαις καὶ μὲ παιδία, ἕως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ γονατίζοντες ἐκεῖ εἰς τὸ παραγιάλι, ἐπροσευχηθήκαμεν.

6 Καὶ ἐχαιρετηθήκαμεν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι· καὶ ἐκεῖνοι ἐγύρισαν εἰς τὰ σπήτιά τους.

7 Καὶ ἐμεῖς τελειώνοντες τὸ πλεύσιμον, ἀπὸ τὴν Τύρον ἐκαταντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα· καὶ ἐχαιρετήσαμεν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐσταθήκαμεν εἰς ἐκείνους μίαν ἡμέραν.

8 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ Παῦλος καὶ ἐμεῖς ὅπου εἴμασθεν μὲ τὸν Παῦλον, καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Καισάρειαν·

ἐλθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, (τοῦ ὄντος ἐκ τῶν ἑπτὰ) ἐμείναμεν παρ' αὐτῷ.

9 Τούτῳ δὲ ἦσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι.

10 Ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν ἡμέρας πλείους, κατῆλθέ τις ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης ὀνόματι Ἄγαβος·

11 Καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, δήσας τε αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, εἶπε· Τάδε λέγει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν.

12 Ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος· Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ (διακόνους), καὶ ἐμείναμεν εἰς αὐτόν.

9 Καὶ ἐτοῦτος εἶχε τέσσαρες θυγατέραις παρθέναις, καὶ ἐπροφήτευαν.

10 Καὶ ὡσὰν εὑρισκόμασθαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις, κατέβη κάποιος ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν προφήτης, τὸ ὄνομά του Ἄγαβος·

11 Καὶ ἦλθεν εἰς ἐμᾶς, καὶ ἐπῆρε τὸ ζωνάρι τοῦ Παύλου, καὶ ἔδεσε τὰ χέριά του καὶ τὰ ποδάριά του, καὶ εἶπεν· ἐτοῦτα λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ὅτι ἔτζι θέλουν δέσει οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ζώνη ἐτούτη, καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ χέρια τῶν ἐθνῶν.

12 Καὶ ἐμεῖς ὡσὰν τὰ ἀκούσαμεν, τὸν ἐπαρακαλούσαμεν καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἐντόπιοι, νὰ μὴν ἀνέβῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

13 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· τί κάμνετε ὡσὰν κλαίετε καὶ συντρίβετε τὴν καρδίαν μου; ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος ὄχι μόνον νὰ δεθῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

14 Μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ, ἡσυχάσαμεν, εἰπόντες· Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω.

14 Καὶ ὡσὰν δὲν μᾶς ἄκουεν, ἐσιωπήσαμεν, καὶ εἴπαμεν· τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἂς γένει.

15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

15 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔστοντας νὰ πάρωμεν τὰ ῥοῦχά μας ἀναβαίναμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

16 Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἄγοντες παρ' ᾧ ξενισθῶμεν, Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.

16 Καὶ ἦλθαν κάποιοι μαθητάδες ἀπὸ τὴν Καισάρειαν μαζὺ μετ' ἐμᾶς, καὶ ἔφεραν καὶ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε χρεία νὰ κονέψωμεν, τὸ ὄνομά του Μνάσων, Κυπριώτης, παλαιὸς μαθητής.

17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.

17 Καὶ ὡσὰν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ ἀδελφοὶ μᾶς ἐδέχθηκαν μὲ χαράν.

18 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσῄει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰάκωβον· πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.

18 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβῆκεν ὁ Παῦλος μαζὺ μετ' ἐμᾶς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἦταν παρὼν καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς, ἐξηγεῖτο καθ' ἓν ἕκαστον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακονίας αὐτοῦ.

19 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἐχαιρέτησε, τοὺς ἐδιηγοῦντον καθ' ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσου τῆς διακονίας του.

20 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδόξαζον τὸν Κύριον· εἶπόν τε αὐτῷ· Θεωρεῖς, ἀδελφὲ, πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰουδαίων τῶν πεπιστευκότων· καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσι.

20 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν ἐδόξασαν τὸν Κύριον· καὶ εἶπαν εἰς τὸν Παῦλον· βλέπεις, ἀδελφὲ, πόσαις μυριάδες εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐπίστευσαν· καὶ ὅλοι εἶναι ζηλωταὶ τοῦ νόμου.

21 Κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις

21 Καὶ ἔμαθαν διὰ λόγου σου, ὅτι διδάσκεις ὅλους τοὺς

ἀπὸ Μωσέως τοὺς κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα, μηδὲ τοῖς ἔθεσι περιπατεῖν.

Ἰουδαίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ ἔθνη, καὶ λέγεις νὰ χωρήσουν ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, καὶ νὰ μὴν περιτέμνουν τὰ παιδία τους, μὴ δὲ νὰ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς συνήθειαις.

22 Τί οὖν ἐστι; πάντως δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκούσονται γὰρ ὅτι ἐλήλυθας.

22 Τί λοιπόν; βέβαια κάμνει χρεία νὰ μαζωχθοῦσι πλῆθος· διατὶ θέλουν τὸ ἀκούσει πῶς ἦλθες.

23 Τοῦτο οὖν ποίησον ὅ σοι λέγομεν· Εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ' ἑαυτῶν.

23 Ἐτοῦτο λοιπὸν κάμε ὁποῦ σοῦ λέγομεν· ἰδοῦ εἶναι τέσσαρες ἄνδρες ὁποῦ ἔχουν ἀπάνω τους τάξιμον (Ναζηραίων).

24 Τούτους παραλαβὼν, ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς, καὶ δαπάνησον ἐπ' αὐτοῖς, ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλήν· καὶ γνῶσι πάντες ὅτι ὧν κατήχηνται περὶ σοῦ οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων.

24 Ἐπαρέ τους τούτους, καὶ καθαρίσου μαζὺ μετ' αὐτοὺς, καὶ ἐξωδίασε εἰς αὐτοὺς, νὰ ξυρίσουν τὴν κεφαλήν τους· καὶ νὰ γνωρίσουν ὅλοι, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσαν διὰ λόγου σου δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ περιπατεῖς καὶ ἐσὺ φυλάττωντας τὸν νόμον.

25 Περὶ δὲ τῶν πεπιστευκότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν, κρίναντες μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτοὺς, εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, τό τε εἰδωλόθυτον, καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν.

25 Καὶ διὰ τὰ ἔθνη ὁποῦ ἐπίστευσαν, ἐμεῖς ἐγράψαμεν καὶ ἀποφασίσαμεν, νὰ μὴν φυλάττουν κανένα πρᾶγμα τέτοιας λογῆς, παρὰ μοναχὰ νὰ φυλάγουνται αὐτοὶ ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα, καὶ τὸ αἷμα, καὶ τὸ πνικτὸν, καὶ τὴν πορνείαν.

26 Τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας, τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς εἰσῄει εἰς τὸ ἱερὸν, διαγ-

26 Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρε τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαθαρίσθη μετ' αὐτοὺς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἱερὸν,

γέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, ἕως οὗ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ προσφορά.

27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι θεασάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ, συνέχεον πάντα τὸν ὄχλον, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτόν·

28 Κράζοντες· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· ὁ οὗτός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου τούτου πάντας πανταχοῦ διδάσκων· ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τοῦτον.

29 (Ἦσαν γὰρ προεωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ, ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος).

30 Ἐκινήθη τε ἡ πόλις ὅλη, καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ· καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου, εἷλκον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱεροῦ· καὶ εὐθέως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.

31 Ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης, ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἱερουσαλήμ.

32 Ὃς ἐξαυτῆς παραλαβὼν στρατιώτας καὶ ἑκατοντάρ-

λέγωντας φανερὰ τὴν τελείωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ καθαρισμοῦ, ἕως ὁποῦ ἐφέρθη διὰ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς προσφορά.

27 Καὶ ὡσὰν ἔμελλαν νὰ τελειωθοῦν ἡ ἑπτὰ ἡμέραις, οἱ Ἰουδαῖοι ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ὡσὰν τὸν εἶδαν εἰς τὸ ἱερὸν, ἐσύγχισαν ὅλον τὸ πλῆθος, καὶ ἅπλωσαν τὰ χέρια τους ἀπάνω του·

28 Καὶ ἔκραζαν· ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθᾶτε· ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ διδάσκει ὅλους εἰς κάθε τόπον ἐναντία τοῦ λαοῦ ἐτούτου, καὶ τοῦ νόμου, καὶ τοῦ τόπου· καὶ ἀκόμι ἔμβασεν Ἕλληνας μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐβεβήλωσεν τὸν ἅγιον ἐτοῦτον τόπον.

29 Διατὶ εἴδασι προτίτερα τὸν Τρόφιμον ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἔφεσον μέσα εἰς τὴν πόλιν μαζὺ μετ' αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἐλόγιαζαν ὅτι ὁ Παῦλος τὸν ἔμβασεν εἰς τὸ ἱερόν.

30 Καὶ ἐκινήθη ὅλη ἡ πόλις, καὶ ἔγινε σύναξις τοῦ λαοῦ· καὶ ἐπίασαν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερόν· καὶ παρευθὺς ἐσφάλησαν αἱ πόρταις.

31 Καὶ ἐγύρευαν νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ ἀνέβη ὁ λόγος εἰς τὸν χιλίαρχον τοῦ στρατεύματος, ὅτι ὅλη Ἱερουσαλὴμ ἐσυγχίσθη.

32 Ὁ ὁποῖος παρευθὺς ἐπῆρε στρατιώτας καὶ ἑκατοντάρ-

χυς, κατέδραμεν ἐπ' αὐτύς. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χιλίαρχον καὶ τὺς ςρατιώτας, ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν Παῦλον.

33 Τότε ἐγγίσας ὁ χιλίαρχος ἐπελάβετο αὐτῦ, καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι δυσί· καὶ ἐπυνθάνετο τίς ἂν εἴη, καὶ τί ἐςι πεποιηκώς.

34 Ἄλλοι δὲ ἄλλό τι ἐβόων ἐν τῷ ὄχλῳ· μὴ δυνάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν.

35 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τὺς ἀναβαθμὺς, συνέβη βαςάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ςρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλυ·

36 Ἠκολύθει γὰρ τὸ πλῆθος τοῦ λαῦ, κράζον· Αἶρε αὐτόν.

37 Μέλλων τε εἰσάγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦλος, λέγει τῷ χιλιάρχῳ· Εἰ ἔξεςί μοι εἰπεῖν τι πρός σε; Ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιςὶ γινώσκεις;

38 Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τύτων τῶν ἡμερῶν ἀναςατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τὺς τετρακισχιλίυς ἄνδρας τῶν σικαρίων;

39 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰυδαῖος

χυς, καὶ ἔτρεξεν ἀπάνω τυς. καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν εἶδαν τὸν χιλίαρχον καὶ τὺς ςρατιώτας, ἔπαυσαν νὰ δέρνυν τὸν Παῦλον.

33 Τότε ἐσήμωσεν ὁ χιλίαρχος καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ ἐπρόςαξε νὰ δεθῇ μὲ δύο ἁλυσίδες· καὶ ἐρώτησε ποῖος εἶναι, καὶ τί ἔκαμε.

34 Καὶ ἄλλοι ἐφώναζαν ἄλλο, καὶ ἄλλοι ἄλλο μέσα εἰς τὸ πλῆθος· καὶ μὴ ἠμπορῶντας ὁ χιλίαρχος ἀπὸ τὴν σύγχισιν νὰ μάθη τὸ βέβαιον, ἐπρόςαξε νὰ τὸν πᾶσιν εἰς τὸ κάςρον.

35 Καὶ ὅταν ὁ Παῦλος ἔφθασεν εἰς τὴν σκάλα, ἀπὸ τὴν βίαν τῦ ὄχλυ τὸν ἐσήκωναν οἱ ςρατιῶται·

36 Διατὶ ἀκολῦθαν τὸ πλῆθος τοῦ λαῦ, καὶ ἔκραζον· εὔγαλέ τον ἀπὸ τὴν μέσην.

37 Καὶ ἐκεῖ ὁπῦ ἔμελλον νὰ ἐμβάσυν τὸν Παῦλον εἰς τὸ κάςρον, λέγει ὁ Παῦλος εἰς τὸν χιλίαρχον· ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ σῦ εἰπῶ ἕνα λόγον; καὶ ὁ χιλίαρχος εἶπεν· ἐξεύρεις Ἑλληνικά;

38 Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Αἰγύπτιος ὁπῦ ἀνακάτωσες προτίτερα ἀπὸ τύταις ταῖς ἡμέραις, καὶ εὔγαλες εἰς τὴν ἔρημον τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες ἀρματωμένυς μὲ τὰ ςελέτα;

39 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος Ἰυδαῖος,

Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.

40 Ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Παῦλος ἑστὼς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης, προσεφώνησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ, λέγων·

Ταρσεὺς, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, πολίτης πόλεως ἐξακουσμένης· καὶ παρακαλῶ σε, δός μου ἄδειαν νὰ λαλήσω εἰς τὸν λαόν.

40 Καὶ ἔσοντας νὰ τοῦ δώσῃ ἄδειαν, ὁ Παῦλος ἐστάθη εἰς τὰ σκαλοπατήματα, καὶ ἔσεισε τὸ χέρι του εἰς τὸν λαόν· καὶ ὡσὰν ἐσίγησαν, ἐσύντυχε μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, λέγοντας·

Κιφ. κβ'. 22.

ΑΝδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας·

2 (Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν· καί φησιν·)

3 Ἐγὼ μέν εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιὴλ, πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρώου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ, καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον.

4 Ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δεσμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας·

5 Ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι, καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ' ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς,

Ω Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσετε τὴν ἀπολογίαν ὁποῦ ἔχω νὰ σᾶς ἀποκριθῶ·

2 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι τοὺς ἐσύντυχεν μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, περισσότερον τοῦ ἔδιδαν ἡσυχίαν· καὶ λέγει·

3 Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, καὶ ἐγεννήθηκα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, ἀναθρεμμένος εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Γαμαλιὴλ, καὶ ἐπαιδεύθηκα κατὰ λεπτῶς τὸν πατρικὸν νόμον, ἔχοντας ζῆλον τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔχετε καὶ ἐσεῖς ὅλοι σήμερον·

4 Καὶ ἐκατάτρεξα ἐτούτην τὴν πίστιν ἕως θανάτου, δένοντας καὶ παραδίδοντας εἰς φυλακαῖς καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκαις.

5 Καθὼς μοῦ τὸ μαρτυρᾷ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὅλον τὸ πρεσβυτέριον· ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπῆρα καὶ ἐπιστολαῖς διὰ τοὺς ἀδελφοὺς,

εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην, ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας, δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα τιμωρηθῶσιν.

6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

7 Ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

8 Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Τίς εἶ, Κύριε; Εἶπέ τε πρός με· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.

9 Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο, καὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο· τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.

10 Εἶπον δέ· Τί ποιήσω, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρός με· Ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν· κἀκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.

11 Ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον, ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι, ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ

καὶ ἐπάγαινα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μέλλωντας νὰ φέρω ἐκείνους τοὺς Χριστιανοὺς ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ, δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν.

6 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγαινα καὶ ἐσίμωνα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μοῦ ἐσυνέβη εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας ἄξαφνα νὰ ἀστράψῃ τριγύρω μου φῶς πολὺ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

7 Καὶ ἔπεσα κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί μὲ διώκνεις;

8 Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα· ποῖος εἶσαι ἐσὺ, αὐθέντη; καὶ μοῦ εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τὸν ὁποῖον ἐσὺ διώκνεις.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ μου εἶδαν τὸ φῶς, καὶ ἐφοβήθηκαν· ἀμὴ τὴν φωνὴν ἐκείνου ὁποῦ μοῦ ἐσυντύχαινε, δὲν τὴν ἄκουσαν.

10 Καὶ ἐγὼ εἶπα· τί νὰ κάμω, αὐθέντη; καὶ ὁ Κύριος μοῦ εἶπε· σήκω, πάγαινε εἰς τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκεῖ θέλουν σοῦ λαληθῆ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ σοῦ εἶναι ὀρδινιασμένα νὰ κάμῃς.

11 Καὶ ὡσὰν δὲν ἔβλεπα πλέον ἀπὸ τὴν δόξαν ἐκείνου τοῦ φωτὸς, βασταζόμενος ἀπὸ τὸ χέρι ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζύ μου, ἦλθα εἰς τὴν Δαμασκόν.

12 Καὶ κάποιος Ἀνανίας,

εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων Ἰουδαίων,

13 Ἐλθὼν πρός με, καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ἀνάβλεψον. Κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον, καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ·

15 Ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.

16 Καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι, καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει,

18 Καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· Σπεῦσον, καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ· διότι οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.

19 Κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ.

ἄνθρωπος εὐλαβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρημένος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Δαμασκὸν,

13 Ἦλθεν εἰς ἐμένα, καὶ ἐστάθη ἀπάνω μου καὶ μοῦ εἶπεν· Σαοὺλ, ἀδελφὲ, ἀνάβλεψε. καὶ ἐγὼ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας σὲ προώρισε διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ θέλημά του, καὶ νὰ εἴδῃς τὸν δίκαιον, καὶ νὰ ἀκούσῃς φωνὴν ἀπὸ τὸ στόμα του·

15 Διὰ νὰ εἶσαι μάρτυράς του εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὁποῦ εἶδες καὶ ἄκουσες.

16 Καὶ τώρα τί ἀργεῖς; σήκω ἀπάνω, βαπτίσου, καὶ λοῦσε ταῖς ἁμαρτίαις σου, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Καὶ ὅταν ἐγύρισα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπροσευχόμουν εἰς τὸ ἱερὸν, μοῦ ἐσυνέβη ἔκστασις,

18 Καὶ εἶδα τὸν Χριστὸν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε· σπούδασε, καὶ εὔγα γλήγορα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ· διατὶ δὲν θέλουν δεχθῇ τὴν μαρτυρίαν σου διὰ λόγου μου.

19 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κύριε, αὐτοὶ ἐξεύρουσιν ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκωνα, καὶ ἔδερνα εἰς τὰ συναγώγια ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευαν εἰς ἐσένα.

20 Καὶ ὅτε ἐξεχεῖτο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἤμην ἐφεστὼς, καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.

21 Καὶ εἶπε πρός με· Πορεύου· ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε.

22 Ἤκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες· Αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον· οὐ γὰρ καθῆκον αὐτὸν ζῇν.

23 Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια, καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλίαρχος ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν· ἵνα ἐπιγνῷ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.

25 Ὡς δὲ προέτεινεν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἑστῶτα ἑκατόνταρχον ὁ Παῦλος· Εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον ἔξεστιν ὑμῖν μαστίζειν;

26 Ἀκούσας δὲ ὁ ἑκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ, λέγων· Ὅρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὗτος Ῥωμαῖός ἐστι.

20 Καὶ ὅταν ἐχύνετον τὸ αἷμα τοῦ Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, ἐστεκούμουν παρὼν, καὶ ἤμουν συμφωνημένος εἰς τὸν φόνον του, καὶ ἐφύλαγα τὰ φορέματα ἐκείνων ὁποῦ τὸν ἐσκοτώνασιν.

21 Καὶ μοῦ εἶπε· πάγενε· ὅτι ἐγὼ θέλω σὲ στείλει εἰς ἔθνη μακράν.

22 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἕως εἰς τοῦτον τὸν λόγον ἄκουαν τοῦ Παύλου, καὶ ἀπέκει ἐσήκωσαν τὴν φωνήν τους, καὶ εἶπαν· εὔγαλε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν τέτοιον (ἄνθρωπον)· διατὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇ.

23 Καὶ κράζοντες ἐκεῖνοι, καὶ ῥίχνοντες τὰ φορέματά τους, καὶ βάλλοντες κονιορτὸν εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐπρόσταξεν ὁ χιλίαρχος νὰ συρθῇ ὁ Παῦλος εἰς τὸ κάστρον· καὶ εἶπε νὰ τὸν ξετάξουν μὲ ξυλίαις, διὰ νὰ γνωρίσῃ διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἐφώναζαν τέτοιας λογῆς ἐναντία του.

25 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐξάπλωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ τὰ λουρία νὰ τὸν δέρουν, εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἑκατόνταρχον ὁποῦ ἐστέκουντον ἐκεῖ· ἂν ἔχετε ἐσεῖς ἐξουσίαν νὰ δέρνετε ἄνθρωπον Ῥωμαῖον χωρὶς κρίσιν;

26 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν τὸ ἄκουσεν, ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν χιλίαρχον, λέγοντας· βλέπε τί μέλλεις νὰ κάμῃς· διατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος εἶναι Ῥωμαῖος.

27 Προσελθὼν δὲ ὁ χιλίαρχος εἶπεν αὐτῷ· Λέγε μοι, εἰ σὺ Ῥωμαῖος εἶ; Ὁ δὲ ἔφη· Ναί.

28 Ἀπεκρίθη τε ὁ χιλίαρχος· Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· Ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.

29 Εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν. καὶ ὁ χιλίαρχος δὲ ἐφοβήθη, ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδεκώς.

30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς, τὸ, τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν· καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον, ἔστησεν εἰς αὐτούς.

27 Καὶ ὁ χιλίαρχος ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Παῦλον, καὶ λέγει του· εἰπέ μου, ἂν εἶσαι Ῥωμαῖος; καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· ναί.

28 Ἀπεκρίθη ὁ χιλίαρχος καὶ εἶπεν· ἐγὼ ἀπόκτησα ἐτούτην τὴν πολιτείαν μὲ πολλὴν ἔξοδον. καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι πολίτης (τῆς Ῥώμης) ἀπὸ γεννήσεως.

29 Καὶ παρευθὺς ἐδιέβησαν ἀπ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔμελλαν νὰ τὸν ἐξετάζουν. καὶ ὁ χιλίαρχος ὡσὰν ἔμαθε πῶς εἶναι Ῥωμαῖος, ἐφοβήθη, ὅτι τὸν ἔδεσε.

30 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θέλωντας νὰ γνωρίσῃ τὸ βέβαιον, τὸ, τί κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἔλθουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξίς τους· καὶ ἐκατέβασε τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔστησεν εἰς αὐτούς.

Κεφ. κγ'. 23.

Ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ, εἶπεν· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

2 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.

3 Τότε ὁ Παῦλος πρὸς αὐ-

ΚΑΙ ὁ Παῦλος ἀτενίζωντας εἰς τὴν σύναξιν, εἶπεν· ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐπολιτεύθηκα εἰς τὸν Θεὸν ἕως ἐτούτην τὴν ἡμέραν, μὲ καθαρὴν συνείδησιν καλήν.

2 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ὁ Ἀνανίας ἐπρόσταξεν ἐκείνους ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ σιμὰ του, νὰ κτυποῦσι τὸ στόμα του.

3 Τότε ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς

τὸν εἶπε· Τύπτειν σε μέλλει ὁ Θεός, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι;

4 Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;

5 Ἔφη τε ὁ Παῦλος· Οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοί, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς· γέγραπται γάρ· Ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.

6 Γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.

7 Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν φαρισαίων καὶ τῶν σαδδουκαίων· καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.

8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.

9 Ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη. καὶ ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν φαρισαίων διεμάχοντο, λέγοντες· Οὐδὲν κακὸν εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ

ἐκεῖνον· ὦ τοῖχε ἀσβεστωμένε, ὁ Θεὸς μέλλει νὰ σὲ δείρῃ· ἐσὺ κάθεσαι νὰ μὲ κρίνῃς κατὰ τὸν νόμον, καὶ παραβαίνοντας τὸν νόμον προστάζεις νὰ μὲ δέρνουσι;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν εἶπαν· τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ ὑβρίζεις;

5 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· δὲν τὸ ἤξευρα, ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ἀρχιερεύς· διατὶ εἶναι γραμμένον· ὅτι ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου νὰ μὴν κακολογήσῃς.

6 Καὶ ὁ Παῦλος ὡσὰν ἐγνώρισεν, ὅτι τὸ ἕνα μέρος εἶναι τῶν σαδδουκαίων, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι τῶν φαρισαίων, ἔκραξεν εἰς τὸ συνέδριον· ὦ ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἶμαι φαρισαῖος, υἱὸς φαρισαίου· καὶ κρίνομαι περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν.

7 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, ἔγινε φιλονεικία τῶν φαρισαίων καὶ τῶν σαδδουκαίων· καὶ τὸ πλῆθος ἐχώρισεν εἰς δύο.

8 Διατὶ οἱ σαδδουκαῖοι λέγουσι πῶς δὲν εἶναι ἀνάστασις, μὴ δὲ ἄγγελος, μὴ δὲ πνεῦμα· ἀμὴ οἱ φαρισαῖοι ὁμολογοῦσι καὶ τὰ δύο.

9 Καὶ ἔγινε μεγάλη βοή. καὶ ἐσηκώθηκαν οἱ γραμματεῖς ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν φαρισαίων, καὶ ἐμάχουνταν καὶ ἔλεγαν· κανένα κακὸν δὲν εὑρίσκομεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον· ἀμὴ

τούτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

10 Πολλῆς δὲ γενομένης στάσεως, εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, ἐκέλευσε τὸ στράτευμα καταβὰν ἁρπάσαι αὐτὸν ἐκ μέσου αὐτῶν, ἄγειν τε εἰς τὴν παρεμβολήν.

11 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐπιστὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε· Θάρσει, Παῦλε· ὡς γὰρ διεμαρτύρω τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, οὕτω σε δεῖ καὶ εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.

12 Γενομένης δὲ ἡμέρας, ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαίων συστροφὴν, ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀποκτείνωσι τὸν Παῦλον.

13 Ἦσαν δὲ πλείους τεσσαράκοντα οἱ ταύτην τὴν συνωμοσίαν πεποιηκότες.

14 Οἵτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, εἶπον· Ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς, μηδενὸς γεύσασθαι ἕως οὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.

15 Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγά-

ἀνίσως καὶ ἐλάλησεν εἰς αὐτὸν ἢ πνεῦμα ἢ ἄγγελος, μὴν θεομαχοῦμεν.

10 Καὶ ὡσὰν ἔγινε πολλὴ φιλονεικία, φοβούμενος ὁ χιλίαρχος μήπως καὶ ξεσκισθῇ ὁ Παῦλος ἀπ' αὐτοὺς, ἐπρόσταξε τὸ στράτευμα νὰ κατέβουν νὰ τὸν ἁρπάξουν ἀπὸ τὴν μέσην τους, καὶ νὰ τὸν ὑπᾶσιν εἰς τὸ κάστρον.

11 Καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ εἶπέ του· ἔχε θάῤῥος, Παῦλε· διατὶ καθὼς ἐμαρτύρησες τὰ ἐδικά μου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔτζι κάμνει χρεία νὰ τὰ μαρτυρήσῃς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην.

12 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσε, κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔκαμαν σύναξιν, καὶ ἀναθεμάτισαν τοῦ λόγου τους, καὶ εἶπαν μὴ δὲ νὰ φάγωσι μὴ δὲ νὰ πιοῦσιν, ἕως ὁποῦ νὰ σκοτώσουσι τὸν Παῦλον.

13 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔκαμαν ἐτούτην τὴν ὁρκωμοσίαν, ἦταν περισσότεροι ἀπὸ σαράντα.

14 Οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ εἶπαν· ἐμεῖς ἀναθεματίσαμεν τοῦ λόγου μας, νὰ μὴν φᾶμεν τίποτες ἕως ὁποῦ νὰ σκοτώσωμεν τὸν Παῦλον.

15 Τῶρα λοιπὸν ἐσεῖς φανερώσετε τοῦ χιλιάρχου μαζὶ μὲ τὴν σύναξιν, διὰ νὰ τὸν κα-

γῇ πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας
διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τὰ
περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ, πρὸ τοῦ
ἐγγίσαι αὐτὸν, ἕτοιμοί ἐσμεν
τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς
ἀδελφῆς Παύλου τὴν ἐνέδραν,
παραγενόμενος καὶ εἰσελθὼν
εἰς τὴν παρεμβολὴν, ἀπήγγειλε
τῷ Παύλῳ.
17 Προσκαλεσάμενος δὲ ὁ
Παῦλος ἕνα τῶν ἑκατοντάρχων,
ἔφη· Τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπά-
γαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον· ἔχει
γάρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ.

18 Ὁ μὲν οὖν παραλαβὼν
αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χιλίαρ-
χον, καί φησιν· Ὁ δέσμιος
Παῦλος προσκαλεσάμενός με
ἠρώτησε τοῦτον τὸν νεανίαν
ἀγαγεῖν πρός σε, ἔχοντά τι
λαλῆσαί σοι.
19 Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χει-
ρὸς αὐτοῦ ὁ χιλίαρχος, καὶ
ἀναχωρήσας κατ' ἰδίαν, ἐπυν-
θάνετο· Τί ἐστιν ὃ ἔχεις ἀπαγ-
γεῖλαί μοι;
20 Εἶπε δέ· Ὅτι οἱ Ἰουδαῖ-
οι συνέθεντο τοῦ ἐρωτῆσαί σε
ὅπως αὔριον εἰς τὸ συνέδριον
καταγάγῃς τὸν Παῦλον, ὡς
μέλλοντές τι ἀκριβέστερον πυν-
θάνεσθαι περὶ αὐτοῦ.
21 Σὺ οὖν μὴ πεισθῇς αὐτοῖς·
ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν

τεβάσῃ αὔριον εἰς ἐσᾶς, ὡσὰν
μέλλοντες τάχα νὰ γνωρίσετε
καλλίτερα τὰ πράγματά του·
καὶ πρὰ τοῦ νὰ σημώσῃ αὐτὸς,
ἐμεῖς εἴμεσθεν ἕτοιμοι νὰ τὸν
σκοτώσωμεν.
16 Καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ
Παύλου ἄκουσε τὴν ἐπιβουλὴν
ἐτούτην, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐμβῆκε
μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ τὸ
εἶπε τοῦ Παύλου.
17 Καὶ ὁ Παῦλος ἐπροσ-
κάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρ-
χους, καὶ εἶπέν του· ἔπαρε καὶ
πάγενε ἐτοῦτον τὸν νέον εἰς τὸν
χιλίαρχον· διατὶ ἔχει κάτι τὶ
νὰ τοῦ εἰπῇ.
18 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος τὸν
ἐπῆρε, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸν
χιλίαρχον, καὶ εἶπεν· ὁ δέσ-
μιος ὁ Παῦλος μὲ ἐλάλησε καὶ
μὲ ἐπαρακάλεσε νὰ φέρω ἐτοῦ-
τον τὸν νέον εἰς ἐσένα, καὶ ἔχει
κάτι τί νὰ σοῦ λαλήσῃ.
19 Καὶ ὁ χιλίαρχος τὸν ἐπί-
ασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆγε
ξεχωριστᾶ, καὶ τὸν ἐρώτησε· τί
εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχεις νὰ μοῦ
εἰπῇς;
20 Καὶ εἶπεν· ὅτι οἱ Ἰουδαῖ-
οι ἐσυμφώνησαν νὰ σὲ παρακα-
λέσουν νὰ κατεβάσῃς αὔριον τὸν
Παῦλον εἰς τὴν σύναξιν, ὡσὰν
μέλλοντες τάχα νὰ ἐρωτήσουν τί-
ποτες καλλίτερα διὰ λόγου του.
21 Ἐσὺ λοιπὸν νὰ μὴν κα-
ταπεισθῇς εἰς αὐτούς· διατὶ

ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσιν αὐτόν· καὶ νῦν ἕτοιμοί εἰσι, προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

περισσότεροι ἀπὸ σαράντα ἄνδρες ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπιβουλεύονται, οἱ ὁποῖοι ἀναθεμάτισαν τοῦ λόγου τους μὴ δὲ νὰ φάγωσι μὴ δὲ νὰ πιοῦσιν, ἕως ὁποῦ νὰ τὸν ἐσκοτώσουσι· καὶ τῶρα εἶναι ἕτοιμοι καὶ ἀναμένουσι, νὰ ἀκούσουν τί θέλεις τάξει.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

22 Ὁ χιλίαρχος λοιπὸν ἀπόλυσε τὸν νέον, καὶ ἐπαράγγειλέν του λέγωντας· νὰ μὴν τὸ εἰπῇς κανενὸς πῶς μοῦ τὰ ἐφανέρωσες ἐτοῦτα.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων, εἶπεν· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους, ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

23 Καὶ ἐπροσκάλεσε δύο κάποιους ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ εἶπεν· ἑτοιμάσετε διακοσίους στρατιώτας, διὰ νὰ ὑπᾶσιν ἕως εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἑβδομῆντα καβαλλάριδες, καὶ διακοσίους σωματοφύλακας, ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νύκτας·

24 Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

24 Καὶ νὰ φέρετε καὶ ζῶα, διὰ νὰ βάλλετε ἀπάνω τὸν Παῦλον, νὰ τὸν ὑπᾶτε σῶον εἰς τὸν Φήλικα τὸν ἡγεμῶνα.

25 Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

25 Καὶ ἔγραψε καὶ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία ἐπεριεῖχεν ἐτοῦτον τὸν τύπον·

26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

26 Κλαύδιος ὁ Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

27 Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτὸν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

27 Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτούς· καὶ ἐγὼ ἐπῆγα μὲ τὸ στράτευμα καὶ τὸν εὔγαλα ἀπὸ τὰ χέριά τους, μὲ τὸ νὰ μάθω πῶς εἶναι Ῥωμαῖος.

28 Βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν.

28 Καὶ θέλωντας νὰ μάθω τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐγκαλοῦσαν, τὸν ἔφερα εἰς τὴν σύναξίν τους.

29 Ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔγκλημα ἔχοντα.

29 Τὸν ὁποῖον τὸν εὑρῆκα ὁποῦ ἐγκαλεῖτον διὰ ζητήματα τοῦ νόμου τους· καὶ δὲν εἶχε κανένα ἔγκλημα ἄξιον θανάτου, ἢ δεσίματος.

30 Μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρός σε· παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σοῦ. Ἔῤῥωσο.

30 Καὶ μὲ τὸ νὰ μοῦ ἐμηνύθη ἐπιβουλὴ, ὁποῦ ἔμελλεν νὰ γένη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὸν ἄνδρα ἐτοῦτον, εὐθὺς τὸν ἔπεμψα εἰς ἐσένα· καὶ ἐπαράγγειλα εἰς τους κατηγόρους νὰ εἰποῦσιν ὀμπροστά σου ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχουσιν εἰς αὐτόν. Ἔῤῥωσο.

31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται, κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς, ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον διὰ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

31 Οἱ στρατιῶται λοιπὸν, καθὼς ἦταν παραγγελμένοι, ἐπῆραν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔφεραν τὴν νύκτα εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

32 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν.

32 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἄφησαν τοὺς καβαλλάριδες νὰ πᾶσιν μετ' αὐτὸν, καὶ ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἐγύρισαν εἰς τὸ καστρον.

33 Οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.

33 Καὶ οἱ καβαλλάριδες ἐπῆγαν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἡγεμῶνα, καὶ τοῦ ἐπαράστησαν καὶ τὸν Παῦλον.

34 Ἀναγνοὺς δὲ ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστὶ, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας·

34 Καὶ ὁ ἡγεμὼν ὡσὰν ἀνάγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐρώτησε τὸν Παῦλον ἀπὸ ποίαν ἐπαρχίαν εἶναι; καὶ ὡσὰν ἔμαθεν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Κιλικίαν,

35 Διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται. Ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρώδου φυλάσσεσθαι.

35 Εἶπε· θέλομεν σοῦ ἀκούσει, ὅταν ἔλθουν οἱ κατήγοροί σου. καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλάττεται εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἡρώδου.

Κεφ. κδ΄. 24.

ΜΕτὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινὸς, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου.

2 Κληθέντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλος, λέγων·

3 Πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σοῦ, καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντῃ τε καὶ πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας.

4 Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.

5 Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν, καὶ κινοῦντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως·

ΚΑῚ ὕστερον ἀπὸ πέντε ἡμέρας ἐκατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ μὲ κάποιον ῥήτορα Τέρτυλλον οἱ ὁποῖοι ἐφανήσθηκαν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐναντίον τοῦ Παύλου.

2 Καὶ ὡσὰν ἐκάλεσαν τὸν Παῦλον, ἄρχισεν ὁ Τέρτυλλος νὰ τὸν κατηγορῇ, λέγοντας·

3 Ὦ κράτιστε Φῆλιξ, ἐμεῖς ἔστοντας νὰ ἔχωμεν πολλὴν εἰρήνην διὰ μέσου σοῦ, καὶ τῶν κατορθωμάτων ὁποῦ γίνονται εἰς τὸ ἔθνος ἐτοῦτο, διὰ μέσου τῆς ἰδικῆς σου προμηθείας, νὰ γνωρίζομεν ἐτοῦτα, καὶ σοῦ εὐχαριστοῦμεν κατὰ πάντα, καὶ εἰς κάθε τόπον.

4 Καὶ διὰ νὰ μήν σὲ παραβαρῶ περισσότερον, παρακαλῶ σε νὰ μᾶς ἀκούσῃς συντόμως, κατὰ τὴν καλωσύνην σου.

5 Διατὶ ἔστοντας νὰ εὕρωμεν ἐτοῦτον τὸν ἄνδρα φθοροποιὸν, καὶ παρακινοῦντα διχοστασίαν εἰς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ εἶναι πρωτοστάτης τῆς αἱρέσεως τῶν Ναζωραίων·

6 Ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν.

7 Παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε·

8 Κελεύσας τοὺς κατηγόρους αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπί σε· παρ' οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.

9 Συνέθεντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος, νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν· Ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος, εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι·

11 Δυναμένου σου γνῶναι ὅτι οὐ πλείους εἰσί μοι ἡμέραι ἢ δεκαδύο, ἀφ' ἧς ἀνέβην προσκυνήσων ἐν Ἱερουσαλήμ.

12 Καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς, οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·

13 Οὔτε παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νῦν κατηγοροῦσί μου.

6 Ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ μιάνῃ καὶ τὸ ἱερὸν, τὸν ἐπιάσαμεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐδικόν μας ἠθελήσαμεν νὰ τὸν κρίνωμεν.

7 Ἀμὴ περνῶντας ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, τὸν ἐπῆρεν στανικῶς ἀπὸ τὰ χέρια μας·

8 Καὶ ἐπρόσταξεν ἐκείνους ὁποῦ τὸν κατηγοροῦσαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐσένα· διὰ νὰ ἤθελες ἠμπορέσῃ νὰ γνωρίσῃς ἐξετάζοντάς τον ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμεῖς τοῦ κατηγοροῦμεν.

9 Καὶ μὲ τὸν Τέρτυλλον ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες ἐτοῦτα ἔτζι εἶναι.

10 Καὶ ὁ Παῦλος (ὡσὰν τοῦ ἔνευψεν ὁ ἡγεμὼν νὰ μιλήσῃ) ἀπεκρίθη (καὶ εἶπεν)· ἐγὼ ἐξεύροντας πῶς ἐσὺ εἶσαι κριτὴς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ ἔθνος ἐτοῦτο, μὲ καλλίτερην καρδίαν ἀπολογοῦμαι διὰ λόγου μου·

11 Ἠμπορῶντας ἐσὺ νὰ γνωρίσῃς, ὅτι δὲν ἔχω, παρὰ δώδεκα ἡμέραις, ἀφόντις ἀνέβηκα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσω.

12 Καὶ οὐδὲ εἰς τὸ ἱερὸν μὲ εὕρηκαν ὁποῦ νὰ διαλέγωμαι μὲ κανένα, ἢ ὁποῦ νὰ ἔκαμα σύναξιν πλήθους, οὔτε εἰς ταῖς συναγωγαῖς, οὐδὲ εἰς τὴν πόλιν·

13 Οὐδὲ δύνονται νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνα ὁποῦ κατηγοροῦσι τῶρα.

14 Ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ ἐν τοῖς προφήταις γεγραμμένοις·

15 Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεὸν, ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων.

16 Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός·

17 Δι᾽ ἐτῶν δὲ πλειόνων παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς.

18 Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ ὄχλου, οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινες ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι.

19 Οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρεῖναι, καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔχοιεν πρός με.

20 Ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπάτωσαν εἴ τι εὗρον ἐν ἐμοὶ ἀδίκημα, στάντος μου ἐπὶ τοῦ συνεδρίου.

21 Ἢ περὶ μιᾶς ταύτης φωνῆς, ἧς ἔκραξα ἑστὼς ἐν αὐτοῖς·

14 Καὶ τοῦτο σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι κατὰ τὸν τρόπον (τῆς θρησκείας) τὴν ὁποίαν λέγουσιν (ἐτοῦτοι) αἵρεσιν, ἔτζι λατρεύω τῷ πατρικῷ Θεῷ· καὶ πιστεύω εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας·

15 Καὶ ἔχω ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προσδέχονται, πῶς μέλλει νὰ γένῃ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων.

16 Καὶ εἰς τοῦτο σπουδάζω, νὰ ἔχω συνείδησιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀσκανδάλιστον.

17 Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦλθα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μέλλωντας νὰ κάμω ἐλεημοσύναις εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς.

18 Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα μὲ ηὗραν καθαρισμένον εἰς τὸ ἱερὸν (ὄχι μὲ πλῆθος οὐδὲ μὲ σύγχυσιν) κάποιοι Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ἀσίαν.

19 Οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ παρὼν ὀμπροστά σου, καὶ νὰ κατηγοροῦσιν, ἂν ἔχουσι τίποτες ἐναντία μου.

20 Ἢ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἂς τὸ εἰποῦσιν ἂν εὑρήκασιν εἰς ἐμένα τίποτες ἀδικίαν, ὅταν ἐστάθηκα εἰς τὴν σύναξιν·

21 Παρὰ ἂν δὲν εἶναι διὰ ἕνα λόγον ἐτοῦτον καὶ μόνον. ὁποῦ ἐστάθηκα καὶ εἶπα ἀνάμεσά τους·

Ὅτι περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι σήμερον ὑφ᾽ ὑμῶν.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτοὺς, ἀκριβέστερον εἰδὼς τὰ περὶ τῆς ὁδοῦ, εἰπών· Ὅταν Λυσίας ὁ χιλίαρχος καταβῇ, διαγνώσομαι τὰ καθ᾽ ὑμᾶς.

23 Διαταξάμενός τε τῷ ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον, ἔχειν τε ἄνεσιν, καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν, ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ.

24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς παραγενόμενος ὁ Φῆλιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ οὔσῃ Ἰουδαίᾳ, μετεπέμψατο τὸν Παῦλον, καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

25 Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, ἔμφοβος γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρίθη· Τὸ νῦν ἔχον πορεύου· καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε·

26 Ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Παύλου, ὅπως λύσῃ αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μεταπεμπόμενος, ὡμίλει αὐτῷ.

27 Διετίας δὲ πληρωθείσης

ὅτι ἐγὼ σήμερον ἐξετάζομαι ἀπὸ σᾶς περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

22 Καὶ ὁ Φῆλιξ ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια ἀπὸ τὸν Παῦλον, ἀνέβαλλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἐξεύρωντάς την καταλεπτῶς, λέγωντας· ὅταν κατέβῃ ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, θέλω γνωρίσει καλλίτερον τὴν ὑπόθεσίν σας.

23 Καὶ ἐπαράγγειλεν τοῦ ἑκατοντάρχου, νὰ φυλάγῃ τὸν Παῦλον, καὶ νὰ τοῦ δίδῃ ἄνεσιν, καὶ κανένα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του νὰ μὴν ἐμποδίζῃ νὰ τὸν ὑπηρετᾷ, ἢ νὰ παγένῃ εἰς αὐτόν.

24 Καὶ μὲ καμπόσαις ἡμέραις ἦλθεν ὁ Φῆλιξ μὲ τὴν Δρουσίλλη τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦταν Ἰουδαία, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Παῦλον, καὶ τοῦ ἄκουσεν ὅπου ἔλεγεν διὰ τὴν πίστιν τὴν εἰς τὸν Χριστόν.

25 Καὶ διαλεγόμενος ὁ Παῦλος περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας, καὶ περὶ τῆς κρίσεως ὅπου μέλλει νὰ γένῃ, ἐφοβήθη ὁ Φῆλιξ καὶ ἀπεκρίθη· διὰ τὴν ὥραν σύρε· καὶ ὡσὰν εὕρω καιρὸν θέλω σὲ μεταπροσκαλέσει·

26 Θαῤῥῶντας ἀκόμι πῶς θέλει τοῦ δώσει ὁ Παῦλος ἄσπρα νὰ τὸν ἀπολύσῃ· διὰ τοῦτο τὸν ἐπροσκάλει πυκνότερον, καὶ τοῦ ἐσυντύχαινε.

27 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη-

ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆςον· θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰεδαίοις ὁ Φῆλιξ, κατέλιπε τὸν Παῦλον δεδεμένον.

καὶ δύο χρόνοι, ἄφησε διάδοχον ὁ Φῆλιξ τὸν Πόρκιον τὸν Φῆςον· καὶ θέλωντας νὰ κάμῃ χάριν εἰς τὲς Ἰεδαίες ὁ Φῆλιξ, ἄφησε τὸν Παύλον δεμένον.

Κεφ. κε'. 25.

Φῆςος ἒν ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ Καισαρείας.

Ὁ Φῆςος λοιπὸν ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὕςερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἀνέβη εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν.

2 Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰεδαίων κατὰ τοῦ Παύλε, καὶ παρεκάλεν αὐτὸν,

2 Καὶ ἐφάνηκαν εἰς αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰεδαίων ἐναντία τοῦ Παύλε, καὶ τὸν ἐπαρακαλῆσαν,

3 Αἰτέμενοι χάριν κατ' αὐτῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐτὸν εἰς Ἱερεσαλήμ· ἐνέδραν ποιῦντες ἀνελεῖν αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδόν.

3 Γυρεύοντες χάριν ἐναντία τε, νὰ τὸν κράξῃ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερεσαλήμ· κάμνοντες ἐπιβελὴν, νὰ τὸν σκοτώσεν εἰς τὴν ςράταν.

4 Ὁ μὲν ἒν Φῆςος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ, ἑαυτὸν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι.

4 Ἀμὴ ὁ Φῆςος ἀπεκρίθη ὅτι νὰ φυλάγεται ὁ Παῦλος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ὅτι ἀτός τε μέλλει νὰ πάγῃ ἐκεῖ τὸ γληγορώτερον.

5 Οἱ ἒν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησὶ, συγκαταβάντες, εἴ τι ἐςὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τέτῳ, κατηγορείτωσαν αὐτῦ.

5 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὅπῦ εἶναι ἀπὸ σᾶς δυνατοὶ, εἶπεν, ἂς κατέβεν μαζὺ, καὶ ἂν εἶναι τίποτες ἄτοπον εἰς τὸν ἄνδρα ἐτῦτον, ἂς τὸν κατηγορήσεν ἐκεῖ.

6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείες ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.

6 Καὶ ἔςοντας νὰ διατρίψῃ εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ περισσότεραις παρὰ δέκα ἡμέραις, ἐκατέβη εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐπρόςαξε νὰ φέρεσι τὸν Παῦλον.

7 Παραγενομένου δὲ αὐτοῦ, περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδεῖξαι·

7 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν αὐτὸς, ἐστάθηκαν τριγύρω ἐκεῖνοι οἱ Ἰουδαῖοι ὅπου ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔλεγαν ἐναντία τοῦ Παύλου πολλαῖς καὶ βαρείαις κατηγορίαις, ταῖς ὁποῖαις δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ταῖς ἀποδείξουν·

8 Ἀπολογουμένου αὐτοῦ· Ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.

8 Ὅτι ὁ Παῦλος ἀπολογοῦνταν, λέγοντας· οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς τὸν Καίσαρα ἔσφαλα τίποτες.

9 Ὁ Φῆστος δὲ τοῖς Ἰουδαίοις θέλων χάριν καταθέσθαι ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· Θέλεις εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβὰς, ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ' ἐμοῦ ;

9 Ἀμὴ ὁ Φῆστος θέλωντας νὰ κάμῃ χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· θέλεις νὰ ἀνέβῃς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ κριθῇς ἐκεῖ διὰ τοῦτα ὀμπροστά μου ;

10 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἑστώς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι· Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὡς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγινώσκεις.

10 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· ἐγὼ στέκομαι εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Καίσαρος, ἐκεῖ ὅπου κάμνει χρεία νὰ κριθῶ· ἐγὼ τοὺς Ἰουδαίους τίποτες δὲν τοὺς ἀδίκησα, καθὼς τὸ γνωρίζεις καὶ ἐσὺ καλά.

11 Εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ, καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδέν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι· Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.

11 Διατὶ ἂν ἀδικῶ, καὶ ἔκαμα τίποτες ὅπου νὰ εἶναι ἄξιον θανάτου, δὲν φεύγω τὸν θάνατον· ἀμὴ ἀνίσως καὶ δὲν εἶναι τίποτες ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐτοῦτοι μοῦ κατηγοροῦσι, κανεὶς δὲν δύνεται νὰ μὲ χαρίσῃ εἰς αὐτούς· ἐπικαλοῦμαι τὸν Καίσαρα.

12 Τότε ὁ Φῆστος, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου, ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλη-

12 Τότε ὁ Φῆστος, ἔστοντας νὰ συντύχῃ μὲ τὸ συμβούλιον, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Καίσαρος

σαι; ἐπὶ Καίσαρα πορεύσῃ.

13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν, Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν εἰς Καισάρειαν, ἀσπασόμενοι τὸν Φῆστον.

14 Ὡς δὲ πλείους ἡμέρας διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, λέγων· Ἀνήρ τις ἐστὶ καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος δέσμιος,

15 Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην.

16 Πρὸς οὓς ἀπεκρίθην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν, πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγόρους, τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος.

17 Συνελθόντων οὖν αὐτῶν ἐνθάδε, ἀναβολὴν μηδεμίαν ποιησάμενος, τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα.

18 Περὶ οὗ σταθέντες οἱ κατή-

ἐπικάλεσις, εἰς τὸν Καίσαρα θέλεις ὑπάγει.

13 Ὡσὰν ἐπέρασαν καμπόσαις ἡμέραις, ὁ Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Βερνίκη ἤλθασιν εἰς τὴν Καισάρειαν, μέλλοντες νὰ χαιρετήσουν τὸν Φῆστον.

14 Καὶ ὡσὰν ἐδιάτριβαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις, ὁ Φῆστος ἀνέφερε εἰς τὸν βασιλέα τὰ πράγματα τοῦ Παύλου, καὶ εἶπεν· ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ἐδῶ δεμένος, ὁποῦ τὸν ἄφησεν ὁ Φήλιξ·

15 Διὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐζήτησαν νὰ τιμωρηθῇ.

16 Εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀπεκρίθηκα, ὅτι δὲν εἶναι συνήθεια εἰς τοὺς Ῥωμαίους νὰ χαρίζουν κανένα ἄνθρωπον διὰ χαλασμὸν, πρὶν παρὰ νὰ ἔχῃ ἐκεῖνος ὁποῦ κατηγορεῖται ὀμπροστᾶ εἰς τὸ πρόσωπόν του τοὺς κατηγόρους του, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὸ ἔγκλημά του.

17 Καὶ ἐπειδὴ ἤλθασι μαζύ μας καὶ αὐτοὶ ἐδῶ, δὲν ἔκαμα καμίαν ἄργητα, ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισα εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐπρόσταξα νὰ φερθῇ ὁ ἄνθρωπος ὀμπροστοῦ.

18 Διὰ τὸν ὁποῖον ἔστοντας νὰ σταθοῦσιν οἱ κατήγοροι δὲν ἀνέ-

γοροι οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπέφερον ὧν ὑπενόουν ἐγώ.

19 Ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, καὶ περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.

20 Ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τούτου ζήτησιν, ἔλεγον εἰ βούλοιτο πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, κἀκεῖ κρίνεσθαι περὶ τούτων.

21 Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν, ἕως οὗ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.

22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. Ὁ δέ· Αὔριον, φησὶν, ἀκούσῃ αὐτοῦ.

23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σύν τε τοῖς χιλιάρχοις, καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου, ἤχθη ὁ Παῦλος.

24 Καί φησιν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ, καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον, περὶ οὗ

φεραν καμμίαν ἀφορμὴν ἀπ' ἐκείναις ὁποῦ ἐλόγιαζα.

19 Ἀλλὰ εἶχαν ἐναντία του κάποια ζητήματα διὰ τὴν ἰδικήν τους θρησκείαν, καὶ διὰ κάποιον Ἰησοῦν ὁποῦ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὁ Παῦλος πῶς νὰ ζῇ.

20 Καὶ ἀπορῶντας ἐγὼ εἰς τὴν ζήτησιν ἐτούτης τῆς ὑποθέσεως, εἶπα ἂν θέλῃ νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκεῖ νὰ κριθῇ διὰ ταῦτα.

21 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἔσοντας νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν φυλάξουν νὰ κριθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Σεβαστοῦ, ἐπρόσταξα νὰ φυλάγεται, ἕως ὁποῦ νὰ τὸν πέμψω εἰς τὸν Καίσαρα.

22 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπε τοῦ Φήστου· ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ ἀκούσω αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου. καὶ ὁ Φῆστος εἶπεν· αὔριον θέλεις τοῦ ἀκούσει.

23 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθεν ὁ Ἀγρίππας καὶ ἡ Βερνίκη μὲ πολλὴν φαντασίαν, καὶ ἐμβήκασι μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον μαζὺ μὲ τοὺς χιλιάρχους, καὶ ἐξαιρέτους ἄνδρας τῆς πόλεως, καὶ προστάζοντας ὁ Φῆστος, ἐφέρθη ὁ Παῦλος.

24 Καὶ λέγει ὁ Φῆστος· ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι εἶσθε συμπαρόντες μετ' ἐμᾶς, βλέπετε ἐτοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον

πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.

ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων μὲ ἐνόχλησαν, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐδῶ, φωνάζοντες πῶς αὐτὸς δὲν πρέπει πλέον νὰ ζῇ.

25 Ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστὸν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.

25 Καὶ ἐγὼ ἔσοντας νὰ καταλάβω πῶς δὲν ἔκαμε κανένα πρᾶγμα ἄξιον θανάτου, καὶ ἔσοντας νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸς αὐτός του τὸν Σεβαστὸν, ἀποφάσισα νὰ τὸν πέμψω.

26 Περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ Κυρίῳ οὐκ ἔχω. διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ᾽ ὑμῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.

26 Διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω νὰ γράψω τίποτες βέβαιον εἰς τὸν αὐθέντην· διὰ τοῦτο τὸν ἔφερα ὀμπροστά σας, καὶ περισσότερον, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὀμπροστὰ εἰς ἐσένα, διὰ νὰ γένῃ ἡ ἐξέταξις, καὶ ἔτζι νὰ ἔχω τὶ νὰ γράψω.

27 Ἄλογον γάρ μοι δοκεῖ, πέμποντα δέσμιον, μὴ καὶ τὰς κατ᾽ αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.

27 Διατὶ μοῦ φαίνεται παράλογον, νὰ πέμψω ἕνα δεμένον, καὶ νὰ μὴν φανερώσω ταῖς ἀφορμαῖς του.

Κεφ. κϛ'. 26.

Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· Ἐπιτρέπεταί σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. Τότε ὁ Παῦλος ἀπελογεῖτο, ἐκτείνας τὴν χεῖρα.

ΚΑΙ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· νὰ ἐσοῦ σοῦ ἐδόθη ἐξουσία νὰ μιλήσῃς διὰ λόγου σου. τότε ὁ Παῦλος ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἀπολογεῖτον (λέγωντας)·

2 Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν

2 Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, μέλλωντας νὰ δώσω σήμερον ἀπολογίαν ὀμπροστά σου διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγκα-

μακάριον μέλλων ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον·

3 Μάλιςα γνώςην ὄντα σε πάντων τῶν καlὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων. διὸ δέομαί σου, μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.

4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητ☉, τὴν ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις, ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι·

5 Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν,) ὅτι καlὰ lὴν ἀκριβεςάlην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖ☉·

6 Καὶ νῦν ἐπ᾽ ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἕςηκα κρινόμεν☉·

7 Εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νύκlα καὶ ἡμέραν λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδ☉ ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

8 Τί; ἄπιςον κρίνεται παρ᾽ ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;

9 Ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ

λοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, λογιάζω νὰ εἶμαι καλότερ☉·

3 Μάλιςα ὁποῦ ἐξεύρω πῶς γνωρίζεις τὰ ἤθη καὶ τὰ ζητήματα τῶν Ἰουδαίων· διὰ τοῦτο παρακαλῶ σε, μὲ ὑπομονὴν νὰ μοῦ ἀκούσῃς.

4 Τὴν ἀπὸ τὴν νεότητά μου ζωὴν, ὁποῦ ἔζησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ ἔθν☉ μου μέσα εἰς lὰ Ἱεροσόλυμα, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἐξεύρουσι·

5 Προεγνωρίζοντές με ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἂν θέλουσι νὰ μαρτυρήσουσιν, ὅτι ἐγὼ ἔζησα, καlὰ τὴν ἀκριβεςάτην αἵρεσιν τῆς θρησκείας μας, Φαρισαῖ☉.

6 Καὶ τώρα ςέκομαι καὶ κρίνομαι διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ταξίματ☉ ὁποῦ ἔταξεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας μας·

7 Εἰς τὸ ὁποῖον τάξιμον ἐλπίζει νὰ καταντήσῃ τὸ γένος μας τὸ δωδεκάφυλον, λατρεύοντας παντοτεινὰ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεόν· διὰ τούτην τὴν ἐλπίδα, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἐγκαλοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

8 Τί; ἄπιςον κρίνεται σημᾶ εἰς ἐσᾶς, ὁ Θεὸς νὰ ἀναςήσῃ νεκρούς;

9 Ἐγὼ ἐλόγιαζα μέσα μου πῶς πρέπει νὰ κάμω πολλὰ

Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι.

10 Ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις· καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ φυλακαῖς κατέκλεισα, τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβών· ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον·

11 Καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς, ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.

12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ᾽ ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,

13 Ἡμέρας μέσης, κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους.

14 Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με, καὶ λέγουσαν τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

ἐναντία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

10 Τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔκαμα μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἁγίους τοὺς ἐσφάλισα μέσα εἰς ταῖς φυλακαῖς, πέρνωντας τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς· καὶ ὅταν τοὺς ἐσκότωναν, ἔδωκα καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου.

11 Καὶ εἰς ὅλα τὰ συναγώγια πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐτιμώρουν, καὶ τοὺς ἀνάγκαζα νὰ βλασφημοῦσι, καὶ πολλὰ ἐδαιμονίζουμουν εἰς αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐδίωχνα ἕως εἰς ταῖς ἔξω πόλαις.

12 Ἀναμεταξὺ εἰς τὰ ὁποῖα κακὰ ὁποῦ τοὺς ἔκαμα ἐπάγενα εἰς τὴν Δαμασκὸν μὲ ἐξουσίαν καὶ ἐπιτροπὴν τῶν ἀρχιερέων.

13 Καὶ εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας, εἶδα εἰς τὴν στράταν, ὦ βασιλεῦ, φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ ἔλαμψε τριγύρω μου περισσότερον ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, καὶ τριγύρω εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐπεριπατοῦσαν μαζύ μου.

14 Καὶ πέφτοντες ὅλοι κάτω εἰς τὴν γῆν, ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί μὲ διώκνεις; κακόν σου εἶναι νὰ κλοτζᾶς εἰς τὰ κέντρα.

15 Ἐγὼ δὲ εἶπον· Τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.

15 Καὶ ἐγὼ εἶπα· ποῖος εἶσαι ἐσύ, αὐθέντη; καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ κατατρέχεις ἐσύ.

16 Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι·

16 Ἀμὴ σήκω ἀπάνω, καὶ στάσου εἰς τὰ ποδάριά σου· διατὶ ἐπιταυτοῦ ἐφάνηκα εἰς ἐσένα, νὰ σὲ κάμω ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ἐκεινῶν ὁποῦ εἶδες, καὶ ἐκεινῶν ὁποῦ θέλω σοῦ δείξει·

17 Ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς νῦν σε ἀποστέλλω,

17 Εὐγάζωντάς σε ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα σὲ στέλλω,

18 Ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς, καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις, πίστει τῇ εἰς ἐμέ.

18 Νὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτιά τους, καὶ νὰ τοὺς γυρίσῃς ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸν Θεόν, νὰ πάρουσι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους, καὶ κληρονομίαν μαζὺ μὲ τοὺς ἁγιασμένους, διὰ μέσου τῆς εἰς ἐμένα πίστεως.

19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ·

19 Διὰ τὴν ὁποίαν ἀφορμήν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, δὲν ἐγίνηκα ἀπειθὴς εἰς τὴν ὀπτασίαν ἐκείνην τὴν οὐράνιον.

20 Ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρῶτον καὶ Ἱεροσολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ἀπήγγελλον μετανοεῖν, καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας.

20 Ἀλλὰ πρῶτα ἐκήρυξα εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μέσα εἰς τὴν Δαμασκόν, καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἰουδαίας, καὶ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ μετανοήσουν, καὶ νὰ γυρίσουν εἰς τὸν Θεόν, κάμνοντες ἔργα ἄξια μετανοίας.

21 Ἕνεκα τούτων με οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπειρῶντο διαχειρίσασθαι.

22 Ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἕστηκα, μαρτυρούμενος μικρῷ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν μελλόντων γίνεσθαι, καὶ Μωσῆς·

23 Εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι·

24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου, ὁ Φῆστος μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἔφη· Μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει.

25 Ὁ δέ· Οὐ μαίνομαί, φησι, κράτιστε Φῆστε, ἀλλ' ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι.

26 Ἐπίσταται γὰρ περὶ τούτων ὁ βασιλεὺς, πρὸς ὃν καὶ παῤῥησιαζόμενος λαλῶ. λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.

27 Πιστεύεις βασιλεῦ Ἀγρίππα τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις.

28 Ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν

21 Διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἐπίασαν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδοκίμασαν νὰ μὲ σκοτώσουν.

22 Ἀμὴ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐγλίτωσα, καὶ στέκομαι ἕως τὴν σήμερον, μαρτυρῶντας εἰς μικρὸν καὶ εἰς μεγάλον, καὶ δὲν λέγω τίποτες ἔξω ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπροεῖπαν οἱ προφῆται καὶ ὁ Μωϋσῆς, πῶς μέλλουν νὰ γενοῦσιν·

23 Ὅτι ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ πάθῃ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔστοντας νὰ ἀνασταθῇ πρῶτος ἐκ νεκρῶν, μέλλει νὰ καταγγείλῃ φῶς εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

24 Καὶ ἀπολογούμενος ὁ Παῦλος ἐτοῦτα, εἶπε μὲ μεγάλην φωνὴν ὁ Φῆστος· λωλὸς εἶσαι, Παῦλε· τὰ πολλὰ γράμματα σὲ λωλαίνουν.

25 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· ὦ κράτιστε Φῆστε, δὲν εἶμαι λωλὸς, ἀλλὰ λέγω λόγια ἀληθινὰ καὶ σωφρονισμένα.

26 Διατὶ καὶ ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον λαλῶ παῤῥησία, τὰ ἐξεύρει· καὶ πιστεύω νὰ μὴν τὸν λανθάνῃ τίποτες ἀπὸ τοῦτα· διατὶ ἐτοῦτο δὲν ἔγινεν εἰς καμίαν γωνίαν.

27 Βασιλεῦ Ἀγρίππα, πιστεύεις τοὺς προφήτας; ἐξεύρω ὅτι πιστεύεις.

28 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶ-

Παῦλον ἔφη· Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι.

πεν τοῦ Παύλου· παρ' ὀλίγον, μὲ πείθεις νὰ γένω Χριστιανός.

29 Ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν· Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σε, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον, γενέσθαι τοιούτους ὁποῖος κἀγώ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων.

29 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· ἐγὼ παρακαλῶ τὸν Θεὸν, ὄχι μοναχὰ ἐσὺ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι μὲ ἀκούουν σήμερον, νὰ εἶναι τέτοιας λογῆς ὡσὰν εἶμαι καὶ ἐγὼ, καὶ εἰς ὀλίγον καὶ εἰς πολὺ, ἔξω ἀπὸ τοῦτα τὰ δεσμά.

30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, ἥ τε Βερνίκη, καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς.

30 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ὁ Παῦλος ἐτοῦτα, ἐσηκώθη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἡ Βερνίκη, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκάθουνταν μαζύ τους.

31 Καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι οὐδὲν θανάτου ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

31 Καὶ ὡσὰν ἀνεχώρησαν, ἐσυντύχεναν ἀνάμεσά τους, καὶ ἔλεγαν· ὅτι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος δὲν κάμνει τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιος διὰ θάνατον, ἢ νὰ δεθῇ.

32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φήστῳ ἔφη· Ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

32 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Φῆστον· ἂν δὲν ἤθελεν προσκαλεσθῇ τὸν Καίσαρα, ἠμπόρει νὰ ἀπολυθῇ ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος.

Κεφ. κζ'. 27.

ΩΣ δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τόν τε Παῦλον καί τινας ἑτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχῃ, ὀνόματι Ἰουλίῳ, σπείρης Σεβαστῆς.

ΚΑΙ ὡσὰν ἀποφασίσθη νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπαράδωκαν τὸν Παῦλον καὶ κάποιους ἄλλους ὁποῦ εἶχαν δεμένους εἰς τὸν ἑκατόνταρχον, τὸ ὄνομά του Ἰούλιον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὸ τάγμα Σεβαστόν.

2 Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ, μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους, ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνος Θεσσαλονικέως.

2 Καὶ ὡσὰν ἐμβήκαμεν εἰς κάποιον καράβι Ἀδραμυττηνὸν, μέλλοντες νὰ πλεύσωμεν κατὰ τοὺς τόπους τῆς Ἀσίας, εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἦτον μαζῦ μετὰ μᾶς ὁ Ἀρίσταρχος ὁ Μακεδὼν ὁ Θεσσαλονικεύς.

3 Τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα. φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.

3 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤλθαμεν εἰς τὴν Σιδῶνα. καὶ ὁ Ἰούλιος φιλανθρώπως ἐφέρετο εἰς τὸν Παῦλον· καὶ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ πάγῃ εἰς τοὺς φίλους του νὰ τὸν κοιτάζουν.

4 Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους.

4 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐταξιδεύαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κύπρον, μὲ τὸ νὰ εἶναι οἱ ἄνεμοι ἐναντίοι.

5 Τό, τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

5 Καὶ περνῶντες τὸ πέλαγος ὅπου εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν, ἤλθαμεν εἰς τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας.

6 Κἀκεῖ εὑρὼν ὁ ἑκατόνταρχος πλοῖον Ἀλεξανδρῖνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.

6 Καὶ ἐκεῖ εὑρίσκωντας ἑκατόνταρχος ἕνα καράβι Ἀλεξανδρινὸν, τὸ ὁποῖον ἐπάγενεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, μᾶς ἔβαλλεν μέσα εἰς αὐτό.

7 Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην·

7 Καὶ πολλαῖς ἡμέραις πλέοντες ἀργά, καὶ μετὰ βίας σημώσαντες εἰς τὴν Κνίδον, διατὶ δὲν μᾶς ἄφινεν ὁ ἄνεμος, ἐπλεύσαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κρήτην, ὀμπροστὰ εἰς τὴν Σαλμώνην.

8 Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ

8 Καὶ μετὰ βίας περνῶντες κοντὰ ἀπ' αὐτὴν, ἐπήγαμεν εἰς

καλέμενον Καλὲς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.

9 Ἱκανῦ δὲ χρόνε διαγενομένε, καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλῦς τοῦ πλοὸς, διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρῄνει ὁ Παῦλος,

10 Λέγων αὐτοῖς· Ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας ὀ μόνον τοῦ φόρτε καὶ τοῦ πλοίε, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλῦν.

11 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλε λεγομένοις.

12 Ἀνευθέτε δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν, οἱ πλείες ἔθεντο βελὴν ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, εἴπως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ Λίβα καὶ κατὰ Χῶρον.

13 Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσ-

κάποιον τόπον ὁπῦ τὸν ἐκράζασι Καλὲς λιμνιῶνας· εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κοντὰ ἡ πόλις Λασαία.

9 Καὶ ἔστοντας νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς, καὶ τὸ πλεύσιμον νὰ εἶναι ὡραμάνη κινδυνευμένον, διατὶ καὶ ἡ νηστεία τότε ἦτον περασμένη, ὁ Παῦλος τὲς ἐνεθέτα,

10 Καὶ τὲς ἔλεγεν· ὦ ἄνδρες, ἐγὼ βλέπω, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ἐτῦτο τὸ ταξίδι μὲ πειρασμὸν καὶ πολλὴν ζημίαν, ὄχι μόνον τοῦ φορτώματος καὶ τοῦ καραβίε, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς μας.

11 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος περισσότερον ἐπίστευε τὸν τιμονιέρην καὶ τὸν ναύκληρον, παρὰ ἐκεῖνα ὁπῦ ἔλεγεν ὁ Παῦλος.

12 Καὶ διὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ λιμένας ἐπιτήδειος διὰ ξεχείμασμα, οἱ περισσότεροι ἐσυμβελεύθηκαν νὰ σηκωθῦμεν ἀπ' ἐκεῖ, ἂν ἠμπορέσωμεν εἰς κανένα τρόπον νὰ καταντήσωμεν εἰς τὴν Φοινίκα, νὰ ξεχειμάσωμεν, ὁ ὁποῖος εἶναι λιμένας τῆς Κρήτης, καὶ βλέπει εἰς δύο ἀνέμες, εἰς τὸν Λίβα καὶ εἰς τὸν Χῶρον.

13 Καὶ ἔστοντας νὰ φυσήσῃ ὁ νότος, ἐλόγιασαν ὅτι ἔτυχαν τοῦ σκοπῦ, καὶ κάμνοντες ἄρμενα

σον παρελέγοντο τὴν Κρήτην.

ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν Κρήτην.

14 Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων.

14 Καὶ δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἔβαλεν ἄνεμος ἐναντία τῆς Κρήτης ἀνεμοστρόφυλλος ταραχώδης, ὁ ὁποῖος κράζεται Εὐροκλύδων.

15 Συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου, καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, ἐπιδόντες ἐφερόμεθα.

15 Καὶ ἔστοντας νὰ ἁρπαχθῇ τὸ καράβι, καὶ νὰ μὴν δύνεται νὰ περάσῃ ἐναντία εἰς τὸν ἄνεμον, ἔστοντας νὰ ἀφήσωμεν τὸ καράβι εἰς τὸν ἄνεμον, ἐφερόμεσθαν.

16 Νησίον δέ τι ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην, μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης·

16 Καὶ ἔστοντας νὰ περάσωμεν κάποιον νησὶ, τὸ ὁποῖον ἐκράζετον Κλαύδη, μετὰ βίας ἠμπορέσαμεν νὰ πάρωμεν τὴν βάρκαν.

17 Ἣν ἄραντες, βοηθείαις ἐχρῶντο, ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος, οὕτως ἐφέροντο.

17 Τὴν ὁποίαν ἔστοντας νὰ τὴν σηκώσουν καὶ νὰ τὴν βάλουν μέσα εἰς τὸ καράβι, ἔκαμαν βοήθειαις, καὶ ἐζώνασι τὸ καράβι· φοβούμενοι μήπως καὶ πέσουσιν εἰς τὴν ξέρην, καὶ ἐκατέβασαν τὰ ἄρμενα, καὶ τέτοιας λογῆς ἐφέρνουνταν.

18 Σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν, τῇ ἑξῆς ἐκβολὴν ἐποιοῦντο.

18 Καὶ ἐπειδὴ ἐχειμαζούμασθαν δυνατὰ, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκαμαν χύσιν.

19 Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.

19 Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν μὲ τὰ ἴδιά μας χέρια ἐῤῥίξαμεν τὴν ἀρματωσίαν τοῦ καραβίου.

20 Μήτε δὲ ἡλίου, μήτε ἄστρων ἐπιφαινόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ

20 Καὶ μὴ δὲ ἥλιος μὴ δὲ ἄστρα ἐφαίνουνταν πολλαῖς ἡμέραις, καὶ χειμῶνας πο-

ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς.

21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης, τότε σταθεὶς ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἶπεν· Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.

22 Καὶ τανῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσται ἐξ ὑμῶν, πλὴν τοῦ πλοίου.

23 Παρέστη γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὗ εἰμι, ᾧ καὶ λατρεύω,

24 Λέγων· Μὴ φοβοῦ, Παῦλε· Καίσαρί σε δεῖ παραστῆναι· καὶ ἰδοὺ, κεχάρισταί σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ.

25 Διὸ εὐθυμεῖτε, ἄνδρες· πιστεύω γὰρ τῷ Θεῷ ὅτι οὕτως ἔσται καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι.

26 Εἰς νῆσον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.

27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτη νὺξ ἐγένετο, διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ

λοὺς μᾶς ἐπλάκωσε, τόσον ὁποῦ δὲν ἀπόμεινε καμία ἐλπίδα σωτηρίας.

21 Καὶ διὰ νὰ ἔχουν πολλαῖς ἡμέραις νηστικοὶ, ἐστάθη ὁ Παῦλος εἰς τὴν μέσην τους, καὶ εἶπεν· ὦ ἄνδρες, ἔπρεπε νὰ μὲ πιστεύσετε, νὰ μὴν σηκωθῆτε ἀπὸ τὴν Κρήτην, νὰ ἔχετε διάφορον καὶ τὸν πειρασμὸν καὶ τὴν ζημίαν ἐτούτην.

22 Καὶ τῶρα σᾶς νουθετῶ νὰ ἔχετε καλὴν καρδίαν· διατὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θέλει χάσει τὴν ζωήν του, παρὰ μοναχὰ τὸ καράβι (θέλει χαλασθῇ).

23 Διατὶ ἐτούτην τὴν νύκτα ἦλθεν εἰς ἐμένα ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶμαι, καὶ ὁποῦ λατρεύω,

24 Καὶ μοῦ εἶπεν· ὦ Παῦλε, μὴ φοβᾶσαι· κάμνει χρεία νὰ σταθῇς ὀμπροστὰ εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ νὰ, ὁποῦ σοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὅλους αὐτουνοὺς ὁποῦ πλέουν μαζύ σου.

25 Διὰ τοῦτο σταθεῖτε μὲ καλὴν καρδίαν, ὦ ἄνδρες· διατὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι ἔτζι θέλει εἶσθαι καθὼς μοῦ ἐλαλήθη.

26 Καὶ κάμνει χρεία νὰ πέσωμεν ἔξω εἰς κάποιο νησί.

27 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ τέσσαρες καὶ δεκάτη νύκτα, ὁποῦ ἐπαρακυλιόμασθαν εἰς τὸ πέ-

μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν.

28 Καὶ βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· βραχὺ δὲ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

29 Φοβούμενοί τε μήπως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκπέσωσιν, ἐκ πρύμνης ῥίψαντες ἀγκύρας τέσσαρας, ηὔχοντο ἡμέραν γενέσθαι.

30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει ὡς ἐκ πρώρας μελλόντων ἀγκύρας ἐκτείνειν,

31 Εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς στρατιώταις· Ἐὰν μὴ οὗτοι μείνωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς σωθῆναι οὐ δύνασθε.

32 Τότε οἱ στρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης, καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν.

33 Ἄχρι δὲ οὗ ἔμελλεν ἡμέρα γίνεσθαι, παρεκάλει ὁ Παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς, λέγων· Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι·

λαγος τὸ Ἀδρία, τὰ μεσάνυκτα οἱ ναῦται ἐλόγιαζαν νὰ σημώνουσιν εἰς κάποιαν χώραν.

28 Καὶ ὡσὰν ἔῤῥιξαν τὸ σκαντάλι εὑρήκασιν εἴκοσι ὀργυίαις· καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν καμπόσον παρακεῖθε, πάλιν ἐβόλισαν, καὶ εὑρῆκαν δεκαπέντε ὀργυίαις,

29 Καὶ φοβούμενοι μήπως καὶ πέσουν εἰς τόπους δύσκολους, ἔῤῥιξαν τέσσαρες ἄγκυρες ἀπὸ τὴν πρύμνην, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν πότε νὰ ξημερώσῃ.

30 Καὶ οἱ ναῦταις ἐγύρευαν νὰ φύγουσιν ἀπὸ τὸ καράβι, καὶ ἐκατέβασαν τὴν βάρκαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφορμὴ πῶς μέλλουν ἀπὸ τὴν πλώρην νὰ ῥίξουν τὰ σίδερα.

31 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς τὸν ἑκατόνταρχον καὶ τοὺς στρατιώτας· ἂν δὲν ἀπομείνουν ἐτοῦτοι μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ γλιτώσετε.

32 Τότε οἱ στρατιῶται ἔκοψαν τὰ σχοινία τῆς βάρκας, καὶ τὴν ἄφησαν νὰ πέσῃ ἔξω.

33 Καὶ ἕως ὁποῦ νὰ ξημερώσῃ, ὁ Παῦλος τοὺς ἐπαρακίνα ὅλους νὰ φᾶσι ψωμὶ, λέγοντάς τους· δεκατέσσαρες ἡμέραις ἔχομεν μὲ τὴν σημερινὴν, καὶ εἶσθε νηστικοὶ, ὁποῦ δὲν ἐγευματίσετε τίποτες·

34 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς προσλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει. οὐδενὸς γὰρ ὑμῶν θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.

35 Εἰπὼν δὲ ταῦτα, καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων, καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.

36 Εὔθυμοι δὲ γενόμενοι πάντες, καὶ αὐτοὶ προσελάβοντο τροφῆς.

37 Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ, διακόσιαι ἑβδομηκονταέξ.

38 Κορεσθέντες δὲ τροφῆς, ἐκούφιζον τὸ πλοῖον, ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν.

39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο, τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον· κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλὸν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο, εἰ δύναιντο, ἐξῶσαι τὸ πλοῖον.

40 Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων· καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν.

41 Περιπεσόντες δὲ εἰς τό-

34 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ φᾶτε· διατὶ ἐτοῦτο εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν σας· διατὶ κανενὸς τρίχα δὲν θέλει βλαφθῇ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

35 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐπῆρε ψωμὶ, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὀμπροστὰ εἰς ὅλους, καὶ ἔκοψε καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

36 Καὶ ὡσὰν ἐκαλοκαρδισαν ὅλοι, ἐπίασαν καὶ αὐτοὶ νὰ τρῶσι.

37 Καὶ εἴμεσθαν εἰς τὸ καράβι ὅλαις ἡ ψυχαῖς διακόσιαις ἑβδομῆντα ἕξ.

38 Καὶ ὡσὰν ἐχόρτασαν φαγὶ, ἔχυναν τὸ σιτάρι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔτζι ἐξελάφρυναν τὸ καράβι.

39 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσε, δὲν ἐγνώριζαν τὴν γῆν· μοναχὰ ἔβλεπαν κάποιον κόρφον ὁποῦ εἶχε παραγιάλι, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυμβουλεύουνταν, ἂν ἠμπορέσουν, νὰ ῥίξουν τὸ καράβι.

40 Καὶ ἔστοντας νὰ ἀνασπάσουν ταῖς ἄγκυραις, τὸ ἄφησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντάμα ἔλυσαν καὶ τὰ δεσίματα τῶν τιμονίων, καὶ ἐσήκωσαν τὸ ἀρτεμόνι εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐφῦσε, καὶ ἐκρατοῦσαν τὸ παραγιάλι.

41 Καὶ ἔστοντας νὰ πέσουν

πον διθάλασσον ἐπώκειλαι τὴν ναῦν· καὶ ἡ μὲν πρώρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων.

εἰς ἕνα τόπον ὅπου εἶχε δύο θάλασσαις, ἔῤῥιξαν ἔξω τὸ καράβι· καὶ ἡ μὲν πλώρη του ἔςοντας νὰ καθίσῃ εἰς τὴν γῆν ἐςέκουντον ἀσάλευτος, ἀμὴ ἡ πρύμνη ἐσυντρίβετον ἀπὸ τὴν βίαν τῶν κυμάτων.

42 Τῶν δὲ ςρατιωτῶν βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι.

42 Καὶ οἱ ςρατιῶται ἐσυμβουλεύθηκαν νὰ φονεύσουν τοὺς δεμένους ὅπου εἶχαν, διὰ νὰ μὴν κολυμβήσῃ κανένας τους καὶ φύγῃ.

43 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος, βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον, ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι·

43 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος θέλωντας νὰ γλιτώσῃ τὸν Παῦλον, τοὺς ἐμπόδισεν ἀπὸ τὴν βουλήν τους· καὶ ἐπρόςαξε ἐκεῖνοι ὅπου ἠμποροῦν νὰ κολυμβοῦν, νὰ πέσουν πρῶτοι εἰς τὴν θάλασσαν νὰ εὔγουν εἰς τὴν γῆν·

44 Καὶ τοὺς λοιποὺς, οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου. καὶ οὕτως ἐγένετο πάντας διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.

44 Καὶ οἱ λοιποὶ, ἄλλοι ἀπάνω εἰς τὰ σανίδια, ἄλλοι ἀπάνω εἰς τίποτες τοῦ καραβίου νὰ εὐγοῦσιν ἔξω. καὶ τέτοιας λογῆς ὅλοι ἐγλίτωσαν εἰς τὴν γῆν.

Κεφ. κη΄. 28.

ΚΑΙ` διασωθέντες, τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος καλεῖται.

ΚΑΙ` ὡσὰν ἐγλίτωσαν, τότε ἐγνώρισαν ὅτι ἡ νῆσος κράζεται Μάλτα.

2 Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. ἀνάψαντες γὰρ πυρὰν, προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς, διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεςῶτα, καὶ διὰ τὸ ψῦχος.

2 Καὶ οἱ Βάρβαροι μᾶς ἔκαμαν μεγάλην φιλανθρωπίαν. διατὶ ἄναψαν φωτίαν, καὶ μᾶς ἐδέχθηκαν ὅλους, διὰ τὴν βροχὴν ὅπου ἔβρεχεν, καὶ διὰ τὸ κρύος.

3 Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

4 Ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ δίκη ζῆν οὐκ εἴασεν.

5 Ὁ μὲν οὖν, ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ, ἔπαθεν οὐδὲν κακόν.

6 Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν· Ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκώντων, καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον Θεὸν αὐτὸν εἶναι.

7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου, ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς, τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.

8 Ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι·

3 Καὶ μαζώνοντας ὁ Παῦλος πολλὰ φρύγανα, καὶ βάλλωντάς τα ἀπάνω εἰς τὴν φωτίαν, μία ὄχεντρα ἀπὸ τὴν ζέστην εὐγῆκεν (ἀπὸ τὰ ξύλα), καὶ ἐδάγκασε τὸ χέρι του.

4 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ Βάρβαροι τὸ φείδι ὁποῦ ἐκρέμετον εἰς τὸ χέρι του, ἔλεγαν ἕνας με τὸν ἄλλον· βέβαια φονέας εἶναι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔσοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἡ δικαιοσύνη (τοῦ Θεοῦ) δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ζῇ.

5 Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἐτίναξε τὸ θηρίον μέσα εἰς τὴν φωτία, καὶ τίποτες κακὸν δὲν ἔπαθε.

6 Καὶ ἐκεῖνοι ἀνάμεναν νὰ πρισθῇ ὁ Παῦλος, ἢ νὰ πέσῃ κάτω παρευθὺς ἀποθαμένος. καὶ πολλὴν ὥραν ἀναμένοντες, ὡσὰν εἶδαν ὁποῦ δὲν ἔπαθε τίποτες κακὸν, ἐγύρισαν καὶ ἔλεγαν πῶς εἶναι αὐτὸς Θεός.

7 Καὶ τριγύρω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον εἶχε χωρία ὁ πρῶτος τοῦ νησίου, τὸ ὄνομά του Πούπλιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδέχθη, καὶ μὲ φιλικὴν διάθεσιν μᾶς ἐκόνεψε τρεῖς ἡμέραις.

8 Καὶ ἔτυχε καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Πουπλίου καὶ ἐκείτετον ἀπὸ θέρμην καὶ κοιλίαν· εἰς τὸν

πρὸς ὃν ὁ Παῦλος εἰσελθὼν, καὶ προσευξάμενος, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἰάσατο αὐτόν.

9 Τούτου οὖν γενομένου, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ, προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

10 Οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.

11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρίνῳ, παρασήμῳ Διοσκούροις.

12 Καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας, ἐπεμείναμεν ἡμέρας τρεῖς.

13 Ὅθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον· καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου, δευτεραῖοι ἤλθομεν εἰς Ποτιόλους.

14 Οὗ εὑρόντες ἀδελφοὺς, παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτά· καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἤλθομεν.

15 Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις

ὁποῖον ἐρχόμενος ὁ Παῦλος, ἐπροσευχήθη, καὶ ἔβαλε τὰ χέρια του ἀπάνω του, καὶ τὸν ἰάτρευσεν.

9 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἐτοῦτο, ἤρχουνταν καὶ οἱ ἄλλοι ὁποῦ ἦταν ἀσθενημένοι εἰς τὸ νησὶ, καὶ ἰατρεύουνταν.

10 Οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐτίμησαν πολλαῖς τιμαῖς, καὶ ὅταν ἠθέλαμεν νὰ ἐμβοῦμεν εἰς τὸ καράβι, μᾶς ἔκαμαν ὅλαις μας ταῖς ἔξοδαις.

11 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἐμβήκαμεν εἰς ἕνα καράβι Ἀλεξανδρινὸν, ὁποῦ ἐξεχείμασεν ἐκεῖ εἰς τὸ νησὶ, καὶ εἶχε τὴν σημαίαν τῶν Διοσκόρων.

12 Καὶ ἐκατεβήκαμεν εἰς ταῖς Συρακούσαις, καὶ ἐσταθήκαμεν τρεῖς ἡμέραις.

13 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόπον γυρίζοντες ἐκαταντήσαμεν εἰς τὸ Ῥήγιον· καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἔσοντας νὰ σηκωθῇ νότος, τὴν δεύτερην ἤλθαμεν εἰς τοὺς Ποτιόλους.

14 Εἰς τὸν ὁποῖον τόπον εὑρήκαμεν ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπαρακάλεσαν νὰ σταθοῦμεν εἰς ἐκείνους ἑπτὰ ἡμέραις· καὶ ἔτζι ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην.

15 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἀδελφοὶ ὡσὰν ἄκουσαν διὰ λόγου μας, εὐγῆκαν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν

Ἀππίου φόρου καὶ Τριῶν Ταβερνῶν· οὓς ἰδὼν ὁ Παῦλος, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἔλαβε θάρσος.

16 Ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ στρατοπεδάρχῃ· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ' ἑαυτὸν, σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ.

17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων πρώτους. Συνελθόντων δὲ αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ οὐδὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρῴοις, δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἵτινες ἀνακρίναντές με ἐβούλοντο ἀπολῦσαι, διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου ὑπάρχειν ἐν ἐμοί.

19 Ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰουδαίων, ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα· οὐχ ὡς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι.

20 Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι· ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι.

ἕως τὸν φόρον τοῦ Ἀππίου καὶ εἰς ταῖς τρεῖς Ταβέρναις· τοὺς ὁποίους ὡσὰν τοὺς εἶδεν ὁ Παῦλος, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν, καὶ ἐπῆρε θάρρος.

16 Καὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος ἐπαράδωκεν ὅλους τοὺς δεμένους εἰς τὸν μέγαν στρατηγόν· ἀμὴ ὁ Παῦλος ἐσυγχωρέθη νὰ εὑρίσκεται ξεχωριστὰ του, μαζὺ μὲ τὸν στρατιώτην ὁποῦ τὸν ἐφύλαγε.

17 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ὁ Παῦλος ἐκάλεσε τοὺς πρώτους τῶν Ἰουδαίων· καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθηκαν, τοὺς ἔλεγεν ὁ Παῦλος· ἐγὼ, ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, δὲν ἔκαμα κανένα ἐναντίον εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς ταῖς τάξαις ταῖς πατρικαῖς, καὶ μὲ ἐπαράδωκαν δεμένον ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὰ χέρια τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἱ ὁποῖοι ἔστοντας νὰ μὲ ἐξετάξουν ἤθελαν νὰ μὲ ἀφήσουν, διατὶ δὲν ἦτον καμία ἀφορμὴ θανάτου εἰς ἐμένα.

19 Καὶ ἔστοντας νὰ ἐναντιῶνται οἱ Ἰουδαῖοι, ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Καίσαρα· ὄχι ἔχωντας νὰ κατηγορήσω τίποτες τοῦ ἔθνους μας.

20 Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἀφορμὴν ἐζήτησα νὰ σᾶς εἰδῶ καὶ νὰ σᾶς συντύχω· διατὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ εἶμαι δεμένος ἐτούτην τὴν ἀλυσίδα.

21 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπον· Ἡμεῖς ὔτε γράμματα περὶ σῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰυδαίας· ὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σῦ πονηρόν.

22 Ἀξιῦμεν δὲ παρὰ σῦ ἀκῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωςόν ἐςιν ἡμῖν ὅτι πανταχῦ ἀντιλέγεται.

23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν, ἧκον πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες· οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ, πείθων τε αὐτὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησῦ, ἀπό τε τοῦ νόμυ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας.

24 Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπίςυν.

25 Ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες πρὸς ἀλλήλυς, ἀπελύοντο, εἰπόντος τοῦ Παύλυ ῥῆμα ἕν, ὅτι καλῶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐυ τοῦ προφήτυ πρὸς τὺς πατέρας ἡμῶν,

26 Λέγον· Πορεύθητι πρὸς τὸν λαὸν τῦτον, καὶ εἰπέ· Ἀκοῇ ἀκύσετε, καὶ ὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ ὐ μὴ ἴδητε.

21 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἐμεῖς ὐδὲ γράμματα ἐδεχθήκαμεν ἀπὸ τὴν Ἰυδαίαν διὰ λόγυ συ· ὐδὲ ἦλθε κανένας ἀπὸ τὺς ἀδελφὺς, ὁπῦ νὰ λαλήσῃ ἢ νὰ εἰπῇ τίποτες κακὸν διὰ λόγυ συ.

22 Καὶ παρακαλῦμεν νὰ ἀκύσωμεν ἀπὸ λόγυ συ τί γνώμην ἔχεις· διατὶ διὰ ἐτύτην τὴν αἵρεσιν ἐξεύρομεν, ὅτι παντῦ ἐναντιεῖται.

23 Καὶ ἔςοντας νὰ τοῦ διωρίσυν μίαν ἡμέραν, οἱ περισσότεροι ἦλθασιν εἰς τὸ σπῆτί τυ· τὺς ὁποίυς ἐδίδασκε μαρτυρῶντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ, καὶ καταπείθωντάς τυς τὰ πράγματα τοῦ Ἰησῦ, ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως καὶ τὸν προφητῶν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδι.

24 Καὶ ἄλλοι ἐκαταπείθυνταν εἰς ἐκεῖνα ὁπῦ ἔλεγεν, ἄλλοι ἀπιςῦσαν.

25 Καὶ διὰ νὰ μὴν συμφωνῦν ἀνάμεσά τυς, ἀναχωρῦσαν, μὲ τὸ νὰ εἰπῇ ὁ Παῦλος ἕνα λόγον, ὅτι καλὰ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ Ἡσαΐυ τοῦ προφήτυ εἰς τὺς πατέρας μας,

26 Λέγοντας· σύρε εἰς τὸν λαὸν τῦτον, καὶ εἰπέ· μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκύσει, καὶ δὲν θέλετε γροικήσει· καὶ μὲ τὰ μάτια θέλετε βλέπει, καὶ δὲν θέλετε εἰδῆ.

27 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

28 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.

29 Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι, πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν·

31 Κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παῤῥησίας, ἀκωλύτως.

27 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ ἐτούτου· καὶ μὲ τὰ αὐτία τους βαρέα ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά τους ἐσφάλησαν· μήπως καὶ εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τους, καὶ μὲ τὰ αὐτία τους ἀκούσουν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τους γροικήσουν, καὶ γυρίσουν, καὶ τοὺς ἰατρεύσω.

28 Γνωρίζετε λοιπὸν, ὅτι εἰς τὰ ἔθνη ἀπεστάλθηκεν ἡ σωτηρία τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτοὶ θέλουν τὴν ἀκούσει.

29 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Παῦλος, ἐδιέβηκαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἔχοντες πολλὴν φιλονεικίαν ἀνάμεσά τους.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἔμεινεν ἐκεῖ δύο χρόνους σωστοὺς εἰς ἕνα σπῆτι ὁποῦ τὸ ἐπλήρωνεν ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐδέχετον ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐπάγεναν εἰς αὐτόν·

31 Κηρύττοντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκοντας τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ κάθε λογῆς παῤῥησίαν χωρὶς κανένα ἐμπόδιον.

ΤΕ΄ΛΟΣ.

27 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

28 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.

29 Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι, πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν·

31 Κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παῤῥησίας, ἀκωλύτως.

27 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ ἐτούτου· καὶ μὲ τὰ αὐτία τους βαρέα ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά τους ἐσφάλησαν· μήπως καὶ εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τους, καὶ μὲ τὰ αὐτία τους ἀκούσουν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τους γροικήσουν, καὶ γυρίσουν, καὶ τοὺς ἰατρεύσω.

28 Γνωρίζετε λοιπὸν, ὅτι εἰς τὰ ἔθνη ἀπεστάλθηκεν ἡ σωτηρία τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτοὶ θέλουν τὴν ἀκούσει.

29 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Παῦλος, ἐδιέβηκαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἔχοντες πολλὴν φιλονεικίαν ἀνάμεσά τους.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἔμεινεν ἐκεῖ δύο χρόνους σωστοὺς εἰς ἕνα σπῆτι ὁποῦ τὸ ἐπλήρωνεν ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐδέχετον ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐπάγεναν εἰς αὐτόν·

31 Κηρύττωντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκωντας τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ κάθε λογῆς παῤῥησίαν χωρὶς κανένα ἐμπόδιον.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΗ͂Σ ΚΑΙΝΗ͂Σ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Δεύτερον μέρος,

Περιέχον τὰς Ἐπιϛολὰς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'Η ΠΡΟ'Σ 'ΡΩΜΑΙ'ΟΥΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ'.

Κεφ. ά. 1.

Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ,

2 (Ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις,)

3 Περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, (τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν) Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

5 (Δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

6 Ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς, κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ·)

7 Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ, ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγί-

Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλεσμένος ἀπόστολος, χωρισμένος εἰς τὸ νὰ κηρύξω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,

2 Τὸ ὁποῖον τὸ ἔταξε προτίτερα ὁ Θεὸς, διὰ μέσου τῶν προφητῶν του, εἰς ταῖς ἁγίαις γραφαῖς,

3 Διὰ τὸν υἱόν του τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν. ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Καὶ ἐφανερώθη υἱὸς Θεοῦ μὲ δύναμιν, κατὰ Πνεῦμα ἁγιωσύνης, διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν.

5 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐλάβαμεν χάριν καὶ ἀποστολὴν, διὰ τὸ ὄνομά του, εἰς ὑπακοὴν τῆς πίστεως εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

6 Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα εἶσθε καὶ ἐσεῖς, καλεσμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

7 Εἰς ὅλους ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, τοὺς ἀγαπημένους τοῦ Θεοῦ, καλεσμένους

οις· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

9 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς, ᾧ λατρεύω ἐν τῷ πνεύματί μου, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι·

10 Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος, εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

11 Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικὸν, εἰς τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς·

12 Τοῦτο δέ ἐστι, συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως, ὑμῶν τε καὶ ἐμοῦ.

13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι πολλάκις προεθέμην ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, (καὶ ἐκωλύθην ἄχρι τοῦ δεῦρο,) ἵνα καρπόν τινα σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν.

14 Ἕλλησί τε καὶ βαρβά-

ἁγίους· ἃς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς, καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ ὅλους σας, ὅτι ἡ πίστις σας κηρύττεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

9 Διατὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ λατρεύω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ του, ὅτι παντοτεινὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι·

10 Παρακαλῶντας πάντοτε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου, ἀνίσως καὶ καμίαν φορὰν θέλω κατευοδωθῇ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

11 Διατὶ ἔχω μεγάλην ἀγάπην νὰ σᾶς εἰδῶ, διὰ νὰ σᾶς μεταδώσω τίποτες χάρισμα πνευματικὸν, εἰς τὸ νὰ στηριχθῆτε ἐσεῖς·

12 Καὶ τοῦτο εἶναι, νὰ συμπαρηγορηθοῦμεν εἰς ἐσᾶς, διὰ τὴν πίστιν τὴν ἐδικήν μου καὶ τὴν ἐδικήν σας, ὁποῦ ἔχομεν ἀνάμεσά μας.

13 Καὶ θέλω νὰ τὸ ἐξεύρετε, ἀδελφοὶ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἐβάλθηκα νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, (ἀμὴ ἐμποδίσθηκα ἕως τώρα,) διὰ νὰ ἀπολαύσω τίποτες καρπὸν καὶ εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη.

14 Ἐγὼ εἶμαι χρεώστης καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Βαρβά-

ροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί·

15 Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι.

16 Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

17 Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν· καθὼς γέγραπται· Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων·

19 Διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ, φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε.

20 Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥτε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης· εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους·

21 Διότι γνόντες τὸν Θεὸν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν, ἢ εὐ-

ρους, καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνοήτους·

15 Ἔτζι εἶμαι πρόθυμος ὅσον τὸ κατὰ δύναμίν μου νὰ εὐαγγελίσω καὶ εἰς ἐσᾶς ὁποῦ εἶσθε μέσα εἰς τὴν Ῥώμην.

16 Διατὶ ἐγὼ δὲν ἐντρέπομαι διὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· διατὶ εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν, εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ πιστεύει, πρῶτον εἰς τὸν Ἰουδαῖον εἶτα εἰς τὸν Ἕλληνα.

17 Διατὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ φανερώνεται διὰ μέσου τοῦ (εὐαγγελίου) ἀπὸ πίστιν εἰς πίστιν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν.

18 Διατὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς κάθε ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁποῦ κατακρατοῦσι τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀδικίαν·

19 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γροικήσῃ περὶ τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸν εἰς αὐτούς· διατὶ ὁ Θεὸς τοὺς τὸ ἐφανέρωσε.

20 Διατὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι ἀόρατα (ἤγουν ἡ παντοτεινή του δύναμις καὶ θειότης) βλέπονται φανερὰ εἰς τὰ ποιήματά του, ἀπὸ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, ἐξεταζόμενα μὲ τὸν νοῦν· διὰ νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ ἀπολογηθοῦν·

21 Διατὶ ἔστοντας νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸν, δὲν τὸν ἐδόξασαν

χαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία.

22 Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν.

23 Καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.

24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν, τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς·

25 Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

26 Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας· αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν·

27 Ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρρενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν, ἣν ἔδει, τῆς

οὐδὲ τὸν εὐχαρίστησαν ὡσὰν Θεόν· ἀλλὰ ἐματαιώθησαν εἰς τοὺς συλλογισμούς τους, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἄγνωστός τους καρδία.

22 Καὶ λέγοντες πῶς εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθηκαν.

23 Καὶ ἄλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα εἰκόνων φθαρτῶν ἀνθρώπων, καὶ πετεινῶν καὶ (ζώων) τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.

24 Διὰ τοῦτο τοὺς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν τους νὰ κάμνουσιν ἀκαθαρσίαν μαγαρίζοντες τὰ κορμιά τους ἀνάμεσά τους.

25 Οἱ ὁποῖοι ἄλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ψέμα, καὶ ἐτίμησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὸ κτίσμα περισσότερον παρὰ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔκτισεν, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

26 Διὰ τοῦτο τοὺς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἐντροπιασμένα· διατὶ αἱ γυναῖκές τους ἄλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν·

27 Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ ἄνδρες ἔστοντας νὰ ἀφήσουν τὴν φυσικὴν χρῆσιν τοῦ θηλεικοῦ, ἐξεκάηκαν εἰς τὴν ὄρεξίν τους, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, κάμνοντες τὴν ἀσχημοσύνην οἱ ἀρσενικοὶ εἰς τοὺς ἀρσενικούς· καὶ ἔτζι τὴν πληρωμὴν (ὁποῦ ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦσιν) τῆς πλάνης τους,

πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.

28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα·

29 Πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ· μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας·

30 Ψιθυριστὰς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς,

31 Ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας.

32 Οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, (ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶν) οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.

τὴν ἀπολαμβάνουσιν εἰς τοῦ λόγου τους.

28 Καὶ καθὼς δὲν ἐδοκίμασαν νὰ γνωρίσουν μὲ πίστιν τὸν Θεὸν, ἔτζι τοὺς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, νὰ κάμνουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπει·

29 Γεμάτους κάθε λογῆς ἀδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν· γεμάτους φθόνον, φόνον, φιλονεικίαν, δόλον, κακὰ ἤθη·

30 Παραμουρμουριστὰς, καταλάλους, θεομισητὰς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, κενοδόξους, ἐπινοητὰς κακῶν, ἀνυπότακτους εἰς τοὺς γονεῖς τους·

31 Ἀγνώστους, ἀσυμφώνους, ἀσπλάγχνους, ἀφιλιώτους, ἀνελεήμονας.

32 Οἱ ὁποῖοι ἔστοντας νὰ γνωρίζουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσιν τὰ τοιαῦτα πράγματα εἶναι ἄξιοι θανάτου, ὄχι μόνον αὐτοὶ τὰ κάμνουσιν, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦσιν μὲ ἐκείνους ὁποῦ τὰ κάμνουσι.

Κεφ. β'. 2.

ΔΙΟ' ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε πᾶς ὁ κρίνων. ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.

2 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρῖμα

ΔΙΑ' τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι, ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον, εἶσαι ἀναπολόγητος· διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον, τοῦ λόγου σου κατακρίνεις· διατὶ ἰσοὺ ὁποῦ κρίνεις, τὰ ὅμοια κάμνεις.

2 Καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ἡ κρί-

τοῦ Θεοῦ ἐςι κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.

3 Λογίζῃ δὲ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας, καὶ ποιῶν αὐτὰ, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ;

4 Ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηςότητος αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀνοχῆς, καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηςὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;

5 Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ.

6 Ὃς ἀποδώσει ἑκάςῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

7 Τοῖς μὲν καθ' ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσι, ζωὴν αἰώνιον·

8 Τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή.

9 Θλίψις καὶ ςενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακὸν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος.

σις τοῦ Θεοῦ εἶναι κατὰ ἀλήθειαν εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουσι τὰ τοιαῦτα.

3 Καὶ λογιάζεις ἐτοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν τὰ τοιαῦτα, καὶ κάμνεις τὰ αὐτὰ, ὅτι θέλεις φύγει ἐσὺ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ;

4 Ἢ καταφρονεῖς τὴν πολλήν του καλωσύνην, καὶ τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν μακροθυμίαν, μὴν ἠξεύροντας ὅτι ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ σὲ σύρνει εἰς μετάνοιαν;

5 Ἀλλὰ κατὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θηκιάζεις εἰς τοῦ λόγου σου ὀργὴν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

6 Ὁ ὁποῖος θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργα του·

7 Ἐκείνους μὲν ὁποῦ ζητοῦσι δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν ἔργων, θέλει τοὺς δώσει ζωὴν αἰώνιον·

8 Ἀμὴ εἰς τοὺς φιλονείκους, καὶ ὁποῦ δὲν ὑπακούουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὑπακούουσιν εἰς τὴν ἀδικίαν, θέλει εἶσθαι θυμὸς καὶ ὀργή.

9 Θλίψις (λέγω) καὶ ςενοχωρία εἰς κάθε ψυχὴν ἀνθρώπου ὁποῦ κάμνει τὸ κακὸν, πρῶτον Ἰουδαίου (εἶτα) καὶ Ἕλληνος.

10 Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

11 Οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ.

12 Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται,

13 (Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

14 Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος·

15 Οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων, ἢ καὶ ἀπολογουμένων,)

16 Ἐν ἡμέρᾳ ὅτι κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

17 Ἴδε, σὺ Ἰουδαῖος ἐπο-

10 Ἀμὴ δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη θέλει ἀκολουθήσει εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ κάμνει τὸ καλὸν, πρῶτον εἰς Ἰουδαῖον (εἶτα) καὶ εἰς Ἕλληνα.

11 Διατὶ σιμᾶ εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι προσωποληψία.

12 Διατὶ ὅσοι ἁμάρτησαν χωρὶς νόμον, θέλουσι χαλασθῇ χωρὶς νόμον· καὶ ὅσοι ἁμάρτησαν ἔχοντες τὸν νόμον, θέλουσι κριθῇ διὰ μέσου τοῦ νόμου,

13 (Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκούουν τὸν νόμον, δὲν εἶναι δίκαιοι σιμᾶ εἰς τὸν Θεὸν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ ὁρίζει ὁ νόμος, θέλουσι δικαιωθῇ.

14 Διατὶ ὅταν τὰ ἔθνη ὁποῦ δὲν ἔχουσι τὸν νόμον, κάμνουσι φυσικὰ τὰ ἴδια τοῦ νόμου, ἐτοῦτοι ὄντας νὰ μὴν ἔχουσι νόμον, εἶναι αὐτοὶ νόμος εἰς τοῦ λόγου τους·

15 Οἱ ὁποῖοι δείχνουσι τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν εἰς ταῖς καρδίαις τους, ὄντας νὰ συμμαρτυρῇ καὶ ἡ συνείδησίς τους, καὶ νὰ κατηγοροῦσιν οἱ λογισμοί τους ἕνας τὸν ἄλλον, ἢ καὶ νὰ ἀπολογοῦνται ἀνάμεσά τους.)

16 Εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς θέλει κρίνει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου.

17 Νὰ, ἐσὺ ὀνομάζεσαι

νομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ,

18 Καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου·

19 Πέποιθάς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,

20 Παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.

21 Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν, κλέπτεις;

22 Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν, μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς;

23 Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;

24 Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέγραπται.

25 Περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφελεῖ, ἐὰν νόμον πράσσῃς· ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν.

26 Ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσῃ,

Ἰουδαῖος, καὶ ἀναπαύεσαι εἰς τὸν νόμον, καὶ καυχᾶσαι εἰς τὸν Θεόν.

18 Καὶ γνωρίζεις τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διακρίνεις τὰ διάφορα πράγματα, διδασκόμενος ἀπὸ τὸν νόμον.

19 Καὶ πιστεύεις τοῦ λόγου σου νὰ εἶσαι ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν, φῶς ἐκείνων ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σκοτάδι,

20 Παιδευτὴς τῶν ἀγνώστων, διδάσκαλος τῶν νηπίων, καὶ νὰ ἔχῃς μόρφωσιν γνώσεως καὶ ἀληθείας εἰς τὸν νόμον.

21 Ἐσὺ λοιπὸν ὁποῦ διδάσκεις ἄλλον, τοῦ λόγου σου δὲν διδάσκεις; ἐσὺ ὁποῦ κηρύττεις νὰ μὴν κλέπτουν, κλέπτεις;

22 Ἐσὺ ὁποῦ λέγεις νὰ μὴν μοιχεύουν, μοιχεύεις; ἐσὺ ὁποῦ σιχαίνεσαι τὰ εἴδωλα, εἶσαι ἱερόσυλος;

23 Ἐσὺ ὁποῦ καυχᾶσαι εἰς τὸν νόμον, ὑβρίζεις τὸν Θεὸν μὲ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου;

24 Διατὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ ἐσᾶς βλασφημεῖται εἰς τὰ ἔθνη, καθὼς εἶναι γεγραμμένον.

25 Διατὶ ἡ περιτομὴ ὠφελεῖ μὲν, ἐὰν φυλάττῃς τὸν νόμον· ἀμὴ ἂν παραβαίνῃς τὸν νόμον, ἡ περιτομή σου ἔγινεν ἀκροβυστία.

26 Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀκροβυστία φυλάγῃ τὰ δίκαια τοῦ νόμου,

οὐχὶ ἡ ἀκροβυστία αὐτοῦ εἰς περιτομὴν λογισθήσεται;

27 Καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία τὸν νόμον τελοῦσα, σὲ τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου;

28 Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ, Ἰουδαῖός ἐστιν· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ, ἐν σαρκὶ, περιτομή·

29 Ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, καὶ περιτομὴ καρδίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι· οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ.

δὲν θέλει λογαριασθῆ ἡ ἀκροβυστία του διὰ περιτομήν;

27 Καὶ ἐκείνη ἡ ἀκροβυστία ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐὰν τελειώνῃ τὸν νόμον, δὲν θέλει κατακρίνει ἐσένα, ὁποῦ παραβαίνεις τὸν νόμον μὲ τὸ γράμμα καὶ μὲ τὴν περιτομήν;

28 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ φανερὸν Ἰουδαῖος, δὲν εἶναι Ἰουδαῖος· οὐδὲ ἡ περιτομὴ, ἡ σαρκικὴ, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ φανερὸν, εἶναι περιτομή·

29 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι Ἰουδαῖος εἰς τὸ κρυφὸν (εἶναι Ἰουδαῖος), καὶ περιτομὴ εἶναι ἡ περιτομὴ τῆς καρδίας, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ὄχι εἰς τὸ γράμμα. τοῦ ὁποίου Ἰουδαίου ὁ ἔπαινος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΙ' οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου; ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

2 Πολὺ, κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3 Τί γὰρ, εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;

4 Μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθὴς, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης· καθὼς γέγρα-

ΤΙ' εἶναι λοιπὸν τὸ διάφορον τοῦ Ἰουδαίου παρὰ τὰ ἔθνη; ἢ ποία εἶναι ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

2 Πολὺ εἶναι κατὰ πάντα τρόπον. πρῶτον μὲν, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιστεύθηκαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ ἂν ἀπίστησαν τινὲς, τί; μήνα ἡ ἀπιστία τους θέλει χαλάσει τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ;

4 Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἂς εἶναι ἀληθινὸς, καὶ κάθε ἄνθρωπος ἂς εἶναι ψεύστης·

πται· Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

5 Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; (κατὰ ἄνθρωπον λέγω.)

6 Μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

7 Εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τί ἔτι κἀγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς κρίνομαι;

8 Καὶ μὴ (καθὼς βλασφημούμεθα, καὶ καθώς φασί τινες ἡμᾶς λέγειν,) ὅτι ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά; ὧν τὸ κρῖμα ἔνδικόν ἐστι.

9 Τί οὖν; προεχόμεθα; Οὐ πάντως· προῃτιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνάς πάντας ὑφ᾽ ἁμαρτίαν εἶναι·

10 Καθὼς γέγραπται· Ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς·

11 Οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

12 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα

καθὼς εἶναι γεγραμμένον· διὰ νὰ δικαιωθῇς εἰς τὰ λόγιά σου, καὶ νὰ νικήσῃς εἰς τὴν κρίσιν σου.

5 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἡ ἀδικία μας συστήνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τί νὰ εἰποῦμεν; μὴ νὰ εἶναι ἄδικος ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἐπιφέρει τὴν ὀργήν; ἀνθρωπίνως λαλῶ.

6 Μὴ γένοιτο· διατὶ (ἀλλέως) πῶς θέλει κρίνει ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

7 Διατὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐπερίσσευσεν διὰ τὴν δόξαν του, εἰς τὸ ἐδικόν μου ψέμα, διατί καὶ ἐγὼ κρίνομαι ὡσὰν ἁμαρτωλός;

8 Καὶ ὄχι, καθὼς μᾶς συκοφαντοῦσι, καὶ καθὼς λέγουσι τινὲς νὰ λέγωμεν ἐμεῖς, ὅτι ἂς κάμωμεν τὰ κακὰ, διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ἀγαθά; τῶν ὁποίων ἀνθρώπων τὸ κατάκριμα εἶναι δίκαιον.

9 Τί λοιπόν; ἔχομεν τίποτες προτίμησιν; οὐδαμῶς· διατὶ ἐμεῖς προτίτερα ἀποδείξαμεν, ὅτι καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες ὅλοι εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν·

10 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ὅτι δὲν εἶναι τινὰς δίκαιος· δὲν εἶναι οὐδὲ κανείς.

11 Δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γροικᾷ, δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γυρεύει τὸν Θεόν.

12 Ὅλοι ἐπαραστράτησαν

ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

13 Τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν.

14 Ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει·

15 Ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα.

16 Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

17 Καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.

18 Οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

19 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει, τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ· ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ, καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ.

20 Διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

21 Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν.

22 Δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πάν-

τὴν ἴσην στράταν, ὅλοι ἔγιναν ἄχρηστοι· δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ κάμνῃ καλωσύνην, δὲν εἶναι ἕως ἕνας.

13 Ὁ λάρυγγάς τους εἶναι τάφος ἀνοικτός· καὶ μὲ ταῖς γλώσσαις τους ἔκαμαν δολιότηταις· φαρμάκι τῆς ἀσπίδος εἶναι κρυμμένον εἰς τὰ χείλιά τους.

14 Τῶν ὁποίων τὸ στόμα γέμει ἀπὸ κατάραις καὶ πίκραις.

15 Τὰ ποδάριά τους εἶναι γλήγορα εἰς τὸ νὰ χύσουν αἷμα.

16 Εἰς ταῖς στράταις τους εἶναι χαλασμὸς καὶ ταλαιπωρία.

17 Καὶ τὴν στράταν τῆς εἰρήνης δὲν ἐγνώρισαν.

18 Δὲν εἶναι φόβος Θεοῦ ὀμπροστὰ εἰς τὰ μάτιά τους.

19 Καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὅσα λέγει ὁ νόμος, τὰ λέγει εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὸν νόμον· διὰ νὰ φραγῇ κάθε στόμα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος νὰ γένῃ ὑπόδικος τῷ Θεῷ.

20 Διατὶ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου δὲν θέλει δικαιωθῇ καμία σάρξ ὀμπροστά του· διατὶ διὰ μέσου τοῦ νόμου γνωρίζεται ἡ ἁμαρτία.

21 Καὶ τώρα χωρὶς νόμον ἐφανερώθη ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον καὶ ἀπὸ τοὺς προφήτας.

22 Ἡ δικαιοσύνη λέγω τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποῖα εἶναι διὰ μέσου τῆς πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς

τας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας· οὐ γάρ ἐστι διαστολή.

23 Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ·
24 Δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

25 Ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων·

26 Ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, ἐν τῷ νῦν καιρῷ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, καὶ δικαιοῦντα τὸν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ.

27 Ποῦ οὖν ἡ καύχησις; ἐξεκλείσθη. Διὰ ποίου νόμου; τῶν ἔργων; Οὐχί· ἀλλὰ διὰ νόμου πίστεως.

28 Λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου.

29 Ἢ Ἰουδαίων ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; Ναὶ καὶ ἐθνῶν.
30 Ἐπείπερ εἷς ὁ Θεός, ὃς δικαιώσει περιτομὴν ἐκ πί-

ὅλους καὶ ἀπάνω εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουν. διατὶ δὲν εἶναι διαφορά.
23 Διατὶ ὅλοι ἥμαρτον, καὶ στερεύουνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ·
24 Ἔστοντας νὰ δικαιώνουνται χάρισμα μὲ τὴν χάριν του, διὰ τῆς ἐξαγοράσεως ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
25 Τὸν ὁποῖον Χριστὸν ὁ Θεὸς τὸν ἐπροέθεσεν ἱλαστήριον διὰ μέσου τῆς πίστεως εἰς τὸ αἷμά του, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης του, διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων ὁποῦ ἐγίνηκαν προτίτερα,
26 Εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ. διὰ νὰ δείξῃ τὴν δικαιοσύνην του εἰς τοῦτον τὸν καιρόν· διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς δίκαιος, καὶ δικαιώνωντας ἐκεῖνον ὁποῦ πιστεύει εἰς τὸν Ἰησοῦν.
27 Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ καύχησις; ἐσφαλίσθη ἔξω. μὲ ποῖον νόμον; μὲ τὸν νόμον τῶν ἔργων; ὄχι· ἀλλὰ μὲ τὸν νόμον τῆς πίστεως.
28 Συλλογιζόμεσθε λοιπόν, πῶς μὲ τὴν πίστιν νὰ δικαιώνεται ἄνθρωπος, χωρὶς τῶν ἔργων τοῦ νόμου.
29 Ἢ ὁ Θεὸς μόνον εἶναι Θεὸς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ὄχι καὶ τῶν ἐθνῶν; ναὶ καὶ τῶν ἐθνῶν.
30 Ἐπειδὴ ἕνας εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος θέλει δικαιώσει τὴν περιτομὴν ἀπὸ τὴν πίστιν,

ςεως, καὶ ἀκροβυςίαν διὰ τῆς πίςεως.

καὶ τὴν ἀκροβυςίαν διὰ μέσου τῆς πίςεως.

31 Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίςεως; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ νόμον ἱςῶμεν.

31 Λοιπὸν διὰ τὴν πίςιν κάμνομεν ἀργὸν τὸν νόμον; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ βεβαιώνομεν τὸν νόμον.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΙ' οὖν ἐροῦμεν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὑρηκέναι κατὰ σάρκα;

ΤΙ' θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν, νὰ εὕρηκεν ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατέρας μας κατὰ σάρκα;

2 Εἰ γὰρ Ἀβραὰμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν.

2 Διατὶ ἐὰν ὁ Ἀβραὰμ ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, ἔχει καύχημα, ἀλλὰ δὲν ἔχει καύχημα εἰς τὸν Θεόν.

3 Τί γὰρ ἡ γραφὴ λέγει; Ἐπίςευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

3 Διατὶ τί λέγει ἡ γραφή; καὶ ἐπίςευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

4 Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὀφείλημα.

4 Εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐργάζεται, ἡ πληρωμὴ δὲν τοῦ λογαριάζεται διὰ χάριν, ἀλλὰ διὰ χρέος.

5 Τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιςεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίςις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐργάζεται, καὶ πιςεύει εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δικαιώνει τὸν ἀσεβῆ, ἡ πίςις του λογαριάζεται εἰς αὐτὸν διὰ δικαιοσύνην.

6 Καθάπερ καὶ Δαβὶδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·

6 Καθὼς καὶ ὁ Δαβὶδ προφέρνει μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς λογαριάζει δικαιοσύνην χωρὶς ἔργα.

7 Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν

7 (Λέγωντας·) μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐσυγχωρέθηκαν ἡ ἀνομίαις, καὶ ἐκεῖνοι.

αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

8 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὸν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι, ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; Οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ᾽ ἐν ἀκροβυστίᾳ.

11 Καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι᾽ ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην·

12 Καὶ πατέρα περιτομῆς, τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

13 Οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγ-

τῶν ὁποίων ἐσκεπάσθηκαν αἱ ἁμαρτίαις τους.

8 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ ὁποίου ὁ Θεὸς δὲν τοῦ λογαριάζει ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς λοιπὸν ἐτοῦτος, διὰ τὴν περιτομὴν εἶναι μόνον, ἢ καὶ διὰ τὴν ἀκροβυστίαν; διατὶ λέγομεν, ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἀβραὰμ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς λοιπὸν τοῦ ἐλογαριάσθη; ὄντας εἰς τὴν περιτομὴν ἐλογαριάσθη, ἢ ὄντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν; ὄχι εἰς τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

11 Καὶ ἐπῆρε τὸ σημάδι τῆς περιτομῆς, βοῦλαν τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως, (ἡ ὁποία τοῦ ἐλογαριάσθη ὄντας ἀκόμι) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν· εἰς τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς πατὴρ ὅλονῶν ἐκεινῶν ὁποῦ πιστεύουσιν (εὑρισκόμενοι) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν, διὰ νὰ λογαριασθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ δικαιοσύνη·

12 Καὶ νὰ εἶναι καὶ πατὴρ τῶν περιτεμνομένων, ἤγουν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ὄχι μόνον ἔχουσι τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσιν εἰς τὰ πατήματα τῆς πίστεως τοῦ πατρός μας Ἀβραὰμ, τὴν ὁποῖαν πίστιν εἶχεν ὄντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

13 Διατὶ ὄχι διὰ μέσου τοῦ

γελία τῷ Ἀβραὰμ, ἢ τῷ σπέρματι αὐτῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμυ, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίςεως.

14 Εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμυ, κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίςις, καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·

15 Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· ὗ γὰρ οὐκ ἔςι νόμος, ὐδὲ παράβασις.

16 Διὰ τῦτο ἐκ πίςεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, ὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμυ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίςεως Ἀβραὰμ, ὅς ἐςι πατὴρ πάντων ἡμῶν,

17 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε) κατέναντι ὗ ἐπίςευσε, Θεῦ, τοῦ ζωοποιῦντος τὺς νεκρὺς, καὶ καλῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

18 Ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίςευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον· Οὕτως ἔςαι τὸ σπέρμα συ.

19 Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ

νόμυ ἤτοι τὸ τάξιμον εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ἢ εἰς τὸ σπέρμα τυ, τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς κληρονόμος τῦ κόσμυ, ἀλλὰ διὰ μέσυ τῆς δικαιοσύνης τῆς πίςεως.

14 Διατὶ ἐὰν εἶναι κληρονόμοι ἐκεῖνοι ὁπῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἡ πίςις εἶναι ματαῖα, καὶ τὸ τάξιμον ἔγινεν ἀργόν.

15 Διατὶ ὁ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται. διατὶ ἐκεῖ ὁπῦ δὲν εἶναι νόμος, ὐδὲ παράβασις εἶναι.

16 Διὰ τῦτο (ἡ κληρονομία εἶναι) ἀπὸ τὴν πίςιν· διὰ νὰ εἶναι κατὰ χάριν, εἰς τὸ νὰ εἶναι βέβαιον τὸ τάξιμον εἰς ὅλον τὸ σπέρμα, ὄχι μοναχὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπέρμα ὁπῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνο ὁπῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίςιν τῦ Ἀβραὰμ, ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ εἶναι πατέρας ὅλονῶν μας,

17 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ὅτι ἐγὼ σὲ ἔβαλα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν) ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίςευσεν, ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τὺς νεκρὺς, καὶ καλεῖ ἐκεῖνα ὁπῦ δὲν εἶναι, ὡσὰν νὰ εἶναι.

18 Ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ μὲ ἐλπίδα ἐπίςευσεν ἐκεῖνα ὁπῦ ξαπερνῦσι τὴν ἐλπίδα, εἰς τὸ νὰ γένη αὐτὸς πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, καθὼς τῦ ἐλαλήθη· ἔτζι θέλει εἶσθαι τὸ σπέρμα συ.

19 Καὶ ἔςοντας νὰ μὴν ἀ-

πίστει, οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταέτης που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάῤῥας.

20 Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ' ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ·

21 Καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι.

22 Διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι' αὐτὸν μόνον, ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ·

24 Ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, οἷς μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν,

25 Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν.

σθενήση εἰς τὴν πίστιν, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι τὸ κορμίτου τότε ἤτον νενεκρωμένον, ὁποῦ ἤτον κοντὰ ἑκατὸν χρονῶν, καὶ πῶς ἐνεκρώθη ἡ μήτρα τῆς Σάῤῥας.

20 Ἀμὴ εἰς τὸ τάξιμον τοῦ Θεοῦ δὲν ἀμφίβαλε μὲ ἀπιστίαν, ἀλλὰ ἐδυναμώθη μὲ τὴν πίστιν, δίδωντας δόξαν εἰς τὸν Θεόν·

21 Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔταξεν (ὁ Θεὸς), δύνεται καὶ νὰ τὸ κάμῃ·

22 Διὰ τοῦτο τοῦ ἐλογαριάσθη ἐτοῦτο εἰς δικαιοσύνην.

23 Καὶ δὲν ἐγράφθηκε μοναχὰ δι' αὐτὸν, ὅτι ἐλογαριάσθη εἰς αὐτόν·

24 Ἀλλὰ (ἐγράφη) καὶ διὰ λόγου μας, εἰς τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ τοὺς λογαριασθῇ, ἤγουν ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἀνάστησεν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

25 Ὁ ὁποῖος παρεδόθη διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, καὶ ἀνεστάθη διὰ τὴν δικαίωσίν μας.

Κεφ. ε. 5.

Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἑστήκαμεν, καὶ

Ἔστοντας λοιπὸν νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν, ἔχομεν εἰρήνην μὲ τὸν Θεὸν, διὰ μέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐλάβαμεν τὴν εἴσοδον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν χάριν ἐτούτην, εἰς τὴν

καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

3 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν· εἰδότες ὅτι ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται·

4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα·

5 Ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.

6 Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.

7 Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τὶς ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τὶς καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν.

8 Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε.

9 Πολλῷ οὖν μᾶλλον, δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.

10 Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θα-

ὁποίαν στεκόμεσθε καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ ὄχι μοναχὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ καυχώμεσθεν εἰς ταῖς θλίψαις· ἐξεύροντες, ὅτι ἡ θλῖψις κάμνει ὑπομονήν·

4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ δοκιμὴν, καὶ ἡ δοκιμὴ ἐλπίδα·

5 Καὶ ἡ ἐλπὶς δὲν ἐντροπιάζει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη εἰς ταῖς καρδίαις μας, διὰ μέσου τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁποῦ μᾶς ἐδόθη.

6 Διατὶ ὅταν ἀκόμι εἴμασθαν ἀσθενεῖς, εἰς διωρισμένον καιρὸν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν διὰ λόγου μας, ὁποῦ εἴμασθαν ἀσεβεῖς.

7 Διατὶ μετὰ βίας νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς διὰ κανένα δίκαιον ἄνθρωπον· (διατὶ διὰ ἕνα καλὸν ἄνθρωπον τάχατις ἀποκοτᾷ κανένας νὰ ἀποθάνῃ.)

8 Ἀμὴ ὁ Θεὸς συστήνει τὴν ἀγάπην του εἰς ἐμᾶς, ὅτι ἀκόμι ὅταν εἴμασθαν ἁμαρτωλοὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανε ἀντὶς διὰ λόγου μας.

9 Πολλὰ περισσότερον λοιπὸν (ἐπειδὴ ἐδικαιωθήκαμεν τώρα εἰς τὸ αἷμά του) θέλομεν σωθῆ διὰ μέσου αὐτουνοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.

10 Διατὶ ἐὰν ἐμεῖς ὄντες ἐχθροὶ ἐφιλιωθήκαμεν μὲ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ θανάτου τοῦ

νάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

11 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν.

12 Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι' ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον.

13 Ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ· ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου.

14 Ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ, μέχρι Μωσέως, καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἁμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοιώματι τῆς παραβάσεως Ἀδὰμ, ὅς ἐστι τύπος τοῦ μέλλοντος.

15 Ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπερίσσευσε.

16 Καὶ οὐχ' ὡς δι' ἑνὸς ἁμαρτήσαντος, τὸ δώρημα· τὸ μὲν

υἱοῦ του, πολλὰ περισσότερον ὄντες φιλιωμένοι, θέλομεν σωθῆ εἰς τὴν ζωήν του.

11 Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Θεὸν, διὰ μέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου τῶρα ἀποκτήσαμεν τὴν φιλίωσιν.

12 Διὰ τοῦτο καθὼς διὰ μέσου ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ μέσου τῆς ἁμαρτίας ἦλθεν ὁ θάνατος, καὶ ἔτζι ὁ θάνατος ἐπέρασεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· καθ' ὅσον ὅλοι ἥμαρτον.

13 Διατὶ ἕως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ νόμου, ἦτον ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον· ἀμὴ ἁμαρτία δὲν μετρᾶται, μὴ ὄντας νόμος.

14 Ἀλλὰ ὁ θάνατος ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Μωϋσέως, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἁμάρτησαν κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος Ἀδὰμ εἶναι τύπος τοῦ μέλλοντος.

15 Ἀλλὰ ὄχι ὡσὰν τὸ σφάλμα, ἔτζι εἶναι καὶ τὸ χάρισμα· διατὶ ἐὰν εἰς τὸ σφάλμα τοῦ ἑνὸς ἀπέθαναν οἱ πολλοὶ, πολλὰ περισσότερον ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ διὰ τὴν χάριν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλούς.

16 Καὶ τὸ χάρισμα δὲν εἶναι ὡσὰν ἐκεῖνο ὁποῦ ἦλθεν διὰ

γὰρ κρῖμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα· τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα.

μέσου τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ὅπου ἁμάρτησε· διατὶ τὸ κρῖμα, ἀπὸ ἕνα εἶναι εἰς κατάκριμα· ἀμὴ τὸ χάρισμα εἶναι εἰς δικαίωσιν ἀπὸ πολλῶν σφαλμάτων.

17 Εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες, ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

17 Διατὶ ἐὰν μὲ τὸ σφάλμα τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος διὰ μέσου ἐκείνου τοῦ ἑνός, πολλᾶ περισσότερον ἐκεῖνοι ὅπου παίρνουσι τὸν πλοῦτον τῆς δικαιοσύνης, θέλουσι βασιλεύσει εἰς τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Ἄρα οὖν ὡς δι' ἑνὸς παραπτώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς κατάκριμα· οὕτω καὶ δι' ἑνὸς δικαιώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

18 Καθὼς λοιπὸν διὰ μέσου ἑνὸς σφάλματος, ἦλθε τὸ κρῖμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα· ἔτζι καὶ διὰ μέσου ἑνὸς δικαιώματος, ἦλθεν τὸ χάρισμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19 Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

19 Καὶ καθὼς διὰ μέσου τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου οἱ πολλοὶ κατεστάθηκαν ἁμαρτωλοί, ἔτζι καὶ διὰ μέσου τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου θέλουσι κατασταθῇ οἱ πολλοὶ δίκαιοι.

20 Νόμος δὲ παρεισῆλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα. οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις·

20 Καὶ νόμος ἐμβῆκε, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ ἁμαρτία· ἀμὴ ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις παραπάνω.

21 Ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δι-

21 Διὰ νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἡ χάρις διὰ μέσου τῆς δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ

καιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, ὡς καθὼς ἐβασίλευσεν καὶ ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν θάνατον.

Κεφ. ϛʹ. 6.

ΤΙ' οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;

ΤΙ' θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; νὰ στεκόμεσθεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ χάρις;

2 Μὴ γένοιτο· οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

2 Μὴ γένοιτο. ἡμεῖς ὁποῦ ἀπεθάναμεν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, πῶς θέλομεν ζήσει πλέον μέσα εἰς αὐτήν;

3 Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

3 Ἢ δὲν ἐξεύρετε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατόν του ἐβαπτίσθημεν;

4 Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.

4 Διὰ μέσου τοῦ βαπτίσματος λοιπὸν ἐθαπτήκαμεν μαζὺ μετ' αὐτὸν εἰς τὸν θάνατον· διὰ νὰ περιπατήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς καινούργιαν ζωήν, καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ μέσου τῆς δόξης τοῦ πατρός.

5 Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

5 Διατὶ ἐὰν ἐνεκεντρίσθημεν μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, θέλομεν (ἐγκεντρισθῇ) καὶ εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς ἀναστάσεώς του.

6 Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ.

6 Γνωρίζοντες τοῦτο, ὅτι ὁ παλαιός μας ἄνθρωπος ἐσταυρώθη μαζὺ μὲ τὸν Χριστόν, διὰ νὰ χαλασθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, νὰ μὴν δουλεύωμεν ἡμεῖς πλέον τὴν ἁμαρτίαν.

7 Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

7 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπέθανεν, ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

8 Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ·

9 Εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει.

10 Ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.

11 Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε, ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ·

13 Μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ.

14 Ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γάρ ἐστε ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν.

15 Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν,

8 Καὶ ἐὰν ἀποθάνομεν μὲ τὸν Χριστὸν, πιστεύομεν ὅτι καὶ θέλομεν ζήσει μαζὺ μετ' αὐτόν·

9 Ἔστοντας νὰ ἠξεύρωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν, δὲν ἀποθνήσκει πλέον· ὁ θάνατος αὐτὸν πλέον δὲν τὸν αὐθεντεύει.

10 Διατὶ καθ' ὃ ἀπέθανεν (ὁ Χριστὸς), ἀπέθανε κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, μίαν φοράν· ἀμὴ καθ' ὃ ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν.

11 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς, λογαριάζετε τοῦ λόγου σας νὰ εἶσθε νεκροὶ ὅσον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ ζῆτε εἰς τὸν Θεὸν, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

12 Ἂς μὴν βασιλεύῃ λοιπὸν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸ θνητόν σας κορμὶ, εἰς τὸ νὰ ὑπακούετε τὴν ἁμαρτίαν εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ κορμίου·

13 Μὴ δὲ νὰ παραστήνετε τὰ μέλη σας ἅρματα τῆς ἀδικίας εἰς τὴν ἁμαρτίαν· ἀλλὰ παραστήσατε τοῦ λόγου σας εἰς τὸν Θεὸν, ὡσὰν ὁποῦ ἐγινήκετε ἀπὸ νεκροὺς ζωντανοὶ, καὶ τὰ μέλη σας ἅρματα δικαιοσύνης εἰς τὸν Θεόν.

14 Διατὶ ἡ ἁμαρτία δὲν θέλει σᾶς βασιλεύσει· ἐπειδὴ δὲν εἶσθε ἀπὸ κάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλ' ἀποκάτω εἰς τὴν χάριν.

15 Τί λοιπόν; νὰ ἁμαρτήσωμεν, διατὶ δὲν εἴμεσθεν ἀπὸ

ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;

17 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ, ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς.

18 Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.

19 Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν. ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν· οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.

20 Ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.

21 Τίνα οὖν καρπὸν εἴχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων, θάνατος.

22 Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες

κάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ εἰς τὴν χάριν; μὴ γένοιτο.

16 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ παραστήνετε τοῦ λόγου σας δούλους εἰς τὴν ὑπακοήν του, εἶσθε δοῦλοι ἐκείνου ὁποῦ ὑπακούετε; ἢ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν θάνατον, ἢ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην;

17 Ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι ἐσεῖς μὲν ἦσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀμὴ ὑπακούσετε ἀπὸ καρδίας τὸν τύπον τῆς διδαχῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαραδόθητε.

18 Καὶ ἔστοντας νὰ ἐλευθερωθήκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐδουλωθήκετε εἰς τὴν δικαιοσύνην.

19 Ἀνθρωπίνως λαλῶ, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκός σας. καθὼς λοιπὸν ἐπαραστήσατε τὰ μέλη σας δούλους τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς ἀνομίας εἰς τὸ νὰ κάμνετε ἀνομίαν· ἔτζι τώρα παραστήσετε τὰ μέλη σας δούλους τῆς δικαιοσύνης εἰς ἁγιασμόν.

20 Διατὶ ὅταν ἦσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἦσθαν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην.

21 Ποῖον λοιπὸν καρπὸν εἴχετε τότε εἰς ἐκεῖνα τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα τώρα ἐντρέπεσθε; διατὶ τὸ τέλος ἐκείνων τῶν πραγμάτων εἶναι θάνατος.

22 Ἀμὴ τώρα ἔστοντας νὰ

ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν· τὸ δὲ τέλος, ζωὴν αἰώνιον.

ἐλευθερωθήκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ δουλωθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε τὸν καρπόν σας εἰς ἁγιασμόν, καὶ τὸ τέλος (ἔχετε) ζωὴν αἰώνιον.

23 Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος· τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ὑμῶν.

23 Διατὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος· ἀμὴ τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ζωὴ αἰώνιος εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

Κεφ. ζʹ. 7.

Ἢ ἀγνοεῖτε ἀδελφοὶ (γινώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ;

Ἢ δὲν ἠξεύρετε, ἀδελφοί, (διατὶ ἐγὼ λαλῶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ γνωρίζουσιν νόμον) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅσον χρόνον ζῇ;

2 Ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός.

2 Διατὶ ἡ γυναῖκα ἡ ὑπανδρεμένη, εἶναι δεμένη εἰς τὸν νόμον τοῦ ἀνδρός, ὅσον χρόνον αὐτὸς ζῇ· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, ἐλευθερώθη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ ἀνδρός.

3 Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ.

3 Ζῶντος λοιπὸν τοῦ ἀνδρός της, ἐὰν σμιχθῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα, γίνεται μοιχαλίς· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν νόμον, τὸ νὰ μὴν εἶναι μοιχαλίδα, ἂν ὑπανδρευθῇ ἄλλον ἄνδρα.

4 Ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ τῷ ἐκ νεκρῶν ἐ-

3 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί μου, ἀπεθάνετε ἀπὸ τὸν νόμον διὰ μέσου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· διὰ νὰ ὑπανδρευθῆτε ἐσεῖς ἄλλον ἄνδρα, ἤγουν

γερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.

ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ νὰ κάμωμεν καρποὺς τῷ Θεῷ.

5 Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκὶ, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ·

5 Διατὶ ὅταν ἤμασθαν εἰς τὴν σάρκα, ἐνεργοῦνται τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν, ὁποῦ ἦταν διὰ τοῦ νόμου, εἰς τὰ μέλη μας, κάμνοντες καρπὸν θανατηφόρον·

6 Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα· ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος, καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.

6 Ἀμὴ τώρα ἐλευθερωθήκαμεν ἀπὸ τὸν νόμον, ἔστοντας καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρατούμεσθαν· διὰ νὰ δουλεύωμεν εἰς καινουργότητα πνεύματος, καὶ ὄχι εἰς τὴν παλαιότητα τοῦ γράμματος.

7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου. τήν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν, εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν· Οὐκ ἐπιθυμήσεις.

7 Λοιπὸν τί θέλομεν εἰπεῖ; ὁ νόμος εἶναι ἁμαρτία; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν δὲν τὴν ἐγνώρισα, παρὰ διὰ μέσου τοῦ νόμου. διατὶ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲν τὴν ἤξευρα, νὰ εἶναι ἁμαρτία, ἂν δὲν ἔλεγεν ὁ νόμος· νὰ μὴν ἐπιθυμήσης.

8 Ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, διὰ τῆς ἐντολῆς, κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά·

8 Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ἔστοντας νὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς, ἔκαμεν εἰς ἐμένα κάθε λογῆς ἐπιθυμίαν· διατὶ χωρὶς τὸν νόμον ἡ ἁμαρτία ἦτον νεκρή.

9 Ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν·

9 Καὶ ἐγὼ ἕνα καιρὸν χωρὶς τὸν νόμον ἔζουν· ἀλλὰ ὡσὰν ἦλθεν ἡ ἐντολὴ, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησε·

10 Ἐγὼ δὲ ἀπέθανον· καὶ

10 Καὶ ἐγὼ ἀπέθανα· καὶ

εὑρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἡ εἰς ζωὴν, αὕτη εἰς θάνατον.

ἡ ἐντολὴ (ὁποῦ ἐδόθη) εἰς ζωὴν, αὐτή μου εὑρέθη εἰς θάνατον.

11 Ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς, ἐξηπάτησέ με, καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτεινεν.

11 Διατὶ ἡ ἁμαρτία ἔσοντας νὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ τῆς ἐντολῆς, μὲ ἀπάτησε, καὶ διὰ μέσου αὐτῆς μὲ ἐθανάτωσεν.

12 Ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

12 Λοιπὸν ὁ μὲν νόμος εἶναι ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ εἶναι ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν, ἐμοὶ γέγονε θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία· ἵνα φανῇ ἁμαρτία διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.

13 Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν, εἰς ἐμένα ἔγινε θάνατος; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία εἰς ἐμένα ἔγινε θάνατος· διὰ νὰ φανῇ πῶς εἶναι ἁμαρτία, κάμνουσα θάνατον εἰς ἐμένα, διὰ μέσου τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ γένῃ καλὰ πολλὰ ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία, διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς.

14 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

14 Διατὶ ἐξεύρομεν, ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικὸς, ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι σαρκικὸς, πουλημένος ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

15 Ὃ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω, τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὃ μισῶ, τοῦτο ποιῶ.

15 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνω, δὲν τὸ γινώσκω· διατὶ δὲν κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ θέλω, ἀλλὰ κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ μισῶ.

16 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

16 Καὶ ἐὰν κάμνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, συμφωνῶ μὲ τὸν νόμον, ὅτι εἶναι καλός.

17 Νυνὶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ' ἡ οἰ-

17 Καὶ τώρα πλέον δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ ἁ-

κῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

18 Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοὶ (τυτέςιν ἐν τῇ σαρκί μυ) ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν, ὐχ εὑρίσκω.

19 Οὐ γὰρ ὃ θέλω, ποιῶ ἀγαθόν ἀλλ᾽ ὃ ὐ θέλω κακὸν, τῦτο πράσσω.

20 Εἰ δὲ ὃ ὐ θέλω ἐγὼ τῦτο ποιῶ, οὐκ ἔτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ᾽ ἡ οἰκῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

21 Εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλὸν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται.

22 Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

23 Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μυ ἀντιςρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μυ, καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μυ.

24 Ταλαίπωρ☉ ἐγὼ ἄνθρωπ☉· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματ☉ τοῦ θανάτυ τύτυ;

25 Εὐχαριςῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησῦ Χριςῦ τοῦ Κυρίυ ἡμῶν.

μαρτία ὁπῦ κατοικᾶ εἰς ἐμένα (τὸ κάμνει).

18 Διατὶ ἰξεύρω ὅτι δὲν κατοικᾶ εἰς ἐμένα, ἤγουν εἰς τὴν σάρκα μου, τίποτες ἀγαθόν· διατὶ τὸ θέλειν ἔχω, ἀμὴ νὰ κάμω τὸ καλὸν, δὲν ἠμπορῶ.

19 Διατὶ ἐγὼ δὲν κάμνω τὸ καλὸν ὁπῦ θέλω, ἀλλὰ τὸ κακὸν ὁπῦ δὲν θέλω, ἐκεῖνο κάμνω.

20 Καὶ ἐὰν ἐγὼ κάμνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, πλέον δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ὁπῦ κατοικᾶ εἰς ἐμένα.

21 Εὑρίσκω λοιπὸν τὸν νόμον εἰς τοῦ λόγυ μυ, ὅταν θέλω νὰ κάμω τὸ καλὸν, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἐμένα κακόν.

22 Διατὶ συγχαίρω εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεῦ κατὰ τὸν μέσα ἄνθρωπον·

23 Ἀλλὰ βλέπω ἄλλον νόμον εἰς τὰ μέλη μυ, ὁπῦ ἀντιςρατεύεται εἰς τὸν νόμον τοῦ νοός μυ, καὶ ὁπῦ μὲ σκλαβώνει εἰς τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας, ὁ ὁποῖ☉ εἶναι μέσα εἰς τὰ μέλη μυ.

24 Ταλαίπωρ☉ ἄνθρωπ☉ ἐγώ· ποῖ☉ θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ σῶμα ἐτῦτο τοῦ θανάτυ;

25 Εὐχαριςῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησῦ Χριςῦ τοῦ Κυρίυ μας. λοι-

Ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ· τῇ δὲ σαρκὶ, νόμῳ ἁμαρτίας.

πὸν αὐτὸς ἐγὼ μὲ τὸν νοῦν δουλεύω τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ μὲ τὴν σάρκα, τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας.

Κεφ. ή. 8.

Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

Τώρα λοιπὸν δὲν εἶναι κανένα κατάκριμα εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

2 Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

2 Διατὶ ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

3 Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκὸς, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας, καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί·

3 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἐδύνετον νὰ κάμῃ ὁ νόμος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν σάρκα, ὁ Θεὸς πέμπωντας τὸν υἱόν του, μὲ ὁμοίωμα σάρκας ἁμαρτωλῆς, καὶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἐκατάκρινε τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν σάρκα·

4 Ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

4 Διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου εἰς ἐμᾶς, ὁποῦ δὲν περιπατοῦμεν κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

5 Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος.

5 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν σάρκα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τῆς σαρκός· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι κατὰ τὸ πνεῦμα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τοῦ πνεύματος.

6 Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρό-

6 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, εἶναι θάνατος· ἀμὴ τὸ

νημα τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη.

7 Διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται.

8 Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

9 Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκὶ, ἀλλ᾽ ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.

10 Εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι᾽ ἁμαρτίαν· τὸ δὲ πνεῦμα, ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.

11 Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν, διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν.

12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκὶ, τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν.

13 Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ

φρόνημα τοῦ πνεύματος, εἶναι ζωὴ καὶ εἰρήνη.

7 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν Θεόν. διατὶ δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ οὐδὲ δύναται.

8 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν σάρκα, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ.

9 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν εἶσθε σαρκικοὶ, ἀλλὰ πνευματικοὶ, ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικᾶ εἰς ἐσᾶς. ἀμὴ ἐὰν τινὰς δὲν ἔχει πνεῦμα Χριστοῦ, ἐτοῦτος δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶναι εἰς ἐσᾶς, τὸ μὲν κορμὶ εἶναι νεκρὸν, διὰ τὴν ἁμαρτίαν· ἀμὴ τὸ πνεῦμα εἶναι ζωὴ διὰ τὴν δικαιοσύνην.

11 Ἀμὴ καὶ ἀνίσως τὸ πνεῦμα ἐκείνου ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν κατοικᾶ εἰς ἐσᾶς, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, θέλει ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητά σας κορμία, διὰ μέσου τοῦ πνεύματός του ὁποῦ κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς.

12 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χρεῶσται εἴμεσθεν ἡμεῖς, ὄχι εἰς τὴν σάρκα, νὰ ζοῦμεν σαρκικῶς.

13 Διατὶ ἂν ζῆτε σαρκικῶς, μέλλετε νὰ ἀποθάνετε· ἀμὴ ἐὰν θανατώνετε ταῖς πράξεις

σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.

14 Ὅσοι γὰρ πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

15 Οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.

17 Εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ· εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.

18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.

19 Ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.

20 Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα·

21 Ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν

τοῦ κορμίου μὲ τὸ πνεῦμα, θέλετε ζήσει.

14 Διατὶ ὅσοι (ἄνθρωποι) κυβερνῶνται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐτοῦτοι εἶναι υἱοὶ Θεοῦ.

15 Διατὶ δὲν ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας, μὲ τὸ ὁποῖον κράζομεν, Ἀββᾶ, ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πνεῦμά μας συμμαρτυρεῖ, ὅτι εἴμεσθε τέκνα τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ ἐὰν εἴμεσθε τέκνα, εἴμεσθε καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν τοῦ Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν πάσχομεν μαζὺ (μὲ τὸν Χριστὸν) διὰ νὰ δοξασθοῦμεν μαζὺ μετ' αὐτόν.

18 Διατὶ λογαριάζω ὅτι τὰ παθήματα ἐτούτου τοῦ καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια εἰς τὴν δόξαν ὁποῦ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἐμᾶς.

19 Διατὶ ἡ κτίσις ἀπαντέχει, ἐλπίζουσα τὴν φανέρωσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Διατὶ ἡ κτίσις ὑποτάχθη εἰς τὴν ματαιότητα, ὄχι θεληματικὴ, ἀλλὰ διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν ὑπόταξεν (εἰς τὴν ματαιότητα ἐτούτην)·

21 Μὲ ἐλπίδα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις θέλει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς φθορᾶς, εἰς

τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

22 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν.

23 Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.

24 Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν. ἐλπὶς δὲ βλεπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;

25 Εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν, ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.

26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις.

27 Ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας, οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, πάντα συνεργεῖ

τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

22 Διατὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὅλη ἡ κτίσις ἀναστενάζει μαζὺ καὶ συμπονεῖ ἕως τῶρα.

23 Καὶ ὄχι μόνον ἡ κτίσις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐμεῖς, ἔστοντας νὰ ἔχωμεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος, καὶ ἐμεῖς αὐτοὶ (λέγω) ἀναστενάζομεν μέσα μας, ἀπαντεχένοντες υἱοθεσίαν, ἤγουν τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ κορμίου μας.

24 Διατὶ ἐμεῖς μὲ τὴν ἐλπίδα ἐσώθημεν. καὶ ἡ ἐλπὶς ἡ βλεπομένη, δὲν εἶναι ἐλπίς· διατὶ ἐκεῖνο ὅπου βλέπει κανεὶς, διατί τὸ ἐλπίζει πλέον;

25 Ἀμὴ ἐὰν ἐκεῖνο ὅπου δὲν βλέπομεν ἐλπίζομεν, τὸ ἀπαντεχένομεν μὲ ὑπομονήν.

26 Ὁμοίως καὶ τὸ πνεῦμα βοηθεῖ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μας· ὅτι δὲν ἐξεύρομεν τί νὰ προσευχηθοῦμεν, καθὼς πρέπει· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα παρακαλεῖ διὰ λόγου μας μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐξετάζει ταῖς καρδίαις, ἐξεύρει τί εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος· ὅτι παρακαλεῖ διὰ τοὺς ἁγίους κατὰ Θεόν.

28 Καὶ ἐξεύρομεν, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα συνεργοῦσιν εἰς τὸ ἀγαθόν, εἰς ἐκείνους ὅπου ἀ-

εἰς ἀγαθὸν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν·

29 Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς.

30 Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

32 Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;

33 Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν.

34 Τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.

35 Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ

γαποῦσι τὸν Θεὸν, οἱ ὁποῖοι εἶναι καλεσμένοι κατὰ τὴν πρόθεσίν του.

29 Ὅτι ἐκείνους ὁποῦ προεγνώρισεν (ὁ Θεὸς), αὐτοὺς καὶ προώρισε νὰ γινοῦν ὅμοιοι τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ του· διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς πρωτότοκος ἀνάμεσα εἰς πολλοὺς ἀδελφούς.

30 Καὶ ἐκείνους ὁποῦ προώρισεν, ἐκείνους καὶ ἐκάλεσε· καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐκάλεσεν, ἐκείνους καὶ ἐδικαίωσεν· καὶ ὅσους ἐδικαίωσεν, ἐκείνους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν εἰς ἐτοῦτα; ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι διατεμᾶς, τίς θέλει εἶσθαι ἐναντίος μας;

32 Ὁ ὁποῖος δὲν ἐψυχοπονέθη τὸν ἴδιόν του υἱὸν, ἀλλὰ διὰ ὅλους μας τὸν ἐπαράδωκε, πῶς δὲν θέλει μᾶς χαρίσει μαζὺ μετ' αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ πράγματα;

33 Τίς ἠμπορεῖ νὰ ἐγκαλέσῃ ἐναντία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ; ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ δικαιώνει.

34 Ποῖος εἶναι ὁποῦ κατακρίνει; ὁ Χριστὸς εἶναι ὁποῦ ἀπέθανε, καὶ περισσότερον ὁποῦ καὶ ἀνέστη, ὁ ὁποῖος καὶ εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ παρακαλεῖ διὰ λόγου μας.

35 Τίς θέλει μᾶς χωρίσει

τῆς ἀγάπης τοῦ Χριςȣ̃; Θλίψις, ἢ ςενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ λιμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;

36 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι ἕνεκά σȣ θανατȣ́μεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβαλα σφαγῆς.)

37 Ἀλλ' ἐν τȣ́τοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντ☉ ἡμᾶς.

38 Πέπεισμαι γὰρ ὅτι ȣ̓̃τε θάνατ☉, ȣ̓̃τε ζωὴ, ȣ̓̃τε ἄγγελοι, ȣ̓̃τε ἀρχαὶ, ȣ̓̃τε δυνάμεις, ȣ̓̃τε ἐνεςῶτα, ȣ̓̃τε μέλλοντα,

39 Οὔτε ὕψωμα, ȣ̓̃τε βάθ☉, ȣ̓̃τε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεȣ̃, τῆς ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριςȣ̃; θλίψις, ἢ ςενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ πεῖνα, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυν☉, ἢ μάχαιρα;

36 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ὅτι διὰ λόγȣ σȣ θανατωνόμεσθεν κάθ' ἡμέραν· ὡσὰν πρόβαλα τῆς σφαγῆς ἐλογιασθήκαμεν.

37 Ἀλλὰ μεταξὺ εἰς ὅλα ἐτȣ̃τα ἐμεῖς ὑπερνικȣ̃μεν διὰ μέσȣ ἐκείνȣ ὁπȣ̃ μᾶς ἀγάπησε.

38 Διατὶ πιςεύω ὅτι ȣ̓δὲ θάνατ☉, ȣ̓δὲ ζωὴ, ȣ̓δὲ ἄγγελοι, ȣ̓δὲ ἀρχαὶ, ȣ̓δὲ δυνάμεις, ȣ̓δὲ τὰ παρόντα, ȣ̓δὲ τὰ μέλλοντα·

39 Οὐδὲ ὕψ☉, ȣ̓δὲ βάθ☉, ȣ̓δὲ καμία ἄλλη κτίσις, θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεȣ̃, ἡ ὁποῖα εἶναι εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριςόν.

Κεφ. θ'. 9.

Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριςῷ, ȣ̓ ψεύδομαι, (συμμαρτυρȣ́σης μοι τῆς συνειδήσεώς μȣ ἐν πνεύματι ἁγίῳ,)

2 Ὅτι λύπη μοι ἐςὶ μεγάλη, καὶ ἀδιάλειπτ☉ ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μȣ.

3 Ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριςȣ̃ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μȣ τῶν συγγενῶν μȣ κατὰ σάρκα·

Ἀλήθειαν λέγω εἰς Χριςὸν, καὶ δὲν ψεύδομαι, ἔςοντας νὰ μȣ̃ συμμαρτυρῇ ἡ συνείδησίς μȣ εἰς Πνεῦμα ἅγιον,

2 Ὅτι ἔχω μεγάλην λύπην, καὶ παντοτεινὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν μȣ.

3 Διατὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι χωρισμέν☉ ἀπὸ τὸν Χριςὸν, διὰ τȣ̀ς ἀδελφȣ́ς μȣ τȣ̀ς συγγενεῖς μȣ κατὰ σάρκα·

4 Οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι·

5 Ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, οὗτοι Ἰσραήλ·

7 Οὐδ᾽ ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραὰμ, πάντες τέκνα· ἀλλ᾽ ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα.

8 Τουτέστιν, οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας, λογίζεται εἰς σπέρμα.

9 Ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος· Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι, καὶ ἔσται τῇ Σάῤῥᾳ υἱός.

10 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν.

4 Οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰσραηλῖται, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ υἱοθεσία, καὶ ἡ δόξα, καὶ αἱ διαθῆκαι, καὶ ἡ νομοθεσία, καὶ ἡ λατρεία, καὶ τὰ τάξίματα·

5 Τῶν ὁποίων Ἰσραηλιτῶν εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Χριστὸς, ὅσον εἰς τὴν σάρκα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα Θεὸς εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

6 Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξεπέσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· διατὶ ὄχι ὅλοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ἐκεῖνοι εἶναι καὶ Ἰσραηλῖται·

7 Οὐδὲ ὅτι εἶναι σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἶναι ὅλοι τέκνα τοῦ Ἀβραάμ· ἀλλὰ λέγει, εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει κληθῆ τὸ σπέρμα σου.

8 Ἤγουν, ὄχι τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, αὐτὰ εἶναι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τοῦ ταξίματος, λογαριάζονται πῶς εἶναι σπέρμα.

9 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ ταξίματος ἐτοῦτος εἶναι· θέλω ἔλθη εἰς τὸν καιρὸν ἐτοῦτον, καὶ ἡ Σάῤῥα θέλει ἔχει υἱόν.

10 Καὶ ὄχι μόνον ἐτοῦτο (ὁποῦ εἴπαμεν), ἀλλὰ καὶ ἡ Ῥεβέκκα, ἔστοντας νὰ συλλάβῃ ἀπὸ ἕνα, (ἤγουν) τὸν πατέρα μας τὸν Ἰσαὰκ (τὸ ὅμοιον ἤκουσε)·

11 Μήπω γὰρ γεννηθέντων, μηδὲ πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν, ἵνα ἡ κατ' ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ πρόθεσις μένῃ, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ' ἐκ τοῦ καλοῦντος,

11 Διατὶ (ἀκόμι τότε) πρὸ τοῦ νὰ γεννηθοῦν τὰ δύο παιδία, καὶ πρὸ τοῦ νὰ κάμουν τίποτες καλὸν ἢ κακὸν, διὰ νὰ μένῃ ἡ πρόθεσις τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι κατ' ἐκλογὴν, ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ καλεῖ,

12 Ἐῤῥήθη αὐτῇ· Ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι.

12 Ἐλαλήθη εἰς αὐτὴν (τὴν Ῥεβέκκα)· ὅτι ὁ μεγαλίτερος θέλει δουλεύσει τὸν μικρότερον.

13 Καθὼς γέγραπται· Τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα.

13 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· τὸν Ἰακὼβ ἀγάπησα, καὶ τὸν Ἡσαῦ ἐμίσησα.

14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; Μὴ γένοιτο.

14 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; μήπως καὶ εἶναι ἀδικία εἰς τὸν Θεόν; μὴ γένοιτο.

15 Τῷ γὰρ Μωσῇ λέγει· Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω.

15 Διατὶ λέγει εἰς τὸν Μωϋσῆν· θέλω ἐλεήσει, ἐκεῖνον ὁποῦ ἐλεῶ, καὶ θέλω σπλαγχνισθῆ, ἐκεῖνον ὁποῦ σπλαγχνίζομαι.

16 Ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ.

16 Ἄρα λοιπὸν οὐδὲ τοῦ θέλοντος εἶναι, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ ὁποῦ κάμνει τὸ ἔλεος.

17 Λέγει γὰρ ἡ γραφὴ τῷ Φαραώ· Ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δύναμίν μου, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

17 Διατὶ λέγει ἡ γραφὴ διὰ τὸν Φαραώ· ὅτι ἐπὶ τὸ αὐτὸ σὲ ἐσήκωσα, διὰ νὰ δείξω εἰς ἐσένα τὴν δύναμίν μου, καὶ διὰ νὰ φημισθῇ τὸ ὄνομά μου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

18 Ἄρα οὖν ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

18 Ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Θεὸς, ἐλεεῖ, καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ θέλει, σκληρύνει.

19 Ἐρεῖς οὖν μοι· Τί ἔτι μέμφεται; τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;

19 Λοιπὸν θέλεις μου εἰπεῖ· καὶ διατὶ ἀκόμι μέμφεται (ὁ Θεός); διατὶ τίς ἀντιστέκει εἰς τὸ θέλημά του;

20 Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι· Τί με ἐποίησας οὕτως;

21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;

22 Εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν;

23 Καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν;

24 Οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς, οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν.

25 Ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· Καλέσω τὸν οὐ λαόν μου, λαόν μου· καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην, ἠγαπημένην·

26 Καὶ ἔσται, ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἐῤῥήθη αὐτοῖς· Οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.

27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· Ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς

20 Ἀλλὰ, ὦ ἄνθρωπε, ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ ἀνταποκρίνεσαι τὸν Θεόν; μήνα λέγει τὸ πλάσμα εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔπλασε· διατὶ μὲ ἔκαμες ἔτζι;

21 Ἢ δὲν ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμιδᾶς, ἀπὸ τὴν αὐτὴν λάσπην νὰ κάμῃ, ἄλλο μὲν ἀγγεῖον εἰς τιμὴν, καὶ ἄλλο εἰς ἀτιμίαν;

22 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν ὀργήν του, καὶ νὰ κάμῃ νὰ γνωρίσουν τὴν δύναμίν του, ὑπόφερε μὲ πολλὴν μακροθυμίαν ἀγγεῖα τῆς ὀργῆς, κατασκευασμένα εἰς ἀπώλειαν·

23 Καὶ διὰ νὰ κάμῃ γνώριμον τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, εἰς σκεύη ἐλέους, τὰ ὁποῖα προετοίμασεν εἰς δόξαν·

24 Τοὺς ὁποίους καὶ μᾶς ἐκάλεσεν, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη.

25 Καθὼς λέγει καὶ εἰς τὸν Ὡσηέ· ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν εἶναι λαός μου, θέλω τὸν ὀνομάσει λαόν μου· καὶ ἐκείνην ὁποῦ δὲν εἶναι ἀγαπημένη, θέλω τὴν ὀνομάσει ἀγαπημένην.

26 Καὶ θέλει εἶσθαι, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς αὐτοὺς, ἐσεῖς δὲν εἶσθε λαός μου· ἐκεῖ θέλουσι καλεσθῇ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

27 Καὶ ὁ Ἡσαΐας κράζει διὰ τὸν Ἰσραήλ· ἐὰν ἤθελε εἶ-

τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθήσεται.

28 Λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ, ὅτι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.

29 Καὶ καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας· Εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμοῤῥα ἂν ὡμοιώθημεν.

30 Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως·

31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης, εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.

32 Διατί; Ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ᾽ ὡς ἐξ ἔργων νόμου. προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος·

33 Καθὼς γέγραπται· Ἰδοὺ, τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος, καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

σθαι ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ ὡσὰν ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ λείψανον μόνον θέλει γλιτώσει.

28 Διατὶ λογαριασμὸν θέλει συντέμνει καὶ θέλει τελειώσει μὲ δικαιοσύνην, ὅτι θέλει κάμει ὁ Κύριος λογαριασμὸν σύντομον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

29 Καὶ καθὼς ἐπροεῖπεν ὁ Ἡσαΐας· ἂν δὲν ἤθελεν μᾶς ἀφήσῃ ὁ Κύριος Σαβαὼθ σπέρμα, ἠθέλαμεν γένη ὡσὰν τὰ Σόδομα, καὶ ὡσὰν τὰ Γόμοῤῥα ἠθέλαμεν ὁμοιωθῆ.

30 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; ὅτι τὰ ἔθνη ὁποῦ δὲν ἐκυνηγοῦσαν δικαιοσύνην, ἔφθασαν τὴν δικαιοσύνην; δικαιοσύνην (λέγω) ὁποῦ εἶναι ἀπὸ πίστιν.

31 Ἀλλὰ ὁ Ἰσραὴλ κυνηγῶντας νόμον τῆς δικαιοσύνης, δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης;

32 Διατί; ὅτι δὲν (ἐζήτα) δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀλλὰ ὡσὰν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου. διατὶ ἐσκόνταψαν εἰς τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου.

33 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· νὰ, ὁποῦ βάλλω εἰς τὴν Σιὼν πέτραν σκουντάματος καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν θέλει ἐντροπιασθῆ.

Κεφ. ί. 10.

Ἀδελφοὶ, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστιν εἰς σωτηρίαν.

2 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν·

3 Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.

4 Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς, εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι.

5 Μωσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος, ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

6 Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν καρδίᾳ σου· Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν.

7 Ἤ· Τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.

8 Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου. τοῦτ' ἔστι

Ἀδελφοὶ, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἰδικῆς μου καρδίας, καὶ ἡ παρακάλεσίς μου εἰς τὸν Θεὸν, διὰ τὸν Ἰσραὴλ εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν του.

2 Διατὶ τοὺς μαρτυρῶ ὅτι ἔχουσι ζῆλον Θεοῦ, ἀλλὰ ὄχι μὲ γνώρισιν.

3 Διατὶ ἔστοντας νὰ μὴν γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ζητοῦσι νὰ στήκουσι τὴν δικαιοσύνην τὴν ἰδικήν τους, δὲν ὑποτάχθηκαν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

4 Διατὶ τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην, εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ πιστεύει.

5 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς γράφει τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, λέγοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ κάμνει αὐτὰ, θέλει ζήσει διὰ μέσου τους.

6 Ἀμὴ ἡ δικαιοσύνη ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, ἔτζι λέγει· νὰ μὴν εἰπῇς μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, τίς θέλει ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν; τουτέστι νὰ κατεβάσῃ τὸν Χριστόν.

7 Ἢ· τίς θέλει κατέβη εἰς τὴν ἄβυσσον; τουτέστι νὰ ἀναβάσῃ ἀπάνω τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν.

8 Ἀλλὰ τί λέγει; ὁ λόγος εἶναι σιμά σου εἰς τὸ στόμα σου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου. ἐτοῦτος

τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ.

10 Καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην· στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

12 Οὐ γάρ ἐστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος· ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν.

13 Πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

14 Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;

15 Πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; Καθὼς γέγραπται· Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλ' οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ. Ἡσαΐας γὰρ

εἶναι ὁ λόγος τῆς πίστεως, τὸν ὁποῖον κηρύττομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς μὲ τὸ στόμα σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῇ.

10 Διατὶ μὲ τὴν καρδίαν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν θέλει ἐντραπῇ.

12 Διατὶ δὲν εἶναι διαφορὰ Ἰουδαίου καὶ Ἕλληνος· διατὶ ὁ αὐτὸς εἶναι αὐθέντης ὅλονῶν, καὶ ὁποῦ πλουτίζει ὅλους ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἐπικαλοῦνται.

13 Διατὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῇ.

14 Πῶς λοιπὸν ἠμποροῦσιν νὰ ἐπικαλεσθοῦν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευσαν; καὶ πῶς θέλουσι πιστεύσει ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἄκουσαν; καὶ πῶς θέλουσιν ἀκούσει χωρὶς κανένα ὁποῦ νὰ κηρύσσῃ;

15 Καὶ πῶς θέλουσι κηρύξει ἐὰν δὲν σταλθοῦσι; καθὼς εἶναι γεγραμμένον· πόσον εἶναι εὔμορφα τὰ ποδάρια ἐκεινῶν ὁποῦ εὐαγγελίζουσι τὴν εἰρήνην, ἐκεινῶν, λέγω, ὁποῦ εὐαγγελίζουν τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλὰ ὄχι ὅλοι ὑπήκουσαν τὸ εὐαγγέλιον. διατὶ ὁ

λέγει· Κύριε, τίς ἐπίςευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;

17 Ἄρα ἡ πίςις ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἔγνω Ἰσραήλ; Πρῶτος Μωσῆς λέγει· Ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.

20 Ἡσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ, καὶ λέγει· Εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.

21 Πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.

Ἡσαΐας λέγει· Κύριε, τίς ἐπίςευσεν εἰς τὸ κήρυγμά μας;

17 Ἡ πίςις λοιπὸν εἶναι ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ εἶναι διὰ μέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· μὴ νὰ δὲν ἄκουσαν; βέβαια εἰς ὅλην τὴν γῆν εὐγῆκεν ἡ βοή τους, καὶ εἰς ταῖς ἄκραις τῆς οἰκουμένης τὰ λόγιά τους.

19 Ἀλλὰ λέγω· μὴ νὰ δὲν ἐγνώρισεν ὁ Ἰσραήλ; πρῶτος ὁ Μωϋσῆς λέγει· ἐγὼ θέλω σᾶς παρακινήσει εἰς φθόνον, διὰ μέσου ἑνὸς ἔθνους ὁποῦ δὲν εἶναι ἔθνος μου, μὲ ἔθνος, λέγω, ἀσύνετον θέλω σᾶς παρακινήσει εἰς ὀργήν.

20 Καὶ ὁ Ἡσαΐας ἀποτολμᾷ, καὶ λέγει· εὑρέθην εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν μὲ ἐζητοῦσαν, ἐφανερώθηκα εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐρωτοῦσαν διὰ λόγου μου.

21 Καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ λέγει· ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχα ξαπλωμένα τὰ χέρια μου εἰς λαὸν ὁποῦ δὲν πείθεται καὶ ἀντιλέγει.

Κεφ. ια΄. 11.

ΛΕ'γω οὖν· Μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; Μὴ γένοιτο. καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμὶ, ἐκ σπέρματος Ἀβραὰμ, φυλῆς Βενιαμίν.

2 Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ἢ οὐκ

ΛΕ'γω λοιπόν· μήπως ὁ Θεὸς ἀπέῤῥιξε τὸν λαόν του; μὴ γένοιτο· διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἰσραηλίτης, ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν.

2 Δὲν ἀποβάλλει ὁ Θεὸς τὸν λαόν του τὸν ὁποῖον προεγνώρι-

οἴδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ γραφή, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν· κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου.

4 Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ.

5 Οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.

6 Εἰ δὲ χάριτι, οὐκ ἔτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκ ἔτι γίνεται χάρις. εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκ ἔτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκ ἔτι ἐστὶν ἔργον.

7 Τί οὖν; Ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τούτου οὐκ ἐπέτυχεν· ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,

8 (Καθὼς γέγραπται· Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν,) ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

9 Καὶ Δαβὶδ λέγει· Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς πα-

σε. ἡ δὲν ἐξεύρετε τί λέγει ἡ γραφή, εἰς (τὴν ἱστορίαν τοῦ) Ἠλία; πῶς αὐτὸς συντυχένει εἰς τὸν Θεὸν ἐναντία τοῦ Ἰσραήλ, λέγοντας·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἐσκότωσαν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου ἐχάλασαν· καὶ ἐγὼ ἀπόμεινα μοναχός, καὶ γυρεύουν νὰ πάρουν τὴν ζωήν μου.

4 Ἀλλὰ τί τοῦ λέγει ἡ ἀπόκρισις τοῦ Θεοῦ; ἄφησα διὰ λόγου μου ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρες, ὁποῦ δὲν ἐγονάτισαν εἰς τὴν Βάαλ.

5 Ἔτζι λοιπὸν καὶ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἔμεινε λείψανον κατ' ἐκλογὴν χάριτος.

6 Καὶ ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὴν χάριν, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὰ ἔργα· διατὶ ἀλλέως, ἡ χάρις δὲν εἶναι πλέον χάρις. ἀμὴ ἂν εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα, δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἀλλέως τὸ ἔργον, δὲν εἶναι πλέον ἔργον.

7 Τί λοιπόν; ἐκεῖνο ὁποῦ ζητᾷ ὁ Ἰσραήλ, δὲν τὸ ἐπίτυχεν· ἀμὴ οἱ διαλεγμένοι τὸ ἐπίτυχαν, καὶ οἱ ἐπίλοιποι μάκρα λείπουσιν ἀπ' αὐτό,

8 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἔδωκέν τους ὁ Θεὸς πνεῦμα ξεμωραμοῦ, μάτια νὰ μὴν βλέπουν, καὶ αὐτία νὰ μὴν ἀκοῦν) ἕως τὴν σήμερον ἡμέραν.

9 Καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει· ἂς γένῃ ἡ τράπεζά τους εἰς παγί-

γίδα, καὶ εἰς θήραν, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.

10 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν· καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.

11 Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; Μὴ γένοιτο. ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.

12 Εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου, καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;

13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω·

14 Εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.

15 Εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν, καταλλαγὴ κόσμου· τίς ἡ πρόσληψις, εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

16 Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι.

17 Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς, καὶ

δα, καὶ εἰς βρόχον, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταμοιβήν τους.

10 Ἂς σκοτισθοῦν τὰ μάτιά τους νὰ μὴν βλέπουν· καὶ τὴν ῥάχιν τους καμπούργιαινέ την πάντοτε.

11 Λέγω λοιπόν· μήνα ἔπταισαν, διὰ νὰ πέσουν; μὴ γένοιτο. ἀλλὰ τὸ πέσιμον αὐτωνῶν, ἔγινε σωτηρία εἰς τὰ ἔθνη, νὰ παρακινηθοῦσιν ἐκεῖνοι εἰς ζηλίαν.

12 Καὶ ἐὰν τὸ πέσιμον αὐτωνῶν εἶναι πλοῦτος τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ἐλάττωμά τους εἶναι πλοῦτος τῶν ἐθνῶν, πόσον μᾶλλον τὸ πλήρωμά τους;

13 Διατὶ ἐγὼ λέγω εἰς ἐσᾶς τὰ ἔθνη. εἰς ὅσον εἶμαι ἐγὼ ἀπόστολος ἐθνῶν, τιμῶ τὴν ὑπηρεσίαν μου.

14 Εἴσως καὶ παρακινήσω εἰς ζηλίαν τὴν σάρκα μου, καὶ σώσω μερικοὺς ἀπ' αὐτούς.

15 Διατὶ ἐὰν ἡ ἀποβολή τους εἶναι φιλίωσις τοῦ κόσμου, ποία θέλει εἶσθαι ἡ δεξίωσίς τους, ἢ παρὰ ζωὴ ἡ ἐκ νεκρῶν;

16 Καὶ ἐὰν ἡ ἀπαρχὴ εἶναι ἁγία, καὶ τὸ ζύμωμα εἶναι ἅγιον· καὶ ἐὰν ἡ ῥίζα εἶναι ἁγία, καὶ τὰ κλαδία εἶναι ἅγια.

17 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ κάποια ἀπὸ τὰ κλαδία ἐσυντρίφθηκαν, καὶ ἐσὺ ὤντας ἀγριελαῖα ἐνεκεντρίσθης εἰς τὸν τόπον τους,

συγκοινωνὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς πιότητος τῆς ἐλαίας ἐγένου,

18 Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ.

19 Ἐρεῖς οὖν· Ἐξεκλάσθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγκεντρισθῶ.

20 Καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πίστει ἕστηκας· μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μήπως οὐδὲ σοῦ φείσηται.

22 Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ· ἐπὶ μὲν τοὺς πεσόντας, ἀποτομίαν· ἐπὶ δέ σε, χρηστότητα, ἐὰν ἐπιμείνῃς τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ ἐκκοπήσῃ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι δὲ, ἐὰν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς.

24 Εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου, καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ μᾶλλον, οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν, ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;

25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, τὸ μυστήριον τοῦτο, (ἵνα μὴ ἦτε παρ' ἑαυτοῖς

καὶ ἔγινες συγκοινωνὸς τῆς ῥίζας καὶ τῆς ὑγρότητος τῆς ἐλαίας,

18 Μὴν καυχᾶσαι ἐναντία τῶν κλάδων. καὶ ἐὰν κατακαυχᾶσαι, ἐσὺ δὲν βαστᾶς τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ ἡ ῥίζα βαστᾶ ἐσένα.

19 Θέλεις εἰπεῖ λοιπόν· ἐξεκόπησαν τὰ κλαδία, διὰ νὰ ἐγκεντρισθῶ ἐγώ.

20 Καλᾶ (λέγεις)· διὰ τὴν ἀπιστίαν τους ἐξεκόπησαν, ἀμὴ ἐσὺ στέκεσαι μὲ πίστιν. μὴν κενοδοξᾶς λοιπὸν, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐψήφισε τὰ φυσικὰ κλαδία, μήπως καὶ δὲν ψηφίσῃ οὐδὲ ἐσένα.

22 Ἴδες λοιπὸν καλωσύνην καὶ ἀποτομίαν τοῦ Θεοῦ· εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔπεσαν, ἀποτομίαν, καὶ εἰς ἐσένα, καλωσύνην, ἐὰν σταθῇς εἰς τὴν καλωσύνην· εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐσὺ θέλεις ἀποκοπῇ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι, ἂν δὲν ἀπομείνουν εἰς τὴν ἀπιστίαν, θέλουσι ἐγκεντρισθῇ. διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς πάλιν νὰ τοὺς ἐγκεντρίσῃ.

24 Διατὶ ἐὰν ἐσὺ ἐξεκόπης ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγριελαίαν, καὶ ἐγκεντρίσθης ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν σου εἰς καλὴν ἐλαίαν, πόσῳ μᾶλλον ἐτοῦτοι οἱ φυσικοὶ, θέλουσι ἐγκεντρισθῇ εἰς τὴν ἰδίαν τους ἐλαίαν;

25 Διατὶ ἐγὼ δὲν θέλω, ἀδελφοὶ, νὰ μὴν γνωρίζετε ἐσεῖς τὸ μυστήριον ἐτοῦτο, (διὰ

φρόνιμοι) ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ.

26 Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· Ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυόμενος, καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ.

27 Καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

28 Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον, ἐχθροὶ δι' ὑμᾶς· κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν, ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας.

29 Ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ.

30 Ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς ποτε ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ, νῦν δὲ ἠλεήθητε τῇ τούτων ἀπειθείᾳ.

31 Οὕτω καὶ οὗτοι νῦν ἠπείθησαν τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι.

32 Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν, ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· ὡς

νὰ μὴν εἶσθε φρόνιμοι εἰς τοῦ λόγου σας) ὅτι τυφλάγρα μερικῶς ἔγινεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ἕως ὅπου νὰ ἔμβῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν.

26 Καὶ ἔτζι θέλει σωθῇ ὅλος ὁ Ἰσραὴλ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· θέλει ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Σιὼν ἐκεῖνος ὅπου ἐλευθερώνει, καὶ θέλει ἀποδιώξει ταῖς ἀσεβείαις ἀπὸ τὸν Ἰακώβ.

27 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ διαθήκη ἀπὸ λόγου μου εἰς αὐτοὺς, ὅταν ἀφαιρέσω ταῖς ἁμαρτίαις τους.

28 Ἐκεῖνοι λοιπὸν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον, εἶναι ἐχθροὶ διὰ λόγου σας· ἀμὴ κατὰ τὴν ἐκλογὴν, εἶναι ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας.

29 Διατὶ τὰ χαρίσματα καὶ τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι πράγματα ἀμετανόητα.

30 Καὶ καθὼς καὶ ἐσεῖς ἕνα καιρὸν ἐγενήκετε ἀπειθεῖς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τώρα διὰ τὴν ἀπείθειαν ἐτούτων ἐλεηθήκετε.

31 Ἔτζι καὶ ἐτοῦτοι τώρα ἐγίνηκαν ἀπειθεῖς, διὰ νὰ ἐλεηθοῦσι καὶ αὐτοὶ μὲ τὸ ἔλεος, ὅπου ἐσεῖς ἐλεηθήκετε (ἀπὸ τὸν Θεόν).

32 Διατὶ ὁ Θεὸς ὅλους τοὺς ἔκλεισεν εἰς τὴν ἀπείθειαν, διὰ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ ὅλους.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· κατὰ

ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτῦ, καὶ ἀνεξιχνίαςοι αἱ ὁδοὶ αὐτῦ.

34 Τίς γὰρ ἔγνω νῦν Κυρίυ; ἢ τίς σύμβυλΘ· αὐτῦ ἐγένετο;

35 Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;

36 Ὅτι ἐξ αὐτῦ, καὶ δι' αὐτῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὺς αἰῶνας. ἀμήν.

πολλὰ ἀνεξέταςαις εἶναι ἡ κρίσαις τυ, καὶ ἀκατανόηταις ἡ ςράταις τυ.

34 Διατὶ ποῖΘ· ἐγνώρισε τὸν νῦν τοῦ Θεῦ; ἢ ποῖΘ· ἔγινε σύμβυλός τυ;

35 Ἢ τίς τῦ ἔδωκε πρῶτΘ·, καὶ νὰ τοῦ ἀνταποδοθῇ;

36 Ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὸν, καὶ διὰ μέσυ τυ, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΠΑρακαλῶ ὖν ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεῦ, παραςῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν·

2 Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τύτῳ· ἀλλὰ μεταμορφῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεςον καὶ τέλειον.

3 Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι, παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν· ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἑκάςῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίςεως.

4 Καθάπερ γὰρ ἐν ἑνὶ σώματι μέλη πολλὰ ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη

ΠΑρακαλῶ σας λοιπὸν, ἀδελφοὶ, διὰ τὺς οἰκτιρμὺς τοῦ Θεῦ, νὰ παραςήσετε τὰ σώματά σας θυσίαν ζωντανὴν, ἁγίαν, εὐάρεςον εἰς τὸν Θεὸν, τὴν λογικήν σας λατρείαν.

2 Καὶ μὴν σχηματίζεσθε ὁμοίως μὲ τὸν αἰῶνα τῦτον· ἀλλὰ μεταμορφωθῆτε, εἰς τὴν ξανακαινούργωσιν τοῦ νοός σας, διὰ νὰ δοκιμάζετε τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεςον καὶ τέλειον.

3 Διατὶ ἐγὼ λέγω διὰ τῆς χάριτΘ· ὁπῦ μῦ ἐδόθη, κάθε ἕνας ὁπῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν φρονῇ τίποτες περισσότερον ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὁπῦ πρέπει νὰ φρονῇ· ἀλλὰ νὰ φρονῇ σωφρόνως καθ' ἕνας, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ ἐμέτρησε μέτρον πίςεως.

4 Διατὶ καθὼς εἰς ἕνα κορμὶ ἔχομεν πολλὰ μέλη, καὶ ὅλα

πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν·

5 Οὕτως οἱ πολλοὶ ἓν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθ' εἷς, ἀλλήλων μέλη.

6 Ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως·

7 Εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ· εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ·

8 Εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει· ὁ μεταδιδοὺς, ἐν ἁπλότητι· ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ· ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.

9 Ἡ ἀγάπη, ἀνυπόκριτος. Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ.

10 Τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι. Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι.

11 Τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί. Τῷ πνεύματι ζέοντες. Τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες.

12 Τῇ ἐλπίδι χαίροντες. Τῇ θλίψει ὑπομένοντες. Τῇ προσ-

τὰ μέλη δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν πρᾶξιν·

5 Ἔτζι οἱ πολλοὶ εἴμεσθε ἕνα κορμὶ εἰς τὸν Χριστόν· καὶ καθ' ἕνας εἴμεσθε μέλη, ἕνας τοῦ ἄλλου.

6 Καὶ ἔστοντας νὰ ἔχωμεν διάφορα χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν ὁποῦ μᾶς ἐδόθη, κἂν τε ἔχομεν προφητείαν, νὰ προφητεύωμεν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως·

7 Κἂν τε ἔχομεν διακονίαν, νὰ διακονοῦμεν· κἂν τε τὶς εἶναι διδάσκαλος, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν·

8 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ παρηγορᾷ, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν παρηγορίαν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μεταδίδῃ, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἁπλότητα· καὶ ὁ προεστὼς, νὰ κυβερνᾷ μὲ σπουδήν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει ἔλεος, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἱλαρότητα.

9 Ἡ ἀγάπη νὰ μὴν εἶναι πλαστή. νὰ σιχαίνεσθε τὸ πονηρόν. νὰ σμίγετε εἰς τὸ ἀγαθόν.

10 Νὰ ἀγαπᾶτε ἀπὸ καρδίαν ἕνας τὸν ἄλλον, ὡσὰν ἀδελφοί. εἰς τὴν τιμὴν νὰ προπέρνετε ἕνας τὸν ἄλλον.

11 Εἰς τὴν σπουδὴν νὰ μὴν εἶσθε ὀκνηροί. θερμοὶ εἰς τὸ πνεῦμα. νὰ δουλεύετε τῷ Κυρίῳ.

12 Μὲ ἐλπίδα νὰ χαίρεσθε. εἰς τοὺς πειρασμοὺς νὰ ὑπομένε-

ευχῇ προσκαρτερῦντες.

13 Ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνῦντες. Τὴν φιλοξενίαν διώκοντες.

14 Εὐλογεῖτε τὺς διώκοντας ὑμᾶς· εὐλογεῖτε, καὶ μὴ καταρᾶσθε.

15 Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.

16 Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλυς φρονῦντες. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι. Μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ᾽ ἑαυτοῖς.

17 Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακῦ ἀποδιδόντες· Προνοῦμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.

18 Εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.

19 Μὴ ἑαυτὺς ἐκδικῦντες, ἀγαπητοί· ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· Ἐμοὶ ἐκδίκησις· ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν ὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρός συ, ψώμιζε αὐτόν· ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. τῦτο γὰρ ποιῶν, ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ.

τε. εἰς τὴν προσευχὴν νὰ προσκαρτερῆτε.

13 Εἰς ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων νὰ μεταδίδετε. τὴν φιλοξενίαν νὰ γυρεύετε.

14 Εὐλογᾶτε ἐκείνυς ὁπῦ σᾶς καταστρέχυν· νὰ τὺς εὐλογῆτε λέγω, καὶ νὰ μὴν τὺς καταρᾶσθε.

15 Νὰ χαίρεσθε μὲ ἐκείνυς ὁπῦ χαίρυνται. καὶ νὰ κλαίετε μὲ ἐκείνυς ὁπῦ κλαίυσι.

16 Νὰ ἔχετε μίαν γνώμην ἀνάμεσά σας. νὰ μὴν ὑψηλοφρονῆτε, ἀλλὰ νὰ ἀκολυθᾶτε εἰς τὰ ταπεινά. μὴ γίνεσθε φρόνιμοι σιμὰ εἰς τοῦ λόγυ σας.

17 Νὰ μὴν ἀντ᾽ ἀποδίδετε εἰς κανένα, κακὸν ἀντὶ κακῦ· νὰ προμηθεύεσθε ἐκεῖνα ὁπῦ εἶναι καλὰ ὀμπροστὰ εἰς ὅλυς τὺς ἀνθρώπυς.

18 Ἂν εἶναι δυνατὸν, ὅσον εἶναι εἰς τὴν δύναμίν σας, νὰ εἰρηνεύετε μὲ ὅλυς τὺς ἀνθρώπυς.

19 Νὰ μὴν ξεκδικιώνετε τοῦ λόγυ σας, ἀγαπητοί· ἀλλὰ νὰ δίδετε τόπον τῆς ὀργῆς· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· ἐδική μυ εἶναι ἡ ἐκδίκησις· ἐγὼ θέλω ἀνταποδώσει, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν πεινᾷ λοιπὸν ὁ ἐχθρός συ, θρέφε τον· καὶ ἐὰν διψᾷ, πότιζέ τον. διατὶ κάμνοντας ἐτῦτο θέλεις σωρεύσει εἰς τὸ κεφάλι τυ κάρβυνα ἀναμμένα.

21 Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ· ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.

21 Μὴν νικᾶσαι ἀπὸ τὸ κακὸν, ἀλλὰ μὲ τὴν καλωσύνην νίκα τὸ κακόν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΠΑ͂σα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. οὐ γάρ ἐστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν.

ΚΑ'θε ψυχὴ ἂς ὑποτάσσεται εἰς ταῖς ἐξουσίαις, ὁποῦ ὑπερέχουν. διατὶ δὲν εἶναι ἐξουσία (ἀπ' ἀλλοῦ), παρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ ἡ ἐξουσίαις ὁποῦ εἶναι, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τάξιν βαλμέναις.

2 Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες, ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται.

2 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐναντιεῖται τῆς ἐξουσίας, ἐναντιεῖται εἰς τὴν τάξιν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐναντιοῦνται, θέλουσι πάρει κρῖμα εἰς τοῦ λόγου τους.

3 Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει. καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς.

3 Διατὶ οἱ ἄρχοντες δὲν εἶναι αἰτία φόβου εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ εἶναι φόβος ἐκεινῶν ὁποῦ κάμνουν τὰ κακά. καὶ θέλεις νὰ μὴν φοβᾶσαι τὴν ἐξουσίαν; κάμε τὸ καλόν· καὶ θέλεις ἔχει ἔπαινον ἀπ' αὐτήν.

4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἔκδικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι.

4 Διατὶ (ὁ ἄρχων) εἶναι ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ εἰς ἐσένα διὰ τὸ καλόν σου. ἀμὴ ἂν κάμνῃς τὸ κακὸν, φοβοῦ· ἐπειδὴ δὲν σηκώνει τὸ σπαθὶ εὔκαιρα. διατὶ εἶναι ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ, ἐκδικητὴς μὲ ὀργὴν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ κάμνει τὸ κακόν.

5 Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι, οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

5 Διὰ τοῦτο ἀνάγκη εἶναι νὰ ὑποτάσσεσθε, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

6 Διὰ τῦτο γὰρ καὶ φόρυς τελεῖτε· λειτυργοὶ γὰρ Θεῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τῦτο προσκαρτερῦντες.

7 Ἀπόδοτε ὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ τέλος· τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον· τῷ τὴν τιμὴν, τὴν τιμήν.

8 Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾷν ἀλλήλυς· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νόμον πεπλήρωκε.

9 Τὸ γάρ· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ φονεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις· Οὐκ ἐπιθυμήσεις· καὶ εἴτις ἑτέρα ἐντολὴ, ἐν τύτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον συ ὡς ἑαυτόν.

10 Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται. πλήρωμα ὖν νόμυ ἡ ἀγάπη.

11 Καὶ τῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνυ ἐγερθῆναι. νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ

6 Διατὶ διὰ τῦτο πληρώνετε καὶ δοσίματα· διατὶ ἐκεῖνοι εἶναι ὑπηρέται τοῦ Θεῦ, καὶ εἰς αὐτὸ τῦτο τὸ ἔργον ἐπιμένυσι.

7 Δότε λοιπὸν εἰς ὅλυς, ἐκεῖνα ὁπῦ χρεωστεῖτε· εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ χρεωστεῖτε τὸ δόσιμον, ἀπόδοτε τὸ δόσιμον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ χρεωστεῖτε τὸ κυμέρκι, δότε τυ τὸ κυμέρκι· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ χρεωστεῖτε τὸν φόβον, δότε τυ τὸν φόβον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ χρεωστεῖτε τιμὴν, ἀπόδοτε τὴν τιμήν.

8 Καὶ μὴν χρεωστᾶτε τινὸς τίποτες, παρὰ τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· διατὶ ἐκεῖνος ὁπῦ ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον, ἐτελείωσε τὸν νόμον.

9 Διατὶ τὸ, μὴν μοιχεύσεις, μὴν φονεύσεις, μὴν κλέψεις, μὴν ψευδομαρτυρήσεις, μὴν ἐπιθυμήσεις, καὶ ὅποια ἄλλη ἐντολὴ καὶ ἂν εἶναι, εἰς τῦτον τὸν λόγον ἀνακεφαλαιῦται, εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾶς τὸν γείτονά συ, ὡσὰν τοῦ λόγυ συ.

10 Ἡ ἀγάπη τοῦ γείτονος κακὸν δὲν κάμνει. πλήρωμα λοιπὸν τοῦ νόμυ εἶναι ἡ ἀγάπη.

11 Ἐξαιρέτως, ἐξεύροντες τὸν καιρὸν, ὅτι ὡραμάνη ὥρα εἶναι νὰ ἐξυπνίσωμεν· διατὶ τῶρα εἶναι κοντήτερά μας ἡ σωτηρία, παρὰ ὅταν ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νύκτα ἐπέρασε, καὶ ἡ

ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

ἡμέρα ἐσίμωσεν· ἂς ῥίξωμεν ἀπὸ λόγου μας λοιπὸν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἂς ἐνδυθοῦμεν τὰ ἄρματα τοῦ φωτός.

13 Ὡς ἐν ἡμέρᾳ, εὐσχημόνως περιπατήσωμεν· μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ·

13 Ἂς περιπατήσωμεν εὔτακτα, ὡσὰν ὁποῦ εἴμασθεν εἰς τὴν ἡμέραν, ὄχι εἰς πολυφαγίαις καὶ μέθαις, ὄχι εἰς σμίξαις καὶ ἀκολασίαις, ὄχι εἰς φιλονεικίαν καὶ φθόνον.

14 Ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας.

14 Ἀλλ' ἐνδυθῆτε τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ μὴν φροντίζετε διὰ τὴν σάρκα, νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις της.

Κεφ. ιδ'. 14.

ΤΟ`Ν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει, προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν.

ΚΑΙ` ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὴν πίστιν, δέχεσθέ τον εἰς τοῦ λόγου σας, ὄχι εἰς φιλονεικίαις ζητημάτων.

2 Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει.

2 Ἕνας πιστεύει ὅτι εἶναι ἐξουσία, νὰ φάγῃ ἀπὸ ὅλα, ἀμὴ ἄλλος, ὁποῦ ἀσθενεῖ (εἰς τὴν πίστιν) τρώγει λάχανα.

3 Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο.

3 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει, ἂς μὴν καταφρονεῖ ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν τρώγει· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τρώγει, ἂς μὴν κατακρίνει ἐκεῖνον ὁποῦ τρώγει· διατὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τοῦ λόγου του.

4 Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει. σταθήσεται

4 Ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις ἀλλουνοῦ δουλευτήν; εἰς τὸν ἰδικόν του αὐθέντην στέκει ἢ πέφτει, ὅμως θέλει σταθῇ. διατὶ

δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ τὸν στήσῃ.

5 Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω.

5 Καὶ ἕνας μὲν κρίνει νὰ εἶναι τιμιώτερη ἡ μία ἡμέρα, παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν· καὶ ἄλλος τιμᾶ μιᾶς λογῆς πᾶσαν ἡμέραν. Κάθε ἕνας ἂς μανθάνει διὰ νὰ εἶναι πληροφορημένος εἰς τὸν νοῦν του (ἂν καλὰ κάμνῃ).

6 Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ. ὁ ἐσθίων, Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ. καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ.

6 Ἐκεῖνος ὁποῦ φροντίζει τὴν ἡμέραν, φροντίζει διὰ τὸν Κύριον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν φροντίζει τὴν ἡμέραν, δὲν φροντίζει διὰ τὸν Κύριον. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει, τρώγει διὰ τὸν Κύριον, διατὶ εὐχαριστᾶ τὸν Θεόν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τρώγει, διὰ τὸν Κύριον δὲν τρώγει καὶ αὐτὸς, καὶ εὐχαριστᾶ τὸν Θεόν.

7 Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ, καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει.

7 Διατὶ οὐδὲ κανένας ἀπὸ ἐμᾶς ζῇ εἰς τοῦ λόγου του, καὶ οὐδὲ κανένας ἀποθαίνει εἰς τοῦ λόγου του.

8 Ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν· ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν.

8 Διατὶ ἐάν τε ζῶμεν, εἰς τὸν Κύριον ζῶμεν· καὶ ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, εἰς τὸν Κύριον ἀποθνήσκομεν. κἂν λοιπὸν ζῶμεν, κἂν ἀποθάνωμεν, τοῦ Κυρίου εἴμεσθε.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνέζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν καὶ ἀνεστάθη καὶ ἀνέζησε, διὰ νὰ κυριεύσῃ καὶ νεκροὺς καὶ ζωντανούς.

10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί ἐξουθε-

10 Καὶ ἐσὺ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί κατα-

νεῖς τὸν ἀδελφόν σε; πάντες γὰρ παραςησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριςȣ̃.

11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος· ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

12 Ἄρα οὖν ἕκαςος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλȣς κρίνωμεν· ἀλλὰ τȣ̃το κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον.

14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησȣ̃, ὅτι ȣ̉δὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.

15 Εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σε λυπεῖται, οὐκ ἔτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρώματί σε ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ ȣ̔ Χριςὸς ἀπέθανε.

16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.

17 Οὐ γάρ ἐςιν ἡ βασιλεία

φρονεῖς τὸν ἀδελφόν σε; διατὶ ὅλοι μέλλομεν νὰ παραςαθȣ̃μεν εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριςοῦ.

11 Διατὶ εἶναι γραμμένον· ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος, ὅτι κάθε γόνατον θέλει γονατίσει εἰς ἐμένα, καὶ κάθε γλῶσσα θέλει ἐξομολογηθῆ εἰς τὸν Θεόν.

12 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπὸ ἐμᾶς θέλει δώσει λογαριασμὸν εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγȣ τȣ.

13 Πλέον λοιπὸν μὴν κρίνωμεν ἕνας τὸν ἄλλον· ἀλλὰ περισσότερον τȣ̃το νὰ κρίνετε, τὸ νὰ μὴν δίδετε πρόσκομμα εἰς τὸν ἀδελφὸν, ἢ σκάνδαλον.

14 Ἰξεύρω καὶ πιςεύω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀκάθαρτον εἰς τοῦ λόγȣ τȣ· ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ τὸ λογιάζει νὰ εἶναι τίποτες ἀκάθαρτον, εἰς ἐκεῖνον εἶναι ἀκάθαρτον τȣ̃το.

15 Ἀμὴ ἐὰν κάμῃς νὰ λυπῆται ὁ ἀδελφός σε διὰ τὸ φαγί σε, δὲν περιπατεῖς πλέον κατὰ ἀγάπην· μὴν χαλνᾷς μὲ τὸ φαγί σε ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριςὸς ἀπέθανε.

16 Ἂς μὴν βλασφημεῖται λοιπὸν τὸ καλόν σας.

17 Διατὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ̃

τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. πάντα μὲν καθαρά· ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις· κατὰ σαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως. πᾶν δὲ

δὲν εἶναι φαγὶ καὶ ποτὸν, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ εἰς πνεῦμα ἅγιον.

18 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δουλεύει μὲ ἐτοῦτα τὸν Χριστὸν, εἶναι ἀρεστὸς πολλὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶναι δόκιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

19 Ἐμεῖς λοιπὸν ἂς κυνηγοῦμεν τὰ πράγματα τῆς εἰρήνης, καὶ τὰ πράγματα τῆς οἰκοδομῆς· ὁ καθ' ἕνας τὴν οἰκοδομὴν τὴν ἀναμεταξύ μας.

20 Μὴ καταχαλᾷς διὰ τὸ φαγητὸν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. ὅλα μὲν εἶναι καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ τρώγῃ μὲ σκάνδαλον.

21 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ μὴν φάγῃς κρέας, μὴ δὲ νὰ πίῃς κρασὶ, μὴ δὲ νὰ κάμῃς τίποτες, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφός σου σκοντάπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις; ἔχε την εἰς τοῦ λόγου σου ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν. καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν κατακρίνει τοῦ λόγου του εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ δοκιμάζει (νὰ κάμῃ).

23 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀμφιβάλει, ἐὰν φάγῃ, εἶναι κατακεκριμένος, ὅτι δὲν τρώγει μὲ πίστιν· καὶ κάθε πρᾶγμα ὁ-

ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν.

τοῦ δὲν εἶναι ἀπὸ πίστιν, εἶναι ἁμαρτία.

Κεφ. ιέ. 15.

Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

2 Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν.

3 Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται· Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

4 Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη· ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν, τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

5 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζετε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς

ΚΑΙ χρεωστοῦμεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ νὰ σηκώνωμεν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, καὶ νὰ μὴν ἀρέσκωμεν τοῦ λόγου μας.

2 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπ' ἐμᾶς ἂς ἀρέσει τοῦ γειτόνου του εἰς τὸ καλὸν, διὰ οἰκοδομήν.

3 Διατὶ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἄρεσε τοῦ λόγου του, ἀλλὰ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον, οἱ ὀνειδισμοὶ ἐκείνων ὁποῦ σε ὀνειδίζουν, ἔπεσαν ἀπάνω εἰς ἐμένα·

4 Διατὶ ὅσα ἐγράφηκαν πρότερα, ἐγράφηκαν διὰ ἐδικήν μας διδασκαλίαν· διὰ νὰ ἔχωμεν ἐλπίδα, διὰ μέσου τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας τῶν γραφῶν.

5 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως, νὰ σᾶς δώσῃ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ ἀνάμεσά σας, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 Διὰ νὰ δοξάζετε ὁμοψύχως καὶ μὲ ἕνα στόμα τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Διὰ τοῦτο δέχεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ὁ Χρι-

προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

8 Λέγω δὲ Ἰησοῦν Χριστὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων·

9 Τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν· καθὼς γέγραπται· Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ πάλιν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί·

12 Καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· Ἔσται ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.

13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, ἐν δυνάμει Πνεύματος ἁγίου.

14 Πέπεισμαι δέ, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης

στὸς μᾶς ἐδέχθηκεν εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἔγινε διάκονος τῆς περιτομῆς, διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ τάξίματα τῶν πατέρων·

9 Καὶ τὰ ἔθνη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ἔλεός του, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· διὰ τοῦτο θέλω σὲ ὁμολογήσει εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλω ψάλλει τὸ ὄνομά σου.

10 Καὶ πάλιν λέγει· χαρῆτε ἔθνη μὲ τὸν λαόν του.

11 Καὶ πάλιν· δοξάσατε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν ὅλοι οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν ὁ Ἡσαΐας λέγει· θέλει εἶσθαι ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σηκωθῇ, θέλει νὰ αὐθεντεύῃ τὰ ἔθνη· καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἐλπίσει εἰς αὐτόν.

13 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἐλπίδος ἄμποτε νὰ σᾶς πληρώσῃ κάθε χαρὰν καὶ εἰρήνην διὰ μέσου τῆς πίστεως, εἰς τὸ νὰ περισσεύετε ἐσεῖς εἰς τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

14 Καὶ πιστεύω, ἀδελφοί μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς διὰ λόγου σας, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς εἶσθε γεμάτοι καλωσύνην,

γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.

γιμάτοι κάθε λογῆς γνῶσιν, καὶ δύνεσθε νὰ νουθετᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

15 Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,

15 Καὶ ἔγραψά σας ὀλίγον τολμηρότερον, ἀδελφοί μου, ὡς ἀναθυμίζωντάς σας, διὰ τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεόν,

16 Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

16 Εἰς τὸ νὰ εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ ἱερουργῶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γένῃ ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς Θεόν.

17 Ἔχω λοιπὸν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ.

18 Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν, λόγῳ καὶ ἔργῳ,

18 Διατὶ δὲν θέλω ἀποκοτήσει νὰ εἰπῶ τίποτες ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ὁ Χριστὸς διὰ μέσου μου, εἰς τὸ νὰ ὑπακούσουν τὰ ἔθνη μὲ λόγον καὶ ἔργον,

19 Ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει πνεύματος Θεοῦ· ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

19 Μὲ δύναμιν σημείων καὶ τεράτων, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ· εἰς τόσον ὁποῦ νὰ ἐγέμισα ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τριγύρου ἕως τοὺς Ἰλλυρικοὺς, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

20 Οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστὸς, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ·

20 Καὶ ἔτζι ἐγὼ σπουδάζωντας μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ εὐαγγελίζω, ὄχι ἐκεῖ ὁποῦ ὠνομάσθη ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ μὴν οἰκοδομῶ ἀπάνω εἰς ἀλλουνοῦ θεμέλιον·

21 Ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται·

21 Ἀλλὰ, καθὼς ἐγράφη·

Οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἳ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι.

22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

23 Νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν·

24 Ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς. ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς, καὶ ὑφ᾽ ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ.

25 Νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, διακονῶν τοῖς ἁγίοις.

26 Εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

27 Εὐδόκησαν γὰρ, καὶ ὀφειλέται αὐτῶν εἰσιν. εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.

28 Τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν

εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἀνεφέρθη περὶ τοῦ Θεοῦ, θέλουσιν εἰδῆ· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν ἄκουσαν, θέλουσιν γροικήσει.

22 Διὰ τοῦτο ἐμποδιζόμουν ταῖς περισσότεραις φοραῖς, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

23 Ἀλλὰ τώρα μὴ ἔχωντας πλέον εἰς τὰ κλίματα τοῦτα τόπον, καὶ ἔχωντας ἀγάπην, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους,

24 Ὅταν πηγαίνω εἰς τὴν Ἰσπανίαν, θέλω ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς. διατὶ ἐλπίζω περνῶντας ἀπ᾽ αὐτοῦ νὰ σᾶς εἰδῶ, καὶ ἀποτισᾶς νὰ ξεπροβοδηθῶ ἐκεῖ ἀνίσως καὶ χορτάσω ἀπὸ λόγου σας εἰς κάποιον τρόπον.

25 Ἀμὴ τώρα πηγαίνω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὑπηρετῶντας τοὺς ἁγίους.

26 Διατὶ ἠθέλησαν ἡ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα νὰ κάμουσιν κάποιαν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

27 Διατὶ τοὺς ἄρεσεν ἐτοῦτο, μὲ τὸ νὰ εἶναι χρεώσταις των. διατὶ ἐπειδὴ τὰ ἔθνη ἐκοινώνησαν εἰς τὰ πνευματικά τους, χρεωστοῦσι νὰ τοὺς ὑπηρετήσουσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ σαρκικά.

28 Ἐτοῦτο λοιπὸν τελειώνωντας, καὶ βουλώνωντας εἰς

καρπὸν τοῦτον, ἀπελεύσομαι δι' ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν.

αὐτοὺς τὸν καρπὸν τοῦτον, θέλω πάγει διὰ μέσου σας εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

29 Οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς, ἐν πληρώματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι.

29 Καὶ ἐξεύρω ὅτι ἐρχόμενος εἰς ἐσᾶς, θέλω ἔλθη μὲ πλήρωμα εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ πνεύματος συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν·

30 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, διὰ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πνεύματος, νὰ συναγωνισθῆτε καὶ ἐσεῖς μετ' ἐμένα εἰς ταῖς προσευχαῖς διὰ λόγου μου εἰς τὸν Θεόν·

31 Ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ· καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἡ εἰς Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις·

31 Διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπειθεῖς εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ διὰ νὰ γένῃ ἡ ὑπηρεσία μου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς ἁγίους·

32 Ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ συναναπαύσωμαι ὑμῖν.

32 Διὰ νὰ ἔλθω μὲ χαρὰν εἰς ἐσᾶς μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ μετὰ σᾶς.

33 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν. ἀμήν.

33 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας· Ἀμήν.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

ΣΥνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς·

ΚΑὶ σᾶς συστήνω τὴν Φοίβην τὴν ἀδελφήν μας, ἡ ὁποῖα εἶναι διακόνισσα τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς Κεγχρεαῖς·

2 Ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων, καὶ παραστῆτε αὐτῇ ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρῄζῃ πράγματι· καὶ γὰρ αὕτη

2 Διὰ νὰ τὴν δεχθῆτε ἐν Κυρίῳ καθὼς πρέπει τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ τὴν παρασταθῆτε εἰς ὅ,τι πρᾶγμα χρειασθῇ ἀπὸ

προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ.

3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

4 (Οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν· οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν.)

5 Καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Ἀσπάσασθε Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητόν μου, ὅς ἐστιν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς Χριστόν.

6 Ἀσπάσασθε Μαριάμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς.

7 Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ συναιχμαλώτους μου· οἵτινές εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἳ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγόνασιν ἐν Χριστῷ.

8 Ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.

9 Ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριστῷ, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μου.

10 Ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ· Ἀσπά-

λόγου σας· διατὶ καὶ αὐτὴ ἐπαραστάθη πολλοὺς, καὶ αὐτὸν ἐμένα.

3 Χαιρετήσετε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν τοὺς συμβοηθούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

4 Οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν ζωήν μου ἔβαλαν τὸν λαιμόν τους· τοὺς ὁποίους ὄχι ἐγὼ μοναχὸς τοὺς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ ὅλαις ἡ ἐκκλησίαις τῶν ἐθνῶν.

5 Καὶ χαιρετήσετε καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτί τους. χαιρετήσετε τὸν Ἐπαινετὸν τὸν ἀγαπημένον μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὸν Χριστόν.

6 Χαιρετήσετε τὴν Μαριάμ, ἡ ὁποία πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἐμᾶς.

7 Χαιρετήσετε τὸν Ἀνδρόνικον καὶ τὴν Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ συναιχμαλώτους μου· οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐξαίρετοι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ προτίτεροί μου εἰς τὸν Χριστόν.

8 Χαιρετήσετε τὸν Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.

9 Χαιρετήσετε τὸν Οὐρβανὸν τὸν συνεργόν μας εἰς Χριστὸν, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπημένον μου.

10 Χαιρετήσετε τὸν Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον εἰς τὸν Χριστόν.

σασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου.

11 Ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῆ μου. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ.

12 Ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ.

13 Ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν, Ἑρμῆν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς.

15 Ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπᾶν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους.

16 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα

χαιρετήσετε ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀριστόβουλον.

11 Χαιρετήσετε τὸν Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῆ μου. χαιρετήσετε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἰδικοὺς τοῦ Ναρκίσου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Κύριον.

12 Χαιρετήσετε τὴν Τρύφαιναν καὶ τὴν Τρυφῶσαν, ὁποῦ κοπιάζουν διὰ τὸν Κύριον. χαιρετήσετε τὴν Περσίδα, τὴν ἀγαπητήν, ἡ ὁποία πολλὰ ἐκοπίασεν διὰ τὸν Κύριον.

13 Χαιρετήσετε τὸν Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτουνοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Χαιρετήσετε τὸν Ἀσύγκριτον, τὸν Φλέγοντα, τὸν Ἑρμᾶν, τὸν Πατρόβαν, τὸν Ἑρμῆν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετ' αὐτούς.

15 Χαιρετήσετε τὸν Φιλόλογον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τὸν Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφήν του, καὶ τὸν Ὀλυμπᾶν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετ' αὐτούς.

16 Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον. σᾶς χαιρετοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, νὰ στοχάζεσθε ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν ταῖς διχοστασίαις καὶ τὰ σκάνδα-

παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε, ποιοῦντας· καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν.

18 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ· καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

19 Ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. Χαίρω οὖν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθὸν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ.

23 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

λα, ἔξω ἀπὸ τὴν διδαχὴν ὁποῦ ἐμάθετε· καὶ φεύγετε ἀπ' αὐτούς.

18 Διατὶ οἱ τοιοῦτοι δὲν δουλεύουσι τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀλλὰ τὴν κοιλίαν τους· καὶ μὲ καλὰ λόγια καὶ εὐλογίαν ἐξαπατοῦσι ταῖς καρδίαις τῶν ἀκάκων.

19 Διατὶ ἡ ὑπακοὴ ἡ ἐδική σας ἔφθασεν εἰς ὅλους, χαίρομαι λοιπὸν εἰς ἐσᾶς· καὶ θέλω καὶ ἐσᾶς νὰ εἶσθε σοφοὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἁπλοῖ εἰς τὸ κακόν.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλει συντρίψει τὸν Σατανᾶν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά σας τὸ γληγορώτερον. ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγου σας· Ἀμήν.

21 Σᾶς χαιρετοῦσιν ὁ Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Σᾶς χαιρετῶ ἐν Κυρίῳ ἐγὼ ὁ Τέρτιος ὁποῦ ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν.

23 Χαιρετᾷ σας ὁ Γάϊος ὁ ξενοδόχος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. χαιρετᾷ σας Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

25 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου·

26 Φανερωθέντος δὲ νῦν διά τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος·

27 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† Πρὸς Ῥωμαίους ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθου διὰ Φοίβης τῆς διακόνου τῆς ἐν Κεγχρεαῖς ἐκκλησίας.

24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας· Ἀμήν.

25 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύναται νὰ σᾶς βεβαιώσῃ κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν φανέρωσιν τοῦ μυστηρίου ὁποῦ ἐσιωπήθη ἀπὸ χρόνους αἰωνίους·

26 Καὶ τώρα ἐφανερώθη διὰ μέσου τῶν προφητικῶν γραφῶν, κατὰ πρόσταξιν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς πίστεως, καὶ ὁποῦ ἐγνωρίσθη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

27 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν ἂς εἶναι δόξα διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ῥωμαίους ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθου διὰ Φοίβης τῆς διακόνου τῆς εἰς Κεγχρεαῖς ἐκκλησίας.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ΄ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ΄Σ ΚΟΡΙΝΘΙ΄ΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ΄ ΠΡΩ΄ΤΗ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός·

2 Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν παντὶ τόπῳ αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

5 Ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντὶ λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει.

6 Καθὼς τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη ἐν ὑμῖν·

7 Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδεχο-

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καλεσμένος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός,

2 Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, εἰς τοὺς ἡγιασμένους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καλεσμένους ἁγίους, μὲ ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς κάθε τόπον ἰδικόν τους καὶ ἰδικόν μας.

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Ἐγὼ πάντοτε εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου διὰ λόγου σας, διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ σᾶς ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

5 Ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἐγινήκετε πλούσιοι εἰς αὐτόν, εἰς κάθε λόγον καὶ εἰς κάθε γνῶσιν.

6 Καθὼς ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη εἰς ἐσᾶς·

7 Τόσον ὁποῦ νὰ μὴν εἶσθε ἐσεῖς ἐστερημένοι ἀπὸ κανένα

μένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

χάρισμα, ἀναμένοντες τὴν φανέρωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Ὃς καὶ βεβαιώσει ὑμᾶς ἕως τέλους ἀνεγκλήτους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Ὁ ὁποῖος καὶ θέλει σᾶς βεβαιώσει ἕως τὸ τέλος νὰ εἶσθε χωρὶς κατηγορίαν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Πιστὸς ὁ Θεὸς, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν.

9 Πιστὸς εἶναι ὁ Θεὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκαλέσθητε εἰς τὴν ἕνωσιν τοῦ υἱοῦ του Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

10 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ.

10 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοὶ, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ λέγετε ὅλοι τὸ αὐτὸ, καὶ νὰ μὴν εἶναι εἰς ἐσᾶς διχοστασίαις, ἀλλὰ νὰ εἶσθε τελείως ἑνωμένοι εἰς τὸν αὐτὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην.

11 Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι.

11 Διατὶ διὰ λόγου σας, ἀδελφοί μου, ἐφανερώθη εἰς ἐμένα ἀπὸ τοὺς (ἀνθρώπους) τῆς Χλόης, ὅτι εἶναι φιλονεικίαις ἀνάμεσά σας.

12 Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλὼ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ.

12 Καὶ λέγω ἐτοῦτο, ὅτι καθὲ ἕνας ἀπὸ σᾶς λέγει· ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου, καὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλῶ, καὶ ἐγὼ τοῦ Κηφᾶ, καὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ.

13 Μεμέρισται ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν, ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;

13 Μήνα ἐμοιράσθη ὁ Χριστός; μήνα ὁ Παῦλος ἐσταυρώθη διὰ λόγου σας; ἢ μήνα εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;

14 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα, εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον·

14 Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, ὅτι κανένα ἀπ' ἐσᾶς δὲν ἐβάπτισα, παρὰ τὸν Κρίσπον καὶ τὸν Γάϊον·

15 Ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.

16 Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.

17 Οὐ γάρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι· οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

18 Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι.

19 Γέγραπται γάρ· Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω.

20 Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεύς; Ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

21 Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας.

22 Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν·

23 Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν

15 Διὰ νὰ μὴν εἰπῇ τινάς, ὅτι εἰς τὸ ὄνομά μου τὸν ἐβάπτισα.

16 Καὶ ἐβάπτισα καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Στεφανᾶ· δὲν ἠξεύρω λοιπὸν ἐὰν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον.

17 Διατὶ ὁ Χριστὸς δὲν μὲ ἔστειλε νὰ βαπτίζω, ἀλλὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, ὄχι μὲ σοφίαν λόγου, διὰ νὰ μὴν ματαιωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

18 Διατὶ ὁ λόγος λοιπὸν περὶ τοῦ σταυροῦ, σιμὰ εἰς τοὺς ἀπολεσμένους, εἶναι μωρία; ἀμὴ εἰς ἐμᾶς τοὺς σωζομένους, εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ.

19 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Θέλω χαλάσει τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ θέλω ἀφανίσει τὴν φρόνησιν τῶν φρονίμων.

20 Ποῦ εἶναι κανένας σοφός; ποῦ εἶναι γραμματεύς; ποῦ εἶναι συζητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; δὲν ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου ἐτούτου;

21 Διατὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε διὰ μέσου τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, νὰ σώσῃ μὲ τὴν μωρίαν τοῦ κηρύγματος, ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουν.

22 Ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σημεῖον γυρεύουσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι·

23 Ἀμὴ ἡμεῖς κηρύττομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδα-

σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν·

24 Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰυδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριςὸν Θεῦ δύναμιν καὶ Θεῦ σοφίαν.

25 Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐςί· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐςί.

26 Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι ὐ πολλοὶ σοφοί κατὰ σάρκα, ὐ πολλοὶ δυνατοί, ὐ πολλοὶ εὐγενεῖς·

27 Ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμυ ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τὺς σοφὺς καταισχύνῃ· καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμυ ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμυ καὶ τὰ ἐξυθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ.

29 Ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτῦ.

30 Ἐξ αὐτῦ δὲ ὑμεῖς ἐςε ἐν Χριςῷ Ἰησῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις·

λοί, καὶ εἰς τὺς Ἕλληνας μωρία·

24 Ἀλλὰ εἰς τὺς καλεσμένυς Ἰυδαίυς τε καὶ Ἕλληνας, ὁ Χριςὸς ὁπῦ κηρύττομεν, εἶναι Θεῦ δύναμις καὶ Θεῦ σοφία.

25 Διατὶ τὸ μωρὸν τῦ Θεῦ εἶναι σοφώτερον ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς· καὶ τὸ ἀσθενημένον τοῦ Θεῦ, εἶναι δυνατώτερον ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς.

26 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, βλέπετε τὸν καλεσμόν σας, ὅτι δὲν εἶσθε πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, δὲν εἶσθε πολλοὶ δυνατοί, δὲν εἶσθε εὐγενεῖς πολλοί.

27 Ἀλλὰ ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς τὰ μωρὰ τοῦ κόσμυ, διὰ νὰ καταντροπιάσῃ τὺς σοφύς· καὶ τὰ ἀσθενημένα τοῦ κόσμυ ἐδιάλεξεν ὁ Θεός, διὰ νὰ ἐντροπιάσῃ τὰ δυνατά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμυ καὶ τὰ καταφρονεμένα ἐδιάλεξεν ὁ Θεός, καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ δὲν εἶναι, διὰ νὰ χαλάσῃ ἐκεῖνα ὁπῦ εἶναι.

29 Διὰ νὰ μὴν καυχηθῇ καμία σὰρξ ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Θεόν.

30 Καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Θεὸν εἶσθεν ἐσεῖς ἐν Χριςῷ Ἰησῦ· ὁ ὁποῖος Ἰησῦς ἔγινεν εἰς ἡμᾶς σοφία ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ δικαιόσυνη καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἐλευθέρωσις·

31 Ἵνα, καθὼς γέγραπται· Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

31 Διὰ νὰ καυχᾶται εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνος ὁποῦ καυχᾶται, καθὼς εἶναι γεγραμμένον.

Κεφ. β'. 2.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ.

2 Οὐ γὰρ ἔκρινά τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ.

6 Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις· σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων.

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν·

ΚΑΙ' ἐγὼ ὅταν ἦλθα εἰς ἐσᾶς, ἀδελφοί, δὲν ἦλθα μὲ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, κηρύττοντάς σας τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ.

2 Διατὶ δὲν ἀποφάσισα ποτὲ νὰ ἠξεύρω τίποτες ἄλλο εἰς ἐσᾶς, παρὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ μὲ ἀσθένειαν καὶ μὲ φόβον καὶ μὲ πολὺν τρόμον ἐστάθηκα εἰς ἐσᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου, καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν ἦτον εἰς καταπειστικὰ λόγια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ μὲ ἀπόδειξιν πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Διὰ νὰ μὴν εἶναι ἡ πίστις σας εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ σοφίαν λαλοῦμεν εἰς τοὺς τελείους· ἀμὴ ὄχι σοφίαν τοῦ αἰῶνος ἐτούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τῶν φθειρομένων τοῦ αἰῶνος ἐτούτου·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν μυστηριώδη σοφίαν Θεοῦ, ἐκείνην λέγω τὴν σοφίαν τὴν ἀποκεκρυμμένην, τὴν ὁποίαν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν μας.

8 Ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν.

8 Τὴν ὁποίαν σοφίαν οὐδὲ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου τὴν ἐγνώρισε· διατὶ ἂν ἤθελαν τὴν γνωρίσῃ, δὲν ἤθελαν σταυρώσῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης.

9 Ἀλλὰ καθὼς γέγραπται· Ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν·

9 Ἀλλὰ (καθὼς εἶναι γεγραμμένον) ἐκεῖνα ὁποῦ μάτι δὲν εἶδε, καὶ αὐτίον δὲν ἄκουσε, καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐμβῆκαν, ἐκεῖνα ἑτοίμασεν ὁ Θεὸς διὰ ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι·

10 Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

10 Ἀμὴ εἰς ἐμᾶς τὰ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ πνεύματός του· διατὶ τὸ πνεῦμα ὅλα ἐξετάζει, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

11 Τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

11 Διατὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γνωρίζει τὰ νοήματα τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ἔτζι καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ κανεὶς δὲν τὰ ἐξεύρει, παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν·

12 Καὶ ἐμεῖς δὲν ἐλάβαμεν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐκεῖνα ὁποῦ μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεός.

13 Ἃ καὶ λαλοῦμεν, οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς πνεύματος ἁγίου· πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες.

13 Τὰ ὁποῖα καὶ λαλοῦμεν, ὄχι μὲ λόγια ὁποῦ διδάσκει ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγια ὁποῦ διδάσκει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἐφαρμόζοντες τὰ πνευματικὰ εἰς τὰ πνευματικά.

14 Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται.

14 Ἀμὴ ὁ ψυχικὸς ἄνθρωπος δὲν δέχεται τὰ πράγματα τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ· διατὶ εἶναι μωρία εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν δύνεται νὰ τὰ γνωρίσῃ, ὅτι διακρίνονται πνευματικῶς.

15 Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται.

15 Ἀμὴ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀνακρίνει μὲν ὅλα, καὶ αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται ἀπὸ κανένα.

16 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

16 Διατὶ τίς ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ὁποῦ νὰ τὸν διδάξῃ; ἀμὴ ἡμεῖς ἔχομεν νοῦν Χριστοῦ.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ' ἐγὼ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἠδυνήθην λαλῆσαι ὑμῖν ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ' ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.

ΚΑΙ' ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν ἐδυνήθηκα νὰ σᾶς λαλήσω ὡσὰν πνευματικοὺς, ἀλλὰ ὡσὰν σαρκικοὺς, ὡσὰν νηπίους εἰς τὸν Χριστόν.

2 Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα· οὔπω γὰρ ἠδύνασθε· ἀλλ' οὔτε ἔτι νῦν δύνασθε.

2 Γάλα σᾶς ἐπότισα, καὶ ὄχι φαγητόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἐδύνεσθαν νὰ τὸ φᾶτε· ἀλλὰ μηδὲ τῶρα δύνεσθε.

3 Ἔτι γὰρ σαρκικοί ἐστε. ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε, καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;

3 Διατὶ ἀκόμι σαρκικοὶ εἶσθε· διατὶ ἐπειδὴ εἶναι εἰς ἐσᾶς ζηλία καὶ φιλονεικία καὶ διχοστασίαις, δὲν εἶσθε σαρκικοὶ καὶ περιπατεῖτε κατόπιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

4 Ὅταν γὰρ λέγῃ τις· Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου· ἕτερος δέ· Ἐγὼ Ἀπολλώ· οὐχὶ σαρκικοί ἐστε;

4 Διατὶ ὅταν λέγῃ ὁ ἕνας· ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου· καὶ ἄλλος· ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλώ· δὲν εἶσθε σαρκικοί;

5 Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ

5 Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος, καὶ τίς εἶναι ὁ Ἀπολλῶς,

Ἀπολλὼς, ἀλλ' ἢ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν;

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν.

7 Ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός.

8 Ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον.

9 Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε.

10 Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ.

11 Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

12 Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 Ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, τὸ πῦρ δοκιμάσει.

παρὰ ὑπηρέται, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐσεῖς ἐπιστεύσατε; καὶ κάθε ἕνας, καθὼς τοῦ ἐχάρισεν ὁ Κύριος.

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισε, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὰ αὔξανε.

7 Εἰς τόσον ὁποῦ οὐδὲ ἐκεῖνος ὁποῦ φυτεύει, οὐδὲ ἐκεῖνος ὁποῦ ποτίζει εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁποῦ τὰ αὐξάνει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φυτεύει καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ποτίζει ἕνα εἶναι· καὶ κάθε ἕνας θέλει πάρει τὴν πληρωμήν του κατὰ τὸν κόπον του.

9 Διατὶ εἴμεσθε συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ· ἐσεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, καὶ οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ.

10 Κατὰ τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ἐγὼ ὡσὰν σοφὸς πρωτοοικοδόμος ἔβαλλα θεμέλιον, καὶ ἄλλος οἰκοδομᾷ ἀπάνω εἰς ἐκεῖνο, ἀμὴ κάθε ἕνας ἂς βλέπει πῶς οἰκοδομᾷ.

11 Διατὶ κανένας δὲν δύναται νὰ βάλλῃ ἄλλον θεμέλιον, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ κεῖτεται, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

12 Καὶ ἐὰν κανένας ἀπάνω εἰς ἐτοῦτον τὸν θεμέλιον οἰκοδομεῖ χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην,

13 Τὸ ἔργον καθ' ἑνὸς θέλει φανερωθῇ· διατὶ ἡ ἡμέρα θέλει τὸ φανερώσει· ὅτι μὲ φωτίαν φανερώνεται· καὶ τὸ ἔργον καθ' ἑνὸς τί λογῆς εἶναι, ἡ φωτία θέλει τὸ φανερώσει.

14 Εἴ τινος τὸ ἔργον μένει
ὃ ἐπῳκοδόμησε, μισθὸν λήψε-
ται·
15 Εἴ τινος τὸ ἔργον κατα-
καήσεται, ζημιωθήσεται· αὐ-
τὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς
διὰ πυρός.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ
ἐστε, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;
17 Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ
φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός·
ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν,
οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

18 Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατά-
τω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν
ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς
γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.

19 Ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου
τούτου, μωρία παρὰ τῷ Θεῷ
ἐστι. γέγραπται γάρ· Ὁ δρασ-
σόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ
πανουργίᾳ αὐτῶν.
20 Καὶ πάλιν· Κύριος γι-
νώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν
σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.
21 Ὥστε μηδεὶς καυχάσθω
ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν
ἐστιν·
22 Εἴτε Παῦλος, εἴτε Ἀ-
πολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κό-
σμος, εἴτε ζωή, εἴτε θάνατος,
εἴτε ἐνεστῶτα, εἴτε μέλλοντα·
πάντα ὑμῶν ἐστιν·

14 Ὅ, τινος τὸ ἔργον ὁποῦ
οἰκοδόμησε, μένει, θέλει πάρει
πληρωμήν·
15 Καὶ ὅ, τινος τὸ ἔργον
κατακαεῖ, θέλει ζημιωθῇ, καὶ
αὐτὸς θέλει σωθῇ· ἀμὴ τέτοι-
ας λογῆς, ὡσὰν διὰ μέσου τοῦ
πυρός.
16 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἶσθε
ἐσεῖς ναὸς Θεοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα
τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς;
17 Ὁποῖος μολύνει τὸν ναὸν
τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς θέλει τὸν χα-
λάσει· διατὶ ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ
εἶναι ἅγιος, ὁ ὁποῖος εἶσθε
ἐσεῖς.
18 Κανένας ἂς μὴν ἀπατᾷ
τοῦ λόγου του· ἂν κανένας φαί-
νεται νὰ εἶναι σοφὸς ἀνάμεσά
σας εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ἂς
γένῃ μωρὸς, διὰ νὰ γένῃ σοφός.
19 Διατὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου
ἐτούτου εἶναι μωρία σιμὰ εἰς
τὸν Θεόν. διατὶ εἶναι γεγραμ-
μένον· ὁ Θεὸς πιάνει τοὺς σοφοὺς
εἰς τὴν πανουργίαν τους.
20 Καὶ πάλιν· Κύριος γι-
νώσκει τὰ νοήματα τῶν σοφῶν
ὅτι εἶναι μάταια.
21 Εἰς τόσον ὁποῦ κανένας ἂς
μὴν καυχᾶται εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους· διατὶ ὅλα ἐδικά σας εἶναι·
22 Εἴτε Παῦλος, εἴτε
Ἀπολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε
κόσμος, εἴτε ζωή, εἴτε θάνα-
τος, εἴτε παρόντα, εἴτε μέλ-
λοντα, ὅλα ἐδικά σας εἶναι.

23 Ὑμεῖς δὲ, Χριςοῦ· Χριςὸς δὲ, Θεοῦ.

Κεφ. δ'. 4.

ΟΥ'τως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριςοῦ, καὶ οἰκονόμους μυςηρίων Θεοῦ.

2 Ὃ δὲ λοιπὸν, ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιςός τις εὑρεθῇ.

3 Ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιςόν ἐςιν ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ, ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω.

4 Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων με, Κύριός ἐςιν.

5 Ὥςε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος· ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν· καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑκάςῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

6 Ταῦτα δὲ, ἀδελφοὶ, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλὼ, δι' ὑμᾶς· ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέ-

23 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε τοῦ Χριςοῦ, καὶ ὁ Χριςὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ.

ΤΕ'τοιας λογῆς ἂς μᾶς λογαριάζῃ κάθε ἕνας ἄνθρωπος, πῶς εἴμεσθεν ὑπηρέται Χριςοῦ, καὶ οἰκονόμοι τῶν μυςηρίων τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ διὰ τὸ ἐπίλοιπον, ὁποῦ ζητεῖται ἀπὸ τοὺς οἰκονόμους, διὰ νὰ εὑρεθῇ κανεὶς πιςός.

3 Ὅσον μὲν εἰς τοῦ λόγου μου, τίποτες δὲν εἶναι νὰ κριθῶ ἀπὸ σᾶς, ἢ ἀπὸ ἀνθρωπίνης κρίσεως· ἀλλὰ οὐδὲ τοῦ λόγου μου δὲν κρίνω.

4 Διατὶ μέσα εἰς τὸ συνειδός μου δὲν γνωρίζω νὰ εἶμαι τίποτες αἴτιος· ἀλλὰ δὲν δικαιώνομαι εἰς ἐτοῦτο. ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ με κρίνει.

5 Λοιπὸν μὴν κρίνετε πρὸ καιροῦ τίποτες, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει φωτίσει τὰ κρυφὰ τοῦ σκότους, καὶ θέλει φανερώσει ταῖς βουλαῖς τῶν καρδιῶν· καὶ τότε κάθε ἕνας θέλει πάρει τὸν ἔπαινον ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ἐτοῦτα, ἀδελφοί μου, τὰ ἐμετασχημάτισα εἰς τοῦ λόγου μου καὶ εἰς τὸν Ἀπολλὼ, διὰ λόγου σας· διὰ νὰ μάθετε εἰς ἐμᾶς τὸ νὰ μὴν φρονῆτε περίσ-

γέγραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἑτέρου.

7 Τίς γάρ σε διακρίνει; Τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; Εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;

8 Ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε· ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν.

9 Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

10 Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.

11 Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν·

12 Καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι, εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα·

13 Βλασφημούμενοι, πα-

σότεροι ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι γεγραμμένον, διὰ νὰ μὴν κενοδοξᾶτε ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, ἐναντία τοῦ ἄλλου.

7 Διατὶ τίς διακρίνει ἐσένα ἀπὸ τὸν ἄλλον; καὶ τί ἔχεις τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἔλαβες; καὶ ἐὰν τὸ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡσὰν νὰ μὴν τὸ ἔλαβες;

8 Τῶρα χορτάτοι εἶσθε, τῶρα ἐπλουτήσατε, δίχως ἐμᾶς ἐβασιλεύσατε. καὶ ἄμποτε νὰ ἠθέλετε βασιλεύσῃ, διὰ νὰ συμβασιλεύσωμεν καὶ ἐμεῖς μετὰ σᾶς.

9 Διατὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρόβαλλεν εἰς ἔνδειξιν ἐμᾶς τοὺς ὑστερινοὺς ἀποστόλους, ὡσὰν ἀποφασισμένους εἰς θάνατον. διατὶ ἐγενήκαμεν θέατρον εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

10 Ἐμεῖς εἴμεσθε μωροὶ διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ἐσεῖς εἶσθε φρόνιμοι εἰς τὸν Χριστόν· ἐμεῖς ἀσθενεῖς, καὶ ἐσεῖς δυνατοί· ἐσεῖς τιμημένοι, καὶ ἐμεῖς ἄτιμοι.

11 Ἕως ἐτούτην τὴν ὥραν, καὶ πεινοῦμεν, καὶ διψοῦμεν, καὶ εἴμεσθε γυμνοί, καὶ δερνόμεθα, καὶ γυρίζομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὴ ἔχοντες ποῦ νὰ σταθοῦμε·

12 Καὶ κοπιάζομεν, δουλεύοντες μετὰ ἰδιά μας χέρια· ὑβριζόμενοι, εὐλογοῦμεν· διωχνόμενοι, ὑπομένομεν·

13 Βλασφημούμενοι, παρα-

ρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.

14 Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ.

15 Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.

16 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

17 Διὰ τοῦτο ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, ὅς ἐστι τέκνον μου ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν ἐν Κυρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδούς μου τὰς ἐν Χριστῷ, καθὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω.

18 Ὡς μὴ ἐρχομένου δέ μου πρὸς ὑμᾶς, ἐφυσιώθησάν τινες.

19 Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ γνώσομαι οὐ τὸν λόγον τῶν πεφυσιωμένων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν.

20 Οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει.

21 Τί θέλετε; Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ, πνεύματί τε πραότητος;

καλοῦμεν· ὡσὰν σαρώματα τοῦ κόσμου ἐγενήκαμεν, ὡσὰν ἀποξύσματα ὅλονῶν ἕως τώρα.

14 Ἐγὼ δὲν γράφω ἐτοῦτα καταντροπιάζοντάς σας, ἀλλὰ σᾶς νουθετῶ ὡσὰν τέκνα μου ἀγαπημένα.

15 Διατὶ ἐὰν καὶ εἴχετε μυρίους παιδαγωγοὺς ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ δὲν ἔχετε πολλοὺς πατέρας· διατὶ ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ, διὰ μέσου τοῦ εὐαγγελίου.

16 Παρακαλῶ σας λοιπὸν, γένητε μιμηταί μου.

17 Διὰ τοῦτο σᾶς ἔπεμψα τὸν Τιμόθεον, ὁ ὁποῖος εἶναι τέκνον μου ἀγαπημένον καὶ πιστὸν ἐν Κυρίῳ, ὁ ὁποῖος θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ταῖς στράταις μου ὁποῦ περιπατῶ κατὰ τὸν Χριστὸν, καθὼς διδάσκω εἰς κάθε τόπον, εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις.

18 Κάποιοι ἐκενοδόξησαν, ὡσὰν νὰ μὴν μέλλω νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀλλὰ θέλω ἔλθη γλήγορα εἰς ἐσᾶς ἐὰν θελήσῃ ὁ Κύριος, καὶ θέλω γνωρίσει ὄχι τὸν λόγον ἐτούτων τῶν κενοδόξων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν.

20 Διατὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι εἰς τὰ λόγια, ἀλλ' εἰς τὴν δύναμιν.

21 Τί θέλετε, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς μὲ ῥαβδί; ἢ μὲ ἀγάπην, καὶ μὲ πνεῦμα πραότητος;

Κεφ. ε'. 5.

Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν.

2 Καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστὲ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας;

3 Ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν, τὸν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον,

4 Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν. οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ;

7 Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐθύθη, Χριστός.

Καθολικὰ ἀκούεται νὰ εἶναι ἀνάμεσά σας πορνεία, καὶ τέτοιας λογῆς πορνεία, ὁποῦ οὐδὲ εἰς τὰ ἔθνη ὀνομάζεται, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ ἔχῃ κάποιος τὴν γυναῖκα τοῦ πατρός του.

2 Καὶ ἐσεῖς κενοδοξᾶτε, ἐκεῖ ὁποῦ ἔπρεπε περισσότερον νὰ λυπηθῆτε, διὰ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν μέσην σας ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸ ἔργον ἐτοῦτο.

3 Ἐγὼ μὲν ὡσὰν ὁποῦ λείπω μὲ τὸ κορμὶ, καὶ εἶμαι αὐτοῦ μὲ τὸ πνεῦμα, ἀποφάσισα ὡσὰν νὰ εἶμαι αὐτοῦ, ἐκεῖνον ὁποῦ ἔκαμεν ἐτοῦτο τέτοιας λογῆς,

4 Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζωνόμενοι ἐσεῖς καὶ τὸ ἐδικόν μου πνεῦμα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Νὰ παραδώσετε τὸν τοιοῦτον εἰς τὸν Σατανᾶ εἰς χαλασμὸν τῆς σάρκας, διὰ νὰ σωθῇ τὸ πνεῦμά του εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Δὲν εἶναι καλὸν τὸ καύχημά σας· δὲν ἐξεύρετε ὅτι ὀλίγον προζύμι ζυμώνει ὅλον τὸν ζυμωτόν.

7 Ξεκαθαρίσετε λοιπὸν τὸ παλαιὸν προζύμι, διὰ νὰ γενῆτε καινούριον ζυμωτὸν, καθὼς εἶσθε ἄζυμοι· διατὶ ὁ Χριστὸς ὁποῦ εἶναι τὸ πάσχα μας, ἐθυσιάσθη διὰ λόγου μας.

8 Ὥστε ἑορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ᾽ ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις.

10 Καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, ἢ τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἅρπαξιν, ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν.

11 Νυνὶ δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι, ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος, ἢ πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ· τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.

12 Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; Οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε;

13 Τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει. Καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.

8 Ἂς ἑορτάζωμεν λοιπὸν, ὄχι μὲ ζύμην παλαιὰν, μηδὲ μὲ ζύμην κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα καθαρότητος καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψά σας εἰς τὴν ἐπιστολὴν, νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς πόρνους.

10 Καὶ δὲν σᾶς λέγω νὰ μὴν σμίγετε ὅλως διόλου μὲ τοὺς πόρνους τοῦ κόσμου ἐτούτου, ἢ μὲ τοὺς πλεονέκτας, ἢ μὲ τοὺς ἅρπαγας, ἢ μὲ τοὺς εἰδωλολάτρας· ἐπειδὴ λοιπὸν χρεωστεῖτε νὰ εὐγῆτε ἀπὸ τὸν κόσμον.

11 Ἀμὴ τώρα σᾶς ἔγραψα νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς τοιούτους· τουτέστιν ἂν κανένας ὁποῦ ὀνομάζεται ἀδελφὸς, εἶναι πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαγας, μὲ τὸν τοιοῦτον μὴν δὲ νὰ τρώγετε μαζύ του.

12 Διατί τί χρεωστῶ ἐγὼ νὰ κρίνω ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν; δὲν κρίνετε ἐσεῖς τοὺς ἔσω;

13 Ἀμὴ τοὺς ἔξω ὁ Θεὸς τοὺς κρίνει. εὐγάλετε λοιπὸν τὸ κακὸν ἀπὸ λόγου σας.

Κεφ. ϛ΄. 6.

Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;

Ἀποκοτᾷ κανένας ἀπ᾽ ἐσᾶς, ὁποῦ ἔχει διαφορὰν μὲ τὸν ἄλλον, νὰ πάγῃ εἰς τὰ κριτήρια τῶν ἀδίκων, καὶ ὄχι τῶν ἁγίων;

2 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; Καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;

3 Οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά;

4 Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τούτους καθίζετε.

5 Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω. οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς, ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων;

7 Ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε; διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε;

3 Ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφούς.

8 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; Μὴ πλανᾶσθε· Οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

2 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι οἱ ἅγιοι θέλουσι κρίνει τὸν κόσμον; καὶ ἐὰν ὁ κόσμος κρίνεται ἀπὸ ἐσᾶς, ἀνάξιοι εἶσθε νὰ κρίνετε τὰ πολλὰ μικρὰ πράγματα;

3 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι θέλομεν κρίνει ἀγγέλους; πόσῳ μᾶλλον τὰ πράγματα ἐτούτης τῆς ζωῆς;

4 Ἐὰν ἔχετε λοιπὸν κρίσαις διὰ πράγματα ἐτούτης τῆς ζωῆς, ἐκείνους ὁποῦ ἔχετε καταφρονεμένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκείνους καταστήνετε κριτάδες.

5 Διὰ ἐντροπήν σας τὸ λέγω. τόσον δὲν εἶναι εἰς ἐσᾶς οὐδὲ κανένας σοφὸς, ὁποῦ νὰ δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀδελφούς του;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μὲ ἀδελφὸν κρίνεται, καὶ τοῦτο εἰς ἀπίστους κριτάδες.

7 Βέβαια λοιπὸν ἐλάττωμα εἶναι εἰς ἐσᾶς ἐτοῦτο, ὅτι ἔχετε κρίσαις ἀνάμεσά σας. διατί δὲν προκρίνετε περισσότερον νὰ ἀδικεῖσθε; διατί δὲν προκρίνετε μᾶλλον νὰ ὑπομένετε τὴν ζημίαν;

8 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀδικεῖτε, καὶ στερεύετε τοὺς ἄλλους, καὶ τοῦτο τὸ κάμνετε εἰς τοὺς ἀδελφούς.

9 Ἢ δὲν ἐξεύρετε ὅτι οἱ ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουν κληρονομήσει; μὴν πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.

11 Καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

12 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος.

13 Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι.

14 Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε, καὶ ὑμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

15 Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστιν; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο.

16 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὑβρισταὶ, οὔτε ἅρπαγες θέλουσι κληρονομήσει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

11 Καὶ τοῦτα εἴσασθαν μερικοὶ, ἀλλὰ ἐκαθαρισθήκετε, ἀλλὰ ἁγιασθήκετε, ἀλλὰ ἐδικαιωθήκετε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ μας.

12 Ἔχω ἐγὼ ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ ὅλα δὲν συμφέρουσιν· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ δὲν θέλω ἐξουσιασθῇ ἀπὸ κανένα πρᾶγμα.

13 Τὰ φαγητὰ εἶναι διὰ τὴν κοιλίαν, καὶ ἡ κοιλία διὰ τὰ φαγητά· ἀλλὰ ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴν καὶ αὐτὰ θέλει τὰ χαλάσει· ἀμὴ τὸ κορμὶ δὲν εἶναι διὰ τὴν πορνείαν, ἀλλὰ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὁ Κύριος διὰ τὸ κορμί.

14 Καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἀνάστησε, καὶ ἐμᾶς θέλει ἀναστήσει διὰ μέσου τῆς δυνάμεώς του.

15 Δὲν ἐξεύρετε, ὅτι τὰ κορμιά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; παίρνωντας ἐγὼ λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὰ κάμω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο.

16 Ἢ δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ κολλᾶται μὲ τὴν πόρνην, εἶναι ἕνα κορμὶ (μετ' αὐ-

ἐστιν; Ἔσονται γάρ, φησίν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἓν πνεῦμά ἐστι.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν. πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.

19 Ἢ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν, ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;

20 Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

την); διατὶ λέγει, θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου κολλᾶται μὲ τὸν Κύριον, εἶναι ἕνα πνεῦμα.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν. κάθε ἄλλο ἁμάρτημα ὅπου νὰ κάμῃ ἄνθρωπος, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ κορμί του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπου πορνεύει, ἁμαρτάνει εἰς τὸ ἰδικόν του κορμί.

19 Ἢ δὲν ἐξεύρετε, ὅτι τὸ κορμί σας εἶναι ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅπου εἶναι εἰς ἐσᾶς, τὸ ὁποῖον Πνεῦμα ἔχετε ἀπὸ τὸν Θεόν; καὶ δὲν εἶσθε τοῦ λόγου σας;

20 Διατὶ ἐξαγορασθήκετε μὲ τιμήν. δοξάσατε λοιπὸν τὸν Θεόν, μὲ τὸ σῶμά σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμά σας, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΠΕρὶ δὲ ὧν ἐγράψατέ μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι.

2 Διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω.

3 Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.

4 Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος

ΚΑΙ διὰ ἐκεῖνα ὅπου μοῦ ἐγράψετε, καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν ἀγγίζῃ εἰς γυναῖκα.

2 Ἀλλὰ διὰ ταῖς πορνείαις, κάθε ἕνας ἂς ἔχῃ τὴν γυναῖκά του· καὶ πᾶσα μία ἂς ἔχῃ τὸν ἄνδρα της.

3 Ὁ ἄνδρας ἂς δίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀγάπην ὅπου τῆς χρεωστᾶ· ὁμοίως καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα της.

4 Ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσιάζει

οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

5 Μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μή τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ· καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχεσθε, ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν.

6 Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν.

7 Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτόν· ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως.

8 Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ.

9 Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν. κρεῖσσον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι.

10 Τοῖς δὲ γεγαμηκόσι παραγγέλλω οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Κύριος, γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι.

11 Ἐὰν δὲ καὶ χωρισθῇ, μενέτω ἄγαμος, ἢ τῷ ἀνδρὶ κα-

τὸ κορμί της, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας· ὁμοίως καὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει τὸ ἴδιόν του κορμὶ, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα.

5 Μὴν ἀποστερεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον, ἔξω ἂν δὲν εἶναι μὲ συμφωνίαν, καὶ τοῦτο εἰς ὀλίγον καιρὸν, διὰ νὰ σπουδάζετε εἰς τὴν νηστείαν· καὶ εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ πάλιν νὰ ἀνταμώνεσθε· διὰ νὰ μὴν σᾶς πειράζῃ ὁ Σατανᾶς, διατὶ δὲν δύνεσθε νὰ ἐγκρατεύεσθε.

6 Καὶ ἐτοῦτο τὸ λέγω, δίδωντας ἄδειαν, καὶ ὄχι προστάττωντας.

7 Διατὶ ἐγὼ ἤθελα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ὡσὰν τοῦ λόγου μου· ἀλλὰ κάθε ἕνας ἔχει ξεχωριστὸν τὸ ἰδικόν του χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεὸν, κάποιος ἔτζι, κάποιος ἀλλέως.

8 Καὶ λέγω εἰς τοὺς ἀνύπανδρους καὶ εἰς ταῖς χήραις, καλὸν εἶναι εἰς αὐτοὺς ἐὰν μείνουσιν ὡσὰν καὶ ἐγώ.

9 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ δὲν ἐγκρατεύονται, ἂς ὑπανδρευθοῦσι· διατὶ καλίτερον εἶναι νὰ ὑπανδρευθοῦσιν, παρὰ νὰ πυροῦνται.

10 Καὶ τοὺς ὑπανδρεμένους παραγγέλλω, ὄχι ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Κύριος· ἡ γυναῖκα ἂς μὴν χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

11 Καὶ ἐὰν χωρισθῇ, ἂς μείνῃ ἀνύπανδρη, ἢ ἂς κάμει πάλιν ἀγάπην μὲ τὸν ἄνδρα της·

ταλλαγήτω· καὶ ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι.

12 Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· Εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ᾽ αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν·

13 Καὶ γυνὴ ἥτις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ᾽ αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν.

14 Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί· καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί. ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι· νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν.

15 Εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω. οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θεός.

16 Τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; Ἢ τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις;

17 Εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περιπατείτω· καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι.

18 Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω. Ἐν

καὶ ὁ ἄνδρας νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα.

12 Καὶ εἰς τοὺς ἐπιλοίπους ἐγὼ λέγω, καὶ ὄχι ὁ Κύριος· ἐὰν κανένας ἀδελφὸς ἔχῃ γυναῖκα ἄπιστον, καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται νὰ κάθεται μαζὺ μετ᾽ αὐτόν, ἂς μὴν τὴν ἀφήσῃ.

13 Καὶ γυναῖκα ὁποῦ νὰ ἔχῃ ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς ἀναπαύεται νὰ συνοικῇ μετ᾽ αὐτήν, ἂς μὴν τὸν ἀφήσῃ.

14 Διατὶ ὁ ἄνδρας ὁ ἄπιστος ἁγιάζεται διὰ μέσου τῆς γυναικός, καὶ ἡ γυναῖκα ἡ ἄπιστος ἁγιάζεται διὰ μέσου τοῦ ἀνδρός. ἀλλέως τὰ τέκνα σας ἤθελαν εἶσθαι ἀκάθαρτα, ἀμὴ τῶρα εἶναι ἅγια.

15 Καὶ ἐὰν ὁ ἄπιστος χωρίζεται, ἂς χωρισθῇ· ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ δὲν ἐδουλώθη εἰς τὰ τέτοιας λογῆς· εἰς εἰρήνην μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Θεός.

16 Διατὶ τί ἐξεύρεις, γυναῖκα, ἂν σώσῃς τὸν ἄνδρα; ἢ τί ἐξεύρεις, ὦ ἄνδρα, ἂν σώσῃς τὴν γυναῖκα;

17 Ἀλλὰ καθὼς ἐμοίρασεν ὁ Θεὸς τὰ χαρίσματα εἰς κάθε ἕνα, κάθε ἕνας καθὼς τὸν ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, ἔτζι ἂς περιπατεῖ· καὶ ἔτζι διατάσσω εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις.

18 Περιτετμημένος ἐκαλέσθη κανένας (εἰς τὴν πίστιν); ἂς μὴν γίνεται ἀκροβύστιος· εἰς

ἀκροβυστία τις ἐκλήθη; μὴ περιτεμνέσθω.

19 Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.

20 Ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω.

21 Δοῦλος ἐκλήθης; Μή σοι μελέτω· ἀλλ' εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι.

22 Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς, δοῦλός ἐστι Χριστοῦ.

23 Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.

24 Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοὶ, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ τῷ Θεῷ.

25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.

26 Νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.

27 Δέδεσαι γυναικί; μὴ

τὴν ἀκροβυστίαν ἐκαλέσθη κανένας; ἂς μὴν περιτμηθῇ.

19 Ἡ περιτομὴ δὲν εἶναι τίποτες, καὶ ἡ ἀκροβυστία δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ἡ φύλαξις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Κάθε ἕνας εἰς τὴν κλῆσιν ὅπου ἐκλήθη, εἰς ἐκείνην ἂς μένει.

21 Ἐκαλέσθης δοῦλος; ἂς μὴν σὲ μέλει. ἀλλὰ ἐὰν δύνασαι νὰ γενῇς ἐλεύθερος, μεταχειρίσου καλλιότερον τὴν ἐλευθερίαν.

22 Διατὶ ἐκεῖνος ὅπου ὤντας δοῦλος ἐκαλέσθη εἰς τὸν Κύριον, εἶναι ἐλευθερωμένος τοῦ Κυρίου· ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐκλήθη εἰς τὸν Χριστὸν ὤντας ἐλεύθερος, εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

23 Ἀγορασθήκετε μὲ τιμὴν, μὴν γίνεσθε δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων.

24 Κάθε ἕνας, ἀδελφοὶ, εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἐκαλέσθη, εἰς ἐκεῖνο ἂς μένει, σημᾶ εἰς τὸν Θεόν.

25 Καὶ διὰ ταῖς παρθέναις ὁρισμὸν τοῦ Κυρίου δὲν ἔχω, ἀλλὰ συμβουλεύω ὡς ἠλεημένος ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ εἶμαι πιστός.

26 Λογιάζω λοιπὸν νὰ εἶναι ἐτοῦτο καλὸν διὰ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἔτζι.

27 Εἶσαι δεμένος μὲ γυναῖκα; μὴν ζητᾷς νὰ λυθῇς. εἶ-

ζήτει λύσιν. Λέλυσαι ἀπὸ γυ-
ναικός; μὴ ζήτει γυναῖκα.
28 Ἐὰν δὲ καὶ γήμης, οὐχ
ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γήμῃ ἡ παρ-
θένος, οὐχ ἥμαρτε· θλίψιν δὲ
τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι.
ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.
29 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί,
ὅτι ὁ καιρὸς συνεσταλμένος τὸ
λοιπόν ἐστιν· ἵνα καὶ ἔχοντες
γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι.
30 Καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ
κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες,
ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγο-
ράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες·
31 Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κό-
σμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώ-
μενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα
τοῦ κόσμου τούτου.
32 Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους
εἶναι· ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ
τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυ-
ρίῳ·
33 Ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ
τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ
γυναικί.
34 Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ
παρθένος· ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ
τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ
σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γα-

σαι λυμένος ἀπὸ γυναῖκα;
μὴν ζητᾷς γυναῖκα.
28 Καὶ ἐὰν ὑπανδρευθῇς,
δὲν ἔσφαλες· καὶ ἐὰν ὑπανδρευ-
θῇ ἡ παρθένος, δὲν ἔσφαλε.
ἀλλὰ οἱ τοιοῦτοι θέλουσιν ἔχει
θλίψιν εἰς τὴν σάρκα· καὶ ἐγὼ
σᾶς λυποῦμαι.
29 Καὶ τοῦτο σᾶς λέγω,
ἀδελφοί, ὁ καιρὸς ἀπὸ τῶρα
καὶ ὀμπροστὰ εἶναι στενός· διὰ
τοῦτο πρέπει ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν
γυναῖκαις, νὰ εἶναι ὡσὰν νὰ
μὴν ἔχουν·
30 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κλαίουν,
ὡσὰν νὰ μὴν κλαίουν· καὶ οἱ
χαίροντες, ὡσὰν νὰ μὴν χαίρουν-
ται· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀγοράζουν,
ὡσὰν νὰ μὴν ἀφεντεύουν·
31 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ χρῶνται
τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ὡς μὴ κα-
ταχρώμενοι. διατὶ τὸ σχῆμα
τοῦ κόσμου ἐτούτου περνᾷ.
32 Καὶ θέλω σᾶς νὰ εἶσθε
χωρὶς φροντίδες. ἐκεῖνος ὁποῦ
δὲν ἐπανδρεύθηκε, φροντίζει τὰ
πράγματα τοῦ Κυρίου, πῶς νὰ
ἀρέσῃ τοῦ Κυρίου·
33 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ
ἐπανδρεύθηκε, φροντίζει τὰ
πράγματα τοῦ κόσμου, πῶς νὰ
ἀρέσῃ τῆς γυναικός.
34 Ἐμεράσθηκε ἡ γυναῖκα
καὶ ἡ παρθένος· ἐκείνη ὁποῦ
δὲν ὑπανδρεύθη, φροντίζει τὰ
πράγματα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ εἶναι
ἅγια καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ

μήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί.

35 Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν συμφέρον λέγω· οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως.

36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι· ὃ θέλει ποιείτω, οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.

37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιεῖ.

38 Ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων, καλῶς ποιεῖ· ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων, κρεῖσσον ποιεῖ.

39 Γυνὴ δέδεται νόμῳ ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι· μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν

τὸ πνεῦμα· ἀμὴ ἐκείνη ὁποῦ ὑπανδρεύθη, φροντίζει τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, πῶς νὰ ἀρέσῃ τοῦ ἀνδρός της.

35 Καὶ τοῦτο τὸ λέγω διὰ τὸ συμφέρον σας· ὄχι νὰ σᾶς βάλλω θηλειάν, ἀλλὰ νὰ στέκεσθε τακτικὰ σιμὰ εἰς τὸν Κύριον, καὶ κανένα πρᾶγμα νὰ μὴν σᾶς σύρῃ ἀπ' αὐτόν.

36 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ κανένας νομίζει νὰ εἶναι ἐτοῦτο ἄσχημον εἰς τὴν παρθένον του, νὰ τὴν φυλάττῃ ἄγαμον, ἐὰν εἶναι περασμένη ἀπὸ τὸν καιρόν της, καὶ κάμνει χρεία νὰ ὑπανδρευθῇ, ὅ, τι θέλει ἂς κάμει, δὲν σφάλλει· ἂς ὑπανδρεύονται.

37 Καὶ ὅποιος στέκεται βέβαιος εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην, ἀμὴ ἔχει ἐξουσίαν νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει, καὶ ἀποφάσισεν ἐτοῦτο μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ φυλάττῃ τὴν παρθένον του, καλὰ κάμνει.

38 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ὑπανδρεύει, καλὰ κάμνει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τὴν ὑπανδρεύει, καλλίτερα κάμνει.

39 Ἡ γυναῖκα εἶναι δεμένη ἀπὸ τὸν νόμον, εἰς ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἄνδρας της· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλεύθερη, ὅποιον θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ· μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Ἀλλὰ ἐὰν μείνῃ ἔτζι,

ἐὰν οὕτω μείνῃ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν.

εἶναι μακαριωτέρα κατὰ τὴν ἐδικήν μου γνώμην· διότι λογιάζω καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω Πνεῦμα Θεοῦ.

Κεφ. η΄. 8.

ΠΕρὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν. ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

ΚΑὶ διὰ τὰ εἰδωλόθυτα, ἐξεύρομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γνῶσιν. ἡ γνῶσις φυσκώνει, ἀμὴ ἡ ἀγάπη οἰκοδομάει.

2 Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γνῶναι.

2 Καὶ ἐὰν κανένας λογιάζῃ πῶς γνωρίζει τίποτες, ἀκόμι δὲν ἐγνώρισε καθὼς πρέπει νὰ γνωρίσῃ.

3 Εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ' αὐτοῦ.

3 Ἀμὴ ἂν ἀγαπᾷ κανένας τὸν Θεὸν, ἐτοῦτος ἐγνωρίσθη ἀπ' αὐτόν.

4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς.

4 Καὶ διὰ τοῦ τρώγειν λοιπὸν τὰ εἰδωλόθυτα, ἐξεύρομεν ὅτι τὸ εἴδωλον δὲν εἶναι τίποτες εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς παρὰ ἕνας.

5 Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε ἐν οὐρανῷ, εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς (ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί.)

5 Διατὶ ἐὰν καὶ εἶναι τινὲς λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε εἰς τὸν οὐρανὸν, εἴτε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καθὼς εἶναι θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί·

6 Ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.

6 Ὅμως εἰς ἐμᾶς εἶναι ἕνας Θεὸς ὁ πατὴρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν εἰς αὐτόν· καὶ ἕνας Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν διὰ μέσου του.

7 Ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις. τινὲς δὲ τῇ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου ἕως ἄρτι, ὡς εἰδωλόθυ-

7 Ἀλλὰ ἡ γνῶσις δὲν εἶναι εἰς ὅλους· καὶ κάποιοι μὲ τὴν συνείδησιν τοῦ εἰδώλου ἕως τώρα τρώγουσιν τὸ τοιοῦτον φαγητὸν

τον ἐσθίουσι, καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται.

8 Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν· οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα.

9 Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.

10 Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

11 Καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.

12 Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε.

13 Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

ὡς εἰδωλόθυτον, καὶ ἡ συνείδησίς τους ἔστοντας νὰ εἶναι ἀσθενημένη, μολύνεται.

8 Τὸ φαγητὸν δὲν μᾶς παρασταίνει εἰς τὸν Θεόν· διατὶ οὔτε ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεσθε.

9 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας, μήπως καὶ αὐτὴ ἡ ἐξουσία σας γένῃ ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

10 Διατὶ ἐὰν κανένας εἰδῇ ἐσένα ὁποῦ ἔχεις γνῶσιν, πῶς κάθεσαι εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, δὲν θέλει οἰκοδομηθῇ ἡ συνείδησίς του ὁποῦ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ τὰ εἰδωλόθυτα;

11 Καὶ (ἔτζι) διὰ τὴν γνῶσίν σου θέλει χαλασθῇ ὁ ἀδελφὸς ὁποῦ εἶναι ἀσθενὴς, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.

12 Καὶ ἔτζι ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες τὴν συνείδησίν τους ὁποῦ εἶναι ἀσθενημένη, ἁμαρτάνετε εἰς τὸν Χριστόν.

13 Διὰ τοῦτο ἐὰν τὸ φαγητὸν σκανδαλίζῃ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν θέλω φάγει κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλίσω τὸν ἀδελφόν μου.

Κεφ. θ'. 9.

Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν

Δὲν εἶμαι ἀπόστολος; δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; δὲν εἶδα ἐγὼ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν

ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστί·

4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν;

5 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;

7 Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;

8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει;

9 Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται· Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;

10 Ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι

Χριστόν; δὲν εἶσθε ἐσεῖς τὸ ἔργον μου ἐν Κυρίῳ;

2 Ἐὰν εἰς ἄλλους δὲν εἶμαι ἀπόστολος, ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς εἶμαι· διατὶ ἡ βοῦλα τῆς ἰδικῆς μου ἀποστολῆς ἐσεῖς εἶσθε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἰδική μου ἀπόκρισις εἰς ἐκείνους ὁποῦ μὲ ἐξετάζουσιν, ἐτούτη εἶναι·

4 Μήνα δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμεν;

5 Μήνα δὲν ἔχομεν καὶ ἐμεῖς ἐξουσίαν νὰ φέρνωμεν μὲ τοῦ λόγου μας ἀδελφὴν γυναῖκα, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μοναχὸς ἐγὼ καὶ Βαρνάβας δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν τὸ νὰ μὴν ἐργαζόμεσθε;

7 Τίς δουλεύει εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἰδικήν του ἔξοδον; ποῖος φυτεύει ἀμπέλι, καὶ ἀπὸ τὸν καρπόν του δὲν τρώγει; ἢ ποῖος ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ποίμνης δὲν τρώγει;

8 Μήνα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀνθρώπων λαλῶ ἐτοῦτα; ἢ δὲν τὰ λέγει καὶ ὁ νόμος ἐτοῦτα;

9 Διατὶ εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως εἶναι γεγραμμένον· νὰ μὴν στομώσῃς τὸ βόδι ὁποῦ ἁλωνίζει. μήνα διὰ τὰ βόδια τὸν μέλει τὸν Θεόν;

10 Ἢ τάχα διὰ λόγου μας βέβαια τὰ λέγει; διατὶ διὰ λόγου μας ἐγράφη ἐτοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος

ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾷν· καὶ ὁ ἀλοῶν, τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν, ἐπ' ἐλπίδι.

ὅπου καλλιεργίζει, χρεωστεῖ νὰ καλλιεργίζῃ μὲ ἐλπίδαν· καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀλωνίζει, χρεωστεῖ νὰ ἀλωνίζῃ μὲ ἐλπίδα, ὅτι θέλει μεθέξει ἀπ' ἐκεῖνο ὅπου ἀλωνίζει.

11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;

11 Ἐὰν ἐμεῖς ἐσπείραμεν εἰς ἐσᾶς τὰ πνευματικὰ, μεγάλο εἶναι ἐὰν ἐμεῖς θερίσομεν τὰ σαρκικά σας;

12 Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

12 Ἐὰν οἱ ἄλλοι μετέχουσι ταύτην τὴν ἐξουσίαν εἰς ἐσᾶς, δὲν μετέχομεν ἐμεῖς περισσότερον; ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐμεταχειρισθήκαμεν τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην, ἀλλὰ ὅλα τὰ ὑπομένομεν, διὰ νὰ μὴν κάμωμεν τίποτες ἐμπόδιον εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

13 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσιν; Οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται;

13 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου ἐργάζονται τὰ ἱερὰ, τρώγουσιν ἀπὸ τὰ ἱερά; ἐκεῖνοι ὅπου παραμένουσιν εἰς τὴν δουλείαν τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχουσι μερτικὸν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον;

14 Οὕτω καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν.

14 Ἔτζι καὶ ὁ Κύριος ἐδιάταξεν ἐκείνους ὅπου κηρύττουσι τὸ εὐαγγέλιον, νὰ ζοῦσιν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον.

15 Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ ἐχρησάμην τούτων. Οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα, ἵνα οὕτω γένηται ἐν ἐμοί. καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ.

15 Καὶ ἐγὼ δὲν ἐμεταχειρίσθηκα κανένα ἀπ' ἐτοῦτα. καὶ δὲν τὰ ἔγραψα αὐτοῦ τα διὰ νὰ γένῃ τέτοιας λογῆς εἰς ἐμένα. διατὶ καλλιότερόν μου εἶναι νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κάμῃ τινὰς μάταιον τὸ καύχημά μου.

16 Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι,

16 Διότι ἐὰν εὐαγγελίζωμαι,

οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται. οὐαὶ δέ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι.

δὲν ἔχω καύχημα διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι εἰς ἐμένα ἀναγκαῖον· καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα ἐὰν δὲν εὐαγγελίζωμαι.

17 Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.

17 Διατὶ ἐὰν τὸ κάμω μὲ τὸ θέλημά μου, ἔχω μισθόν· ἀμὴ ἂν κάμω στανικῶς, ὅμως ἐπιτροπή μου εἶναι ὁποῦ μοῦ ἐμπιστεύθη.

18 Τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μισθός; Ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

18 Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ μισθός μου; νὰ κάμω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ ἔχουν χωρὶς ἔξοδον, εὐαγγελίζωντάς το, εἰς τὸ νὰ μὴν μεταχειρισθῶ κακῶς τὴν ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχω εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω.

19 Διατὶ ἐγὼ ἔστοντας νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλα, εἰς ὅλους ἐδούλωσα τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ κερδήσω περισσοτέρους.

20 Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·

20 Καὶ ἔγινα εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡσὰν Ἰουδαῖος, διὰ νὰ κερδήσω Ἰουδαίους· εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὸν νόμον (ἐγίνηκα) ὡσὰν νὰ εἶμαι ἀπὸ κάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ κερδήσω ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον.

21 Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ) ἵνα κερδήσω ἀνόμους.

21 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀνόμους ὡσὰν ἄνομος, (μὴ ὄντας ἄνομος εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἔννομος εἰς τὸν Χριστὸν) διὰ νὰ κερδήσω ἀνόμους.

22 Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω. τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ

22 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὡσὰν ἀσθενής, διὰ νὰ κερδήσω τοὺς ἀσθενεῖς· εἰς ὅλους ἔγινα

πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω.

23 Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.

24 Οὐκ οἴδατε, ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε.

25 Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν· ἡμεῖς δὲ, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.

27 Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

ὅλα, διὰ νὰ σώσω βέβαια μερικούς.

23 Καὶ τοῦτο τὸ κάμνω διὰ τὸ εὐαγγέλιον, διὰ νὰ γένω καὶ ἐγὼ συμμέτοχος αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελίου.

24 Δὲν ἐξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ τρέχουσιν εἰς τὸ στάδιον, ὅλοι μὲν τρέχουσιν, ἀμὴ ἕνας πέρνει τὸ χάρισμα; τοιουτοτρόπως τρέχετε, διὰ νὰ φθάσετε.

25 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἀγωνίζεται, ἐγκρατεύεται εἰς ὅλα· ἐκεῖνοι λοιπὸν ἐγκρατεύονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ πάρουσι φθαρτὸν στέφανον, ἀμὴ ἐμεῖς, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ λοιπὸν τέτοιας λογῆς τρέχω, ὄχι ὡσὰν ἄδηλα· τοιουτοτρόπως ἀγωνίζομαι, ὄχι ὡσὰν νὰ δέρνω τὸν ἀέρα.

27 Ἀλλὰ θλίβω τὸ σῶμά μου καὶ τὸ κάμνω δοῦλον, μήπως κηρύττοντας ἄλλους, ἐγὼ εὑρεθῶ ἀνεπιτήδειος.

Κεφ. ί. 10.

ΟΥ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν· καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον·

2 Καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

3 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον·

ΘΕΛω, ἀδελφοὶ, νὰ ἐξεύρετε ἐσεῖς, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες μας ἦταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σύννεφον, καὶ ὅλοι ἐπέρασαν διὰ μέσου τῆς θαλάσσης·

2 Καὶ ὅλοι εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸν σύννεφον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν·

3 Καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν φαγητόν·

4 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

5 Ἀλλ᾽ οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός. κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν.

8 Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς καί τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καί τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ.

11 Ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν.

4 Καὶ ὅλοι ἔπιαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ποτόν· διατὶ ἔπιναν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πέτραν ὁποῦ τοὺς ἀκολούθα· καὶ ἡ πέτρα ἦτον ὁ Χριστός.

5 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀναπαύθη εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀπ᾽ αὐτούς· διατὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον.

6 Καὶ ταῦτα ἐγέννηκαν τύποι ἐδικοί μας, διὰ νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμεν ἡμεῖς τὰ κακὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι τὰ ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ νὰ γενῆτε εἰδωλολάτραι, καθὼς μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτούς· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἐκάθισεν ὁ λαὸς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ, καὶ ἐσηκώθηκαν νὰ παίζουν.

8 Μηδὲ νὰ πορνεύωμεν, καθὼς μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσαν εἰς μίαν ἡμέραν εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ νὰ δοκιμάζωμεν τὸν Χριστὸν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς τὸν ἐδοκίμασαν, καὶ ἐχαλάσθηκαν ἀπὸ τὰ ὀφείδια.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐγόγγυσαν, καὶ ἐχαλάσθηκαν ἀπὸ τὸν ἐξολοθρευτήν.

11 Καὶ αὐτὰ ὅλα ἐσυνέβηκαν τύποι εἰς ἐκείνους· καὶ ἐγράφθηκαν διὰ νουθεσίαν ἐδικήν μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκατάντησαν τὰ τέλη τῶν αἰώνων.

12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι, βλεπέτω μὴ πέσῃ.

13 Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεὸς, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαί ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.

14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὅ φημι.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;

17 Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα, οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας, κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσί;

19 Τί οὖν φημι; ὅτι εἴδωλον, τί ἐστιν; ἢ ὅτι εἰδωλόθυτον, τί ἐστιν;

20 Ἀλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη,

12 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ λογιάζει πῶς νὰ στέκῃ, ἂς βλέπει νὰ μὴν πέσῃ.

13 Πειρασμὸς δὲν σᾶς ἔλαβε παρὰ ἀνθρώπινος· καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πιστὸς, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει σᾶς ἀφήσει νὰ πειραχθῆτε παρὰ πάνω (ἀπ' ἐκεῖνο) ὁποῦ δύνεσθε· ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὸν πειρασμὸν θέλει κάμει καὶ τὸ εὔγασμα, διὰ νὰ δυνηθῆτε ἐσεῖς νὰ ὑποφέρετε.

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν.

15 Ὡσὰν εἰς φρονίμους λαλῶ, διακρίνετε ἐσεῖς ἐκεῖνο ὁποῦ λέγω.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; τὸ ψωμὶ ὁποῦ κόπτομεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

17 Ὅτι ἕνα ψωμὶ, ἕνα σῶμα εἴμεσθεν ἐμεῖς οἱ πολλοί· διατὶ ὅλοι μετέχομεν ἀπὸ τὸ ἕνα ψωμί;

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ, ὁποῦ εἶναι κατὰ σάρκα· δὲν εἶναι κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκεῖνοι ὁποῦ τρώγουσι ταῖς θυσίαις;

19 Τί λοιπὸν λέγω; ὅτι τὸ εἴδωλον νὰ εἶναι τίποτες, ἢ ὅτι τὸ εἰδωλόθυτον εἶναι τίποτες; ὄχι.

20 Ἀλλὰ λέγω ὅτι ἐκεῖνα

δαιμονίοις θύει, καὶ οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

ὅπου θυσιάζουν τὰ ἔθνη, τὰ θυσιάζουν εἰς τοὺς δαίμονας, καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν. καὶ δὲν θέλω ἐσεῖς νὰ γίνεσθε κοινωνοὶ τῶν δαιμόνων.

21 Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν, καὶ τραπέζης δαιμονίων.

21 Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ ποτήριον τῶν δαιμόνων· δὲν δύνεσθε νὰ μετέχετε ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν δαιμονίων.

22 Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν;

22 Ἀνίσως καὶ ἐνοχλοῦμεν τὸν Κύριον; μήνα εἴμεσθε ἐμεῖς δυνατώτεροί του;

23 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ.

23 Ἔχω ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα ὠφέλημα· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ ὅλα δὲν οἰκοδομοῦσι.

24 Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλ' τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος.

24 Κανένας ἂς μὴν ζητᾷ τὸ ἰδικόν του (συμφέρον), ἀλλὰ κάθε ἕνας ἂς ζητᾷ (τὸ συμφέρον) τοῦ ἄλλου.

25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

25 Κάθε πρᾶγμα ὅπου πωλεῖται εἰς τὸ μακελλίον, τρῶτέ το, καὶ μὴν ἐξετάζετε τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

26 Τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

26 Διατὶ ἡ γῆ εἶναι τοῦ Κυρίου, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν.

27 Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

27 Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους σᾶς προσκαλῇ, καὶ θέλετε νὰ ὑπᾶτε, ἐκεῖνο ὅπου σᾶς βάλλουν ὀμπροστὰ τρῶτέ το, μὴν ἐξετάζοντες τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ·

28 Ἀμὴ ἂν κανένας σᾶς εἰ-

Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

πῆ· τοῦτο εἶναι εἰδωλόθυτον, μὴν τὸ φᾶτε, διάτ' ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ εἶπε, καὶ διὰ τὴν συνείδησίν του. διατὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς αὐτήν.

29 Συνείδησιν δὲ λέγω, οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου. ἱνατί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;

29 Καὶ συνείδησιν λέγω, ὄχι τὴν ἰδικήν σου, ἀλλὰ τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου· καὶ διατί; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνεται ἡ ἐλευθερία μου ἀπὸ ἄλλην συνείδησιν;

30 Εἰ δὲ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;

30 Καὶ ἐὰν ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι εἰς ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτέ τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.

31 Κἂν τι λοιπὸν τρώγετε, κἂν τι πίνετε, κἂν τι κάμνετε (τίποτες ἄλλο), ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ νὰ τὰ κάμνετε.

32 Ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ·

32 Γίνεσθε ἀσκανδάλιστοι, καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

33 Καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.

33 Καθὼς καὶ ἐγὼ ἀρέσκω ὅλους εἰς ὅλα, μὴ ζητῶντας τὸ ἰδικόν μου συμφέρον, ἀλλὰ (τὸ συμφέρον) τῶν πολλῶν, διὰ νὰ σωθοῦσι.

Κεφ. ιά. 11.

Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.

Μιμηθῆτε ἐμένα, καθὼς ἐγὼ μιμοῦμαι τὸν Χριστόν.

2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε,

2 Καὶ ἐπαινῶ σας, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μὲ ἐνθυμᾶσθε,

καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε.

3 Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστι· κεφαλὴ δὲ γυναικὸς, ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ, ὁ Θεός.

4 Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

5 Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς· ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.

6 Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνὴ, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω.

7 Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστιν.

8 Οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός.

9 Καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ

καὶ καθὼς σᾶς ἐπαράδωκα ταῖς παραδόσεις, ταῖς κρατεῖτε.

3 Καὶ θέλω νὰ ἐξεύρετε, ὅτι κάθε ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, καὶ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς εἶναι ὁ ἄνδρας, καὶ κεφαλὴ Χριστοῦ εἶναι ὁ Θεός.

4 Κάθε ἄνδρας ὁποῦ προσεύχεται ἢ προφητεύει, καὶ ἔχει τὸ κεφάλι του σκεπασμένον, ἐντροπιάζει τὸ κεφάλι του.

5 Καὶ κάθε γυναῖκα ὁποῦ προσεύχεται ἢ προφητεύει μὲ κεφάλι ἀξεσκέπαστον, κατεντροπιάζει τὸ κεφάλι της· διατὶ τοῦτο εἶναι μιᾶς λογῆς ὡσὰν νὰ εἶναι καὶ ξυρισμένη.

6 Διατὶ ἂν δὲν σκεπάζεται ἡ γυναῖκα, ἀκόμι καὶ ἂς κουρεύεται· καὶ ἂν εἶναι ἄσχημον εἰς τὴν γυναῖκα τὸ νὰ κουρεύεται, ἢ νὰ ξυρίζεται, (λοιπὸν) ἂς σκεπάζεται.

7 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν χρεωστεῖ νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι του, ἔστοντας νὰ εἶναι εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ. ἀλλὰ ἡ γυναῖκα εἶναι δόξα τοῦ ἀνδρός.

8 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

9 Διότι ὁ ἄνδρας δὲν ἐκτίσθη διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα

ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διὰ τοὺς ἀγγέλους.

χρεωστεῖ (διὰ τοὺς ἀγγέλους) νὰ ἔχῃ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι της σημάδι ὅτι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός.

11 Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρός, ἐν Κυρίῳ.

11 Ὅμως οὐδὲ ὁ ἄνδρας χωρὶς γυναῖκα, οὐδὲ ἡ γυναῖκα χωρὶς ἄνδρα, εἶναι εἰς τὸν Κύριον.

12 Ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.

12 Διατὶ καθὼς ἡ γυναῖκα εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι διὰ μέσου τῆς γυναικός, ἀμὴ ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

13 Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε, πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;

13 Ἀνάμεσά σας τὸ κρίνετε· πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ προσεύχεται τὸν Θεὸν ἀσκέπαστη;

14 Ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι·

14 Ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις σᾶς διδάσκει; ὅτι ὁ ἄνδρας ἐὰν ἔχῃ μαλλία, εἶναι ἀτιμία του·

15 Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν, ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.

15 Ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἐὰν ἔχῃ μαλλία, εἶναι τιμή της; ὅτι τὰ μαλλία τῆς ἐδόθηκαν, ἀντὶς σκέπασμα.

16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

16 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ φαίνεται κανένας νὰ εἶναι φιλόνεικος, ἐμεῖς τέτοιας λογῆς συνήθειαν δὲν ἔχομεν, οὐδὲ ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε.

17 Καὶ παραγγέλλοντας τοῦτο δὲν σᾶς ἐπαινῶ, ὅτι ὄχι εἰς τὸ καλλιότερον, ἀλλὰ εἰς τὸ χειρότερον συμμαζώνεσθε.

18 Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,

18 Διατὶ πρῶτον ὅταν συναθροίζεσθε ἐσεῖς εἰς τὴν ἐκ-

ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιςεύω.

19 Δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν.

20 Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὐκ ἔςι Κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν.

21 Ἕκαςος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.

22 Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί ὑμῖν εἴπω; ἐπαινέσω ὑμᾶς; Τί τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ.

23 Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδετο, ἔλαβεν ἄρτον·

24 Καὶ εὐχαριςήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐςὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

κλησίαν, ἀκούω πῶς εἶναι εἰς ἐσᾶς χωρίσματα· καὶ εἰς κάποιον μέρος τὸ πιςεύω.

19 Διατὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ εἶναι καὶ αἵρεσαις εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀνάμεσά σας δόκιμοι.

20 Ὅταν λοιπὸν συμμαζώνεσθε εἰς ἕνα τόπον, δὲν εἶναι διὰ νὰ φᾶτε τὸ Κυριακὸν δεῖπνον.

21 Διατὶ κάθε ἕνας προπέρνει τὸ ἰδικόν του δεῖπνον καὶ τὸ τρώγει, καὶ ἄλλος πεινᾷ, καὶ ἄλλος μεθᾷ.

22 Μήνα δὲν ἔχετε σπήτια διὰ νὰ φᾶτε καὶ νὰ πιῆτε; ἢ καταφρονεῖτε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καταντροπιάζετε ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἔχουσι; Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; νὰ σᾶς ἐπαινέσω εἰς τοῦτο; δὲν σᾶς ἐπαινῶ.

23 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς ἐπαράδωκα, τὸ ἐπαράλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς τὴν νύκτα ἐκείνην ὁποῦ ἐπαραδίδουνταν, ἐπῆρε ψωμί·

24 Καὶ εὐχαριςήσας τὸ ἔκοψε, καὶ εἶπε· λάβετε, φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου ὁποῦ κόπτεται διὰ λόγου σας· τοῦτο κάμνετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

25 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε ὁσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

26 Ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ.

27 Ὥστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου.

28 Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω.

29 Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.

30 Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.

31 Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα.

25 Τὸν ὅμοιον τρόπον ἐπῆρε καὶ τὸ ποτήριον, ὕστερα ἀφόντις ἐδείπνησε, λέγωντας· ἐτοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι ἡ καινούρια διαθήκη εἰς τὸ αἷμά μου· ἐτοῦτο κάμνετε ὅσαις φοραῖς τὸ πίνετε, εἰς ἐδικήν μου ἀναθύμησιν.

26 Διατὶ ὅσαις φοραῖς τρώγετε τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνετε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἀναθυμίζετε, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ.

27 Εἰς τόσον ὁποῦ κάθε ἕνας ὁποῦ τρώγει τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο, ἢ πίνει τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, εἶναι πταίστης εἰς τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου.

28 Καὶ κάθε ἄνθρωπος ἂς δοκιμάζῃ τοῦ λόγου του, καὶ ἔτζι ἂς τρώγει ἀπὸ τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο, καὶ ἂς πίνει ἀπὸ τὸ ποτήριον ἐτοῦτο.

29 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει καὶ πίνει ἀναξίως, τρώγει καὶ πίνει κρῖμα εἰς τοῦ λόγου του, μὲ τὸ νὰ μὴν διακρίνῃ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.

30 Διὰ τοῦτο ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς εἶναι πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωστοι, καὶ ἀποθνήσκουν ἀρκετοί.

31 Διατὶ ἐὰν ἐδιακρίναμεν τοῦ λόγου μας, δὲν ἠθέλαμεν κριθῇ.

32 Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν.

32 Ἀμὴ ὅταν κρινόμεσθεν, παιδευόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ μὴν κατακριθοῦμεν μὲ τὸν κόσμον.

33 Ὥστε, ἀδελφοί μου, συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν, ἀλλήλους ἐκδέχεσθε.

33 Λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ὅταν συμμαζώνεσθε εἰς τὸ φαγεῖν, καρτερεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον.

34 Εἰ δέ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρῖμα συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς ἂν ἔλθω, διατάξομαι.

34 Ἀμὴ ἂν πεινᾷ κανένας, ἂς τρώγει εἰς τὸ σπῆτί του, διὰ νὰ μὴν συμμαζώνεσθε εἰς κατάκριμα. καὶ τὰ ἐπίλοιπα, ὡσὰν ἔλθω, θέλω τὰ διατάξει.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΠΕρὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοὶ, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν.

ΚΑῚ διὰ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ἀδελφοὶ, θέλω νὰ γνωρίζετε ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει.

2 Οἴδατε ὅτι ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, ὡς ἂν ἤγεσθε, ἀπαγόμενοι.

2 Ἰξεύρετε ὅτι ἐσεῖς ἦσθαν ἔθνη, καὶ ἐφέρνεσθαν εἰς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, καθὼς σᾶς ἔσυραν.

3 Διὸ γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς ἐν πνεύματι Θεοῦ λαλῶν, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

3 Διὰ τοῦτο σᾶς κάμνω νὰ γνωρίσετε, ὅτι οὐδὲ κανένας ὁποῦ λαλεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ οὐδὲ κανένας δύναται νὰ εἰπῇ Κύριον Ἰησοῦν, παρὰ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

4 Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα·

4 Καὶ εἶναι διαίρεσαις τῶν χαρισμάτων, ἀμὴ τὸ πνεῦμα εἶναι τὸ αὐτό.

5 Καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶ, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος·

5 Εἶναι καὶ διάφοραις ὑπηρεσίαις, ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ὁ αὐτός.

6 Καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτός ἐστι Θεὸς, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.

8 Ὧ μὲν γὰρ διὰ τοῦ πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα·

9 Ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι· ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι·

10 Ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.

12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι, καὶ μέλη ἔχει πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνὸς, πολλὰ ὄντα, ἕν ἐστι σῶμα· οὕτω καὶ ὁ Χριστός.

13 Καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν· εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε

6 Εἶναι καὶ διαίρεσαις τῶν ἐνεργημάτων, ἀμὴ ὁ Θεὸς ὁποῦ ἐνεργεῖ τὰ ὅλα εἰς ὅλους, εἶναι ὁ αὐτός.

7 Καὶ εἰς κάθε ἕνα δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ πνεύματος εἰς τὸ συμφέρον.

8 Διατὶ εἰς κάποιον δίδεται λόγος σοφίας διὰ μέσου τοῦ πνεύματος· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα.

9 Καὶ εἰς ἄλλον δίδεται πίστις, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται χάρισμα ἰαμάτων, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα·

10 Καὶ εἰς ἄλλον ἐνεργήματα δυνάμεων· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται προφητεία· καὶ εἰς ἄλλον δίδουνται διάκρισαις πνευμάτων· καὶ εἰς ἄλλον γένη γλωσσῶν· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Καὶ ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, χωρίζοντας ξεχωριστὰ κάθε ἕνα καθὼς βούλεται.

12 Διατὶ καθὼς τὸ κορμὶ εἶναι ἕνα, καὶ ἔχει, μέλη πολλὰ, καὶ ὅλα τὰ μέλη εἶναι ἑνὸς κορμιοῦ, ἂν καλὰ καὶ νὰ εἶναι πολλὰ, ὅμως εἶναι ἕνα κορμί· ἔτζι καὶ ὁ Χριστός.

13 Διατὶ ἐμεῖς ὅλοι διὰ μέσου τοῦ ἑνὸς πνεύματος εἰς ἕνα κορμὶ ἐβαπτισθήκαμεν, κἂν

Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι· καὶ πάντες εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

17 Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18 Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη, ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι, καθὼς ἠθέλησεν.

19 Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;

20 Νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα.

21 Οὐ δύναται δὲ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· Χρείαν σου οὐκ ἔχω. ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· Χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω.

22 Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν, ἀναγκαῖά ἐστι.

23 Καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότε-

τε Ἰουδαῖοι, κἂν τε Ἕλληνες, κἂν τε δοῦλοι, κἂν τε ἐλεύθεροι, καὶ ὅλοι εἰς ἕνα πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Διατὶ τὸ κορμὶ δὲν εἶναι ἕνα μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἰπῇ τὸ ποδάρι, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι χέρι, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ κορμί· μήνα διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κορμί;

16 Καὶ ἐὰν εἰπῇ τὸ αὐτίον, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι μάτι, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ κορμί· μήνα διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κορμί;

17 Ἐὰν ὅλον τὸ κορμὶ εἶναι μάτι, ποῦ (θέλει εἶσθαι) ἡ ἀκοή; ἐὰν εἶναι ὅλον ἀκοή, ποῦ (θέλει εἶσθαι) ἡ ὄσφρησις;

18 Ἀλλὰ τῶρα ὁ Θεὸς ἔβαλλε κάθε ἕνα μέλος εἰς τὸ κορμί, καθὼς ἠθέλησε.

19 Καὶ ἂν ἦταν ὅλα ἕνα μέλος, ποῦ (ἤθελεν εἶσθαι) τὸ κορμί;

20 Ἀλλὰ τῶρα εἶναι πολλὰ μέλη, ἀμὴ ἕνα κορμί.

21 Καὶ δὲν δύναται τὸ μάτι νὰ εἰπῇ εἰς τὸ χέρι, δὲν σὲ χρειάζομαι· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ εἰς τὰ ποδάρια, δὲν σᾶς χρειάζομαι.

22 Ἀλλὰ τὰ μέλη τοῦ κορμίου ὁποῦ φαίνονται νὰ εἶναι ἀσθενέστερα, εἶναι πολλὰ περισσότερον ἀναγκαῖα.

23 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ λογιά-

ρα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν· καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει.

24 Τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν, οὐ χρείαν ἔχει· ἀλλ' ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμήν.

25 Ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη.

26 Καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.

27 Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους.

28 Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μὴ πάντες, ἀπόστολοι; μὴ πάντες, προφῆται; μὴ πάντες, διδάσκαλοι; μὴ πάντες, δυνάμεις;

30 Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες

ζομεν νὰ εἶναι ἀτιμότερα μέλη τοῦ κορμίου, ἐτοῦτα ἐνδύοντες, τὰ τιμοῦμεν περισσότερον· καὶ τὰ ἄσχημά μας ἔχουσι περισσότερον στολισμόν.

24 Ἀμὴ τὰ μέλη μας τὰ τίμια, δὲν ἔχουσι χρείαν στολισμοῦ· ἀλλὰ ὁ Θεὸς συνεκέρασεν τὸ κορμὶ, δίδωντας περισσότερον τιμὴν εἰς τὸ μέλος τὸ λειψιμιόν.

25 Διὰ νὰ μὴν γένῃ διχοστασία εἰς τὸ κορμὶ, ἀλλὰ τὰ μέλη νὰ φροντίζουσι τὸ αὐτὸ ἕνα διὰ τὸ ἄλλον.

26 Καὶ ἐὰν πάσχῃ ἕνα μέλος, συμπάσχουσιν ὅλα τὰ μέλη, καὶ ἐὰν δοξάζεται ἕνα μέλος, συγχαίρονται ὅλα τὰ μέλη.

27 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη κατὰ μέρος.

28 Καὶ κάποιους ἔβαλλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν· πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, εἶτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἰαμάτων, βοηθείαις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν;

29 Μήνα ὅλοι εἶναι ἀπόστολοι; μήνα ὅλοι εἶναι προφῆται; μήνα ὅλοι εἶναι διδάσκαλοι; μήνα ὅλοι ἔχουσι δυνάμεις;

30 Μήνα ὅλοι ἔχουσι χαρίσματα ἰαμάτων; μήνα ὅ-

γλώσσαις λαλῦσι; μὴ πάντες διερμηνεύυσι;

31 Ζηλῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα. καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.

λοι γλώσσαις ζυντυχένυσι; μήνα ὅλοι ἐξηγῦσι;

31 Ἐπιθυμεῖτε τὰ χαρίσματα τὰ μεγαλίτερα· καὶ ἀκόμι θέλω σᾶς δείξει στράταν ὑπερβολικὰ ὑψηλήν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ἘΑΝ ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

ἘΑΝ ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀγάπην δὲν ἔχω, ἔγινα χαλκὸς ὁπῦ βοήζει, ἢ κύμβαλον ὁπῦ ἀλλαλάζει.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, ὐδέν εἰμι.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ γνωρίσω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὁπῦ καὶ τὰ βυνὰ νὰ μετατοπίζω, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, δὲν εἶμαι τίποτες.

3 Καὶ ἐὰν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μυ, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μυ ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, ὐδὲν ὠφελῦμαι.

3 Καὶ ἐὰν θρέψω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μυ εἰς τὺς πτωχὺς, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ κορμί μυ διὰ νὰ καῶ, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, τίποτες δὲν ὠφελῦμαι.

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη ὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη ὐ περπερεύεται, ὐ φυσιῦται,

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἡ ἀγάπη σπλαγχνίζεται, ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι προπετὴς, δὲν κενοδοξᾶ,

5 Οὐκ ἀσχημονεῖ, ὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, ὐ παροξύνεται, ὐ λογίζεται τὸ κακὸν,

5 Δὲν κάμνει ἄσχημα πράγματα, δὲν γυρεύει τὰ ἰδικά της ὠφέλιμα, δὲν πικραίνεται, δὲν βάνει εἰς τὸν νοῦν της τὸ κακὸν,

6 Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ·

7 Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι καταργηθήσονται, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται.

9 Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

11 Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.

12 Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δὶ ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.

13 Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

6 Δὲν χαίρεται εἰς τὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ συγχαίρεται εἰς τὴν ἀλήθειαν·

7 Ὅλα τὰ βαστᾷ, ὅλα τὰ πιστεύει, ὅλα τὰ ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε δὲν ξεπέφτει, ἀλλὰ καὶ αἱ προφητείαις θέλουσι καταργηθῇ, καὶ αἱ γλώσσαις θέλουσι παύσει, καὶ ἡ γνῶσις θέλει ἀφανισθῇ.

9 Διατὶ ἐκ μέρους γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ἀμὴ ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε θέλει παύσει τὸ μερικόν.

11 Ὅταν ἤμουν νήπιος, ὡσὰν νήπιος ἐλάλουν, ὡσὰν νήπιος ἐφρόνουν, ὡσὰν νήπιος ἐλογιζόμουν· ἀμὴ ὅταν ἔγινα ἄνδρας, τὰ ἄργησα τὰ πράγματα τοῦ νηπίου.

12 Διατὶ τῶρα βλέπομεν διὰ μέσου τοῦ καθρέφτη ὡσὰν ὄνειρον, ἀμὴ τότε θέλομεν εἰδῆ πρόσωπον μὲ πρόσωπον· τῶρα γνωρίζω ἐκ μέρους, ἀμὴ τότε θέλω γνωρίσει καθὼς ἐγνωρίσθηκα.

13 Καὶ τῶρα μένουσι τὰ τρία ἐτοῦτα, πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη· ἀμὴ τὸ μεγαλίτερον ἀπὸ τοῦτα, εἶναι ἡ ἀγάπη.

Κεφ. ιδ΄. 14.

Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε.

2 Ὁ γὰρ λαλῶν γλώσσῃ, οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια.

3 Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν.

4 Ὁ λαλῶν γλώσσῃ, ἑαυτὸν οἰκοδομεῖ· ὁ δὲ προφητεύων, ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.

5 Θέλω δὲ πάντας ὑμᾶς λαλεῖν γλώσσαις, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε. μείζων γὰρ ὁ προφητεύων ἢ ὁ λαλῶν γλώσσαις, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ.

6 Νυνὶ δὲ, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἔλθω πρὸς ὑμᾶς γλώσσαις λαλῶν, τί ὑμᾶς ὠφελήσω, ἐὰν μὴ

Ζητᾶτε καὶ ἀκολουθᾶτε τὴν ἀγάπην, ἐπιθυμεῖτε διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὰ πνευματικὰ χαρίσματα· καὶ περισσότερον διὰ νὰ προφητεύετε.

2 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλώσσαις ἀγνώριςαις, δὲν συντυχένει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ τὸν Θεόν. διατὶ ἂν καλᾶ καὶ κανένας δὲν τὸν καταλαμβάνῃ, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲ τὸ πνεῦμα λαλεῖ μυστήρια.

3 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, λαλεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παρηγορίαν.

4 Ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλώσσαν, οἰκοδομεῖ τοῦ λόγου του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, οἰκοδομεῖ τὴν ἐκκλησίαν.

5 Καὶ ἤθελα ὅλοι σας νὰ λαλῆτε γλώσσαις, ἀλλὰ περισσότερον διὰ νὰ προφητεύετε· διατὶ μεγαλίτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλώσσαις, ἔξω ἐὰν δὲν μεταγλωττίζῃ, διὰ νὰ λάβῃ ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήν.

6 Καὶ τώρα, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἔλθω εἰς ἐσᾶς λαλῶν γλώσσαις, τί θέλω σᾶς ὠφελήσει, ἐὰν δὲν σᾶς λαλήσω,

ὑμῖν λαλήσω ἢ ἐν ἀποκαλύψει, ἢ ἐν γνώσει, ἢ ἐν προφητείᾳ, ἢ ἐν διδαχῇ;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον ἢ τὸ κιθαριζόμενον;

8 Καὶ γὰρ ἐὰν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῷ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον;

9 Οὕτω καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες.

10 Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστιν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον.

11 Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος.

12 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ ζηλωταί ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε.

13 Διόπερ ὁ λαλῶν γλώσσῃ,

ἢ μὲ ἀποκάλυψιν, ἢ μὲ γνῶσιν, ἢ μὲ προφητείαν, ἢ μὲ διδαχήν;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα ὁποῦ δίδουσι φωνὴν, κἂν τι παγιαῦλι, κἂν τι κιθάρα, ἐὰν δὲν χωρίζουν ἡ φωναῖς, πῶς θέλει γνωρισθῆ ἐκεῖνο ὁποῦ παίζεται μὲ παγιαῦλι, ἢ μὲ τὴν κιθάραν;

8 Καὶ ἐὰν ἡ σάλπιγγα δώσῃ φωνὴν ὁποῦ δὲν σημαίνει τίποτες, τίς θέλει ἑτοιμασθῆ εἰς πόλεμον;

9 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς ἐὰν δὲν δώσετε λόγον εὐκολοσήμαντον διὰ μέσου τῆς γλώσσης, πῶς θέλει γνωρισθῆ ἐκεῖνο ὁποῦ λαλεῖται; θέλετε λαλεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

10 Τόσα πολλὰ γένη τῶν φωνῶν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καθὼς ἔτυχαν· καὶ οὐδὲ κανένα γένος εἶναι ἄφωνον.

11 Ἐὰν λοιπὸν δὲν γνωρίσω τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, θέλω εἶσθαι Βάρβαρος εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ λαλεῖ, καὶ ὁ λαλῶν θέλει εἶσθαι εἰς ἐμένα Βάρβαρος.

12 Τοιουτοτρόπως καὶ ἐσεῖς. ἐπειδὴ εἶσθε ἐρασταὶ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ζητᾶτε διὰ νὰ πλουτῆτε εἰς αὐτὰ, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας.

13 Διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλῶσσαν ἀγνώριστον, ἂς

προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.

14 Ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσσῃ, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται· ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστι.

15 Τί οὖν ἐστι; Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ· ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ.

16 Ἐπεὶ ἐὰν εὐλογήσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς ἐρεῖ τὸ ἀμὴν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε.

17 Σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν.

19 Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.

20 Ἀδελφοί, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν· ἀλλὰ τῇ

παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ χάριν διὰ νὰ ἑρμηνεύῃ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγει.

14 Διατί ἐὰν προσεύχωμαι μὲ γλῶσσαν ἀγνώριστον, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται, ἀμὴ ὁ νοῦς μου εἶναι ἄκαρπος.

15 Τί λοιπόν; ἂς προσευχηθῶ μὲ τὸ πνεῦμα, ἂς προσευχηθῶ καὶ μὲ τὸν νοῦν· καὶ ἂς ψάλλω μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ ἂς ψάλλω καὶ μὲ τὸν νοῦν.

16 Ἐπειδὴ ἐὰν εὐλογήσῃς μὲ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀναπληροῖ τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς θέλει εἰπεῖ τὸ ἀμὴν εἰς τὴν εὐχαριστίαν σου; ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρει τί λέγεις.

17 Διατί ἐσὺ καλὰ εὐχαριστᾷς, ἀλλὰ ὁ ἄλλος δὲν οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, ὅτι λαλῶ γλώσσαις περισσότεραις ἀπὸ ὅλους σας.

19 Ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καλλιότερα θέλω νὰ λαλήσω πέντε λόγους διὰ μέσου τοῦ νοός μου, διὰ νὰ διδάξω καὶ ἄλλους, παρὰ νὰ εἰπῶ μυρίους λόγους μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον.

20 Ἀδελφοί, μὴ γίνεσθε παιδία εἰς τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ γίνεσθε νήπιοι εἰς τὴν κακίαν,

κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις, λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ᾽ οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν, οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων·

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστιν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν

καὶ εἰς τὴν φρόνησιν γίνεσθε τέλειοι.

21 Εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον· ὅτι μὲ ξέναις γλώσσαις, καὶ μὲ ἀλλότρια χείλη θέλω λαλήσει εἰς τὸν λαὸν ἐτοῦτον, καὶ μηδὲ ἔτζι θέλουν μὲ ὑπακούσει, λέγει Κύριος.

22 Λοιπὸν ἡ γλώσσαις εἶναι σημεῖον ὄχι εἰς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀπίστους. ἀμὴ ἡ προφητεία δὲν εἶναι διὰ τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ διὰ ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν λοιπὸν συναθροισθῇ ὅλη ἡ ἐκκλησία εἰς μίαν μεραίαν, καὶ ὅλοι λαλοῦσι γλώσσαις ἀγνώσταις, καὶ ἐμβοῦσι μέσα ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, δὲν θέλουσιν εἰπεῖ ὅτι εἶσθε λωλοί;

24 Ἀμὴ ἐὰν ὅλοι προφητεύουσι, καὶ ἔμβῃ μέσα κανένας ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ἀπὸ ὅλους, ἐξετάζεται ἀπὸ ὅλους.

25 Καὶ τέτοιας λογῆς τὰ κρυφὰ τῆς καρδίας του φανερώνουνται· καὶ ἔτζι πέφτωντας κατὰ πρόσωπον θέλει προσκυνήσει τὸν Θεὸν, λέγωντας ὅτι ὁ Θεὸς βέβαια εἶναι εἰς ἐσᾶς.

26 Τί εἶναι λοιπὸν, ἀδελφοί; ὅταν συναθροίζεσθε, κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς ἔχει ψαλμὸν, ἔχει διδαχὴν, ἔχει γλῶσ-

ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἑρμηνείαν ἔχει· πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γενέσθω.

27 Εἴτε γλώσσῃ τις λαλεῖ, κατὰ δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς, καὶ ἀνὰ μέρος· καὶ εἷς διερμηνευέτω.

28 Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ διερμηνευτὴς, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ· ἑαυτῷ δὲ λαλείτω καὶ τῷ Θεῷ.

29 Προφῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς λαλείτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν.

30 Ἐὰν δὲ ἄλλῳ ἀποκαλυφθῇ καθημένῳ, ὁ πρῶτος σιγάτω.

31 Δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσι, καὶ πάντες παρακαλῶνται.

32 Καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται·

33 Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων.

34 Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.

σαν, ἔχει ἀποκάλυψιν, ἔχει ἑρμηνείαν. ὅλα ἂς γίνουνται εἰς οἰκοδομήν.

27 Καὶ ἀνίσως καὶ λαλῇ κανένας μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον, ἂς λαλοῦσι δύο, ἢ τὸ περισσότερον τρεῖς, ἀπὸ ἕνας ἕνας· καὶ ἕνας νὰ τὰ ἑρμηνεύῃ.

28 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι κανένας νὰ τὰ μεταγλωττίζῃ, ἂς σιωπένει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον, καὶ ἂς λαλεῖ μὲ τοῦ λόγου του καὶ μὲ τὸν Θεόν.

29 Καὶ προφῆται δύο ἢ τρεῖς ἂς λαλοῦσι, καὶ οἱ ἄλλοι ἂς διακρίνουν.

30 Καὶ ἐὰν ἀποκαλυφθῇ τίποτες εἰς ἄλλον ὁποῦ κάθεται, ὁ πρῶτος ἂς σιωπένει.

31 Διατὶ ὅλοι δύνεσθε ἕνας ἕνας νὰ προφητεύετε, διὰ νὰ μαθένουν ὅλοι, καὶ ὅλοι νὰ παρηγοροῦνται.

32 Καὶ τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφήτας.

33 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, καθὼς εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων.

34 Αἱ γυναῖκαίς σας εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ἂς σιωπένουν· διατὶ δὲν ταῖς ἐδόθη ἐξουσία νὰ λαλοῦσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.

35 Εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν· αἰσχρὸν γάρ ἐστι γυναιξὶν ἐν ἐκκλησίᾳ λαλεῖν.

36 Ἢ ἀφ᾽ ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθεν; ἢ εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;

37 Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικὸς, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσὶν ἐντολαί.

38 Εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοείτω.

39 Ὥστε, ἀδελφοὶ, ζηλοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν γλώσσαις μὴ κωλύετε.

40 Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.

35 Καὶ ἂν θέλουν νὰ μάθουν τίποτες, ἂς ἐρωτοῦσιν τοὺς ἄνδρες τους εἰς τὸ σπῆτι· διατὶ ἄσχημον πρᾶγμα εἶναι νὰ συντυχένουν αἱ γυναῖκαις εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

36 Ἢ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εὐγῆκεν ἀπὸ σᾶς; ἢ εἰς ἐσᾶς μοναχοὺς ἐκατάντησεν;

37 Ἐὰν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι προφήτης, ἢ πνευματικὸς, ἂς γροικᾷ ἐτοῦτα ὁποῦ σᾶς γράφω, ὅτι εἶναι παραγγελίαις τοῦ Κυρίου.

38 Καὶ ἂν κανένας δὲν γνωρίζει, ἂς μὴν γνωρίζει.

39 Εἰς τόσον ὁποῦ, ὦ ἀδελφοὶ, ζητᾶτε μὲ ζῆλον τὸ νὰ προφητεύετε, καὶ μὴν ἐμποδίζετε τὸ νὰ λαλοῦν γλώσσαις.

40 Ὅλα ἂς γίνουνται πρεπόντως καὶ κατὰ τάξιν.

Κεφ. ιέ. 15.

ΓΝωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε·

2 Δι᾽ οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, εἰ κατέχετε· ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῆ ἐπιστεύσατε.

3 Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χρι-

ΚΑῚ σᾶς φανερόνω τὸ εὐαγγέλιον, ἀδελφοὶ, ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαρελάβετε, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στέκεσθε.

2 Διὰ μέσου του ὁποίου καὶ σώζεσθε, ἐὰν τὸ κρατῆτε μὲ τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα, ἔξω ἐὰν δὲν ἐπιστεύσατε εὔκαιρα.

3 Διατὶ πρῶτον σᾶς ἐπαρέδωκα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαρέλαβον, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε

ςὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ γραφάς·

4 Καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς γραφάς·

5 Καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πενταχοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν.

7 Ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ· εἶτα τοῖς ἀποςόλοις πᾶσιν.

8 Ἔσχατον δὲ πάντων, ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι, ὤφθη κἀμοί.

9 Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιςος τῶν ἀποςόλων· ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόςολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ, οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα· οὐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί.

11 Εἴτε οὖν ἐγὼ, εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν, καὶ οὕτως ἐπιςεύσατε.

12 Εἰ δὲ Χριςὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγου-

διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, κατὰ ταῖς γραφαῖς·

4 Καὶ ὅτι ἐθάπτη, καὶ ὅτι ἀνεςάθη τὴν τρίτην ἡμέραν, κατὰ ταῖς γραφαῖς·

5 Καὶ ὅτι ἐφάνη εἰς τὸν Κηφᾶ, ἔπειτα εἰς τοὺς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ἐφάνη ἀπάνω εἰς πενταχόσιους ἀδελφοὺς μίαν φοράν· ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι εὑρίσκουνται ἕως τώρα, καὶ μερικοὶ ἐκοιμήθηκαν.

7 Ἔπειτα ἐφάνη εἰς τὸν Ἰάκωβον· ἔπειτα εἰς ὅλους τοὺς ἀποςόλους.

8 Καὶ ὕςερον ἀπὸ ὅλους, ὡσὰν εἰς ἀπόῤῥιγμα, ἐφάνη εἰς ἐμένα.

9 Διατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ πολλὰ μικρὸς ἀπὸ τοὺς ἀποςόλους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλοῦμαι ἀπόςολος, διατὶ ἐκατάτρεξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐκεῖνο ὁποῦ εἶμαι, καὶ ἡ χάρις του ὁποῦ εἶναι εἰς ἐμένα, δὲν ἐγίνηκεν εὔκαιρη· ἀλλὰ περισσότερον ἀπ' αὐτοὺς ὅλους ἐκοπίασα, καὶ ὄχι ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετέμένα.

11 Κἂν ἐγὼ λοιπὸν, κἂν ἐκεῖνοι, ἔτζι κηρύττομεν, καὶ ἔτζι ἐπιςεύσατε.

12 Καὶ ἐὰν ὁ Χριςὸς κηρύττεται ὅτι ἀνέςη ἐκ νεκρῶν, πῶς

σί τινες ἐν ὑμῖν, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν;

13 Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται.

14 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.

15 Εὑρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν· ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται.

16 Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·

17 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν·

18 Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ, ἀπώλοντο.

19 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.

20 Νυνὶ δὲ, Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν· ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.

21 Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν.

λέγουσι τινὲς ἀνάμεσά σας, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν δὲν εἶναι;

13 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι ἀνάστασις νεκρῶν, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀναστάθη.

14 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστάθη, εὔκαιρον λοιπὸν εἶναι τὸ κήρυγμά μας, καὶ εὔκαιρη εἶναι καὶ ἡ πίστις σας.

15 Καὶ ἐμεῖς εὑρισκόμεσθε ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν περὶ Θεοῦ, ὅτι ἀνάστησε τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνάστησεν, ἀνίσως καὶ οἱ νεκροὶ δὲν ἀναστήνονται.

16 Διατὶ ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀναστήνονται, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀναστάθη·

17 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστάθη, ἡ πίστις σας εἶναι εὔκαιρη, ἀκόμι εὑρίσκεσθε εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας·

18 Καὶ ἐκεῖνοι λοιπὸν ὅπου ἐκοιμήθησαν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐχάθησαν.

19 Ἐὰν μόνον ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριστὸν εἰς τὴν ζωὴν ἐτούτην, εἴμεσθεν ἀθλιώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

20 Ἀλλὰ τώρα ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ἔγινεν ἀπαρχὴ ἐκείνων ὅπου κοιμῶνται.

21 Διατὶ ἐπειδὴ διαμέσου ἑνὸς ἀνθρώπου (εἶναι) ὁ θάνατος, τέτοιας λογῆς καὶ διαμέσου ἑνὸς ἀνθρώπου (εἶναι) ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

22 Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.

23 Ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ Χριστὸς, ἔπειτα οἱ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

24 Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῷ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ πατρί· ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

26 Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος.

27 Πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ· Ὅταν δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα.

28 Ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; τί

22 Διατὶ καθὼς εἰς τὸν Ἀδὰμ ὅλοι ἀποθνήσκουσιν, τέτοιας λογῆς καὶ εἰς τὸν Χριστὸν ὅλοι θέλουσι ζωοποιηθῆ.

23 Ἀμὴ κάθε ἕνας εἰς τὴν ἰδίαν του τάξιν· ὁ Χριστὸς (εἶναι) ἀπαρχὴ, ἔπειτα (θέλουν ἀναστηθῆ) ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν παρουσίαν του.

24 Εἶτα (θέλει ἔλθει) τὸ τέλος, ὅταν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ὅταν χαλάσῃ κάθε λογῆς ἀρχὴν καὶ κάθε ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Διατὶ κάμνει χρεία νὰ βασιλεύῃ αὐτὸς ἕως ὁποῦ νὰ βάλλῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του.

26 Ὑστερινὸς ἐχθρὸς ὁποῦ χαλνᾶται, εἶναι ὁ θάνατος.

27 Διατὶ ὅλα τὰ ὑπόταξεν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του. καὶ ὅταν λέγῃ ὅτι ὅλα τοῦ εἶναι ὑποτεταγμένα, φανερὸν εἶναι ὅτι ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ τοῦ ὑπόταξε τὰ πάντα.

28 Καὶ ὅταν του ὑποταχθοῦσι τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς θέλει ὑποταχθῆ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ του ὑπόταξε τὰ πάντα, διὰ νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τὰ ὅλα εἰς ὅλους.

29 Ἀλλέως τί θέλουσι κάμει ἐκεῖνοι ὁποῦ βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκροὺς, ἐὰν καθόλου οἱ νε-

καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ τῶν νε-
κρῶν;
30 Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύο-
μεν πᾶσαν ὥραν;
31 Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω,
νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν, ἣν
ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ
ἡμῶν.
32 Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριο-
μάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τὸ
ὄφελος, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρον-
ται; Φάγωμεν καὶ πίωμεν· αὔ-
ριον γὰρ ἀποθνήσκομεν.
33 Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρου-
σιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί.
34 Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ
μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνωσίαν γὰρ
Θεοῦ τινες ἔχουσι. πρὸς ἐντροπὴν
ὑμῖν λέγω.
35 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Πῶς ἐγεί-
ρονται οἱ νεκροί; ποίῳ δὲ σώματι
ἔρχονται;
36 Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις,
οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ.
37 Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶ-
μα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλ-
λὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι,
σίτου, ἤ τινος τῶν λοιπῶν.
38 Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι
σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκά-

κροὶ δὲν ἀνασταίνονται; διατί καὶ
βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς;
30 Καὶ διατί καὶ ἐμεῖς κιν-
δυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;
31 Πᾶσαν ἡμέραν ἀποθαίνω,
μὰ τὴν ἰδικήν σας καύχησιν,
ὁποῦ ἔχω εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν
τὸν Κύριόν μας.
32 Ἐὰν ἐγὼ κατὰ ἄνθρωπον
ἐπολέμησα μὲ θηρία εἰς τὴν
Ἔφεσον, τί εἶναι τὸ διάφορόν
μου, ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνον-
ται; (ἂν δὲν ἀνασταίνονται) ἂς
φᾶμε καὶ ἂς πιοῦμε· διατὶ
αὔριον ἀποθαίνομεν.
33 Μὴν πλανᾶσθε. ἡ κα-
καῖς συναναστροφαῖς χαλοῦσι
τὰ καλὰ ἤθη.
34 Ξεξοινήσετε (νὰ ζῆτε)
δικαίως, καὶ μὴν ἁμαρτάνετε·
διατὶ κάποιοι δὲν γνωρίζουν τὸν
Θεόν· διὰ ἐντροπήν σας τὸ
λέγω.
35 Ἀλλὰ κανένας θέλει εἰ-
πεῖ· πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί,
καὶ μὲ ποῖον κορμὶ ἔρχον-
ται;
36 Ἄγνωστε (ἄνθρωπε),
ἐκεῖνο ὁποῦ σπέρνεις ἐσύ, δὲν
πέρνει ζωήν, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ.
37 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐσὺ σπέρ-
νεις, δὲν σπέρνεις τὸ σῶμα ὁποῦ
μέλλει νὰ γενῇ, ἀλλὰ γυμνὸν
κοκκὶ, ἂν τύχῃ, σιταρίου, ἢ κα-
νενὸς ἀπὸ τὰ λοιπὰ σπέρματα.
38 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ δίδει σῶ-
μα καθὼς θέλει, καὶ κάθε ἕνα

γῳ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα.

39 Οὐ πᾶσα σὰρξ, ἡ αὐτὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη μὲν σὰρξ ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πτηνῶν.

40 Καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ' ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.

41 Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ.

42 Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ·

43 Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει.

44 Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν.

45 Οὕτω καὶ γέγραπται· Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

46 Ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευ-

ἀπὸ τὰ σπέρματα τὸ ἴδιόν του σῶμα (δίδει).

39 Ὄχι κάθε σὰρξ εἶναι ἡ αὐτὴ σάρξ, ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν κτηνῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ψαριῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν πετεινῶν.

40 Εἶναι καὶ σώματα ἐπουράνια, εἶναι καὶ σώματα ἐπίγεια, ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἐπουρανίων, καὶ ἄλλη ἡ δόξα τῶν ἐπιγείων.

41 Καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἡλίου, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ φεγγαρίου, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἀστέρων· διατὶ ὁ ἕνας ἀστὴρ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄστρον εἰς τὴν δόξαν.

42 Ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· (τὸ σῶμα) σπέρνεται εἰς φθορὰν, ἀναστήνεται εἰς ἀφθαρσίαν·

43 Σπέρνεται εἰς ἀτιμίαν, καὶ ἀναστήνεται εἰς τὴν δόξαν· σπέρνεται ἀσθενημένον, καὶ ἀναστήνεται δυναμωμένον·

44 Σπέρνεται σῶμα ψυχικόν, καὶ ἀναστήνεται σῶμα πνευματικόν. εἶναι σῶμα ψυχικόν, καὶ εἶναι σῶμα πνευματικόν.

45 Τέτοιας λογῆς εἶναι καὶ γεγραμμένον· ἔγινεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶνταν, ὁ ὕστερινὸς Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

46 Ἀλλὰ ὄχι πρῶτον ἔγινε

ματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ.

48 Οἷος ὁ χοϊκὸς, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.

51 Ἰδοὺ, μυστήριον ὑμῖν λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα·

52 Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι, (σαλπίσει γὰρ) καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.

53 Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.

τὸ πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος (ἦτον) ἀπὸ τὴν γῆν χωματένιος, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος (εἶναι) ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

48 Ὅ,τι λογῆς ἦτον ὁ χωματένιος, τέτοιας λογῆς εἶναι καὶ οἱ χωματένιοι· καὶ ὅ,τι λογῆς εἶναι ὁ ἐπουράνιος, τέτοιας λογῆς (θέλουσιν εἶσθαι) καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χωματένιου, ἔτζι θέλομεν φορέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Καὶ τοῦτο λέγω, ἀδελφοὶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα δὲν δύνονται νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὐ δὲ ἡ φθορὰ κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν.

51 Νὰ, ὁποῦ σᾶς λέγω μυστήριον ἀληθινά· ὅλοι δὲν θέλομεν ἀποθάνῃ, ἀλλὰ ὅλοι θέλομεν ἀλλαχθῇ.

52 Εἰς μίαν στιγμὴν, ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὴν ὑστερινὴν σάλπιγγα. διατὶ θέλει σαλπίσει (ἡ σάλπιγγα), καὶ οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀναστηθῇ ἄφθαρτοι, καὶ ἐμεῖς θέλομεν ἀλλαχθῇ.

53 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ φθαρτὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) νὰ ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν ἐτοῦτο νὰ ἐνδυθῇ ἀθανασίαν.

54 Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος.

55 Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ᾅδη, τὸ νῖκος;

56 Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου, ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ὁ νόμος.

57 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ.

54 Καὶ ὅταν τὸ φθαρτὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) ἐνδυθῇ ἀθανασίαν, τότε θέλει γένει ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· ἐῤῥοφήθη ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν νίκην.

55 Ὦ θάνατε, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου; ὦ ᾅδη, ποῦ εἶναι τὸ κέντρον σου;

56 Τὸ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία· καὶ ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ νόμος.

57 Καὶ ἂς εἶναι χάρις τῷ Θεῷ, ὁποῦ μᾶς δίδει τὴν νίκην διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ, στέκεσθε στερεοὶ, ἀμετασάλευτοι, περισσεύοντες εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου πάντοτε· ἐξεύροντες ὅτι ὁ κόπος σας δὲν εἶναι εὔκαιρος εἰς τὸν Κύριον.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους ὥσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.

2 Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ᾽ ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐο-

Καὶ διὰ τῆς ζητείας (τῶν ἐλεημοσυνῶν ὁποῦ εἶναι) διὰ τοὺς ἁγίους, καθὼς ἔβαλλα εἰς τάξιν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, τέτοιας λογῆς κάμετε καὶ ἐσεῖς.

2 Κάθε κυριακὴν, κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς βάλλει ξεχωριστὰ εἰς τὸ σπῆτι του θησαυρίζωντας ὅσον ἠμπορεῖ, καθὼς τὸν φωτίσει Θεός· διὰ νὰ μὴν γί-

δῶται· ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω, τότε λογίαι γίνωνται.

3 Ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἐὰν δοκιμάσητε δι' ἐπιςολῶν, τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ.

4 Ἐὰν δὲ ᾖ ἄξιον τοῦ κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύσονται.

5 Ἐλεύσομαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ὅταν Μακεδονίαν διέλθω· (Μακεδονίαν γὰρ διέρχομαι)

6 Πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχὸν παραμενῶ, ἢ καὶ παραχειμάσω, ἵνα ὑμεῖς με προπέμψητε οὗ ἐὰν πορεύωμαι.

7 Οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν· ἐλπίζω δὲ χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος ἐπιτρέπῃ.

8 Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοςῆς.

9 Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής, καὶ ἀντικείμενοι πολλοί.

10 Ἐὰν δὲ ἔλθῃ Τιμόθεος, βλέπετε ἵνα ἀφόβως γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ ἔργον Κυρίου ἐργάζεται ὡς καὶ ἐγώ.

11 Μήτις οὖν αὐτὸν ἐξουθενήσῃ· προπέμψατε δὲ αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ, ἵνα ἔλθῃ πρός με· ἐκ-

νεται τότε μάζωξις τῆς ἐλεημοσύνης ὅταν ἔλθω.

3 Καὶ ὅταν ἔλθω, ὅποιους ἐσεῖς θέλετε γράψει μὲ ἐπιςολαῖς νὰ εἶναι δόκιμοι, ἐκείνους θέλω πέμψει νὰ πάρουν, καὶ νὰ ὑπᾶσι τὴν χάριν σας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

4 Καὶ ἐὰν εἶναι ἄξιον νὰ πάγω καὶ ἐγώ, θέλουσιν ἠπάγει μαζύ μου.

5 Καὶ ὅταν περάσω τὴν Μακεδονίαν, θέλω ἔλθη εἰς ἐσᾶς. διατὶ θέλω νὰ περάσω διαμέσου τῆς Μακεδονίας.

6 Καὶ ἂν τύχῃ θέλω ςαθῆ ὀλίγον εἰς ἐσᾶς, ἢ καὶ νὰ ξεχειμάσω, διὰ νὰ μὲ συμπροβοδήσετε ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω.

7 Διατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς εἰδῶ τώρα περαςικός, ἀμὴ ἐλπίζω νὰ ἀπομείνω καμπόσον καιρὸν εἰς ἐσᾶς, ἂν τὸ συγχωρέσῃ ὁ Κύριος.

8 Καὶ θέλω ἀπομείνει εἰς τὴν Ἔφεσον ἕως τῆς Πεντηκοςῆς.

9 Διατὶ μοῦ ἀνοίχθηκε θύρα μεγάλη καὶ ἐνεργητική, καὶ εἶναι καὶ πολλοὶ ἐναντίοι.

10 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ὁ Τιμόθεος, βλέπετε νὰ εἶναι χωρὶς φόβον ἀνάμεσά σας. διατὶ ἐργάζεται τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ὡσὰν καὶ ἐγώ.

11 Κανένας λοιπὸν ἂς μὴν τὸν καταφρονῇ, ἀλλὰ συντροφιάσετέ τον μὲ εἰρήνην, διὰ νὰ

δέχομαι γὰρ αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.

12 Περὶ δὲ Ἀπολλὼ τοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν· καὶ πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα νῦν ἔλθῃ· ἐλεύσεται δὲ ὅταν εὐκαιρήσῃ.

13 Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε·

14 Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.

15 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς·

16 Ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιούτοις, καὶ παντὶ τῷ συνεργοῦντι καὶ κοπιῶντι.

17 Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν·

18 Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους.

19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας

ἔλθῃ εἰς ἐμένα· διατὶ τὸν καρτερῶ ἀντάμα μὲ τοὺς ἀδελφούς.

12 Καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἀπολλὼ, πολλὰ τὸν ἐπαρακάλεσα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ καθόλου δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ τώρα· ἀμὴ θέλει ἔλθῃ ὅταν εὕρῃ καλὸν καιρόν.

13 Ἀγρυπνᾶτε, στέκεσθε εἰς τὴν πίστιν, ἀνδρειώνεσθε, καὶ δυναμώνεσθε.

14 Ὅλα σας (τὰ πράγματα) ἂς γίνουνται μὲ ἀγάπην.

15 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί· ἠξεύρετε τὸ σπῆτι τοῦ Στεφανᾶ, ὅτι εἶναι τὸ πρωτοφανήσημον τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἀφιέρωσαν τοῦ λόγου τους διὰ νὰ ὑπηρετοῦσι τοὺς ἁγίους·

16 Διὰ νὰ ὑποτάσσεσθε καὶ ἐσεῖς εἰς τοὺς τοιούτους, καὶ εἰς κάθε ἕναν ὁποῦ συνεργᾶ καὶ κοπιάζει.

17 Καὶ χαίρομαι εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ἐδικόν σας λείψημον ἐτοῦτοι τὸ ἀνεπλήρωσαν·

18 Διατὶ καὶ τὸ ἐδικόν μου πνεῦμα, καὶ τὸ ἐδικόν σας ἀνάπαυσαν. γνωρίζετε λοιπὸν τοὺς τοιούτους.

19 Σᾶς χαιρετοῦν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. σᾶς χαιρετᾷ κατὰ πολλὰ ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀκύλας

καὶ Πρίσκιλλα, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.

20 Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

21 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.

22 Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἤτω ἀνάθεμα, μαρὰν ἀθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.

24 Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων διὰ Στεφανᾶ, καὶ Φορτουνάτου, καὶ Ἀχαϊκοῦ, καὶ Τιμοθέου.

καὶ Πρίσκιλλα, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι αὐτωνῶν.

20 Οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι σᾶς χαιρετοῦν. καὶ χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον.

21 Ἐτοῦτος ὁ χαιρετισμὸς (ἐγράφη) μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι τοῦ Παύλου.

22 Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα μαραναθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τοῦ λόγου σας.

24 Ἡ ἀγάπη μου μὲ ὅλους σας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων, διὰ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ καὶ Τιμοθέου.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'Η ΠΡΟ'Σ ΚΟΡΙΝΘΙ'ΟΥΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ' ΔΕΥΤΕ'ΡΑ.

Κεφ. ά. 1.

Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως·

4 Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει, διὰ τῆς παρακλήσεως ἧς παρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύει τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις ἡμῶν.

6 Εἴτε δὲ θλιβόμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας, τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπο-

Παῦλος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι εἰς ὅλην τὴν Ἀχαΐαν.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τοῦ ἐλέους, καὶ Θεὸς κάθε παρηγορίας.

4 Ὁποῦ μᾶς παρηγορᾷ εἰς ὅλαις μας ταῖς θλίψαις, εἰς τὸ νὰ δυνώμεσθεν ἡμεῖς νὰ παρηγοροῦμεν ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς κάθε θλίψιν, διαμέσου τῆς παρηγορίας μὲ τὴν ὁποῖαν παρηγορούμεσθεν ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Θεόν.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύουσιν εἰς ἡμᾶς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτζι καὶ ἡ παρηγορία μας περισσεύει διαμέσου τοῦ Χριστοῦ.

6 Καὶ ἐὰν θλιβόμεσθε, διὰ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν σωτηρίαν σας (θλιβόμεσθε), κἂν τε παρηγορούμεσθε, παρηγορούμεσθε διὰ τὴν ἰδικήν

μονῇ τῶν αὐτῶν παθημάτων ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχομεν· εἴτε παρακαλούμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας· καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὑμῶν·

7 Εἰδότες ὅτι ὥσπερ κοινωνοί ἐστε τῶν παθημάτων, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως.

8 Οὐ γὰρ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὑπὲρ τῆς θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐβαρήθημεν ὑπὲρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν.

9 Ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκρούς.

10 Ὃς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐῤῥύσατο ἡμᾶς, καὶ ῥύεται· εἰς ὃν ἠλπίκαμεν ὅτι καὶ ἔτι ῥύσεται·

11 Συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν.

12 Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕ-

σας παρηγορίαν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν αὐτῶν παθημάτων, τὰ ὁποῖα πάσχομεν καὶ ἐμεῖς· καὶ ἡ ἐλπίδα μας διὰ λόγου σας εἶναι βεβαία.

7 Ἐξεύροντες ἐμεῖς ὅτι καθὼς εἶσθε κοινωνοὶ τῶν παθημάτων, τέτοιας λογῆς θέλετε εἶσθε κοινωνοὶ καὶ τῆς παρηγορίας.

8 Διατὶ θέλομεν νὰ ἐξεύρετε ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, διὰ τὴν θλίψιν μας ὁποῦ μᾶς ἐσυνέβη εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅτι ἐβαρεθήκαμεν πολλὰ περισσὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν δύναμίν μας, εἰς τόσον ὁποῦ ἀπελπισθήκαμεν καὶ ἀπὸ τὴν ζωήν μας.

9 Ἀλλὰ καὶ εἴχαμεν εἰς τοῦ λόγου μας καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, διὰ νὰ μὴν θαῤῥοῦμεν εἰς τοῦ λόγου μας, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἀναστήνει τοὺς νεκρούς.

10 Ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τόσον μεγάλον θάνατον, καὶ μᾶς ἐλευθερώνει, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἀκόμα θέλει μᾶς ἐλευθερώσει·

11 Ἔστοντας νὰ συνυπηρετᾶτε καὶ ἐσεῖς μὲ τὴν δέησίν σας διὰ λόγου μας· διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ διὰ λόγου μας ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα τὸ χάρισμα ὁποῦ μᾶς ἐδόθη διαμέσου πολλῶν ἀνθρώπων.

12 Διατὶ ἡ καύχησίς μας

τη ἐςὶ, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεςράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς.

13 Οὐ γὰρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώσκετε, ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε. ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε.

14 Καθὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπὸ μέρους, ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ ταύτῃ τῇ πεποιθήσει ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευτέραν χάριν ἔχητε·

16 Καὶ δι' ὑμῶν διελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

17 Τοῦτο οὖν βουλευόμενος, μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; ἢ ἃ βουλεύομαι, κατὰ σάρκα βουλεύομαι, ἵνα ᾖ παρ' ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ, καὶ τὸ οὒ οὔ;

18 Πιςὸς δὲ ὁ Θεὸς, ὅτι ὁ λόγος ἡμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ.

ἐτοῦτο εἶναι, ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μας, ὅτι μὲ ἁπλότητα καὶ μὲ καθαρότητα Θεοῦ, ὄχι μὲ σοφίαν σαρκικὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐσυναναςραφήκαμεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ περισσότερον εἰς ἐσᾶς.

13 Διατὶ δὲν σᾶς γράφομεν ἄλλα, παρὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἀναγινώσκετε, καὶ τὰ γνωρίζετε. καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ἕως τὸ τέλος θέλετε τὰ γνωρίσει.

14 Καθὼς καὶ μᾶς ἐγνωρίσετε ἀπὸ τὸ μερικὸν, ὅτι εἴμεσθε καύχημά σας, καθὼς καὶ ἐσεῖς εἶσθε καύχημά μας, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ μὲ τοῦτο τὸ θάρρος ἐβουλόμουν νὰ ἔλθω προλίτερα εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ ἔχετε καὶ δευτέραν χάριν·

16 Καὶ διαμέσου σας νὰ περάσω εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ ἀπὸ σᾶς νὰ προβοδηθῶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

17 Ἐτοῦτο λοιπὸν βουλευόμενος, μήπως ἄρα καὶ ἐμεταχειρίσθηκα ἐλαφρότητα; ἢ ἐκεῖνα, ὁποῦ βουλεύομαι, σαρκικῶς τὰ βουλεύομαι; διὰ νὰ εἶναι σιμὰ εἰς ἐμένα, τὸ ναὶ ναί; καὶ τὸ ὄχι ὄχι;

18 (Καθὼς) ὁ Θεὸς εἶναι πιςὸς, (ἔτζι) ὁ λόγος μας ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς ἐσᾶς δὲν ἔγινε ναὶ καὶ ὄχι.

19 Ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱὸς Ἰησοῦς
Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι' ἡμῶν κη-
ρυχθεὶς, δι' ἐμοῦ καὶ Σιλουανοῦ
καὶ Τιμοθέου οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ
οὒ, ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονεν,
20 (Ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι
Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναὶ, καὶ ἐν
αὐτῷ τὸ ἀμὴν) τῷ Θεῷ πρὸς
δόξαν δι' ἡμῶν.
21 Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν
ὑμῖν εἰς Χριστὸν, καὶ χρίσας
ἡμᾶς, Θεός·
22 Ὁ καὶ σφραγισάμενος
ἡμᾶς, καὶ δοὺς τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ
πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν.
23 Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν
ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυ-
χὴν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν,
οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον.
24 Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν
τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοί
ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν. τῇ γὰρ
πίστει ἑστήκατε.

19 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰη-
σοῦς Χριστὸς, ὁποῦ ἐκηρύχθη εἰς
ἐσᾶς διαμέσου μας, διαμέσου
ἐμοῦ καὶ τοῦ Σιλουανοῦ καὶ τοῦ
Τιμοθέου, δὲν ἔγινε ναὶ καὶ ὄχι·
ἀλλὰ ναὶ ἔγινεν εἰς αὐτόν.
20 Διατὶ ὅλα τὰ ταξίματα
τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν εἶναι ναὶ,
καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι ἀμὴν, εἰς
δόξαν τοῦ Θεοῦ, διαμέσου μας.
21 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς
βεβαιώνει μαζὺ μετεσᾶς εἰς τὸν
Χριστὸν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς
ἔχρισεν, εἶναι ὁ Θεός.
22 Ὁποῦ μᾶς ἐσφράγισε, καὶ
μᾶς ἔδωσε τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ
πνεύματος εἰς ταῖς καρδίαις
μας.
23 Καὶ ἐγὼ μάρτυρα ἐπικα-
λοῦμαι τὸν Θεὸν εἰς τὴν ψυχήν
μου, μὲ τὸ νὰ σᾶς λυποῦμαι
δὲν ἦλθα ἀκόμι εἰς τὴν Κόριν-
θον.
24 Ὄχι ὅτι κυριεύομεν τὴν
πίστιν σας, ἀλλὰ ὅτι εἴμεσθε
συνεργοὶ τῆς χαρᾶς σας, διατὶ
στέκεσθε διαμέσου τῆς πίστεως.

Κεφ. β'. 2.

Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο, τὸ
μὴ πάλιν ἐλθεῖν ἐν λύπῃ
πρὸς ὑμᾶς.
2 Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ
τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ
λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;
3 Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐ-

Ἀποφάσισα εἰς τὸν λόγον μου
ἐτοῦτο, τὸ νὰ μὴν ἔλθω
πάλιν μὲ λύπην εἰς ἐσᾶς.
2 Διατὶ ἂν ἐγὼ σᾶς λυπῶ,
ποῖος ἄλλος εἶναι ὁποῦ θέλει
μὲ εὐφράνει, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ
λυπᾶται ἀπὸ λόγου μου;
3 Καὶ ἔγραψά σας τοῦτο αὐ-

τὸ, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν· πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ, πάντων ὑμῶν ἐστι.

τὸ, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην, ὅταν ἔλθω, ἀπ' ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔκαμνε χρεία νὰ χαίρωμαι, πιστεύοντας διὰ ὅλους σας, ὅτι ἡ ἰδική μου χαρὰ εἶναι ὅλονῶν σας.

4 Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

4 Διατὶ ἀπὸ πολλὴν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν τῆς καρδίας ὁποῦ εἶχα, σᾶς ἔγραψα, μὲ πολλὰ δάκρυα, ὄχι διὰ νὰ λυπηθῆτε, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχω τὴν πολλὰ περισσὴν εἰς ἐσᾶς.

5 Εἰ δέ τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὰ λελύπηκεν, ἀλλ' ἀπὸ μέρους, ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ πάντας ὑμᾶς.

5 Ἂν κανένας μὲ ἐλύπησε, δὲν ἐλύπησεν ἐμένα, ἀλλὰ ἐλύπησε καμπόσον (διὰ νὰ μὴν τὸν βαρύνω) ὅλους ἐσᾶς.

6 Ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων·

6 Ἀρκετὸν εἶναι εἰς τὸν τοιοῦτον ἡ παίδευσις αὕτη ὁποῦ ἔγινεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς πολλούς·

7 Ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι, καὶ παρακαλέσαι, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος.

7 Εἰς τόσον ὁποῦ τὸ ἐναντίον πρέπει μᾶλλον νὰ τοῦ κάμετε χάριν, καὶ νὰ τὸν παρηγορήσετε, μήπως καὶ ἀπὸ τὴν περισσὴν λύπην ἐκεῖνος καταπιωθῇ.

8 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

8 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ βεβαιώσετε εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγραψα, ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπήκοοί ἐστε.

9 Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τ' αὐτοῦ σᾶς ἔγραψα, διὰ νὰ σᾶς δοκιμάσω, ἂν εἶσθε εἰς ὅλα ὑπήκοοι.

10 Ὧ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς,

10 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐσεῖς συγχωρᾶτε τίποτες, καὶ ἐγὼ (τοῦ συγχωρῶ)· διότι ἐγὼ ἐὰν ἐχάρισα τίποτες, ἐκεῖνο ὁποῦ τὸ

ἐν προσώπῳ Χριςοῦ, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ·

11 Οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν.

12 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τρωάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριςοῦ, καὶ θύρας μοι ἀνεῳγμένης ἐν Κυρίῳ, οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν τῷ πνεύματί μου, τῷ μὴ εὑρεῖν με Τίτον τὸν ἀδελφόν μου·

13 Ἀλλὰ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἐξῆλθον εἰς Μακεδονίαν.

14 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριςῷ, καὶ τὴν ὀσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ·

15 Ὅτι Χριςοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις·

16 Οἷς μὲν, ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον· οἷς δὲ, ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωήν. καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός;

17 Οὐ γάρ ἐσμεν, ὡς οἱ πολλοὶ, καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριςῷ λαλοῦμεν.

ἐχάρισα, διὰ λόγου σας τὸ ἐχάρισα, ἐνώπιον τοῦ Χριςοῦ, διὰ νὰ μὴν ζημιωθοῦμεν ἀπὸ τοῦ Σατανᾶ.

11 Διατὶ γνωρίζομεν ταῖς πανουργίαις του.

12 Καὶ ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν Τρωάδα διὰ (νὰ κηρύττω) τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριςοῦ, ἔςοντας νὰ μοῦ ἀνοιχθῇ θύρα ἐν Κυρίῳ, δὲν ἀναπαύεντον ἡ ψυχή μου, μὲ τὸ νὰ μὴν εὕρω τὸν Τίτον τὸν ἀδελφόν μου·

13 Ἀλλὰ ἀποχαιρετῶντάς τους ἐβγῆκα καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Μακεδονίαν.

14 Καὶ χάρις τῷ Θεῷ ὁποῦ μᾶς κάμνει νὰ νικοῦμεν καὶ νὰ θριαμβεύωμεν πάντοτε διαμέσου τοῦ Χριςοῦ, καὶ φανερώνει τὴν μυρωδίαν τῆς γνώσεώς του διαμέσου μας εἰς κάθε τόπον.

15 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθεν εὐωδία τοῦ Χριςοῦ εἰς τὸν Θεὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ σώζονται, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀπολοῦνται.

16 Εἰς κάποιους εἴμεσθεν μυρωδία θανάτου εἰς θάνατον· καὶ εἰς κάποιους, μυρωδία ζωῆς εἰς ζωήν. καὶ εἰς τοῦτα τίς εἶναι ἱκανός;

17 Διατὶ δὲν εἴμεσθεν ὡσὰν οἱ πολλοὶ, νὰ καπηλεύωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ καθαρότητος, ὡσὰν ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν Χριςὸν λαλοῦμεν.

Κεφ. γ'. 3.

Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; Εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν;

Ἀρχίζομεν πάλιν νὰ συστήνωμεν τοῦ λόγου μας, ἢ χρειαζόμεσθεν (ὡσὰν χρειάζονται μερικοὶ) συστατικαῖς ἐπιστολαῖς εἰς ἐσᾶς, ἢ συστατικαῖς ἀπ' ἐσᾶς;

2 Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων·

2 Ἐσεῖς εἶσθε ἡ ἐπιστολή μας, γεγραμμένη εἰς ταῖς καρδίαις μας, γνωρισμένη καὶ ἀναγινωσκομένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

3 Φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ' ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις.

3 Ἔστοντας νὰ εἶσθε φανεροὶ, ὅτι εἶσθεν ἐπιστολὴ Χριστοῦ ὁποῦ ὑπηρετήθη ἀπὸ λόγου μας, γεγραμμένη ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὄχι εἰς πλάκες πετρέναις, ἀλλὰ εἰς πλάκες σάρκιναις τῆς καρδίας.

4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν·

4 Καὶ ἔχομεν τέτοιας λογῆς θάῤῥος εἰς τὸν Θεὸν διαμέσου τοῦ Χριστοῦ·

5 Οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι, ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ·

5 Ὄχι ὅτι εἴμεσθεν δυνατοὶ ἀπὸ λόγου μας νὰ νοήσωμεν τίποτες, ὡσὰν ἀπὸ λόγου μας, ἀλλὰ ἡ δύναμίς μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ.

6 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἔκαμεν δυνατοὺς νὰ εἴμεσθε διάκονοι τῆς καινούριας διαθήκης, ὄχι τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τοῦ πνεύματος. διατὶ τὸ γράμμα σκοτώνει, ἀμὴ τὸ πνεῦμα ζωοποιεῖ.

7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θανά-

7 Καὶ ἐὰν ἡ διακονία τοῦ θα-

τοῦ ἐν γράμμασιν, ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις, ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μωσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὴν καταργουμένην·

8 Πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ;

9 Εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως, δόξα, πολλῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ.

10 Καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον, ἐν τούτῳ τῷ μέρει, ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης.

11 Εἰ γὰρ τὸ καταργούμενον, διὰ δόξης· πολλῷ μᾶλλον τὸ μένον, ἐν δόξῃ.

12 Ἔχοντες οὖν τοιαύτην ἐλπίδα, πολλῇ παῤῥησίᾳ χρώμεθα·

13 Καὶ οὐ καθάπερ Μωσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργουμένου.

14 Ἀλλ' ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν. ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα ἐπὶ τῇ ἀναγνώ-

νάτου, ὁποῦ ἦτον εἰς γράμματα, τετυπωμένη εἰς πέτραις, ἔγινεν ἔνδοξος, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ μὴν δύνωνται νὰ ἀτενίσουν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου του, τὴν πρόσκαιρον,

8 Πῶς δὲν θέλει εἶσθαι περισσότερον ἔνδοξος ἡ διακονία τοῦ πνεύματος;

9 Διατὶ ἐὰν ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως ἔγινεν ἔνδοξος, πολλᾶ περισσότερον ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης περισσεύει εἰς δόξαν.

10 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐδοξάσθη τότε, δὲν ἐδοξάσθη εἰς τοῦτο τὸ μέρος, μὲ τὴν ὑπεροχικὴν δόξαν.

11 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔμελλε νὰ παύσῃ, ἔγινεν ἔνδοξον, πολλᾶ περισσότερον ἐκεῖνο ὁποῦ μένει, πρέπει νὰ εἶναι ἔνδοξον.

12 Ἔχοντες λοιπὸν τέτοιας λογῆς ἐλπίδα, μεταχειριζόμεσθεν πολλὴν παῤῥησίαν.

13 Καὶ δὲν (κάμνομεν) ὡσὰν ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἔβανε σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ μὴν ἀτενίσουν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος (τοῦ νόμου) ὁποῦ ἔμελλε νὰ παύσῃ.

14 Ἀλλὰ τὰ νοήματά τους ἐπωρώθησαν. διατὶ ἕως τὴν σήμερον τὸ αὐτὸ σκέπασμα εὑ-

σει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον, ὅ, τι ἐν Χριςῷ καταργεῖται.

ρίσκεται εἰς αὐτὺς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ δὲν ξεσκεπάζεται, τὸ ὁποῖον (σκέπασμα) παύεται διὰ μέσυ τῦ Χριςῦ.

15 Ἀλλ' ἕως σήμερον, ἡνίκα ἀναγινώσκεται Μωσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται.

15 Ἀλλ' ἕως τῆς σήμερον, ὁπόταν ἀναγινώσκεται ὁ Μωϋσῆς, κεῖται σκέπασμα εἰς τὴν καρδίαν τυς.

16 Ἡνίκα δ' ἂν ἐπιςρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα.

16 Ἀλλ' ὁπόταν ἐπιςρέψῃ (ὁ Ἰσραὴλ) εἰς τὸν Κύριον, θέλει παρθῇ τὸ σκέπασμα.

17 Ὁ δὲ Κύριος τὸ πνεῦμά ἐςιν· ὗ δὲ τὸ πνεῦμα Κυρίυ, ἐκεῖ ἐλευθερία.

17 Καὶ ὁ Κύριος, εἶναι τὸ πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὁπῦ εἶναι τὸ πνεῦμα Κυρίυ, ἐκεῖ εἶναι ἐλευθερία.

18 Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίυ κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφύμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίυ πνεύματος.

18 Καὶ ἐμεῖς ὅλοι μὲ ξεσκεπασμένον πρόσωπον βλέποντες, ὡσὰν εἰς καθρέφτην, τὴν δόξαν τῦ Κυρίυ, μεταμορφωνόμεσθεν εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ὡσὰν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῦ Κυρίυ.

Κεφ. δ'. 4.

ΔΙΑ' τῦτο ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην, καθὼς ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακῦμεν·

ΔΙΑ' τῦτο ἔςοντας νὰ ἔχωμεν τὴν ὑπηρεσίαν ἐτύτην, καθὼς ἐλεηθήκαμεν, δὲν ὀκνῦμεν.

2 Ἀλλ' ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατῦντες ἐν πανυργίᾳ, μηδὲ δολῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιςῶντες ἑαυτὺς πρὸς πᾶσαν συν-

2 Ἀλλὰ ἀπαρνηθήκαμεν τὰ κρυφὰ τῆς αἰσχύνης, καὶ δὲν περιπατῦμεν μὲ πανυργίαν, μὴ δὲ δολώνομεν τὸν λόγον τῦ Θεῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀληθείας συςήνομεν τῦ λόγυ μας

ειδησιν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3 Εἰ δὲ καὶ ἔστι κεκαλυμμένον τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κεκαλυμμένον·

4 Ἐν οἷς ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

5 Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον· ἑαυτοὺς δὲ, δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν·

8 Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξαπορούμενοι·

9 Διωκόμενοι, ἀλλ᾽ οὐκ

εἰς κάθε συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἂν εἶναι σκεπασμένον τὸ εὐαγγέλιόν μας, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀπολοῦνται εἶναι σκεπασμένον·

4 Εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα (ἤγουν) τῶν ἀπίστων, διὰ νὰ μὴν τοὺς φωτίσῃ ὁ φωτισμὸς τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος Χριστὸς εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

5 Διατὶ δὲν κηρύττομεν τοῦ λόγου μας, ἀλλὰ (κηρύττομεν) τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν (εἶναι) Κύριον, καὶ τοῦ λόγου μας, δούλους σας διὰ τὸν Ἰησοῦν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁποῦ εἶπε νὰ λάμψῃ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος, ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ ὁποῖος ἔλαμψεν εἰς ταῖς καρδίαις μας, εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Καὶ ἔχομεν τὸν θησαυρὸν ἐτοῦτον εἰς ἀγγεῖα πήλινα, διὰ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἐτούτης, καὶ ὄχι ἀπὸ λόγου μας·

8 Ἔστοντας νὰ θλιβώμεσθεν εἰς κάθε (πρᾶγμα), ἀλλὰ δὲν στενοχωρούμεσθεν· εἴμεσθεν εἰς ἀπορίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμεσθεν.

9 Διωχνόμεσθεν, ἀλλὰ δὲν

ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι·

10 Πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ.

11 Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες, εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν.

12 Ὥστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν.

13 Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον· Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν.

14 Εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ, καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν.

15 Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα, διὰ τῶν πλειόνων καὶ εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

16 Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν· ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρᾳ καὶ ἡμέρᾳ.

ἀπολειπόμεσθεν, ῥιχνόμεσθεν κάτω, ἀλλὰ δὲν χαλνόμεσθε.

10 Πάντοτε φέρνομεν εἰς τὸ κορμί μας τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ κορμί μας.

11 Διατὶ πάντοτε ἐμεῖς ὁποῦ ζοῦμεν, παραδιδόμεσθεν εἰς θάνατον διὰ τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητόν μας κορμί.

12 Εἰς τόσον ὁποῦ ὁ θάνατος ἐνεργεῖται εἰς ἐμᾶς· ἀμὴ ἡ ζωὴ ἐνεργεῖται εἰς ἐσᾶς.

13 Καὶ ἔχοντας νὰ ἔχομεν τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, καθὼς εἶναι γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὰ τοῦτο ἐλάλησα· καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ λαλοῦμεν.

14 Ἔχοντας νὰ ἐξεύρωμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν, θέλει ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ θέλει μᾶς παραστήσει ὁμοῦ μετ' ἐσᾶς.

15 Διατὶ ἐτοῦτα ὅλα διὰ λόγου σας εἶναι, διὰ νὰ περισσεύσῃ ἡ χάρις, ὁποῦ ἐπλεόνασε, μὲ τὴν εὐχαριστίαν τῶν πολλῶν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

16 Διὰ τοῦτο δὲν ἀποκάμνομεν, ἀλλὰ ἐὰν καὶ ὁ ἔξω ἄνθρωπός μας διαφθείρεται, ἀμὴ ὁ μέσα ξανακαινουργώνεται καθημέραν.

17 Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν·

17 Διατὶ ἡ προσωρινὴ καὶ ἐλαφρὰ θλίψις, μᾶς ἑτοιμάζει αἰώνιον βάρος πολλᾶ περισσῆς δόξης·

18 Μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα. τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια.

18 Ἐστόντας νὰ μὴν στοχαζώμεσθεν ἐμεῖς ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπονται, ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν βλέπονται· διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπονται, εἶναι πρόσκαιρα, ἀμὴ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν βλέπονται, εἶναι αἰώνια.

Κεφ. ε. 5.

Οἴδαμεν γὰρ, ὅτι, ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Διατὶ ἐξεύρομεν ὅτι, ἐὰν τὸ ἐπίγειόν μας σπῆτι ἐτούτης τῆς καλύβας χαλασθῇ, ἔχομεν οἰκοδομὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν, σπῆτι ἀχειροποίητον, αἰώνιον εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες.

2 Διατὶ εἰς τούτην (τὴν καλύβαν) στενάζομεν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπανωνενδυθοῦμεν τὸ οὐράνιόν μας κατοικητήριον.

3 Εἴγε καὶ ἐνδυσάμενοι, οὐ γυμνοὶ εὑρεθησόμεθα.

3 Ἀνίσως καὶ ἐστόντας νὰ ἐνδυθοῦμεν, δὲν θέλομεν εὑρεθῇ (πάλιν) γυμνοί.

4 Καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν βαρούμενοι· ἐφ' ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι, ἀλλ' ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς.

4 Διότι ἐμεῖς ὁποῦ εἴμεσθεν εἰς τούτην τὴν καλύβαν, ἀναστενάζομεν βαρυνόμενοι, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ μὴν θέλωμεν νὰ ἐκδυθοῦμεν, ἀλλὰ νὰ ἀπανωενδυθοῦμεν ἄλλην, διὰ νὰ καταπιωθῇ ἡ θνητότης ἀπὸ τὴν ζωήν.

5 Ὁ δὲ κατεργασάμενος

5 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς

ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, Θεὸς, ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ πνεύματος.

6 Θαῤῥοῦντες οὖν πάντοτε, καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι, ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου·

7 (Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους.)

8 Θαῤῥοῦμεν δὲ, καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον.

9 Διὸ καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε ἐνδημοῦντες, εἴτε ἐκδημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι.

10 Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε κακόν.

11 Εἰδότες οὖν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ἀνθρώπους πείθομεν, Θεῷ δὲ πεφανερώμεθα· ἐλπίζω δὲ καὶ ἐν ταῖς συνειδήσεσιν ὑμῶν πεφανερῶσθαι.

12 Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλὰ ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν· ἵνα ἔχητε πρὸς τοὺς ἐν

ἔκαμεν εἰς αὐτὸ ἐτοῦτο, εἶναι ὁ Θεός· ὁποῦ μᾶς ἔδωσε τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ πνεύματος.

6 Ἔχοντες λοιπὸν πάντοτε θάῤῥος, καὶ ἠξεύροντες ὅτι ὅσον χρόνον κατοικοῦμεν μέσα εἰς τὸ κορμὶ, ξενιτευόμεσθεν ἀπὸ τὸν Κύριον·

7 (Διατὶ περιπατοῦμεν μὲ πίστιν καὶ ὄχι μὲ ὄψιν.)

8 Διὰ τοῦτο καὶ θάῤῥος ἔχομεν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν περισσότερον νὰ μισέψωμεν ἀπὸ τὸ κορμὶ, καὶ νὰ εὑρισκώμεσθε μὲ τὸν Κύριον.

9 Διὰ τοῦτο σπουδάζομεν, κἂν τε εὑρισκόμενοι (εἰς τὸ κορμὶ), κἂν τε μισεύομεν (ἀπ᾽ αὐτὸ), νὰ εἴμεσθεν εὐάρεστοι εἰς τὸν Κύριον.

10 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ φανερωθοῦμεν ἐμεῖς ὅλοι ὀμπροστὰ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ πάρῃ κάθε ἕνας ἐκεῖνα ὁποῦ ἔπραξεν μὲ τὸ κορμὶ, κἂν τε καλὸν, κἂν τε κακόν.

11 Ἠξεύροντες λοιπὸν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καταπείθομεν τοὺς ἀνθρώπους (εἰς τὴν πίστιν), καὶ ἐφανερωθήκαμεν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐλπίζω νὰ ἐφανερωθήκαμεν καὶ εἰς ταῖς συνειδήσεις σας.

12 Διατὶ πάλιν δὲν συστήνομεν τοῦ λόγου μας εἰς ἐσᾶς, ἀλλὰ σᾶς δίδομεν ἀφορμὴν καυχήματος διὰ λόγου μας, διὰ

προσώπῳ καυχωμένους, καὶ οὐ καρδίᾳ.

13 Εἴτε γὰρ ἐξέστημεν, Θεῷ· εἴτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν.

14 Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς·

15 Κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι.

16 Ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἔτι γινώσκομεν.

17 Ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα.

18 Τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς·

19 Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ πα-

νὰ ἔχετε (καύχημα) εἰς ἐκείνους ὁποῦ καυχῶνται εἰς πρόσωπον, καὶ ὄχι εἰς καρδίαν.

13 Διατὶ κἂν τι παραπαρμένοι εἴμεσθε, διὰ τὸν Θεὸν εἴμεσθε· κἂν τι εἴμεσθε φρόνιμοι, διὰ τὴν ὠφέλειάν σας εἴμεσθε.

14 Διατὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς συσφίγγει·

15 Ὁποῦ ἐκρίναμεν ἐτοῦτο, ὅτι ἐὰν ἕνας ἀπέθανε διὰ ὅλους, λοιπὸν ὅλοι ἀπέθαναν, καὶ δι' ὅλους ἀπέθανεν ἕνας, διὰ νὰ μὴν ζοῦσι πλέον εἰς τοῦ λόγου τους ἐκεῖνοι ὁποῦ ζοῦσιν, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἀπέθανε καὶ ἀνεστάθη διὰ λόγου τους.

16 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐμεῖς ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ, κανένα δὲν γνωρίζομεν κατὰ σάρκα· ἂν καλὰ καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν τὸν γνωρίζομεν.

17 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐὰν εἶναι κανένας εἰς τὸν Χριστὸν, εἶναι καινούργια κτίσις. Τὰ παλαιὰ ἐπέρασαν, νὰ ὁποῦ ἔγιναν ὅλα καινούργια.

18 Καὶ τὰ πάντα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁποῦ μᾶς ἐφιλίωσε μὲ τοῦ λόγου του, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁποῦ μᾶς ἔδωσε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς φιλιώσεως.

19 Ὅτι ὁ Θεὸς ἦτον ὁποῦ ἐφιλίωσε τὸν κόσμον μὲ τοῦ λόγου του εἰς τὸν Χριστὸν, μὴ λογαριά-

ραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.

ζοντας τὰ σφάλματά τους· καὶ ἔβαλλεν εἰς ἐμᾶς τὸν λόγον τῆς φιλιώσεως.

20 Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ.

20 Λοιπὸν ἡμεῖς δι' αὐτὸν τὸν Χριστὸν πρεσβεύομεν, ὡσὰν ὁποῦ παρακαλῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεὸς διὰ μέσου μας. διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλοῦμεν διὰ ὄνομα Χριστοῦ, φιλιωθῆτε μὲ τὸν Θεόν.

21 Τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γινώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

21 Διατὶ ὁ Θεὸς ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἐγνώρισεν ἁμαρτίαν, τὸν ἔκαμεν ἁμαρτίαν διὰ λόγου μας, διὰ νὰ γινοῦμεν ἐμεῖς δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ϛ'. 6.

Συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς.

ΚΑῚ ἔσοντας νὰ συνεργοῦμεν μετ' αὐτόν, παρακαλοῦμεν νὰ μὴν δεχθῆτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εὔκαιρα.

2 Λέγει γάρ· Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι. ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας.

2 (Διατὶ λέγει· εἰς ἐπιτήδειον καιρὸν σὲ ἐπήκουσα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα· νὰ τῶρα εἶναι καιρὸς ἐπιτήδειος ὁποῦ σᾶς δέχεται ὁ Θεός, νὰ τῶρα εἶναι ἡμέρα σωτηρίας.)

3 Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία·

3 Εἰς οὐδὲ κανένα πρᾶγμα δίδομεν κανένα πρόσκομμα, διὰ νὰ μὴν ψεχθῇ ἡ διακονία.

4 Ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι· ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις.

4 Ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα συστήνομεν τοῦ λόγου μας, ὡσὰν ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ μὲ πολλὴν ὑπομονήν, εἰς θλίψαις, εἰς ἀνάγκαις, εἰς στενοχωρίαις,

5 Ἐν πληγαῖς, ἐν φυλα-

5 Εἰς πληγαῖς, εἰς φυλα-

καῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κό-
ποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστεί-
αις·
6 Ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει,
ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι,
ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ
ἀνυποκρίτῳ·
7 Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν
δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων
τῆς δικαιοσύνης τῆς δεξιῶν καὶ
ἀριστερῶν·
8 Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας,
διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας·
ὡς πλάνοι, καὶ ἀληθεῖς·
9 Ὡς ἀγνοούμενοι, καὶ ἐπι-
γινωσκόμενοι· ὡς ἀποθνήσκον-
τες, καὶ ἰδοὺ ζῶμεν· ὡς παι-
δευόμενοι, καὶ μὴ θανατούμε-
νοι·
10 Ὡς λυπούμενοι, ἀεὶ δὲ
χαίροντες· ὡς πτωχοὶ, πολ-
λοὺς δὲ πλουτίζοντες· ὡς μηδὲν
ἔχοντες, καὶ πάντα κατέχον-
τες.
11 Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε
πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρ-
δία ἡμῶν πεπλάτυνται.
12 Οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν·
στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγ-
χνοις ὑμῶν.
13 Τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν,
ὡς τέκνοις λέγω· Πλατύνθητε
καὶ ὑμεῖς.
14 Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες
ἀπίστοις. Τίς γὰρ μετοχὴ δι-

καῖς, εἰς ἀκαταστασίαις, εἰς
κόπους, εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς νη-
στείαις·
6 Εἰς καθαρότητα, εἰς γνῶ-
σιν, εἰς μακροθυμίαν, εἰς κα-
λωσύνην, εἰς πνεῦμα ἅγιον,
εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον,
7 Εἰς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας,
εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ
ἅρματα τῆς δικαιοσύνης, τὰ
δεξιὰ καὶ ἀριστερά·
8 Ἀνάμεσα δόξης καὶ ἀτιμί-
ας, ἀνάμεσα κακῆς καὶ καλῆς
φήμης, ὡσὰν πλάνοι, καὶ
(ὅμως) ἀληθινοί·
9 Ὡσὰν ἀγνώριστοι, καὶ
ὅμως γνωριζόμενοι· ὡσὰν νὰ
ἀποθαίνωμεν, καὶ νὰ ὁποῦ ζοῦμεν·
ὡσὰν νὰ παιδευώμεσθε, ἀ-
μὴ δὲν θανατωνόμεσθε·
10 Ὡσὰν νὰ λυπούμεσθε,
καὶ πάντα χαιρόμεσθεν· ὡσὰν
πτωχοὶ, καὶ πολλοὺς πλουτίζο-
μεν· ὡσὰν νὰ μὴν ἔχωμεν
τίποτες, καὶ νὰ τὰ ἔχωμεν ὅλα.
11 Ὦ Κορίνθιοι, τὸ στόμα
μας ἀνοίχθη εἰς ἐσᾶς· ἡ καρ-
δία μας ἐπλατύνθη.
12 Δὲν στενοχωρᾶσθε εἰς
ἐμᾶς, ἀλλὰ στενοχωρᾶσθε εἰς
τὰ σπλάγχνα σας.
13 Τὴν ὁμοίαν ἀνταμοιβὴν
ὡσὰν παιδία μου σᾶς λέγω·
πλατυνθῆτε καὶ ἐσεῖς.
14 Καὶ μὴν στραβοζευγα-
ρώνεσθε μὲ ἕνα ζυγὸν μὲ ἀπί-
στους· διατὶ ποίαν μετοχὴν

καιοσύνη καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;

15 Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; Ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;

16 Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεὸς, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός.

17 Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε· κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς·

18 Καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

ἔχει ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ ποῖαν ἔσμιξιν ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι;

15 Καὶ ποῖαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Βελίαλ; ἢ τί μερτικὸν ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον;

16 Καὶ ποῖον σέρξιμον ἔχει ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ εἴδωλα; διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· ὅτι θέλω κατοικήσει μέσα εἰς αὐτοὺς, καὶ θέλω περιπατήσει μέσα εἰς αὐτούς· καὶ θέλω εἶσθαι Θεός τους, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαός μου.

17 Διὰ τοῦτο εὐγᾶτε ἀπὸ τὴν μέσην τους, καὶ χωρίσετε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκάθαρτον μὴν ἀγγίζετε, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δεχθῆ.

18 Καὶ θέλω εἶσθαι πατέρα σας, καὶ ἐσεῖς θέλετε μοῦ εἶσθαι υἱοὶ καὶ θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Κεφ. ζ'. 7.

Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοὶ, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

2 Χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδένα ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν.

Ἔχοντες λοιπὸν, ἀγαπητοὶ, ἐτοῦτα τὰ ταξίματα, ἂς καθαρίσωμεν τοῦ λόγου μας ἀπὸ κάθε λογῆς μολυσμὸν τῆς σάρκας καὶ τοῦ πνεύματος, τελειώνοντες ἁγιωσύνην μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

2 Δεχθῆτε μᾶς· κανένα δὲν ἀδικήσαμεν, κανένα δὲν ἐφθείραμεν, κανένα δὲν ἐπλεονεκτήσαμεν.

3 Οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γὰρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐςὲ εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν.	3 Δὲν τὸ λέγω διὰ κατάκρισίν σας· διατὶ προεῖπα, ὅτι εἰς ταῖς καρδίαις μας εἶσθεν, εἰς τὸ νὰ συναποθάνωμεν καὶ νὰ συζῶμεν.
4 Πολλή μοι παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, πολλή μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν.	4 Πολλὴν παῤῥησίαν ἔχω εἰς ἐσᾶς· πολλὴν καύχησιν ἔχω διὰ λόγου σας· εἶμαι γεμᾶτος παρηγορίαν· εἰς ὅλαις ταῖς θλίψαις μας ἡ χαρά μου περισσεύει παραπάνω.
5 Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν, οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σάρξ ἡμῶν, ἀλλ' ἐν παντὶ θλιβόμενοι· ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι.	5 Διατὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καμίαν ἀνάπαυσιν δὲν εἶχε τὸ κορμί μας, ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα ἐθλιβόμεσθαν· ἀπὸ ἔξω μάχαις, ἀπὸ μέσα φόβοι.
6 Ἀλλ' ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς, παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ἐν τῇ παρουσίᾳ Τίτου.	6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅπου παρηγορᾷ τοὺς ταπεινοὺς, ἐκεῖνος μᾶς ἐπαρηγόρησεν μὲ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τίτου.
7 Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ' ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμὸν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ· ὥςε με μᾶλλον χαρῆναι.	7 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἐρχομόντου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παρηγορίαν ὅπου ἐπαρηγορήθη εἰς ἐσᾶς, λέγωντάς μας τὸν πολύν σας πόθον, τὰ κλάματά σας, τὴν ζηλίαν ὅπου ἔχετε διὰ λόγου μου, εἰς τόσον ὅπου ἐγὼ (ἀκούωντάς τα) ἐχάρηκα περισσότερον.
8 Ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιςολῇ, οὐ μεταμέλομαι, εἰ καὶ μετεμελόμην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιςολὴ ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὥραν, ἐλύπησεν ὑμᾶς·	8 Ὅτι ἂν καλᾶ καὶ νὰ σᾶς ἐλύπησα εἰς τὴν ἐπιςολὴν, δὲν μετανοιώνω, ἂν καλᾶ καὶ ἐμετάνοιωνα (προτίτερα). διατὶ βλέπω ὅτι ἐκείνη ἡ ἐπιςολὴ, ἂν καλᾶ καὶ διὰ τὴν ὥραν, σᾶς ἐλύπησε.

9 Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεὸν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν.

10 Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.

11 Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ Θεὸν λυπηθῆναι ὑμᾶς, πόσην κατειργάσατο ὑμῖν σπουδήν; ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον, ἀλλ' ἐκδίκησιν; Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι.

12 Ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑμῖν, οὐχ ἕνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδὲ ἕνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος· ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ἡμῶν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

13 Διὰ τοῦτο παρακεκλήμεθα ἐπὶ τῇ παρακλήσει ὑμῶν· περισσοτέρως δὲ μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν·

14 Ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατη-

9 Τώρα χαίρομαι, ὄχι ὅτι ἐλυπηθήκετε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπηθήκετε εἰς μετάνοιαν· διατὶ ἐλυπηθήκετε κατὰ Θεὸν, διὰ νὰ μὴν ζημιωθῆτε ἀπὸ λόγου μας εἰς κανένα πρᾶγμα.

10 Διατὶ ἡ κατὰ Θεὸν λύπη κάμνει μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν, ὁποῦ πλέον δὲν μετανοιώνει· ἀμὴ ἡ λύπη τοῦ κόσμου κάμνει θάνατον.

11 Διατὶ νὰ αὐτὸ τοῦτο, τὸ νὰ λυπηθῆτε ἐσεῖς κατὰ Θεὸν, πόσην σπουδὴν ἔκαμεν εἰς ἐσᾶς, καὶ ἀπολογίαν, καὶ ὀργὴν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, καὶ φόβον, καὶ ἀγάπην, καὶ ζῆλον, καὶ ἐκδίκησιν; ὅλως δι' ὅλου ἀπεδείξατε τοῦ λόγου σας πῶς εἶσθε καθαροὶ εἰς (τοῦτο) τὸ πρᾶγμα.

12 Λοιπὸν ἂν καλὰ καὶ σας ἔγραψα, δὲν σας ἔγραψα διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδίκησεν, οὐδὲ διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδικήθη· ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ σπουδή μας εἰς ἐσᾶς, τὴν ὁποίαν (ἔχομεν) διὰ λόγου σας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

13 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορηθήκαμεν εἰς τὴν παρηγορίαν σας. καὶ περισσότερον ἐχαρήκαμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Τίτου, ὅτι ἀναπαύθη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ ὅλους σας.

14 Ὅτι ἂν ἐκαυχήθηκα τίποτες εἰς αὐτὸν διὰ λόγου

σχύνθην· ἀλλ᾽ ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν, ὕτω καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ Τίτυ, ἀλήθεια ἐγενήθη·

15 Καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστιν, ἀναμιμνησκομένυ τὴν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν· ὡς μετὰ φόβυ καὶ τρόμυ ἐδέξασθε αὐτόν.

16 Χαίρω οὖν ὅτι ἐν παντὶ θαῤῥῶ ἐν ὑμῖν.

σας, δὲν ἐντροπιάσθηκα, ἀλλὰ καθὼς σᾶς ἐλαλήσαμεν ὅλα ἀλήθεια, ἔτζι καὶ ἡ καύχησίς μας ὀπȣ̃ ἦτον εἰς τὸν Τίτον, ἔγινεν ἀλήθεια.

15 Καὶ ἡ εὐσπλαγχνία τυ εἶναι περισσότερη εἰς ἐσᾶς, ἀναθυμῶντας τὴν ὑπακοὴν ὅλωνῶν σας, πῶς τὸν ἐδεχθήκετε μὲ φόβον καὶ τρόμον.

16 Χαίρομαι λοιπὸν, ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἔχω θάῤῥος εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. η. 8.

ΓΝωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὴν χάριν τοῦ Θεȣ̃ τὴν διδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας·

2 Ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς αὐτῶν, καὶ ἡ κατὰ βάθυς πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλȣ̃τον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν·

3 Ὅτι κατὰ δύναμιν (μαρτυρῶ) καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι·

4 Μετὰ πολλῆς παρακλήσεως δεόμενοι ἡμῶν, τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τὺς ἁγίυς, δέξασθαι ἡμᾶς.

5 Καὶ ὐ καθὼς ἠλπίσαμεν,

ΚΑΙ δηλοποιῶ σας, ἀδελφοὶ, τὴν χάριν τοῦ Θεȣ̃ ὀπȣ̃ ἐδόθη εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας.

2 Ὅτι μὲ πολλὴν δοκιμὴν τῆς θλίψεως ἡ περισσή τυς χαρὰ, καὶ ἡ βαθεία τυς πτωχεία ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλȣ̃τον τῆς ἁπλότητός τυς.

3 Ὅτι ἐκεῖνοι κατὰ τὴν δύναμίν τυς (καὶ ἐγὼ τὸ μαρτυρῶ) καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν δύναμίν τυς ἔγιναν αὐτοπροαίρετοι εἰς τȣ̃το τὸ ἔργον·

4 Παρακαλῶντές μας μὲ πολλὴν παρακάλεσιν, νὰ δεχθȣ̃μεν ἐμεῖς τὴν χάριν καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς διακονίας ὁπȣ̃ γίνεται ἀπ᾽ ἐκείνυς εἰς τὺς ἁγίυς.

5 Καὶ δὲν ἔκαμαν (μοναχὰ) καθὼς ἠλπίσαμεν, ἀλλὰ

ἀλλ' ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν, διὰ θελήματος Θεοῦ·

6 Εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην.

7 Ἀλλ' ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε, πίστει, καὶ λόγῳ, καὶ γνώσει, καὶ πάσῃ σπουδῇ, καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε.

8 Οὐ κατ' ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς, καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων.

9 Γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε.

10 Καὶ γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι.

11 Νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε· ὅπως καθάπερ ἡ

ἐκεῖνοι ἔδωκαν πρῶτον τοῦ λόγου τους εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς ἐμᾶς μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ,

6 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐπαρακαλέσαμεν ἐμεῖς τὸν Τίτον, καθὼς ἄρχισε προλίτερα, ἔτζι καὶ νὰ τελειώσῃ εἰς ἐσᾶς καὶ τὴν χάριν ἐτούτην.

7 Ἀλλὰ καθὼς εἰς κάθε πρᾶγμα περισσεύετε εἰς τὴν πίστιν, καὶ εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ εἰς κάθε σπουδὴν, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τοὺς λόγους μας, (ἔτζι) νὰ περισσεύσετε καὶ εἰς τούτην τὴν χάριν.

8 Ἐγὼ δὲν λέγω ἐτοῦτο προστάζωντας, ἀλλὰ μὲ τὴν σπουδὴν τῶν ἄλλων, δοκιμάζωντας ἀκόμι τὸ γνήσιον τῆς ἀγάπης σας.

9 Διατὶ γνωρίζετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὄντας πλούσιος, διὰ λόγου σας ἐπτώχευσεν, διὰ νὰ πλουτήσετε ἐσεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου.

10 Καὶ συμβουλεύω σας εἰς ἐτοῦτο· διατὶ τοῦτο εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐσᾶς· οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πέρυσι ἐπροαρχίσετε ὄχι μόνον τὸ νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ θελήσετε.

11 Καὶ τώρα ἐτελειώσετε καὶ τὸ νὰ κάμετε (τὸ πρᾶγμα)· διὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ τελείωσις τοῦ

προθυμία τοῦ θέλειν, ὅτω καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν.

12 Εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν ἔχῃ τις, εὐπρόσδεκτος, ὁ καθὸ οὐκ ἔχει.

13 Οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλίψις· ἀλλ' ἐξ ἰσότητος, ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα·

14 Ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης·

15 Καθὼς γέγραπται· Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε· καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε.

16 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπυδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτυ,

17 Ὅτι τὴν μὴν παράκλησιν ἐδέξατο· σπυδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς.

18 Συνεπέμψαμεν δὲ μετ'

ἔργυ κατὰ δύναμιν ὁπῦ ἔχετε, καθὼς ἔγινεν ἡ προθυμία τῆς θελήσεως.

12 Διατὶ ἐὰν εἶναι ἡ προθυμία, κάθε ἕνας εἶναι εὐπρόσδεκτος (δίδωντας) ἀπ' ἐκεῖνο ὁπῦ ἔχει ὅσον δύνεται, καὶ ὄχι καθόσον δὲν ἔχει.

13 Διατὶ (ἐτῦτα λέγω) ὄχι διὰ νὰ εἶναι ἄνεσις εἰς ἄλλυς, καὶ εἰς ἐσᾶς θλίψις· ἀλλὰ νὰ εἶναι ἰσότης, εἰς τῦτον τὸν καιρὸν τὸ περίσσευμα τὸ ἐδικόν σας ἂς αναπληροῖ τὸ ἔλλειπὲς ἐκεινῶν·

14 Καὶ τὸ περίσσευμα ἐκεινῶν ἂς ἀναπληρώσῃ τὸ λείψημον τὸ ἐδικόν σας, διὰ νὰ γενῇ ἰσότης.

15 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἐκεῖνος ὁπῦ (ἐμάζωξε) τὸ πολὺ (μάνα), δὲν ἐπῆρε Ἴποτες περισσότερον (ἀπὸ τὸ μέτρον)· καὶ ἐκεῖνος ὁπῦ ἐμάζωξε τὸ ὀλίγον, δὲν ἐπῆρεν ὀλιγότερον (ἀπὸ τὸ μέτρον ὁποῦ ἐχρειάζουντον).

16 Καὶ χάρις τῷ Θεῷ ὁπῦ δίδει τὴν αὐτὴν σπυδὴν διὰ λόγυ σας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τίτυ.

17 Ὅτι τὴν μὴν νυθεσίαν τὴν ἐδέχθη, καὶ ὤντας πρόθυμος, μὲ τὸ ἴδιόν τυ θέλημα εὐγῆκε καὶ ἦλθεν εἰς ἐσᾶς.

18 Καὶ ἐπέμψαμεν ὁμῦ

αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν·

19 (Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ὑμῶν·)

20 Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν·

21 Προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων.

22 Συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς·

23 Εἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς ἀγά-

μετ' αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν, τοῦ ὁποίου ὁ ἔπαινος εἶναι εἰς τὸ εὐαγγέλιον διαμέσου ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν·

19 Καὶ ὄχι μόνον (ἐτοῦτο), ἀλλὰ καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ ταῖς ἐκκλησίαις νὰ μισεύῃ ὁμοῦ μετ' ἐμᾶς, μὲ τὴν χάριν ἐτούτην ὁποῦ διακονεῖται ἀπὸ λόγου μας εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ (νὰ ὑπηρετοῦμεν) εἰς τὴν προθυμίαν σας·

20 Φεύγοντες τοῦτο, μήπως καὶ κανένας μᾶς κατηγορήσῃ εἰς τούτην τὴν περίσσευσιν (τῆς ἐλεημοσύνης) ὁποῦ ὑπηρετᾶται ἀπὸ λόγου μας·

21 Φροντίζοντες ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι καλὰ, ὄχι μόνον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

22 Καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς ἐπέμψαμεν τὸν ἀδελφόν μας, τὸν ὁποῖον τὸν ἐδοκιμάσαμεν πολλαῖς φοραῖς εἰς πολλὰ πράγματα, καὶ τὸν εὑρήκαμεν πρόθυμον, καὶ τῶρα εἶναι πολλὰ σπουδαιότερος διὰ τὸ πολὺ θάῤῥος ὁποῦ ἔχει εἰς ἐσᾶς.

23 Καὶ διὰ τὸν Τίτον, εἶναι σύντροφός μου καὶ συμβοηθός μου εἰς ἐσᾶς· καὶ οἱ λοιποί μας ἀδελφοὶ εἶναι ἀπόστολοι τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν ἀπόδειξιν λοιπὸν τῆς

της ὑμῶν, καὶ ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν, εἰς αὐτὺς ἐνδείξασθε, καὶ εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν.

ἀγάπης σας, καὶ τῆς καυχήσεώς μας διὰ λόγυ σας, εἰς αὐτὺς νὰ τὴν δείξετε ὀμπροςὰ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. θ'. 9.

ΠΕρὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τὺς ἁγίυς περισσόν μοι ἐςὶ τὸ γράφειν ὑμῖν.

2 Οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι Ἀχαΐα παρεσκεύαςαι ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισε τὺς πλείονας.

3 Ἔπεμψα δὲ τὺς ἀδελφὺς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τύτῳ· ἵνα (καθὼς ἔλεγον) παρεσκευασμένοι ἦτε·

4 Μή πως ἐὰν ἔλθωσι σὺν ἐμοὶ Μακεδόνες, καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάςυς, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς (ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς) ἐν τῇ ὑποςάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως.

5 Ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τὺς ἀδελφὺς, ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς, καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἑτοίμην εἶναι ὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν.

ΚΑΙ διὰ τὴν διακονίαν ὁπῦ γίνεται διὰ τὺς ἁγίυς, περισσὸν μυ εἶναι τὸ νὰ σᾶς γράφω.

2 Διατὶ ἐξεύρω τὴν προθυμίαν σας, τὴν ὁποῖαν καυχῶμαι διὰ λόγυ σας εἰς τὺς Μακεδόνας, ὅτι ἡ Ἀχαΐα εἶναι ἑτοιμασμένη ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἰδικός σας ζῆλος ἐπαρακίνησε πολλύς.

3 Καὶ ἔπεμψα (ἐτύτυς) τὺς ἀδελφὺς, διὰ νὰ μὴν εὐκαιρωθῇ εἰς τῦτο τὸ μέρος τὸ καύχημά μας, ὁπῦ εἶναι διὰ λόγυ σας, διὰ νὰ εἶσθεν ἑτοιμασμένοι, καθὼς ἔλεγον·

4 Μήπως ἐὰν ἔλθωσι ὀμῦ μετ' ἐμᾶς Μακεδόνες, καὶ σᾶς εὕρουν ἀνέτοιμυς, ἐντροπιασθῦμεν ἐμεῖς (διὰ νὰ μὴν εἰπῦμεν ἐσεῖς) εἰς τῦτο τὸ ςήριγμα τῆς καυχήσεως.

5 Ἀναγκαῖον λοιπὸν ἐλόγιασα νὰ παρακαλέσω τὺς ἀδελφὺς, νὰ ἔλθουν προτίτερα εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ προετοιμάσουν τελείως τὴν εὐλογίαν σας ὁπῦ ἐπροείπαμεν, νὰ εἶναι ἕτοιμη ἐτζε ὡσὰν εὐλογία, καὶ ὄχι ὡσὰν πλεονεξία.

6 Τοῦτο δὲ, ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει· καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει.

7 Ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύπης, ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

8 Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς· ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς γέγραπται· Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, χορηγήσαι, καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν·)

11 Ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ·

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήμα-

6 Καὶ ἐξεύρετε τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει ἀκριβολογημένα, ἀκριβολογημένα καὶ θέλει θερίσει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει πλούσια, θέλει θερίσει καὶ πλούσια.

7 Καθ' ἕνας καθὼς προαιρεῖται εἰς τὴν καρδίαν του (ἂς δίδῃ) ὄχι μὲ λύπην, ἢ στανικῶς. διατὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾶ ἥμερον δότην.

8 Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς κάθε χάριν νὰ τὴν περισσεύσῃ εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ ἔχετε πάντοτε εἰς κάθε πρᾶγμα, κάθε λογῆς αὐτάρκειαν, νὰ περισσεύετε εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχούς· ἡ δικαιοσύνη του μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ προφθάνει σπέρμα ἐκείνου ὁποῦ σπέρνει, καὶ ψωμὶ εἰς φαγητὸν, ἄμποτε νὰ προφθάσῃ καὶ νὰ πληθύνῃ τὸν σπόρον σας, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης σας.)

11 Εἰς κάθε πρᾶγμα νὰ πλουτῆτε εἰς κάθε λογῆς ἁπλότητα, ἡ ὁποῖα κάμνει διὰ μέσου μας εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεόν.

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης, οὐ μόνον ἀναπληροῖ τὴν χρείαν τῶν ἁγίων, ἀλ-

τα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ·

13 (Διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας,)

14 Καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὑμῖν.

15 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ.

λὰ καὶ περισσεύει μὲ τὴν εὐχαριστίαν ὁποῦ κάμνουν οἱ πολλοὶ εἰς τὸν Θεὸν,

13 (Διαμέσου τῆς δοκιμῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς ὁμολογίας σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν ἁπλότητα τῆς κοινωνίας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλους.)

14 Καὶ μὲ τὴν παρακάλεσιν αὐτῶν (ὁποῦ κάμνουν) διὰ λόγου σας, ἀγαπῶντές σας πολλὰ, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (ὁποῦ εἶναι) εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν δωρεάν του τὴν ἀδιήγητον.

Κεφ. ί. 10.

ΑΥτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τῆς πραότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν, ἀπὼν δὲ θαῤῥῶ εἰς ὑμᾶς.

2 Δέομαι δὲ τὸ μὴ παρὼν θαῤῥῆσαι τῇ πεποιθήσει ᾗ λογίζομαι τολμῆσαι ἐπί τινας τοὺς λογιζομένους ἡμᾶς ὡς κατὰ σάρκα περιπατοῦντας.

3 Ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦν-

ΚΑΙ αὐτὸς ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς παρακαλῶ διὰ τὴν πραότητα καὶ καλωσύνην τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγὼ ὄντας παρὼν ἤμουν ταπεινὸς εἰς ἐσᾶς, καὶ ὄντας ἀπὼν ἔχω θάῤῥος εἰς ἐσᾶς.

2 Καὶ παρακαλῶ σας ἔτζι κάμετε, νὰ μὴν χρειασθῶ, ὅταν θέλω εἶσθαι παρὼν, τὸ θάῤῥος ὁποῦ ἐγὼ λογιάζω νὰ ἔχω εἰς κάποιους, ὁποῦ μᾶς λογαριάζουν πῶς περιπατοῦμεν κατὰ σάρκα.

3 Διατὶ (ἂν καλὰ) καὶ πε-

τις, οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα·

4 (Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικὰ, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων)

5 Λογισμοὺς καθαιροῦντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ·

6 Καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοὴν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή.

7 Τὰ κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι, τοῦτο λογιζέσθω πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ.

8 Ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσωμαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῖν εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι·

9 Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν.

10 Ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαὶ,

ριπατοῦμεν εἰς σάρκα, δὲν στρατευόμεσθεν κατὰ τὴν σάρκα·

4 (Διατὶ τὰ ἄρματα τῆς στρατείας μας δὲν εἶναι σαρκικὰ, ἀλλὰ εἶναι δυνατὰ μὲ τὸν Θεὸν, εἰς χαλασμὸν τῶν κάστρων.)

5 Χαλνοῦντες τοὺς λογισμοὺς, καὶ κάθε λογῆς ὕψωμα ὅπου ὑψώνεται ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ σύροντες ὡσὰν δοῦλον κάθε νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Καὶ εἴμεσθεν ἕτοιμοι νὰ ξεκδικήσωμεν κάθε λογῆς παρακοὴν, ὅταν τελειωθῇ ἡ ὑπακοή σας.

7 Τὰ (φαινόμενα) κατὰ πρόσωπον βλέπετε; ἐὰν κανένας ἔχει θάῤῥος εἰς τοῦ λόγου του, νὰ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἂς λογαριάζῃ τοῦτο πάλιν ἀπὸ λόγου του, ὅτι καθὼς αὐτὸς εἶναι τοῦ Χριστοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ἐμεῖς εἴμεσθε τοῦ Χριστοῦ.

8 Διατὶ ἐὰν καὶ καυχηθῶ τίποτες περισσότερον διὰ τὴν ἐξουσίαν μας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμόν σας, δὲν θέλω ἐντραπῇ·

9 Διὰ νὰ μὴν φανῶ πῶς σᾶς καταφοβίζω μὲ ταῖς ἐπιστολαῖς.

10 Ὅτι λέγει κάποιος διὰ λόγου μου, αἱ ἐπιστολαῖς μου νὰ

φησὶ, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί· ἡ δὲ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενὴς, καὶ ὁ λόγος ἐξουθενημένος.

εἶναι βαρείαις καὶ δυναταῖς, ἀμὴ ἡ παρουσία τοῦ σώματός μου νὰ εἶναι ἀσθενησμένη, καὶ ὁ λόγος νὰ εἶναι καταφρονεμένος καὶ οὐδετιποτένιος.

11 Τοῦτο λογιζέσθω ὁ τοιοῦτος, ὅτι οἷοί ἐσμεν τῷ λόγῳ δι' ἐπιστολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῷ ἔργῳ.

11 Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος (ὁποῦ λέγει ἐτοῦτα διὰ λόγου μου) ἂς λογαριάζῃ ἐτοῦτο, πῶς ὅ,τι λογῆς εἴμεσθε μὲ τὸν λόγον εἰς ταῖς ἐπιστολαῖς ἀπόντες, τέτοιας λογῆς εἴμεσθε καὶ παρόντες μὲ τὸ ἔργον.

12 Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων· ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, καὶ συγκρίνοντες ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσιν.

12 Διατὶ δὲν ἀποκοτοῦμεν ἐμεῖς νὰ συναριθμήσωμεν ἢ νὰ συγκρίνωμεν τοῦ λόγου μας μὲ κάποιους, ὁποῦ συστήνουσι τοῦ λόγου τους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἔστοντας νὰ μετροῦσι τοῦ λόγου τους ἀπατοί τους, καὶ νὰ συγκρίνουσι τοῦ λόγου τους μὲ τὸν ἑαυτόν τους, δὲν γροικοῦσι.

13 Ἡμεῖς δὲ οὐχὶ εἰς τὰ ἄμετρα καυχησόμεθα, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος οὗ ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεὸς μέτρου, ἐφικέσθαι ἄχρι καὶ ὑμῶν.

13 Ἀμὴ ἐμεῖς δὲν θέλομεν καυχηθῆ ἄμετρα, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος, τοῦ ὁποίου μέτρου μᾶς ἐμοίρασεν ὁ Θεὸς, νὰ φθάσωμεν ἕως εἰς ἐσᾶς.

14 Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς, ὑπερεκτείνομεν ἑαυτούς· ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ·

14 Διατὶ δὲν ξαπλώνομεν τοῦ λόγου μας περισσότερον (ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν), λέγοντες πῶς ἐφθάσαμεν ἕως εἰς ἐσᾶς, μὴ φθάνοντες· διατὶ καὶ ἕως εἰς ἐσᾶς ἐφθάσαμεν μὲ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

15 Οὐκ εἰς τὰ ἄμετρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κόποις, ἐλπίδα δὲ ἔχοντες, αὐξανομένης τῆς πίστεως ὑμῶν, ἐν

15 Δὲν καυχώμεσθε εἰς τὰ ἄμετρα, εἰς τοὺς κόπους τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἔχοντες θάῤῥος, αὐξανομένης τῆς πίστεώς σας, νὰ

ὑμῖν μεγαλυνθῆναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσείαν·

μεγαλυνθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐσᾶς περισσᾶ κατὰ τὸν κανόνα μας·

16 Εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι· οὐκ ἐν ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τὰ ἕτοιμα καυχήσασθαι.

16 Νὰ εὐαγγελίσω καὶ εἰς ταῖς χώραις ὁπῦ εἶναι παραπάνω ἀπὸ σᾶς, καὶ ὄχι νὰ καυχηθῶ εἰς ἄλλυ κανόνα, διὰ ἐκεῖνα ὁπῦ ἑτοιμάσθησαν (ἀπ' ἄλλον).

17 Ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

17 Ἐκεῖνος ὁπῦ καυχᾶται, ἂς καυχᾶται ἐν Κυρίῳ.

18 Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν.

18 Διατὶ ὄχι ἐκεῖνος ὁπῦ συστήνει τοῦ λόγυ τυ εἶναι δόκιμος, ἀλλὰ ἐκεῖνον ὁπῦ συστήνει ὁ Κύριος.

Κεφ. ιά. 11.

Ὄφελον ἠνείχεσθέ μυ μικρόν τι τῆς ἀφροσύνης· ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθέ μυ.

Ἄμποτες νὰ ὑπομένετε ὀλίγον τὴν ἀφροσύνην μυ, ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπομένετε.

2 Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεῦ ζήλῳ. ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι, τῷ Χριστῷ·

2 Διατὶ σᾶς ἀγαπῶ περισσᾶ, ἀγάπην κατὰ Θεόν· διατὶ σᾶς ἁρμοσα μὲ ἕνα ἄνδρα, νὰ σᾶς παραστήσω εἰς τὸν Χριστὸν, ὡσὰν παρθένον καθαράν·

3 Φοβῦμαι δὲ μήπως ὡς ὁ ὄφις Εὔαν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανυργίᾳ αὐτοῦ, ὕτω φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν, ἀπὸ τῆς ἁπλότητος τῆς εἰς τὸν Χριστόν.

3 Καὶ φοβῦμαι μήπως, καθὼς ὁ ὄφις ἐξεπάτησε τὴν Εὔαν μὲ τὴν πανυργίαν του, ἔτζι φθαρθῦσι τὰ νοήματά σας ἀπὸ τὴν ἁπλότητα, ὁποῦ πρέπει νὰ ἔχετε εἰς τὸν Χριστόν.

4 Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησῦν κηρύσσει ὃν οὐκ

4 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνος ὁπῦ ἔρχεται εἰς ἐσᾶς κηρύττει ἄλλον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς δὲν τὸν

ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον
λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ
εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξα-
σθε, καλῶς ἠνείχεσθε.

ἐκηρύξαμεν, ἢ λαμβάνετε ἄλ-
λον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ
ἐλάβετε, ἢ ἄλλον εὐαγγέλιον,
τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐδεχθήκετε,
καλὰ ἠθέλετε τὸν ὑπομένη.

5 Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστε-
ρηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστό-
λων.

5 Διατὶ λογιάζω νὰ μὴν
εἶμαι ἐλλειπὴς τίποτες ἀπὸ τοὺς
ἀποστόλους τοὺς πολλὰ μεγάλους.

6 Εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῷ λό-
γῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει· ἀλλ' ἐν
παντὶ φανερωθέντες ἐν πᾶσιν
εἰς ὑμᾶς.

6 Καὶ ἐὰν εἶμαι ἰδιώτης εἰς
τὸν λόγον, δὲν (εἶμαι ἰδιώτης)
εἰς τὴν γνῶσιν. ἀλλὰ ἐφανερώ-
θημεν ὅλως δι' ὅλου εἰς κάθε
πρᾶγμα εἰς ἐσᾶς.

7 Ἢ ἁμαρτίαν ἐποίησα, ἐ-
μαυτὸν ταπεινῶν ἵνα ὑμεῖς ὑ-
ψωθῆτε; ὅτι δωρεὰν τὸ τοῦ
Θεοῦ εὐαγγέλιον εὐηγγελισά-
μην ὑμῖν;

7 Ἢ ἔκαμα ἁμαρτίαν, ταπ-
εινώνωντας τοῦ λόγου μου διὰ νὰ
ὑψωθῆτε ἐσεῖς; ὅτι χάρισμα
σᾶς εὐαγγέλισα τὸ εὐαγγέλιον
τοῦ Θεοῦ;

8 Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλη-
σα, λαβὼν ὀψώνιον, πρὸς τὴν
ὑμῶν διακονίαν· καὶ παρὼν
πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθεὶς, οὐ κα-
τενάρκησα οὐδενός·

8 Ἄλλαις ἐκκλησίαις ἐκούρ-
σευσα, πέρνωντας σιτηρέσιον
διὰ διακονίαν ἐδικήν σας. καὶ
ὤντας παρὼν εἰς ἐσᾶς ἂν κα-
λὰ καὶ ὑστερήθηκα τῶν ἀναγ-
καίων, ὅμως δὲν ἐπαραβάρεσα
κανένα·

9 Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσ-
ανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλ-
θόντες ἀπὸ Μακεδονίας· καὶ ἐν
παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτή-
ρησα, καὶ τηρήσω.

9 Διατὶ τὴν χρείαν μου
τὴν ἀνεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ
ὁποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Μακε-
δονίαν· καὶ εἰς κάθε πρᾶγμα
ἐφυλάχθηκα νὰ μὴν σᾶς
παραβαρέσω, καὶ θέλω φυ-
λαχθῆ.

10 Ἔστιν ἀλήθεια Χριστοῦ ἐν
ἐμοὶ, ὅτι ἡ καύχησις αὕτη οὐ
φραγήσεται εἰς ἐμὲ ἐν τοῖς κλί-
μασι τῆς Ἀχαΐας.

10 Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ
εἶναι εἰς ἐμένα, ὅτι ἡ καύχη-
σις ἐτούτη δὲν θέλει φραχθῆ
εἰς ἐμένα εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀ-
χαΐας.

11 Διατί; ὅτι οὐκ ἀγαπῶ ὑμᾶς; Ὁ Θεὸς οἶδεν.

12 Ὃ δὲ ποιῶ, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐκκόψω τὴν ἀφορμὴν τῶν θελόντων ἀφορμὴν, ἵνα ἐν ᾧ καυχῶνται, εὑρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς.

13 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ.

14 Καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης· ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

15 Πάλιν λέγω, μή τις με δόξῃ ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μήγε, κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με, ἵνα μικρόν τι κἀγὼ καυχήσωμαι.

17 Ὃ λαλῶ, οὐ λαλῶ κατὰ Κύριον, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως.

18 Ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, κἀγὼ καυχήσομαι.

11 Διατί; (τάχα) ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπῶ; ὁ Θεὸς τὸ ἰξεύρει.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνω, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ κόψω τὴν ἀφορμὴν ἐκεινῶν ὁποῦ θέλουν ἀφορμὴν, διὰ νὰ εὑρεθοῦσιν, εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ καυχῶνται, καθὼς εἴμεσθε καὶ ἐμεῖς.

13 Διατὶ οἱ τέτοιας λογῆς ψευδαπόστολοι, εἶναι ἐργάται δόλιοι, καὶ μεταμορφώνουνται εἰς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ.

14 Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστόν. διατὶ καὶ αὐτὸς ὁ Σατανᾶς μεταμορφώνεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Δὲν εἶναι μεγάλον (πρᾶγμα) λοιπὸν, ἐὰν καὶ οἱ ὑπηρέται τῃ μεταμορφώνουνται (νὰ φαίνωνται) ὡσὰν ὑπηρέται δικαιοσύνης· τῶν ὁποίων τὸ τέλος θέλει εἶσθαι κατὰ τὰ ἔργα τους.

16 Πάλιν λέγω, καὶ μὴν λογιάσει κανένας νὰ εἶμαι ἄγνωστος, εἰδεμὴ, κἂν ὡς ἄγνωστον δεχθῆτέ με, διὰ νὰ καυχηθῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον τίποτε.

17 Ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω, δὲν τὸ λέγω κατὰ Κύριον, ἀλλὰ ὡσὰν ἄγνωστος, ἔχωντας ἐτούτην τὴν ἀφορμὴν νὰ καυχηθῶ.

18 Ἐπειδὴ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, θέλω νὰ καυχηθῶ καὶ ἐγώ.

19 Ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων, φρόνιμοι ὄντες.

20 Ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει.

21 Κατὰ ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν· ἐν ᾧ δ᾽ ἄν τις τολμᾷ, (ἐν ἀφροσύνῃ λέγω) τολμῶ κἀγώ.

22 Ἑβραῖοί εἰσι; κἀγώ. Ἰσραηλῖταί εἰσι; κἀγώ. σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ.

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; (παραφρονῶν λαλῶ) ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις.

24 Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον.

25 Τρὶς ἐρραβδίσθην, ἅ-

19 Διατὶ μετὰ χαρᾶς ὑπομένετε τοὺς ἀγνώστους, μὲ τὸ νὰ εἶσθε φρόνιμοι.

20 Διατὶ ἐὰν κανένας σᾶς καταδουλώνει, ἂν κανένας σᾶς κατατρώγει, ἂν κανένας σᾶς παίρνει τίποτες, ἂν κανένας ὑψώνεται, ἂν κανένας σᾶς δέρνει εἰς τὸ πρόσωπον, ἐσεῖς τὸν ὑπομένετε.

21 Διὰ ἀτιμίαν λέγω, διατὶ τάχα ἐμεῖς ἀσθενήσαμεν; ἀλλὰ εἰς ὁποῖον δήποτε πρᾶγμα ἀποκοτᾷ κανένας, (ὡς ἄγνωστος λέγω) ἀποκοτῶ καὶ ἐγώ.

22 Ἑβραῖοι εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἑβραῖος· Ἰσραηλῖται εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἰσραηλίτης· σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ (σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ).

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἶναι αὐτοί; (ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν μου λαλῶ) περισσότερον εἶμαι ἐγὼ παρ᾽ αὐτοί. εἰς τοὺς κόπους, περισσότερον εἶμαι· εἰς ταῖς πληγαῖς, πολλὰ περισσότερον· εἰς ταῖς φυλακαῖς, περισσότερον· εἰς θανάτους, πολλαῖς φοραῖς.

24 Ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πέντε φοραῖς ἐδάρθηκα, σαράντα παρὰ μίαν ξυλιάν.

25 Τρεῖς φοραῖς ἐρραβδίσθηκα· μίαν φορὰν ἐλιθάσθηκα·

παξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα.

26 Ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις.

27 Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι.

28 Χωρὶς τῶν παρεκτὸς, ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν.

29 Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;

30 Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

32 Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν, πιάσαι με θέλων·

33 Καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαρ-

τρεῖς φοραῖς ἐθαλασσοναυάγησα· ἕνα μερόνυκτον ἔκαμα μέσα εἰς τὸν βυθόν.

26 Πολλαῖς φοραῖς εἰς ταῖς ὁδοιπορίαις, εἰς κινδύνους τῶν ποταμῶν, εἰς κινδύνους ἀπὸ τοὺς λῃστάδες, κινδύνους ἀπὸ τὸ γένος μου, κινδύνους ἀπὸ τὰ ἔθνη, κινδύνους εἰς ταῖς πόλαις, κινδύνους εἰς ταῖς ἐρημίαις, κινδύνους εἰς τὴν θάλασσαν, κινδύνους ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους.

27 Εἰς κόπους καὶ μόχθους, πολλαῖς φοραῖς εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς πεῖναν καὶ δίψαν, πολλαῖς φοραῖς εἰς νηστείαις, εἰς ψύχραν καὶ γυμνότητα.

28 Χωρὶς ἐκεῖνα (ὅπου συμβαίνουσιν) ἀπέξω, ἡ φροντίδα ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν μὲ τρυγυρίζει καὶ μὲ πολεμεῖ καθημέραν.

29 Ποῖος ἀσθενεῖ, καὶ ἐγὼ δὲν ἀσθενῶ; ποῖος σκανδαλίζεται, καὶ ἐγὼ δὲν φλέγομαι;

30 Ἂν κάμνῃ χρεία νὰ καυχοῦμαι, θέλω καυχηθῆ τὰ πράγματα τῆς ἀσθενείας μου.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου εἶναι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐξεύρει ὅτι δὲν ψεύδομαι.

32 Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὁ ἐθνάρχης τοῦ βασιλέως Ἀρέτα, ἐφύλαγε τὴν πόλιν τῶν Δαμασκηνῶν, θέλωντας νὰ μὲ πιάσῃ.

33 Καὶ ἐγὼ ἐκρεμάσθηκα

γάνη ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους, καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

μὲ κοφίνι ἀπὸ τὴν θυρίδα ὁποῦ ἦτον διαμέσου τοῦ τείχους, καὶ ἔφυγα ἔξω ἀπὸ τὰ χέρια του.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΚΑυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι. ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

ΝΑ' καυχοῦμαι λοιπὸν δὲν μὲ ὠφελᾶ· διατὶ θέλω ἔλθη εἰς ὀπτασίαις καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

2 Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων (εἴτε ἐν σώματι, οὐκ οἶδα· εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν·) ἁρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ.

2 Ἰξεύρω ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ, ὁποῦ ἁρπάχθη ἕως τρίτου οὐρανοῦ ὁ τοιοῦτος πρωτίτερα ἀπὸ δεκατέσσαρες χρόνους (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ ἦτον, δὲν ἰξεύρω, κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἰξεύρω· ὁ Θεὸς τὸ ἰξεύρει).

3 Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (εἴτε ἐν σώματι, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν.)

3 Καὶ ἰξεύρω τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ (ἔγινε), κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἰξεύρω· ὁ Θεὸς τὸ ἰξεύρει.)

4 Ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.

4 Ὅτι ἁρπάχθη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν λόγια ὁποῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ λαληθοῦσι, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ εἰπῇ ἄνθρωπος.

5 Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχήσομαι· ὑπὲρ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ καυχήσομαι, εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου.

5 Διὰ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον θέλω καυχηθῆ, ἀμὴ διὰ λόγου μου δὲν θέλω καυχηθῆ, παρὰ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μου.

6 Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ. φείδομαι

6 Διατὶ ἐὰν θελήσω νὰ καυχηθῶ, δὲν θέλω εἶσθαι ἄφρων· διατὶ θέλω εἰπεῖ ἀλήθειαν.

δὲ, μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με, ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ.

ἀμὴ φυλάγομαι (ἀπὸ τούτους τοὺς λόγους), μήπως καὶ κανένας λογιάσει διὰ λόγου μου (πῶς εἶμαι) τίποτες ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ μὲ βλέπει, ἢ ἀκούει ἀπὸ λόγου μου.

7 Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι.

7 Καὶ διὰ νὰ μὴν παρὰ ὑψώνωμαι, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀποκαλύψεων, μὲ ἐδόθη κεντρίδι εἰς τὴν σάρκα, ἄγγελος τοῦ Σατᾶν, διὰ νὰ μὲ κτυπᾷ, νὰ μὴν παρὰ ὑψώνωμαι.

8 Ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ.

8 Διὰ ἐτοῦτο τρεῖς φοραῖς ἐπαρακάλεσα τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐμένα.

9 Καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ μοῦ εἶπε· σώνει σου ἡ χάρις μου· διατὶ ἡ δύναμίς μου τελειοῦται εἰς ἀσθενείᾳ. πολλᾶ μετὰ χαρᾶς λοιπὸν θέλω καυχηθῇ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μου, διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἐμένα ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

10 Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις ὑπὲρ Χριστοῦ. ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι.

10 Διὰ τοῦτο ἀναπαύομαι εἰς ταῖς ἀσθενείαις, εἰς ταῖς λοιδορίαις, εἰς ταῖς ἀνάγκαις, εἰς τοὺς διωγμοὺς, εἰς ταῖς στενοχωρίαις, (ὁποῦ εἶναι) διὰ τὸν Χριστόν· διατὶ ὅταν ἀσθενῶ, τότε εἶμαι δυνατός.

11 Γέγονα ἄφρων καυχώμενος· ὑμεῖς με ἠναγκάσατε· ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν

11 Ἐγὼ καυχώμενος ἔγινα ἄγνωστος, ἐσεῖς μὲ ἀναγκάσετε· διατὶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ συστήνωμαι ἀπὸ λόγου σας· διατὶ.

συνίστασθαι· οὐδὲν γὰρ ὑστέρησα τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδέν εἰμι.

εἰς τίποτες δὲν ἔγινα ἐλλειπὴς ἀπὸ τοὺς πολλὰ μεγάλους ἀποστόλους, ἂν καλὰ καὶ δὲν εἶμαι τίποτες.

12 Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, ἐν σημείοις καὶ τέρασι καὶ δυνάμεσι.

12 Τὰ μὲν σημάδια τοῦ ἀποστόλου ἔγιναν εἰς ἐσᾶς μὲ κάθε ὑπομονὴν, μὲ σημεῖα καὶ τέρατα καὶ μὲ δυνάμεις.

13 Τί γάρ ἐστιν ὃ ἡττήθητε ὑπὲρ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας, εἰ μὴ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; Χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.

13 Διατὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ἐκατωτερεύσατε ἀπὸ ταῖς λοιπαῖς ἐκκλησίαις, παρὰ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ δὲν σᾶς ἐπαραβάρεσα; χαρίσετέ μου τὴν ἀδικίαν ἐτούτην.

14 Ἰδοὺ, τρίτον ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν. οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς. οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσι θησαυρίζειν, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις.

14 Νὰ, τῶρα τρίτη φορὰ εἶναι ὅπου εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν θέλω σᾶς παραβαρέσει. διατὶ δὲν ζητῶ τὰ ἐδικά σας, ἀλλὰ ἐσᾶς. διατὶ δὲν χρεωστοῦσι τὰ παιδία νὰ θησαυρίζουν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδία.

15 Ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν, ἧττον ἀγαπῶμαι.

15 Καὶ ἐγὼ πολλὰ μετὰ χαρᾶς θέλω ἐξοδιάσει, καὶ θέλω ἐξοδιασθῆ διὰ ταῖς ψυχαῖς σας· ἂν καλὰ καὶ ἀγαπῶντάς σας περισσότερον, ἀγαποῦμαι ὀλιγότερον.

16 Ἔστω δὲ, ἐγὼ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς· ἀλλ' ὑπάρχων πανοῦργος, δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον.

16 Καὶ ἂς εἶναι, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐπαραβάρεσα, ἀλλὰ ὄντας πανοῦργος, σᾶς ἐπίασα μὲ δόλον.

17 Μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι' αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;

17 Μήπως καὶ κανένας ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἔστειλα εἰς ἐσᾶς, διαμέσου ἐκείνου σᾶς ἐπλεονέκτησα;

18 Παρεκάλεσα Τίτον, καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν· μήτι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;

18 Ἐπαρακάλεσα τὸν Τίτον, καὶ ἔστειλα μὲ λόγου του τὸν ἀδελφόν· μὴ νὰ σᾶς ἐπλεονέκτησε τίποτες ὁ Τίτος; δὲν ἐπεριπατήσαμεν μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα; δὲν ἐπεριπατήσαμεν μὲ τὰ αὐτὰ ἴχνη;

19 Πάλιν δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα; κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.

19 Πάλιν λογιάζετε, ὅτι σᾶς ἀπολογούμεσθε; ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· καὶ τὸ ὅλον, ἀγαπητοί, εἶναι διὰ τὴν οἰκοδομήν σας.

20 Φοβοῦμαι γάρ, μή πως ἐλθὼν οὐχ οἵους θέλω εὕρω ὑμᾶς, κἀγὼ εὑρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε· μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι·

20 Διατὶ φοβοῦμαι, μήπως ὅταν ἔλθω, δὲν σᾶς εὕρω τέτοιους ὡσὰν θέλω, καὶ ἐγὼ εὑρεθῶ εἰς ἐσᾶς τέτοιος ὡσὰν δὲν θέλετε, καὶ μήπως καὶ εἶναι εἰς ἐσᾶς φιλονεικίαις, ζηλίαις, θυμοί, μαλώματα, καταλαλιαῖς, μουρμουρίσματα, κενοδοξίαις, ἀκαταστασίαις·

21 Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων, καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ, καὶ πορνείᾳ, καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.

21 Μήπως πάλιν ὡσὰν ἔλθω εἰς ἐσᾶς μὲ ταπεινώσει ὁ Θεός μου, καὶ κλαύσω πολλοὺς ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἥμαρταν προτίτερα, καὶ δὲν ἐμετανόησαν διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ πορνείαν καὶ ἀσέλγειαν ὁποῦ ἔκαμαν.

Κεφ. ιγ΄. 13.

ΤΡίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα.

ΤΡίτη φορὰ εἶναι ἐτούτη ὁποῦ ἔρχομαι εἰς ἐσᾶς. ἀπὸ στόμα δύο μαρτύρων καὶ τριῶν θέλει σταθῇ κάθε λόγος.

2 Προείρηκα καὶ προλέγω, ὡς παρὼν τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς προημαρ-

2 Ἐπροεῖπα καὶ προλέγω τὸ δεύτερον ὡσὰν νὰ εἶμαι παρών, καὶ ἀπὼν τώρα γράφω,

τηκόσι καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν, οὐ φείσομαι·

3 Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ὑμῖν.

4 Καὶ γὰρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ· καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ ζησόμεθα σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς.

5 Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτοὺς δοκιμάζετε. ἢ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτούς, ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν; εἰ μήτι ἀδόκιμοί ἐστε.

6 Ἐλπίζω δὲ ὅτι γνώσεσθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν ἀδόκιμοι.

7 Εὔχομαι δὲ πρὸς τὸν Θεὸν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κακὸν μηδέν· οὐχ ἵνα ἡμεῖς δόκιμοι φανῶμεν, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν.

8 Οὐ γὰρ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

9 Χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡμεῖς

εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔφταιξαν προτίτερα, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους, ὅτι ἐὰν ἔλθω πάλιν, δὲν θέλω τοὺς λυπηθῆ.

3 Ἐπειδὴ ζητᾶτε δοκιμὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ λαλεῖ εἰς ἐμένα, ὁ ὁποῖος εἰς ἐσᾶς δὲν ἀσθενεῖ, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸς μέσα εἰς ἐσᾶς.

4 Διατὶ ἂν καλὰ καὶ ἐσταυρώθη μὲ ἀσθένειαν, ἀλλὰ ζῇ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. διατὶ καὶ ἐμεῖς ἀσθενοῦμεν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ θέλομεν ζήσει ὁμοῦ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ εἰς ἐσᾶς.

5 Δοκιμάζετε τοῦ λόγου σας διὰ νὰ γνωρίζετε, ἐὰν εἴσθε εἰς τὴν πίστιν; τοῦ λόγου σας ἐξετάζετε. ἢ δὲν γνωρίζετε τοῦ λόγου σας, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι εἰς ἐσᾶς; ἐὰν δὲν εἶσθεν ἀδόκιμοι.

6 Καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλετε γνωρίσει, ὅτι καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεσθεν ἀδόκιμοι.

7 Καὶ παρακαλῶ τὸν Θεόν, νὰ μὴν κάμετε τίποτες κακόν, ὄχι διὰ νὰ φανοῦμεν ἐμεῖς δόκιμοι, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμετε ἐσεῖς τὸ καλόν, καὶ ἐμεῖς νὰ εἴμεσθεν ὡσὰν ἀδόκιμοι.

8 Διατὶ δὲν δυνόμεσθε νὰ κάμωμεν τίποτες ἐναντία τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν.

9 Καὶ ὅταν ἐμεῖς ἀσθενοῦ-

ἀσθενῶμεν, ὑμεῖς δὲ δυνατοὶ ἦτε. τῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν.

10 Διὰ τῦτο ταῦτα ἀπὼν γράφω, ἵνα παρὼν μὴ ἀποτόμως χρήσωμαι, κατὰ τὴν ἐξυσίαν ἣν ἔδωκέ μοι ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔςαι μεθ' ὑμῶν.

12 Ἀσπάσασθε ἀλλήλυς ἐν ἁγίῳ φιλήματι· ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἅγιοι πάντες.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίυ πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Κορινθίυς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, διὰ Τίτυ καὶ Λυκᾶ.

μεν, καὶ ἐσεῖς εἶσθε δυνατοὶ, χαίρομεν. τὸ ὁποῖον καὶ εὐχόμεσθεν, (ἤγουν) τὴν τελείωσίν σας.

10 Διὰ τοῦτο γράφω ἐτῦτα ἀπὼν, ἵνα ὅταν θέλω εἶσθαι παρὼν, νὰ μὴν σᾶς μεταχειρισθῶ αὐςηρᾶ, κατὰ τὴν ἐξυσίαν ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμόν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρεσθε, τελειώνεσθε, παρηγορᾶσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, ἔχετε εἰρήνην, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μετὰ σᾶς.

12 Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον· οἱ ἅγιοι ὅλοι σᾶς χαιρετοῦσιν.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίυ Πνεύματος ἂς εἶναι μὲ ὅλυς σας. ἀμήν.

† Ἡ εἰς Κορινθίυς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, δια μέσυ τοῦ Τίτυ καὶ Λυκᾶ.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'Η ΠΡΟ'Σ ΓΑΛΑ'ΤΑΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ'.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος (ὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ὐδὲ δι' ἀνθρώπυ, ἀλλὰ διὰ Ἰησῦ Χριστῦ, καὶ Θεῦ πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν)

2 Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἀδελφοὶ, ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεῦ πατρὸς καὶ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ,

4 Τῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηρῦ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν.

5 Ὧ ἡ δόξα εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι ὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστῦ, εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον·

7 Ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο· εἰ μή τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστῦ.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος, ὄχι ἀπ' ἀνθρώπυς, ὐδὲ διαμέσυ κανενὸς ἀνθρώπυ, ἀλλὰ διαμέσυ τῦ Ἰησῦ Χριστῦ, καὶ Θεῦ πατρὸς ὁπῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν,

2 Καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ὁπῦ εἶναι μὲ λόγυ μυ, εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας.

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεῦ πατρὸς, καὶ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριστῦ·

4 Ὁπῦ ἔδωσε τοῦ λόγυ τυ διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, διὰ νὰ μᾶς εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν τωρινὸν αἰῶνα τὸν πονηρὸν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ καὶ πατρός μας·

5 Εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι δόξα εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι ἔτζι γλήγορα ἀφ' ἐκεῖνον, ὁπῦ σᾶς ἐκάλεσε μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστῦ, ἐμεταφερθήκετε εἰς ἄλλο εὐαγγέλιον.

7 Τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο, ἀλλὰ μοναχᾶ εἶναι τινὲς ὁπῦ σᾶς συγχίζυσι, καὶ θέλυσι νὰ μεταγυρίσυν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστῦ.

8 Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.

9 Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω.

10 Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν; εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην.

11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον.

12 Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην· ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13 Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν.

14 Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.

8 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἐμεῖς, ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς εὐαγγελίζῃ, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς εὐαγγελίσαμεν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα.

9 Καθὼς ἐπροείπαμεν, καὶ τῶρα πάλιν λέγω, ἐὰν κανένας σᾶς εὐαγγελίζῃ, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπαρελάβετε, ἂς εἶναι ἀνάθεμα.

10 Διατὶ τῶρα ἀνθρώπους πείθω (νὰ πιστεύετε) ἢ τὸν Θεόν; ἢ ζητῶ νὰ ἀρέσκω ἀνθρώποις; διατὶ ἂν ἐγὼ ἀκόμι ἄρεσκα τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἤμουν Χριστοῦ δοῦλος.

11 Καὶ σᾶς δηλοποιῶ, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὁποῦ εὐαγγελίσθη ἀπὸ λόγου μου, ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον.

12 Ἀλλὰ οὐδὲ ἐγὼ τὸ ἐπαράλαβα, οὐδὲ τὸ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸ ἐδιδάχθηκα διαμέσου ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13 Διατὶ ἀκούσετε τὴν πολιτείαν μου ὁποῦ εἶχα ἕνα καιρὸν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι περισσὰ ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐκούρσευα.

14 Καὶ ἐπρόκοπτα εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, παρὰ ἄλλους πολλοὺς συνομίληκούς μου ἀπὸ τὸ γένος μου, ὄντας πολλὰ περισσὰ ζηλωτὴς εἰς ταῖς παράδοσαις τῶν πατέρων μου.

15 Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου, καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ,

16 Ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοὶ, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι·

17 Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους· ἀλλ᾽ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον· καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε.

19 Ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ·

23 Μόνον δὲ ἀκούοντες ἦσαν· Ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτε, νῦν

15 Ἀμὴ ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς, ὁποῦ μὲ ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, καὶ μὲ ἐκάλεσε διαμέσου τῆς χάριτός του,

16 Νὰ φανερώσῃ τὸν υἱόν του εἰς ἐμένα, διὰ νὰ τὸν εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη, παρευθὺς δὲν ἐσυμβουλεύθηκα μὲ σάρκα καὶ μὲ αἷμα·

17 Οὐδὲ ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τοὺς προτίτερούς μου ἀποστόλους, ἀλλὰ ἐπῆγα εἰς τὴν Ἀραπίαν, καὶ πάλιν ἐγύρισα εἰς τὴν Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα ὕστερα ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ εἰδῶ τὸν Πέτρον, καὶ ἀπόμεινα εἰς ἐκεῖνον δεκαπέντε ἡμέραις.

19 Καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους δὲν εἶδα, παρὰ τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς γράφω, νὰ ὁποῦ τὰ γράφω ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι δὲν ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθα εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Καὶ δὲν ἤμουν εἰς τὸ πρόσωπον γνωρισμένος εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας, ὁποῦ ἦταν εἰς τὸν Χριστόν.

23 Μόνον ἄκουαν, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἐκατάτρεχεν ἕνα

εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν ἥν ποτε ἐπόρθει.

24 Καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐμοὶ τὸν Θεόν.

Κεφ. β'. 2.

Ἔπειτα διὰ δεκατεσσάρων ἐτῶν πάλιν ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ Βαρνάβα, συμπαραλαβὼν καὶ Τίτον.

2 Ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν, καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, μή πως εἰς κενὸν τρέχω, ἢ ἔδραμον.

3 Ἀλλ' οὐδὲ Τίτος ὁ σὺν ἐμοί, Ἕλλην ὤν, ἠναγκάσθη περιτμηθῆναι.

4 Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡμᾶς καταδουλώσωνται·

5 Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, ἵνα ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου διαμείνῃ πρὸς ὑμᾶς.

6 Ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναί τι, ὁποῖοί ποτε ἦσαν, οὐδέν

καιρόν, τώρα εὐαγγελίζει τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἕνα καιρὸν ἐκύρσευε.

24 Καὶ ἐδόξαζον εἰς ἐμένα τὸν Θεόν.

Ἔπειτα πάλιν ὡσὰν ἐπέρασαν δεκατέσσαρες χρόνοι, ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὺ μὲ τὸν Βαρνάβα, πέρνοντας ὁμοῦ καὶ τὸν Τίτον.

2 Καὶ ἀνέβηκα καθὼς μοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεός, καὶ τοὺς ὡμολόγησα τὸ εὐαγγέλιον ὁποῦ κηρύττω εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ξεχωριστὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐλογαριάζονται πολλὰ τίμιοι, μήπως καὶ τρέχω, ἢ ἔτρεξα, εὔκαιρα.

3 Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίτος ὁποῦ ἦτον μαζύ μου, ἂν καλὰ καὶ ἦτον Ἕλλην, δὲν ἀναγκάσθη νὰ περιτμηθῇ.

4 Καὶ διὰ τοὺς ψευδαδέλφους, οἱ ὁποῖοι ἐμβήκασι κρυφὰ μὲ δόλον, νὰ κατασκοπεύσουν τὴν ἐλευθερίαν μας ὁποῦ ἔχομεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ μᾶς καταδουλώσουν·

5 Τοὺς ὁποίους οὐδὲ ὥραν δὲν τοὺς ἐδώσαμεν ἄδειαν, οὐδὲ τοὺς ὑποταχθήκαμεν, διὰ νὰ μένῃ πάντοτε ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου εἰς ἴσας.

6 Καὶ ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι τίποτες, ὅ,τι

μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει· ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν προσανέθεντο.

7 Ἀλλὰ τοὐναντίον, ἰδόντες ὅτι πεπίστευμαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς Πέτρος τῆς περιτομῆς·

8 (Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη·)

9 Καὶ γνόντες τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στύλοι εἶναι, δεξιὰς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας· ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μόνον τῶν πτωχῶν ἵνα μνημονεύωμεν· ὃ καὶ ἐσπούδασα αὐτὸ τοῦτο ποιῆσαι.

11 Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν.

12 Πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τινας ἀπὸ Ἰακώβου, μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλθον, ὑπέστελ-

λογῆς καὶ ἂν εἶναι, δὲν μὲ μέλει· ὁ Θεὸς δὲν δέχεται πρόσωπον ἀνθρώπου. διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι μεγάλοι, δὲν μὲ αὔξησαν τίποτες.

7 Ἀλλὰ τὸ ἐναντίον· ὡσὰν εἴδασιν ἐκεῖνοι ὅτι ἐγὼ ἐπιστεύθηκα τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς ὁ Πέτρος ἐπιστεύθη τὸ εὐαγγέλιον τῆς περιτομῆς·

8 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐνέργησεν εἰς τὸν Πέτρον εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνέργησεν καὶ εἰς ἐμένα εἰς τὴν ἀποστολὴν εἰς τὰ ἔθνη·

9 Καὶ ἔστοντας νὰ γνωρίσουν τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἐδόθη, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κηφᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι λογαριάζονται νὰ εἶναι στύλοι, ἔδωκαν ἐμένα καὶ τοῦ Βαρνάβα τὰ δεξιὰ (σημάδι) τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ ὑπᾶμεν νὰ κηρύττωμεν ἐμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μοναχὰ τοὺς πτωχοὺς διὰ νὰ ἐνθυμούμεσθε, τὸ ὁποῖον καὶ ἐσπούδασα νὰ τὸ κάμω.

11 Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν ἀντιστάθηκα εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι ἦτον κατεγνωσμένος.

12 Διατὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθουν τινὲς ἀπὸ τοῦ Ἰακώβου, ἔτρωγε ὁμοῦ μὲ τὰ ἔθνη, καὶ ὅταν ἦλθαν, ἐσύρνετον ὀπίσω καὶ ἐχώ-

λε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς.

13 Καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει.

14 Ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· Εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ἐθνικῶς ζῇς, καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν;

15 Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι, καὶ οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἁμαρτωλοί·

16 Εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ.

17 Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ, εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο.

18 Εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα, ταῦ-

μιζε τοῦ λόγου του, φοβούμενος ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν περιτομήν.

13 Καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτὸν ἐκαμώνουνταν καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσύρθη μὲ τὴν ὑπόκρισιν αὐτωνῶν.

14 Ἀλλὰ ὅταν εἶδα ἐγὼ ὅτι δὲν ἐπεριπατοῦσαν ὀρθὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπα τοῦ Πέτρου ὀμπροστὰ εἰς ὅλους· ἂν ἐσὺ ὥντας Ἰουδαῖος ζῇς ἐθνικὰ, καὶ ὄχι Ἰουδαϊκὰ, τί ἀναγκάζεις τὰ ἔθνη νὰ ἰουδαΐζουν;

15 Ἐμεῖς εἴμεσθε φυσικὰ Ἰουδαῖοι, καὶ ὄχι ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη·

16 Ἀμὴ ἐξεύροντες ὅτι δὲν δικαιοῦται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, ἀλλὰ διαμέσου τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου. διατὶ δὲν θέλει δικαιωθῇ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου καμία σάρκα.

17 Ἀλλὰ ἀνίσως ζητοῦντες νὰ δικαιωθοῦμεν εἰς τὸν Χριστὸν, εὑρεθήκαμεν καὶ ἐμεῖς αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα ὁ Χριστὸς εἶναι ὑπηρέτης τῆς ἁμαρτίας; μὴ γένοιτο.

18 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐχάλασα, ἐκεῖνα πάλιν οἰκο-

τα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίςημι.

19 Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμυ νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω.

20 Χριςῷ συνεςαύρωμαι· ζῶ δὲ, οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριςός. ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίςει ζῶ τῇ τῦ υἱῦ τῦ Θεῦ, τῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμῦ.

21 Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεῦ· εἰ γὰρ διὰ νόμυ δικαιοσύνη, ἄρα Χριςὸς δωρεὰν ἀπέθανεν.

δομῶ, κάμνω τῦ λόγυ μυ παραβάτην.

19 Διατὶ ἐγὼ διαμέσυ ἐνὸς νόμυ ἀπέθανα εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ζήσω εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἐςαυρώθηκα μὲ τὸν Χριςὸν, καὶ πλέον ἐγὼ δὲν ζῶ, ἀλλὰ ὁ Χριςὸς ζῆ εἰς ἐμένα. καὶ ἐκεῖνο ὁπῦ ζῶ τῶρα εἰς τὴν σάρκα, ζῶ μὲ τὴν πίςιν τῦ υἱῦ τῦ Θεῦ, ὁπῦ μὲ ἀγάπησε καὶ ἐπαράδωκε τὸν ἑαυτόν τυ διὰ λόγυ μυ.

31 Δὲν καταφρονῶ τὴν χάριν τῦ Θεῦ. διατὶ ἐὰν εἶναι ἡ δικαιοσύνη διαμέσυ τῦ νόμυ, ὁ Χριςὸς λοιπὸν εὔκαιρα ἀπέθανεν.

Κεφ. γ'. 3.

Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; οἷς κατ' ὀφθαλμὺς Ἰησῦς Χριςὸς προεγράφη, ἐν ὑμῖν ἐςαυρωμένος.

2 Τῦτο μόνον θέλω μαθεῖν ἀφ' ὑμῶν, ἐξ ἔργων νόμυ τὸ πνεῦμα ἐλάβετε, ἢ ἐξ ἀκοῆς πίςεως;

3 Οὕτως ἀνόητοί ἐςε; ἐναρξάμενοι πνεύματι, νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε;

4 Τοσαῦτα ἐπάθετε εἰκῆ; εἴ γε καὶ εἰκῆ.

Ὦ Ἀνόητοι Γαλάται, τίς σᾶς ἐβάσκανε νὰ μὴν πείθεσθε εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὁπῦ ὀμπρος ᾶ εἰς τὰ μάτιά σας ἐπροεγράφθη ὁ Ἰησῦς Χριςὸς, ἐςαυρωμένος εἰς ἐσᾶς;

2 Ἐτῦτο μοναχᾶ θέλω νὰ μάθω ἀπὸ λόγυ σας, ἀπὸ τὰ ἔργα τῦ νόμυ ἐλάβετε τὸ πνεῦμα, ἢ ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς πίςεως;

3 Τέτοιας λογῆς εἶσθε ἀνόητοι; ἔςοντας νὰ ἀρχίσετε μὲ πνεῦμα, τῶρα νὰ τελειώνεσθε μὲ τὴν σάρκα;

4 Τόσα πολλᾶ ἐπάθετε ματαίως, καὶ ἄμποτε νὰ ἦταν ματαίως.

5 Ὁ οὖν ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ πνεῦμα, καὶ ἐνεργῶν δυνάμεις ἐν ὑμῖν, ἐξ ἔργων νόμου ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

6 Καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην·

7 Γινώσκετε ἄρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Ἀβραάμ.

8 Προϊδοῦσα δὲ ἡ γραφὴ ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοῖ τὰ ἔθνη ὁ Θεὸς, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ· Ὅτι εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη.

9 Ὥστε οἱ ἐκ πίστεως, εὐλογοῦνται σὺν τῷ πιστῷ Ἀβραάμ.

10 Ὅσοι γὰρ ἐξ ἔργων νόμου εἰσὶν, ὑπὸ κατάραν εἰσί. γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου, τοῦ ποιῆσαι αὐτά.

11 Ὅτι δὲ ἐν νόμῳ οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τῷ Θεῷ, δῆλον· ὅτι ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

12 Ὁ δὲ νόμος οὐκ ἔστιν ἐκ πίστεως· ἀλλ' ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος, ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

13 Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν

5 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ σᾶς δίδει τὸ πνεῦμα, καὶ ἐνεργεῖ δυνάμεις εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου τὸ κάμνει, ἢ ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως;

6 Καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην·

7 Γνωρίζετε λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, τοῦτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Ἀβραάμ.

8 Καὶ ἡ γραφὴ ἔσοντας νὰ προειδῇ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δικαιώσει τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴν πίστιν, εὐαγγέλισε πρότερα τὸν Ἀβραὰμ, ὅτι εἰς ἐσένα θέλουσιν εὐλογηθῇ ὅλα τὰ ἔθνη.

9 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, εὐλογοῦνται μαζὺ μὲ τὸν πιστὸν Ἀβραάμ.

10 Διατὶ ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν κατάραν. διατὶ εἶναι γεγραμμένον· καταραμένος εἶναι κάθε ἕνας ὁποῦ δὲν κάμνει τελείως ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου.

11 Καὶ ὅτι εἰς τὸν νόμον κανένας δὲν δικαιώνεται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, φανερὸν εἶναι, ὅτι ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὸν πίστιν.

12 Ἀλλὰ ὁ νόμος δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν· ἀλλὰ λέγει, ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει αὐτὰ, θέλει ζήσει διὰ αὐτά.

13 Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρα-

ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου.

σεν ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ νόμου, ἔστοντας νὰ ἔγινε διὰ λόγου μας κατάρα. διατὶ εἶναι γεγραμμένον· κάθε ἕνας ὁποῦ εἶναι κρεμασμένος εἰς τὸ ξύλον, εἶναι ἐπικατάρατος.

14 Ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

14 Διὰ νὰ γένῃ εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ λάβωμεν ἐμεῖς τὸ τάξιμον τοῦ πνεύματος μὲ τὴν πίστιν.

15 Ἀδελφοὶ, κατὰ ἄνθρωπον λέγω. ὅμως ἀνθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται.

15 Ἀδελφοὶ, ἀνθρωπίνως λέγω, ὅμως διαθήκην ἀνθρώπου βεβαιωμένην κανένας δὲν τὴν χαλνᾷ, οὐδὲ προσθέτει παραπάνω.

16 Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐῤῥήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ. οὐ λέγει· Καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ᾽ ὡς ἐφ᾽ ἑνός· Καὶ τῷ σπέρματί σου. ὅς ἐστι Χριστός.

16 Εἰς τὸν Ἀβραὰμ ἐλαλήθησαν τὰ ταξίματα, καὶ εἰς τὸ σπέρμα του. δὲν λέγει, καὶ εἰς τὰ σπέρματα· ὡσὰν νὰ λαλῇ διὰ πολλοὺς, ἀλλὰ λέγωντας ὡσὰν διὰ ἕνα, λέγει· καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου, τὸ ὁποῖον (σπέρμα) εἶναι ὁ Χριστός.

17 Τοῦτο δὲ λέγω, διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν, ὁ μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ, εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν.

17 Καὶ τοῦτο λέγω· διαθήκην ὁποῦ εἶναι βεβαιωμένη προτίτερα ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν Χριστὸν, ὁ νόμος ὁποῦ ἔγινεν ὕστερον ἀπὸ τετρακοσίους καὶ τριάντα χρόνους, δὲν τὴν κάμνει ἀβέβαιον, εἰς τὸ νὰ χαλάσῃ τὸ τάξιμον.

18 Εἰ γὰρ ἐκ νόμου ἡ κληρονομία, οὐκ ἔτι ἐξ ἐπαγγελίας· τῷ δὲ Ἀβραὰμ δι᾽ ἐπαγγελίας κεχάρισται ὁ Θεός.

18 Διατὶ ἐὰν ἡ κληρονομία εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὸ τάξιμον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς διαμέσου τοῦ ταξίματος ἐχάρισε (τὴν κληρονομίαν) εἰς τὸν Ἀβραάμ.

19 Τί οὖν ὁ νόμος; Τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ σπέρμα ᾧ ἐπήγγελται, διαταγεὶς δι' ἀγγέλων, ἐν χειρὶ μεσίτου.

20 Ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ Θεὸς, εἷς ἐστιν.

21 Ὁ οὖν νόμος κατὰ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ; Μὴ γένοιτο· εἰ γὰρ ἐδόθη νόμος ὁ δυνάμενος ζωοποιῆσαι, ὄντως ἂν ἐκ νόμου ἦν ἡ δικαιοσύνη.

22 Ἀλλὰ συνέκλεισεν ἡ γραφὴ τὰ πάντα ὑπὸ ἁμαρτίαν, ἵνα ἡ ἐπαγγελία ἐκ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθῇ τοῖς πιστεύουσι.

23 Πρὸ τοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.

24 Ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν.

25 Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν.

26 Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

19 Διατί λοιπὸν (ἐδόθη) ὁ νόμος; ἐβάλθη παραπάνω διὰ ταῖς παράβασαις, ἕως ὅπου νὰ ἔλθῃ τὸ σπέρμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινεν τὸ τάξιμον, ἔστοντας νὰ δοθῇ ὁ νόμος διαμέσου τῶν ἀγγέλων μὲ τὸ χέρι τοῦ μεσίτου.

20 Καὶ ὁ μεσίτης δὲν εἶναι τοῦ ἑνὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας.

21 Ὁ νόμος λοιπὸν ἐναντίος τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ ἐδόθη; μὴ γένοιτο. διατὶ ἐὰν ὁ νόμος ἤθελε δοθῇ ὅπου νὰ ἐδύνετον νὰ ζωοποιήσῃ, βέβαια ἡ δικαιοσύνη ἤθελεν εἶσθαι ἀπὸ τὸν νόμον.

22 Ἀλλὰ ἡ γραφὴ ἐσφάλισεν ὅλα ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους ὅπου πιστεύουσιν τὸ τάξιμον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

23 Καὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφυλαγόμεσθεν ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, σφαλισμένοι ἕως εἰς τὴν πίστιν, ἡ ὁποῖα ἔμελλε νὰ ξεσκεπασθῇ.

24 Εἰς τόσον ὅπου ὁ νόμος ἔγινε παιδαγωγός μας εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν.

25 Ἀμὴ ὡσὰν ἦλθεν ἡ πίστις, πλέον δὲν εἴμεσθεν ἀποκάτω εἰς τὸν παιδαγωγόν.

26 Διατὶ ὅλοι εἶσθεν υἱοὶ Θεοῦ, διαμέσου τῆς πίστεως εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

27 Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.

28 Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος· οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

29 Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστὲ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

27 Διατὶ ὅσοι ἐβαπτισθήκετε εἰς τὸν Χριστὸν, ἐνδυθήκετε τὸν Χριστόν.

28 Καὶ δὲν εἶναι Ἰουδαῖος οὐ δὲ Ἕλληνας, δὲν εἶναι δοῦλος οὐ δὲ ἐλεύθερος, δὲν εἶναι ἄρσεν οὐ δὲ θῆλυ· διατὶ ὅλοι ἐσεῖς ἕνας εἶσθε εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

29 Καὶ ἐὰν ἐσεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀβραὰμ λοιπὸν εἶσθε σπέρμα, καὶ κληρονόμοι κατὰ τὸ τάξιμον.

Κεφ. δ'. 4.

Λέγω δὲ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὤν·

2 Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.

3 Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι·

4 Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον·

5 Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Καὶ λέγω, εἰς ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι νήπιος, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν δοῦλον, ἂν καλᾶ καὶ νὰ εἶναι αὐθέντης ὁλονῶν.

2 Ἀλλὰ εἶναι ἀποκάτω εἰς τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς οἰκονόμους, ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ εἶναι διωρισμένος ἀπὸ τὸν πατέρα.

3 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἤμεσθαν νήπιοι, ἤμεσθαν δουλωμένοι ἀποκάτω εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

4 Ἀμὴ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ καιροῦ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ὑποτεταγμένος ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον·

5 Διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν ἐμεῖς τὴν υἱοθεσίαν.

6 Ὅτι δέ ἐστε υἱοὶ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, κρᾶζον, Ἀββᾶ, ὁ πατήρ.

7 Ὥστε οὐκ ἔτι εἶ δοῦλος, ἀλλ' υἱός· εἰ δὲ υἱὸς, καὶ κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ.

8 Ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ εἰδότες Θεὸν, ἐδουλεύσατε τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς·

9 Νῦν δὲ, γνόντες Θεὸν, μᾶλλον δὲ γνωσθέντες ὑπὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε;

10 Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτούς.

11 Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μή πως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς.

12 Γίνεσθε ὡς ἐγὼ, ὅτι κἀγὼ ὡς ὑμεῖς· ἀδελφοί, δέομαι ὑμῶν· οὐδέν με ἠδικήσατε.

13 Οἴδατε δὲ ὅτι δι' ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς εὐηγγελισάμην ὑμῖν τὸ πρότερον·

14 Καὶ τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξουθενήσατε, οὐδὲ ἐξεπτύσατε, ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ ἐδέξασθέ με, ὡς Χριστὸν Ἰησοῦν.

6 Καὶ ὅτι εἶσθε υἱοὶ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ του εἰς ταῖς καρδίαις σας, τὸ ὁποῖον κράζει, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

7 Εἰς τόσον ὁποῦ δὲν εἶσαι πλέον δοῦλος, ἀλλὰ υἱὸς, καὶ ἐὰν εἶσαι υἱὸς, εἶσαι καὶ κληρονόμος Θεοῦ διαμέσου τοῦ Χριστοῦ.

8 Ἀλλὰ τότε ἔστοντας νὰ μὴν γνωρίζετε τὸν Θεὸν, ἐδουλεύσετε ἐκείνους ὁποῦ δὲν εἶναι φυσικὰ θεοί·

9 Ἀμὴ τῶρα, ἔστοντας νὰ γνωρίζετε τὸν Θεὸν, καὶ περισσότερον ὁποῦ ἐγνωρίσθητε ἀπὸ τὸν Θεὸν, πῶς γυρίζετε πάλιν εἰς τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ ἀρχίσετε πάλιν νὰ τὰ δουλεύετε;

10 Ταῖς ἡμέραις παρατηρᾶτε καὶ τοὺς μῆνας, καὶ τοὺς καιροὺς, καὶ τοὺς χρόνους.

11 Φοβοῦμαι διὰ λόγου σας, μήπως καὶ ἐκοπίασα εὔκαιρα εἰς ἐσᾶς.

12 Γενῆτε ὡσὰν ἐγὼ, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔγινα ὡσὰν ἐσᾶς, ἀδελφοὶ, παρακαλῶ σας, δὲν μὲ ἀδικήσετε τίποτες.

13 Καὶ ἐξεύρετε ὅτι μὲ ἀσθένειαν τῆς σάρκας σᾶς εὐαγγέλισα προτίτερα,

14 Καὶ τὸν πειρασμόν μου ὁποῦ εἶχα εἰς τὴν σάρκα μου δὲν τὸν ἐκαταφρονίσετε, οὐδὲ τὸν ἐσυχαθήκετε· ἀλλὰ ὡσὰν ἄγγελον Θεοῦ μὲ ἐδεχθήκετε, ὡσὰν τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

15 Τίς οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι.

16 Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;

17 Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ ἐκκλεῖσαι ἡμᾶς θέλουσιν, ἵνα αὐτοὺς ζηλοῦτε.

18 Καλὸν δὲ τὸ ζηλοῦσθαι ἐν καλῷ πάντοτε, καὶ μὴ μόνον ἐν τῷ παρεῖναί με πρὸς ὑμᾶς.

19 Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.

20 Ἤθελον δὲ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι, καὶ ἀλλάξαι τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀποροῦμαι ἐν ὑμῖν.

21 Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι, τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε;

22 Γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας.

23 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας.

24 Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμε-

15 Τί λοιπὸν ἦτον ὁ μακαρισμός σας τότε; διατὶ σᾶς μαρτυρῶ ὅτι, ἂν ἦτον δυνατὸν, τὰ μάτιά σας εὐγάνετε καὶ μοῦ τὰ ἐδίδετε.

16 Εἰς τόσον ὁποῦ λέγωντάς σας τὴν ἀλήθειαν ἔγινα ἐχθρός σας;

17 Σᾶς ζηλεύουν ἀλλὰ ὄχι μὲ καλὴν διάθεσιν, ἀμὴ θέλουσιν νὰ μᾶς εὐγάλουσιν ἔξω, διὰ νὰ τοὺς ζηλεύετε ἐσεῖς.

18 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ ζηλεύεστε εἰς τὸ καλὸν πάντοτε, καὶ ὄχι μόνον ὅταν εἶμαι παρὼν εἰς ἐσᾶς.

19 Παιδία μου, τοὺς ὁποίους πάλιν σᾶς κοιλοπονῶ, ἕως ὁποῦ νὰ μορφωθῇ ὁ Χριστὸς εἰς ἐσᾶς.

20 Καὶ ἤθελα νὰ εἶμαι παρὼν εἰς ἐσᾶς τώρα, καὶ νὰ ἀλλάξω τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀπορῶ εἰς ἐσᾶς.

21 Εἰπέτε μου ἐσεῖς ὁποῦ θέλετε νὰ εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, δὲν ἀκούετε τὸν νόμον;

22 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον ὅτι ὁ Ἀβραὰμ εἶχε δύο υἱοὺς, ἕνα ἀπὸ τὴν δουλεύτραν, καὶ ἕνα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν.

23 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν δουλεύτραν, ἐγεννήθη κατὰ σάρκα· ἀμὴ ὁ ἄλλος (ὁποῦ ἦτον) ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν, ἐγεννήθη διαμέσου τοῦ τάξιματος.

24 Τὰ ὁποῖα ἀλληγοροῦνται.

να· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ.

25 Τὸ γὰρ Ἄγαρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς.

26 Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐλευθέρα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.

27 Γέγραπται γάρ· Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

28 Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, κατὰ Ἰσαὰκ, ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν.

29 Ἀλλ᾽ ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς, ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα· οὕτω καὶ νῦν.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐλευθέρας.

31 Ἄρα, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐσμὲν παιδίσκης τέκνα, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

διατὶ αὐταῖς εἶναι αἱ δύο διαθήκαις· ἡ μία εἶναι ἀπὸ τὸ ὄρος τὸ Σινὰ, καὶ γεννᾷ εἰς δουλείαν, ἡ ὁποῖα εἶναι ἡ Ἄγαρ.

25 Διατὶ τὸ Ἄγαρ εἶναι ὄρος Σινὰ εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ εἶναι ὅμοιον καὶ ἀντιπροσωπίζει μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ εἶναι τώρα καὶ δουλεύει μὲ τὰ παιδία της.

26 Ἀμὴ ἡ ἀπάνω Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἐλευθέρα, ἡ ὁποῖα εἶναι μητέρα ὁλονῶν μας.

27 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· χαίρου ἐσὺ στεῖρα ὁποῦ δὲν γεννᾷς, ἄφησε φωνὴν καὶ βόησον ἐσὺ ὁποῦ δὲν κοιλοπονεῖς, ὅτι περισσότερα (θέλουσιν εἶσθαι) τὰ παιδία τῆς ἐρήμου (γυναικὸς) παρὰ ἐκείνης ὁποῦ ἔχει τὸν ἄνδρα.

28 Καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοὶ, ὡσὰν ὁ Ἰσαὰκ, εἴμεσθε τέκνα τοῦ ταξίματος.

29 Ἀλλὰ καθὼς τότε ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη κατὰ σάρκα, ἐδίωχνε τὸν κατὰ πνεῦμα υἱὸν, τέτοιας λογῆς (γίνεται) καὶ τώρα.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; εὔγαλε τὴν δουλεύτραν καὶ τὸν υἱόν της· διατὶ δὲν θέλει κληρονομήσει ὁ υἱὸς τῆς δουλεύτρας ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν τῆς ἐλευθέρας.

31 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, δὲν εἴμεσθε παιδία τῆς δουλεύτρας, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

Κεφ. ε. 5.

Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε.

2 Ἴδε, ἐγὼ Παῦλος λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει.

3 Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι·

4 Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε.

5 Ἡμεῖς γὰρ πνεύματι ἐκ πίστεως ἐλπίδα δικαιοσύνης ἀπεκδεχόμεθα.

6 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη.

7 Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι;

8 Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς.

9 Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.

10 Ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν

Σταθῆτε λοιπὸν βέβαιοι εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὁποῦ μᾶς ἐλευθέρωσεν ὁ Χριστὸς, καὶ μὴν περιπλέκεσθε πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας.

2 Νὰ, ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς λέγω, ὅτι ἐὰν περιτέμνεσθε, ὁ Χριστὸς δὲν θέλει σᾶς ὠφελήσει τίποτες.

3 Καὶ πάλιν μαρτύρομαι κάθε ἄνθρωπον ὁποῦ περιτέμνεται, ὅτι εἶναι χρεώστης νὰ κάμῃ ὅλον τὸν νόμον.

4 Ἐσεῖς ὁποῦ δικαιώνεσθε εἰς τὸν νόμον, ἐχωρισθήκετε ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ἐξεπέσετε ἀπὸ τὴν χάριν.

5 Διατὶ ἐμεῖς διαμέσου τοῦ πνεύματος μὲ τὴν πίστιν ἀναμένομεν τὴν ἐλπίδα τῆς δικαιοσύνης.

6 Διατὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν οὔτε ἡ περιτομὴ δύναται τίποτες, οὔτε ἡ ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις ὁποῦ ἐνεργεῖ διαμέσου τῆς ἀγάπης.

7 Καλὰ ἐτρέχετε, τίς σᾶς ἐμπόδισε νὰ μὴν πείθεσθε τὴν ἀλήθειαν;

8 Ἡ κατάπεισις (αὔτη) δὲν εἶναι ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ σᾶς κράζει.

9 Ὀλίγον προζύμι ζυμώνει ὅλον τὸ ζυματόν.

10 Ἐγὼ πιστεύω εἰς ἐσᾶς ἐν-

Κυρίῳ, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρίμα, ὅς τις ἂν ᾖ.

Κυρίῳ, ὅτι δὲν θέλετε ἔχει ἄλλην γνώμην· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς συγχίζει, θέλει σηκώσει τὸ κρῖμα, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι.

11 Ἐγὼ δὲ, ἀδελφοὶ, εἰ περιτομὴν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

11 Ἀμὴ ἐγὼ, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἀκόμι κηρύττω περιτομὴν, διατί κατατρέχομαι; ἔμεινεν ἀργὸν λοιπὸν τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς.

12 Καὶ ἄμποτες νὰ ἤθελαν ἀποκοπῇ ἐκεῖνοι ὁποῦ σᾶς συγχίζουσι.

13 Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκὶ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις.

13 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, ἐκαλεσθήκετε εἰς ἐλευθερίαν, μόνον ἔχετε τὸν νοῦν σας, μὴν χρειάζεσθε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀφορμὴν τῆς σάρκας, ἀλλὰ δουλεύετε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην.

14 Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

14 Διατὶ ὅλος ὁ νόμος εἰς ἕνα λόγον τελειώνεται, εἰς τὸ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

15 Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.

15 Ἀμὴ ἐὰν δαγκάνετε καὶ κατατρώγεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, βλέπετε νὰ μὴν χαλασθῆτε ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

16 Λέγω δέ· Πνεύματι περιπατεῖτε, καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε.

16 Καὶ λέγω σας· περιπατεῖτε μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ μὴν κάμετε ἐπιθυμίαν σάρκας.

17 Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος· τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός. Ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε, ταῦτα ποιῆτε.

17 Διατὶ ἡ σάρκα ἐπιθυμεῖ ἐναντία τοῦ πνεύματος, καὶ τὸ πνεῦμα ἐναντία τῆς σάρκας. καὶ ἐτοῦτα ἐναντιοῦνται ἕνα μὲ τὸ ἄλλον, διὰ νὰ μὴν κάμνετε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐσεῖς θέλετε.

18 Εἰ δὲ πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον.

19 Φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός· ἅ τινά ἐστι, μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.

22 Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος, ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια·

23 Κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.

24 Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν.

26 Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

18 Καὶ ἐὰν φέρεσθε ὑπὸ τοῦ πνεύματος, δὲν εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον.

19 Καὶ φανερὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας, τὰ ὁποῖα εἶναι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, φιλονεικίαι, ζηλίαι, θυμοὶ, μαλώματα, διχοστασίαις, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, ξεφαντώματα, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, τὰ ὁποῖα σᾶς προλέγω, καθὼς καὶ προεῖπα, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσι τὰ τέτοιας λογῆς, δὲν θέλουσι κληρονομήσει βασιλείαν Θεοῦ·

22 Ἀμὴ ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, καλωσύνη, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια·

23 Ἐναντία τῶν τοιούτων, δὲν εἶναι νόμος.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα ὁμοῦ μὲ τὰ παθήματα, καὶ μὲ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Ἐὰν ζῶμεν μὲ τὸ πνεῦμα, ἂς περιπατοῦμεν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα.

26 Ἂς μὴν γινώμεσθε κενόδοξοι, παρακινοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ φθονοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Κεφ. ς'. 6.

Ἀδελφοὶ, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς.

2 Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὤν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ.

4 Τὸ δὲ ἔργον ἑαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἑαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἕξει, καὶ οὐκ εἰς τὸν ἕτερον.

5 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει.

6 Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

7 Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει·

8 Ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν· ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

Ἀδελφοὶ, ἐὰν καὶ προπιασθῇ ἄνθρωπος εἰς κανένα σφάλμα, ἐσεῖς οἱ πνευματικοὶ διορθώνετε τὸν τοιοῦτον μὲ πνεῦμα πραότητος, στοχαζόμενος τοῦ λόγου σου, μήπως καὶ ἐσὺ πειραχθῇς.

2 Βαστάζετε τὰ βάρη ἕνας τοῦ ἄλλου, καὶ τέτοιας λογῆς τελειώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Διατὶ ἂν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι τίποτες, μὴ ὄντας τίποτες, τοῦ λόγου του ἐξαπατᾷ.

4 Καὶ κάθε ἕνας ἂς δοκιμάζῃ τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνει, καὶ τότε θέλει ἔχει τὸ καύχημα μοναχὰ εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ὄχι εἰς τὸν ἄλλον.

5 Διατὶ καθ' ἕνας θέλει σηκώσει τὸ ἰδικόν του φορτίον.

6 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ διδάσκεται τὸν λόγον, ἂς κάμνει κοινωνὸν τὸν διδάσκαλον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἔχει.

7 Μὴν πλανᾶσθε, ὁ Θεὸς δὲν γελᾶται· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ σπείρει ἄνθρωπος, ἐκεῖνο καὶ θέλει θερίσει.

8 Ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὴν σάρκα του, ἀπὸ τὴν σάρκα θέλει θερίσει φθοράν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ πνεῦμα θέλει θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

9 Τὸ δὲ καλὸν ποιοῦντες μὴ ἐκκακῶμεν· καιρῷ γὰρ ἰδίῳ θερίσομεν, μὴ ἐκλυόμενοι.

10 Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.

11 Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί.

12 Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται.

13 Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν· ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται.

14 Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ.

15 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.

16 Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ᾽ αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ

9 Ἃς μὴν ὀκνεύωμεν κάμνοντες τὸ καλόν. διατὶ ἐὰν δὲν ἀποκάμωμεν, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν θέλομεν θερίσει.

10 Ἄρα λοιπὸν ἕως ὅπου ἔχομεν καιρὸν, ἂς κάμωμεν τὸ καλὸν εἰς ὅλους, καὶ περισσότερον εἰς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.

11 Ἴδετε πόσα μακρὰ γράμματα σᾶς ἔγραψα μὲ τὸ χέρι μου.

12 Ὅσοι θέλουν νὰ φαίνωνται καλοὶ εἰς τὴν σάρκα, ἐτοῦτοι σᾶς ἀναγκάζουν νὰ περιτέμνεσθε, μοναχὰ διὰ νὰ μὴν διώκωνται διὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

13 Διατὶ οὐδὲ αὐτοὶ ὅπου περιτέμνουνται φυλάγουσι τὸν νόμον, ἀλλὰ θέλουσι νὰ περιτέμνεσθε ἐσεῖς, διὰ νὰ καυχῶνται εἰς τὴν ἐδικήν σας σάρκα.

14 Ἀμὴ ὅσον εἰς ἐμένα, νὰ μὴν γενῇ νὰ καυχηθῶ, παρὰ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διαμέσου τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος ἐσταυρώθη εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον.

15 Διατὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν οὐδὲ ἡ περιτομὴ δύναται τίποτες, οὐδὲ ἡ ἀκροβυστία, ἀλλὰ ἡ καινούργια κτίσις.

16 Καὶ ὅσοι θέλουσι περιπατήσει κατὰ τὸν κανόνα ἐτοῦτον, (ἂς εἶναι) εἰρήνη εἰς αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

17 Ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπρὸς κανένας ἂς μὴν μὲ πειράζει.

γίγματα τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ ἐν τῷ σώματί μυ βαςάζω.
18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

† Πρὸς Γαλάτας ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης.

διατὶ ἐγὼ σηκώνω τὰς πληγαῖς τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ εἰς τὸ κορμί μυ.
18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριςῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σας, ἀδελφοί. Ἀμήν.

† Εἰς Γαλάτας ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ'Σ 'ΕΦΕΣΙ'ΟΥΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ'.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόςολος Ἰησῦ Χριςῦ διὰ θελήματος Θεῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς ὖσιν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ πιςοῖς ἐν Χριςῷ Ἰησῦ.
2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ.
3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπυρανίοις ἐν Χριςῷ·
4 Καθὼς ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμυ, εἶναι ἡμᾶς ἁγίυς καὶ ἀμώμυς κατενώπιον αὐτῦ ἐν ἀγάπῃ.
5 Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθε-

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόςολος Ἰησῦ Χριςῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ, εἰς τὺς ἁγίυς ὁπῦ εἶναι εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ πιςὺς εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησῦν.
2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεῦ πατρός μας, καὶ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ.
3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριςῦ, ὁπῦ μᾶς εὐλόγησεν εἰς κάθε εὐλογίαν πνευματικὴν εἰς τὰ ἐπυράνια ἐν Χριςῷ.
4 Καθὼς μᾶς ἐδιάλεξεν εἰς αὐτὸν, πρὸ τοῦ νὰ θεμελιωθῇ ὁ κόσμος, νὰ εἴμεσθεν ἅγιοι καὶ ἀκαταγόρητοι ὀμπροςά τυ μὲ ἀγάπην.
5 Ἔςοντας νὰ μᾶς ἐπροώρισεν εἰς τὴν υἱοθεσίαν διαμέ-

σίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ,

6 Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ·

7 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ·

8 Ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει·

9 Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ·

10 Εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς·

11 Ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθημεν, προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ·

12 Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ, τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ.

13 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς, ἀκού-

σου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοῦ λόγου του, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματός του,

6 Διὰ τὸν ἔπαινον τῆς δόξης τῆς χάριτός του, μὲ τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔκαμε χαριτωμένους εἰς τὸν ἠγαπημένον (του υἱόν).

7 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διαμέσου τοῦ αἵματός του, τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός του.

8 Τὴν ὁποῖαν ἔκαμε νὰ περισσεύῃ εἰς ἐμᾶς, μὲ κάθε σοφίαν καὶ φρόνησιν·

9 Ἔστοντας νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γνωρίσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματός του κατὰ τὴν εὐδοκίαν του, τὴν ὁποίαν ἐπροέθεσεν εἰς τοῦ λόγου του·

10 Νὰ συναθροίσῃ εἰς οἰκονομίαν τῆς τελειώσεως τῶν καιρῶν ὅλα, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀποκάτω εἰς μίαν κεφαλὴν εἰς τὸν Χριστόν.

11 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐταχθήκαμεν, ἔστοντας νὰ ἐπροωρισθήκαμεν κατὰ πρόθεσιν ἐκείνου, ὁποῦ ἐνεργεῖ τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματός του·

12 Εἰς τὸ νὰ εἴμεσθεν διὰ ἔπαινον τῆς δόξης του, ἐμεῖς ὁποῦ ἐλπίσαμεν προτίτερα εἰς τὸν Χριστόν.

13 Εἰς τὸν ὁποῖον εἶσθε καὶ

σαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν· ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ·

14 Ὅς ἐστιν ἀῤῥαβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ.

15 Διὰ τοῦτο κἀγὼ, ἀκούσας τὴν καθ' ὑμᾶς πίστιν ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,

16 Οὐ παύομαι εὐχαριστῶν ὑπὲρ ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου·

17 Ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως, ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ·

18 Πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας ὑμῶν εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς, τίς ἐστιν ἡ ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις·

19 Καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

20 Ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·

ἐσεῖς, ἔσοντας νὰ ἀκούσετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας σας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔσοντας νὰ πιστεύσετε, ἐβουλλώθηκετε μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ταξίματος τὸ ἅγιον·

14 Τὸ ὁποῖον εἶναι ἀῤῥαβῶνας τῆς κληρονομίας μας εἰς ἐλευθέρωσιν τῆς ἀποκτήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης του.

15 Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, ἔσοντας νὰ ἀκούσω τὴν πίστιν σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τὴν ἀγάπην (ὁποῦ ἔχετε) εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους.

16 Δὲν παύω νὰ εὐχαριστῶ διὰ λόγου σας, μνημονεύοντάς σας εἰς ταῖς προσευχαῖς μου·

17 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως νὰ τὸν γνωρίσετε·

18 Νὰ φωτίσῃ τὰ μάτια τῆς διανοίας σας, εἰς τὸ νὰ γνωρίσετε, ποία εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ καλέσματός του, καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας του εἰς τοὺς ἁγίους·

19 Καὶ τί εἶναι τὸ ὑπερβολικὸν μεγαλεῖον τῆς δυνάμεώς του εἰς ἐμᾶς ὁποῦ πιστεύομεν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς δυνάμεώς του,

20 Τὴν ὁποίαν ἐνέργησεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀναστήνοντάς τον ἐκ

καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,

21 Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

22 Καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,

23 Ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

νεκρῶν, καὶ ἐκάθισέν τον εἰς τὴν δεξιάν του εἰς τοὺς οὐρανούς,

21 Παραπάνω ἀπὸ κάθε λογῆς ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν καὶ κυριότητα, καὶ ἀπὸ κάθε ὄνομα ὁποῦ ὀνομάζεται, ὄχι μόνον εἰς τὸν αἰῶνα ἐτοῦτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

22 Καὶ ὅλα τὰ ὑπέταξεν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του· καὶ τὸν ἔδωκεν ἀπάνω εἰς ὅλα κεφαλὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

23 Ἡ ὁποία εἶναι τὸ σῶμά του, τὸ γέμισμα ἐκείνου ὁποῦ γεμίζει τὰ ὅλα εἰς ὅλους.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις.

2 Ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας·

3 Ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν· καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί.

4 Ὁ δὲ Θεὸς, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγά-

ΚΑΙ ὄντες ἐσεῖς νεκροὶ εἰς τὰ σφάλματα καὶ εἰς ταῖς ἁμαρτίαις,

2 Εἰς ταῖς ὁποίαις ἕνα καιρὸν ἐπεριπατήσετε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος ὁποῦ ἐνεργεῖ τώρα εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

3 Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐμεῖς ὅλοι ἐσυναναστραφήκαμεν ἕνα καιρὸν, εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σάρκας μας, κάμνοντες τὰ θελήματα τῆς σάρκας καὶ τῶν διανοιῶν, καὶ φυσικὰ ἤμασθαν τέκνα ὀργῆς ὡσὰν καὶ οἱ λοιποί.

4 Ἀμὴ ὁ Θεὸς, ὁποῦ εἶναι πλούσιος εἰς τὸ ἔλεος, διὰ

πην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς,

τὴν πολλήν του ἀγάπην ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε,

5 Καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι, συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι·

5 Καὶ ἐμᾶς ὁποῦ ἤμασθαν νεκροὶ εἰς τὰ σφάλματα, μᾶς ἐζωντάνευσε ἀντάμα μὲ τὸν Χριστόν· μὲ χάριν εἶσθε σωσμένοι·

6 Καὶ συνήγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

6 Καὶ μαζύ του μᾶς ἐσήκωσε, καὶ μᾶς ἐκάθισεν εἰς τοὺς ἐπουρανίους εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

7 Ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν χρηστότητι ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

7 Διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας τὸν πολλὰ πολὺν πλοῦτον τῆς χάριτός του, μὲ καλωσύνην εἰς ἐμᾶς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

8 Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν· Θεοῦ τὸ δῶρον·

8 Διατὶ μὲ τὴν χάριν ἐσωθήκετε διαμέσου τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς, τὸ χάρισμα εἶναι τοῦ Θεοῦ·

9 Οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται.

9 Δὲν εἶναι ἀπὸ ἔργα, διὰ νὰ μὴν καυχηθῇ κανένας.

10 Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

10 Διατὶ αὐτουνοῦ εἴμεσθε ποίημα, ἔσοντας νὰ ἐκτισθήκαμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς ἔργα καλὰ, τὰ ὁποῖα τὰ προετοίμασεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ περιπατήσωμεν μέσα εἰς αὐτά.

11 Διὸ μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρκὶ, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυστία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκὶ χειροποιήτου·

11 Διὰ τοῦτο ἐνθυμᾶσθε ὅτι ἐσεῖς ὁποῦ ἤσθαν ἕνα καιρὸν ἔθνη σαρκικὰ, καὶ ἐλέγουσθαν ἀκρόβυστοι ἀπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ὁποῦ γίνεται μὲ χέρι εἰς τὴν σάρκα·

12 Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν διαθη-

12 Λέγω, ὅτι ἐσεῖς ἤσθανε εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν πολιτείαν του Ἰσραὴλ,

κῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα
μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ
κόσμῳ·
13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν,
ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι
τοῦ Χριστοῦ.
14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη
ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα
ἓν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φρα-
γμοῦ λύσας·
15 Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρ-
κὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν
ἐν δόγμασι καταργήσας· ἵνα
τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα
καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρή-
νην·
16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς
ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ
Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτεί-
νας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.
17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο
εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ
τοῖς ἐγγύς·
18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν
τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι
ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέ-
ρα.
19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι
καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπο-
λῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ
Θεοῦ·
20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ
τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ

ξένοι ἀπὸ ταῖς διαθήκαις τοῦ τα-
ξίματος, μὴ ἔχοντες ἐλπίδα,
καὶ ἄθεοι εἰς τὸν κόσμον.
13 Ἀμὴ τώρα ἐν Χριστῷ Ἰη-
σοῦ, ἐσεῖς ὁποῦ ἤσθαν ἕνα και-
ρὸν μακρὰ, ἐβαλθήκετε σιμὰ
διαμέσου τοῦ αἵματος τοῦ Χρι-
στοῦ.
14 Διατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ εἰ-
ρήνη μας, ὁποῦ ἔκαμε τὰ δύο
ἕνα, καὶ μὲ τὴν σάρκα του ἔλυ-
σε τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ,
ἤγουν τὴν ἔχθραν·
15 Μὲ τὸ νὰ παύσῃ τὸν νόμον
τῶν ἐντολῶν ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ δό-
γματα, διὰ νὰ κτίσῃ εἰς τοῦ
λόγου του τοὺς δύο εἰς ἕνα καινού-
ριον ἄνθρωπον κάμνωντας εἰ-
ρήνην·
16 Καὶ νὰ φιλιώσῃ τοὺς δύο
εἰς ἕνα σῶμα εἰς τὸν Θεὸν, δια-
μέσου τοῦ σταυροῦ, ἔστοντας νὰ
χαλάσῃ τὴν ἔχθραν εἰς αὐτόν.
17 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν, εὐαγ-
γέλισεν εἰρήνην εἰς ἐσᾶς ὁποῦ
ἤσθαν μακρὰ, καὶ εἰς ἐκείνους
ὁποῦ ἦταν κοντά.
18 Ὅτι διαμέσου αὐτουνοῦ
ἔχομεν τὴν εἴσοδον καὶ οἱ δύο μὲ
ἕνα πνεῦμα εἰς τὸν πατέρα.
19 Ἄρα λοιπὸν πλέα δὲν
εἶσθε ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ
συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ
οἰκειακοὶ τοῦ Θεοῦ,
20 Ἔστοντας νὰ οἰκοδομη-
θῆτε ἀπάνω εἰς τὸ θεμέλιον τῶν

προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

21 Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ·

22 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι.

ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, ὄντας αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λίθος ἀκρογωνιαῖος.

21 Εἰς τὸν ὁποῖον (λίθον) ὅλη ἡ οἰκοδομὴ ἔστοντας νὰ συναρμοσθῇ, αὐξάνει εἰς ναὸν ἅγιον εἰς τὸν Κύριον.

22 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐσεῖς κτίζεσθε ὁμοῦ εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ πνεῦμα.

Κεφ. γ΄. 3.

ΤΟύτου χάριν ἐγὼ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν·

2 Εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς·

3 Ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον, (καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ·

4 Πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγινώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνεσίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ·)

5 Ὃ ἐν ἑτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν πνεύματι·

6 Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα, καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦ εὐαγγελίου·

ΔΙΑ τοῦτο ἐγὼ ὁ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ ἐσᾶς τὰ ἔθνη·

2 Ἐὰν ἠκούσετε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁποῦ μοῦ ἐδόθη εἰς ἐσᾶς.

3 Ὅτι μὲ ἀποκάλυψιν μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὸ μυστήριον, καθὼς σᾶς τὸ ἔγραψα πρωτήτερα μὲ ὀλίγα λόγια.

4 Εἰς τὸ ὁποῖον δύνεσθε ἀναγινώσκοντες νὰ καταλάβετε τὴν γνῶσιν ὁποῦ ἔχω ἐγὼ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ.

5 Τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλαις γενεαῖς δὲν ἐγνωρίσθη εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, καθὼς τώρα ἐξεσκεπάσθη εἰς τοὺς ἁγίους του ἀποστόλους καὶ προφήτας, διαμέσου τοῦ πνεύματος·

6 Νὰ εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα, καὶ συμμέτοχα τοῦ ταξίματός του εἰς τὸν Χριστὸν, διαμέσου τοῦ εὐαγγελίου·

7 Οὗ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

8 Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ φωτίσαι πάντας, τίς ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, διὰ τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων, ἣν ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

12 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.

13 Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστὶ δόξα ὑμῶν.

14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται·

7 Τοῦ ὁποίου εὐαγγελίου ἔγινα διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁποῦ μοῦ ἐδόθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεώς του.

8 Ἡ χάρις ἐτούτη ἐδόθη εἰς ἐμένα τὸν μικρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη τὸν ἀκατάληπτον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ νὰ φωτίσω ὅλους, ποία εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων εἰς τὸν Θεόν, ὁποῦ ἔκτισε τὰ πάντα διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Διὰ νὰ γνωρισθῇ τώρα εἰς ταῖς ἀρχαῖς, καὶ εἰς ταῖς ἐξουσίαις, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, διαμέσου τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ τὴν βουλὴν τὴν αἰώνιον, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

12 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν εἴσοδον μὲ θάῤῥος, διαμέσου τῆς πίστεώς του.

13 Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ μὴν ἀποκάμετε διὰ ταῖς θλίψαις μου, αἱ ὁποίαις εἶναι διὰ λόγου σας, ὁποῦ εἶναι ἡ δόξα σας.

14 Διὰ τοῦτο κλίνω τὰ γόνατά μου εἰς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον παίρνει ὄνομα ὅλη ἡ γενεά, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν·

16 Ἵνα δῴη ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

16 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, νὰ δυναμωθῆτε διὰ μέσου τοῦ πνεύματός του εἰς τὸν μέσα ἄνθρωπον·

17 Κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν·

17 Καὶ νὰ κατοικήσῃ ὁ Χριστὸς διαμέσου τῆς πίστεως εἰς ταῖς καρδίαις σας·

18 Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι· ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος, καὶ βάθος καὶ ὕψος·

18 Ῥιζωμένοι καὶ θεμελιωμένοι εἰς τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ ἠμπορέσετε νὰ καταλάβετε μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους, τί εἶναι τὸ πλάτος καὶ μάκρος καὶ βάθος καὶ ὕψος·

19 Γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ· ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ ὑπερβαίνει τὴν γνῶσιν, διὰ νὰ γεμισθῆτε εἰς ὅλον τὸ γέμισμα τοῦ Θεοῦ.

20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν,

20 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύναται περισσότερον ἀπὸ ὅλα νὰ κάμῃ πολλὰ περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμεῖς ζητοῦμεν, ἢ βάνομεν μὲ τὸν νοῦν μας, κατὰ τὴν δύναμιν ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐμᾶς,

21 Αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Ἄς εἶναι δόξα εἰς αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἰς πάσαις ταῖς γενεαῖς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων, ἀμήν.

Κεφ. δ'. 4.

ΠΑρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε,

ἘΓὼ λοιπὸν ὁ δεσμένος, τὸν Κύριον σᾶς παρακαλῶ, νὰ περιπατῆτε καθὼς πρέπει εἰς τὸν καλεσμὸν ὁποῦ ἐκαλεσθήκετε,

2 Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ·

3 Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.

4 Ἓν σῶμα καὶ ἓν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν·

5 Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα·

6 Εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ὑμῖν.

7 Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὸ λέγει· Ἀναβὰς εἰς ὕψος, ᾐχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Τὸ δὲ, ἀνέβη, τί ἐστιν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ὁ καταβὰς, αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους, τοὺς δὲ, προ-

2 Μὲ κάθε λογῆς ταπεινοφροσύνην καὶ πραότητα, μὲ μακροθυμίαν, ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην·

3 Σπουδάζοντες νὰ φυλάττετε τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης.

4 Ἕνα σῶμα εἶναι καὶ ἕνα πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκαλέσθητε εἰς μίαν ἐλπίδα τοῦ καλεσμοῦ σας.

5 Ἕνας εἶναι Κύριος, μία πίστις, ἕνα βάπτισμα·

6 Ἕνας Θεὸς καὶ πατὴρ ὁλονῶν, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ διαμέσου ὁλονῶν καὶ εἰς ὅλους σας.

7 Καὶ εἰς καθ' ἕνα ἀπ' ἐμᾶς ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χαρίσματος τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὰ τοῦτο λέγει· ἔσοντας νὰ ἀνέβη εἰς τὸ ὕψος, ἔφερε σκλαβωμένην τὴν σκλαβίαν, καὶ ἔδωκε χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ τὸ ἀνέβη, τί ἄλλο εἶναι, παρὰ ὅτι καὶ ἐκατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατέβη, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁποῦ ἀνέβη ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε μερικοὺς, νὰ εἶναι ἀπόστολοι· καὶ ἄλλους,

φήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστὰς, τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκάλους,

12 Πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ·

13 Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ·

14 Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης·

15 Ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός·

16 Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται, εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.

17 Τοῦτο οὖν λέγω, καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὰ λοι-

νὰ εἶναι προφῆται· καὶ ἄλλους, νὰ εἶναι εὐαγγελισταί· καὶ ἄλλους, νὰ εἶναι ποιμένες, καὶ διδάσκαλοι,

12 Εἰς τὴν συνάρμοσιν τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ἔργον τῆς διακονίας, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ·

13 Ἕως ὅπου νὰ καταντήσωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, καὶ τῆς γνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦ γεμίσματος τοῦ Χριστοῦ·

14 Διὰ νὰ μὴν εἴμεσθε πλέον νήπιοι, φουρτουνιαζόμενοι, καὶ κινούμενοι τριγύρω μὲ κάθε ἄνεμον τῆς διδασκαλίας, μὲ τέχναις τῶν ἀνθρώπων, μὲ πανουργικοὺς τρόπους τῆς πλάνης·

15 Ἀλλὰ ἀληθεύοντες εἰς τὴν ἀγάπην, ἂς αὐξήσωμεν κατὰ πάντα εἰς αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός.

16 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλον τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμφωνούμενον, διαμέσου ὅλης τῆς συναρμολογίας ὅπου ἐδόθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν μετρημένην εἰς κάθε μέρος, κάμνει τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, εἰς τὴν ἰδικήν του οἰκοδομὴν, μὲ ἀγάπην.

17 Ἐτοῦτο λοιπὸν λέγω, καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, νὰ μὴν περιπατῆτε πλέον, καθὼς τε-

κὰ ἔθνη περιπατεῖ, ἐν ματαιότητι τῦ νοὸς αὐτῶν,

18 Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τῦ Θεῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν ὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν·

19 Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ.

20 Ὑμεῖς δὲ ὐχ ὕτως ἐμάθετε τὸν Χριςόν·

21 Εἴγε αὐτὸν ἠκύσατε, καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθώς ἐςιν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησῦ·

22 Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναςροφὴν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης·

23 Ἀνανεῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τῦ νοὸς ὑμῶν,

24 Καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.

25 Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, ἕκαςος μετὰ τῦ πλησίον αὐτῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη.

26 Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν·

27 Μήτε δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ.

ριπατοῦσι τὰ λοιπὰ ἔθνη εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ νοός τυς·

18 Σκοτισμένοι εἰς τὴν διάνοιαν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Θεῦ, διὰ τὴν ἀγνωσίαν ὁπῦ εἶναι εἰς αὐτὺς, διὰ τὴν σκληροκαρδίαν τυς.

19 Οἱ ὁποῖοι ἔςοντας νὰ μὴν ψυχοπονεθῦσι τοῦ λόγυ τυς, ἐπαραδόθηκαν εἰς τὴν ἀσέλγειαν, εἰς ἐργασίαν κάθε λογῆς ἀκαθαρσίας, ἀχορτάςως.

20 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν ἐμάθετε τοιυτοτρόπως τὸν Χριςόν.

21 Ἂν καὶ ἀληθινᾶ τὸν ἀκύσετε, καὶ εἰς αὐτὸν ἐδιδαχθήκετε, καθὼς εἶναι ἀλήθεια εἰς τὸν Ἰησῦν·

22 Νὰ ῥίξετε ὅσον εἰς τὴν προτίτερην ἀναςροφὴν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ὁπῦ φθείρεται εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ἀπάτης·

23 Καὶ νὰ ξανακαινυργώνεσθε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νοός σας,

24 Καὶ νὰ ἐνδυθῆτε τὸν καινύριον ἄνθρωπον, ὁπῦ ἐκτίσθη κατὰ Θεὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ ὁσιότητα τῆς ἀληθείας.

25 Διὰ τῦτο ἀφίνοντες τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, καθ' ἕνας μὲ τὸν γείτονά τυ, ὅτι εἴμεσθε μέλη ἕνας τῦ ἄλλυ.

26 Ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος νὰ μὴν βασιλεύσῃ εἰς τὴν ὀργήν σας.

27 Μὴ δίδοτε τόπον εἰς τὸν διάβολον.

28 Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι.

28 Ἐκεῖνος ὅπου κλέπτει, ἂς μὴν κλέπτει πλεόν, ἀλλὰ περισσότερον ἂς κοπιάζει, κάμνωντας τὸ καλὸν μὲ τὰ χέριά του, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ μεταδώσῃ ἐκείνου ὅπου χρειάζεται.

29 Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω· ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούουσι.

29 Κάθε λόγος σάπιος ἂς μὴν εὐγένει ἀπὸ τὸ στόμα σας, ἀλλὰ ἐὰν εἶναι κανένας λόγος καλὸς, εἰς τὴν χρείαν τῆς οἰκοδομῆς, διὰ νὰ δώσῃ χάριν εἰς ἐκείνους ὅπου ἀκούουσι.

30 Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.

30 Καὶ μὴν λυπῆτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσφραγισθήκετε εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐλευθερώσεως.

31 Πᾶσα πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία, ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ.

31 Κάθε λογῆς πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία ἂς σηκωθῇ ἀπὸ λόγου σας, ἀντάμα μὲ κάθε κακίαν.

32 Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν.

32 Καὶ γίνεσθε καλοὶ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, σπλαγχνικοὶ, συγχωροῦντες ἕνας τοῦ ἄλλου, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς σᾶς ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν Χριστόν.

Κεφ. ε. 5.

Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά·

Γίνεσθε λοιπὸν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡσὰν τέκνα ἀγαπημένα.

2 Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

2 Καὶ περιπατεῖτε μὲ ἀγάπην, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγάπησε, καὶ παρέδωκε τοῦ λόγου του διὰ λόγου μας προσφορὰν καὶ θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

3 Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις.

4 Καὶ αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία.

5 Τοῦτο γάρ ἐστε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις. διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε·

9 (Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ·)

10 Δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε.

12 Τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν.

3 Καὶ πορνεία, καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία, ἢ πλεονεξία, μὴ δὲ νὰ ὀνομάζεται εἰς ἐσᾶς, καθὼς πρέπει εἰς τοὺς ἁγίους·

4 Καὶ ἡ ἀσχημία, καὶ ἡ μωρολογία, ἢ γελοτοποιΐα, τὰ ὁποῖα πράγματα δὲν πρέπουσι, ἀλλὰ περισσότερον εὐχαριστία.

5 Διατὶ τοῦτο ἐξεύρετε, ὅτι κάθε πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

6 Κανένας ἂς μὴν σᾶς ἀπατᾶ μὲ λόγους εὐκαίρους. διατὶ διὰ ἐτοῦτα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴν γίνεσθε λοιπὸν συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Διατὶ ἕνα καιρὸν ἦσθαν σκότος, ἀμὴ τώρα εἶσθε φῶς εἰς τὸν Κύριον. περιπατεῖτε ὡσὰν τέκνα φωτός·

9 Διατὶ ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι εἰς κάθε ἀγαθωσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν·

10 Δοκιμάζοντες τί εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον.

11 Καὶ μὴν συγκοινωνᾶτε μὲ τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τοῦ σκότους, ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἐλέγχετέ τα.

12 Διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ γίνονται κρυφᾶ ἀπ' αὐτοὺς, ἄσχημον εἶναι καὶ νὰ τὰ λέγωμεν.

13 Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα, ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστί·

14 Διὸ λέγει· Ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός.

15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι·

19 Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῷ Θεῷ καὶ πατρί·

21 Ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ·

23 Ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κε-

13 Ἀμὴ τὰ ὅλα ἐστοντὰς νὰ ἐλεγχθοῦσιν ἀπὸ τὸ φῶς, φανερώνονται· διατὶ κάθε πρᾶγμα ὁποῦ φανερώνεται εἶναι φῶς.

14 Διὰ τοῦτο λέγει· σήκω ἀπάνω ἐσὺ ὁποῦ κοιμᾶσαι, καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ θέλει σὲ φωτίσει ὁ Χριστός.

15 Βλέπετε λοιπὸν πῶς νὰ περιπατεῖτε ἀκριβῶς, ὄχι ὡσὰν ἄσοφοι, ἀλλὰ ὡσὰν σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραις εἶναι πονηραῖς.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄγνωστοι, ἀλλὰ γνωρίζοντες τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθᾶτε μὲ τὸ κρασὶ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε μὲ πνεῦμα·

19 Λαλοῦντες ἀνάμεσά σας μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες μὲ τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε διὰ ὅλα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Θεὸν καὶ πατέρα.

21 Νὰ ὑποτάσσεσθεν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, μὲ φόβον Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκαις νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, ὡς καθὼς εἰς τὸν Κύριον·

23 Ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναίκας, ὡσὰν καὶ

φαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐ-
τός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος.

24 Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ἐκκλησία
ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω
καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀν-
δράσιν ἐν παντί.

25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς
γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ
Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν,
καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐ-
τῆς·
26 Ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, κα-
θαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος
ἐν ῥήματι·
27 Ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν
ἑαυτῷ ἔνδοξον, τὴν ἐκκλησίαν
μὴ ἔχουσαν σπίλον, ἢ ῥυτίδα,
ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ
ἁγία καὶ ἄμωμος.

28 Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄν-
δρες ἀγαπᾷν τὰς ἑαυτῶν γυναῖ-
κας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. ὁ
ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα,
ἑαυτὸν ἀγαπᾷ.

29 Οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυ-
τοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέ-
φει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς
καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώ-
ματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς
αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ.

ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκ-
κλησίας, καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ
τοῦ σώματός του.
24 Ἀλλὰ καθὼς ἡ ἐκκλησία
ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστόν,
παρόμοια καὶ αἱ γυναῖκαις νὰ
ὑποτάσσουνται εἰς τοὺς ἰδίους
τους ἄνδρας εἰς κάθε πρᾶγμα.
25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε
ταῖς γυναῖκαις ταῖς ἰδικαῖς
σας, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἀγά-
πησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπα-
ράδωκε τοῦ λόγου του δι' αὐτήν·
26 Διὰ νὰ τὴν ἁγιάσῃ κα-
θαρίζοντας την μὲ τὸ λούσιμον
τοῦ νεροῦ, διαμέσου τοῦ λόγου·
27 Διὰ νὰ τὴν παραστήσῃ
εἰς τοῦ λόγου του ἔνδοξον τὴν
ἐκκλησίαν, ὁποῦ νὰ μὴν ἔχῃ λέ-
ραν, ἢ ζάρωμα, ἢ ἄλλο τίπο-
τες ἀπὸ τὰ τέτοιας λογῆς, ἀλ-
λὰ διὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ ἄψο-
γος.
28 Εἰς τέτοιον τρόπον χρεω-
στοῦσιν οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαποῦσι
ταῖς γυναῖκαίς τους, ὡσὰν τὰ
ἰδικά τους κορμία· ἐκεῖνος ὁποῦ
ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του, τὸν
ἑαυτόν του ἀγαπᾷ.
29 Διατὶ οὐδὲ κανένας ποτὲ
ἐμίσησε τὴν σάρκα του, ἀλλὰ
τὴν θρέφει καὶ τὴν σκέπει καὶ
τὴν ἐπιμελεῖται, καθὼς καὶ ὁ
Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·
30 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθε μέλη
τοῦ σώματός του, ἀπὸ τὴν σάρ-
κα του, καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλά του.

31 Ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

31 Διὰ τοῦτο θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ θέλουσιν γένει οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

32 Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

32 Τὸ μυστήριον ἐτοῦτο εἶναι μεγάλον· καὶ ἐγὼ τὸ λέγω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

33 Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν· ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.

33 Τὸ λοιπὸν καὶ ἐσεῖς κάθε ἕνας τὴν γυναῖκά του τέτοιας λογῆς ἂς τὴν ἀγαπᾷ, ὡσὰν τοῦ λόγου του· καὶ ἡ γυναῖκα νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα.

Κεφ. ς'. 6.

ΤΑ' τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον.

ΤΑ' παιδία, νὰ ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας διὰ τὸν Κύριον, διατὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον.

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα· (ἥτις ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ·)

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· (ἡ ὁποῖα εἶναι πρώτη ἐντολὴ μὲ τάξιμον.)

3 Ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἔσῃ μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Διὰ νὰ ἔχῃς καλὸν, καὶ νὰ γένῃς πολυχρόνιος ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

4 Καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.

4 Καὶ ἐσεῖς οἱ πατέρες μὴν παραπικραίνετε τὰ παιδία σας, ἀλλ' ἀναθρέφετέ τα εἰς παίδευσιν καὶ νουθεσίαν Κυρίου.

5 Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἐν ἁπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς τῷ Χριστῷ·

5 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε τοὺς σαρκικοὺς σας αὐθεντάδες, μὲ φόβον καὶ τρόμον, μὲ ἁπλότητα τῆς καρδίας σας, ὡσὰν τὸν Χριστόν.

6 Μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες

6 Μὴν δουλεύετε μόνον ὅταν σᾶς βλέπουν, ὡσὰν ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλὰ ὡσὰν δοῦλοι τοῦ

τὸ θέλημα τῦ Θεῦ ἐκ ψυ-
χῆς,
7 Μετ' εὐνοίας δυλεύον-
τες τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐκ ἀνθρώ-
ποις·
8 Εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαςος
ποιήσῃ ἀγαθὸν, τῦτο κομιεῖται
παρὰ τοῦ Κυρίυ, εἴτε δῦλος,
εἴτε ἐλεύθερος.

9 Καὶ οἱ κύριοι τὰ αὐτὰ
ποιεῖτε πρὸς αὐτὺς, ἀνιέντες
τὴν ἀπειλήν· εἰδότες ὅτι καὶ ὑ-
μῶν αὐτῶν ὁ Κύριός ἐςιν ἐν ὐ-
ρανοῖς, καὶ προσωποληψία οὐκ
ἔςι παρ' αὐτῷ.

10 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί μυ,
ἐνδυναμῦσθε ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν
τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

11 Ἐνδύσασθε τὴν πανο-
πλίαν τοῦ Θεῦ, πρὸς τὸ δύνα-
σθαι ὑμᾶς ςῆναι πρὸς τὰς
μεθοδείας τοῦ διαβόλυ·
12 Ὅτι οὐκ ἔςιν ἡμῖν ἡ πά-
λη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ
πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξυ-
σίας, πρὸς τὺς κοσμοκράτορας
τοῦ σκότυς τοῦ αἰῶνος τύτυ,
πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονη-
ρίας ἐν τοῖς ἐπυρανίοις.

13 Διὰ τῦτο ἀναλάβετε τὴν
πανοπλίαν τοῦ Θεῦ, ἵνα δυνηθῆτε

Χριςῦ, κάμνοντες τὸ θέλημα
τῦ Θεῦ ἀπὸ καρδίας,
7 Μὲ ἀγάπην δυλεύοντες,
ὡσὰν νὰ δυλεύετε τοῦ Κυρίυ
καὶ ὄχι εἰς ἀνθρώπυς·
8 Ἰξεύροντες ὅτι ἐκεῖνο ὅ-
πῦ κάμνει κάθε ἕνας, ἐκεῖνο
θέλει πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον,
κἂν τε δοῦλος, κἂν τε ἐλεύ-
θερος.
9 Καὶ ἐσεῖς οἱ αὐθεντάδες
νὰ κάμνετε τὰ ὅμοια εἰς αὐ-
τὺς, ὀλιγοςεύετε τὺς φοβερι-
σμὺς, ἰξεύροντες ὅτι καὶ ὁ ἐδι-
κός σας αὐθέντης εἶναι εἰς τὺς
ὐρανὺς, καὶ προσωποληψία
δὲν εἶναι σιμὰ εἰς αὐτόν.
10 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί
μου, δυναμώνεσθε εἰς τὸν Κύ-
ριον, καὶ εἰς τὸ κράτος τῆς
δυνάμεώς τυ.
11 Ἐνδυθῆτε ὅλην τὴν ἀρ-
ματωσίαν τοῦ Θεῦ, διὰ νὰ δύ-
νεσθε νὰ ςέκεσθε ἐναντία εἰς
ταῖς τέχναις τοῦ διαβόλυ.
12 Ὅτι δὲν εἶναι ἡ πάλη
μας εἰς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ
εἰς ταῖς ἀρχαῖς, εἰς ταῖς ἐξυ-
σίαις, εἰς τὺς κοσμοκράτορας
τοῦ σκότυς τοῦ αἰῶνος τύτυ,
εἰς τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας,
ὁπῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν ὐ-
ρανόν.
13 Διὰ τοῦτο ἐπάρετε ὅ-
λην τὴν ἀρματωσίαν τοῦ Θεῦ,
διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐναντιω-

ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ, καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι.

14 Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὀσφῦν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης,

15 Καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης·

16 Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι·

17 Καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ·

18 Διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἁγίων,

19 Καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μοι δοθείη λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου ἐν παῤῥησίᾳ, γνωρίσαι τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,

20 Ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω ἐν ἁλύσει, ἵνα ἐν αὐτῷ παῤῥησιάσωμαι, ὡς δεῖ με λαλῆσαι.

θῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τὴν πονηράν, καὶ ὅταν τελειώσετε ὅλα νὰ σταθῆτε.

14 Σταθεῖτε λοιπὸν ἔστοντας νὰ ζωσθῆτε εἰς τὴν μέσην σας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐνδυθῆτε τὸ σιδηροῦν ποκάμισον τῆς δικαιοσύνης.

15 Καὶ ὑποδήσετε τὰ ποδάριά σας μὲ τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης·

16 Ἀπάνω εἰς ὅλα παίρνοντες τὸ σκουτάρι τῆς πίστεως, μὲ τὸ ὁποῖον θέλετε δυνηθῆ νὰ σβέσετε ὅλαις ταῖς σαΐταις ταῖς πεπυρωμέναις τοῦ πονηροῦ.

17 Δεχθῆτε τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·

18 Προσευχόμενοι μὲ κάθε προσευχὴν καὶ δέησιν, κάθε καιρὸν μὲ πνεῦμα, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες, μὲ κάθε ὑπομονὴν καὶ δέησιν διὰ ὅλους τοὺς ἁγίους,

19 Καὶ διὰ λόγου μου, διὰ νὰ μοῦ δοθῇ λόγος νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου μὲ παῤῥησίαν, νὰ κάμω νὰ γνωρίσουν τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,

20 (Διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι ἀποκρισιάρης μὲ τὴν ἅλυσιν) διὰ νὰ παῤῥησιασθῶ εἰς αὐτό, νὰ λαλήσω καθὼς πρέπει.

21 Ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ' ἐμὲ, τί πράσσω, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ·

22 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν.

23 Εἰρήνη τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24 Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ. Ἀμήν.

† Πρὸς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ.

21 Καὶ διὰ νὰ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς τὰ ἐδικά μου· τί κάμνω, Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ ἐμπιστευμένος διάκονος ἐν Κυρίῳ, θέλει σᾶς τὰ φανερώσει ὅλα·

22 Τὸν ὁποῖον σᾶς τὸν ἔπεμψα ἐπὶ τ' αὐτοῦ, διὰ νὰ γνωρίσετε τὰ ἐδικά μας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας.

23 Ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἀγάπη μὲ πίστιν, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

24 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους ὅπου ἀγαποῦσιν ἄφθαρτα τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν. ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην διαμέσου τοῦ Τυχικοῦ.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ὅπου εἶναι εἰς τὸν

οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν,

4 (Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος,)

5 Ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν·

6 Πεποιθὼς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθώς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου, καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ, καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου, συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.

8 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον

Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς Φιλίππους, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐπισκόπους καὶ διακόνους.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν-μου, εἰς ὅλην τὴν ἐνθύμησιν ὁποῦ ἔχω εἰς τοῦ λόγου σας,

4 (Πάντοτε εἰς ὅλαις μου ταῖς δέησαις διὰ ὅλους σας μετὰ χαρᾶς κάμνωντας δέησιν.)

5 Διὰ τὴν κοινωνίαν σας ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἕως τώρα·

6 Πιστεύωντας αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἄρχισεν εἰς ἐσᾶς τὸ ἔργον τὸ καλὸν, θέλει τὸ τελειώσει ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Καθὼς εἶναι δίκαιον εἰς ἐμένα νὰ φρονῶ ἐτοῦτο διὰ ὅλους σας· διατὶ σᾶς ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν μου καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ εὐαγγελίου, ἔστοντας νὰ εἶσθε ἐσεῖς ὅλοι συγκοινωνοὶ τῆς χάριτος ὁμοῦ μετεμένα.

8 Διατὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς, πῶς πολλὰ σᾶς ποθῶ ὅλους, μὲ σπλάγχνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, νὰ περισσεύῃ ἡ ἀγάπη σας

καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει·

ἀκόμι περισσότερον καὶ περισσότερον εἰς γνῶσιν καὶ κάθε αἴσθησιν·

10 Εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ·

10 Εἰς τὸ νὰ δοκιμάζετε ἐκεῖνα ὁποῦ διαφέρουσι, νὰ εἶσθε καθαροὶ καὶ χωρὶς σκάνδαλον εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ.

11 Πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.

11 Γεμάτοι ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης, ὁποῦ εἶναι διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ.

12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοί, ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν·

12 Καὶ θέλω νὰ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἐσυνέβηκαν, ἤλθασιν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου·

13 Ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι·

13 Εἰς τόσον ὁποῦ τὰ δεσίματά μου ὁποῦ ἔπαθα διὰ τὸν Χριστὸν, νὰ ἔγιναν φανερὰ εἰς ὅλον τὸ βουλευτήριον, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους.

14 Καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ, πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου, περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.

14 Καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Κύριον, πέρνοντες θάῤῥος εἰς τὰ δεσίματά μου, περισσότερον ἀποκοτοῦσι νὰ λαλοῦσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χωρὶς φόβον.

15 Τινὲς μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν· τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν τὸν Χριστὸν κηρύσσουσιν.

15 Καὶ κάποιοι διὰ φθόνον καὶ φιλονεικίαν, καὶ κάποιοι μὲ καλὴν καρδίαν κηρύττουσι τὸν Χριστόν.

16 Οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, οἰόμενοι θλίψιν ἐπιφέρειν τοῖς δεσμοῖς μου·

16 Κάποιοι ἀπὸ ζυνερισίαν κηρύττουσι τὸν Χριστὸν, ὄχι καθαρῶς, λογιάζοντες νὰ μὲ κάμουν νὰ λυπηθῶ περισσότερον εἰς τὰ δεσμά μου.

17 Οἱ δὲ, ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.

18 Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι.

19 Οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως, καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

20 Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παῤῥησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου, εἴτε διὰ ζωῆς, εἴτε διὰ θανάτου.

21 Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χριστός· καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος.

22 Εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ, τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω.

23 Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κρεῖσσον·

17 Καὶ ἄλλοι (τὸν κηρύττουσιν) ἀπ' ἀγάπην, ἐξεύροντες ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου.

18 Ὅμως τί; μὲ κάθε λογῆς τρόπον, κἂν τε καμωνώμενοι, κἂν τε ἀλήθεια, ὁ Χριστὸς κηρύττεται· καὶ εἰς τοῦτο χαίρομαι, ἀλλὰ καὶ θέλω χαρῇ.

19 Διατὶ ἐξεύρω, ὅτι τοῦτο θέλει μοῦ συντρέξει εἰς σωτηρίαν, διαμέσου τῆς δεήσεώς σας, καὶ τῆς παντοτεινῆς δόσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὸ θάῤῥος καὶ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ ἔχω, ὅτι εἰς κανένα πρᾶγμα δὲν θέλω ἐντραπῇ, ἀλλὰ μὲ κάθε παῤῥησίαν, ὡσὰν καὶ πάντα, ἔτζι καὶ τώρα θέλει μεγαλυνθῇ ὁ Χριστὸς εἰς τὸ σῶμά μου, κἂν τε διαμέσου ζωῆς, κἂν τε διαμέσου θανάτου.

21 Διατὶ εἰς ἐμένα καὶ τὸ νὰ ζῶ, εἶναι Χριστὸς, καὶ τὸ νὰ ἀποθάνω, εἶναι κέρδος.

22 Ἀμὴ ἐὰν τὸ νὰ ζῶ εἰς τὸ κορμὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμένα ὠφέλιμον, καὶ τὶ νὰ διαλέξω, δὲν γνωρίζω.

23 Διατὶ στενοχωροῦμαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, ἐπιθυμῶντας τὸ νὰ μισεύσω, καὶ νὰ εἶμαι μαζὺ μὲ τὸν Χριστὸν, διατὶ ἐτοῦτο εἶναι πολλὰ καλιότερον·

24 Τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκὶ, ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς.

25 Καὶ τοῦτο πεποιθὼς οἶδα, ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰς τὴν ὑμῶν προκοπὴν καὶ χαρὰν τῆς πίστεως,

26 Ἵνα τὸ καύχημα ὑμῶν περισσεύῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐν ἐμοὶ, διὰ τῆς ἐμῆς παρουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.

27 Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑμᾶς, εἴτε ἀπὼν, ἀκούσω τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου·

28 Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων· ἥτις αὐτοῖς μέν ἐστιν ἔνδειξις ἀπωλείας, ὑμῖν δὲ σωτηρίας· καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·

29 Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν·

30 Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες οἷον ἴδετε ἐν ἐμοὶ, καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.

24 Ἀμὴ τὸ νὰ μένω ἀκόμι εἰς τὸ κορμὶ, εἶναι ἀναγκαιότερον διὰ λόγου σας.

25 Καὶ μὲ πίστιν τὸ οἶδα, ὅτι θέλω μείνει καὶ θέλω συμπαραμείνει μὲ ὅλους σας, διὰ τὴν προκοπήν σας καὶ διὰ τὴν χαρὰν τῆς πίστεως,

26 Διὰ νὰ περισσεύῃ τὸ καύχημά σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς ἐμένα, διαμέσου τῆς ἐδικῆς μου παρουσίας πάλιν εἰς ἐσᾶς.

27 Μόνον πολιτεύεσθε καθὼς πρέπει εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀκούσω διὰ λόγου σας (κἂν τ' ἔλθω καὶ σας εἰδῶ, κἂν τε λείπω), ὅτι στέκεσθεν εἰς ἕνα πνεῦμα, μὲ μίαν ψυχὴν, συναγωνιζόμενοι διὰ τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου.

28 Καὶ μὴν δειλιάζετε εἰς κανένα πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ἐναντίους· ὁποῦ εἰς αὐτοὺς εἶναι ἀπόδειξις ἀπωλείας, ἀμὴ εἰς ἐσᾶς (εἶναι ἀπόδειξις) σωτηρίας· καὶ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

29 Ὅτι εἰς ἐσᾶς ἐχαρίσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύετε εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχετε δι' αὐτὸν,

30 Ἔστοντας νὰ ἔχετε τὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ὁποῦ εἴδετε εἰς ἐμένα, καὶ τώρα ἀκούετε πῶς εἶναι εἰς ἐμένα.

Κεφ. β'. 2.

Εἴτις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία πνεύματος, εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοὶ,

2 Πληρώσατέ μου τὴν χαρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες·

3 Μηδὲν κατὰ ἐρίθειαν, ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.

4 Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος.

5 Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

6 Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ·

7 Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος,

ἘΑΝ εἶναι λοιπὸν καμία παρηγορία εἰς τὸν Χριστὸν, ἐὰν εἶναι καμία βοήθεια τῆς ἀγάπης, ἐὰν εἶναι καμία κοινωνία τοῦ πνεύματος, ἐὰν εἶναι κανένα σπλάγχνος καὶ ἔλεος,

2 Τελειώσετε τὴν χαράν μου, διὰ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὄντες ὁμόψυχοι, ἵνα καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες.

3 Κανένα πρᾶγμα μὴν κάμνετε μὲ φιλονεικίαν, ἢ μὲ κενοδοξίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ λογαριάζῃ τὸν ἄλλον, πῶς ὑπερέχει ἀπὸ λόγου του.

4 Μὴν στοχάζεσθε κάθε ἕνας τὰ ἰδικά του, ἀλλὰ κάθε ἕνας ἃς ἔχει ἔγνοιαν καὶ διὰ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων.

5 Διατὶ πρέπει ἡ αὐτὴ διάθεσις νὰ εἶναι εἰς ἐσᾶς, ἡ ὁποία ἦτον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

6 Ὁ ὁποῖος (Ἰησοῦς) ὄντας εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐλογίασε νὰ εἶναι ἁρπαγμὸς, τὸ νὰ εἶναι ἴσα μὲ τὸν Θεόν.

7 Ἀλλ' (ὅμως) ἐκένωσε τοῦ λόγου του, παίρνοντας μορφὴν δούλου, καὶ γενόμενος ὅμοιος μὲ τοὺς (λοιποὺς) ἀνθρώπους,

8 Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

8 Εὑρισκόμενος εἰς τὸ σχῆμα ὡσὰν ἄνθρωπος, ἐταπείνωσε τοῦ λόγου του, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, καὶ θανάτου σταυρικοῦ.

9 Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε, καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι παραπάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα·

10 Ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων·

10 Διὰ νὰ κλίνῃ κάθε γόνατον, ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ·

11 Καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

11 Καὶ διὰ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ κάθε γλῶσσα, ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπηκούσατε, μὴ ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου μόνον, ἀλλὰ νῦν πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε.

12 Τὸ λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπακούσετε, ὄχι μόνον ὅταν ἤμουν παρὼν, ἀλλὰ πολλὰ περισσότερον τώρα ὁποῦ λείπω, μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον ἐργάζεσθε τὴν σωτηρίαν σας.

13 Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐσᾶς, καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, κατὰ τὸ θέλημά του.

14 Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν·

14 Κάμνετε ὅλα τὰ πράγματα χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ διαλογισμούς·

15 Ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς

15 Διὰ νὰ γένητε ἀκατηγόρητοι καὶ ἁπλοὶ, τέκνα τοῦ Θεοῦ καθαρὰ εἰς τὴν μέσην τῆς σκολιᾶς καὶ τῆς διεστραμμένης

καὶ διεστραμμένης· ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ,

16 Λόγον ζωῆς ἐπέχοντες· εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα·

17 Ἀλλ' εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν·

18 Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε, καὶ συγχαίρετέ μοι.

19 Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν.

20 Οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει.

21 Οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

22 Τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρὶ τέκνον, σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι, ὡς ἂν ἀπίδω τὰ περὶ ἐμὲ, ἐξαυτῆς.

γενεᾶς, ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ὁποίους λάμπετε ὡσὰν φωστῆρες εἰς τὸν κόσμον,

16 Βαστῶντες καὶ δείχνοντες τὸν λόγον τῆς ζωῆς διὰ καύχημά μου εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἔτρεξα εὔκαιρα οὐδὲ εὔκαιρα ἐκοπίασα.

17 Ἀλλὰ ἂν καλὰ καὶ χύνομαι ἀντὶς ῥάντισμα εἰς τὴν θυσίαν καὶ λειτουργίαν τῆς πίστεώς σας, χαίρομαι καὶ συγχαίρομαι μὲ ὅλους σας.

18 Καὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐσεῖς χαίρετε καὶ συγχαρεῖτε μετεμένα.

19 Καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ σᾶς πέμψω ὀγλήγορα τὸν Τιμόθεον, διὰ νὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ, μανθάνοντας τὰ ἰδικά σας.

20 Διατὶ δὲν ἔχω κανένα ἰσόψυχον, ὁποῦ νὰ φροντίσῃ τὰ ἰδικά σας καθολικᾶ καὶ καθαρᾶ.

21 Διατὶ ὅλοι γυρεύουσι τὰ ἰδικά τους, καὶ ὄχι τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

22 Καὶ τὴν δοκιμήν του τὴν γνωρίζετε, ὅτι ὡσὰν τέκνον μὲ τὸν πατέρα, ἐδούλευσεν ἀντάμα μετεμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Ἐτοῦτον λοιπὸν ἐλπίζω νὰ πέμψω, εὐθὺς ὁποῦ νὰ εἴδω τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων μου.

24 Πέποιθα δὲ ἐν Κυρίῳ, ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.

25 Ἀναγκαῖον δὲ ἡγησάμην Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, ὑμῶν δὲ ἀπόστολον, καὶ λειτουργὸν τῆς χρείας μου πέμψαι πρὸς ὑμᾶς·

26 Ἐπειδὴ ἐπιποθῶν ἦν πάντας ὑμᾶς, καὶ ἀδημονῶν, διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.

27 Καὶ γὰρ ἠσθένησε παραπλήσιον θανάτῳ· ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐτὸν ἠλέησεν· οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπῃ σχῶ.

28 Σπουδαιοτέρως οὖν ἔπεμψα αὐτὸν, ἵνα ἰδόντες αὐτὸν πάλιν, χαρῆτε, κἀγὼ ἀλυπότερος ὦ.

29 Προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἐντίμους ἔχετε·

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ὑμῶν ὑστέρημα τῆς πρός με λειτουργίας.

24 Καὶ πιστεύω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι καὶ ἐγὼ θέλω ἔλθη ὀγλήγορα εἰς ἐσᾶς.

25 Ἀμὴ ἐλογίασα ἀναγκαῖον νὰ πέμψω εἰς ἐσᾶς τὸν Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, καὶ ἀπόστολόν σας, καὶ ὑπηρέτην τῆς χρείας μου.

26 Ἐπειδὴ αὐτὸς σᾶς ἀγάπαν ὅλους, καὶ ἀδημόνα, διότι ἀκούσετε ὅτι ἀσθένησε.

27 Καὶ βέβαια ἀσθένησε καὶ ἦλθε σιμὰ εἰς τὸν θάνατον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐλέησε· καὶ ὄχι αὐτὸν μοναχὸν, ἀλλὰ καὶ ἐμένα, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην ἀπάνω εἰς τὴν λύπην.

28 Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸν ἔπεμψα τὸ γληγορώτερον, διὰ νὰ χαρῆτε πάλιν ὡσὰν τὸν εἰδῆτε, καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω ὀλιγώτερην λύπην.

29 Δεχθῆτέ τον λοιπὸν διὰ τὸν Κύριον μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἔχετέ τους τιμημένους.

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἕως τὸν θάνατον ἐσίμωσε, καὶ δὲν ἐλογαρίασε τὴν ζωήν του, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου ἔκαμνε χρεία νὰ κάμετε ἐσεῖς εἰς ἐμένα.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟ' λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ. τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρὸν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.

2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομὴ, οἱ πνεύματι Θεῷ λατρεύοντες, καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες·

4 Καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. Εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκὶ, ἐγὼ μᾶλλον.

5 Περιτομὴ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον φαρισαῖος,

6 Κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος·

7 Ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν.

ΤΟ' λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε εἰς τὸν Κύριον· τὸ νὰ γράφω εἰς ἐσᾶς τὰ αὐτὰ, ὅσον εἰς ἐμένα, δὲν ὀκνεύω, καὶ εἰς ἐσᾶς τοῦτο εἶναι ἄσφαλτον.

2 Βλέπετε τοὺς σκύλους, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Διατὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἡ περιτομὴ, ὁποῦ λατρεύομεν τὸν Θεὸν μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν θαῤῥοῦμεν εἰς τὴν σάρκα.

4 Ἂν καλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω ἀφορμὴν νὰ θαῤῥῶ καὶ εἰς τὴν σάρκα· ἂν κανένας ἄλλος λογιάζῃ νὰ ἔχῃ θάῤῥος εἰς τὴν σάρκα, ἐγὼ ἔχω περισσότερον,

5 Ὤντας περιτετμημένος εἰς τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, φαρισαῖος κατὰ νόμον.

6 Ὁποῦ κατὰ ζῆλον ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ κατὰ τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν νόμον, ἤμουν ἀκατηγόρητος.

7 Ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν εἰς ἐμένα κέρδος, τὰ ἐλογίασα ζημίαν διὰ τὸν Χριστόν.

8 Ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω,

8 Καὶ βέβαια καὶ τῶρα ὅλα τὰ λογιάζω νὰ εἶναι ζημία διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἐζημιώθηκα ὅλα, καὶ τὰ λογιάζω νὰ εἶναι σκύβαλα, διὰ νὰ κερδήσω τὸν Χριστὸν,

9 Καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐτῷ, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει·

9 Καὶ νὰ εὑρεθῶ εἰς αὐτὸν, νὰ μὴν ἔχω τὴν ἰδικήν μου δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ ἔχω τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι διὰ μέσου τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν δικαιοσύνην (λέγω) ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν πίστιν·

10 Τοῦ γνῶναι αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ·

10 Τὸ νὰ γνωρίσω αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων του, συμμορφούμενος εἰς τὸν θάνατόν του·

11 Εἴπως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

11 Ἂν τύχῃ νὰ καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

12 Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον, ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ' ᾧ καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

12 Ὄχι, ὅτι ἐγὼ τῶρα ἐπῆρα τὸ βραβεῖον, ἢ τῶρα ἐτελειώθηκα· ἀλλὰ τρέχω δοκιμάζωντας ἂν τὸ πιάσω, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιάσθηκα ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

13 Ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι·

13 Ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν λογαριάζω τοῦ λόγου μου νὰ ἐπίασα (τὸ βραβεῖον)·

14 Ἓν δὲ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν

14 Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα (ἐξεύρω), ἀλησμονῶντας τὰ ὀπίσω, καὶ ἁπλωνόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τρέχω κατὰ τὸ

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟ' λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ. τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρὸν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.

ΤΟ' λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε εἰς τὸν Κύριον· τὸ νὰ γράφω εἰς ἐσᾶς τὰ αὐτὰ, ὅσον εἰς ἐμένα, δὲν ὀκνεύω, καὶ εἰς ἐσᾶς τοῦτο εἶναι ἄσφαλτον.

2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

2 Βλέπετε τοὺς σκύλους, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομὴ, οἱ πνεύματι Θεῷ λατρεύοντες, καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες·

3 Διατὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἡ περιτομὴ, ὁποῦ λατρεύομεν τὸν Θεὸν μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν θαῤῥοῦμεν εἰς τὴν σάρκα.

4 Καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. Εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκὶ, ἐγὼ μᾶλλον.

4 Ἂν καλᾶ καὶ ἐγὼ ἔχω ἀφορμὴν νὰ θαῤῥῶ καὶ εἰς τὴν σάρκα· ἂν κανένας ἄλλος λογιάζῃ νὰ ἔχῃ θάῤῥος εἰς τὴν σάρκα, ἐγὼ ἔχω περισσότερον,

5 Περιτομὴ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον φαρισαῖος,

5 Ὦντας περιτετμημένος εἰς τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, φαρισαῖος κατὰ νόμον.

6 Κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος·

6 Ὁποῦ κατὰ ζῆλον ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ κατὰ τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν νόμον, ἤμουν ἀκατηγόρητος.

7 Ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν.

7 Ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν εἰς ἐμένα κέρδος, τὰ ἐλογίασα ζημίαν διὰ τὸν Χριστόν.

8 Ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι᾽ ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω,

8 Καὶ βέβαια καὶ τώρα ὅλα τὰ λογιάζω νὰ εἶναι ζημία διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἐζημιώθηκα ὅλα, καὶ τὰ λογιάζω νὰ εἶναι σκύβαλα, διὰ νὰ κερδήσω τὸν Χριστὸν,

9 Καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐτῷ, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει·

9 Καὶ νὰ εὑρεθῶ εἰς αὐτὸν, νὰ μὴν ἔχω τὴν ἰδικήν μου δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ ἔχω τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι διὰ μέσου τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν δικαιοσύνην (λέγω) ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν πίστιν·

10 Τοῦ γνῶναι αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ·

10 Τὸ νὰ γνωρίσω αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων του, συμμορφούμενος εἰς τὸν θάνατόν του·

11 Εἴπως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

11 Ἂν τύχῃ νὰ καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

12 Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον, ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ᾽ ᾧ καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

12 Ὄχι, ὅτι ἐγὼ τώρα ἐπῆρα τὸ βραβεῖον, ἢ τώρα ἐτελειώθηκα· ἀλλὰ τρέχω δοκιμάζοντας ἂν τὸ πιάσω, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιάσθηκα ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

13 Ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι·

13 Ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν λογαριάζω τοῦ λόγου μου νὰ ἐπίασα (τὸ βραβεῖον)·

14 Ἓν δὲ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν

14 Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα (ἐξεύρω), ἀλησμονῶντας τὰ ὀπίσω, καὶ ἁπλωνόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τρέχω κατὰ τὸ

διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Ὅσοι οὖν τέλειοι, τοῦτο φρονῶμεν· καὶ εἴ τι ἑτέρως φρονεῖτε, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ὑμῖν ἀποκαλύψει.

16 Πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν.

17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σκοπεῖτε τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς.

18 Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ·

19 Ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες.

20 Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν·

21 Ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, εἰς

σημάδι εἰς τὸ βραβεῖον τοῦ ἄνωθεν καλεσμοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπου μᾶς καλεῖ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

15 Ὅσοι λοιπὸν εἴμεσθε τέλειοι, ἂς φρονοῦμεν τοῦτο· καὶ ἂν φρονῆτε τίποτες ἄλλης λογῆς, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς θέλει σᾶς τὸ ἀποκαλύψει.

16 Ὅμως εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἐφθάσαμεν, μὲ τὸν αὐτὸν κανόνα νὰ περιπατοῦμεν, τὸ αὐτὸ νὰ φρονοῦμεν.

17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ στοχάζεσθε ἐκείνους ὅπου περιπατοῦν τέτοιας λογῆς, καθὼς ἔχετε παράδειγμα ἐμᾶς.

18 Διατὶ πολλοὶ περιπατοῦσι, διὰ τοὺς ὁποίους πολλάκις σᾶς ἔλεγα, καὶ τώρα ἀκόμι κλαίοντας λέγω, πῶς εἶναι ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

19 Τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶναι ἀπώλεια, καὶ ὁ Θεός τους εἶναι ἡ κοιλία τους, καὶ ἡ δόξα τους εἶναι εἰς ἐντροπήν τους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὸν νοῦν τους εἰς τὰ ἐπίγεια.

20 Ἀμὴ ἡ πολιτεία ἡ ἰδική μας εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἀπεκδεχόμεσθεν σωτῆρα, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

21 Ὁ ὁποῖος θέλει μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπει-

τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα.

νώσειώς μας, νὰ γένη αὐτὸ ὅμοιον μὲ τὸ σῶμα τῆς δόξης τȣ, κατὰ τὴν ἐνέργειαν ὅπȣ δύνεται αὐτὸς καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα εἰς τοῦ λόγȣ τȣ.

Κεφ. δ'. 4.

ὭΣτε, ἀδελφοί μȣ ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μȣ, ὕτω στήκετε ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητοί.

2 Εὐοδίαν παρακαλῶ καὶ Συντύχην παρακαλῶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν Κυρίῳ·

3 Καὶ ἐρωτῶ καί σε σύζυγε γνήσιε, συλλαμβάνȣ αὐταῖς, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, μετὰ καὶ Κλήμεντ☉ καὶ τῶν λοιπῶν συνεργῶν μȣ, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς.

4 Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε.

5 Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύρι☉ ἐγγύς.

6 Μηδὲν μεριμνᾶτε· ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν.

ΤΟ' λοιπὸν, ἀγαπητοί μȣ ἀδελφοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μȣ, τοιȣτωτρόπως στέκεσθε εἰς τὸν Κύριον, ἀγαπητοί.

2 Παρακαλῶ τὴν Εὐοδίαν καὶ τὴν Συντύχην νὰ φρονȣ̃σι τὸ αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον.

3 Καὶ παρακαλῶ καὶ ἐσένα, σύντροφέ μȣ γνήσιε, συμβοηθά ταις, αἱ ὁποίαις ἀγωνίσθηκαν ἀντάμα μὲ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον, μαζὺ καὶ μὲ τὸν Κλήμεντα καὶ μὲ τȣ̀ς λοιπȣ̀ς συνεργȣ́ς μȣ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

4 Χαίρεσθε εἰς τὸν Κύριον πάντοτε· πάλιν λέγω, χαίρεσθε.

5 Ἡ μετριότης σας ἂς γνωρισθῇ εἰς ὅλȣς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς· ὁ Κύρι☉ εἶναι σιμὰ.

6 Κανένα πρᾶγμα μὴν φροντίζετε· ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα, μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν δέησιν ὁμȣ̃ μὲ εὐχαριστίαν, ἂς γνωρίζωνται τὰ ζητήματά σας εἰς τὸν Θεόν.

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε.

9 Ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

10 Ἐχάρην δὲ ἐν Κυρίῳ μεγάλως, ὅτι ἤδη ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν· ἐφ' ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ.

11 Οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι, αὐτάρκης εἶναι.

12 Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι, καὶ χορτάζεσθαι, καὶ πεινᾷν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι·

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ὑπερέχει κάθε νοῦν, θέλει φυλάξει ταῖς καρδίαις σας καὶ τὰ νοήματά σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα πράγματα εἶναι ἀληθινὰ, ὅσα εἶναι τιμημένα, ὅσα εἶναι δίκαια, ὅσα εἶναι καθαρὰ, ὅσα εἶναι ἀγαπημένα, ὅσα εἶναι ἐπαινεμένα, ἐὰν εἶναι καμμία ἀρετὴ, ἐὰν εἶναι κανένας ἔπαινος, ἐτοῦτα λογιάζετε.

9 Τὰ ὁποῖα καὶ ἐμάθετε καὶ ἐπαραλάβετε καὶ ἀκούσετε καὶ εἴδετε εἰς ἐμένα, ἐτοῦτα κάμνετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μετεσᾶς.

10 Ἐχάρημα μεγάλως εἰς τὸν Κύριον, ὅτι ὅπως δήποτε ἐξαναβλαστήσετε τὸ νὰ φροντίζετε διὰ λόγου μου· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐφροντίζετε, ἀμὴ δὲν εἴχετε καιρὸν ἐπιτήδειον.

11 Ὄχι διατὶ εἶμαι ὑστερημένος τὸ λέγω· διατὶ ἐγὼ ἔμαθα, εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ εὑρίσκομαι, νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

12 Ἠξεύρω καὶ νὰ ταπεινώνωμαι, ἠξεύρω καὶ νὰ περισσεύω· εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, καὶ εἰς ὅλα ἐδιδάχθηκα, καὶ νὰ χορταίνω καὶ νὰ πεινῶ, καὶ νὰ περισσεύω καὶ νὰ ὑστερῶμαι.

13 Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριςῷ.

14 Πλὴν καλῶς ἐποιήσατε, συγκοινωνήσαντές μȣ τῇ θλίψει.

15 Οἴδατε δὲ καὶ ὑμεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίȣ, ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ Μακεδονίας, ȣ̓δεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως, εἰ μὴ ὑμεῖς μόνοι·

16 Ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς εἰς τὴν χρείαν μοι ἐπέμψατε.

17 Οὐχ ὅτι ἐπιζητῶ τὸ δόμα, ἀλλ' ἐπιζητῶ τὸν καρπὸν τὸν πλεονάζοντα εἰς λόγον ὑμῶν.

18 Ἀπέχω δὲ πάντα, καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι, δεξάμενος παρὰ Ἐπαφροδίτȣ τὰ παρ' ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ.

19 Ὁ δὲ Θεός μȣ πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸν πλȣ̃τον αὐτοῦ, ἐν δόξῃ ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃.

20 Τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃. ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.

13 Εἰς ὅλα εἶμαι δυνατὸς διαμέσȣ τοῦ Χριςȣ̃ ὁπȣ̃ μὲ δυναμώνει.

14 Ὅμως καλὰ ἐκάμετε, ὁπȣ̃ ἐσυγκοινωνήσετε εἰς τὴν θλίψιν μȣ.

15 Καὶ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίȣ, ὁπόταν εὐγῆκα ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ȣ̓δὲ καμία ἐκκλησία μȣ̃ ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ πάρσεως, παρὰ ἐσεῖς μοναχοί.

16 Ὅτι καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μιᾶ καὶ δύο μȣ̃ ἐπέμψετε εἰς τὴν χρείαν μȣ.

17 Ὄχι ὅτι ζητῶ τὸ δόσιμον, ἀλλὰ ζητῶ τὸν καρπὸν νὰ περισσεύῃ εἰς τὸν λογαριασμόν σας.

18 Καὶ ἔλαβά τα ὅλα καὶ περισσεύω· εἶμαι γεμάτος, ἔσοντας νὰ δεχθῶ ἀπὸ τὸν Ἐπαφρόδιτον ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἐςείλετε, μυρωδίαν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ.

19 Καὶ ὁ Θεός μȣ θέλει σᾶς πληρώσει κάθε λογῆς χρείαν ὁπȣ̃ ἔχετε, κατὰ τὸν πλȣ̃τόν τȣ μὲ δόξαν εἰς Χριςὸν Ἰησοῦν.

20 Ἡ δόξα ἂς εἶναι εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας, εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Χαιρετήσετε κάθε ἅγιον εἰς Χριςὸν Ἰησοῦν. οἱ ἀδελφοὶ ὁπȣ̃ εἶναι μαζύ μȣ σᾶς χαιρετοῦν.

22 Ἀσπάζονται ὑμᾶς πάντες οἱ ἅγιοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης δι' Ἐπαφροδίτου.

22 Ὅλοι οἱ ἅγιοι σᾶς χαιρετοῦν, καὶ περισσότερον ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Καίσαρος.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην διαμέσου τοῦ Ἐπαφροδίτου.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς,

2 Τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἁγίοις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάντοτε περὶ ὑμῶν προσευχόμενοι·

4 Ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπο-

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς,

2 Εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ πιστοὺς ἀδελφοὺς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς Κολοσσαῖς. ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσευχόμενοι πάντοτε διὰ λόγου σας

4 Ἔσοντας νὰ ἀκούσωμεν τὴν πίστιν σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν ἀγάπην (ὁποῦ ἔχετε) εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους,

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ

κειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἣν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου,

6 Τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ· καὶ ἔστι καρποφορούμενον, καθὼς καὶ ἐν ὑμῖν, ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἠκούσατε καὶ ἐπέγνωτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ·

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου ἡμῶν, ὅς ἐστι πιστὸς ὑπὲρ ὑμῶν διάκονος τοῦ Χριστοῦ·

8 Ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν πνεύματι.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἠκούσαμεν, οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσευχόμενοι, καὶ αἰτούμενοι ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευματικῇ·

10 Περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ,

11 Ἐν πάσῃ δυνάμει δυναμούμενοι κατὰ τὸ κράτος τῆς δό-

φυλάττεται διὰ λόγου σας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὴν ὁποίαν ἀκούσετε προτίτερα εἰς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου.

6 Ὁποῦ ἦλθεν εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ κάμνει καρπὸν, καθὼς καὶ εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ἀκούσετε καὶ ἐγνωρίσετε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὲ ἀλήθειαν.

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου μας, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς διάκονος τοῦ Χριστοῦ διὰ λόγου σας.

8 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἐφανέρωσε τὴν ἀγάπην σας (ὁποῦ ἔχετε) διαμέσου τοῦ πνεύματος.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς, ἀπ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁποῦ τὸ ἀκούσαμεν, δὲν παύομεν νὰ προσευχώμεσθε διὰ λόγου σας, καὶ νὰ ζητοῦμεν διὰ νὰ γεμισθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματός του, μὲ κάθε σοφίαν καὶ μὲ σύνεσιν πνευματικήν·

10 Νὰ περιπατήσετε καθὼς πρέπει εἰς τὸν Κύριον, εἰς κάθε ἀρέσκειαν, εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν, κάμνοντες καρπὸν καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ·

11 Δυναμωνόμενοι μὲ κάθε δύναμιν κατὰ τὸ κράτος

ξης αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τῷ πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί·

13 Ὃς ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ·

14 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως·

16 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται·

17 Καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε·

18 Καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων·

τῆς δόξης του, εἰς κάθε ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τὸν πατέρα ὁποῦ μᾶς ἔκαμεν ἱκανοὺς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων εἰς τὸ φῶς.

13 Ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους, καὶ μᾶς ἐμετάθεσεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης του.

14 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διαμέσου τοῦ αἵματός του, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.

15 Ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος ὅλης τῆς κτίσεως.

16 Ὅτι διαμέσου αὐτουνοῦ ἐκτίσθηκαν τὰ πάντα, ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα· κἂν τε θρόνοι, κἂν τε κυριότητες, κἂν τε ἀρχαῖς, κἂν τε ἐξουσίαις, τὰ πάντα διαμέσου αὐτουνοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθηκαν.

17 Καὶ αὐτὸς εἶναι προτίτερα ἀπὸ ὅλα, καὶ τὰ πάντα διαμέσου αὐτουνοῦ στέκουνται.

18 Καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ γένῃ αὐτὸς εἰς ὅλα πρῶτος.

19 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι·

19 Ὅτι ἄρεσεν ἐτοῦτο (εἰς τὸν πατέρα) νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ πλήρωμα·

20 Καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν· εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

20 Καὶ διαμέσου αὐτουνοῦ νὰ φιλιώσῃ τὰ πάντα εἰς τοῦ λόγου του, εἰρηνοποιῶντας, διαμέσου τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ του, διαμέσου αὐτουνοῦ, κἂν τι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, κἂν τι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

21 Καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν,

21 Καὶ ἐσεῖς ὁποῦ ἤσθαν ἕνα καιρὸν ἀποξενωμένοι καὶ ἐχθροὶ μὲ τὴν διάνοιαν (εὑρισκόμενοι) εἰς τὰ ἔργα τὰ πονηρὰ, τῶρα σᾶς ἐφιλίωσεν

22 Ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ·

22 Εἰς τὸ σῶμα τῆς σάρκας του, διαμέσου τοῦ θανάτου του, νὰ σᾶς παραστήσῃ ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀκατηγορήτους ὀμπροστά του·

23 Εἴγε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι, καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὗ ἠκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· οὗ ἐγενόμην ἐγὼ Παῦλος διάκονος.

23 Ἐὰν ἐπιμένετε εἰς τὴν πίστιν θεμελιωμένοι καὶ βέβαιοι, καὶ δὲν μετακινεῖσθε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ὁποίου ἀκούσετε, ὁποῦ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανὸν, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγινα διάκονος.

24 Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλησία·

24 Καὶ τῶρα χαίρομαι εἰς τὰ παθήματά μου διὰ λόγου σας, καὶ ξαναπληρώνω τὰ λειψήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σάρκα μου, διὰ τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον σῶμα εἶναι ἡ ἐκκλησία,

25 Ἧς ἐγενόμην ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

26 Τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ·

27 Οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν, νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

29 Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοὶ ἐν δυνάμει.

25 Τῆς ὁποίας ἐκκλησίας ἐγὼ ἔγινα διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ μοῦ ἐδόθη εἰς ἐσᾶς, νὰ γεμίσω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

26 Τὸ μυστήριον ὁποῦ ἦτον κεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, καὶ τώρα ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἁγίους του.

27 Τοὺς ὁποίους ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ γνωρίσουν ποῖος εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου ἐτούτου εἰς τὰ ἔθνη, ὁ ὁποῖος εἶναι Χριστὸς εἰς ἐσᾶς, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης.

28 Τὸν ὁποῖον ἐμεῖς κηρύττομεν, νουθετοῦντες κάθε ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες κάθε ἄνθρωπον μὲ κάθη σοφίαν, διὰ νὰ παραστήσωμεν κάθε ἄνθρωπον τέλειον εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

29 Εἰς τὸ ὁποῖον καὶ κοπιάζω, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειάν του, ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐμένα μὲ δύναμιν.

Κεφ. β'. 2.

Θέλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ ὅσοι οὐχ ἑωράκασι τὸ πρόσωπόν μου ἐν σαρκί·

2 Ἵνα παρακληθῶσιν αἱ καρδίαι αὐτῶν, συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ, καὶ εἰς πάντα πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς

Διατὶ θέλω νὰ ἐξεύρετε ἐσεῖς, πόσον μεγάλον ἀγῶνα ἔχω διὰ λόγου σας, καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ ὅσοι δὲν εἴδασι τὸ πρόσωπόν μου σωματικῶς·

2 Διὰ νὰ παρηγορηθοῦσιν αἱ καρδίαις των, ἔστοντας νὰ σμιχθοῦσι μὲ ἀγάπην, καὶ εἰς κάθε πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέ-

συνέσεως εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ·

3 Ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι.

4 Τοῦτο δὲ λέγω ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ.

5 Εἰ γὰρ καὶ τῇ σαρκὶ ἄπειμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι σὺν ὑμῖν εἰμι, χαίρων καὶ βλέπων ὑμῶν τὴν τάξιν, καὶ τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὑμῶν.

6 Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε·

7 Ἐῤῥιζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ, καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ.

8 Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χριστόν·

9 Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς·

10 Καὶ ἐστε ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας·

σεως, εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ.

3 Εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι κρυμμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως.

4 Καὶ τοῦτο λέγω διὰ νὰ μὴν σᾶς ἀπατᾶ τινὰς μὲ συλλογισμοὺς, καὶ καταπιστικοὺς λόγους.

5 Διατὶ ἂν καλᾶ καὶ μὲ τὸ κορμὶ λείπω, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα εἶμαι μετ' ἐσᾶς, χαίροντας καὶ βλέποντας τὴν τάξιν σας, καὶ τὸ βέβαιον τῆς πίστεώς σας εἰς τὸν Χριστόν.

6 Καθὼς λοιπὸν ἐπαραλάβετε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, (τέτοιας λογῆς) εἰς αὐτὸν περιπατεῖτε·

7 Ῥιζωνόμενοι καὶ κτιζόμενοι ἀπάνω εἰς αὐτὸν, καὶ βεβαιωνόμενοι εἰς τὴν πίστιν, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν.

8 Ἔχετε τὸν νοῦν σας μήπως καὶ εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ σᾶς σκυλεύῃ διαμέσου τῆς φιλοσοφίας καὶ εὔκαιρης ἀπάτης κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ ὄχι κατὰ Χριστόν.

9 Ὅτι εἰς αὐτὸν κατοικεῖ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς·

10 Καὶ εἶσθε γεμάτοι εἰς αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι κεφαλὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας·

11 Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκὸς, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ·

12 Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν.

13 Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησε σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τὰ παραπτώματα,

14 Ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν, ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρκεν ἐκ τοῦ μέσου, προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ·

15 Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ.

16 Μὴ οὖν τις ὑμᾶς κρινέτω ἐν βρώσει ἢ ἐν πόσει, ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νεομηνίας, ἢ σαββάτων·

17 Ἅ ἐστι σκιὰ τῶν μελλόντων, τὸ δὲ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

18 Μηδεὶς ὑμᾶς καταβρα-

11 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ περιετμήθητε μὲ περιτομὴν ἀχειροποίητον, μὲ τὸ να ξεγυμνωθῆτε τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτημάτων τῆς σάρκας, εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ·

12 Ἔστοντας νὰ συνθαπτῆτε μετ' αὐτὸν εἰς τὸ βάπτισμα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀναστηθήκετε ὁμοῦ μετ' αὐτὸν, διαμέσου τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

13 Καὶ ὄντες ἐσεῖς νεκροὶ εἰς ταῖς ἁμαρτίαις καὶ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν τῆς σάρκας σας, σᾶς συνεζωοποίησεν ὁμοῦ μετ' αὐτὸν, χαρίζοντάς σας ὅλα τὰ σφάλματα,

14 Λειώνοντας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον (ὁποῦ ἦτον) εἰς τὰ δόγματα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἦτον ἐναντίον, καὶ αὐτὸ τὸ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ μέσον, καρφώνοντάς το εἰς τὸν σταυρόν·

15 Ξεγυμνώνοντας ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, ταῖς ἐπόμπευσε φανερᾶ, θριαμβεύοντάς ταις εἰς τὸν σταυρόν.

16 Κανένας λοιπὸν ἂς μὴν σᾶς κρίνει εἰς τὸ φαγητὸν, ἢ εἰς τὸ πιοτὸν, ἢ εἰς μέρος ἑορτῆς, ἢ ἀρχῆς τοῦ μηνὸς, ἢ τῶν σαββάτων.

17 Τὰ ὁποῖα εἶναι σκιὰ τῶν μελλόντων· ἁμὴ τὸ σῶμα εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

18 Κανένας ἂς μὴν σας αὐ-

βευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύ-
νῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων,
ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, εἰ-
κῇ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς
σαρκὸς αὐτοῦ,

θευτεύει θέλωντας μὲ τὴν ταπει-
νοφροσύνην, καὶ λατρείαν τῶν
ἀγγέλων, ἐμβαίνωντας εἰς
ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶδε, ματαίως
ἀλαζονευόμενος ἀπὸ τὸν νοῦν
τῆς σάρκας του,

19 Καὶ οὐ κρατῶν τὴν κεφα-
λὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν
ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορη-
γούμενον καὶ συμβιβαζόμενον,
αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ μὴ κρατῶντας τὴν
κεφαλὴν (τὸν Χριστὸν), ἀπὸ τὸν
ὁποῖον ὅλον τὸ σῶμα διαμέσου
τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων πέρνον-
τας τὴν τροφὴν καὶ σμιγόμενον,
αὐξάνει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

20 Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν τῷ
Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κό-
σμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ
δογματίζεσθε;

20 Ἐὰν λοιπὸν ἀπεθάνετε
ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ στοι-
χεῖα τοῦ κόσμου, διατί ὡσὰν
ζωντανοὶ εἰς τὸν κόσμον νομοθε-
τεῖσθε;

21 Μὴ ἅψῃ, μηδὲ γεύσῃ,
μηδὲ θίγῃς·

21 Νὰ μὴν πιάσῃς, μὴ δὲ
νὰ γευθῇς, μὴ δὲ ἀγγίζῃς,

22 Ἅ ἐστι πάντα εἰς φθορὰν
τῇ ἀποχρήσει, κατὰ τὰ ἐντάλ-
ματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀν-
θρώπων·

22 (Τὰ ὁποῖα χρειαζόμε-
να, φθείρονται) κατὰ ταῖς πα-
ραγγελίαις καὶ διδασκαλίαις
τῶν ἀνθρώπων.

23 Ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχον-
τα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ
καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ
σώματος, οὐκ ἐν τιμῇ τινι πρὸς
πλησμονὴν τῆς σαρκός.

23 Τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται νὰ
ἔχουσι λόγον σοφίας, διὰ ἐθε-
λοθρησκείαν καὶ ταπεινοφροσύ-
νην καὶ ἀψυχοπόνημα τοῦ κορ-
μίου, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι τὴν
χόρτασιν τῆς σάρκας εἰς καμί-
αν τιμήν.

Κεφ. γ'. 3.

Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χρι-
στῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ
Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ
καθήμενος.

Ἀνίσως λοιπὸν ἀνεστήθηκε-
τε ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν, ζη-
τᾶτε τὰ ἀπάνω, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ
Χριστὸς κάθεται εἰς τὴν δεξιὰν
τοῦ Θεοῦ.

2 Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ.

4 Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.

5 Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία·

6 Δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν αὐτοῖς.

8 Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν, ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

9 Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους· ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ·

10 Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.

11 Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος· περιτομὴ καὶ ἀκρο-

2 Φροντίζετε τὰ ἀπάνω, καὶ ὄχι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Διατὶ ἀπεθάνετε, καὶ ἡ ζωή σας εἶναι κρυμμένη μαζὺ μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Θεόν.

4 Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ὁποῦ εἶναι ἡ ζωή μας, φανερωθῇ, τότε καὶ ἐσεῖς θέλετε φανερωθῆ ἀντάμα μετ' αὐτὸν εἰς δόξαν.

5 Νεκρώσετε λοιπὸν τὰ μέλη σας ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, κακὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι εἰδωλολατρεία.

6 Διὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεριπατήσετε καὶ ἐσεῖς ἕνα καιρόν, ὅταν ἐζήσετε εἰς αὐτά.

8 Ἀμὴ τώρα ἀποδιώξετέ τα καὶ ἐσεῖς ὅλα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, τὴν ἀσχημολογίαν ἀπὸ τὸ στόμα σας.

9 Μὴν ψεύδεσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἔσοντας νὰ ἐκδυθήκετε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ ταῖς πράξαις του·

10 Καὶ ἐνδυθήκετε τὸν νέον, ὁποῦ ξανακαινουργώνεται εἰς γνῶσιν, κατὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνου ὁποῦ τὸν ἔκτισε.

11 Ἐκεῖ ὁποῦ δὲν εἶναι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ

βυστία· βάρβαρος, Σκύθης· δοῦλος, ἐλεύθερος· ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

12 Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν·

13 Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐάν τις πρός τινα ἔχῃ μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς.

14 Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος.

15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἑνὶ σώματι, καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε.

16 Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ· διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

17 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἂν ποιῆτε, ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαρι-

ἀκροβυστία, Βάρβαρος καὶ Σκύθης, δοῦλος καὶ ἐλεύθερος· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι ὅλα εἰς ὅλους.

12 Ἐνδυθῆτε λοιπὸν, ὡσὰν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἀγαπημένοι, σπλάγχνα ἐλεημοσύνης, καλωσύνην, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν·

13 Ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ κάμνοντες χάριν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἂν ἔχει κανένας εἰς κανένα τίποτες μέμψιν· καθὼς ὁ Χριστὸς σᾶς ἔκαμε χάριν ὁμοίως καὶ ἐσεῖς.

14 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα τοῦτα ἐνδυθῆτε τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία εἶναι σύνδεσμος τῆς τελειότητος.

15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἂς αὐθεντεύει εἰς ταῖς καρδίαις σας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰρήνην καὶ ἐκαλεσθήκετε εἰς ἕνα κορμὶ, καὶ ἂς εἶσθεν εὐχάριστοι.

16 Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἂς κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς πλουσίως, εἰς κάθε σοφίαν, διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ψαλμῳδίαις πνευματικαῖς, μὲ χάριν, ψάλλοντες μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον.

17 Καὶ κάθε πρᾶγμα ὅ, τι καὶ ἂν κάμνετε μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον, ὅλα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ (τὰ κάμνετε), εὐ-

στοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ.

18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς ἀνῆκεν ἐν Κυρίῳ.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας, καὶ μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς.

20 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα· τοῦτο γάρ ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

21 Οἱ πατέρες, μὴ ἐρεθίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν.

22 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε κατὰ πάντα τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ἐν ἁπλότητι καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν·

23 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἐὰν ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις·

24 Εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δουλεύετε.

25 Ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται ὃ ἠδίκησε· καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία.

χαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ πατέρα διαμέσου αὐτουνοῦ.

18 Αἱ γυναῖκαις, ὑποτάσσεσθεν εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, καθὼς πρέπει εἰς τὸν Κύριον.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε ταῖς γυναῖκαις, καὶ μὴν εἶσθε πικροὶ εἰς αὐταῖς.

20 Τὰ παιδία, ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας εἰς ὅλα. διατὶ τοῦτο εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον.

21 Οἱ πατέρες, μὴν παροργίζετε τὰ παιδία σας, διὰ νὰ μὴν ἀποφασίζωνται καὶ χάνουσι τὴν προθυμίαν τους.

22 Οἱ δουλευτάδες, ὑπακούετε εἰς ὅλα τοὺς σαρκικοὺς σας αὐθεντάδες, ὄχι δουλεύοντες ὡσὰν ἀνθρωπάρεσκοι εἰς ταῖς δουλείαις ὁποῦ σᾶς βλέπουν, ἀλλὰ μὲ ἀπλότητα καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν.

23 Καὶ κάθε πρᾶγμα ὅ, τι καὶ ἂν κάμνετε, κάμνετέ το ἐκ ψυχῆς, ὡσὰν νὰ τὸ κάμνετε εἰς τὸν Κύριον, καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

24 Ἰξεύροντες ὅτι θέλετε πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· διατὶ δουλεύετε εἰς τὸν Κύριον Χριστόν.

25 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀδικᾶ, θέλει πάρει τὴν ἀδικίαν ὁποῦ ἀδίκησε· καὶ δὲν εἶναι προσωποληψία.

Κεφ. δ'. 4.

ΟΙ κύριοι, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρέχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον οὐρανοῖς.

2 Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ·

3 Προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου, λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ καὶ δέδεμαι·

4 Ἵνα φανερώσω αὐτὸ, ὡς δεῖ με λαλῆσαι.

5 Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι.

6 Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.

7 Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος, καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ·

8 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῷ τὰ περὶ ὑμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν·

9 Σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ

ΟΙ αὐθεντάδες, κάμνετε ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ τὴν ἰσότητα εἰς τοὺς δούλους· ἐξεύροντες ὅτι καὶ ἐσεῖς ἔχετε αὐθέντην εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Νὰ καρτερεῖτε εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνᾶτε εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν.

3 Προσεύχεσθε ὁμοῦ καὶ διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς θύραν τοῦ λόγου, νὰ λαλήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶμαι δεμένος·

4 Διὰ νὰ τὸ φανερώσω, καθὼς κάμνει χρεία νὰ τὸ λαλήσω.

5 Εἰς τοὺς ἔξω περιπατεῖτε φρόνημα, ἐξαγοράζοντες τὸν καιρόν.

6 Ὁ λόγος σας ἂς εἶναι πάντοτε χαριτωμένος, ἀρτυμένος μὲ ἅλας, νὰ ἐξεύρετε πῶς πρέπει νὰ ἀποκρίνεσθε εἰς κάθε ἕνα.

7 Τὰ ἰδικά μου ὅλα θέλει σᾶς τὰ φανερώσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ.

8 Τὸν ὁποῖον ἔπεμψα εἰς ἐσᾶς δι' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν, διὰ νὰ μάθω τὰ ἰδικά σας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας·

9 Ἀντάμα μὲ τὸν Ὀνήσιμον τὸν

ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὅς ἐστιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωρίσουσι τὰ ὧδε·

10 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν·

11 Καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς· οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία.

12 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐπαφρᾶς ὁ ἐξ ὑμῶν δοῦλος Χριστοῦ, πάντοτε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἵνα στῆτε τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι ἐν παντὶ θελήματι τοῦ Θεοῦ.

13 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτῷ ὅτι ἔχει ζῆλον πολὺν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει.

14 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς, καὶ Δημᾶς.

15 Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς, καὶ Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ᾽ οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ᾽ ὑμῖν ἡ ἐπιστολὴ, ποιήσατε ἵνα καὶ

πιστὸν καὶ ἀγαπητὸν ἀδελφὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ σᾶς. ἐκεῖνοι θέλουσι σᾶς φανερώσει τὰ ἐδῶ.

10 Χαιρετᾷ σας Ἀρίσταρχος, ὁποῦ εἶναι φυλακωμένος μαζὺ μετεμένα, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπαραγγελθήκετε· ἐὰν ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς δεχθῆτέ τον·

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ λέγεται Ἰοῦστος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπὸ τὴν περιτομήν· ἐτοῦτοι μοναχοὶ εἶναι βοηθοί μου εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν παρηγορία μου.

12 Χαιρετᾷ σας ὁ Ἐπαφρᾶς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ σᾶς ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἀγωνίζεται πάντοτε διὰ λόγου σας εἰς ταῖς προσευχαῖς, διὰ νὰ σταθῆτε τέλειοι καὶ γεμάτοι εἰς κάθε θέλημα τοῦ Θεοῦ.

13 Διατὶ μαρτυρῶ διὰ λόγου του ὅτι ἔχει ἀγάπην θερμὴν διὰ λόγου σας, καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἱεράπολιν.

14 Χαιρετᾷ σας ὁ Λουκᾶς, ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς, καὶ Δημᾶς.

15 Χαιρετήσετε τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ Νυμφᾶν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι του.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ εἰς ἐσᾶς ἡ ἐπιστολὴ, κάμετε διὰ νὰ

ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ· καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.

17 Καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.

18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ᾽ ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Κολοσσαεῖς ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ἀναγνωσθῇ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λαοδικέων, καὶ ἐσεῖς νὰ ἀναγνώσετε καὶ ἐκείνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν.

17 Καὶ εἰπῆτε εἰς τὸν Ἄρχιππον· βλέπε τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἐπαράλαβες ἐν Κυρίῳ, διὰ νὰ τὴν τελειώνῃς.

18 Ὁ χαιρετισμὸς (ἐγράφη) μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι τοῦ Παύλου. ἐνθυμᾶσθε τὰ δεσμά μου. ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ τοῦ λόγου σας. Ἀμήν.

† Ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην εἰς Κολοσσαεῖς διαμέσου Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ´ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ`Σ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙ͂Σ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ` ΠΡΩ´ΤΗ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν·

3 Ἀδιαλείπτως μνημονεύ-

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ ὅλους σας, ἔχοντας νὰ σᾶς ἐνθυμούμεσθεν εἰς ταῖς προσευχαῖς μας·

3 Πάντοτε ἀναθυμίζοντες τὸ

οντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

4 Εἰδότες, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι, ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν·

5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ· καθὼς οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς.

6 Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ, μετὰ χαρᾶς πνεύματος ἁγίου.

7 Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαΐᾳ.

8 Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἡ πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεόν, ἐξελήλυθεν, ὥστε μὴ χρείαν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι·

9 Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν ὁποίαν εἴσοδον ἔχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων,

ἔργον τῆς πίστεώς σας, καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐλπίδος ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας·

4 Ἠξεύροντες, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἐκλογήν σας.

5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιόν μας δὲν ἔγινεν εἰς ἐσᾶς μὲ λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ δύναμιν, καὶ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ πληροφορίαν πολλήν, καθὼς ἠξεύρετε τί λογῆς ἤμεσθαν εἰς ἐσᾶς διὰ λόγου σας.

6 Καὶ ἐσεῖς ἐμιμηθήκετε καὶ ἐμᾶς καὶ τὸν Κύριον, ἔσοντας νὰ δεχθῆτε τὸν λόγον μὲ πολλὴν θλίψιν, μετὰ χαρᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

7 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐγενήκετε ἐσεῖς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

8 Διατὶ ἀπὸ λόγου σας ἐδιεβοήθη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε τόπον ἡ πίστις ἡ ἰδική σας ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Θεόν, ἔφθασεν, εἰς τόσον ὁποῦ δὲν ἔχομεν χρείαν ἐμεῖς νὰ λέγωμεν τίποτες.

9 Διατὶ αὐτοὶ λέγουσι διὰ λόγου μας, τί λογῆς εἴσοδον ἔχομεν εἰς ἐσᾶς, καὶ πῶς ἐγυρίσετε εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ εἴδωλα,

δουλεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ·

10 Καὶ ἀναμένειν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦν τὸν ῥυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

νὰ δουλεύετε Θεὸν ζωντανὸν καὶ ἀληθινόν·

10 Καὶ νὰ ἀναμένετε τὸν υἱόν του ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁποῦ ἔρχεται.

Κεφ. β'. 2.

Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐ κενὴ γέγονεν·

2 Ἀλλὰ καὶ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαῤῥησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι.

3 Ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης, οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλῳ·

4 Ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν.

5 Οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας· Θεὸς μάρτυς·

6 Οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώ-

Διατὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον τὴν ἐδικήν μας εἰς ἐσᾶς, ὅτι δὲν ἔγινεν εὔκαιρη.

2 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἐπάθαμεν πρότερα, καὶ ὑβρισθήκαμεν (καθὼς ἐξεύρετε) εἰς τοὺς Φιλίππους, (ὅμως) ἐπαῤῥησιασθήκαμεν εἰς τὸν Θεόν μας, νὰ λαλήσωμεν εἰς ἐσᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ μὲ πολὺν ἀγῶνα.

3 Διατὶ ἡ παράκλησίς μας δὲν ἔγινεν ἀπὸ πλάνην, οὐδὲ ἀπὸ ἀκαθαρσίαν, οὐδὲ μὲ δόλον·

4 Ἀλλὰ καθὼς ἐδοκιμασθήκαμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ πιστευθοῦμεν τὸ εὐαγγέλιον, τέτοιας λογῆς λαλοῦμεν, ὄχι ὡσὰν νὰ ἀρέσωμεν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ ὁποῦ δοκιμάζει ταῖς καρδίαις μας.

5 Διατὶ οὐδέποτε ἐχρειασθήκαμεν λόγους κολακευτικοὺς, καθὼς τὸ ἐξεύρετε, οὔτε ποτὲ ἐπροφασισθήκαμεν τίποτες διὰ πλεονεξίαν· μάρτυς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεός.

6 Οὐδὲ ἐζητήσαμεν ἀπὸ τοὺς

πων δόξαν, οὔτε ἀφ' ὑμῶν, οὔτε
ἀπ' ἄλλων· δυνάμενοι ἐν βάρει
εἶναι, ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι·

7 Ἀλλ' ἐγενήθημεν ἤπιοι ἐν
μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλ-
πῃ τὰ ἑαυτῆς τέκνα.

8 Οὕτως, ἱμειρόμενοι ὑμῶν,
εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ
μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,
ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς,
διότι ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγένη-
σθε.

9 Μνημονεύετε γὰρ, ἀδελφοὶ,
τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μό-
χθον· νυκτὸς γὰρ καὶ ἡμέρας
ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπι-
βαρῆσαί τινα ὑμῶν, ἐκηρύξα-
μεν εἰς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ
Θεοῦ.

10 Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ ὁ
Θεὸς, ὡς ὁσίως καὶ δικαίως καὶ
ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν
ἐγενήθημεν.

11 Καθάπερ οἴδατε ὡς ἕνα
ἕκαστον ὑμῶν, ὡς πατὴρ τέκνα
ἑαυτοῦ, παρακαλοῦντες ὑμᾶς
καὶ παραμυθούμενοι,

12 Καὶ μαρτυρούμενοι, εἰς
τὸ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως
τοῦ Θεοῦ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς εἰς
τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν.

13 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχα-
ριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως,

ἀνθρώπους δόξαν, οὐδὲ ἀπὸ λό-
γου σας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλους· ἠμ-
πορῶντες νὰ χρειασθοῦμεν
μεγαλεῖον, ὡσὰν ἀπόστολοι τοῦ
Χριστοῦ·

7 Ἀλλὰ ἐγενήκαμεν ἥμεροι
εἰς τὴν μέσην σας, ὡσὰν ἡ
τροφὸς ἐπιμελεῖται τὰ παιδία
της.

8 Ἔτζι καὶ ἐμεῖς ἐπιθυμοῦν-
τές σας, ἀγαπούσαμεν νὰ σᾶς
μεταδώσωμεν, ὄχι μόνον τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ
ταῖς ψυχαῖς μας· διατὶ ἦσθαν
ἀγαπημένοι μας.

9 Διατὶ ἐνθυμᾶσθε, ἀδελ-
φοὶ, τὸν κόπον μας καὶ τὸν
μόχθον μας· διατὶ νύκτα καὶ
ἡμέραν ἐργαζόμεσθεν, διὰ νὰ
μὴν παραβαρέσωμεν κανένα
ἀπὸ σᾶς, κηρύττοντες εἰς ἐσᾶς
τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

10 Ἐσεῖς εἶσθε μάρτυρες καὶ
ὁ Θεὸς, πῶς ὁσίως καὶ δικαίως
καὶ χωρὶς μέμψιν ἤμασθαν
εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἐπιστεύσετε.

11 Καθὼς ἐξεύρετε, ὅτι κα-
θέναν ἀπ' ἐσᾶς, ὡσὰν πατέ-
ρας τὰ παιδία του, σᾶς ἐπα-
ρακαλούσαμεν, καὶ σᾶς ἐπαρη-
γορούσαμεν,

12 Καὶ σᾶς ὁρκίσαμεν εἰς τὸ
νὰ περιπατῆσετε καθὼς πρέπει
τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ σᾶς καλεῖ εἰς τὴν
ἐδικήν του βασιλείαν καὶ δόξαν.

13 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς εὐχα-
ριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε, ὅτι

ὅτι παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ᾽ ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθώς ἐστιν ἀληθῶς) λόγον Θεοῦ, ὃς καὶ ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν.

ἔχοντας νὰ παραλάβετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ λόγου μας, τὸν ἐδεχθήκετε, ὄχι (ὡσὰν) λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καθὼς καὶ εἶναι ἀληθινά, ὡσὰν λόγον Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐνεργεῖ εἰς ἐσᾶς ὁποῦ πιστεύετε.

14 Ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι ταῦτα ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων·

14 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, ἐμιμηθήκετε ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐπάθετε καὶ ἐσεῖς τὰ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὁμοφύλους, τὰ ὁποῖα ἐπάθασιν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους·

15 Τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων·

15 Οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἐμᾶς ἐδίωξαν· καὶ τοῦ Θεοῦ δὲν ἀρέσκουσιν, καὶ εἶναι ἐναντίοι ὁλονῶν τῶν ἀνθρώπων·

16 Κωλυόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας πάντοτε· ἔφθασε δὲ ἐπ᾽ αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

16 Ἐμποδίζοντές μας νὰ μὴν λαλήσωμεν εἰς τὰ ἔθνη νὰ σωθοῦσιν, διὰ νὰ τελειώνουν πάντοτε ταῖς ἁμαρτίαις τους· καὶ ἔφθασεν εἰς αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ᾽ ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ, οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ.

17 Ἀμὴ ἐμεῖς, ἀδελφοί, ἔχοντας νὰ ἀπορφανισθοῦμεν ἀπὸ σᾶς εἰς καιρὸν ὥρας, μὲ τὸ πρόσωπον, ὄχι μὲ τὴν καρδίαν, περισσότερον ἐσπουδάσαμεν νὰ εἰδοῦμεν τὸ πρόσωπόν σας μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν.

18 Διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς (ἐγὼ μὲν Παῦλος) καὶ ἅπαξ καὶ δίς, καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ Σατανᾶς.

18 Διὰ τοῦτο ἠθελήσαμεν νὰ ἐλθοῦμεν εἰς ἐσᾶς, ἐγὼ ὁ Παῦλος, καὶ μίαν φοράν, καὶ δύο, ἀμὴ ὁ Σατανᾶς μᾶς ἐμπόδισεν.

19 Τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπὶς, ἢ χαρὰ, ἢ στέφανος καυχήσεως; ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ;

19 Διατὶ ποία εἶναι ἡ ἐλπίδα μας; ἢ χαρά μας; ἢ ὁ στέφανος τῆς καυχήσεως; ἢ δὲν εἶσθε τοῦτο ἐσεῖς, ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν παρουσίαν του;

20 Ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χαρά.

20 Διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ἡ δόξα ἡ ἐδική μας καὶ ἡ χαρά.

Κεφ. γ'. 3.

ΔΙΟ' μηκέτι στέγοντες, εὐδοκήσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι,

ΔΙΑ' τοῦτο μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑπομένωμεν, ἐθελήσαμεν νὰ ἀπομείνωμεν μοναχοὶ εἰς ταῖς Ἀθήναις,

2 Καὶ ἐπέμψαμεν Τιμόθεον τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ καὶ συνεργὸν ἡμῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς καὶ παρακαλέσαι ὑμᾶς περὶ τῆς πίστεως ὑμῶν·

3 Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις· αὐτοὶ γὰρ οἴδατε ὅτι εἰς τοῦτο κείμεθα.

2 Καὶ ἐπέμψαμεν τὸν Τιμόθεον τὸν ἀδελφόν μας, καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ, καὶ συνεργόν μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ νὰ σᾶς στηρίξῃ καὶ νὰ σᾶς νουθετήσῃ διὰ τὴν πίστιν σας·

3 Νὰ μὴν ταράττεται κανένας διὰ ταύταις ταῖς θλίψαις. διατὶ καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε, ὅτι ἡμεῖς εἴμεσθε διατεταγμένοι εἰς ταῖς θλίψαις.

4 Καὶ γὰρ ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦμεν, προελέγομεν ὑμῖν ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθὼς καὶ ἐγένετο, καὶ οἴδατε.

4 Διατὶ καὶ ὅταν ἤμασθαν αὐτοῦ εἰς ἐσᾶς, τὸ προλέγαμεν, ὅτι μέλλομεν νὰ θλιβώμεσθε· καθὼς καὶ ἔγινε, καὶ τὸ ἐξεύρετε.

5 Διὰ τοῦτο κἀγὼ μηκέτι στέγων, ἔπεμψα εἰς τὸ γνῶναι τὴν πίστιν ὑμῶν· μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν.

5 Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ μὴ ἠμπορῶντας πλέον νὰ βαστῶ τοῦ λόγου μου, ἔπεμψα νὰ γνωρίσω τὴν πίστιν σας, μήπως καὶ σᾶς ἐπείραξεν ἐκεῖνος ὁποῦ πειράζει, καὶ ὁ κόπος μας γενῇ εὔκαιρος.

6 Ἄρτι δὲ ἐλθόντος Τιμοθέου

6 Καὶ πρὸ ὀλίγου ἔστωντας νὰ

πρὸς ἡμᾶς ἀφ' ὑμῶν, καὶ εὐαγγελισαμένου ἡμῖν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καὶ ὅτι ἔχετε μνείαν ἡμῶν ἀγαθὴν πάντοτε, ἐπιποθοῦντες ἡμᾶς ἰδεῖν, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς·

7 Διὰ τοῦτο παρεκλήθημεν, ἀδελφοί, ἐφ' ὑμῖν, ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ ἀνάγκῃ ἡμῶν, διὰ τῆς ὑμῶν πίστεως·

8 Ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκητε ἐν Κυρίῳ.

9 Τίνα γὰρ εὐχαριστίαν δυνάμεθα τῷ Θεῷ ἀνταποδοῦναι περὶ ὑμῶν, ἐπὶ πάσῃ τῇ χαρᾷ ᾗ χαίρομεν δι' ὑμᾶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,

10 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ δεόμενοι εἰς τὸ ἰδεῖν ὑμῶν τὸ πρόσωπον, καὶ καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ὑμῶν;

11 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατευθύναι τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς.

12 Ὑμᾶς δὲ ὁ Κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας, καθάπερ καὶ ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς·

13 Εἰς τὸ στηρίξαι ὑμῶν τὰς καρδίας ἀμέμπτους ἐν ἁγιωσύ-

ἦλθη ἀπ' ἐσᾶς εἰς ἐμᾶς ὁ Τιμόθεος, καὶ τὰ μᾶς φέρῃ καλὰ μηνύματα διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην σας, καὶ ὅτι ἔχετε ἐνθύμησιν ἀγαθὴν διὰ λόγου μας, ἔχοντες πάντοτε μεγάλον πόθον νὰ μᾶς εἰδῆτε, ὡσὰν καὶ ἐμεῖς ἀγαποῦμεν νὰ εἰδοῦμεν ἐσᾶς·

7 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορηθήκαμεν, ἀδελφοί, εἰς ἐσᾶς, ἀνάμεσα εἰς ὅλαις μας ταῖς θλίψαις καὶ ταῖς ἀνάγκαις, διὰ τὴν πίστιν σας.

8 Ὅτι τώρα ζοῦμεν, ἐὰν ἐσεῖς στέκεσθε εἰς τὸν Κύριον.

9 Διατί, ποίαν εὐχαριστίαν δυνάμεσθε νὰ ἀνταποδώσωμεν τοῦ Θεοῦ διὰ λόγου σας, διὰ ὅλην τὴν χαρὰν ὁποῦ χαιρόμεσθεν διὰ λόγου σας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν μας;

10 Νύκτα καὶ ἡμέρα παρακαλοῦμεν πολλὰ τὸν Θεόν, νὰ εἰδοῦμεν τὸ πρόσωπόν σας, καὶ νὰ τελειώσωμεν τὰ ἐλλειψήματα τῆς πίστεώς σας.

11 Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ πατήρ μας, καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, νὰ μᾶς κατευοδώσῃ εἰς ἐσᾶς.

12 Καὶ ὁ Κύριος νὰ σᾶς πληθύνῃ καὶ νὰ σᾶς περισσεύῃ τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχετε ἀνάμεσά σας καὶ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ἐμεῖς ἔχομεν εἰς ἐσᾶς·

13 Εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ αὐτὸς ταῖς καρδίαις σας ἀκατηγόρη-

νη, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ.

ταις εἰς τὴν ἁγιωσύνην, ἔμπροσθεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους του.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ λοιπὸν οὖν, ἀδελφοὶ, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον.

2 Οἴδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας·

4 Εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ·

5 Μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας, καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν·

6 Τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· διότι ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων, καθὼς καὶ προείπαμεν ὑμῖν, καὶ διεμαρτυράμεθα.

7 Οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ.

ΤΟ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς, καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς ἐπαραλάβετε ἀπ' ἐμᾶς, τὸ πῶς κάμει χρεία νὰ περιπατῆτε καὶ νὰ ἀρέσκετε τοῦ Θεοῦ, νὰ περισσεύετε περισσότερον εἰς τοῦτο.

2 Διατὶ ἐξεύρετε ποίαις παραγγελίαις σᾶς ἐδώκαμεν διαμέσου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός σας, νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τὴν πορνείαν·

4 Νὰ ἐξεύρῃ καθένας ἀπὸ σᾶς, νὰ φυλάττῃ τὸ ἀγγεῖον του, μὲ ἁγιασμὸν καὶ τιμήν·

5 Ὄχι εἰς τὰ πάθη τῆς ἐπιθυμίας, ὡσὰν καὶ τὰ ἔθνη ὁποῦ δὲν γνωρίζουσι Θεόν·

6 Διὰ νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ καὶ πλεονεκτῇ κανένας εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸν ἀδελφόν του· διατὶ ὁ Κύριος εἶναι ξεκδικητὴς διὰ ὅλα ἐτοῦτα, καθὼς σᾶς ἐπροείπαμεν καὶ σᾶς τὸ ἐμαρτυρήσαμεν.

7 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐκάλεσεν εἰς ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ εἰς ἁγιασμόν.

8 Τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν, οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ἡμᾶς.

9 Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

10 Καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Μακεδονίᾳ· παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, περισσεύειν μᾶλλον·

11 Καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἴδια, καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν·

12 Ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω, καὶ μηδενὸς χρείαν ἔχητε.

13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.

14 Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἄξει σὺν αὐτῷ.

15 Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν

8. Τὸ λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ καταφρονεῖ ἐτοῦτα, δὲν καταφρονεῖ ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸ πνεῦμά του τὸ ἅγιον εἰς ἐμᾶς.

9 Καὶ διὰ τὴν φιλαδελφίαν δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν· διατὶ αὐτοί σας ἐσεῖς εἶσθε θεοδίδακτοι, εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

10 Διατὶ καὶ τὸ κάμνετε τοῦτο εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς, ὁποῦ εἶναι εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν. καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νὰ αὐγατίζετε περισσότερον·

11 Καὶ σπουδάζετε νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ κάμνετε τὰ ἰδικά σας, καὶ νὰ κοπιάζετε μὲ τὰ ἰδικά σας χέρια, καθὼς σᾶς ἐπαραγγείλαμεν·

12 Διὰ νὰ περιπατῆτε μὲ τοὺς ἔξω τακτικᾶ, καὶ καθὼς πρέπει, καὶ νὰ μὴν χρειάζεσθε τίποτες.

13 Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε, ἀδελφοὶ, διὰ ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν, διὰ νὰ μὴν λυπᾶσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ὁποῦ δὲν ἔχουν ἐλπίδα.

14 Διατὶ ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ, θέλει τοὺς φέρει ἀντάμα μετ' αὐτόν.

15 Διατὶ ἐτοῦτο σᾶς λέγομεν

λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας·

μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ ἐπίλοιποι ὁποῦ θέλομεν ἀπομείνει εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θέλομεν φθάσει ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθησαν.

16 Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον·

16 Διατὶ αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ φωνὴν προςακτικὴν, μὲ φωνὴν ἀρχαγγέλου, καὶ μὲ τὴν σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ θέλει καταβῇ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀνασταθῇ προτίτερα.

17 Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

17 Ἀπέκει ἐμεῖς οἱ ζῶντες ὁποῦ θέλομεν ἀπομείνει, εὐθὺς ὁμοῦ μετ' αὐτοὺς θέλομεν ἁρπαχθῇ εἰς τὰ σύγνεφα εἰς προϋπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀέρα· καὶ τοιουτοτρόπως πάντοτε θέλομεν εἶσθαι μὲ τὸν Κύριον.

18 Ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις.

18 Τὸ λοιπὸν παρηγορεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ λόγια ἐτοῦτα.

Κεφ. ε. 5.

ΠΕρὶ δὲ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοὶ, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι·

2 Αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, οὕτως ἔρχεται.

ΚΑΙ διὰ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς, ἀδελφοὶ, δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν.

2 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε ἀκριβᾶ, ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ἔτζι θέλει ἔλθῃ, ὡσὰν ὁ κλέπτης ἔρχεται τὴν νύκτα.

3 Ὅταν γὰρ λέγωσιν· Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ· καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν.

3 Διατὶ ὅταν λέγωσιν, εἰρήνη καὶ ἀφοβία, τότε παρευθὺς ἔρχεται ἀπάνω τους ὁ χαλασμὸς, καθὼς τὸ κοιλοπόνημα εἰς τὴν ἐγγαστρωμένην, καὶ δὲν θέλουν ἠμπορέσει νὰ φύγουν.

4 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐςὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ.

5 Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐςε καὶ υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς, οὐδὲ σκότους.

6 Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν.

7 Οἱ γὰρ καθεύδοντες, νυκτὸς καθεύδουσι· καὶ οἱ μεθυσκόμενοι, νυκτὸς μεθύουσιν.

8 Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες, νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίςεως καὶ ἀγάπης, καὶ περικεφαλαίαν, ἐλπίδα σωτηρίας.

9 Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριςοῦ·

10 Τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα εἴτε γρηγορῶμεν, εἴτε καθεύδωμεν, ἅμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.

11 Διὸ παρακαλεῖτε ἀλλήλους, καὶ οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε.

12 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας

4 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, δὲν εἶσθε εἰς τὸ σκότος, νὰ σᾶς φθάσῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα ὡσὰν κλέπτης.

5 Ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας· δὲν εἴμεσθε τῆς νύκτας, οὐδὲ τοῦ σκότους.

6 Ἂς μὴν κοιμούμεσθε λοιπὸν, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ ἂς ξαγρυπνοῦμεν καὶ ἂς εἴμεσθε μετρημένοι εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτά.

7 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κοιμοῦνται, τὴν νύκτα κοιμοῦνται· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ μεθοῦσι, τὴν νύκτα μεθοῦσι.

8 Ἀμὴ ἐμεῖς ὁποῦ εἴμεσθε (υἱοὶ) τῆς ἡμέρας, ἂς ἐγκρατευώμεσθεν, ἔχοντας νὰ ἐνδυθοῦμεν τὸ σιδηροῦν ποκάμισον τῆς πίςεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὴν περικεφαλαίαν, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

9 Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ὥρισεν εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας, διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριςοῦ.

10 Ὁποῦ ἀπέθανεν διὰ λόγου μας, διὰ νὰ ζοῦμεν ἀντάμα μετ' αὐτὸν, κἄντε ἀγρυπνοῦμεν, κἄντε κοιμώμεσθε.

11 Διὰ τοῦτο παρακινᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ οἰκοδομεῖτε, ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ κάμνετε.

12 Καὶ παρακαλοῦμεν σᾶς, ἀδελφοὶ, νὰ γνωρίζετε ἐκείνους ὁποῦ κοπιάζουν ἀνάμεσά

ἐν ὑμῖν, καὶ προϊσαμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς·

13 Καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ, διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν. εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς.

14 Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας.

15 Ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινὶ ἀποδῷ· ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.

16 Πάντοτε χαίρετε.

17 Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε.

18 Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.

19 Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε.

20 Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε.

21 Πάντα δοκιμάζετε· τὸ καλὸν κατέχετε.

22 Ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.

23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν, τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶ-

σας, καὶ εἶναι προεστοί σας ἐν Κυρίῳ, καὶ σᾶς νουθετοῦσι.

13 Καὶ νὰ τοὺς ἔχετε καλὰ πολλὰ τιμημένους μὲ ἀγάπην, διὰ τὸ ἔργον τους· εἰρηνεύετε ἀνάμεσά σας.

14 Καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νουθετᾶτε τοὺς ἀτάκτους, παρηγορεῖτε τοὺς ὀλιγοψύχους, βοηθᾶτε τοὺς ἀσθενεῖς· μακροθυμεῖτε εἰς ὅλους.

15 Βλέπετε νὰ μὴν ἀποδίδῃ τινὰς εἰς κανένα κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθᾶτε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀνάμεσά σας καὶ εἰς ὅλους.

16 Πάντοτε χαίρεσθε.

17 Πάντοτε προσεύχεσθε.

18 Εἰς κάθε πρᾶγμα εὐχαριστεῖτε· διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ἐσᾶς.

19 Τὸ πνεῦμα μὴν τὸ σβέννυτε.

20 Ταῖς προφητείαις μὴν ταῖς καταφρονεῖτε.

21 Ὅλα δοκιμάζετε, καὶ κρατεῖτε τὸ καλόν.

22 Ἀπὸ κάθε λογῆς εἶδος πονηρίας φυλάγεσθε.

23 Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, νὰ σᾶς ἁγιάσῃ σωστούς· καὶ τὸ πνεῦμά σας σωστὸν, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα, ἄμποτες

μα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη.

24 Πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.

25 Ἀδελφοὶ, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν.

26 Ἀσπάσασθε τοὺς ἀδελφοὺς πάντας ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

27 Ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολὴν πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς.

28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

νὰ φυλαχθοῦν χωρὶς μέμψιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24 Ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς καλεῖ εἶναι πιστὸς, ὁ ὁποῖος καὶ θέλει τὸ κάμει.

25 Ἀδελφοὶ, προσεύχεσθε διὰ λόγου μας.

26 Χαιρετήσετε ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς μὲ φίλημα ἅγιον.

27 Σᾶς ὁρκίζω εἰς τὸν Κύριον, νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἐπιστολὴ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ἀδελφούς.

28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγου σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

Ἡ ΠΡῸΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙ͂Σ ἘΠΙΣΤΟΛῊ ΔΕΥΤΈΡΑ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί, καθὼς ἄξιόν ἐστιν, ὅτι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις ὑμῶν, καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἑκάστου πάντων ὑμῶν εἰς ἀλλήλους·

4 Ὥστε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν, καὶ πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν, καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς ἀνέχεσθε·

5 Ἔνδειγμα τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε·

6 Εἴπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων, εἰς τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,

3 Ἀδελφοί, χρεωστοῦμεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ λόγου σας, καθὼς εἶναι ἄξιον, ὅτι ἡ πίστις σας αὐξάνει περισσότερον, καὶ περισσεύει ἡ ἀγάπη τοῦ καθ' ἑνὸς ὅλων σας, ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον·

4 Ὥστε ὁποῦ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ καυχώμεσθεν εἰς ἐσᾶς εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὑπομονήν σας καὶ πίστιν εἰς ὅλους τοὺς διωγμούς σας, καὶ ταῖς θλίψαις ὁποῦ ὑπομένετε.

5 (Τὸ ὁποῖον εἶναι) δεῖξιμον τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ νὰ καταξιωθῆτε ἐσεῖς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πάσχετε.

6 Ἐπειδὴ εἶναι δίκαιον

ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλῖψιν·

7 Καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ' ἡμῶν, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ,

8 Ἐν πυρὶ φλογὸς, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

9 Οἵτινες δίκην τίσουσιν, ὄλεθρον αἰώνιον, ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

10 Ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν, (ὅτι ἐπιστεύθη τὸ μαρτύριον ἡμῶν ἐφ' ὑμᾶς) ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

11 Εἰς ὃ καὶ προσευχόμεθα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυνάμει·

12 Ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ,

σημᾶ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀνταποδώσῃ θλῖψιν εἰς ἐκείνους ὅπου σᾶς θλίβουσι·

7 Καὶ ἐσεῖς ὅπου θλίβεσθε (νὰ σᾶς δώσῃ) ἄνεσιν ἀντάμα μετεμᾶς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ τοὺς ἀγγέλους τῆς δυνάμεώς του,

8 Μὲ φωτίαν φλογερὴν νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν γνωρίζουν Θεὸν, καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ὑπακούουσι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Οἱ ὁποῖοι θέλουσι καταδικασθῆ φθορὰν παντοτεινὴν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς δυνάμεώς του·

10 Ὅταν ἔλθῃ νὰ δοξασθῇ εἰς τοὺς ἁγίους του, καὶ νὰ θαυμασθῇ εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπου πιστεύουσιν (ὅτι ἐπιστεύθη ἡ μαρτυρία μας εἰς ἐσᾶς) εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

11 Διὰ τὸ ὁποῖον καὶ προσευχόμεσθεν πάντοτε διὰ λόγου σας, διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἀξίους τοῦ καλεσμοῦ ὁ Θεός μας, καὶ νὰ τελειώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως μὲ δύναμιν·

12 Διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐσεῖς νὰ δοξασθῆ-

κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τε εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφ. β'. 2.

Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτὸν,

ΚΑΙ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀκριβοσυνάθροισίν μας εἰς αὐτὸν,

2 Εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς, μήτε θροεῖσθαι, μήτε διὰ πνεύματος, μήτε διὰ λόγου, μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ·

2 Νὰ μὴν σαλευθῆτε γλήγορα ἐσεῖς ἀπὸ τὴν γνώμην σας, μὴ δὲ νὰ συγχίζεσθε, μὴ δὲ μὲ πνεῦμα, μὴ δὲ μὲ λόγον, μὴ δὲ διαμέσου ἐπιστολῆς τινὸς, ὡσὰν τάχα γεγραμμένης διαμέσου μας, ὡσὰν ὅτι νὰ ἐσήμωσεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3 Μήτις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

3 (Κανένας ἂς μὴν σᾶς ἐξαπατήσῃ εἰς κανένα τρόπον·) ὅτι (δὲν θέλει ἔλθη ἐκείνη ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ) ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρῶτον ἡ ἀποστασία, καὶ νὰ φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4 Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός.

4 Ὁ ἐναντίος καὶ ὅπου ὑπερυψώνεται εἰς κάθε λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, εἰς τόσον ὅπου νὰ καθίσῃ αὐτὸς ὡσὰν Θεὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀποδείχνωντας τοῦ λόγου του ὅτι εἶναι Θεός.

5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν;

5 Δὲν ἐνθυμᾶσθε ὅτι ἀκόμι ὄντας εἰς ἐσᾶς, σᾶς ἔλεγα ἐτοῦτα;

6 Καὶ νῦν τὸ κατέχον οἶ-

6 Καὶ τώρα ἐκεῖνο ὅπου τὸν

δατι, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι
αὐτὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ·

7 Τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνερ-
γεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ
κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου
γένηται·

8 Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσε-
ται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀ-
ναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόμα-
τος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τῇ
ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ·

9 Οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ᾽
ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ
δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέ-
ρασι ψεύδους,

10 Καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς
ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις·
ἀνθ᾽ ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀλη-
θείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σω-
θῆναι αὐτούς.

11 Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει
αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλά-
νης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ
ψεύδει·
12 Ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ
μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ,
ἀλλ᾽ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

13 Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐ-
χαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ

ἐμποδίζει τὸ ἐξεύρετε, εἰς τὸ νὰ
φανερωθῇ αὐτὸς εἰς τὸν καιρὸν
του.
7 Διατὶ ὡραμάν ἐνεργεῖ-
ται τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας,
μοναχὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμπο-
δίζει τῶρα, θέλει ἐμποδίσει
ἕως ὁποῦ νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὴν μέ-
σην.
8 Καὶ τότε θέλει φανε-
ρωθῇ ὁ ἄνομος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύ-
ριος θέλει τὸν χαλάσει μὲ τὸ
πνεῦμα τοῦ στόματός του, καὶ
θέλει τὸν ἀφανίσει μὲ τὴν ἐπι-
φάνειαν τῆς παρουσίας του.
9 Τοῦ ὁποίου ἀνόμου ἡ παρου-
σία εἶναι κατὰ τὴν ἐνέργειαν
τοῦ Σατανᾶ, μὲ κάθε δύνα-
μιν καὶ σημεῖα καὶ τέρατα
ψεύτικα,
10 Καὶ μὲ κάθε λογῆς ἀ-
πάτην τῆς ἀδικίας, εἰς τοὺς
ἀπολλυμένους· διατὶ τὴν ἀ-
γάπην τῆς ἀληθείας δὲν
τὴν ἐδέχθηκαν εἰς τὸ νὰ σω-
θοῦσιν.
11 Καὶ διὰ τοῦτο θέλει τοὺς
πέμψει ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλά-
νης, εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ
ψεῦδος·
12 Διὰ νὰ κατακριθοῦσιν
ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν ἐπίστευσαν
εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀρέσθη-
καν εἰς τὴν ἀδικίαν.
13 Ἀμὴ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ
εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντο-

ὑμῶν, ἀδελφοὶ, ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἵλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, καὶ πίστει ἀληθείας·

τι διὰ λόγου σας, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι σᾶς ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς σωτηρίαν μὲ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ πνεύματος, καὶ μὲ τὴν πίστιν τῆς ἀληθείας.

14 Εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν, εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

14 Εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκάλεσεν διαμέσου τοῦ εὐαγγελίου μας, εἰς ἀπόκτησιν δόξης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.

15 Στέκεσθε λοιπὸν, ἀδελφοὶ, καὶ κρατεῖτε ταῖς παράδοσαις ὁποῦ ἐδιδαχθήκετε, κἂν τε μὲ λόγον, κἂν τε μὲ τὴν ἐπιστολήν μας.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατέρας μας, ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε, καὶ ὁποῦ μᾶς ἔδωσε παρηγορίαν παντοτεινὴν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν εἰς χάριν,

17 Παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

17 Νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας, καὶ νὰ σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε λόγον καὶ ἔργον καλόν.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοὶ, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ, καὶ δοξάζηται καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς·

ΤΟ λοιπὸν παρακαλεῖτε, ἀδελφοὶ, διὰ λόγου μας, διὰ νὰ τρέχῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δοξάζεται, καθὼς τρέχει καὶ δοξάζεται καὶ εἰς ἐσᾶς·

2 Καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις.

2 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦμεν ἀπὸ τοὺς διεστραμμένους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους. διατὶ ἡ πίστις δὲν εἶναι ὅλωνῶν.

3 Πιστὸς δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

3 Καὶ πιστὸς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει σᾶς στηρίξει καὶ θέλει σᾶς φυλάξει ἀπὸ τὸν πονηρόν.

4 Πεποίθαμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ' ὑμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν, καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.

4 Καὶ πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον διὰ λόγου σας, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς παραγγέλλομεν, καὶ τὰ κάμνετε, καὶ θέλετε τὰ κάμνει.

5 Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

5 Καὶ ὁ Κύριος νὰ ἐξισάσῃ ταῖς καρδίαις σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβε παρ' ἡμῶν.

6 Καὶ σᾶς παραγγέλλομεν, ἀδελφοί, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ χωρίζεσθε ἐσεῖς ἀπὸ κάθε ἀδελφὸν ὁποῦ περιπατεῖ ἄτακτα, καὶ ὄχι κατὰ τὴν παράδοσιν ὁποῦ ἐπαράλαβεν ἀπὸ λόγου μας.

7 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς· ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν·

7 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε πῶς κάμνει χρεία νὰ μᾶς μιμᾶσθε, ὅτι δὲν ἀτακτήσαμεν εἰς ἐσᾶς.

8 Οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος· ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν.

8 Οὐδὲ ἐφάγαμεν ἀπὸ κανένα ψωμὶ δωρεάν, ἀλλὰ μὲ κόπον καὶ μὲ μόχθον, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, διὰ νὰ μὴν παραβαρίσωμεν κανένα ἀπὸ ἐσᾶς.

9 Οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς.

9 Ὄχι ὅτι δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν τοῦ λόγου μας παράδειγμα, νὰ μᾶς μιμᾶσθε.

10 Καὶ γὰρ ὅτε ἦμεν πρὸς
ὑμᾶς, τοῦτο παρηγγέλλομεν
ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζε-
σθαι, μηδὲ ἐσθιέτω.

11 Ἀκούομεν γάρ τινας περι-
πατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως,
μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περι-
εργαζομένους.

12 Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγ-
γέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν
διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργα-
ζόμενοι, τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐ-
σθίωσιν.

13 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, μὴ
ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες.

14 Εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ
λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς,
τοῦτον σημειοῦσθε· καὶ μὴ συνα-
ναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε,
ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰ-
ρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην
διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ·
ὁ Κύριος μετὰ πάντων ὑμῶν.

17 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ
χειρὶ Παύλου, ὅ ἐστι σημεῖον

10 Διατὶ ὅταν ἤμασθαν εἰς
ἐσᾶς, τοῦτο σᾶς ἐπαραγγείλ-
ναμεν, ὅτι ἐὰν κανένας δὲν
θέλει νὰ ἐργάζεται, μὴ δὲ νὰ
τρώγῃ.

11 Διατὶ ἀκούομεν μερι-
κοὺς ὁποῦ περιπατοῦσιν εἰς ἐ-
σᾶς ἄτακτα, καὶ τίποτες δὲν
ἐργάζονται, μόνον περιεργά-
ζονται.

12 Καὶ τοὺς τοιούτους παραγ-
γέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν
διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ, διὰ νὰ τρώγουσι τὸ
ψωμί τους, ἐργαζόμενοι μὲ ἡσυ-
χίαν.

13 Καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, κά-
μνοντες τὸ καλὸν μὴν ἀποκά-
μετε.

14 Καὶ ἂν κανένας δὲν ὑ-
πακούει τὸν λόγον μας, ὁ-
ποῦ λέγεται διαμέσου τῆς
ἐπιστολῆς, σημαδεύετέ τον· καὶ
μὴν τὸν σμίγεσθε, διὰ νὰ
ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴν τὸν λογιάζετε
ὡσὰν ἐχθρὸν, ἀλλὰ νουθετᾶτέ
τον ὡσὰν ἀδελφόν.

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς
εἰρήνης, ἄμποτε νὰ σᾶς δώσῃ
τὴν εἰρήνην πάντοτε μὲ κάθε
τρόπον· ὁ Κύριος ἂς εἶναι μὲ
ὅλους σας.

17 Ἐτοῦτος ὁ χαιρετισμὸς
ἐγράφη μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι
τοῦ Παύλου, τὸ ὁποῖον εἶναι

ἐν πάσῃ ἐπιϛολῇ· ὅτω γράφω.

18 Ἡ χάρις τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριϛῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

σημάδι εἰς κάθε ἐπιϛολήν· ἔτζι γράφω.

18 Ἡ χάρις τῦ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριϛῦ μὲ ὅλυς σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ͂ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ͂Σ ΤΙΜΟ͂ΘΕΟΝ ἘΠΙΣΤΟΛΗ͂.

ΠΡΩ͂ΤΗ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόϛολος Ἰησοῦ Χριϛοῦ κατ' ἐπιταγὴν Θεῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίυ Ἰησοῦ Χριϛῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν,

2 Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίϛει, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Χριϛῦ Ἰησῦ τοῦ Κυρίυ ἡμῶν.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόϛολος τῦ Ἰησῦ Χριϛῦ κατὰ πρόσταξιν τῦ Θεῦ τῦ σωτῆρός μας, καὶ Κυρίυ Ἰησῦ Χριϛῦ, τῆς ἐλπίδος μας,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ γνήσιον τέκνον εἰς τὴν πίϛιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας, καὶ Χριϛῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίυ μας.

3 Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν·

3 Καθὼς ἐγὼ πηγένωντας εἰς τὴν Μακεδονίαν, σὲ ἐπαρακάλεσα, νὰ προσμείνῃς εἰς τὴν Ἔφεσον, (ἔτζι παρακαλῶ,) νὰ παραγγείλῃς κάποιυς νὰ μὴν διδάσκυσιν διάφοραις διδαχαῖς·

4 Μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις,

4 Μὴ δὲ νὰ ἔχουν τὸν νοῦν τυς εἰς μύθυς καὶ γενεαλογίαις αἱ ὁποίαις δὲν ἔχουν τέλος,

αἵτινες ζητήσεις παρέχουσι μᾶλλον ἢ οἰκοδομίαν Θεοῦ τὴν ἐν πίστει.

5 Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου.

6 Ὧν τινες ἀστοχήσαντες, ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν·

7 Θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.

8 Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται·

9 Εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις, ἀνδροφόνοις,

10 Πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ,

αἱ ὁποίαις δίδουσι περισσότερον φιλονεικίαις, παρὰ οἰκοδομὴν Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν πίστιν.

5 Καὶ τὸ τέλος τῆς παραγγελίας εἶναι ἀγάπη ἀπὸ καθαρὰν καρδίαν, καὶ ἀπὸ συνείδησιν ἀγαθήν, καὶ ἀπὸ πίστιν ὁποῦ δὲν εἶναι πλασμένη.

6 Ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικοὶ ἔστοντας νὰ ξεπέσουν, ἐγύρισαν εἰς ματαιολογίαν·

7 Θέλοντες νὰ εἶναι νομοδιδάσκαλοι, καὶ μὴ γροικῶντες μὴ δὲ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγουσι, μὴ δὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βεβαιώνουσι.

8 Καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι καλός, ἂν κανένας τὸν μεταχειρίζεται νομίμως·

9 Ἐξεύροντας ἐτοῦτο, ὅτι εἰς τὸν δίκαιον νόμος δὲν ἐβάλθη, ἀμὴ διὰ τοὺς ἀνόμους καὶ ἀνυποτάκτους, καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλούς, καὶ ἀνοσίους καὶ μεμιασμένους, καὶ πατροδάρτας καὶ μητροδάρτας, καὶ διὰ τοὺς ἀνθρωποφονιάδες,

10 Πόρνους, ἀρσενοκοίτας, ἀνθρωποκλέπτας, ψεύστας, ἐκείνους ὁποῦ ὀμώνουσι ψεύματα, καὶ ἐὰν τίποτες ἄλλον εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ

ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.

12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν·

13 Τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καὶ ὑβριστήν· ἀλλ' ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ·

14 Ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

17 Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

18 Ταύτην τὴν παραγγε-

τὸ ὁποῖον τὸ ἐνεμπιστεύθηκα ἐγώ.

12 Καὶ εὐχαριστῶ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν ὁποῦ μὲ ἐδυνάμωσεν, ὅτι μὲ ἐλογίασε πιστὸν, βάζωντάς με εἰς ὑπηρεσίαν·

13 Ἐμένα ὁποῦ ἤμουν πρότερα βλάσφημος καὶ διώκτης καὶ ὑβριστής· ἀλλὰ ἐσυμπαθήσθηκα, ὅτι μὴ γνωρίζωντας τὸ ἔκαμα, ὄντας εἰς τὴν ἀπιστίαν.

14 Καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ὁποῦ εἶναι εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ὑπερεπερίσσευσε.

15 Ὁ λόγος εἶναι πιστὸς, καὶ ἄξιος κάθε λογῆς ἀποδοχῆς, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος.

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθήσθηκα, διὰ νὰ δείξῃ εἰς ἐμένα πρῶτα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλην του τὴν μακροθυμίαν, διὰ παράδειγμα ἐκείνων ὁποῦ ἐμέλλασι νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

17 Καὶ ἂς εἶναι τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων τὸν ἄφθαρτον, τὸν ἀόρατον, τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

18 Ἐτούτην τὴν παραγ-

λίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατὰ τὰς προαγούσας ἐπί σε προφητείας, ἵνα στρατεύῃ ἐν αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,

γελίαν ὡς παρακαταθήκην σοῦ ἀφίνω, ὦ τέκνον Τιμόθεε, κατὰ ταῖς προφητείαις ὁποῦ ἐστάθηκαν προτίτερα διὰ ἐσένα, διὰ νὰ στρατεύεσαι ἐσὺ εἰς αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,

19 Ἔχων πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, ἥν τινες ἀπωσάμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν·

19 Ἔχοντας καὶ πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, τὴν ὁποῖαν ἔστοντας νὰ τὴν ἀποδιώξουν μερικοὶ, ἐκαταποντίσθηκαν καὶ ἔχασαν τὴν πίστιν.

20 Ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Ἀλέξανδρος· οὓς παρέδωκα τῷ Σατανᾷ, ἵνα παιδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν.

20 Ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς ὁποίους τοὺς ἐπαράδωκα εἰς τὸν Σατανᾶ, διὰ νὰ παιδευθοῦν νὰ μὴν βλασφημοῦν.

Κεφ. β΄. 2.

ΠΑρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχὰς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων·

ΠΑρακαλῶ λοιπὸν προτίτερα ἀπὸ ὅλα, νὰ κάμνετε δέησαις, προσευχαῖς, παρακάλεσαις, εὐχαριστίαις, διὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

2 Ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων· ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι·

2 Διὰ τοὺς βασιλεῖς, καὶ διὰ ὅλους ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς ἀξίαις· διὰ νὰ περάσωμεν ζωὴν ἀτάραχον καὶ ἥσυχον, μὲ κάθε εὐσέβειαν καὶ σεμνότητα.

3 Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ·

3 Διατὶ τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ εὐάρεστον ὀμπροστὰ εἰς τὸν σωτῆρά μας Θεόν.

4 Ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.

4 Ὁ ὁποῖος θέλει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ σωθοῦσι, καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἀκριβογνώρισιν τῆς ἀληθείας.

5 Εἷς γὰρ Θεὸς, εἷς καὶ με-

5 Διατὶ ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς,

σίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς·

6 Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίοις.

7 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι) διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

8 Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ.

9 Ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτὰς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ·

10 Ἀλλ᾽ (ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν) δι᾽ ἔργων ἀγαθῶν.

11 Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ.

12 Γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ.

ἴνας εἶναι καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

6 Ὁ ὁποῖος ἔδωκε τοῦ λόγου του ἐξαγόρασμα διὰ ὅλους, ὁποῦ εἶναι ἡ μαρτυρία εἰς καιροὺς διωρισμένους.

7 Τῆς ὁποίας μαρτυρίας ἐβάλθηκα ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ δὲν ψεύδομαι) διδάσκαλος, λέγω, τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

8 Θέλω λοιπὸν νὰ προσεύχωνται οἱ ἄνδρες εἰς κάθε τόπον, σηκώνοντες χέρια καθαρὰ, χωρὶς ὀργὴν καὶ ἀμφιβολίαν.

9 Τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ αἱ γυναῖκαις νὰ στολίζουσι τοῦ λόγου τους μὲ στολὴν ὁποῦ πρέπει· μὲ ἐντροπὴν καὶ σωφροσύνην, ὄχι μὲ πλεξίματα, ἢ χρυσάφια, ἢ μαργαριτάρια, ἢ μὲ φορέματα πολυτίμητα·

10 Ἀλλὰ διαμέσου ἔργων καλῶν (ὁ ὁποῖος στολισμὸς πρέπει εἰς ταῖς γυναῖκαις ὁποῦ τάζουσι, νὰ εἶναι θεοσεβεῖς).

11 Ἡ γυναῖκα μὲ σιωπὴν ἂς μαθαίνῃ, μὲ κάθε ὑποταγήν.

12 Καὶ δὲν συγχωρῶ τὴν γυναῖκα νὰ διδάσκῃ, οὐδὲ νὰ αὐθεντεύῃ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ (ὁρίζω) νὰ ἡσυχάζῃ.

13 Ἀδὰμ γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὔα.

14 Καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα, ἐν παραβάσει γέγονε.

15 Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης.

13 Διατὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη πρῶτα, ἀπέκει ἡ Εὔα.

14 Καὶ ὁ Ἀδὰμ δὲν ἀπατήθη, ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἔςοντας νὰ ἀπατηθῇ, ἔγινεν ἀφορμὴ τῆς παραβάσεως.

15 Ὅμως θέλει σωθῇ διαμέσου τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνουσιν εἰς τὴν πίςιν καὶ ἀγάπην καὶ ἁγιασμὸν μὲ σωφροσύνην.

Κεφ. γ΄. 3.

Πιςὸς ὁ λόγος· Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.

2 Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλεον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν·

3 Μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον·

4 Τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊςάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος·

5 (Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προςῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;)

6 Μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς, εἰς κρῖμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου.

Ἀληθινὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος· ἂν κανένας ὀρέγεται ἐπισκοπὴν, καλὸν ἔργον ἐπιθυμεῖ.

2 Ἀναγκαῖον εἶναι λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, μιᾶς γυναίκας ἄνδρας, ἄγρυπνος, σώφρων, τακτικὸς, φιλόξενος, ἐπιτήδειος νὰ διδάσκῃ·

3 Νὰ μὴν εἶναι μεθυςὴς, νὰ μὴν εἶναι τεταραγμένος, νὰ μὴν ἀγαπᾷ κακὰ κέρδη, ἀλλὰ νὰ εἶναι μέτριος, ἄμαχος, νὰ μὴν εἶναι φιλάργυρος·

4 Νὰ κυβερνᾷ καλᾶ τὸ ἴδιόν του σπῆτι, νὰ ἔχῃ εἰς ὑποταγὴν τὰ παιδιά του μὲ κάθε λογῆς σεμνότητα·

5 Ἀμὴ ἂν κανένας δὲν ἠξεύρει νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἴδιόν του σπῆτι, πῶς θέλει ἐπιμεληθῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ;

6 Καὶ νὰ μὴν εἶναι νεοκατήχητος, μήπως κενοδοξῶντας πέσῃ εἰς τὸ κρῖμα τοῦ διαβόλου.

7 Δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν· ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς·

9 Ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει·
10 Καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν, ἀνέγκλητοι ὄντες.

11 Γυναῖκας ὡσαύτως σεμνὰς, μὴ διαβόλους, νηφαλέους, πιστὰς ἐν πᾶσι.

12 Διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων·

13 Οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες, βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται, καὶ πολλὴν παῤῥησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14 Ταῦτά σοι γράφω, ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον·

15 Ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέ-

7 Καὶ κάμνει χρεία νὰ ἔχῃ καὶ καλὴν μαρτυρίαν ἀπὸ τοὺς ἔξω, διὰ νὰ μὴν πέσῃ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Τὸν ὅμοιον τρόπον κάμνει χρεία νὰ εἶναι καὶ οἱ διάκονοι τιμῆς ἄξιοι, νὰ μὴν εἶναι διπρόσωποι εἰς τοὺς λόγους, νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς πολὺ κρασὶ, νὰ μὴν ἀγαποῦσι κακὰ κέρδη·

9 Νὰ ἔχουσι τὸ μυστήριον τῆς πίστεως μὲ καθαρὰν συνείδησιν.

10 Καὶ ἐτοῦτοι ἂς δοκιμάζωνται πρῶτον, ἀπέκει ἂς διακονοῦσιν, ἐὰν εἶναι ἀκατηγόρητοι.

11 Τὸν ὅμοιον τρόπον πρέπει καὶ ταῖς γυναῖκαις τους νὰ εἶναι τιμημέναις, καὶ ὄχι νὰ διαβάλλουσι, νὰ εἶναι ἐγκρατευτικαῖς, ἐμπιστευμέναις εἰς ὅλα.

12 Οἱ διάκονοι ἂς εἶναι μιᾶς γυναίκας ἄνδρες, νὰ κυβερνοῦσι καλὰ τὰ παιδία τους καὶ τὰ σπήτιά τους.

13 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ διακονήσουν καλὰ, ἀποκτίζουσι καλὸν βαθμὸν εἰς τοῦ λόγου τους, καὶ πολλὴν παῤῥησίαν εἰς τὴν πίστιν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

14 Ἐτοῦτα σοῦ γράφω, ἐλπίζωντας νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα τὸ γληγορώτερον.

15 Καὶ ἂν ἀργήσω, διὰ νὰ εἰδῇς πῶς κάμνει χρεία νὰ συναναστρέφεσαι εἰς τὸ σπήτι τοῦ

φεσθαι, ἥτις ἐςὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, ςύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας.

Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ςύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας.

16 Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐςὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυςήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιςεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

16 Καὶ καλὰ ἀλήθειαν χωρὶς καμίαν ἀντιλογίαν, μέγα εἶναι τὸ μυςήριον τῆς εὐσεβείας· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη εἰς τὴν σάρκα, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς τοὺς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιςεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη εἰς δόξαν.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ' δὲ πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑςέροις καιροῖς ἀποςήσονταί τινες τῆς πίςεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις, καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων,

ΚΑΙ' τὸ πνεῦμα λέγει φανερᾶ, ὅτι εἰς τοὺς ὑςέρους χρόνους θέλουσιν ἀποςατήσει τινὲς ἀπὸ τὴν πίςιν, νὰ προσέχουσιν εἰς πνεύματα πλάνης, καὶ εἰς ταῖς διδασκαλίαις τῶν δαιμονίων,

2 Ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν,

2 (Διδασκαλίαν ἀνθρώπων) ψευδομένων μὲ ὑπόκρισιν, ὁποῦ ἔχουσι τὴν συνείδησίν τους κεκαυτηριασμένην.

3 Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριςίας τοῖς πιςοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν.

3 Ὁποῦ ἐμποδίζουσι νὰ ὑπανδρεύωνται, καὶ (ὁρίζουσι) νὰ φυλάγουνται ἀπὸ τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμεν νὰ τὰ μεταλαμβάνουν μὲ εὐχαριςίαν οἱ πιςοὶ, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ γνωρίζουσι τὴν ἀλήθειαν.

4 Ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλὸν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον, μετὰ εὐχαριςίας λαμβανόμενον·

4 Ὅτι κάθε κτίσμα Θεοῦ εἶναι καλὸν, καὶ οὐδὲ εἶναι κανένα ἐξουδενωμένον, ὅταν λαμβάνεται μὲ εὐχαριςίαν.

5 Ἁγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως.

5 Διατὶ ἁγιάζεται διαμέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσευχῆς.

6 Ταῦτα ὑποτιθέμενος τοῖς ἀδελφοῖς, καλὸς ἔσῃ διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ᾗ παρηκολούθηκας.

7 Τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ· γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν·

8 Ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος· ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.

9 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος.

10 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

11 Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.

13 Ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.

6 Ἐτοῦτα συμβουλεύοντας τοὺς ἀδελφούς, θέλεις εἶσθαι καλὸς διάκονος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τρεφόμενος μέσα εἰς τοὺς λόγους τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ὁποῦ ἀκολούθησες.

7 Ἀμὴ τοὺς μύθους τοὺς μεμιασμένους καὶ γραώδεις ἄφησέ τους· καὶ ἄσκησε τοῦ λόγου σου εἰς τὴν εὐσέβειαν.

8 Διατὶ ἡ σωματικὴ ἄσκησις εἰς ὀλίγον εἶναι ὠφέλιμη· ἀμὴ ἡ εὐσέβεια εἰς ὅλα εἶναι ὠφέλιμη, ἔχοντας νὰ ἔχῃ τὰ ταξίματα τῆς ζωῆς ἐτούτης, καὶ τῆς μελλούσης.

9 Ἀληθινὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος, καὶ κάθε λογῆς ἀποδοχῆς εἶναι ἄξιος.

10 Διατὶ διὰ τοῦτο καὶ κοπιάζομεν καὶ ὀνειδιζόμεσθεν, ὅτι ἐλπίσαμεν εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὁ ὁποῖος εἶναι σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν.

11 Παράγγελε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Κανένας ἂς μὴν καταφρονᾷ τὴν νεότητά σου, ἀλλὰ γίνου παράδειγμα τῶν πιστῶν, εἰς λόγον, εἰς τὴν συναναστροφήν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν καθαρότητα.

13 Ἕως νὰ ἔλθω καταγίνου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν παράκλησιν, εἰς τὴν διδασκαλίαν.

14 Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

14 Μὴν ἀμελῇς τὸ χάρισμα ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα, ὁποῦ σοῦ ἐδόθη διαμέσου προφητείας, μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

15 Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι· ἵνα σοῦ ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

16 Ἔπεχε σεαυτῷ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ· ἐπίμενε αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου.

15 Ἐτοῦτα μελέτα, εἰς τοῦτα ἂς εἶσαι, διὰ νὰ εἶναι ἡ προκοπή σου φανερὴ εἰς ὅλους.

16 Πρόσεχε εἰς τοὺς λόγους σου καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν, καὶ καρτέρει εἰς αὐτά. διατὶ κάμνοντας τοῦτο, καὶ τοῦ λόγου σου θέλεις σώσει, καὶ ἐκείνους ὁποῦ σοῦ ἀκούουν.

Κεφ. ε. 5.

ΠΡεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα· νεωτέρους, ὡς ἀδελφούς·

ΜΗΝ ὀνειδίσῃς τὸν γεροντώτερον, ἀλλὰ νουθέτα τον ὡσὰν πατέρα, καὶ τοὺς νεωτέρους ὡσὰν ἀδελφούς·

2 Πρεσβυτέρας, ὡς μητέρας· νεωτέρας, ὡς ἀδελφάς, ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ.

2 Ταῖς γερόντισσαις ὡσὰν μητέραις, ταῖς νεωτέραις ὡσὰν ἀδελφαῖς, μὲ κάθε λογῆς καθαρότητα.

3 Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας.

4 Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. τοῦτο γάρ ἐστι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3 Τίμα ταῖς χήραις, ἐκείναις ὁποῦ εἶναι ἀληθῶς χήραις.

4 Ἀμὴ ἂν καμία χήρα ἔχῃ τέκνα ἢ ἐγγόνια, ἂς μαθένουσι πρῶτα (αὐτὰ) νὰ ἀσκοῦσιν εὐσέβειαν εἰς τὸ ἴδιόν τους σπῆτι, καὶ νὰ δίδουσιν ἀντιμοιβὰς εἰς τοὺς προγόνους. διατὶ τοῦτο εἶναι καλὸν, καὶ εὐάρεστον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ

5 Καὶ ἡ ἀληθῶς χήρα καὶ μεμονωμένη, ἐλπίζει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει εἰς ταῖς δεήσαις

ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας.

καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς, νύκτα καὶ ἡμέρα.

6 Ἡ δὲ σπαταλῶσα, ζῶσα τέθνηκε.

6 Ἀμὴ ἡ χήρα ὁποῦ μεθοκοπᾶ, ζωντανὴ ἀπέθανε.

7 Καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν.

7 Καὶ παράγγελνε ἐτοῦτα, διὰ νὰ εἶναι ἀκατηγόρηταις.

8 Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων.

8 Καὶ ἐὰν κανένας δὲν φροντίζει τοὺς ἰδίους, καὶ μάλιστα τοὺς οἰκιακούς του, ἀρνήθη τὴν πίστιν, καὶ εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἄπιστον.

9 Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα, γεγονυῖα ἑνὸς ἀνδρὸς γυνή·

9 Ἐκείνη ἡ χήρα ἂς συναριθμηθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν χηρῶν, ἡ ὁποῖα δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν, καὶ ἡ ὁποῖα ἔγινεν ἑνὸς μόνου γυναῖκα,

10 Ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε.

10 Εἰς ἔργα καλὰ μαρτυρημένη, ἐὰν ἔθρεψε παιδία, ἐὰν ἐδέχθη ξένους, ἐὰν ἔνιψε ποδάρια ἁγίων, ἐὰν ἐβοήθησε θλιμμένους, ἐὰν ἀκολούθησεν εἰς κάθε ἔργον καλόν.

11 Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσιν·

11 Ἀμὴ ταῖς χήραις ταῖς νεωτέραις παραιτοῦ ταῖς. διατὶ ὅταν κατατρυφήσωσιν ἐναντία τοῦ Χριστοῦ, θέλουν νὰ ὑπανδρευθοῦσιν·

12 Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν.

12 Αἱ ὁποίαις ἔχουσι κατάκρισιν, ὅτι ἐκαταφρόνησαν τὴν πρώτην πίστιν.

13 Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαὶ, ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα.

13 Καὶ ἀκόμι μαθαίνουσι νὰ εἶναι ἀκαμάτραις, νὰ τριγυρίζουσι τὰ σπήτια· καὶ ὄχι μόνον ἀκαμάτραις, ἀλλὰ καὶ πολύλογαις καὶ περίεργαις, λέγοντες ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπουν.

14 Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν.

15 Ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Εἴ τις πιςὸς ἢ πιςὴ ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία, ἵνα ταῖς ὄντως χήραις ἐπαρκέσῃ.

17 Οἱ καλῶς προεςῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν· μάλιςα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ.

18 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις. Καί· Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

19 Κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου, ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

20 Τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι.

21 Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριςοῦ, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς

14 Θέλω λοιπὸν ταῖς πλέον νεώτεραις νὰ ὑπανδρεύωνται, νὰ κάμνουν παιδία, νὰ οἰκοκυρεύουν, νὰ μὴν δίδουσι εἰς τὸν ἀντικείμενον καμίαν ἀφορμὴν λοιδορίας.

15 Διατὶ σχεδὸν μερικοὶ ἐγύρισαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Ἐὰν κανένας πιςὸς, ἢ πιςὴ, ἔχῃ χήραις, ἂς ταῖς βοηθᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἀρκετᾶ, καὶ ἂς μὴν βαρύνεται ἡ ἐκκλησία, διὰ νὰ βοηθᾷ ἀρκετᾶ ταῖς ἀληθιναῖς χήραις.

17 Οἱ πρεσβύτεροι ὁποῦ εἶναι καλοὶ προεςοὶ, ἂς ἔχουσι διπλὴν τιμὴν, μάλιςα ἐκεῖνοι ὁποῦ κοπιάζουν εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν.

18 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· τὸ βοΐδιον ὁποῦ ἀλωνίζει, νὰ μὴν τὸ ἀποςομώσῃς. καί· ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς πληρωμῆς του.

19 Καὶ μὴν παραδέχεσαι κατηγορίαν ἐναντία τοῦ πρεσβυτέρου, ἔξω ἂν δὲν εἶναι δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες.

20 Ἐκείνους ὁποῦ ἁμαρτάνουσιν, ὀμπροςᾶ εἰς ὅλους ἔλεγχέ τους, διὰ νὰ ἔχουν φόβον καὶ οἱ ἄλλοι.

21 Ὁρκίζω σε ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριςὸν, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, νὰ τὰ φυλάξῃς ἐτοῦτα χωρὶς καμίαν προτίμησιν, νὰ

προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν.

22 Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις. σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει.

23 Μηκέτι ὑδροπότει, ἀλλ' οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου, καὶ τὰς πυκνάς σου ἀσθενείας.

24 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν· τισὶ δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν·

25 Ὡσαύτως καὶ τὰ καλὰ ἔργα πρόδηλά ἐστι· καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα, κρυβῆναι οὐ δύνασαι.

μὴν κάμῃς κανένα πρᾶγμα, παρακλίνωντας εἰς κανένα μέρος.

22 Τὰ χέρια εἰς κανένα μὴν βάνῃς γλήγορα, μηδὲ μέτεχε εἰς ξέναις ἁμαρτίαις. φύλαγε τοῦ λόγου σου καθαρόν.

23 Πλέον μὴν πίνῃς νερὸν, ἀλλὰ μεταχειρίζου ὀλίγον κρασὶ διὰ τὸ στομάχι σου, καὶ ταῖς πυκναῖς σου ἀσθένειαις.

24 Αἱ ἁμαρτίαις μερικῶν ἀνθρώπων εἶναι φανεραῖς, καὶ προφθάνουσιν εἰς τὴν κρίσιν προτίτερα, ἀμὴ εἰς κάποιους αἱ ἁμαρτίαις ἀκολουθοῦσιν ὕστερα.

25 Τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι φανερὰ, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἄλλης λογῆς, δὲν ἠμποροῦν νὰ κρυφθοῦν.

Κεφ. ς'. 6.

Ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ ζυγὸν δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθωσαν· ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται.

2 Οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας, μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν· ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ, οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. Ταῦτα δίδασκε, καὶ παρακάλει.

Ὅσοι δοῦλοι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἂς λογιάζουν πῶς εἶναι ἄξιοι οἱ αὐθεντάδες τους κάθε λογῆς τιμῆς· διὰ νὰ μὴν βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία.

2 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν πιστοὺς αὐθεντάδες, μὴν τοὺς καταφρονοῦσιν, διατὶ εἶναι ἀδελφοὶ, ἀλλὰ περισσότερον ἂς δουλεύουσιν, ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαπημένοι, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουσι τὴν εὐεργεσίαν. ἐτοῦτα δίδασκε καὶ νουθέτα.

4 G 2

3 Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ,

4 Τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας· ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,

5 Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν· ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων.

6 Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας.

7 Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα.

8 Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.

9 Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.

3 Ἐὰν κανένας διδάσκει ἄλλα, καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὰ λόγια τὰ ὑγιῆ, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τὴν εὐσεβῆ,

4 Ἐκεῖνος κενοδοξᾷ, μηδὲν γνωρίζοντας, ἀλλὰ ἀσθενῶντας εἰς τὸν νοῦν του, εἰς ζητήματα καὶ λογομαχίαις, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται φθόνος, φιλονεικία, βλασφημίαις, ὑπόληψαις κακαῖς,

5 Γυμνάσματα κακὰ ἀνθρώπων ὁποῦ ἔχουσι τὸν νοῦν τους διεφθαρμένον, καὶ ὁποῦ εἶναι ἐστερημένοι τῆς ἀληθείας, ὁποῦ λογιάζουσι νὰ εἶναι ἡ εὐσέβεια πρόσοδος· ἀναχώρει ἀπὸ τοὺς τοιούτους.

6 Καὶ βέβαια μεγάλη πρόσοδος εἶναι ἡ εὐσέβεια, μὲ καρδίαν εὐχαριστημένην εἰς τὰ ἀρκετά.

7 Διατὶ κανένα πρᾶγμα δὲν ἐφέραμεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ φανερὸν εἶναι ὅτι οὐδὲ δυνόμεσθε νὰ εὐγάλωμεν τίποτες.

8 Καὶ ὅταν ἔχωμεν φαγητὰ καὶ σκεπάσματα, ἂς εἴμεσθεν ἀρκετοὶ εἰς ἐτοῦτα.

9 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλουν νὰ πλουτοῦν, πέφτουσι μέσα εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίαις πολλαῖς ἄγνωσταις καὶ βλαβεραῖς, ἡ ὁποῖαις βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς χαλασμὸν καὶ ἀπώλειαν.

10 Ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία· ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς.

11 Σὺ δὲ ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ταῦτα φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα.

12 Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης, καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.

13 Παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τὰ πάντα, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν·

14 Τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον, μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

15 Ἣν καιροῖς ἰδίοις δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων,

16 Ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον,

10 Διατὶ ῥίζα ὅλων τὸν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία, τὴν ὁποίαν κάποιοι ἴστοντας νὰ τὴν ὀρεχθοῦσιν, ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὴν πίστιν, καὶ ἐκάρφωσαν τοῦ λόγου τους εἰς πολλοὺς πόνους.

11 Ἀμὴ ἐσύ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, φεῦγε ἐτοῦτα· καὶ σπούδαζε δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα.

12 Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, σφικτοκράτησε τὴν αἰώνιον ζωήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαλέσθης, καὶ ὡμολόγησες τὴν καλὴν ὁμολογίαν ὀμπροστὰ εἰς πολλοὺς μάρτυρας.

13 Παραγγέλλω σου ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν, ὁποῦ ζωοποιεῖ τὰ πάντα, καὶ εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ ἐμαρτύρησεν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Πόντιον Πιλάτον τὴν καλὴν ὁμολογίαν,

14 Νὰ φυλάξῃς ἐτούτην τὴν ἐντολὴν ὥντας ἀμόλυντος, ἀκατηγόρητος, ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς διωρισμένους καιροὺς θέλει τὴν δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων,

16 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει μόνος ἀθανασίαν, καὶ κατοικᾶ φῶς ἀπλησίαστον, τὸν ὁποῖον κανένας;

ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον. ἀμήν.

17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς·

19 Ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας, καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως·

21 Ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Λαοδικείας, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τὸν εἶδεν, οὐδὲ δύναται νὰ τὸν εἰδῇ· εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι τιμὴ καὶ κράτος παντοτεινὸν, ἀμήν.

17 Παράγγελλε τοὺς πλουσίους εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα νὰ μὴν ὑψηλοφρονοῦσι, μηδὲ νὰ ἐλπίζουσι εἰς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ πλούτου, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὁποῦ μᾶς δίδει πλουσίως ὅλα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Νὰ κάμνουσιν ἀγαθὰ ἔργα, νὰ πλουτοῦσιν εἰς ἔργα καλὰ, νὰ εἶναι μεταδοτικοὶ, κοινωνητικοί·

19 Νὰ θησαυρίζουσιν εἰς τοῦ λόγου τους θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ πιάσουν τὴν αἰώνιον ζωήν.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην ἐτούτην φύλαξε, ἀποδιώχνωντας ταῖς σιχαμέναις ματαιολογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις τῆς ψεύτικης γνώσεως·

21 Τὴν ὁποίαν (γνῶσιν) τινὲς λέγοντες νὰ τὴν ἔχουν, ἀπότυχαν ἀπὸ τὴν πίστιν. ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ῀ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'Η ΠΡΟ'Σ ΤΙΜΟ'ΘΕΟΝ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ' ΔΕΥ-ΤΕ'ΡΑ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥ῀ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2 Τιμοθέῳ ἀγαπητῷ τέκνῳ, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας·

4 Ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σοῦ τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ·

5 Ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἥτις ἐνώκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκῃ· πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί.

6 Δι' ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

ΠΑΥ῀ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ τάξιμον τῆς ζωῆς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ ἀγαπητὸν τέκνον, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, τὸν ὁποῖον λατρεύω ἀπὸ τοὺς προγόνους μου μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ὅτι σὲ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου νύκτα καὶ ἡμέρα,

4 Ἔχωντας μεγάλον πόθον νὰ σὲ εἰδῶ, ἐνθυμούμενος τὰ δάκρυά σου, διὰ νὰ γεμισθῶ χαράν·

5 Ἀναθυμούμενος τὴν πίστιν σου τὴν ἄπλαστον, ἡ ὁποῖα ἐκατοίκησε πρῶτον εἰς τὴν μάμμην σου τὴν Λωΐδα, καὶ εἰς τὴν μητέρα σου τὴν Εὐνίκην, καὶ πιστεύω, ὅτι νὰ εἶναι καὶ εἰς ἐσένα.

6 Διὰ τὴν ὁποίαν ἀφορμὴν σὲ ἀναθυμίζω, νὰ ἀνάπτῃς τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

7 Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.

8 Μὴ οὖν ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ· ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ·

9 Τοῦ σώσαντος ἡμᾶς, καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ· οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ᾽ ἰδίαν πρόθεσιν, καὶ χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων:

10 Φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου·

11 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν.

12 Δι᾽ ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω· ἀλλ᾽ οὐκ ἐπαισχύνομαι. οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

13 Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων, ὧν παρ᾽ ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

7 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ (πνεῦμα) δυνάμεως, καὶ ἀγάπης, καὶ σωφρονισμοῦ.

8 Μὴν ἐντραπῇς λοιπὸν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου μας, μηδὲ ἐμένα τὸν δέσμιόν του, ἀλλὰ συγκακοπάθησε μετ᾽ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

9 Ὁποῦ μᾶς ἔσωσε, καὶ μᾶς ἐκάλεσε μὲ κάλεσμα ἅγιον, ὄχι κατὰ τὰ ἔργα μας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν του πρόθεσιν καὶ τὴν χάριν, ὁποῦ μᾶς ἐδόθη εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν προτίτερα ἀπὸ χρόνους αἰωνίους·

10 Καὶ τώρα ἐφανερώθη διαμέσου τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἐχάλασε τὸν θάνατον, καὶ ἐφανέρωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφθαρσίαν διὰ μέσου τοῦ εὐαγγελίου·

11 Εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλθηκα ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος, καὶ διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν·

12 Διὰ τὴν ὁποίαν ἀφορμὴν παθαίνω καὶ τοῦτα· ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι. διατὶ ἠξεύρω εἰς τίναν ἐπίστευσα, καὶ πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην μου εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

13 Κράτει τὸ παράδειγμα τῶν ὑγιῶν λόγων, τῶν ὁποίων ἄκουσες ἀπὸ λόγου μου, μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

14 Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Δώη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη·

17 Ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, σπουδαιότερον ἐζήτησέ με, καὶ εὗρε.

18 Δώη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

14 Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διαμέσου τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, ὁποῦ κατοικᾷ εἰς ἐμᾶς.

15 Ἰξεύρεις ἐτοῦτο, ὅτι ὅλοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ ἀποστράφηκαν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Ὁ Κύριος νὰ δώσῃ ἔλεος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ὀνησιφόρου, ὅτι πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐθεράπευσε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου δὲν ἐντράπη·

17 Ἀλλὰ ὄντας εἰς τὴν Ῥώμην, μὲ πολλὴν σπουδὴν μὲ ἐζήτησε καὶ μὲ ηὗρεν.

18 Ὁ Κύριος νὰ τοῦ δώσῃ νὰ εὕρῃ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην· καὶ ὅσα μὲ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ἐσὺ τὰ ἰξεύρεις καλίτερα.

Κεφ. β'. 2.

ΣΥ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

2 Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.

3 Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγμα-

ἘΣΥ λοιπὸν, τέκνον μου, δυναμώνου μὲ τὴν χάριν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

2 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσες ἀπὸ λόγου μου διαμέσου πολλῶν μαρτύρων, παράδωσέ τα ὡσὰν παρακαταθήκην εἰς πιστοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ διδάξουν καὶ ἄλλους.

3 Ἐσὺ λοιπὸν κακοπάθησε, ὡσὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδὲ ἕνας ὁποῦ στρατεύεται ἐμπλέκεται εἰς ταῖς πραγματεί-

τείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ.

5 Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.

6 Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν.

7 Νόει ἃ λέγω· δώῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.

8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου·

9 Ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.

10 Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

11 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ συναπεθάνομεν, καὶ συζήσομεν·

12 Εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς·

13 Εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν οὐ δύναται.

14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε,

αις τῆς ζωῆς ἐτούτης, διὰ νὰ ἀρέσῃ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἐδιάλεξε διὰ στρατιώτην.

5 Καὶ ἐὰν κανένας ἀγωνίζεται, δὲν στεφανώνεται ἐὰν δὲν ἀγωνισθῇ νομίμως.

6 Ὁ γεωργὸς ὁποῦ κοπιάζει κάμνει χρεία νὰ μεταλαμβάνῃ πρῶτον ἀπὸ τοὺς καρπούς.

7 Γροίκα ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω· ἄμποτες ὁ Κύριος νὰ σὲ δώσῃ γνῶσιν εἰς ὅλα.

8 Ἐνθυμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁποῦ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ ὁποῖος (ἐγεννήθη) ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου.

9 Εἰς τὸ ὁποῖον κακοπαθῶ ἕως εἰς δεσμὰ, ὡσὰν κακοποιός· ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν δένεται.

10 Διὰ τοῦτο ἐγὼ τὰ ὑπομένω ὅλα διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, διὰ νὰ τύχουσι καὶ αὐτοὶ σωτηρίαν, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν μὲ δόξαν αἰώνιον.

11 Ὁ λόγος ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινός· διατὶ ἐὰν ἀποθάνομεν ἀντάμα μὲ τὸν Χριστὸν, θέλομεν ζήσει καὶ ἀντάμα μετ' αὐτόν.

12 Ἐὰν ὑπομένομεν, καὶ θέλομεν συμβασιλεύσει· ἐὰν ἀρνούμεσθεν ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖνος θέλει μᾶς ἀρνηθῇ·

13 Ἐὰν ἡμεῖς ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει, νὰ ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του δὲν δύναται.

14 Ἐτοῦτα ἀναθύμιζε, μαρ-

διαμαρτυρόμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μὴ λογομαχεῖν, εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων.

τυρῶντας τοὺς ἀνθρώπους ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον, νὰ μὴν λογομαχοῦσι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς κανένα, ἀλλὰ χαλασμὸς ἐκείνων ὁποῦ ἀκούουν.

15 Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

15 Σπούδαζε νὰ παραστήσῃς τοῦ λόγου σου δόκιμον εἰς τὸν Θεὸν, ἐργάτην ἀνεντρόπιαστον, ὀρθοκόπτωντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο· ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας·

16 Ἀμὴ ταῖς βδελυκταῖς ματαιοφωνίαις φεῦγε. διατὶ θέλουσι προκόψει εἰς μεγαλιτέρην ἀσέβειαν.

17 Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Φιλητός·

17 Καὶ ὁ λόγος τῶν τοιούτων βόσκωντας ἐμπροσθὰ, θέλει καταφάγει ὡσὰν φάγουσα, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ Φιλητός.

18 Οἵτινες περὶ τὴν ἀλήθειαν ἠστόχησαν, λέγοντες τὴν ἀνάστασιν ἤδη γεγονέναι· καὶ ἀνατρέπουσι τήν τινων πίστιν.

18 Οἱ ὁποῖοι ἀπότυχαν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες νὰ ἔγινεν ἡ ἀνάστασις τώρα, καὶ ἀνατρέπουσι τὴν πίστιν μερικῶν.

19 Ὁ μέντοι στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ ἕστηκεν, ἔχων τὴν σφραγῖδα ταύτην· Ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ· καί· Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ.

19 Ὅμως ὁ στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ στέκεται, ἔχωντας τὴν βοῦλαν ἐτούτην· ἐγνώρισεν ὁ Κύριος ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἐδικοί του, καὶ ἂς εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀδικίαν κάθε ἕνας, ὁποῦ ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

20 Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.

20 Καὶ εἰς μεγάλον σπῆτι δὲν εἶναι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ξύλινα καὶ πήλινα· καὶ μερικὰ εἶναι εἰς τιμὴν, καὶ μερικὰ εἶναι εἰς ἀτιμίαν.

21 Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος

21 Ἂν λοιπὸν κανένας καθαρίσῃ τοῦ λόγου του ἀπὸ τοῦτα,

εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.

22 Τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, πίστιν, ἀγάπην, εἰρήνην μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὸν Κύριον ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

23 Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι γεννῶσι μάχας·

24 Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ' ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον·

25 Ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους· μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας·

26 Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.

θέλει εἶσθαι ἀγγεῖον εἰς τιμὴν, ἁγιασμένον καὶ εὔχρηστον εἰς τὸν δεσπότην, εἰς κάθε ἔργον καλὸν ἑτοιμασμένον.

22 Φεῦγε ταῖς ἐπιθυμίαις ταῖς νεωτερικαῖς, καὶ ἀκολούθα τὴν δικαιοσύνην, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην ὁμοῦ μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον μὲ καθαρὰν καρδίαν.

23 Καὶ τὰ μωρὰ καὶ ἀπαίδευτα ζητήματα ἀφινέ τα, ἠξεύροντας ὅτι γεννοῦσι μάχαις.

24 Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ μάχεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι πρᾶος εἰς ὅλους, διδακτικὸς, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς κακούς·

24 Μὲ πραότητα νὰ παιδεύῃ ἐκείνους ὁποῦ ἐναντιοῦνται, μήπως καὶ καμίαν φορὰν ὁ Θεὸς τοὺς δώσῃ μετάνοιαν, νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

26 Καὶ ξεστηκωθοῦν ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι ζωντανοὶ πιασμένοι εἰς (τὸ νὰ κάμνουν) τὸ θέλημά του·

Κεφ. γʹ. 3.

ΤΟῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί.

2 Ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφη-

ΚΑῚ γνώριζε τοῦτο, ὅτι εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις θέλουσι φθάσει καιροὶ δύσκολοι.

2 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἀγαπήσει τὸν λόγον τους, καὶ θέλουσιν εἶσθαι φιλάργυροι, κενόδοξοι, ὑπερήφανοι, βλάσ-

μοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι,

3 Ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου.

6 Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις·

7 Πάντοτε μανθάνοντα, καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα.

8 Ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτως καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν.

9 Ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον· ἡ γὰρ ἄνοια αὐτῶν ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ ἡ ἐκείνων ἐγένετο.

10 Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει,

φημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς τους, ἀχάριστοι, καταφρονοῦντες τὰ θεῖα,

3 Νὰ μὴν ἔχουν ἀγάπην, ἀφιλίωτοι, διαβαλτάδες, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, ἐπηρμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, ἀμὴ τὴν δύναμίν της τὴν ἀρνοῦνται. καὶ τούτους ἀποστρέφου.

6 Διατὶ ἀπὸ τούτους εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ σπήτια, καὶ σκλαβώνουν τὰ γυναικάρια, ὁποῦ εἶναι φορτωμένα ἁμαρτίαις, ὁποῦ σύρονται εἰς ἐπιθυμίαις πολυλογήτικαις·

7 Ὁποῦ μαθένουσι πάντοτε, καὶ μηδὲ ποτὲ δένουνται νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν γνώρισιν τῆς ἀληθείας.

8 Καὶ καθὼς Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἐναντιώθηκαν τὸν Μωϋσῆν, τέτοιας λογῆς καὶ ἐτοῦτοι ἐναντιοῦνται τὴν ἀλήθειαν, ἄνθρωποι διεφθαρμένοι εἰς τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι εἰς τὴν πίστιν.

9 Ἀλλὰ δὲν θέλουσι προκόψει περισσότερον· διατὶ ἡ ἀγνωσία τους θέλει γένει φανερὴ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ἡ (ἀγνωσία) ἐκείνων ἔγινε φανερή.

10 Ἀμὴ ἐσὺ ἐκατάλαβες καλὰ τὴν διδασκαλίαν μου, τὴν ἀναστροφήν μου, τὴν προθυμί-

τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ·

11 Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐῤῥύσατο ὁ Κύριος·

12 Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῇν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται.

13 Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

14 Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

16 Πᾶσα γραφὴ, θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ·

17 Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

αν, τὴν πίστιν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν·

11 Τοὺς διωγμοὺς, τὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐγίνηκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τοὺς Λύστρους, τί λογῆς διωγμοὺς ὑπέμεινα, καὶ ἀπὸ ὅλους μὲ ἐλευθέρωσεν ὁ Κύριος.

12 Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουσι νὰ ζοῦσιν εὐσεβῶς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, θέλουσι διωχθῇ.

13 Ἀμὴ ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ πλάνοι θέλουσι προκόψει εἰς τὸ χειρότερον, πλανῶντες τοὺς ἄλλους καὶ πλανώμενοι.

14 Ἀλλὰ ἐσὺ μένε εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, ἠξεύροντας ἀπὸ τίναν τὰ ἔμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφος ἠξεύρεις τὰ ἱερὰ γράμματα, ὁποῦ δύνουνται νὰ σὲ σοφίσουν εἰς σωτηρίαν, διαμέσου τῆς πίστεως ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

16 Ὅλη ἡ γραφὴ εἶναι θεόπνευστη, καὶ ὠφέλιμη εἰς διδασκαλίαν, εἰς ἔλεγχον, εἰς διόρθωσιν, εἰς παίδευσιν ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν δικαιοσύνην·

17 Διὰ νὰ εἶναι σωστὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τελείως ἑτοιμασμένος εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν.

Κεφ. δ'. 4.

Διαμαρτύρομαι οὖν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου

Διαμαρτύρομαι λοιπὸν ἐγὼ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ

Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ·

2 Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.

3 Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·

4 Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.

5 Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

6 Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.

8 Λοιπὸν, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής· οὐ μόνον δὲ ἐμοὶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁποῦ μέλλει νὰ κρίνῃ ζωντανοὺς καὶ νεκροὺς εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐπιφανείας του, καὶ τῆς βασιλείας του.

2 Κήρυξε τὸν λόγον· παραστάσου καὶ καλόκαιρα, καὶ παράκαιρα· ἔλεγχε, ἐπιτίμησον, παρακάλει μὲ κάθε μακροθυμίαν καὶ διδαχήν.

3 Διατὶ μέλλει νὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὁποῦ νὰ μὴν ὑπομένουσι τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν· ἀλλὰ κατὰ ταῖς ἰδικαῖς τους ἐπιθυμίαις θέλουσι θημωνιάσει εἰς τοῦ λόγου τους διδασκάλους, ὁποῦ νὰ γαργαλίζουσι τὴν ἀκοήν τους.

4 Καὶ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν θέλουσιν ἀποστρέψει τὴν ἀκοήν τους, καὶ εἰς τοὺς μύθους θέλουσι γυρίσει.

5 Ἀλλὰ ἐσὺ ἀγρύπνα εἰς ὅλα, κακοπάθησε, κάμε ἔργον εὐαγγελιστοῦ, πληροφόρησε τὴν διακονίαν σου.

6 Διατὶ ἐγὼ ὡραμάνη γίνομαι ῥαντισμὸς τῆς θυσίας, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ μου ἔφθασε.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθηκα, τὸν δρόμον ἐτελείωσα, τὴν πίστιν ἐφύλαξα.

8 Τὸ λοιπὸν, μοῦ φυλάττεται ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον θέλει μοῦ τὸν ἀποδώσει ὁ Κύριος εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ δίκαιος κριτὴς, καὶ ὄχι μόνον εἰς ἐμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους ὁποῦ ἀγαποῦσι τὴν ἐπιφάνειάν του.

9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·

10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην· Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·

11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ᾽ ἐμοῦ. Μάρκον ἀναλαβὼν, ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.

12 Τυχικὸν δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον.

13 Τὸν φελόνην ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρπῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο. ἀποδῴη αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

15 Ὃν καὶ σὺ φυλάσσου· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις.

16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· (μὴ αὐτοῖς λογισθείη.)

17 Ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη, καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι᾽ ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ, καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ

9 Σπούδασε νὰ ἔλθῃς εἰς ἐμένα τὸ γληγορώτερον.

10 Διατὶ ὁ Δημᾶς μὲ ἄφησεν, ἀγαπῶντας τὸν παρόντα τὸν αἰῶνα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ Κρήσκης ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλατίαν, ὁ Τίτος εἰς τὴν Δαλματίαν.

11 Λουκᾶς μόνος εἶναι μετεμένα. καὶ ἔπαρε καὶ τὸν Μάρκον, καὶ φέρε τον μὲ τοῦ λόγου σου· διατὶ μοῦ εἶναι πολλὰ χρήσιμος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

12 Καὶ τὸν Τυχικὸν τὸν ἀπέστειλα εἰς τὴν Ἔφεσον.

13 Τὸν φελόνην τὸν ὁποῖον ἄφησα εἰς τὴν Τρωάδα σιμὰ εἰς τὸν Κάρπον, ἐρχόμενος φέρε τον, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰ μεμβράϊνα.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλὰ κακὰ μοῦ ἔκαμεν· ἄμποτε ὁ Κύριος νὰ τοῦ ἀποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα του.

15 Τὸν ὁποῖον καὶ ἐσὺ φυλάγου τον· διατὶ πολλὰ ἐναντιώθηκε τὰ λόγιά μας.

16 Εἰς τὴν πρώτην μου ἀπολογίαν κανένας δὲν μὲ ἐπαραστάθη, ἀλλὰ ὅλοι μὲ ἄφησαν· ἄμποτες νὰ μὴν τοὺς λογαριασθῇ.

17 Ἀμὴ ὁ Κύριος μὲ ἐπαραστάθη, καὶ μὲ ἐδυνάμωσε, διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὸ κήρυγμα διαμέσου μου, καὶ νὰ ἀκούσουν ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ἐλευθε-

ἐῤῥύσθην ἐκ στόματος λέοντος.

18 Καὶ ῥύσεταί με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ, καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

19 Ἄσπασαι Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν, καὶ τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον.

20 Ἔραστος ἔμεινεν ἐν Κορίνθῳ. Τρόφιμον δὲ ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα.

21 Σπούδασον πρὸ χειμῶνος ἐλθεῖν. Ἀσπάζεταί σε Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λῖνος, καὶ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τοῦ πνεύματός σου. ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Τιμόθεον δευτέρα τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη Παῦλος τῷ Καίσαρι Νέρωνι.

ῥώθηκα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος.

18 Καὶ ὁ Κύριος θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ κάθε ἔργον κακόν, καὶ θέλει μὲ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν του τὴν ἐπουράνιον. εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

19 Χαιρέτισε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν, καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Ὀνησιφόρου.

20 Ὁ Ἔραστος ἀπόμεινε εἰς τὴν Κόρινθον. καὶ τὸν Τρόφιμον τὸν ἄφησα εἰς τὴν Μίλητον ἀσθενημένον.

21 Σπούδαξε νὰ ἔλθῃς προτήτερα ἀπὸ τὸν χειμῶνα. χαιρετᾶ σε ὁ Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λῖνος, καὶ ἡ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σου. ἡ χάρις μὲ λόγου σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Τιμόθεον δευτέρα, τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη ὁ Παῦλος εἰς τὸν Καίσαρα Νέρωνα.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ`Σ ΤΙ'ΤΟΝ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ'.

Κεφ. ά. 1.

ΠΑΥΛΟΣ δοῦλος Θεοῦ, ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ, καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ' εὐσέβειαν·

2 Ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων,

3 Ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς ἰδίοις τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ·

4 Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν·

5 Τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διεταξάμην·

6 Εἴ τις ἐστὶν ἀνέγκλητος, μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ, τέκνα ἔχων πιστὰ, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ δοῦλος Θεοῦ, καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πίστιν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν εὐσέβειαν·

2 Εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἔταξεν ὁ ἀψευδὴς Θεὸς προτήτερα ἀπὸ καιροὺς αἰωνίους,

3 Καὶ τὴν ἐφανέρωσεν εἰς καιροὺς διωρισμένους· ἤγουν τὸν λόγον του εἰς τὸ κήρυγμα· τὸ ὁποῖον τὸ ἐνεμπιστεύθηκα ἐγὼ, μὲ πρόσταξιν τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ·

4 Εἰς τὸν Τίτον τὸ γνήσιον τέκνον κατὰ τὴν κοινὴν πίστιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν σωτῆρά μας.

5 Διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν σὲ ἄφησα εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ διορθώσῃς ἐκεῖνα ὁποῦ λείπουσι, καὶ νὰ καταστήσῃς εἰς κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, καθὼς ἐγὼ σὲ ἐδιάταξα·

6 Ἐὰν εἶναι κανένας ἀκατηγόρητος, μιᾶς γυναίκας ἄνδρας, καὶ ἔχει τέκνα πιστὰ, ὄχι κατηγορημένα ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

7 Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι, ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ·

8 Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ·

9 Ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ, καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.

10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς·

11 Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν· οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι, διδάσκοντες ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν.

12 Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

13 Ἡ μαρτυρία αὕτη ἐστὶν ἀληθής· δι' ἣν αἰτίαν ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει·

7 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, ὡσὰν οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ· νὰ μὴν εἶναι αὐθάδης, νὰ μὴν εἶναι ὀξύθυμος, νὰ μὴν εἶναι ὑβριστὴς, νὰ μὴν εἶναι δάρτης, νὰ μὴν ἀγαπᾶ κακὰ κέρδη·

8 Ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾶ τοὺς ξένους, νὰ ἀγαπᾶ τὸ καλὸν, νὰ εἶναι σώφρων, δίκαιος, ὅσιος, ἐγκρατής·

9 Νὰ κρατῇ τὸν πιστὸν λόγον τῆς διδαχῆς, διὰ νὰ δύνεται καὶ νὰ νουθετᾶ τοὺς ἄλλους μὲ τὴν διδασκαλίαν τὴν ὑγιῆ, καὶ νὰ ἐλέγχῃ ἐκείνους ὁποῦ ἐναντιοῦνται.

10 Διατὶ εἶναι πολλοὶ ἀνυπόταχτοι, ματαιολόγοι καὶ ὁποῦ ἀπατοῦσι τοὺς λογισμοὺς, μάλιστα ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν περιτομήν.

11 Τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τοὺς ἀποστομώνωμεν, οἱ ὁποῖοι ὁλάκαιρα σπήτια γυρίζουσιν ἄνω κάτω, ἔστοντας νὰ διδάσκουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπει, διὰ ἄσχημον κέρδος.

12 Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἰδικός τους προφήτης εἶπεν· οἱ Κρητικοὶ πάντα εἶναι ψεύσταις, κακὰ θηρία, κοιλίαις ἀκαμάτραις.

13 Ἡ μαρτυρία ἐτούτη εἶναι ἀληθινή. διὰ τοῦτο ἔλεγχέ τους σκληρᾶ, διὰ νὰ ὑγιαίνωσιν εἰς τὴν πίστιν·

14 Μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις, καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν.

14 Νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς μύθους Ἰουδαϊκοὺς, καὶ παραγγελίαις ἀνθρώπων, ὁποῦ ἀποστρέφονται τὴν ἀλήθειαν.

15 Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιασμένοις καὶ ἀπίστοις οὐδὲν καθαρὸν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις.

15 Ὅλα εἶναι καθαρὰ εἰς τοὺς καθαρούς· ἀμὴ εἰς τοὺς μεμιασμένους καὶ ἀπίστους δὲν εἶναι κανένα (πρᾶγμα) καθαρὸν, ἀλλὰ εἶναι μεμιασμένος καὶ ὁ νοῦς τους καὶ ἡ συνείδησίς τους.

16 Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι.

16 Ὁμολογοῦν νὰ γνωρίζουν τὸν Θεὸν, ἀμὴ μὲ τὰ ἔργα τὸν ἀρνοῦνται, ἔστοντας νὰ εἶναι σιχαντοὶ, καὶ ἀπειθεῖς καὶ εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν ἀνεπιτήδειοι.

Κεφ. β΄. 2.

ΣΥ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ.

ΑΜὴ ἐσὺ λάλει ἐκεῖνα ὁποῦ πρέπουσιν εἰς τὴν ὑγιῆ διδασκαλίαν.

2 Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, σεμνοὺς, σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ.

2 Οἱ γέροντες νὰ εἶναι ἀμέθυσοι, νὰ εἶναι τιμημένοι, σώφρονες, ὑγιεῖς εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑπομονήν.

3 Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ οἴνῳ πολλῷ δεδουλωμένας, καλοδιδασκάλους,

3 Ὁμοίως καὶ ἡ γερόντισσαις νὰ εἶναι μὲ ἐνδύματα, ὁποῦ νὰ πρέπῃ εἰς τὴν ἁγιωσύνην, νὰ μὴν εἶναι καταλαλήτραις, νὰ μὴν δουλώνουνται εἰς πολὺν κρασὶ, νὰ εἶναι διδάσκαλοι τῆς καλωσύνης·

4 Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, φιλάνδρους εἶναι, φιλοτέκνους,

4 Διὰ νὰ σωφρονίζουν ταῖς νέαις, νὰ ἀγαποῦσι τοὺς ἄνδρες τους καὶ τὰ παιδία τους,

5 Σώφρονας, ἁγνὰς, οἰ-

5 Νὰ εἶναι σωφρονισμέναις, καθαραῖς, νὰ φυλάγουν τὸ σπῆ-

κουρούς, ἀγαθάς, ὑποτασσομένας τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα μὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται.

τι, νὰ εἶναι ἀγαθαῖς, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρας, διὰ νὰ μὴν βλασφημῆται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

6 Τοὺς νεωτέρους ὡσαύτως παρακάλει σωφρονεῖν·

6 Τὸν αὐτὸν τρόπον νουθέτα καὶ τοὺς νεωτέρους νὰ σωφρονοῦσιν.

7 Περὶ πάντα σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σεμνότητα,

7 Εἰς ὅλα δίδε τοῦ λόγου σου παράδειγμα τῶν καλῶν ἔργων, (ὤντας) εἰς τὴν διδασκαλίαν ἀδιάφθορος καὶ σεμνὸς,

8 Λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ, μηδὲν ἔχων περὶ ὑμῶν λέγειν φαῦλον.

8 Καὶ ἔχωντας λόγον ὑγιῆ καὶ ἀκατάγνωστον· διὰ νὰ ἐντραπῇ ὁ ἐναντίος, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ λέγῃ τίποτες κακὸν διὰ λόγου σας.

9 Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶσιν εὐαρέστους εἶναι, μὴ ἀντιλέγοντας·

9 Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους αὐθεντάδες, εἰς ὅλα νὰ εἶναι εὐάρεστοι, νὰ μὴν ἀντιλέγουσι·

10 Μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν· ἵνα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶσιν.

10 Νὰ μὴν ἰδιοποιοῦσι τὰ ξένα, ἀλλὰ νὰ δείχνουσι κάθε λογῆς πίστιν καλὴν, διὰ νὰ στολίζουσιν εἰς ὅλα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ.

11 Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις·

11 Διατὶ ἐφανερώθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις·

12 Παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι·

12 Ὁποῦ μᾶς διδάσκει, διὰ νὰ ἀρνηθοῦμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ ταῖς κοσμικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ νὰ ζήσωμεν σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα·

13 Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

13 Ἀπαντεχένοντες τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

14 Ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.

14 Ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνομίαν, καὶ νὰ καθαρίσῃ εἰς τοῦ λόγου του λαὸν ἰδικόν του, ἐπιμελετὴν τῶν καλῶν ἔργων.

15 Ταῦτα λάλει, καὶ παρακάλει, καὶ ἔλεγχε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς. μηδείς σου περιφρονείτω.

15 Ἐτοῦτα λάλει καὶ νουθέτα καὶ ἔλεγχε μὲ κάθε λογῆς ἐξουσίαν. καὶ κανένας ἂς μὴν σὲ καταφρονᾷ.

Κεφ. γ'. 3.

ΥΠομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἑτοίμους εἶναι·

ΑΝαθύμιζέ τους νὰ ὑποτάσσωνται εἰς ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, νὰ ὑπακούουσι, νὰ εἶναι ἕτοιμοι εἰς κάθε ἔργον καλόν·

2 Μηδένα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς, πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πρᾳότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους.

2 Κανένα νὰ μὴν βλασφημοῦσι, νὰ εἶναι ἄμαχοι, ἱλαροί, δείχνοντες κάθε πρᾳότητα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

3 Ἦμεν γάρ ποτε καὶ ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλεύοντες ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ διάγοντες, στυγητοί, μισοῦντες ἀλλήλους.

3 Διατὶ καὶ ἐμεῖς ἕνα καιρὸν ἤμεσθαν ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, καὶ ἐδουλεύαμεν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς πολλῶν λογιῶν, ἀπερνῶντες εἰς κακίαν καὶ φθόνον, μισημένοι, καὶ μισοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

4 Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,

4 Ἀμὴ ὅταν ἐφανερώθη ἡ καλωσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ,

5 Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως πνεύματος ἁγίου.

5 Ὄχι ἀπὸ ἔργα δίκαια ὁποῦ ἐκάμαμεν ἐμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔλεός του μᾶς ἔσωσε, διαμέσου τοῦ λουσίματος τῆς ξαναγεννήσεως καὶ ἀνακαινώσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

6 Οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν·

7 Ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

8 Πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ· ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Μωρὰς δὲ ζητήσεις, καὶ γενεαλογίας, καὶ ἔρεις, καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς, καὶ μάταιοι.

10 Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ·

11 Εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρός σε ἢ Τυχικὸν, σπούδασον ἐλθεῖν πρός με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι.

13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλὼ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ.

14 Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ

6 Τὸ ὁποῖον ἔχυσεν εἰς ἐμᾶς πλουσίως, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρός μας·

7 Διὰ νὰ γενοῦμεν κληρονόμοι, κατὰ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, μὲ τὸ νὰ ἐδικαιώθημεν μὲ τὴν χάριν του.

8 Ὁ λόγος ἐτοῦτος εἶναι πιστός· καὶ ἐτοῦτα θέλω νὰ τὰ βεβαιώνῃς, διὰ νὰ φροντίζουσι νὰ ὑπερέχουσιν· εἰς τὰ καλὰ ἔργα ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν. ἐτοῦτα εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Ἀμὴ τὰ λωλὰ ζητήματα, καὶ ταῖς γενεαλογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις, καὶ ταῖς μάχαις ταῖς νομικαῖς, ἀποστρέφου ταις· διατὶ εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαις.

10 Τὸν ἄνθρωπον τὸν αἱρετικὸν, ὕστερα ἀπὸ μίαν καὶ δευτέρην νουθεσίαν, ἀποστρέφου τον.

11 Ἰξεύρωντας ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶναι διεστραμμένος, καὶ ἁμαρτάνει, ὥντας αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω εἰς ἐσένα τὸν Ἀρτεμᾶν ἢ τὸν Τυχικὸν, σπούδασε νὰ ἔλθῃς εἰς ἐμένα εἰς τὴν Νικόπολιν· διατὶ ἐκεῖ ἀποφάσισα νὰ ξεχειμάσω.

13 Τὸν Ζηνᾶν τὸν νομικὸν, καὶ τὸν Ἀπολλῶ, ταχέως στεῖλε τους, φροντίζωντας, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτες.

14 Καὶ ἂς μαθαίνουσι καὶ οἱ

ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι.

ἰδικοί μας νὰ ὑπερέχωσιν εἰς τὰ καλὰ ἔργα, διὰ ταῖς ἀναγκαίαις χρείαις, διὰ νὰ μὴν εἶναι ἄκαρποι.

15 Ἀσπάζονταί σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

15 Ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι μὲ τοῦ λόγου μου σὲ χαιρετοῦσι· χαιρέτισε ἐκείνους ὁποῦ μᾶς ἀγαποῦσι μὲ πίστιν· ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Πρὸς Τίτον τῆς Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς Μακεδονίας.

† Ἡ εἰς Τίτον, τῆς τῶν Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικόπολιν τῆς Μακεδονίας.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ'Σ ΦΙΛΗ'ΜΟΝΑ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ'.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ δέσμιος Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, Φιλήμονι τῷ ἀγαπητῷ καὶ συνεργῷ ἡμῶν,

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ἀδελφὸς, εἰς τὸν Φιλήμονα τὸν ἀγαπητὸν καὶ συνεργόν μας,

2 Καὶ Ἀπφίᾳ τῇ ἀγαπητῇ, καὶ Ἀρχίππῳ τῷ συστρατιώτῃ ἡμῶν, καὶ τῇ κατ' οἶκόν σου ἐκκλησίᾳ·

2 Καὶ εἰς τὴν Ἀπφίαν τὴν ἀγαπητὴν, καὶ Ἄρχιππον τὸν συστρατιώτην μας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτί σου.

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Εὐχαριςῶ τῷ Θεῷ μȣ, πάντοτε μνείαν σου ποιȣ́μενΘ· ἐπὶ τῶν προσευχῶν μȣ,

5 Ἀκȣ́ων σȣ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν πίςιν ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τȣ̀ς ἁγίȣς·

6 Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίςεώς σȣ ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ὑμῖν εἰς Χριςὸν Ἰησοῦν.

7 Χαρὰν γὰρ ἔχομεν πολλὴν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σȣ, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαυται διὰ σȣ̃, ἀδελφέ.

8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριςῷ παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον·

9 Διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιȣ̃τΘ· ὤν, ὡς ΠαῦλΘ· πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιΘ· Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

10 Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμȣ̃ τέκνȣ, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μȣ, Ὀνήσιμον·

11 Τόν ποτέ σοι ἄχρηςον, νυνὶ δέ σοι καὶ ἐμοὶ εὔχρηςον, ὃν ἀνέπεμψα·

4 Εὐχαριςῶ τὸν Θεόν μȣ, πάντοτε ἐνθυμȣ́μενός σε εἰς ταῖς προσευχαῖς μȣ,

5 Ἀκȣ́οντας τὴν ἀγάπην σȣ καὶ τὴν πίςιν, ὁπȣ̃ ἔχεις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς ὅλȣς τȣ̀ς ἁγίȣς·

6 Διὰ νὰ γένῃ ἡ κοινωνία τῆς πίςεώς σȣ ἐνεργητικὴ, εἰς ἐπίγνωσιν κάθε λογῆς ἀγαθȣ̃, ὁπȣ̃ εἶναι εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Χριςὸν Ἰησοῦν.

7 Πολλὴν χάριν ἔχομεν καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν ἀγάπην σȣ, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων εἶναι ἀναπαυμένα διὰ μέσȣ σȣ, ἀδελφέ.

8 Διὰ τοῦτο πολλὴν παῤῥησίαν ἔχω ἐν Χριςῷ νὰ σὲ προςάζω τὸ ἁρμόδιον·

9 Ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην περισσότερον παρακαλῶ, τέτοιας λογῆς ὥντας, ὡσὰν ΠαῦλΘ· γέροντας, καὶ τῶρα ἀκόμι καὶ δέσμιΘ· τοῦ Ἰησοῦ Χριςοῦ.

10 Παρακαλῶ σε διὰ τὸ ἰδικόν μȣ τέκνον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐγέννησα μέσα εἰς τὰ δεσμά μȣ, τὸν Ὀνήσιμον·

11 Ὁ ὁποῖΘ· ἦτον καιρὸν ἦτον εἰς ἐσένα ἄχρηςΘ·, ἀμὴ τῶρα καὶ εἰς ἐσένα καὶ εἰς ἐμένα εἶναι χρήσιμΘ·· τὸν ὁποῖον πάλιν σȣ̃ ἐμετάπεμψα·

12 Σὺ δὲ αὐτὸν, τουτέςι, τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, προσλαβοῦ·

13 Ὃν ἐγὼ ἐβουλόμην πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν, ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ εὐαγγελίου·

14 Χωρὶς δὲ τῆς σῆς γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα ποιῆσαι· ἵνα μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην τὸ ἀγαθόν σου ᾖ, ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον.

15 Τάχα γὰρ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη πρὸς ὥραν, ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἀπέχῃς·

16 Οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, μάλιςα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλόν σοι καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Εἰ οὖν ἐμὲ ἔχεις κοινωνὸν, προσλαβοῦ αὐτὸν ὡς ἐμέ.

18 Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε, ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει.

19 Ἐγὼ Παῦλος ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, ἐγὼ ἀποτίσω· ἵνα μὴ λέγω σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγώ σου

12 Καὶ ἰδοὺ προσδέξου τον, ὡσὰν ἰδικά μου σπλάγχνα.

13 Τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν κρατῶ μὲ τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ μὲ ὑπηρετᾷ ἀντὶς διὰ σὲ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ εὐαγγελίου·

14 Ἀμὴ ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου γνώμην δὲν ἠθέλησα νὰ κάμω τίποτες, διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ καλόν σου ὡσὰν ἀναγκαςικὸν, ἀλλὰ θεληματικόν.

15 Διατὶ ἴσως διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη εἰς ὥραν (ἀπὸ σένα), διὰ νὰ τὸν ἀπολάβῃς πάλιν καὶ νὰ τὸν ἔχῃς παντοτεινόν·

16 Ὄχι πλέον ὡσὰν δοῦλον, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ δοῦλον, ὡσὰν ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, εἰς ἐμένα μάλιςα, καὶ πόσῳ μᾶλλον εἰς ἐσένα, καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Ἐὰν λοιπὸν ἔχῃς ἐμένα σύντροφον, ἔπαρέ τον μὲ τοῦ λόγου σου ὡσὰν ἐμένα.

18 Καὶ ἂν σὲ ἀδίκησε τίποτες, ἢ σοῦ χρεωςᾶ, ἐτοῦτο εἰς ἐμένα λογαρίασέ το.

19 Ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγραψα μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι. ἐγὼ θέλω τὸ πληρώσει. διὰ νὰ μὴν σοῦ εἰπῶ ὅτι μοῦ ἀπαιωχρεωςᾶς καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγὼ

ὀναίμην ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.

21 Πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψά σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις.

22 Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν· ἐλπίζω γὰρ ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν χαρισθήσομαι ὑμῖν.

23 Ἀσπάζονταί σε Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,) Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν. Ἀμήν

† Πρὸς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Ὀνησίμου οἰκέτου.

ἄμποτε νὰ ἤθελα σὲ ὠφεληθῇ ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσε τὰ σπλάγχνα μου ἐν Κυρίῳ.

21 Θαῤῥῶντας εἰς τὴν ὑπακοήν σου σοῦ ἔγραψα, ἐξεύροντας ὅτι καὶ περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ λέγω θέλεις κάμει.

22 Καὶ ὁμοῦ ἑτοίμαζέ μου καὶ ξενοδοχεῖον, διατὶ θαῤῥῶ, ὅτι διαμέσου τῶν προσευχῶν σας θέλω χαρισθῆ εἰς ἐσᾶς.

23 Σᾶς χαιρετοῦν ὁ Ἐπαφρᾶς, ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ῥώμην διαμέσου Ὀνησίμου οἰκέτου.

Η ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. ά. I.

ΠΟΛΥΜΕΡΩ͂Σ καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ,

2 Ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν.

3 Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς·

4 Τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.

ἜΣΤΟΝΤΑΣ ὁ Θεὸς νὰ ἐλάλησεν εἰς τοὺς πατέρας, τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἰς πολλὰ μέρη καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους, διαμέσου τῶν προφητῶν, εἰς ταῖς ὕστεραις τούταις ἡμέραις μᾶς ἐλάλησεν διαμέσου τοῦ υἱοῦ.

2 Τὸν ὁποῖον ἔκαμε κληρονόμον ὅλωνῶν τῶν πραγμάτων, διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τοὺς αἰῶνας.

3 Ὁ ὁποῖος ὄντας ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεώς του, καὶ βαστῶντας τὰ πάντα μὲ τὸν λόγον τῆς δυνάμεώς του, κάμνοντας διαμέσου τοῦ λόγου του καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τόπους.

4 Καὶ ἔγινε τόσον μεγαλίτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅσῳ καὶ ἐξοχώτερον παρ' αὐτοὺς ἐκληρονόμησεν ὄνομα.

5 Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔςαι μοι εἰς υἱόν;

6 Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

7 Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα·

8 Πρὸς δὲ τὸν υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

10 Καί· Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί·

11 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται·

12 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται·

5 Διατί εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε καμίαν φοράν· υἱός μου εἶσαι ἐσύ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα; καὶ πάλιν· ἐγὼ θέλω τοῦ εἶσθαι πατέρας, καὶ αὐτὸς θέλει μοῦ εἶσθαι υἱός.

6 Καὶ πάλιν, ὅταν ἐμβάσῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· ἂς τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

7 Καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους λέγει· ὁποῦ κάμνει τοὺς ἀγγέλους του πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργούς του φλόγα φωτίας.

8 Ἀμὴ διὰ τὸν υἱὸν λέγει· ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἶναι αἰώνιος· ῥαβδὶ τῆς ἰσότητος εἶναι τὸ ῥαβδὶ τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησες δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησες ἀνομίαν· διὰ τοῦτο σὲ ἔχρισεν ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παραπάνω ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου.

10 Καί· ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, Κύριε, ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν σου.

11 Αὐτοὶ θέλουσι χαλασθῇ, ἀμὴ ἐσὺ μένεις βέβαιος· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ὡσὰν φόρεμα θέλουσι παλαιώσει.

12 Καὶ ὡσὰν ἐπανωφόρεμα θέλεις τοὺς τυλίξει, καὶ θέλουσι

σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

μεταβαλθῇ· ἀμὴ ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐτὸς, καὶ οἱ χρόνοι σου δὲν θέλουν λείψει.

13 Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;

13 Καὶ εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε καμίαν φοράν· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὁποῦ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον εἰς τὰ ποδάριά σου;

14 Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;

14 Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ὅλοι λειτουργικὰ πνεύματα, ὁποῦ στέλλουνται εἰς ὑπηρεσίαν, διὰ ἐκείνους ὁποῦ μέλλουσι νὰ κληρονομήσουσι σωτηρίαν;

Κεφ. β΄. 2.

ΔΙΑ` τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραῤῥυῶμεν.

ΔΙΑ` τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας περισσότερον εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούσαμεν, μήπως καὶ παραγλειστρήσωμεν.

2 Εἰ γὰρ ὁ δι᾽ ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν·

2 Διατὶ ἐὰν ὁ λόγος ὁποῦ ἐλαλήθη διαμέσου τῶν ἀγγέλων ἔγινε βέβαιος, καὶ κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν πληρωμήν,

3 Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη·

3 Πῶς θέλομεν γλιτώσει ἐμεῖς, ἐὰν ἀμελήσωμεν τέτοιας λογῆς μεγάλην σωτηρίαν; ἡ ὁποῖα ἄρχισε νὰ λαλῆται διαμέσου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐβεβαιώθη εἰς ἐμᾶς·

4 Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, καὶ πνεύ-

4 Ἔσοντας νὰ συνεμαρτύρα ὁ Θεὸς μὲ σημεῖα καὶ μὲ τέρατα, καὶ μὲ πολλῶν λογιῶν δύναμαις, καὶ μὲ τὰ μερί-

ματ☉ ἁγίȣ μερισμοῖς, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.

σμᾳτα (τῶν χαρισμάτων) τοῦ ἁγίȣ Πνεύματ☉, κατὰ τὴν θέλησίν τȣ.

5 Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκȣμένην τὴν μέλλȣσαν, περὶ ἧς λαλȣ̃μεν.

5 Διατὶ δὲν ὑπέταξεν εἰς τȣ̀ς ἀγγέλȣς τὴν μέλλȣσαν οἰκȣμένην, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐμεῖς λαλȣ̃μεν.

6 Διεμαρτύρατο δέ πȣ τὶς, λέγων· Τί ἐςιν ἄνθρωπ☉, ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ· ἢ υἱὸς ἀνθρώπȣ, ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν;

6 Καὶ κάποι☉ ἐμαρτύρησεν εἰς κάποιον τόπον, λέγωντας· Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπ☉, διὰ νὰ τὸν ἐνθυμᾶσαι; ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ, διὰ νὰ τὸν ἐπιμελῆσαι;

7 Ἠλάτlωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλȣς· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐςεφάνωσας αὐτὸν, καὶ κατέςησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σȣ.

7 Τὸν ἐσμίκρυνες εἰς ὀλίγον ἀπὸ τȣ̀ς ἀγγέλȣς· καὶ ἐςεφάνωσές τον μὲ δόξαν καὶ μὲ τιμὴν, καὶ τὸν ἐκατάςησες ἀπάνω εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σȣ.

8 Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτȣ̃. Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, ȣ̓δὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· Νῦν δὲ ȣ̈πω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα.

8 Ὅλα τὰ ὑπέταξες ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά τοῦ. διατὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ὑπόταξεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, δὲν ἀφῆκεν κανένα πρᾶγμα ὁπȣ̃ δὲν τὸν ὑποτάσσεται· καὶ τῶρα ἀκόμι δὲν βλέπομεν νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν τὰ ὅλα ὑποτεταγμένα.

9 Τὸν δὲ βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλȣς ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτȣ, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐςεφανωμένον· ὅπως χάριτι Θεȣ̃ ὑπὲρ παντὸς γεύσηται θανάτȣ.

9 Ἀμὴ βλέπομεν ἐςεφανωμένον μὲ δόξαν καὶ τιμὴν, διὰ τὸ πάθ☉ τοῦ θανάτȣ, τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ ἐσμικρύνθη ὀλίγον τίποτες ἀπὸ τȣ̀ς ἀγγέλȣς· διὰ νὰ γευθῇ θάνατον, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεȣ̃, διὰ καθένα.

10 Ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ δι᾽ ὃν

10 Διατὶ ἔπρεπεν εἰς αὐτὸν,

τὰ πάντα καὶ δι᾽ οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.

διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα, νὰ τελειώσῃ διαμέσου τῶν παθημάτων ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔμελλε νὰ φέρῃ πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν, ὄντας ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας τους.

11 Ὅ, τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες. Δι᾽ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν,

11 Διατὶ καὶ ὁ ἁγιάζων, καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἀπὸ ἕνα εἶναι ὅλοι. διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν δὲν ἐντρέπεται νὰ τοὺς ὀνομάζῃ ἀδελφοὺς,

12 Λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

12 Λέγοντας· θέλω ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, εἰς τὴν μέσην τῆς ἐκκλησίας θέλω σὲ ὑμνήσει.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ᾽ αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

13 Καὶ πάλιν· ἐγὼ θέλω πιστεύει εἰς αὐτόν. καὶ πάλιν· νὰ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός.

14 Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον·

14 Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδία ἐμετέχασι σάρκας καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἔλαβε μετοχὴν τῶν αὐτῶν, διὰ νὰ χαλάσῃ διαμέσου τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔχει τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἤγουν τὸν διάβολον·

15 Καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας.

15 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐτούτους, ὅσοι ἦσαν ἀποκάτω εἰς τὴν δουλείαν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

16 Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται.

16 Διατὶ δὲν πέρνει εἰς τοῦ λόγου του τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ πέρνει εἰς τοῦ λόγου του τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.

17 Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ·

17 Διὰ τοῦτο ἐχρεώστει νὰ ὁμοιωθῇ εἰς ὅλα τοὺς ἀδελφοὺς, διὰ νὰ γένῃ ἐλεήμων καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς, εἰς τὰ πράγματα ὁποῦ πρέπει νὰ γίνουνται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ νὰ καθαρίζῃ ταῖς ἁμαρτίαις τοῦ λαοῦ.

18 Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

18 Διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ αὐτὸς ἔπαθε ὅταν ἐπειράχθη, δύναται νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ὁποῦ πειράζονται.

Κεφ. γ'. 3.

Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Χριστὸν Ἰησοῦν·

ΔΙΑ' τοῦτο, ἀδελφοὶ ἅγιοι, ὁποῦ ἐκαλεσθήκετε εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ καλεσμοῦ τοῦ ἐπουρανίου, στοχάζεσθε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας μας, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

2 Πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, ὡς καὶ Μωσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ.

2 Ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἔκαμε (ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα), καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς (ἔγινε πιστὸς) εἰς ὅλον του τὸ σπῆτι.

3 Πλείονος γὰρ δόξης οὗτος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται, καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτόν·

3 Διατὶ ἐτοῦτος τόσον ἠξιώθη περισσοτέρας τιμῆς παρὰ τὸν Μωϋσῆν, ὅσον ἔχει περισσοτέραν τιμὴν ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ ἐκατασκεύασε.

4 Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος· ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας, Θεός.

4 Διατὶ κάθε σπῆτι γίνεται ἀπὸ τινὰν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὰ πάντα, εἶναι ὁ Θεός.

5 Καὶ Μωσῆς μὲν πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡς θεράπων,

5 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔγινε πιστὸς εἰς ὅλον του τὸ σπῆτι,

εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων·

6 Χριστὸς δὲ, ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ· οὗ οἶκός ἐσμεν ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.

7 Διὸ, καθὼς λέγει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,

8 Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ·

9 Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη.

10 Διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπον· Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου.

11 Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ, μήποτε ἔσται ἔν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος·

ὡσὰν δουλευτὴς, εἰς μαρτυρίαν ἐκείνων ὅπου ἔμελλαν νὰ λαληθοῦσιν·

6 Ἀμὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ὡσὰν υἱὸς ἀπάνω εἰς τὸ ἐδικόν του σπῆτι, τοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι εἴμεσθεν ἐμεῖς, ἐὰν κρατῶμεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος βέβαιον ἕως εἰς τὸ τέλος.

7 Διὰ τοῦτο, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς του ἀκούσητε,

8 Μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας, καθὼς εἰς τὸν παραπικρασμὸν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ εἰς τὴν ἔρημον.

9 Ἐκεῖ ὅπου μὲ ἐπείρασαν οἱ πατέρες σας, μὲ ἐδοκίμασαν, καὶ εἶδαν τὰ ἔργα μου σαράντα χρόνους.

10 Διὰ τοῦτο ἐσιχάθηκα τὴν γενεὰν ἐκείνην, καὶ εἶπα· αὐτοὶ πάντα πλανῶνται εἰς τὴν καρδίαν· καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνώρισαν ταῖς στράταις μου.

11 Εἰς τόσον ὅπου ὤμοσα εἰς τὴν ὀργήν μου, ὅτι οὐδέποτε θέλουσιν ἔμβει εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ, μήπως καὶ καμμίαν φορὰν εἰς κανένα ἀπ' ἐσᾶς μὴν εἶναι καρδία πονηρὰ ἄπιστος, εἰς τὸ νὰ ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν·

13 Ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτὺς καθ' ἑκάςην ἡμέραν, ἄχρις ὗ τὸ σήμερον καλεῖται· ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας·

14 Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριςῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποςάσεως μέχρι τέλυς βεβαίαν κατάσχωμεν·

15 Ἐν τῷ λέγεσθαι· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκύσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.

16 Τινὲς γὰρ ἀκύσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' ὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

17 Τίσι δὲ προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; Οὐχὶ τοῖς ἁμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

18 Τίσι δὲ ὤμοσε μὴ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς ἀπειθήσασι;

19 Καὶ βλέπομεν ὅτι οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι' ἀπιςίαν.

13 Ἀλλὰ νυθετᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον πᾶσαν ἡμέραν, ἕως οὗ καλεῖται τὸ σήμερον· διὰ νὰ μὴν σκληρυνθῇ κανένας ἀπ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἀπάτην τῆς ἁμαρτίας.

14 Διατὶ ἐγεννήκαμεν κοινωνοὶ τοῦ Χριςοῦ, ἐὰν κρατῦμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποςάσεως βεβαίαν ἕως τὸ τέλος.

15 Ἕως ὁπῦ λέγεται, σήμερον ἐὰν ἀκύσητε τὴν φωνήν τυ, μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.

16 Διατὶ τινὲς ὁπῦ τὴν ἄκυσαν, ἐπαρακίνησαν τὸν Θεὸν εἰς ὀργὴν, ἀλλὰ ὄχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁπῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διὰ μέσυ τοῦ Μωϋσέως.

17 Καὶ εἰς ποίυς ἐβαρυκάρδησεν σαράντα χρόνυς; ὄχι τάχα εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἁμάρτησαν, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον;

18 Καὶ ποίυς ὤμοσεν ὅτι δὲν μέλλουν νὰ ἔμβυσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν τυ, παρὰ μοναχᾶ ἐκείνυς ὁπῦ ἔγιναν ἀπειθεῖς;

19 Καὶ βλέπομεν ὅτι δὲν ἐδυνήθηκαν νὰ ἐμβῦσι διὰ τὴν ἀπιςίαν.

Κεφ. δ'. 4.

ΦΟβηθῶμεν οὖν μήποτε καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι.

ΑΣ φοβηθοῦμεν λοιπὸν μήπως καὶ κανένας ἀπ' ἐσᾶς ἀφίνωντας τὸ τάξιμον τῆς ἐισόδυ εἰς τὴν καλάπαυσίν τυ, φανῇ νὰ στερηθῇ αὐτὴν διὰ τὴν ἄργηταν.

2 Καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κἀκεῖνοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνυς, μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκύσασιν.

2 Διαλὶ ἡ ἐπαγγελία εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐμᾶς, ὡσὰν καὶ εἰς ἐκείνυς· ἀλλὰ ὁ λόγος ὁπῦ ἄκυσαν δὲν τὺς ὠφέλησεν ἐκείνυς, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι συγκερασμένος μὲ τὴν πίστιν, εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἤκυσαν.

3 Εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἴρηκεν· Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μυ, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μυ· καίτοι τῶν ἔργων ἀπὸ καταβολῆς κόσμυ γενηθέντων.

3 Διατὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὴν κατάπαυσιν ὅσοι ἐπιστεύσαμεν, καθὼς εἶπεν· διὰ τοῦτο ὤμοσα εἰς τὴν ὀργήν μου, ὅτι νὰ μὴν ἔμβυσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν μυ. ἂν καλᾶ καὶ τὰ ἔργα τῆς κλίσεως νὰ ἐγίνηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμυ.

4 Εἴρηκε γάρ πυ περὶ τῆς ἑβδόμης ὕτω· Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ.

4 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶπε κάπυ, διὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, τοιυτοτρόπως· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην ἀπὸ ὅλα τυ τὰ ἔργα.

5 Καὶ ἐν τύτῳ πάλιν· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν καλάπαυσίν μυ.

5 Καὶ εἰς τῦτον τὸν τόπον πάλιν εἶπεν· ἐὰν ἔμβυσιν εἰς τὴν καλάπαυσίν μυ.

6 Ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεταί τινας εἰσελθεῖν εἰς αὐτὴν, καὶ οἱ

6 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπομένει νὰ ἔμβυσι τινὲς εἰς αὐτὴν, καὶ

πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι᾽ ἀπείθειαν·

7 Πάλιν τινὰ ὁρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαβὶδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον· (καθὼς εἴρηται) Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν.

8 Εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας.

9 Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ·

10 Ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός.

11 Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν· ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας.

12 Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργὴς, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐν-

ἐκεῖνοι ὁποῦ εὐαγγελίσθηκαν πρότερα, δὲν ἐμβήκασιν διὰ τὴν ἀπείθειαν·

7 Πάλιν ὁρίζει κάποιαν ἡμέραν, σήμερον, εἰς τὸν Δαβὶδ λέγοντας, ὕστερον ἀπὸ τόσους χρόνους, καθὼς ἐλαλήθη· σήμερον ἐὰν τὴν φωνήν του ἀκούσετε, μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας.

8 Διατὶ ἐὰν ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυὶ) ἤθελε τοὺς ἀναπαύσῃ, δὲν ἤθελεν λαλῇ διὰ ἄλλην ἡμέραν ὕστερον.

9 Λοιπὸν ἀπομένει ἀκόμι ἀνάπαυσις εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

10 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμβῆκεν εἰς τὴν κατάπαυσίν του, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἔργα του, καθὼς ὁ Θεὸς (κατέπαυσεν) ἀπὸ τὰ ἴδιά του ἔργα.

11 Ἂς σπουδάσομεν λοιπὸν νὰ ἐμβοῦμεν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν· μήπως καὶ πέσῃ κανένας εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα τῆς ἀπειθείας.

12 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωντανὸς, καὶ ἐνεργὴς, καὶ κοπτικώτερος περισσότερον ἀπὸ κάθε λογῆς μαχαίρι δίστομον, καὶ περνᾷ ἕως τοῦ μερισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τῶν ἁρμῶν καὶ τῶν μυελῶν, καὶ ἐξεταστὴς τῶν

θυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας.

13 Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ· πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος.

14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

15 Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας.

16 Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παῤῥησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.

ἐνθυμήσεων καὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς καρδίας.

13 Καὶ δὲν εἶναι καμία κτίσις ἀφανέρωτη ὀμπροστά του· ἀλλὰ ὅλα εἶναι γυμνὰ καὶ ἀνοιχτὰ εἰς τὰ μάτια ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ δώσωμεν λογαριασμόν.

14 Ἔχοντες λοιπὸν ἀρχιερέα μέγαν, ὁποῦ ἀπέρασεν τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατοῦμεν τὴν ὁμολογίαν.

15 Διατὶ δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα ὁποῦ νὰ μὴν δύναται νὰ συμπαθήσῃ ταῖς ἀσθενείαις μας, ἀλλὰ (ἔχομεν) ἐκεῖνον ὁποῦ ἐπειράχθη εἰς ὅλα ὁμοίως, χωρὶς ἁμαρτίαν.

16 Σιμώνωμεν λοιπὸν μὲ θάῤῥος εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ πάρωμεν ἔλεος καὶ νὰ εὕρωμεν χάριν καὶ βοήθειαν εἰς καιρὸν ἐπιτήδειον.

Κεφ. έ. 5.

Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν·

Διατὶ κάθε ἀρχιερεὺς ὁποῦ παίρνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καταστήνεται (ἀρχιερεὺς) διὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὰ πράγματα ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γίνωνται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, διὰ νὰ προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίαις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις·

2 Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν·

3 Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.

4 Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών.

5 Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ᾽ ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

6 Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου, μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας,

8 Καίπερ ὢν υἱὸς, ἔμαθεν ἀφ᾽ ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν·

2 Δυνάμενος νὰ συμπάσχῃ δικαίως μὲ τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ πλανεμένους· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς εἶναι ἐνδεδυμένος ἀσθένειαν.

3 Καὶ διὰ ἐτούτην χρεωστεῖ, καθὼς διὰ τὸν λαὸν, τέτοιας λογῆς καὶ διὰ λόγου του νὰ προσφέρῃ θυσίαν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις.

4 Καὶ κανένας δὲν παίρνει τὴν τιμὴν εἰς τοῦ λόγου του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπου καλεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸν, τὴν παίρνει, ὡσὰν καὶ ὁ Ἀαρών.

5 Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐδόξασε τοῦ λόγου του νὰ γένῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ ἐκεῖνος (τὸν ἐδόξασεν) ὅπου τοῦ εἶπεν· υἱός μου εἶσαι ἐσὺ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

6 Καθὼς καὶ εἰς ἄλλον (Ψαλμὸν) λέγει· ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὁ ὁποῖος (Χριστὸς) εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς σάρκας του, ἔσοντας νὰ προσφέρῃ δέησαις καὶ παρακάλεσαις μὲ κραυγὴν δυνατὴν καὶ δάκρυα εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἐδύνετον νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ ἔσοντας νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν,

8 Ἂν καλὰ καὶ νὰ ἦτον υἱὸς, ὅμως ἀπ᾽ ἐκεῖνα ὅπου ἔπαθεν, ἔμαθε τὴν ὑπακοήν.

9 Καὶ τελειωθεὶς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου·

10 Προσαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·

11 Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν· ἐπεὶ νωθροὶ γεγόνατε ταῖς ἀκοαῖς.

12 Καὶ γὰρ ὀφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρείαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ· καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς.

13 Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης· (νήπιος γάρ ἐστι.)

14 Τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφὴ, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

9 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη, ἔγινεν εἰς ὅλους του τοὺς ὑπηκόους αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου·

10 Ἔστοντας νὰ ὀνομασθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

11 Διὰ τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ εἰποῦμεν πολλὰ λόγια, τὰ ὁποῖα εἶναι δυσκολοδιήγητα, ἐπειδὴ ἐγινήκετε ὀκνοὶ εἰς τὰς ἀκοαῖς

12 Διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔπρεπε νὰ εἶσθε διδάσκαλοι διὰ τὸν καιρὸν, χρειάζεσθε πάλιν νὰ σᾶς διδάσκῃ τινὰς, ποῖα εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶσθε τέτοιοι ὅτι χρειάζεσθε γάλα, καὶ ὄχι στερεὰν τροφήν.

13 Διατὶ καθένας ὅταν μετέχῃ τὸ γάλα, εἶναι ἄπειρος ἀπὸ τὸν λόγον τῆς δικαιοσύνης· διατὶ εἶναι νήπιος.

14 Καὶ ἡ στερεὰ τροφὴ εἶναι τῶν τελείων, ὁποῦ ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ἀσκημένα διὰ τὴν ἕξιν, εἰς τὸ νὰ διακρίνουν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.

Κεφ. ς΄. 6.

ΔΙΟ` ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον, ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα· μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεόν,

ΔΙΑ` τοῦτο ἀφίνοντες τὸν λόγον τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἂς φερόμεσθεν εἰς τὴν τελειότητα, μὴν βάλλομεν πάλιν θεμέλιον μετανοίας ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, καὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν,

2 Βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεώς τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν, καὶ κρίματος αἰωνίου.

3 Καὶ τοῦτο ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός.

4 Ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου, καὶ μετόχους γενηθέντας πνεύματος ἁγίου,

5 Καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα, δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος,

6 Καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.

7 Γῆ γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑετὸν, καὶ τίκτουσα βοτάνην εὔθετον ἐκείνοις δι' οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

8 Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγὺς, ἧς τὸ τέλος εἰς καῦσιν.

9 Πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, τὰ κρείττονα καὶ

2 Καὶ τῆς διδαχῆς τῶν βαπτισμῶν, καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τῆς κρίσεως τῆς αἰωνίου.

3 Καὶ τοῦτο θέλομεν τὸ κάμει, ἂν μᾶς τὸ συγχωρέσῃ ὁ Θεός.

4 Διατὶ ἀδύνατον εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐφωτίσθηκαν μίαν φορὰν, καὶ ἐγεύθηκαν τῆς ἐπουρανίου δωρεᾶς, καὶ ἔγιναν μέτοχοι τοῦ ἁγίου Πνεύματος,

5 Καὶ ἐγεύθηκαν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῖς δύναμαις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος,

6 Ἐὰν παραπέσουσι, νὰ ξανακαινουργώσουν τοῦ λόγου τους πάλιν εἰς μετάνοιαν, ξανασταυρώνοντες εἰς τοῦ λόγου τους τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ πομπεύοντές τον.

7 Διατὶ ἡ γῆ ὁποῦ πίνει τὴν βροχὴν ὁποῦ ἔρχεται πολλάκις εἰς αὐτὴν, καὶ γεννᾷ χορτάρια ἐπιτήδεια διὰ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ γεωργεῖται, παίρνει εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν·

8 Ἀμὴ ἐκείνη ἡ γῆ ὁποῦ φυτρώνει ἀγκάθια καὶ τριβόλια, εἶναι ἀδόκιμος καὶ κοντὰ εἰς τὴν κατάραν, καὶ τὸ τέλος της εἶναι τὸ νὰ κατακαυθῇ.

9 Ἀλλὰ διὰ λόγου σας, ἀγαπητοὶ, ἐλπίζομεν καὶ πιστεύομεν τὰ καλλίτερα, καὶ

ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν.

10 Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες.

11 Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους·

12 Ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.

13 Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ,

14 Λέγων· Ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε.

15 Καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

16 Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος.

17 Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς

ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγγίζουσιν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἂν καλὰ καὶ ἔτζι λαλοῦμεν.

10 Διατὶ δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἄδικος νὰ ἀλησμονήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐδείξετε εἰς τὸ ὄνομά του, ἔςοντας νὰ ὑπηρετήσετε καὶ νὰ ὑπηρετᾶτε τοὺς ἁγίους.

11 Καὶ ἐπιθυμοῦμεν καθένας ἀπ' ἐσᾶς νὰ δείχνετε τὴν αὐτὴν σπουδὴν ἕως τὸ τέλος εἰς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος·

12 Διὰ νὰ μὴν γενῆτε ὀκνηροὶ, ἀλλὰ μιμηταὶ ἐκείνων ὁποῦ κληρονομοῦσι τὰ ταξίματα διαμέσου τῆς πίστεως καὶ μακροθυμίας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς τάζοντας εἰς τὸν Ἀβραὰμ, (ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ ὀμόσῃ εἰς κανένα μεγαλίτερον) ὤμοσεν εἰς τοῦ λόγου του,

14 Λέγοντας· καὶ ἀληθινὰ, ἐγὼ εὐλογῶν θέλω σὲ εὐλογήσει, καὶ πληθύνων θέλω σὲ πληθύνει.

15 Καὶ ἔτους ἐκεῖνος ἔςοντας νὰ μακροθυμήσῃ ἔτυχε τοῦ ταξίματος.

16 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι ὀμνύουσιν εἰς τὸν μεγαλίτερον, καὶ ὁ ὅρκος εἶναι εἰς αὐτοὺς τέλος κάθε λογῆς ἀντιλογίας εἰς βεβαίωσιν.

17 Εἰς τὸ ὁποῖον πρᾶγμα ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ δείξῃ περισ-

κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ·

18 Ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος.

19 Ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος.

20 Ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

σότερον εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετασάλευτον τῆς βουλῆς του, ἐμεσίτευσε μὲ ὅρκον·

18 Ἵνα διαμέσου δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ ὁ Θεὸς, νὰ ἔχωμεν βεβαίαν παρηγορίαν ἐμεῖς ὁποῦ ἐκαταφύγαμεν εἰς αὐτὸν, νὰ κρατοῦμεν τὴν ἐλπίδα ὁποῦ πρόκειται.

19 Τὴν ὁποίαν ἐλπίδα ἔχομεν ὡσὰν ἄγκυραν ἀσάλευτον καὶ βεβαίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ὁποῦ ἐμβαίνει εἰς τὴν παραμέσα μεραίαν τοῦ βημοθύρου.

20 Ἐκεῖ ὁποῦ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε πρόδρομος διὰ λόγου μας, ἔσοντας νὰ ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

Κεφ. ζ. 7.

Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδὲκ, βασιλεὺς Σαλὴμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων, καὶ εὐλογήσας αὐτόν·

2 Ὧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ· πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ· ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρήνης·

Διατὶ ἐτοῦτος ὁ Μελχισεδὲκ ἤτον βασιλεὺς τῆς Σαλὴμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁποῦ ἐσυναπάντησε τὸν Ἀβραὰμ, ὅταν ἐγύριζεν ἀπὸ τὴν κοπὴν τῶν βασιλέων, καὶ τὸν εὐλόγησε·

2 Εἰς τὸν ὁποῖον Μελχισεδὲκ ὁ Ἀβραὰμ ἐμοίρασε δεκατίαν ἀπὸ ὅλα· καὶ πρῶτον ἑρμηνεύεται βασιλεὺς δικαιοσύνης, καὶ ἀπέκει καὶ βασιλεὺς Σαλήμ· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης·

3 Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος· μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχων· ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.

3 Χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς γενεαλογίαν· μηδὲ ἀρχὴν ἡμερῶν, μηδὲ τέλος ζωῆς ἔχοντας, ἀλλὰ φαινόμενος παρόμοιος μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς παντοτεινά.

4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης.

4 Καὶ στοχάζεσθε πόσος μεγάλος ἦτον ἐτοῦτος, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατριάρχης ἔδωκε δεκατίαις ἀπὸ τὰ κουρσεύματα.

5 Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευῒ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες, ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τουτέστι, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ·

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῒ, ὁποῦ παίρνουσι τὴν ἱερωσύνην, ἔχουσι παραγγελίαν νὰ ἀποδεκατίζουν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, ἤγουν τοὺς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἂν καλὰ νὰ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ Ἀβραάμ.

6 Ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν, δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.

6 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐγενεαλογεῖτον ἀπ᾽ αὐτοὺς, ἐδεκάτισε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ εὐλόγησεν ἐκεῖνον ὁποῦ εἶχε τὰ ταξίματα.

7 Χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.

7 Καὶ ἔξω ἀπὸ κάθε λογῆς ἀντιλογίαν, τὸ μικρότερον εὐλογᾶται ἀπὸ τὸ μεγαλίτερον.

8 Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν· ἐκεῖ δὲ, μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.

8 Καὶ ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκοντες παίρνουσι δεκατίαις, ἀλλὰ ἐκεῖ (λαμβάνει) ἐκεῖνος, ὁποῦ μαρτυρεῖται ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (ὡς ἔπος εἰπεῖν) διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευῒ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται·

9 Καὶ διὰ νὰ εἰποῦμεν ἔτζι, καὶ ὁ Λευῒ ὁποῦ παίρνει ταῖς δεκατίαις, αὐτὸς ἐδεκατίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀβραάμ.

10 Ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πα-

10 Διατὶ ἀκόμι εἰς τὴν μέ-

τρὸς ἦν, ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.

11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· (ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο) τίς ἔτι χρεία, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα, καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;

12 Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.

13 Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ.

14 Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν· εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωσῆς ἐλάλησε.

15 Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος,

16 Ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.

17 Μαρτυρεῖ γάρ· Ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

18 Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται

σὴν τοῦ πατρὸς ἦτον, ὅταν τὸν συναπάντησεν ὁ Μελχισεδέκ.

11 Ἐὰν λοιπὸν ἡ τελείωσις ἦτον διὰ τῆς ἱερωσύνης τῆς Λευιτικῆς· (διατὶ ὁ λαὸς ἐνομοθετήθη εἰς αὐτὴν) τί χρεία ἔκαμε πλέον, νὰ σηκωθῇ ἄλλος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδὲκ, καὶ ὄχι νὰ λέγεται κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀαρών;

12 Διατὶ ὅταν μετατίθεται ἡ ἱερωσύνη, ἐξανάγκης γίνεται καὶ μετάθεσις τοῦ νόμου.

13 Διατὶ ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐλαλήθηκαν ἐτοῦτα, κατάγεται ἀπὸ ἄλλην φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδὲ κανένας ἐσήμωσεν εἰς τὸ θυσιαστήριον.

14 Διατὶ φανερὸν εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριός μας, εἰς τὴν ὁποίαν φυλὴν ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶπε τίποτες περὶ ἱερωσύνης.

15 Καὶ τοῦτο ἀκόμι περισσότερον εἶναι φανερὸν, ἐπειδὴ σηκώνεται ἄλλος ἱερεὺς, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Μελχισεδέκ.

16 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔγινεν κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐντολῆς τῆς σαρκικῆς, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀδιαφθάρτου.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ λέγωντας· ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

18 Διατὶ ἡ προτίτερη ἐντολὴ

προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές·

19 Οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

20 Καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 (Οἱ μὲν γὰρ, χωρὶς ὁρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες· ὁ δὲ, μετὰ ὁρκωμοσίας, διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ)

22 Κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς.

23 Καὶ οἱ μὲν, πλείονες εἰσὶ γεγονότες ἱερεῖς, διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν·

24 Ὁ δὲ, διὰ τὸ μένειν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην·

25 Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.

26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος·

παύεται διὰ τὴν ἀσθένειάν της καὶ τὴν ἀνωφέλειαν.

19 Διατὶ ὁ νόμος δὲν ἐτελείωσε τίποτες, ἀλλὰ ἡ ἀπανωέμβασις τῆς καλλιοτέρας ἐλπίδος, διαμέσου τῆς ὁποίας σιμώνομεν εἰς τὸν Θεόν.

20 Καὶ εἰς ὅσον δὲν εἶναι χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 Διατὶ ἐκεῖνοι ἔγιναν ἱερεῖς χωρὶς ὁρκωμοσίας· ἀμὴ ἐτοῦτος εἶναι μὲ ὁρκωμοσίαν, διαμέσου ἐκείνου ὁποῦ τὸν λέγει· ὤμοσε Κύριος, καὶ δὲν θέλει μετανοήσει· ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·

22 Τόσον καλλιοτέρας διαθήκης ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Ἰησοῦς.

23 Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἔγιναν πολλοὶ ἱερεῖς, ὅτι ἀπὸ τὸν θάνατον ἐμποδίζονται νὰ μένουν·

24 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὅτι μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχει τὴν ἱερωσύνην ἀδιάδοχον.

25 Διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ σώζῃ εἰς τὸ παντελὲς ἐκείνους ὁποῦ πλησιάζουσι διαμέσου αὐτουνοῦ εἰς τὸν Θεὸν, ὄντας νὰ ζῇ πάντοτε εἰς τὸ νὰ μεσιτεύῃ διὰ λόγου τους.

26 Διατὶ τοιοῦτος ἀρχιερεὺς μᾶς ἔπρεπε, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς γενόμενος.

27 Ὃς οὐκ ἔχει καθ᾽ ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας.

27 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην, καθὼς εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ ἀναφέρῃ καθημέραν θυσίαις, προτίτερα διὰ ταῖς ἰδικαῖς του ἁμαρτίαις, ἔπειτα καὶ διὰ ταῖς (ἁμαρτίαις) τοῦ λαοῦ. διατὶ ἐτοῦτο τὸ ἔκαμε μίαν φορὰν, ὅταν ἐπρόσφερε τοῦ λόγου του.

28 Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντας ἀσθένειαν· ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

28 Διατὶ ὁ νόμος καταστήνει ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἔχουν ἀσθένειαν· ἀμὴ ὁ λόγος τῆς ὁρκωμοσίας ὁποῦ ἔγινεν ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον, καταστήνει ἀρχιερέα υἱὸν τετελειωμένον εἰς τὸν αἰῶνα.

Κεφ. η. 8.

ΚΕφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

ΚΑῚ διὰ νὰ εἰποῦμεν σύντομα ἐτοῦτα ὁποῦ εἴπαμεν, ἐμεῖς ἔχομεν ἀρχιερέα τέτοιας λογῆς, ὁ ὁποῖος ἐκάθισεν εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς,

2 Τῶν ἁγίων λειτουργὸς, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος·

2 Λειτουργὸς τῶν ἁγίων καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκατασκεύασεν ὁ Κύριος, καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

3 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὃ προσενέγκῃ.

3 Διατὶ κάθε ἀρχιερεὺς καταστήνεται εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίαις· διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἔχῃ τίποτες καὶ ἐτοῦτος ὁποῦ νὰ προσφέρῃ.

4 Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ γῆς, οὐδ᾽ ἂν ἦν ἱερεὺς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα·

4 Διατὶ ἐὰν ἦτον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, οὐ δὲ ἤθελεν εἶσθαι ἱερεὺς, ἔστοντας νὰ εἶναι οἱ ἱερεῖς ὁποῦ προσφέρουσι τὰ δῶρα κατὰ τὸν νόμον.

5 Οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχρημάτισαι Μωσῆς, μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν· Ὅρα γὰρ, φησὶ, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.

5 Οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσι τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν σκιὰν τῶν ἐπουρανίων πραγμάτων, καθὼς ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅταν ἔμελλε νὰ κάμῃ τὴν σκηνήν. διατὶ λέγει· βλέπε νὰ κάμῃς ὅλα κατὰ τὸ παράδειγμα ὁποῦ σοῦ ἐδείχθη εἰς τὸ ὄρος.

6 Νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται.

6 Ἀμὴ τώρα ὁ Χριστὸς ἔτυχε καλλιοτέραν λειτουργίαν, εἰς ὅσον εἶναι καὶ μεσίτης καλλιοτέρας διαθήκης, ἡ ὁποῖα ἐνομοθετήθη μὲ ἐξαιρετώτερα ταξίματα.

7 Εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος·

7 Διατὶ ἐὰν ἡ πρώτη ἐκείνη ἦτον ἀνελλειπὴς δὲν ἐζητεῖτον τόπος τῆς δευτέρας.

8 Μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· Ἰδοὺ, ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν.

8 Διατὶ κατηγορῶντάς τους ὁ Θεὸς λέγει· νὰ, ἔρχονται αἱ ἡμέραις, λέγει Κύριος, καὶ θέλω τελειώσει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα διαθήκην καινούριαν.

9 Οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος.

9 Ὄχι κατὰ τὴν διαθήκην ὁποῦ ἔκαμα μὲ τοὺς πατέρας τους, τὴν ἡμέραν ὁποῦ τοὺς ἐκράτησα ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τοὺς εὐγάλω ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· διατὶ αὐτοὶ δὲν ἐστάθηκαν εἰς τὴν διαθήκην μου, καὶ ἐγὼ τοὺς ἀμέλησα, λέγει Κύριος.

10 Ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου εἰς τὴν

10 Ὅτι ἐτούτη εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω κάμει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ, ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, νὰ δώσω τοὺς νό-

διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν·

11 Καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων Γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με, ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν·

12 Ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

13 Ἐν τῷ λέγειν καινὴν, πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

μους μου εἰς τὴν διάνοιάν τους, καὶ ἀπάνω εἰς ταῖς καρδίαις τους νὰ τοὺς γράψω, καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς Θεὸς, καὶ αὐτοὶ θέλουσι μοῦ εἶσθαι λαός.

11 Καὶ δὲν θέλουσι διδάξει πᾶς ἕνας τὸν γείτονά του, καὶ πᾶς ἕνας τὸν ἀδελφόν του, λέγοντας· γνώριζε τὸν Κύριον. διατὶ ὅλοι θέλουσι μὲ γνωρίσει, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν.

12 Ὅτι θέλω εἶσθαι συγχωρητικὸς εἰς ταῖς ἀδικίαις των, καὶ ταῖς ἁμαρτίαις των καὶ ταῖς ἀνομίαις των δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῆ πλέον.

13 Μὲ τὸ νὰ λέγῃ καινούργιαν, ἐπαλαίωσε τὴν πρώτην· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ παλαιώνει καὶ γηρᾶ, εἶναι σιμὰ εἰς τὸν χαλασμόν.

Κεφ. θ'. 9.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας, τό, τε ἅγιον κοσμικόν.

2 Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥτε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται ἅγια.

3 Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων·

4 Χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάν-

Ἡ Πρώτη λοιπὸν (διαθήκη) εἶχε τότε καὶ αὐτὴ δικαιώματα λατρείας, καὶ τὸ ἅγιον τὸ κοσμικόν.

2 Διατὶ ἡ πρώτη σκηνὴ ἐκαλασκευάσθη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἡ ὁποῖα λέγεται ἅγια.

3 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸ δεύτερον βημόθυρον ἦτον ἡ σκηνὴ ὁποῦ λέγεται ἅγια ἁγίων.

4 Ἡ ὁποῖα εἶχε χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, σκεπασμένην

[illegible]

ὁποῦ ἦτον μέσα μὲ χρυσάφι· εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ στάμνος ἡ χρυσῆ ὁποῦ εἶχε τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ὁποῦ ἐβλάστησε, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης.

5 [illegible]

5 Καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν [illegible] χερουβὶμ τῆς δόξης, καὶ ἐσκίαζαν τὸ ἱλαστήριον· διὰ τὰ ὁποῖα [illegible] λέγωμεν κατὰ μέρος.

6 [illegible]

6 Καὶ ἔτζι [illegible] λειτουργίας [illegible] οἱ ἱερεῖς, [illegible] λατρείαις·

7 [illegible]

7 Ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν [illegible] χρόνου [illegible] ὁ ἀρχιερεύς, ὄχι χωρὶς αἷμα, τὸ ὁποῖον [illegible] διὰ λόγου του, καὶ διὰ ταῖς ἁμαρτίαις τοῦ λαοῦ, [illegible]

8 [illegible]

8 Ἐτοῦτο [illegible] τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, [illegible] ὁ δρόμος εἰς τὰ ἅγια, [illegible] τῆς πρώτης σκηνῆς.

9 [illegible]

9 Ἡ ὁποία ἦτον [illegible] τὸν καιρὸν [illegible] δῶρα καὶ θυσίαις [illegible] τελειώσουν [illegible] λατρείαν.

10 [illegible]

10 [illegible] εἰς φαγητὰ καὶ πιοτὰ, καὶ διά-

πτισμοῖς, καὶ δικαιώμασι σαρκὸς, μέχρι καιροῦ διορθώσεως ἐπικείμενα·

11 Χριστὸς δὲ παραγινόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τουτέστιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,

12 Οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑράμενος.

13 Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα·

14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

15 Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστὶν, ὅπως θανάτου γενομένου, εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας.

φορα βαπτίσματα, καὶ δικαιώματα τῆς σάρκας, θεσμένα ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς διορθώσεως.

11 Ἀμὴ ὁ Χριστὸς ἔσοντας νὰ ἔλθῃ ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διαμέσου τῆς μεγαλιοτέρας καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ὁποῦ δὲν εἶναι χειροποίητος, ἤγουν, δὲν εἶναι ἐτούτης τῆς κατασκευῆς,

12 Οὐδὲ διαμέσου τοῦ αἵματος τῶν τράγων καὶ τῶν μόσχων, ἀλλὰ διαμέσου τοῦ ἰδικοῦ του αἵματος, ἐμβῆκε μίαν φορὰν εἰς τὰ ἅγια, ἔσοντας νὰ εὕρῃ αἰωνίαν λύτρωσιν.

13 Διατὶ ἐὰν τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων, καὶ ἡ στάκτη τῆς δαμάλεως ῥαντιζομένη, ἁγιάζει τοὺς μολυσμένους εἰς τὴν καθαρότητα τῆς σάρκας,

14 Πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ (ὁ ὁποῖος διαμέσου τοῦ πνεύματος τοῦ αἰωνίου ἐπρόσφερε τοῦ λόγου του ἀκατηγόρητον εἰς τὸν Θεὸν) θέλει καθαρίσει τὴν συνείδησίν σας ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, εἰς τὸ νὰ λατρεύετε Θεὸν ζῶντα;

15 Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι μεσίτης διαθήκης καινῆς, διὰ νὰ πάρουσιν οἱ καλεσμένοι τὸ τάξιμον τῆς αἰωνίου κληρονομίας, ἔσοντας νὰ ἔγινε ὁ θάνατος διὰ τὴν ἐξαγόρασιν τῶν παραβάσεων ὁποῦ ἔγιναν εἰς τὴν πρώτην διαθήκην.

16 Ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου.

17 Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία· ἐπεὶ μήποτε ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος.

18 Ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται·

19 Λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐῤῥάντισε,

20 Λέγων· Τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐῤῥάντισε.

22 Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.

23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τούτοις καθαρίζεσθαι· αὐτὰ δὲ τὰ ἐπουράνια κρείττοσι θυσίαις παρὰ ταύτας.

16 Διατὶ ὅπου εἶναι διαθήκη, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔρχεται καὶ θάνατος ἐκείνου ὁποῦ τὴν ἐδιάθεσεν.

17 Διατὶ ἡ διαθήκη εἰς τοὺς νεκροὺς εἶναι βεβαία· ἐπειδὴ ἕως ὁποῦ ζῇ ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ἐδιάταξεν, ἀκόμι δὲν ἔχει δύναμιν.

18 Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡ πρώτη εἶναι ἐγκαινισμένη χωρὶς αἵματος.

19 Διατὶ ἔσοντας νὰ ἐλάλησεν ὁ Μωϋσῆς ὅλαις ταῖς ἐντολαῖς (κατὰ τὸν νόμον) εἰς ὅλον τὸν λαὸν, πέρνοντας τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων μὲ νερὸν καὶ μὲ μαλλὶ κόκκινον καὶ ὕσσωπον, ἐῤῥάντισε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ ὅλον τὸν λαὸν,

20 Λέγοντας· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ὁποῦ σᾶς ἐπαρήγγειλεν ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν καὶ ὅλα τὰ ἀγγεῖα τῆς λειτουργίας, τὰ ἐῤῥάντισεν ὁμοίως μὲ τὸ αἷμα.

22 Καὶ κοντολογῆς, μὲ τὸ αἷμα καθαρίζονται ὅλα κατὰ τὸν νόμον· καὶ χωρὶς αἱματεχυσίας δὲν γίνεται ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν.

23 Ἀνάγκη λοιπὸν οἱ τύποι τῶν πραγμάτων ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μὲ τοῦτα νὰ καθαρίζωνται· ἀμὴ αὐτὰ τὰ ἐπουράνια καθαρίζονται μὲ καλλίτεραις θυσίαις παρὰ τούταις.

24 Οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριςὸς, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸν τὸν ȣ̓ρανὸν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεȣ̃ ὑπὲρ ἡμῶν·

24 Διατὶ ὁ Χριςὸς δὲν ἐμβῆκεν εἰς χειροποίητα ἅγια, ὁπȣ̃ ἦσαν ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ᾽ ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸν τὸν ȣ̓ρανὸν, νὰ φανῇ τῶρα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεȣ̃ διὰ λόγȣ μας.

25 Οὐδ᾽ ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ·

25 Ὄχι διὰ νὰ προσφέρῃ πολλαῖς φοραῖς τοῦ λόγȣ τȣ, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς ἐμβαίνει εἰς τὰ ἅγια κάθε χρόνον μὲ ξένον αἷμα·

26 (Ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμȣ) νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτȣ̃ πεφανέρωται.

26 (Διατὶ ἀλλέως, ἔκαμνε χρεία νὰ πάθῃ αὐτὸς πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμȣ,) ἀμὴ τῶρα μίαν φορὰν εἰς τὸ τέλος τῶν αἰώνων, ἐφανερώθη εἰς ἀφαίρεσιν τῆς ἁμαρτίας, διαμέσȣ τῆς ἰδικῆς τȣ θυσίας.

27 Καὶ καθ᾽ ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τȣ̃το κρίσις·

27 Καὶ καθὼς εἶναι ἀποφασισμένον εἰς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς νὰ ἀποθάνȣσι μίαν φορὰν, καὶ ὕςερα ἀπὸ τὸν θάνατον εἶναι κρίσις·

28 Οὕτως ὁ Χριςὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρȣ χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

28 Ὁμοίως καὶ ὁ Χριςὸς ἔςοντας νὰ προσφερθῇ μίαν φορὰν, εἰς τὸ νὰ σηκώσῃ ταῖς ἁμαρτίαις τῶν πολλῶν, τὸ δεύτερον θέλει φανῇ χωρὶς ἁμαρτίαν, εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ τὸν ἀποδέχȣνται εἰς σωτηρίαν.

Κεφ. ί. 10.

ΣΚιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμά-

ΔΙατὶ ὁ νόμος ἔςοντας νὰ ἔχῃ σκιὰν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

των, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκὲς, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι.

2 Ἐπεὶ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους;

3 Ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν.

4 Ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας·

5 Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

6 Ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας.

7 Τότε εἶπον· Ἰδοὺ ἥκω (ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ) τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου.

8 Ἀνώτερον λέγων· Ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας, οὐδὲ εὐδόκησας· (αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται·)

9 Τότε εἴρηκεν· Ἰδοὺ ἥκω τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου. Ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον, ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.

τῶν πραγμάτων, οὐδέποτε δύνεται νὰ τελειώσῃ διαμέσου τῶν θυσιῶν, ὁποῦ προσφέρονται κάθε χρόνον πάντοτε, ἐκείνους ὁποῦ σημώνουσιν (εἰς τὸ ἱερόν).

2 Ἀλλέως, ἤθελασι παύσῃ αἱ θυσίαις νὰ μὴν προσφέρωνται· διατὶ οἱ λατρεύοντες ἔστωντας νὰ ἐκαθαρίσθηκαν μίαν φορὰν δὲν ἤθελαν ἔχῃ πλέον καμίαν συνείδησιν ἁμαρτιῶν,

3 Ἀλλὰ μετ' αὐταῖς κάθε χρόνον γίνεται ἀναθύμησις τῶν ἁμαρτιῶν.

4. Διατὶ εἶναι ἀδύνατον τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων νὰ ἀφαιρέσῃ ἁμαρτίαις.

5 Διὰ τοῦτο ἐρχόμενος μέσα εἰς τὸν κόσμον, λέγει· θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ σῶμα μοῦ ἐκατασκεύασες.

6 Δὲν σοῦ ἄρεσαν ὁλοκαυτώματα, οὐδὲ θυσίαις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις.

7 Τότε εἶπον· νὰ ὁποῦ ἦλθα, Θεὲ, (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου ἐγράφη διὰ λόγου μου) νὰ κάμω τὸ θέλημά σου.

8 Λέγωντας παραπάνω· θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, καὶ θυσίαν περὶ ἁμαρτίας δὲν ἠθέλησες, οὐδὲ ἔστερξες· τὰ ὁποῖα προσφέρονται κατὰ τὸν νόμον·

9 Τότε εἶπεν· νὰ ὁποῦ ἦλθα, Θεὲ, νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. εὐγάνει τὸ πρῶτον, διὰ νὰ στήσῃ τὸ δεύτερον.

10 Ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ.

11 Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ᾽ ἡμέραν λειτουργῶν, καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας.

12 Αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν, εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ·

13 Τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ·

14 Μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους.

15 Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι·

16 Αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς·

17 Καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

18 Ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων,

10 Εἰς τὸ ὁποῖον θέλημα εἴμεσθεν ἁγιασμένοι, διαμέσου τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁποῦ ἔγινε μίαν φοράν.

11 Καὶ κάθε ἱερεὺς ἔστεκε λειτουργῶντας καθ᾽ ἡμέραν, καὶ προσφέροντας πολλάκις ταῖς αὐταῖς θυσίαις, αἱ ὁποίαις θυσίαις οὐδέποτε δύνονται νὰ ἀφαιρέσουν ἁμαρτίαις.

12 Ἀμὴ αὐτὸς (ὁ Ἰησοῦς) ἔστοντας νὰ ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ἐκάθισε παντοτεινὰ εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

13 Τὸ λοιπὸν καρτερεῖ ἕως ὁποῦ νὰ βαλθοῦσιν οἱ ἐχθροί του ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του.

14 Διατὶ μὲ μίαν προσφορὰν ἐτελείωσε παντοτεινὰ ἐκείνους ὁποῦ ἁγιάζονται.

15 Καὶ μαρτυρεῖ μας τὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· διατὶ ἀφ᾽ οὗ ἐπροεῖπε·

16 Ἐτούτη εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω διαθέσει εἰς αὐτοὺς ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, θέλω δώσει τοὺς νόμους μου εἰς ταῖς καρδίαις τους, καὶ θέλω τοὺς γράψει εἰς ταῖς διανοίαις τους·

17 Καὶ ταῖς ἁμαρτίαις τους καὶ ταῖς ἀνομίαις τους δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῇ πλέον.

18 Ἐκεῖ δὲ ὁποῦ εἶναι ἡ συγχώ-

οὐκ ἔτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοὶ, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι Ἰησοῦ,

20 Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τουτέστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ·

21 Καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ·

22 Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς·

23 Καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ, (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος·)

24 Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων·

25 Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισὶν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν.

26 Ἑκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπί-

γνωσις τούτων, δὲν εἶναι πλέον προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντας λοιπὸν νὰ ἔχωμεν, ἀδελφοὶ, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων, εἰς τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ,

20 Στράταν λέγω, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκαινούργωσε καινούριαν καὶ ζωντανὴν, διαμέσου τοῦ βημοθύρου, ἤγουν τῆς σάρκας του·

21 Καὶ ἔχοντας νὰ ἔχωμεν ἕνα μέγαν ἱερέα, ἀπάνω εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ·

22 Ἂς σιμώνωμεν μὲ ἀληθινὴν καρδίαν, μὲ πληροφορίαν πίστεως, πλυμμένοι ταῖς καρδίαις ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς.

23 Καὶ λουσμένοι τὸ κορμὶ μὲ νερὸν καθαρὸν, ἂς κρατοῦμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀσάλευτον. διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἔταξεν εἶναι πιστός.

24 Καὶ φροντίζοντες ἂς σπουδαζώμεσθεν ἕνας τὸν ἄλλον, εἰς παρακινημὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἔργων·

25 Μὴν ἀφίνοντες τὴν συχνοσύναξίν μας, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς μερικοὺς, ἀλλὰ νὰ παρακινοῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ τόσῳ περισσότερον, ὅσῳ βλέπετε ὁποῦ σιμώνει ἡ ἡμέρα.

26 Διατὶ ἐὰν ἁμαρτάνωμεν ἡμεῖς μὲ τὸ θέλημά μας, ὕστερον ἀφ' οὗ ἐπήραμεν τὴν γνώρι-

γνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία·

27 Φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους.

28 Ἀθετήσας τὶς νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει·

29 Πόσῳ (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας;

30 Οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ.

31 Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων·

33 Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες·

34 Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου

σιν τῆς ἀληθείας, δὲν ἀπομένει πλέον θυσία περὶ ἁμαρτίας·

27 Ἀμὴ ἀπομένει ἐκείνη ἡ φοβερὰ ἀπαντοχὴ τῆς κρίσεως, καὶ καῦμα τοῦ πυρὸς ὁποῦ μέλλει νὰ φάγῃ τοὺς ὑπεναντίους.

28 Κανένας ὁποῦ νὰ καταφρονήσῃ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, μὲ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες χωρὶς λύπην ἀποθνήσκει·

29 Πόσῳ (λογιάζετε) θέλει ἀξιωθῇ χειρότερης τιμωρίας ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατεπάτησε τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλογίασε κοινὸν τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, εἰς τὸ ὁποῖον ἡγιάσθη, καὶ ὁποῦ ὕβρισε τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος;

30 Διατὶ ἐξεύρομεν ἐκεῖνον ὁποῦ εἶπε· ἡ ἐκδίκησις εἶναι ἰδική μου, ἐγὼ θέλω ἀνταποδώσει, λέγει Κύριος. καὶ πάλιν· Κύριος θέλει κρίνει τὸν λαόν του.

31 Φοβερὸν εἶναι τὸ ἐμπεσεῖν εἰς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

32 Καὶ ἀναθυμᾶσθε ταῖς προτέραις ἡμέραις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἔσοντας νὰ ἐφωτίσθητε, ὑπεμείνατε πολὺν ἀγῶνα τῶν παθημάτων·

33 Τὸ ὅτι ἐπομπευθήκετε, μὲ ὀνειδισμοὺς καὶ μὲ θλίψαις· καὶ τὸ ὅτι ἐγενήκετε κοινωνοὶ ἐκείνων ὁποῦ τοιουτοτρόπως ἐδιώχνονται.

34 Διατὶ ἐσυνεπάθετε καὶ

συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν.

35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

36 Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν· ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν·

37 Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ.

38 Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ.

39 Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς.

εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ ἐδεχθήκετε μετὰ χαρᾶς νὰ ἁρπαχθοῦσι τὰ ὑπάρχοντά σας, γνωρίζοντες πῶς ἔχετε εἰς τοῦ λόγου σας καλλίτερην περιουσίαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἡ ὁποῖα καὶ μένει.

35 Μὴν ἀποῤῥίξετε λοιπὸν τὴν παῤῥησίαν σας, ἡ ὁποῖα ἔχει μεγάλην πληρωμήν.

36 Διατὶ ἐσεῖς χρειάζεσθε ὑπομονήν· διὰ νὰ πάρετε τὸ τάξιμον, κάμνοντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

37 Διατὶ ἀκόμι ὀλίγον ὀλίγου χρόνου, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ, θέλει ἔλθῃ, καὶ δὲν θέλει ἀργήσει.

38 Καὶ ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν, καὶ ἐὰν κανένας σύρει τοῦ λόγου του ὀπίσω, δὲν ἀναπαύεται εἰς αὐτὸν ἡ ψυχή μου.

39 Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμεσθεν νὰ συρθοῦμεν ὀπίσω, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ νὰ πιστεύωμεν εἰς σωτηρίαν ψυχῆς.

Κεφ. ιά. 11.

Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.

2 Ἐν ταύτῃ γὰρ ἐμαρτυρήθησαν οἱ πρεσβύτεροι.

3 Πίστει νοοῦμεν κατηρτίσθαι

ΚΑΙ ἡ πίστις εἶναι ὑπόστασις τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐλπίζουνται, καὶ φανέρωσις ἐκεινῶν ὁποῦ δὲν βλέπονται.

2 Διατὶ εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν ἐμαρτυρήθηκαν οἱ παλαιοί.

3 Μὲ τὴν πίστιν γροικοῦμεν τοὺς αἰῶνας νὰ ἐκατασκευάσθη-

τὺς αἰῶνας ῥήματι Θεῦ, εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ βλεπόμενα γεγονέναι.

4 Πίςει πλείονα θυσίαν Ἄβελ παρὰ Κάϊν προσήνεγκε τῷ Θεῷ, δι᾽ ἧς ἐμαρτυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυρῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτῦ τοῦ Θεῦ· καὶ δι᾽ αὐτῆς ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.

5 Πίςει Ἐνὼχ μετετέθη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον· καὶ ὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός· πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτῦ μεμαρτύρηται εὐηρεςηκέναι τῷ Θεῷ.

6 Χωρὶς δὲ πίςεως ἀδύνατον εὐαρεςῆσαι· πιςεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ, ὅτι ἐςὶ, καὶ τοῖς ἐκζητῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται.

7 Πίςει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκυ αὐτῦ· δι᾽ ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίςιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος.

8 Πίςει, καλύμενος Ἀβραὰμ

καν μὲ τὸν λόγον τῦ Θεῦ, εἰς τρόπον ὁπῦ ἐτῦτα ὁπῦ βλέπονται, νὰ μὴν ἔγιναν ἀπὸ φαινόμενα.

4 Μὲ τὴν πίςιν ὁ Ἄβελ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν καλλιοτέραν θυσίαν, παρὰ τὸν Κάϊν, διαμέσυ τῆς ὁποίας πίςεως ἐμαρτυρήθη νὰ εἶναι δίκαιος, ἔςοντας νὰ τὸν μαρτυρήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὰ δῶρα ὁπῦ ἔφερε· καὶ διαμέσυ αὐτῆς καὶ ἀποθαμμένος ἀκόμι λαλεῖται.

5 Μὲ τὴν πίςιν ὁ Ἐνὼχ ἐμετατοπίσθη διὰ νὰ μὴν εἰδῆ θάνατον, καὶ δὲν εὑρίσκετον, διότι ὁ Θεὸς τὸν ἐμετάθεσεν. διατὶ προτίτερα ἀπὸ τὴν μετάθεσίν τυ ἐμαρτυρήθη νὰ ἄρεσεν εἰς τὸν Θεόν.

6 Καὶ χωρὶς πίςεως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρέσκῃ τινὰς εἰς τὸν Θεόν· διατὶ κάμνει χρεία ἐκεῖνος ὁπῦ σιμώνει εἰς τὸν Θεὸν νὰ πιςεύσῃ, ὅτι εἶναι Θεὸς, καὶ ὅτι εἰς ἐκείνυς ὁπῦ τὸν ἐκζητῦσι γίνεται μισθαποδότης.

7 Μὲ τὴν πίςιν ἐμηνύθη ὁ Νῶε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκεῖνα ὁπῦ ἀκόμι δὲν ἐφαίνυνταν, καὶ ἔςοντας νὰ φοβηθῇ ἐκατεσκεύασε τὴν κιβωτὸν, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σπητίυ τυ· διαμέσυ τῆς ὁποίας κιβωτῦ κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε κληρονόμος τῆς δικαιοσύνης ὁπῦ εἶναι κατὰ τὴν πίςιν.

8 Ὁ Ἀβραὰμ καλύμενος

ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἤμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε, μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται.

9 Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς·

10 Ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός.

11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, καὶ παρὰ καιρὸν ἡλικίας ἔτεκεν, ἐπεὶ πιστὸν ἡγήσατο τὸν ἐπαγγειλάμενον.

12 Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμητος.

13 Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες, καὶ πεισθέντες, καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

-μὲ πίστιν ὑπήκουσε νὰ εὔγῃ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ εὔγῆκε, μὴ ἠξεύροντας ποῦ ὑπάγει.

9 Μὲ τὴν πίστιν ἐπαροίκησεν εἰς τὴν γῆν ὁποῦ τοῦ ἔταξεν ὁ Θεὸς, ὡσὰν εἰς ξένην, ἔστωντας νὰ κατοικήσῃ εἰς ταῖς καλύβαις μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, οἱ ὁποῖοι ἦταν συγκληρονόμοι τοῦ ταξίματος αὐτουνοῦ.

10 Διατὶ ἐκεῖνος ἀνάμενε τὴν πόλιν ὁποῦ ἔχει τὰ θεμέλια, τῆς ὁποίας πόλεως τεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός.

11 Μὲ τὴν πίστιν καὶ αὐτὴ ἡ Σάῤῥα ἔλαβε δύναμιν εἰς σύλληψιν τοῦ σπέρματος, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἡλικίας της ἐγέννησεν, ἐπειδὴ ἐλογίασε πιστὸν ἐκεῖνον ὁποῦ τῆς ἔταξε.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἕναν, καὶ τοῦτον ὡραμάνη νενεκρωμένον, ἐγεννήθησαν (ἔκγονοι) καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ ἄμμος ἡ ἀμέτρητος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

13 Ἐτοῦτοι ὅλοι μὲ πίστιν ἀπέθανον, καὶ δὲν ἐπῆραν τὰ ταξίματα, ἀλλὰ ἀπὸ μακρᾶ τὰ εἴδασι, καὶ ἐπίστευσαν, καὶ καταπειθόμενοι, τὰ ἀγάπησαν, καὶ ὡμολόγησαν ὅτι ἦταν ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

14 Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι.

15 Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον ἀφ᾽ ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·

16 Νυνὶ δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τουτέστιν ἐπουρανίου· διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς, Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν.

17 Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος·

18 Πρὸς ὃν ἐλαλήθη· Ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα·

19 Λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγείρειν δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο.

20 Πίστει περὶ μελλόντων εὐλόγησεν Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

21 Πίστει, Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ εὐλόγησε· καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.

22 Πίστει, Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ

14 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ λέγουσι τὰ τοιαῦτα, δείχνουν ὅτι πατρίδα ζητοῦσι.

15 Καὶ ἐὰν ἐθυμοῦνταν ἐκείνην τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐγῆκαν, εἶχαν καιρὸν νὰ γυρίσουν εἰς αὐτήν.

16 Ἀλλὰ ὀρέγονται καλλιωτέραν πατρίδα, τουτέστι τὴν ἐπουράνιον. διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν ἐντρέπεται νὰ κράζεται Θεὸς αὐτωνῶν· διατὶ τοὺς ἑτοίμασε πόλιν.

17 Ὁ Ἀβραὰμ δοκιμαζόμενος ἀπὸ τὸν Θεὸν, μὲ πίστιν ἐπρόσφερε τὸν Ἰσαὰκ, τὸν μονογενῆ τὸν ἐπρόσφερεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐδέχθη τὰ ταξίματα·

18 Εἰς τὸν ὁποῖον ἐλαλήθη· ὅτι εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει ὀνομασθῆ τὸ σπέρμα σου·

19 Ἔχοντας νὰ συλλογισθῇ ὁ Ἀβραὰμ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰσαὰκ ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ διὰ τοῦτο ὡσὰν εἰς κάποιον εἰκονιζόμενον πάλιν τὸν ἐπανάλαβε.

20 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰσαὰκ εὐλόγησε τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἡσαῦ διὰ τὰ μέλλοντα.

21 Μὲ πίστιν ἀποθνήσκωντας ὁ Ἰακὼβ εὐλόγησε καθέναν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ ἐπροσκύνησεν ἀκουμπίζωντας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του.

22 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰωσὴφ ἀποθνήσκων ἐμνημόνευε τὴν

ἐμνημόνευσε, καὶ περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο.

23 Πίστει, Μωσῆς γεννηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἀστεῖον τὸ παιδίον· καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως.

24 Πίστει, Μωσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ·

25 Μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν·

26 Μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον, μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.

28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, θίγῃ αὐτῶν.

29 Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς· ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.

ἔξοδον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐπαράγγειλε διὰ τὰ κόκκαλά του.

23 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἐγεννήθη, ἐκρύφθη τρεῖς μῆνες ἀπὸ τοὺς πατέρας του, διατὶ εἶδασι τὸ παιδίον πολλὰ χαριτόμορφον, καὶ δὲν ἐφοβήθηκαν τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως.

24 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἐμεγάλωσεν, ἀρνήθη νὰ λέγεται υἱὸς τῆς θυγατέρας τοῦ Φαραώ·

25 Προκρίνωντας περισσότερον νὰ κακοπαθένῃ μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν τῆς ἁμαρτίας·

26 Ἔστοντας νὰ λογιάσῃ μεγαλίτερον πλοῦτον τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου. διατὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς πληρωμῆς.

27 Μὲ πίστιν ἄφησε τὴν Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἐφοβήθη τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· διατὶ ἐκαρτέρησε ὡσὰν ὁποῦ ἔβλεπεν ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν βλέπεται.

28 Μὲ πίστιν ἔκαμε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, διὰ νὰ μὴν τοὺς ἀγγίξῃ ὁ ἄγγελος ὁποῦ ἐσκότωνε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων.

29 Μὲ πίστιν ἐπέρασαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡσὰν διαμέσου ξηρᾶς, τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι ἔστοντας νὰ τὴν δοκιμάσουν, ἐκατεποντίσθηκαν.

30 Πίστει τὰ τείχη Ἱεριχὼ ἔπεσε, κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

31 Πίστει Ῥαὰβ, ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης.

32 Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν, καὶ Ἰεφθάε, Δαβίδ τε καὶ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

33 Οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων,

34 Ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων·

35 Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν·

36 Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς·

37 Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν ἐν φόνῳ

30 Μὲ πίστιν τὰ τείχη τῆς Ἱεριχὼ ἔπεσαν, ἔσοντας νὰ τὰ περικυκλώσουν οἱ Ἰσραηλῖται ἑπτὰ ἡμέραις.

31 Μὲ πίστιν ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν συνεφθάρθη ἀντάμα μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἀπείθησαν, ἔσοντας νὰ δεχθῇ μὲ εἰρήνην τοὺς καταπατητάδες.

32 Καὶ τί πλέον λέγω; διατὶ ὁ χρόνος δὲν θέλει μοῦ ἀρκέσει, νὰ διηγοῦμαι περὶ τοῦ Γεδεὼν, καὶ Βαρὰκ, καὶ Σαμψὼν, καὶ Ἰεφθάε, καὶ τοῦ Δαβὶδ, καὶ τοῦ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

33 Οἱ ὁποῖοι διαμέσου τῆς πίστεως ἐνίκησαν ταῖς βασιλείαις, ἐκατόρθωσαν δικαιοσύνην, ἐπέτυχον τὰ ταξίματα, ἔφραξαν τὰ στόματα τῶν λεόντων,

34 Ἔσβεσαν τὴν δύναμιν τῆς φωτιᾶς, ἔφυγον τὰ στόματα τῶν σπαθιῶν, ἐδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείαις, ἔγιναν δυνατοὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐφευγάτισαν ταῖς παράταξαις τῶν ξένων.

35 Αἱ γυναῖκαις ἐπῆραν ἀπὸ ἀνάστασιν τοὺς νεκρούς τους· καὶ ἄλλοι ἐτυμπανίσθηκαν, καὶ δὲν ἀποδέχθηκαν τὴν ἐλευθερίαν (τοῦ θανάτου), διὰ νὰ τύχουν καλλιοτέρας ἀναστάσεως.

36 Καὶ ἄλλοι ἐδοκίμασαν ἐμπαιγμοὺς καὶ μάστιγαις, καὶ ἀκόμι δεσμὰ καὶ φυλακαῖς.

37 Ἐπετροβολήθηκαν, ἐπριονίσθηκαν, ἐπειράχθηκαν,

μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι·

ἀπέθανον μὲ φόνον σπαθίου, ἐτριγύριζαν μὲ προβατογοῦναις, μὲ αἰγόγουναις, ὑστερημένοι, θλιμμένοι, κακοπαθημένοι·

38 (Ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.

38 Διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτον ἄξιος ὁ κόσμος, περιπλανώμενοι εἰς ταῖς ἐρημίαις, καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς ταῖς τρύπαις τῆς γῆς.

39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν·

40 Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

39 Καὶ ἐτοῦτοι ὅλοι ἔσοντας νὰ μαρτυρηθοῦσι διαμέσου τῆς πίστεως, δὲν ἐπῆραν τὸ τάξιμον·

40 Ἔσοντας νὰ προειδῆ ὁ Θεὸς κάτι καλλιότερον διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μὴν τελειωθοῦν ἐκεῖνοι χωρὶς ἐμᾶς.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΤΟιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα·

ΚΑΙ ἐμεῖς τὸ λοιπὸν ἔσοντας νὰ ἔχωμεν τόσον μεγάλον σύννεφον τῶν μαρτύρων, ὁποῦ εἶναι τριγύρου μας, ῥίχνοντες κάθε λογῆς βάρος, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ μᾶς περιπλέκει, τρέχωμεν μὲ ὑπομονὴν τὸν ἀγῶνα ὁποῦ μᾶς ἐπροβάλθη·

2 Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς, ὑπέμεινε σταυρὸν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐκάθισεν.

2 Ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τὴν προκειμένην εἰς τοῦ λόγου του χαρὰν, ὑπέμεινε σταυρὸν, καταφρονῶντας τὴν ἐντροπὴν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

3 Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁ-

3 Ἀναθυμηθῆτε λοιπὸν καὶ λογαριάσετε ἐκεῖνον ὁποῦ ὑπο-

μαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

4 Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι·

5 Καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· Υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος·

6 Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.

7 Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;

8 Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί.

9 Εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτὰς, καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων, καὶ ζήσομεν;

10 Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς,

μεινεν ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τοῦ λόγου του τέτοιας λογῆς μεγάλην ἀντιλογίαν, διὰ νὰ μὴν ἀποκάμετε, λειποψυχοῦντες.

4 Ἐσεῖς ἀκόμι δὲν ἐναντιώθητε ἕως εἰς αἷμα, ἀνταγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας.

5 Καὶ ἀλησμονήσετε τὴν νουθεσίαν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα σᾶς μιλεῖ ὡσὰν τέκνα της, λέγουσα· υἱέ μου, μὴν καταφρονᾷς τὴν παίδευσιν τοῦ Θεοῦ, μηδὲ ἀπόβαλλε τὴν προθυμίαν ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

6 Διατὶ ὁ Κύριος παιδεύει ἐκεῖνον ὁποῦ ἀγαπᾷ, καὶ δέρνει κάθε υἱὸν, ὁποῦ δέχεται (ὡσὰν παιδί του).

7 Ἐὰν ὑπομένετε παίδευσιν, ὁ Θεὸς προσφέρεται πρὸς ἐσᾶς ὡσὰν εἰς υἱοὺς του· διατὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ υἱὸς, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν παιδεύει ὁ πατέρας του;

8 Ἐὰν εἶσθε χωρὶς παίδευσιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὅλοι εἶναι μέτοχοι, λοιπὸν εἶσθε νόθα παιδία, καὶ ὄχι υἱοὶ γνήσιοι.

9 Ἀπέκει τοὺς πατέρας τοὺς σαρκικοὺς μας εἴχαμεν παιδευτὰς, καὶ τοὺς ἐντρεπόμεσθε, δὲν θέλομεν ὑποταχθῆ πολλὰ περισσότερον εἰς τὸν πατέρα τῶν πνευμάτων, καὶ θέλομεν ζήσει;

10 Διατὶ ἐκεῖνοι οἱ πατέρες εἰς ὀλίγαις ἡμέραις ἐπαίδευον, κατὰ τὸ ἀρεσκούμενόν τους, ἀλ-

ἐπαίδευον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

11 Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν ὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι᾽ αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.

12 Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε·

13 Καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.

14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμὸν, ὑ χωρὶς ὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον·

15 Ἐπισκοπῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεῦ· μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύυσα ἐνοχλῇ, καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί.

16 Μή τις πόρνος, ἢ βέβηλος, ὡς Ἠσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτῦ.

17 Ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα θέλων κληρονομῆσαι τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμάσθη· μετανοί-

λὰ ὁ Θεὸς (παιδεύει) διὰ τὸ συμφέρον, διὰ νὰ μεταλάβωμεν τῆς ἁγιότητός τυ.

11 Καὶ κάθε παίδευσις ὅσον διὰ τὸ παρὸν δὲν φαίνεται νὰ εἶναι χαρᾶς (ἀφορμὴ), ἀλλὰ λύπης· ἀλλὰ ὕστερον ἀποδίδει καρπὸν εἰρηνικὸν τῆς δικαιοσύνης, εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἐγυμνάσθηκαν ἀπ᾽ αὐτήν.

12 Διὰ τῦτο τὰ ἀποσταμένα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα ὀρθοστήσετέ τα.

13 Καὶ κάμετε τῶν ποδαρίων σας ἴσυς δρόμυς· διὰ νὰ μὴν παραστρατήσῃ ἐκεῖνο ὁπῦ εἶναι κυλὸν, ἀλλὰ περισσότερον νὰ ἰατρευθῇ.

14 Ζητᾶτε εἰρήνην ὁμῦ μὲ ὅλυς, καὶ τὸν ἁγιασμὸν, χωρὶς τὸν ὁποῖον κανένας δὲν θέλει εἰδῇ τὸν Κύριον·

15 Στοχαζόμενοι μήπως καὶ κανένας εἶναι ἐλλειπὴς ἀπὸ τὴν χάριν τῦ Θεῦ, μήπως καὶ καμία ῥίζα πικρὰ αὐξάνυσα ἀπάνω σᾶς ἐμποδίζει, καὶ διὰ μέσυ της μιανθῶσι πολλοί.

16 Μήπως καὶ εἶναι κανένας πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος ὡσὰν ὁ Ἠσαῦ, ὁ ὁποῖος διὰ ἕνα φαγητὸν ἐπύλησε τὰ πρωτοτόκιά τυ.

17 Διατὶ ἐξεύρετε ὅτι καὶ ὕστερον θέλωντας νὰ κληρονομήσῃ τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμάσθη. διατὶ δὲν εὕρηκε τόπον

ας γὰρ τόπον οὐχ εὗρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.

μετανοίας, ἂν καλὰ καὶ νὰ τὴν ἐζήτησε μὲ δάκρυα.

18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ,

18 Διατὶ δὲν ἐσημώσετε εἰς ὄρος ὁποῦ ψηλαφᾶται μὲ χέρι, καὶ ὁποῦ καίεται μὲ πυρκαϊὰν, καὶ εἰς ἀντάραν, καὶ εἰς σκότος, καὶ εἰς ἀνεμοσυστροφὴν,

19 Καὶ σάλπιγγος ἤχῳ, καὶ φωνῇ ῥημάτων, ἧς οἱ ἀκούσαντες παρῃτήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον.

19 Καὶ εἰς ἦχον τῆς σάλπιγγος, καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῶν λόγων, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐζήτησαν νὰ μὴν ἀπανωλαληθῇ εἰς αὐτοὺς λόγος.

20 (Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον· Κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται.

20 Διατὶ δὲν ἐδύνονταν νὰ ὑποφέρουν τὸν ἐμποδιστικὸν ὁρισμὸν τοῦτον, ὁποῦ ἐπρόσταζε λέγων· ἐὰν καὶ θηρίον σημώσῃ εἰς τὸ ὄρος, θέλει λιθοβοληθῇ, ἢ θέλει κατατοξευθῇ μὲ κονταριάν.

21 Καὶ, οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον, Μωσῆς εἶπεν· Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος.)

21 Καὶ ἦτον τόσον φοβερὸν τὸ φαινόμενον, ὁποῦ ὁ Μωϋσῆς εἶπε· πολλὰ φοβερισμένος εἶμαι καὶ τρομασμένος.

22 Ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,

22 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐσημώσετε εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιὼν, καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, εἰς τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς ταῖς μυριάδες τῶν ἀγγέλων,

23 Πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

23 Εἰς πανήγυριν καὶ ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, ὁποῦ εἶναι ἀπογεγραμμένοι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς κριτὴν τὸν Θεὸν τῶν πάντων, καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν δικαίων ὁποῦ ἐτελειώθηκαν,

24 Καὶ διαθήκης νέας μεσί-

24 Καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν μεσί-

τῃ Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ, κρείττονα λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

25 Βλέπετε μὴ παραιτήσησθε τὸν λαλοῦντα. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἔφυγον, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ' οὐρανῶν ἀποστρεφόμενοι;

26 Οὗ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε νῦν δὲ ἐπήγγελται, λέγων· Ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Τὸ δὲ, ἔτι ἅπαξ, δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν, ὡς πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα.

28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχωμεν χάριν δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.

την τῆς νέας διαθήκης, καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ῥαντισμοῦ, ὁποῦ λαλεῖ τὰ καλίτερα παρὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ.

25 Ἔχετε τὸν νοῦν σας μὴν παραιτήσετε ἐκεῖνον ὁποῦ σᾶς λαλεῖ. διατὶ ἐὰν ἐκεῖνοι δὲν ἐγλιτῶσαν, οἱ ὁποῖοι ἐπαραίτησαν ἐκεῖνον ὁποῦ θεόφωτα τοὺς ἐσυντύχαινεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, πολλᾶ περισσότερον δὲν θέλομεν γλιτώσει ἐμεῖς, ἐὰν ἀποστρεφώμεσθεν ἐκεῖνον ὁποῦ μᾶς θεοδιδάσκει ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

26 Τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐσάλευσε τότε τὴν γῆν· ἀλλὰ τῶρα ἐμήνυσε, λέγωντας· ἀκόμι μίαν φορὰν ἐγὼ σείω, οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Καὶ τὸ, ἀκόμι μίαν φορὰν, φανερώνει τὴν μετάθεσιν ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὁποῦ σαλεύονται, ὡσὰν καμωμένα, διὰ νὰ ἀπομείνουν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν σαλεύονται.

28 Διὰ τοῦτο ἔσοντας νὰ παραλαμβάνωμεν βασιλείαν ἀσάλευτον, ἂς κρατοῦμεν τὴν χάριν, μὲ τὴν ὁποίαν λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Διατὶ ὁ Θεός μας εἶναι φωτία ὁποῦ κατατρώγει.

Κεφ. ιγ'. 13.

Η Φιλαδελφία μενέτω.
2 Τῆς φιλοξενίας μὴ

Η Φιλαδελφία ἂς μένει.
2 Μὴν ἀλησμονᾶτε

ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους.

τὴν φιλοξενίαν· διατὶ μὲ τούτην κάποιοι μὴ ἰξεύροντες ἐδέχθηκαν ἀγγέλους εἰς τὸ σπῆτι τους.

3 Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

3 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς δεμένους, ὡσὰν ὁποῦ εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἀντάμα δεμένοι, καὶ ἐνθυμᾶσθε ἐκείνους ὁποῦ κακοπαθένουν, ὡσὰν νὰ εἶσθε καὶ ἐσεῖς (κακοπαθένοντες ἀντάμα τους) μὲ τὸ κορμί.

4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.

4 Ὁ γάμος εἰς ὅλους ἂς εἶναι τίμιος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος. διότι τοὺς πόρνους καὶ τοὺς μοιχοὺς θέλει κρίνει ὁ Θεός.

5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω·

5 Ὁ τρόπος ἂς εἶναι ἀφιλάργυρος, νὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχετε. διατὶ αὐτὸς εἶπε· δὲν θέλω σὲ ἀφήσει, οὐδὲ θέλω σὲ ἐγκαταλείψει.

6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

6 Εἰς τόσον ὁποῦ νὰ λέγωμεν ἐμεῖς μὲ θάῤῥος· ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ κάμει ἄνθρωπος.

7 Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν.

7 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς προεστοὺς σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων ἀποβλέποντες τὸ τέλος τῆς συναναστροφῆς, μιμᾶσθε τὴν πίστιν τους.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἶναι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε. καλὸν

9 Μὴν σύρνεσθε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ διδαχαῖς πολλῶν λογιῶν καὶ παράξεναις. διατὶ καλὸν εἶναι

-γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες.

11 Ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζώων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς.

12 Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαὸν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.

13 Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες.

14 Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

15 Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διαπαντὸς τῷ Θεῷ, τουτέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

16 Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

νὰ βεβαιώνεται ἡ καρδία μὲ τὴν χάριν, καὶ ὄχι μὲ τὰ φαγητὰ, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὠφελήθηκαν ἐκεῖνοι, ὅπου ἐπεριπάτησαν εἰς αὐτά.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι ὅπου ὑπηρετοῦσι τὴν σκηνὴν, δὲν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ φᾶσι.

11 Διατὶ ἐκείνων τῶν ζώων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα φέρεται διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μέσα εἰς τὰ ἅγια διὰ μέσου τοῦ ἀρχιερέως, τὰ σώματα ἐτούτων τῶν ζώων κατακαίονται ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολήν.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ ἁγιάσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸ ἰδικόν του αἷμα, ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην ἔπαθεν.

13 Τὸ λοιπὸν ἂς ἐξερχόμεσθεν εἰς αὐτὸν, ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολὴν, φέροντες τὸν ὀνειδισμόν του.

14 Διατὶ ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομεν πόλιν μένουσαν, ἀλλὰ ζητοῦμεν τὴν μέλλουσαν.

15 Διὰ μέσου αὐτοῦ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ πάντοτε, ἤγουν καρπὸν χειλέων ὅπου ὁμολογοῦσι τὸ ὄνομά του.

16 Καὶ μὴν ἀλησμονᾶτε τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν μετάδοσιν. διατὶ μὲ τέτοιαις λογῆς θυσίαις ἀρέσκεται ὁ Θεός.

17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο.

18 Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι·

19 Περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν,

21 Καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τοῦ λόγου τῆς παρακλήσεως· καὶ γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν.

17 Πείθεσθε τοὺς προεστοὺς σας, καὶ ὑπακούετέ τους. διατὶ αὐτοὶ ἀγρυπνοῦσιν διὰ ταῖς ψυχαῖς σας, ὡσὰν ὁποῦ μέλλουν νὰ ἀποδώσουν λογαριασμὸν, διὰ νὰ κάμνουν τοῦτο μετὰ χαρᾶς, καὶ ὄχι ἀναστενάζοντες. διατὶ ἀνωφελὲς ἤθελεν εἶσθαι τοῦτο εἰς ἐσᾶς.

18 Παρακαλεῖτε διὰ λόγου μας. διατὶ θαῤῥοῦμεν ὅτι ἔχομεν καλὴν συνείδησιν, θέλοντες εἰς ὅλα νὰ συναναστρεφώμεσθε καλῶς.

19 Καὶ περισσότερον παρακαλῶ νὰ κάμνετε ἐτοῦτο, διὰ νὰ ἀποκατασταθῶ εἰς ἐσᾶς τὸ γληγορώτερον.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁποῦ ἀναβίβασεν ἐκ νεκρῶν τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων, μὲ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης τῆς αἰωνίου, τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν,

21 Νὰ σᾶς κάμῃ τελείους εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν, εἰς τὸ νὰ κάμνετε τὸ θέλημά του· κάμνοντας ὁ Θεὸς εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι εὐάρεστον ὀμπροστά του, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

22 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, ὑπομένετε τὸν λόγον ἐτούτης τῆς νουθεσίας. διατὶ μὲ ὀλίγα λόγια σᾶς ἔγραψα.

23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολελυμένον, μεθ' ὃ (ἐὰν τάχιον ἔρχηται) ὄψομαι ὑμᾶς.

24 Ἀσπάσασθε πάντας τὺς ἡγυμένυς ὑμῶν καὶ πάντας τὺς ἁγίυς. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

25 Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Ἑβραίυς ἐγράφη ἀπὸ τῆς Ἰταλίας διὰ Τιμοθέυ.

23 Γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἐλευθερώθη, ἀντάμα μὲ τὸν ὁποῖον, ἐὰν ἔλθῃ γλήγορα, θέλω σᾶς εἰδῆ.

24 Χαιρετήσετε ὅλυς τὺς προεςὺς σας, καὶ ὅλυς τὺς ἁγίυς. χαιρετοῦν σας ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

25 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλυς σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ἑβραίυς ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν διὰ μέσυ Τιμοθέυ.

ἸΑΚΩ'ΒΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ'.

Κεφ. ά. 1.

ἸΑ'ΚΩΒΟΣ Θεῦ καὶ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ δῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ, χαίρειν.

2 Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μυ, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις·

3 Γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίςεως κατεργάζεται ὑπομονήν·

ἸΑ'ΚΩΒΟΣ δῦλος τοῦ Θεῦ καὶ Κυρίυ Ἰησῦ Χριςῦ, εἰς ταῖς δώδεκα φυλαῖς ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν διασποράν, χαίρειν.

2 Κάθε χαρὰν λογιάσετε, ἀδελφοί μυ, ὅταν πέσετε εἰς πολλῶν λογιῶν πειρασμύς·

3 Γνωρίζοντες ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς πίςεώς σας κατεργάζεται ὑπομονήν.

4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι.

5 Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ.

6 Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.

7 Μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου.

8 Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

9 Καυχάσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ·

10 Ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται·

11 Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.

4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ ἂς ἔχῃ ἔργον τέλειον, διὰ νὰ εἶσθε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, νὰ μὴν εἶσθε ἐλλειπεῖς εἰς κανένα πρᾶγμα.

5 Καὶ ἐὰν κανένας ἀπὸ σᾶς εἶναι λειψὸς ἀπὸ σοφίαν, ἂς ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁποῦ δίδει εἰς ὅλους πλουσίως, καὶ δὲν ὀνειδίζει, καὶ θέλει τοῦ δοθῇ.

6 Ἀμὴ ἂς ζητᾷ μὲ πίστιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν. διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀμφιβάλλει, ὁμοιάζει τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ὁποῦ λικνίζεται μὲ τὸν ἄνεμον καὶ ῥιπίζεται.

7 Καὶ ἂς μὴν λογιάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι θέλει πάρει τίποτες ἀπὸ τὸν Κύριον.

8 Ὁ δίγνωμος ἄνθρωπος εἶναι ἀκατάστατος εἰς ὅλαις του ταῖς στράταις.

9 Καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἂς καυχᾶται εἰς τὸ ὕψος του.

10 Καὶ ὁ πλούσιος εἰς τὴν ταπείνωσίν του· διατὶ θέλει περάσει ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορταρίου.

11 Διατὶ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος μὲ τὸν καύσωνα, καὶ ἐξήρανε τὸ χορτάρι, καὶ τὸ ἄνθος του ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐμορφία τοῦ προσώπου του ἐχάθη. τοιουτοτρόπως καὶ ὁ πλούσιος εἰς τοὺς δρόμους του θέλει μαρανθῇ.

12 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

12 Καλότυχος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι ἔστοντας νὰ γένῃ δόκιμος, θέλει πάρει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἔταξεν ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι.

13 Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω· ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα.

13 Κανένας ὁποῦ πειράζεται ἂς μὴν λέγει· ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν πειράζομαι. διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀπείραστος τῶν κακῶν, καὶ αὐτὸς κανένα δὲν πειράζει.

14 Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος.

14 Ἀμὴ καθένας πειράζεται, συρνόμενος καὶ ἀπατώμενος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἐπιθυμίαν.

15 Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν· ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.

15 Ἀπέκει ἔστοντας νὰ ἐγγαστρωθῇ ἡ ἐπιθυμία, γεννᾶ ἁμαρτίαν, καὶ ἡ ἁμαρτία ἔστοντας νὰ τελειωθῇ, γεννᾶ θάνατον.

16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

17 Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.

17 Κάθε δόσις ἀγαθὴ, καὶ κάθε δῶρον τέλειον, ἀπὸ πάνω εἶναι, καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν φώτων, σιμὰ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι μετάλλαγμα, ἢ μεταβολῆς σκιασμάδα.

18 Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.

18 Αὐτὸς ἀπὸ μόνον του τὸ θέλημα μᾶς ἐγέννησε μὲ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸ νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς κάποιον πρωτόλαβον ἀπὸ ὅλα του τὰ κτίσματα.

19 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν·

20 Ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς, δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται.

21 Διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

22 Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου, καὶ μὴ μόνον ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς.

23 Ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητὴς, οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ·

24 Κατενόησε γὰρ ἑαυτὸν, καὶ ἀπελήλυθε, καὶ εὐθέως ἐπελάθετο ὁποῖος ἦν.

25 Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται.

19 Λοιπὸν, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ, ἂς εἶναι κάθε ἄνθρωπος γλήγορος εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀργὸς εἰς τὸ νὰ λαλήσῃ, ἀργὸς εἰς ὀργήν.

20 Διατὶ ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνδρὸς, δὲν κάμνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

21 Διὰ τοῦτο ἀπορίχνοντες κάθε λογῆς μολυσμὸν καὶ περίσσευμα τῆς κακίας, δεχθῆτε μὲ πραότητα τὸν λόγον ὁποῦ ἐφυτεύθη εἰς ἐσᾶς, ὁ ὁποῖος δύνεται νὰ σώσῃ ταῖς ψυχαῖς σας.

22 Καὶ γίνεσθε ποιηταὶ τοῦ λόγου, καὶ ὄχι μόνον ἀκροαταὶ, ἀπατῶντες τοῦ λόγου σας.

23 Ὅτι ἐὰν κανένας ἀκούῃ τὸν λόγον, καὶ δὲν τὸν κάμνει, ἐτοῦτος ὁμοιάζει ἄνθρωπον ὁποῦ βλέπει τὸ γνήσιον του πρόσωπον εἰς τὸν καθρέφτην.

24 Διατὶ ἐστοχάσθη τοῦ λόγου του καὶ ἐπέρασε, καὶ παρευθὺς ἀλησμόνησε τὶ λογῆς ἦτον.

25 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ σκύψει μέσα καὶ εἰδῇ καταλεπτῶς εἰς τὸν νόμον τὸν τέλειον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀπομείνει, ἐτοῦτος ἔστοντας νὰ μὴν γένῃ ἀκροατὴς ἀλησμονητικὸς, ἀλλὰ ποιητὴς τοῦ ἔργου, θέλει εἶσθαι καλότυχος εἰς τὴν ποίησίν του.

26 Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία.

26 Ἐὰν κανένας φαίνεται ἀνάμεσά σας νὰ εἶναι θεοσεβὴς, καὶ δὲν χαλιναγωγεῖ τὴν γλῶσσάν του, ἀλλ' ἀπατᾶ τὴν καρδίαν του, ἡ θρησκεία του εἶναι εὔκαιρη.

27 Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, αὕτη ἐστὶν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.

27 Ἡ θρησκεία ἡ καθαρὰ καὶ ἀμίαντη σημᾶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἐτούτη εἶναι, νὰ ἐπισκεπτώμεσθεν τοὺς ὀρφανοὺς καὶ ταῖς χήραις εἰς τὴν θλίψιν τους, καὶ νὰ φυλάττῃ κάθε ἕνας τοῦ λόγου του ἀμόλυντον ἀπὸ τὸν κόσμον.

Κεφ. β'. 2.

Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης.

Ἀδελφοί μου, μὴν ἔχετε μὲ προσωποληψίαις τὴν πίστιν τοῦ ἐνδόξου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι,

2 Διατὶ ἐὰν ἔμβῃ εἰς τὴν συναγωγήν σας ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ ἔχῃ χρυσὸν δακτυλίδι μὲ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ νὰ ἔμβῃ καὶ ἕνας πτωχὸς μὲ φόρεμα λερωμένον,

3 Καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν, καὶ εἴπητε αὐτῷ· Σὺ κάθου ὧδε καλῶς· καὶ τῷ πτωχῷ εἴπητε· Σὺ στῆθι ἐκεῖ, ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου·

3 Καὶ ἀποβλέψετε εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ φορεῖ τὸ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τοῦ εἰπῆτε· ἐσὺ κάθου ἐδῶ καλᾶ· καὶ τοῦ πτωχοῦ εἰπῆτε· ἐσὺ στάσου ἐκεῖ, ἢ κάθου ἐδῶ ἀποκάτω εἰς τὸ ὑποπόδιόν μου·

4 Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;

4 Δὲν ἐκάμετε διάκρισιν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐγινήκετε κριτάδες διαλογισμῶν πονηρῶν;

5 Ἀκούσατε ἀδελφοί μου ἀ-

5 Ἀκούσετε, ἀδελφοί μου

γαπητοὶ, ὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο
τὺς πτωχὺς τοῦ κόσμυ τύτυ,
πλυσίυς ἐν πίςει, καὶ κληρονό-
μυς τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγεί-
λατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;

6 Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν
πτωχόν. ὐχ οἱ πλύσιοι κατα-
δυναςεύυσιν ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ
ἕλκυσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια;

7 Οὐκ αὐτοὶ βλασφημῦσι
τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν
ἐφ᾽ ὑμᾶς;

8 Εἰ μέντοι νόμον τελεῖτε
βασιλικὸν, κατὰ τὴν γραφήν·
Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σε ὡς
σεαυτὸν, καλῶς ποιεῖτε.

9 Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε,
ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχό-
μενοι ὑπὸ τοῦ νόμυ ὡς παρα-
βάται.

10 Ὅςις γὰρ ὅλον τὸν νόμον
τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἑνὶ, γέ-
γονε πάντων ἔνοχος.

11 Ὁ γὰρ εἰπών· Μὴ μοιχεύ-
σῃς, εἶπε καί· Μὴ φονεύσῃς. εἰ
δὲ ὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δὲ,
γέγονας παραβάτης νόμυ.

12 Οὕτω λαλεῖτε, καὶ ὕτω
ποιεῖτε, ὡς διὰ νόμυ ἐλευθε-
ρίας μέλλοντες κρίνεσθαι·

ἀγαπητοὶ, δὲν ἐδιάλεξεν ὁ Θε-
ὸς τὺς πτωχὺς τοῦ κόσμυ ἐτύ-
τυ, νὰ εἶναι πλύσιοι εἰς τὴν
πίςιν, καὶ κληρονόμοι τῆς
βασιλείας, τὴν ὁποίαν ἔτα-
ξεν εἰς ἐκείνυς ὁποῦ τὸν ἀγα-
πῦσιν;

6 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀτιμάσετε τὸν
πτωχόν. δὲν σᾶς κατατυραν-
νεύυσιν οἱ πλύσιοι, καὶ αὐτοὶ
σᾶς σύρνυσιν εἰς τὰ κριτή-
ρια;

7 Δὲν βλασφημῦσιν αὐτοὶ
τὸ καλὸν ὄνομα ὁπῦ ἐκλήθη
εἰς ἐσᾶς;

8 Ἐὰν ὅμως ἐσεῖς τελειώ-
νετε τὸν νόμον τὸν βασιλικὸν,
καθὼς λέγει ἡ γραφὴ, νὰ ἀγα-
πήσῃς τὸν γείτονά σε ὡσὰν τοῦ
λόγυ σε, καλὰ κάμνετε.

9 Ἀμὴ ἂν κάμνετε προσω-
ποληψίαν, κάμνετε ἁμαρτίαν,
καὶ ἐλέγχεσθε ἀπὸ τὸν νόμον
ὡσὰν παραβᾶται.

10 Διατὶ ὅποιος φυλάξει
ὅλον τὸν νόμον, καὶ πταίσει εἰς
ἕνα, ἔγινεν πταίςης ὅλων.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁπῦ εἶπε,
μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καὶ, μὴν
φονεύσῃς. ἐὰν δὲ μὴ μοιχεύσῃς,
ἀλλὰ φονεύσῃς, ἔγινες παρα-
βάτης τοῦ νόμυ.

12 Τέτοιας λογῆς λαλεῖτε,
καὶ τέτοιας λογῆς κάμνετε,
ὡσὰν ὁπῦ μέλλετε νὰ κρι-
θῆτε μὲ τὸν νόμον τῆς ἐλευθε-
ρίας.

13 Ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· καὶ κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως.

14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;

15 Ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι, καὶ λειπόμενοι ὦσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς,

16 Εἴπῃ δέ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν· Ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε· μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος;

17 Οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἐὰν μὴ ἔργα ἔχῃ, νεκρά ἐστι καθ' ἑαυτήν.

18 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Σὺ πίστιν ἔχεις, κἀγὼ ἔργα ἔχω· δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου, κἀγὼ δείξω σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου.

19 Σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς εἷς ἐστι· καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι, καὶ φρίσσουσι.

20 Θέλεις δὲ γνῶναι, ὦ ἄνθρωπε κενὲ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστιν;

13 Διατὶ ἡ κρίσις θέλει εἶσθαι ἀνελεημόνητη εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἔλεος· καὶ τὸ ἔλεος καυχᾶται ἐναντία τῆς κρίσεως.

14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν λέγῃ κανένας νὰ ἔχῃ πίστιν, καὶ ἔργα νὰ μὴν ἔχῃ; μήνα δύναται ἐκείνη ἡ πίστις νὰ τὸν σώσῃ;

15 Καὶ ἐὰν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ εἶναι γυμνοὶ, καὶ εἶναι ὑστερημένοι τὴν καθημερινὴν τροφὴν,

16 Καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς νὰ τοὺς εἰπῇ· σύρτε εἰς τὸ καλὸν, ζεστένεσθε καὶ χορτένετε, καὶ νὰ μὴν τοὺς δώσετε τὰ χρειαζόμενα τοῦ κορμίου, τί τὸ ὄφελος;

17 Ἔτζι καὶ ἡ πίστις, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἔργα, εἶναι νεκρὴ εἰς τοῦ λόγου της.

18 Ἀλλὰ θέλει εἰπεῖ κανένας, ἐσὺ ἔχεις πίστιν, καὶ ἐγὼ ἔχω ἔργα· δεῖξέ μου ἐσὺ τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δείξω ἀπὸ τὰ ἔργα μου τὴν πίστιν μου.

19 Πιστεύεις ἐσὺ ὅτι εἶναι ἕνας Θεός; καλὰ κάμνεις· καὶ τὰ δαιμόνια τὸ πιστεύουσι, καὶ φρίσσουσι.

20 Καὶ θέλεις νὰ γνωρίσῃς, ὦ ἄνθρωπε μάταιε, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι νεκρά;

21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη;

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλήθη.

24 Ὁρᾶτε τοίνυν ὅτι ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος, καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον;

25 Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ὑποδεξαμένη τοὺς ἀγγέλους, καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα;

26 Ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι.

21 Ἀβραὰμ ὁ πατήρ μας δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, φέροντας νὰ ἀνεβάσῃ τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαὰκ εἰς τὸ θυσιαστήριον;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις ἐσυνήργει μὲ τὰ ἔργα του, καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα ἡ πίστις ἐτελειώθη;

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ ὠνομάσθη φίλος Θεοῦ.

24 Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἔργα, καὶ ὄχι μοναχὰ ἀπὸ τὴν πίστιν;

25 Ὁμοίως καὶ ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, μὲ τὸ νὰ δεχθῇ τοὺς ἀποστόλατορας, καὶ νὰ τοὺς εὐγάλῃ ἀπὸ ἄλλην στράταν;

26 Διατὶ καθὼς τὸ σῶμα χωρὶς πνεῦμα εἶναι νεκρόν, τέτοιας λογῆς καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή.

Κεφ. γ'. 3.

Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα·

2 Πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ,

Ἀδελφοί μου, μὴ γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, ἐξεύροντες ὅτι θέλομεν πάρει μεγαλίτερον κρῖμα.

2 Διατὶ ὅλοι πταίομεν πολλά. ἐὰν κανένας δὲν πταίει εἰς τὸν λόγον, ἐκεῖνος εἶναι

δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Ἰδοὺ τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν.

4 Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται·

5 Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ. Ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης·

7 Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ·

8 Τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν· μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου.

τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς νὰ χαλιναγωγήσῃ καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Νὰ, ἐποῦ βάλλομεν τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα τῶν ἀλόγων, εἰς τὸ νὰ μᾶς πείθωνται, καὶ γυρίζομεν ὅλον τους τὸ κορμί.

4 Νὰ, καὶ τὰ καράβια ὁποῦ εἶναι τόσα μεγάλα, καὶ κινοῦνται ἀπὸ δυνατοὺς ἀνέμους, γυρίζονται ἀπὸ πολλὰ μικρὸν τιμόνι, ἐκεῖ ὁποῦ θέλει ἡ γνώμη τοῦ κυβερνήτου.

5 Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν μέλος, καὶ καυχᾶται μεγάλα. νὰ, ὀλίγη φωτιὰ πόσην μεγάλην ὕλην ἀνάπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι φωτία, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· ἔτζι λέγω ἡ γλῶσσα ἐπιστατεῖ εἰς τὰ μέλη μας, ὁποῦ μολύνει ὅλον τὸ κορμὶ, καὶ φλογίζει τὸν τροχὸν τῆς γενέσεώς μας, καὶ φλογίζεται ἀπὸ τὴν γεένναν.

7 Διατὶ κάθε φύσις τῶν θηρίων καὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ἑρπετῶν καὶ τῶν θαλασσίων δαμάζεται καὶ ἐδαμάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην·

8 Ἀμὴ κανένας δὲν δύναται νὰ δαμάσῃ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀνθρωπίνην. ἀκράτητον κακὸν εἶναι, γεμάτη φαρμάκι θανατηφόρον.

9 Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας·

10 Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρὴ, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι.

11 Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι, ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.

13 Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας·

14 Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας.

15 Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης·

16 Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεια, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.

9 Μετ' αὐτὴν εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ μετ' αὐτὴν καταρώμεσθε τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἔγιναν καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ.

10 Ἀπὸ τὸ αὐτὸν στόμα εὐγένει εὐλογία καὶ κατάρα. δὲν πρέπει, ἀδελφοί μου, ἐτοῦτα νὰ γίνωνται τοιουτοτρόπως.

11 Μῆνα ἡ βρύσις ἀπὸ τὴν αὐτὴν φλέβα ἀναβρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μῆνα δύνεται, ἀδελφοί μου, ἡ συκιὰ νὰ κάμῃ ἐλαιαῖς, ἢ τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου νὰ κάμῃ σῦκα; ἔτζι οὐ δὲ μία βρύσῃ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ νερὸν ἁλμυρὸν καὶ γλυκύ.

13 Τίς εἶναι ἀνάμεσά σας σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἂς δείξῃ ἀπὸ τὴν καλὴν συναναστροφὴν τὰ ἔργα του μὲ πραότητα σοφίας.

14 Ἀμὴ ἂν ἔχετε πικρὸν ζῆλον καὶ φιλονεικίαν εἰς τὴν καρδίαν σας μὴν κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε ἐναντίον τῆς ἀληθείας.

15 Αὐτὴ ἡ σοφία δὲν εἶναι ἐκείνη ὁποῦ κατεβαίνει ἀποπάνω, ἀλλὰ εἶναι ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης.

16 Διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι φθόνος καὶ φιλονεικία, ἐκεῖ εἶναι ἀκαταστασία καὶ κάθε λογῆς κακὸν πρᾶγμα.

17 Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος.

17 Ἀμὴ ἡ σοφία ὁποῦ εἶναι ἀποπάνω, πρῶτον μὲν εἶναι καθαρὰ, ἔπειτα εἶναι εἰρηνικὴ, πραεῖα, εὐπειθὴς, γεμάτη ἔλεος καὶ καρποὺς ἀγαθοὺς, ἀδιάκριτος, καὶ ἀνυπόκριτος.

18 Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην.

18 Καὶ ὁ καρπὸς τῆς δικαιοσύνης σπείρεται μὲ εἰρήνην εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουσιν εἰρήνην.

Κεφ. δ'. 4.

Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;

Ἀπὸ ποῦ εἶναι οἱ πόλεμοι καὶ ἡ μάχαις ἀνάμεσά σας; δὲν εἶναι ἀπεδῶ, ἀπὸ ταῖς ἡδοναῖς σας ὁποῦ πολεμοῦσιν εἰς τὰ μέλη σας;

2 Ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλοῦτε, καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, οὐκ ἔχετε δὲ, διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς.

2 Ἐπιθυμᾶτε, καὶ δὲν ἔχετε. φονεύετε καὶ ζηλοφθονᾶτε, καὶ δὲν δύνεσθε νὰ ἐπιτύχετε. μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, καὶ δὲν ἔχετε, ὅτι δὲν ζητᾶτε.

3 Αἰτεῖτε, καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε.

3 Ἐσεῖς ζητᾶτε, καὶ δὲν παίρνετε, διατὶ κακῶς ζητᾶτε, διὰ νὰ ἐξοδιάσετε εἰς ταῖς ἡδοναῖς σας.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου, ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστιν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα τοῦ Θεοῦ; ὅποιος λοιπὸν βουληθῇ νὰ εἶναι φίλος τοῦ κόσμου, καταστήνεται ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ.

5 Ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει· Πρὸς φθόνον

5 Ἢ λογιάζετε ὅτι εὔκαιρα λέγει ἡ γραφὴ, ὅτι τὸ

ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατῴκησεν ἐν ἡμῖν;

6 Μείζονα δὲ δίδωσι χάριν, διὸ λέγει, Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

7 Ὑποτάγητε οὖν τῷ Θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν.

8 Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν· καθαρίσατε χεῖρας, ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἁγνίσατε καρδίας, δίψυχοι.

9 Ταλαιπωρήσατε καὶ πενθήσατε καὶ κλαύσατε. ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν.

10 Ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.

11 Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί· ὁ καταλαλῶν ἀδελφοῦ, καὶ κρίνων τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καταλαλεῖ νόμου, καὶ κρίνει νόμον· εἰ δὲ νόμον κρίνεις, οὐκ εἶ ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ κριτής.

12 Εἷς ἐστιν ὁ νομοθέτης ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ τίς εἶ ὃς κρίνεις τὸν ἕτερον;

πνεῦμα ὁποῦ ἐκατοίκησεν εἰς ἐμᾶς ἐπιθυμᾷ εἰς φθόνον;

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δίδει μεγαλιτέραν χάριν. διὰ τοῦτο λέγει· ὁ Θεὸς ἐναντιεῖται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς.

7 Ὑποταχθῆτε λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν, ἐναντιωθῆτε τὸν διάβολον, καὶ θέλει φύγει ἀπὸ σᾶς.

8 Σημώσετε ἐσεῖς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐκεῖνος θέλει σημώσει εἰς ἐσᾶς. καθαρίσατε τὰ χέριά σας, ἁμαρτωλοὶ, καὶ ὑπαστρέψετε ταῖς καρδίαις σας, δίψυχοι.

9 Ταλαιπωρηθῆτε καὶ λυπηθῆτε καὶ κλαύσετε· τὰ γέλοιά σας ἂς μεταστραφοῦσιν εἰς λύπην, καὶ ἡ χαρά σας εἰς σκυθρωπότητα.

10 Ταπεινώθητε ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλει σᾶς ὑψώσει.

11 Μὴν καταλαλεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδελφοί. ἐκεῖνος ὁποῦ καταλαλεῖ τὸν ἀδελφόν του, καὶ κρίνει τὸν ἀδελφόν του, καταλαλεῖ τὸν νόμον, καὶ κρίνει τὸν νόμον. καὶ ἐὰν κρίνῃς νόμον, δὲν εἶσαι ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ κριτής.

12 Ἕνας εἶναι ὁ νομοθέτης ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον;

13 Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες· Σήμερον ἢ αὔριον πορευσόμεθα εἰς τήνδε τὴν πόλιν, καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, καὶ ἐμπορευσόμεθα, καὶ κερδήσομεν·

13 Ἐλᾶτε ἐσεῖς τώρα ὁποῦ λέγετε· σήμερον καὶ αὔριον θέλομεν ὑπάγει εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, καὶ θέλομεν κάμει ἐκεῖ ἕνα χρόνον, καὶ θέλομεν πραγματευθῆ, καὶ θέλομεν κερδήσει·

14 Οἵτινες οὐκ ἐπίςασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμὶς γάρ ἐςιν ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη.

14 Οἱ ὁποῖοι δὲν ἠξεύρετε τὸ πρᾶγμα ὁποῦ θέλει γένει εἰς τὴν αὔριον. διατὶ ποία εἶναι ἡ ζωή σας; διατὶ ἡ ζωή σας εἶναι καπνὸς ὁποῦ φαίνεται ὀλίγην ὥραν, καὶ ἀπέκει χάνεται.

15 Ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς· Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ ζήσωμεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.

15 Ἀντὶς νὰ λέγετε ἐσεῖς· ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζήσωμεν, θέλομεν κάμει ἐτοῦτο, ἢ ἐκεῖνο.

16 Νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη, πονηρά ἐςιν.

16 Καὶ τώρα καυχᾶσθε εἰς ταῖς ἀλαζονείαις σας. κάθε καύχησις τέτοιας λογῆς εἶναι κακή.

17 Εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν, καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐςιν.

17 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἠξεύρει λοιπὸν νὰ κάμνῃ καλὸν, καὶ δὲν τὸ κάμει, ἁμαρτία εἶναι εἰς αὐτόν.

Κεφ. έ. 5.

ἌΓΕ νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις.

2 Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε, καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν.

3 Ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς

ἘΛᾶτε τώρα οἱ πλούσιοι, κλαύσετε, θρηνοῦντες τὸν ἑαυτόν σας διὰ ταῖς ταλαιπωρίαις ὁποῦ σᾶς ἔρχονται..

2 Ὁ πλοῦτός σας ἐσάπη, καὶ τὰ φορέματά σας ἐσκωληκοφαγώθηκαν.

3 Τὸ χρυσάφι σας καὶ τὸ ἀσήμι ἐσκουριάσε, καὶ ἡ σκου-

αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔςαι, καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ· ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις.

4 Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν, ὁ ἀπεςερημένος ἀφ᾽ ὑμῶν, κράζει· καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν.

5 Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσπαταλήσατε· ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς·

6 Κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν.

7 Μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοὶ, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. ἰδοὺ, ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ᾽ αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον.

8 Μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, ςηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε.

9 Μὴ ςενάζετε κατ᾽ ἀλλήλων, ἀδελφοὶ, ἵνα μὴ κατακριθῆτε· ἰδοὺ, κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ἕςηκεν.

ρία τους θέλει εἶσθαι εἰς μαρτυρίαν ἐναντία σας, καὶ θέλει φάγει ταῖς σάρκαις σας ὡσὰν φωτία· ἐθηκιάσετε θησαυρὸν διὰ ταῖς ὑςεριναῖς ἡμέραις.

4 Νὰ, ἡ πληρωμὴ τῶν ἐργατῶν ὁποῦ ἐθέρισαν τὰ χωράφιά σας, τὴν ὁποίαν τοὺς ἀπεςερήσετε, κράζει· καὶ ἡ βοαῖς ἐκεινῶν ὁποῦ ἐθέρισαν, ἐμβήκασιν εἰς τὰ αὐτία τοῦ Κυρίου σαβαώθ.

5 Εἰς ταῖς ἡδοναῖς ἐζήσετε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐξεφαντώσετε· ἐθρέψετε ταῖς καρδίαις σας, ὡσὰν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς σφαγῆς.

6 Ἐκαταδικάσετε, ἐφονεύσετε τὸν δίκαιον· καὶ δὲν σᾶς ἐναντιεῖται.

7 Μακροθυμήσετε λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ἕως τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. νὰ, ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶντας εἰς αὐτὸν, ἕως ἂν λάβῃ βροχὴν πρώϊμον καὶ ὄψιμον.

8 Μακροθυμήσετε καὶ ἐσεῖς, ςηρίξετε ταῖς καρδίαις σας, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἐσίμωσε.

9 Μὴν ςενάζετε ἐναντίον ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀδελφοὶ, διὰ νὰ μὴν κατακριθῆτε. νὰ, ὁ κριτὴς ςέκεται ὀμπροςὰ εἰς ταῖς θύραις.

10 Ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας, ἀδελφοί μου, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου.

10 Ἀδελφοί μου, πάρετε παράδειγμα τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἐλάλησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11 Ἰδοὺ, μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας. τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

11 Νὰ, ὁποῦ μακαρίζομεν ἐκείνους ὁποῦ ἔχουν ὑπομονήν. τὴν ὑπομονὴν Ἰοῦ Ἰὼβ τὴν ἠκούσετε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου ἐξεύρετε, ὅτι εἶναι πολυεύσπλαγχνος ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

12 Πρὸ πάντων δὲ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον· ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ, ναὶ, καὶ τὸ οὒ, οὔ· ἵνα μὴ ὑπὸ κρίσιν πέσητε.

12 Καὶ προτίτερα ἀπὸ ὅλα, ἀδελφοί μου, μὴν ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μηδὲ κανένα ἄλλον ὅρκον. καὶ ἂς εἶναι εἰς ἐσᾶς τὸ ναὶ, ναὶ, καὶ τὸ οὒ, οὔ· διὰ νὰ μὴν πέσετε ἀποκάτω εἰς τὴν κρίσιν.

13 Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω.

13 Κακοπαθένει κανένας ἀνάμεσά σας; ἂς προσεύχεται· χαίρεται κανένας; ἂς ψάλλει.

14 Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου.

14 Ἀσθενεῖ κανένας ἀνάμεσά σας; ἂς προσκαλέσει τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἂς προσευχηθοῦσιν ἀπάνω εἰς αὐτὸν, ἀλείφοντές τον μὲ ἔλαιον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρ-

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως θέλει σώσει τὸν ἀσθενημένον, καὶ θέλει τὸν σηκώσει ὁ Κύριος, καὶ ἐὰν ἔκα-

τίας ᾖ πεποιηκὼς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε. πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη.

17 Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ·

18 Καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

19 Ἀδελφοὶ, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτὸν,

20 Γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

μεν ἁμαρτίαις, θέλουσι τοῦ συγχωρηθῇ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ σφάλματα, καὶ εὔχεσθε ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ ἰατρευθῆτε. πολὺ δύνεται ἡ δέησις τοῦ δικαίου ἐνεργουμένη.

17 Ὁ Ἡλίας ἦτον ἄνθρωπος ὁμοιοπαθὴς ὡσὰν καὶ ἐμεῖς, καὶ ἐπροσευχήθη νὰ μὴν βρέξῃ, καὶ δὲν ἔβρεξεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ.

18 Καὶ πάλιν ἐπροσευχήθη, καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδωκε βροχὴν, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπόν της.

19 Ἀδελφοὶ, ἐὰν πλανηθῇ κανένας ἀνάμεσά σας ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ τὸν μεταγυρίσῃ τινὰς (ἀπὸ τὴν πλάνην),

20 Ἂς ἐξεύρει ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ γυρίζει ἁμαρτωλὸν ἀπὸ τὴν πλανεμένην του στράταν, θέλει σώσει ψυχὴν ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ θέλει σκεπάσει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛῊ ΚΑΘΟΛΙΚῊ

ΠΡΩ'ΤΗ.

Κεφ. ά. 1.

ΠΕ'ΤΡΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας,

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς,

5 Τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἑτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ.

6 Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον

ΠΕ'ΤΡΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαλεγμένους ξενιτευμένους τῆς διασπορᾶς τοῦ Πόντου, τῆς Γαλατίας, τῆς Καππαδοκίας, τῆς Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας,

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς μὲ ἁγιασμὸν πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν τοῦ αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἂς πληθυνθῇ εἰς ἐσᾶς χάρις καὶ εἰρήνη.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς, καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ μᾶς ἀναγέννησε διὰ τὸ πολύ του ἔλεος εἰς ἐλπίδα ζωντανὴν διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, ὁποῦ φυλάττεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ λόγου σας·

5 Ὁποῦ φυλάττεσθε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ διαμέσου τῆς πίστεως, εἰς σωτηρίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἕτοιμη νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ὑστερινὸν καιρόν.

6 Εἰς τὸ ὁποῖον χαίρεσθε, ἂν καλὰ καὶ τώρα ὀλίγον

ἄρτι (εἰ δέον ἐςὶ) λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς·

7 Ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίςεως πολὺ τιμιώτερον χρυσίου, τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριςοῦ·

8 Ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες, πιςεύοντες δὲ, ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῃ·

9 Κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίςεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν·

10 Περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες·

11 Ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς πνεῦμα Χριςοῦ, προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριςὸν παθήματα, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας·

12 Οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκόνουν αὐτὰ,

λυπεῖσθε (ἀνίσως καὶ κάμνει χρεία) εἰς πολλῶν λογιῶν πειρασμούς·

7 Διὰ νὰ εὑρεθῇ ἡ δοκιμὴ τῆς πίςεώς σας, ὁποῦ εἶναι πολλὰ τιμιωτέρα ἀπὸ τὸ χρυσάφι ὁποῦ φθείρεται, καὶ (ὅμως) δοκιμάζεται διαμέσου τῆς φωτιᾶς, εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν Ἰησοῦ Χριςοῦ.

8 Τὸν ὁποῖον ἂν καλὰ καὶ δὲν τὸν εἴδετε, τὸν ἀγαπᾶτε· εἰς τὸν ὁποῖον (τώρα ἂν καλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν βλέπετε) ὅμως πιςεύοντες ἀγαλλιᾶσθε, χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ δεδοξασμένην·

9 Πέρνοντες τὸ τέλος τῆς πίςεώς σας, σωτηρίαν ψυχῶν.

10 Διὰ τὴν ὁποίαν σωτηρίαν ἀκριβοζήτησαν καὶ ἐξέταξαν οἱ προφῆται, ὁποῦ ἐπροφήτευσαν διὰ τὴν χάριν ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς,

11 Ἐξετάζοντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριςοῦ (ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐμαρτύρα πρωτήτερα) ἐφανέρωνεν ὅτι ἔμελλε νὰ γινοῦν τὰ παθήματα τοῦ Χριςοῦ, καὶ αἱ δόξαις ὁποῦ ἔμελλαν νὰ ἀκολουθοῦν ὕςερα ἀπ' αὐτὰ τὰ παθήματα.

12 Εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκαλύφθη, ὅτι ὄχι εἰς τοῦ λόγου τους, ἀλλὰ εἰς ἐμᾶς ἐδιηκόνουν

ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.

αὐτὰ, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐλαλήθηκαν διαμέσυ ἐκείνων ὁπῦ σᾶς εὐαγγέλισαν μὲ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἐστάλθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, εἰς τὰ ὁποῖα πράγματα ἐπιθυμῦσιν οἱ ἄγγελοι νὰ σκύψυσι.

13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησῦ Χριστῦ.

13 Διὰ τῦτο ἀναζώσετε ταῖς μέσαις τῆς διανοίας σας, καὶ ἐξυπνοῦντες, ὅλως διόλυ ἐλπίσατε εἰς τὴν χάριν, ὁπῦ σᾶς ἔρχεται εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστῦ.

14 Ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις·

14 Ὡσὰν τέκνα ὑπήκοα, μὴ συσχηματίζεσθε εἰς ταῖς προτέραις ἐπιθυμίαις, ὁπῦ εἴχετε εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀγνωσίας σας·

15 Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε.

15 Ἀλλὰ καθὼς εἶναι ἅγιος ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσε, γενῆτε καὶ ἐσεῖς ἅγιοι εἰς κάθε λογῆς συναναστροφήν.

16 Διότι γέγραπται· Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι.

16 Διότι εἶναι γεγραμμένον· γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι καὶ ἐγὼ ἅγιος εἶμαι.

17 Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστυ ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε·

17 Καὶ ἐὰν ἐπικαλεῖσθε πατέρα ἐκεῖνον ὁπῦ κρίνει χωρὶς προσωποληψίαν κατὰ τὸ ἔργον κάθε ἑνὸς, τὸν καιρὸν τῆς ξενιτείας σας συναναστραφῆτε μὲ φόβον·

18 Εἰδότες ὅτι ὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότυ.

18 Ἐξεύροντες ὅτι ὄχι μὲ φθαρτὰ (πράγματα), μὲ ἀσήμι ἢ χρυσάφι ἐλευθερωθήκετε ἀπὸ τὴν ματαίαν σας συναναστροφὴν τὴν πατροπαράδοτον.

19 Ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς
ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χρι-
στοῦ·
20 Προεγνωσμένου μὲν πρὸ
καταβολῆς κόσμου, φανερωθέν-
τος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων
δι' ὑμᾶς,

21 Τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας
εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ
νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα,
ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα
εἶναι εἰς Θεόν.

22 Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνι-
κότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀλη-
θείας διὰ πνεύματος, εἰς φι-
λαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ κα-
θαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγα-
πήσατε ἐκτενῶς·

23 Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ
σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρ-
του, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ
μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα.

24 Διότι πᾶσα σὰρξ ὡς
χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώ-
που ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη
ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ
ἐξέπεσε·

25 Τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει
εἰς τὸν αἰῶνα· τοῦτο δέ ἐστι τὸ
ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑ-
μᾶς.

19 Ἀλλὰ μὲ τίμιον αἷμα τοῦ
Χριστοῦ, ὡσὰν ἀμνοῦ ἀκατηγο-
ρήτου καὶ ἀδόλου.
20 Ὁ ὁποῖος ἦτον προ-
γνωρισμένος προτίτερα ἀπὸ
τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ
ἐφανερώθη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς
χρόνους διὰ λόγου σας,
21 Ὁποῦ πιστεύετε διαμέ-
σου του εἰς τὸν Θεὸν ὁποῦ τὸν ἀνά-
στησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῦ ἔδωκε
δόξαν, εἰς τόσον ὁποῦ ἡ πίστις
σας καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ εἶναι εἰς
τὸν Θεόν.
22 Καθαρίζοντες ταῖς ψυ-
χαῖς σας εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς
ἀληθείας, διαμέσου τοῦ πνεύ-
ματος, εἰς φιλαδελφίαν ἄ-
πλαστον, ἀγαπήσετε ἕνας τὸν
ἄλλον ὁλοψύχως μὲ καθαρὰν
καρδίαν·
23 Ἔσοντας νὰ ἀναγεννη-
θῆτε. ὄχι ἀπὸ σπορὰν φθαρτήν,
ἀλλὰ ἄφθαρτην, διαμέσου τοῦ
λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὁποῦ
μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
24 Διότι κάθε σάρκα εἶναι
ὡσὰν χορτάρι, καὶ κάθε δό-
ξα ἀνθρώπου ὡσὰν τὸ ἄν-
θος τοῦ χόρτου. ἐξηράνθη ὁ
χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος του
ἐξέπεσεν·
25 Ἀμὴ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου
μένει εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ τοῦτος
εἶναι ὁ λόγος ὁποῦ εὐαγγελίσθη
εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. β'. 2.

Ἀ Ποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς,

2 Ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε·

3 Εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος·

4 Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτὸν, ἔντιμον,

5 Καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6 Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

7 Ὑμῖν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς πιστεύουσιν· ἀπειθοῦσι δὲ, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος, καὶ πέτρα σκανδάλου·

Ἀ Ποδιώχνοντες λοιπὸν κάθε κακίαν, καὶ κάθε δόλον καὶ ὑπόκρισαις, καὶ φθόνους, καὶ ὅλαις ταῖς καταλαλίαις,

2 Ὡσὰν νεογέννητα βρέφη, ἀγαπήσατε τὸ ἄδολον γάλα τοῦ λόγου, διὰ νὰ αὐξηνθῆτε μετ' αὐτό·

3 Ἐὰν ἀληθινὰ ἐγευθήκετε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός.

4 Εἰς τὸν ὁποῖον σιμώνοντες, εἰς αὐτὸν λέγω ὁποῦ εἶναι πέτρα ζωντανὴ, καταφρονεμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀμὴ σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν διαλεγμένη καὶ τιμία,

5 Καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ὡσὰν λίθοι ζωντανοὶ κατασκευάζεσθε σπῆτι πνευματικὸν, ἱεράτευμα ἅγιον, νὰ προσφέρετε θυσίαις πνευματικαῖς, εὐπρόσδεκταις τῷ Θεῷ διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6 Διὰ τοῦτο καὶ περιέχει εἰς τὴν γραφήν· νὰ ὁποῦ βάνω εἰς τὴν Σιὼν πέτραν κεφαλὴν γωνίας διαλεγμένην, τιμημένην, καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτὴν δὲν θέλει ἐντραπῆ.

7 Εἰς ἐσᾶς λοιπὸν ὁποῦ πιστεύετε, ἐκείνη ἡ πέτρα εἶναι τιμία, ἀμὴ εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν πείθονται, εἶναι πέτρα τὴν ὁποίαν ἀπέῤῥιξαν οἱ κτιστάδες, ἐτούτη ἔγινεν κεφαλὴ τῆς γωνίας, καὶ λίθος σκοντάμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα·

8 Οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, ἀπειθοῦντες, εἰς ὃ καὶ ἐτέθησαν.	8 Εἰς ἐκείνους ὁποῦ σκοντάπτουσιν εἰς τὸν λόγον, μὲ τὸ νὰ μὴν τὸν πείθουνται, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐβάλθησαν.
9 Ὑμεῖς δὲ, γένος ἐκλεκτὸν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν· ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.	9 Ἀμὴ ἐσεῖς εἶσθε γένος διαλεγμένον, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τὸν ὁποῖον ἀπόκτησεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ κηρύξετε ταῖς ἀρεταῖς ἐκείνου ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ θαυμαστὸν του φῶς.
10 Οἵ ποτε οὐ λαὸς, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ· οἱ οὐκ ἠλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες.	10 Ἐσεῖς ὁποῦ ἕνα καιρὸν δὲν εἶσθαν λαὸς, ἀλλὰ τῶρα εἶσθε λαὸς τοῦ Θεοῦ· οἱ ὁποῖοι τότε δὲν εἶσθαν ἐλεημένοι, καὶ τῶρα ἐλεηθήκετε.
11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς·	11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ σας νὰ φυλάγεσθε ὡσὰν ξένοι καὶ διαβάταις ἀπὸ ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις, αἱ ὁποίαις πολεμοῦσιν ἐναντία τῆς ψυχῆς,
12 Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες καλήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς.	12 Νὰ ἔχετε τὴν συναναστροφήν σας καλὴν εἰς τὰ ἔθνη εἰς τόσον ὁποῦ ἐκεῖ ὁποῦ σᾶς καταλαλοῦσιν ὡς κακοποιοὺς, ἔςοντας νὰ ἀποκιδοῦσιν εἰς τὰ καλά σας ἔργα, νὰ δοξάσωσι δι' αὐτὰ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἡμέραν ὁποῦ θέλει σᾶς ἐπισκέψει.
13 Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον· εἴ τε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι·	13 Ὑποταχθῆτε λοιπὸν εἰς κάθε λογῆς ἀνθρωπίνην τάξιν καὶ πολιτείαν διὰ τὸν Κύριον, κἄντε εἰς βασιλέα, ὡσὰν μεγαλίτερον·
14 Εἴ τε ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν	14 Κἄντε εἰς αὐθεντάδες, ὡσὰν ὁποῦ πέμπονται διαμέσου

μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν·

15 Ὅτι οὕτως ἐςὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν·

16 Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ.

17 Πάντας τιμήσατε· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβεῖσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς.

19 Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως.

20 Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ.

21 Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριςὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ·

22 Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ ςόματι αὐτοῦ·

αὐτοῦ, εἰς ἐκδίκησιν τῶν κακοποιῶν, καὶ ἔπαινον τῶν καλῶν.

15 Ὅτι ἔτζι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ σφαλοῦντι τὸ ςόμα τῶν ἀφρόνων καὶ ἀγνώςων ἀνθρώπων κάμνοντες ἐσεῖς καλά·

16 Ὡσὰν ἐλεύθεροι, καὶ νὰ μὴν ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν ὡσὰν σκέπασμα τῆς κακίας, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ.

17 Τιμήσατε ὅλους· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβᾶσθε, τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ δουλευτάδες, νὰ ὑποτάσσεσθε μὲ κάθε φόβον εἰς τοὺς αὐθεντάδες σας, ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ μετρίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διεςραμμένους.

19 Διατὶ τοῦτο εἶναι χάρις, ἐὰν διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει κανένας λύπαις, πάσχοντας ἀδίκως.

20 Διατὶ ποίαν δόξαν (θέλετε ἔχει), ἐὰν ἐσεῖς ἁμαρτάνοντες καὶ δερνόμενοι τὸ ὑπομείνετε: ἀλλὰ ἐὰν κάμνοντες καλὰ, καὶ πάσχοντες ὑπομείνετε, τοῦτο εἶναι χάρις σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

21 Διατὶ εἰς τοῦτο ἐκαλεσθήκετε, ὅτι καὶ ὁ Χριςὸς ἔπαθε διὰ λόγου μας, ἀφίνοντάς σας παράδειγμα, διὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ πατήματά του.

22 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμεν ἁμαρτίαν, οὐ δὲ εὑρέθη δόλος εἰς τὸ ςόμα του.

23 Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει· παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως·

23 Ὁ ὁποῖος ὑβριζόμενος δὲν ἀνθύβριζε, πάσχωντας δὲν ἐφοβέριζεν, ἀλλὰ παρέδιδε (τοῦ λόγου του) εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ κρίνει δικαίως.

24 Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον· ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.

24 Ὁ ὁποῖος αὐτὸς ἐσήκωσε ταῖς ἁμαρτίαις μας εἰς τὸ σῶμά του ἀπάνω εἰς τὸ ξύλον, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην, μὲ τὴν πληγὴν τοῦ ὁποίου ἰατρευθήκετε.

25 Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

25 Διατὶ ἤσθαν ὡσὰν πρόβατα πλανώμενα, ἀλλὰ τώρα ἐγυρίσετε εἰς τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν σας.

Κεφ. γ΄. 3.

Ὁμοίως αἱ γυναῖκες, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσωνται·

Ὁμοίως αἱ γυναῖκαις, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρες, καὶ ἔτζι ἂν εἶναι τινὲς ὁποῦ δὲν πείθονται εἰς τὸν λόγον, νὰ κερδιθοῦσιν ἐτοῦτοι διὰ τῆς ἀναστροφῆς τῶν γυναικῶν χωρὶς λόγον,

2 Ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν.

3 Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος·

2 Βλέποντες τὴν καθαρὰν ἀναστροφήν σας μὲ φόβον.

3 Τῶν ὁποίων (γυναικῶν) ὁ στολισμὸς ἂς εἶναι, ὄχι ἀπὸ ἔξω ἤγουν τοῦ πλεξίματος τῶν τριχῶν, καὶ τῆς περιθέσεως τῶν μαλαγματικῶν, ἢ τοῦ φορέματος τῶν ἐνδυμάτων,

4 Ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύ-

4 Ἀλλ' ὁ κρυφὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ πραέου καὶ ἡσυχίου πνεύμα-

ματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.

5 Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἐκόσμουν ἑαυτὰς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν·

6 Ὡς Σάῤῥα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραὰμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.

7 Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοις χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν.

8 Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες·

9 Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τοὐναντίον δὲ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

10 Ὁ γὰρ θέλων ζωὴν ἀγαπᾷν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, καὶ χείλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.

τος, τὸ ὁποῖον εἶναι πολύτιμον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Διατὶ τέτοιας λογῆς καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ ἅγιαις γυναῖκαις ὁποῦ ἤλπιζαν εἰς τὸν Θεὸν, ἐστόλιζαν τοῦ λόγου τους, ἔστοντας νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρες.

6 Ὡσὰν ἡ Σάῤῥα ὑπήκουσε τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ τὸν ἔκραζεν αὐθέντη, τῆς ὁποίας ἐσεῖς ἐγεννήκετε τέκνα, κάμνοντες καλὸν, καὶ μὴ φοβούμεναι κανένα φόβον.

7 Ὁμοίως οἱ ἄνδρες, νὰ συγκατοικοῦσι μὲ ταῖς γυναῖκαις μὲ γνῶσιν, δίδοντες τιμὴν εἰς τὸ γυναικεῖον γένος, ὡσὰν ἀγγεῖον ἀδυνατώτερον, ὡσὰν ὁποῦ εἶναι καὶ αὐταῖς συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζουνται αἱ προσευχαῖς σας.

8 Καὶ τὸ τέλος, ὅλοι νὰ εἶσθε ὁμόγνωμοι, συμπαθητικοὶ, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, ἥμεροι.

9 Νὰ μὴν ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ ὕβριν ἀντὶ ὑβρισίας· ἀλλὰ τὸ ἐναντίον νὰ εὐλογῆτε, ἐξεύροντες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκαλεσθήκετε, διὰ νὰ κληρονομήσετε εὐλογίαν.

10 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ ἀγαπᾷ ζωὴν, καὶ νὰ εἴδῃ ἡμέραις ἀγαθαῖς, ἂς παύσῃ τὴν γλῶσσάν του ἀπὸ κακὸν, καὶ τὰ χείλη του νὰ μὴν λαλοῦσι δόλον.

11 Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν· ζητησάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν.

11 Ἂς φύγει ἀπὸ τὸ κακὸν, καὶ ἂς κάμει καλόν· ἂς ζητήσει εἰρήνην, καὶ ἂς τὴν ἀκολουθήσει.

12 Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν· πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά.

12 Ὅτι τὰ μάτια τοῦ Κυρίου εἶναι εἰς τοὺς δικαίους, καὶ τὰ αὐτία του (ἀνοικτὰ) εἰς τὴν δέησίν τους· ἀμὴ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου εἶναι ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν κακά.

13 Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε;

13 Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νὰ σᾶς κακοποιήσῃ, ἐὰν ἐσεῖς μιμηθῆτε τὸ καλόν;

14 Ἀλλ' εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι· τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ ταραχθῆτε·

14 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ πάσχετε διὰ τὴν δικαιοσύνην, καλότυχοι (εἶσθε)· καὶ τὸν φόβον ἐκείνων μὴν τὸν φοβηθῆτε, μηδὲ νὰ συγχισθῆτε,

15 Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος, μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου·

15 Ἀλλὰ ἁγιάσετε Κύριον τὸν Θεόν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας. Καὶ νὰ εἶσθε πάντοτε ἕτοιμοι εἰς ἀπολογίαν, νὰ ἀποκρίνεσθε μὲ πραότητα καὶ μὲ φόβον εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ σᾶς ζητᾷ λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ ἔχετε,

16 Συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλῶσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφήν.

16 Ἔχοντες συνείδησιν καλήν· διὰ νὰ ἐντραποῦσιν ἐκεῖνοι ὁποῦ συκοφαντοῦσι τὴν καλήν σας ἀναστροφὴν, ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Χριστὸν, ἀντὶς ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς καταλαλοῦσιν ὡσὰν κακοποιούς.

17 Κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ κακοποιοῦντας·

17 Διατὶ καλίτερον εἶναι, κάμνοντες καλὸν (ἂν θέλῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ) νὰ πάσχετε, παρὰ κάμνοντες κακόν.

18 Ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων· ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι·

18 Ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς μίαν φορὰν ἔπαθε διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ὁ δίκαιος διὰ τοὺς ἀδίκους· διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν Θεὸν, ἔστοντας νὰ ἐθανατώθη εἰς τὸ κορμὶ, καὶ νὰ ἐζωοποιήθη μὲ τὸ πνεῦμα.

19 Ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,

19 Μὲ τὸ ὁποῖον ἔστοντας νὰ ἐπῆγεν, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακήν.

20 Ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἅπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε, κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι (τουτέστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος.

20 Εἰς ἐκείνους λέγω ὁποῦ ἀπείθησαν ἕνα καιρὸν, ὅταν μίαν φορὰν ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέμενε (νὰ μετανοήσουν) εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ὅταν ἐγίνετον ἡ κιβωτός· εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγαις, ἤγουν ὀκτὼ ψυχαῖς, ἐγλίτωσαν διαμέσου τοῦ νεροῦ.

21 Ὧ καὶ ἡμᾶς ἀντίτυπον νῦν σώζει βάπτισμα, (οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεὸν) δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,

21 Τοῦ ὁποίου τὸ ἀντίτυπον, ἤγουν τὸ βάπτισμα, ὄχι ἡ κάθαρσις τῆς λέρας τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα τῆς καλῆς συνειδήσεως εἰς Θεὸν, τώρα καὶ ἐμᾶς σώζει, διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

22 Ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανὸν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.

22 Ὁ ὁποῖος Χριστὸς εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, ἔστοντας νὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ τοῦ ὑποτάχθησαν ἄγγελοι καὶ ἐξουσίαις καὶ δύναμαις.

Κεφ. δ'. 4.

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς

Ἔστοντας λοιπὸν νὰ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν σάρκα διὰ λόγου μας, καὶ ἐσεῖς τὸν

τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ, πέπαυται ἁμαρτίας,

αὐτὴν ἔννοιαν ἁρματωθῆτε, ὅτι ἐκεῖνος ὁπῦ ἔπαθεν εἰς τὴν σάρκα, ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,

2 Εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.

2 Εἰς τὸ νὰ μὴν ζῇ πλέον εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ, τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν ὁπῦ ζῇ εἰς τὴν σάρκα.

3 Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίυ τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένυς ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις·

3 Διατὶ φθάνει μας ὁ ἀπερασμένος καιρὸς τῆς ζωῆς, ὁπῦ ἐκάμαμεν τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν, περιπατῶντες εἰς ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, μέθαις, πολυφαγίαις, πιοτὰ, καὶ ἄνομαις εἰδωλολατρείαις.

4 Ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημῦντες·

4 Εἰς τὸ ὁποῖον παραξενίζονται βλασφημῦντες, μὲ τὸ νὰ μὴν συντρέχετε ἐσεῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάχυσιν τῆς ἀσωτίας.

5 Οἳ ἀποδώσυσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρύς·

5 Οἱ ὁποῖοι θέλυσιν ἀποδώσει λογαριασμὸν ἐκείνυ ὁπῦ εἶναι ἕτοιμος νὰ κρίνῃ καὶ ζωντανὺς καὶ νεκρύς·

6 Εἰς τῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπυς σαρκὶ, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.

6 Διατὶ διὰ τῦτο τὴν ἀφορμὴν εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐκείνυς ὁπῦ εἶναι νεκροὶ, διὰ νὰ κριθῦσιν εἰς τὴν σάρκα, κατὰ ἀνθρώπυς, καὶ νὰ ζῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα κατὰ Θεόν.

7 Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε ὖν, καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.

7 Καὶ τὸ τέλος ὅλονῶν ἐσίμωσε. σωφρονισθεῖτε λοιπὸν, καὶ ἐξυπνίσατε εἰς ταῖς προσευχαῖς.

8 Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες·

8 Καὶ προτίτερα ἀπὸ ὅλα νὰ ἔχετε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀγάπ-

18 Ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων· ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι·

18 Ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς μίαν φορὰν ἔπαθε διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ὁ δίκαιος διὰ τοὺς ἀδίκους· διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν Θεὸν, ἔσοντας νὰ ἐθανατώθη εἰς τὸ κορμὶ, καὶ νὰ ἐζωοποιήθη μὲ τὸ πνεῦμα.

19 Ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,

19 Μὲ τὸ ὁποῖον ἔσοντας νὰ ἐπῆγεν, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακήν.

20 Ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἅπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε, κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι (τουτέστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος.

20 Εἰς ἐκείνους λέγω ὁποῦ ἀπείθησαν ἕνα καιρὸν, ὅταν μίαν φορὰν ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέμενε (νὰ μετανοήσουν) εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ὅταν ἐγίνετον ἡ κιβωτός· εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγαις, ἤγουν ὀκτὼ ψυχαῖς, ἐγλίτωσαν διαμέσου τοῦ νεροῦ.

21 Ὧι καὶ ἡμᾶς ἀντίτυπον νῦν σώζει βάπτισμα, (οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεὸν) δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,

21 Τοῦ ὁποίου τὸ ἀντίτυπον, ἤγουν τὸ βάπτισμα, ὄχι ἡ κάθαρσις τῆς λέρας τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα τῆς καλῆς συνειδήσεως εἰς Θεὸν, τώρα καὶ ἐμᾶς σώζει, διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

22 Ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανὸν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.

22 Ὁ ὁποῖος Χριστὸς εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, ἔσοντας νὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ τοῦ ὑποτάχθησαν ἄγγελοι καὶ ἐξουσίαις καὶ δύναμαις.

Κεφ. δ'. 4.

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς

Ἔσοντας λοιπὸν νὰ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν σάρκα διὰ λόγου μας, καὶ ἐσεῖς τὴν

τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ, πέπαυται ἁμαρτίας,

2 Εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.

3 Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις·

4 Ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες·

5 Οἳ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς·

6 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκὶ, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.

7 Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν, καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.

8 Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες·

αὐτὴν ἔννοιαν ἁρματωθῆτε, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἔπαθεν εἰς τὴν σάρκα, ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,

2 Εἰς τὸ νὰ μὴν ζῇ πλέον εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν ὁποῦ ζῇ εἰς τὴν σάρκα.

3 Διατὶ φθάνει μας ὁ ἀπερασμένος καιρὸς τῆς ζωῆς, ὁποῦ ἐκάμαμεν τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν, περιπατῶντες εἰς ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, μέθαις, πολυφαγίαις, πιοτὰ, καὶ ἄνομαις εἰδωλολατρείαις.

4 Εἰς τὸ ὁποῖον παραξενίζονται βλασφημοῦντες, μὲ τὸ νὰ μὴν συντρέχετε ἐσεῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάχυσιν τῆς ἀσωτίας.

5 Οἱ ὁποῖοι θέλουσιν ἀποδώσει λογαριασμὸν ἐκείνου ὁποῦ εἶναι ἕτοιμος νὰ κρίνῃ καὶ ζωντανοὺς καὶ νεκρούς·

6 Διατὶ διὰ τοῦτην τὴν ἀφορμὴν εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι νεκροὶ, διὰ νὰ κριθοῦσιν εἰς τὴν σάρκα, κατὰ ἀνθρώπους, καὶ νὰ ζοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα κατὰ Θεόν.

7 Καὶ τὸ τέλος ὅλονῶν ἐσίμωσε. σωφρονισθεῖτε λοιπὸν, καὶ ἐξυπνήσατε εἰς ταῖς προσευχαῖς.

8 Καὶ προτίτερα ἀπὸ ὅλα νὰ ἔχετε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀγάπ-

ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν.

10 Ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ.

11 Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

12 Ἀγαπητοί, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος·

13 Ἀλλὰ καθὼς κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.

14 Εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ, μακάριοι· ὅτι τὸ τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς ἀναπαύεται· κατὰ μὲν αὐτοὺς βλασφημεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς δοξάζεται.

15 Μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεύς, ἢ κλέπτης, ἢ

την δυνατήν· ὅτι ἡ ἀγάπη θέλει σκεπάσει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Νὰ εἶσθε φιλόξενοι ἀναμεσά σας χωρὶς γογγυσμόν.

10 Καθὼς καθ' ἕνας ἔλαβε χάρισμα, νὰ τὸ διακονῆτε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ὡσὰν καλοὶ οἰκονόμοι τῆς πολυλόγου χάριτος τοῦ Θεοῦ.

11 Ἐὰν κανένας λαλῇ, (ἂς λαλῇ) ὡσὰν λόγια Θεοῦ· ἐὰν κανένας διακονῇ, (ἂς διακονῇ) ὡσὰν ἀπὸ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς, διὰ νὰ δοξάζεται εἰς ὅλα ὁ Θεὸς διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

12 Ἀγαπητοί, μὴν παραξενίζεσθε εἰς τὴν δοκιμὴν ὁποῦ γίνεται μὲ φωτίαν εἰς ἐσᾶς εἰς πειρασμόν, ὡσὰν νὰ σᾶς ἐσυνέβαινε τίποτες παράξενον·

13 Ἀλλὰ καθὼς κοινωνεῖτε εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, χαίρεσθε· διὰ νὰ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι καὶ εἰς τὴν φανέρωσιν τῆς δόξης του.

14 Ἐὰν ὀνειδίζεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶσθε καλότυχοι, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς δόξης καὶ τοῦ Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς ἐσᾶς· καὶ κατ' ἐκείνους βλασφημεῖται, ἀμὴ κατὰ σᾶς δοξάζεται.

15 Διατὶ καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς ἂς μὴν πάσχῃ ὡσὰν φονέας,

κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος·

ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡσὰν ὁποῦ παρατηρεῖ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων·

16 Εἰ δὲ ὡς Χριστιανὸς, μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει τούτῳ.

16 Ἀμὴ ἐὰν πάσχῃ ὡσὰν Χριστιανὸς, ἃς μὴν ἐντρέπεται, ἀλλὰ ἃς δοξάζει τὸν Θεὸν εἰς τὸ μέρος ἐτοῦτο.

17 Ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρῖμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ. εἰ δὲ πρῶτον ἀφ' ἡμῶν, τί τὸ τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίῳ;

17 Ὅτι ὁ καιρὸς ἔφθασε τὸ νὰ ἀρχίσῃ ἡ κρίσις ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐὰν ἀρχίζῃ πρῶτον ἀπὸ λόγου μας, τί θέλει εἶσθαι τὸ τέλος ἐκείνων ὁποῦ δὲν πείθονται εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;

18 Καὶ εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;

18 Καὶ ἐὰν ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ θέλει φανῇ;

19 Ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν ἐν ἀγαθοποιΐᾳ.

19 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ πάσχουν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἃς συστήσουσιν ὡσὰν εἰς πιστὸν κτίστην ταῖς ψυχαῖς τους, κάμνοντες καλὰ ἔργα.

Κεφ. ε'. 5.

Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός,

Ἐγὼ ὁ συμπρεσβύτερος, καὶ μάρτυρας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης ὁποῦ μέλλει νὰ φανερωθῇ, παρακαλῶ τοὺς πρεσβυτέρους ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς,

2 Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

2 Ποιμάνετε τὸ ποίμνιον τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, φροντίζοντές καὶ φυλάττοντές το, μὴ ςανικῶς, ἀλλὰ μὲ τὸ θέλημά σας, μὴ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

3 Μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποιμένος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

5 Ὁμοίως νεώτεροι ὑποτάγητε πρεσβυτέροις· πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

6 Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ.

7 Πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιῤῥίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν.

8 Νήψατε, γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίῃ.

9 Ὧ ἀντίστητε στερεοὶ τῇ πίστει, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.

10 Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσαι ὑμᾶς, στηρίξαι, σθενώσαι, θεμελιώσαι.

3 Μὴ δὲ ὡσὰν νὰ κατακυριεύετε τοὺς κλήρους, ἀλλὰ γινόμενοι τύποι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ ὅταν φανῇ ὁ ἀρχιποιμένας, θέλετε πάρει τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς δόξης.

5 Ὁμοίως οἱ νεώτεροι ὑποτάγητε εἰς τοὺς γεροντοτέρους· καὶ ὅλοι ὑποτάσσεσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, στολισθῆτε τὴν ταπεινοφροσύνην, ὅτι ὁ Θεὸς ἐναντιεῖται τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς.

6 Ταπεινώθητε λοιπὸν ἀποκάτω εἰς τὸ δυνατὸν χέρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ σᾶς ὑψώσῃ εἰς τὸν καιρόν.

7 Ὅλην σας τὴν φροντίδα ῥίξετέ την ἀπάνω εἰς αὐτόν, ὅτι αὐτὸς φροντίζει διὰ λόγου σας.

8 Ξεξυπνήσατε, ἀγρυπνήσατε, ὅτι ὁ διάβολος, ὁ ἐναντίος σας, ὡσὰν λεοντάρι ὁποῦ βρύχεται, περιπατεῖ, γυρεύοντας ποῖον νὰ καταπίῃ.

9 Τὸν ὁποῖον ἐναντιωθῆτέ τον ὄντες βέβαιοι εἰς τὴν πίστιν, ἠξεύροντες πῶς τὰ ὅμοια παθήματα τελειώνονται εἰς τοὺς ἀδελφούς σας ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

10 Καὶ ὁ Θεὸς ὅλης τῆς χάριτος, ὁποῦ μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὴν αἰώνιόν του δόξαν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, μὲ τὸ νὰ κακοπαθήσετε ὀλίγον, αὐτὸς νὰ σᾶς διορθώσῃ, νὰ σᾶς στηρίξῃ, νὰ σᾶς δυναμώσῃ, νὰ σᾶς θεμελιώσῃ.

11 Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διὰ Σιλουανοῦ ὑμῖν τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ (ὡς λογίζομαι) δι' ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς ἣν ἑστήκατε.

13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, καὶ Μάρκος ὁ υἱός μου.

14 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Πέτρου πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰουδαίους τοὺς ἐν Χριστῷ πιστεύσαντας.

11 Εἰς αὐτὸν ἂς εἶναι δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

12 Διαμέσου τοῦ Σιλουανοῦ τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ (καθὼς λογιάζω) σᾶς ἔγραψα μὲ ὀλίγα λόγια, νουθετῶντας καὶ μαρτυρῶντας ὅτι νὰ εἶναι ἀληθινὴ ἐτοῦτη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς στέκεσθε.

13 Χαιρετᾷ σας ἡ διαλεγμένη μετεσᾶς ἐκκλησία ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Βαβυλῶνα· καὶ Μάρκος ὁ υἱός μου.

14 Χαιρετηθῆτε ἐσεῖς ἕνας τὸν ἄλλον, μὲ φίλημα τῆς ἀγάπης. ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς ὅλους σας, ὅσοι εἶσθεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαβυλῶνα ἐγράφη ἀπὸ τὸν Πέτρον εἰς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰουδαίους τοὺς ἐν Χριστῷ πιστεύοντες.

ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κεφ. ά. 1.

ΣΥΜΕΩΝ Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν λα-

ΣΥΜΕΩΝ ΠΕΤΡΟΣ δοῦλος καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔλαχαν πίστιν ἰσότιμον μὲ ἐμᾶς

χοῦσι πίστιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν·

3 Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς·

4 Δι' ὧν τὰ μέγιστα ἡμῖν καὶ τίμια ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ τούτων γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως, ἀποφυγόντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.

5 Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν,

6 Ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονὴν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν,

7 Ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην.

8 Ταῦτα γὰρ ὑμῖν ὑπάρχοντα, καὶ πλεονάζοντα, οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίγνωσιν.

9 Ὧι γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα,

εἰς δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις καὶ εἰρήνη ἂς πληθυνθῇ εἰς ἐσᾶς εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

3 Καθὼς ἡ θεία του δύναμις μᾶς ἐχάρισεν ἐκεῖνα ὅλα, ὁποῦ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν καὶ εὐσέβειαν, διὰ μέσου τῆς ἐπιγνώσεως ἐκείνου ὁποῦ μᾶς ἐκάλεσεν μὲ δόξαν καὶ ἀρετήν.

4 Διὰ μέσου τῶν ὁποίων μᾶς ἐχαρίσθηκαν τὰ πολλὰ μεγάλα καὶ τίμια ταξίματα, διὰ νὰ γενῆτε διὰ μέσου ἐτούτων κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως, φεύγοντες ἀπὸ τὴν φθορὰν ὁποῦ εἶναι μὲ ἐπιθυμίαν εἰς τὸν κόσμον.

5 Καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο φέροντες κάθε σπουδὴν, προσθέσετε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν γνῶσιν,

6 Καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς τὴν ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονὴν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τὴν εὐσέβειαν,

7 Καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τὴν φιλαδελφίαν, καὶ εἰς τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀγάπην.

8 Διατὶ ἂν ἐτοῦτα εὑρίσκωνται εἰς ἐσᾶς, καὶ αὐξάνουσι πλουσίως, δὲν σᾶς ἀφίνουν ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει ἐτοῦτα, εἶναι τυφλὸς, καὶ

τυφλός ἐςι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.

10 Διὸ μᾶλλον, ἀδελφοὶ, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε.

11 Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριςοῦ.

12 Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότας, καὶ ἐςηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

13 Δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει·

14 Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐςιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριςὸς ἐδήλωσέ μοι.

15 Σπουδάσω δὲ καὶ ἑκάςοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον, τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι.

16 Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν

σφαλίζει τὰ μάτιά του, καὶ ἀλησμόνησε τὸν καθαρισμὸν τῶν παλαιῶν του ἁμαρτιῶν.

10 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοὶ, περισσότεροι σπουδάσατε νὰ κάμετε βέβαιον τὸν καλεσμόν σας καὶ τὸ διάλεγμά σας. διατὶ κάμνοντες ἐτοῦτα δὲν θέλετε σφάλει ποτέ.

11 Διατὶ τέτοιας λογῆς θέλει σᾶς δοθῇ πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου μας, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριςοῦ.

12 Διὰ τοῦτο δὲν θέλω ἀμελήσει νὰ σᾶς ἀναθυμίζω πάντοτε ἐτοῦτα, ἂν καλᾶ καὶ τὰ ἐξεύρετε, καὶ εἶσθε ςηριγμένοι εἰς ἐτούτην τὴν ἀλήθειαν.

13 Καὶ λογιάζω δίκαιον, εἰς ὅσον εἶμαι εἰς τούτην τὴν σκηνήν, νὰ σᾶς ἐξυπνῶ, δίδοντάς σας ἀναθύμησιν·

14 Ἐξεύροντας ὅτι γλήγορα ἀφίνω τὴν σκηνήν μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριςὸς μοῦ τὸ ἐφανέρωσε.

15 Καὶ θέλω σπουδάσει νὰ ἔχετε καὶ ἐσεῖς πάντοτε νὰ κάμετε, ὕςερα ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου μισευμὸν, τὴν ἐνθύμησιν ἐτούτων.

16 Διατὶ ὄχι ἀκολουθήσαντες σοφιςικοὺς μύθους, σᾶς ἐκάμαμεν νὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

17 Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα.

18 Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν.

20 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.

21 Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἔστοντας νὰ εἴδουμεν μὲ τὰ μάτιά μας τὴν μεγαλειότητα ἐκείνου.

17 Διατὶ αὐτὸς ἐπῆρε τιμὴν καὶ δόξαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἔστοντας νὰ τοῦ ἔλθῃ τέτοιας λογῆς φωνὴ ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ δόξαν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀναπαύθηκα.

18 Καὶ ἐτούτην τὴν φωνὴν ἐμεῖς τὴν ἀκούσαμεν ὁποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὄντες ἀντάμα μετ' αὐτὸν εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον καλὰ κάμνετε ὅτι ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς αὐτὸν, ὡσὰν λύχνον ὁποῦ φέγγει εἰς σκοτεινὸν τόπον, ἕως ὁποῦ νὰ φέξῃ ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ φωσφόρος νὰ ἀνατείλῃ εἰς ταῖς καρδίαις σας.

20 Ἔστοντας νὰ γνωρίζετε πρῶτα ἐτοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει ἐξουσίαν κανένας νὰ ἑρμηνεύῃ καμμίαν προφητείαν τῆς γραφῆς, κατὰ τὴν ἰδικήν του γνώμην.

21 Διατὶ ὄχι μὲ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ἐφέρθη ποτὲ προφητεία, ἀλλὰ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι κινούμενοι ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησαν.

Κεφ. β'. 2.

Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκα-

ΚΑΙ ἐγίνηκαν καὶ ψευδοπροφῆται εἰς τὸν λαὸν, καθὼς θέλουσι γενεῖ καὶ εἰς ἐσᾶς

λαι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱ-
ρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγο-
ράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρ-
νούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς τα-
χινὴν ἀπώλειαν.

2 Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσου-
σιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι'
οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασ-
φημηθήσεται.

3 Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς
λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται·
οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ
ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν
οὐ νυστάζει.

4 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων
ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο,
ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας,
παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημέ-
νους·

5 Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ
ἐφείσατο, ἀλλ' ὄγδοον Νῶε δι-
καιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε,
κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν
ἐπάξας·

6 Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ
Γομόῤῥας τεφρώσας καταστρο-
φῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα
μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς·

7 Καὶ δίκαιον Λὼτ καταπο-
νούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν

ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι
θέλουσι φέρει μέσα αἱρέσαις τῆς
ἀπωλείας, ἀρνούμενοι καὶ τὸν
δεσπότην ὁπῶ τοὺς ἀγόρασε,
φέροντες εἰς τοῦ λόγου τους
γλήγορην ἀπώλειαν.

2 Καὶ πολλοὶ θέλουσιν ἀκο-
λουθήσει ταῖς ἀπωλείαις τους,
διὰ τοὺς ὁποίους θέλει βλασφη-
μηθῇ ἡ στράτα τῆς ἀληθείας.

3 Καὶ διὰ πλεονεξίαν θέ-
λουσι σᾶς πραγματευθῇ μὲ
πλαστὰ λόγια· τῶν ὁποίων ἀν-
θρώπων τὸ κρῖμα ἀπὸ πολὺν
καιρὸν δὲν ἡσυχάζει, καὶ ἡ
ἀπώλειά τους δὲν νυστάζει.

4 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν
ἀψύχησε τοὺς ἀγγέλους ὁπῶ
ἁμάρτησαν, ἀλλὰ τοὺς ἔβαλεν
εἰς τὸν τάρταρον καὶ δεμένους μὲ
ἀλυσίδες τοῦ σκότους, τοὺς ἐπα-
ράδωκε νὰ φυλάττωνται εἰς τὴν
κρίσιν·

5 Καὶ τὸν παλαιὸν κόσμον
δὲν ἀψύχησε, φέρνωντας κα-
τακλυσμὸν καταπάνω εἰς τὸν
κόσμον τῶν ἀσεβῶν, ἀλλὰ ἐφύ-
λαξε τὸν Νῶε ὄγδοον, διαλαλη-
τὴν τῆς δικαιοσύνης·

6 Καὶ τὰς πόλεις Σοδόμων
καὶ Γομόῤῥας τὰς ἐκατάκρινεν
εἰς ἀφανισμὸν τέλειον, κάμνον-
τάς ταις στάκτην, καὶ βάλλων-
τάς ταις παράδειγμα ἐκείνων
ὁπῶ ἔμελλαν νὰ ἀσεβήσουν·

7 Καὶ ἐλευθέρωσε τὸν δίκαιον
Λὼτ ὁπῶ ἐκαταπονεῖτον, ἀπὸ

ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐῤῥύσατο·

8 (Βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν.)

9 Οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν·

10 Μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους, καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας· τολμηταὶ, αὐθάδεις, δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες·

11 Ὅπου ἄγγελοι ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν.

12 Οὗτοι δὲ, ὡς ἄλογα ζῶα φυσικὰ, γεγεννημένα εἰς ἅλωσιν καὶ φθορὰν, ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται·

13 Κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας, ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν

τὴν ἀσελγῆ ἀναστροφὴν τῶν ἀνόμων·

8 Διατὶ ἐτοῦτος ὁ δίκαιος, καθεζόμενος μέσα εἰς αὐτοὺς ἡμέρα παρ' ἡμέραν, ἐβασάνιζε τὴν δικαίαν ψυχὴν μὲ τὰ ἄνομά τους ἔργα, καὶ βλέποντάς τα καὶ ἀκούοντάς τα·

9 Ἐξεύρει ὁ Κύριος νὰ ἐλευθερώνῃ τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τὸν πειρασμὸν, καὶ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἀδίκους ὁποῦ τιμωροῦνται, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως·

10 Καὶ μάλιστα ἐκείνους ὁποῦ πηγαίνουσιν ὀπίσω τῆς σάρκας, εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ μιασμοῦ, καὶ ὁποῦ καταφρονοῦσι τὴν κυριότητα, ἀπόκοτοι, ἀρέσκοντες μόνοι τοῦ λόγου τους, καὶ ὁποῦ δὲν φοβοῦνται νὰ βλασφημοῦσι ταῖς δόξαις.

11 Ἐκεῖ ὁποῦ οἱ ἄγγελοι μὲ ὅλον ὁποῦ εἶναι μεγαλήτεροι εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ εἰς τὴν δύναμιν, δὲν προφέρουσιν ἐναντία αὐτῶν τῶν δοξῶν βλάσφημον κρίσιν σιμὰ εἰς τὸν Κύριον.

12 Ἀμὴ ἐτοῦτοι, ὡσὰν ἄλογα ζῶα, ὁποῦ φυσικὰ (ὁρμοῦσιν) καὶ ἐγεννήθησαν εἰς κυνήγι καὶ χαλασμὸν, βλασφημοῦντες ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν ἐξεύρουσιν, εἰς τὴν φθοράν τους θέλουσι χαλασθῇ·

13 Μέλλοντες νὰ πάρουσι πλερωμὴν τῆς ἀδικίας, λογιάζοντες ἡδονὴν τὴν καθημερινὴν

ἡμέρᾳ τρυφὴν, σπῖλοι καὶ μῶ-
μοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀ-
πάταις αὐτῶν, συνευωχούμε-
νοι ὑμῖν,
14 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες με-
στοὺς μοιχαλίδος, καὶ ἀκατα-
παύστους ἁμαρτίας, δελεάζον-
τες ψυχὰς ἀστηρίκτους, καρδί-
αν γεγυμνασμένην πλεονεξίαις
ἔχοντες, κατάρας τέκνα·

15 Καταλιπόντες τὴν εὐθεῖ-
αν ὁδὸν, ἐπλανήθησαν, ἐξα-
κολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ
Βαλαὰμ τοῦ Βοσὸρ, ὃς μισθὸν
ἀδικίας ἠγάπησεν·

16 Ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας
παρανομίας· ὑποζύγιον ἄφω-
νον, ἐν ἀνθρώπου φωνῇ φθεγ-
ξάμενον, ἐκώλυσε τὴν τοῦ προ-
φήτου παραφρονίαν.
17 Οὗτοί εἰσι πηγαὶ ἄνυδροι,
νεφέλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυ-
νόμεναι, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκό-
τους εἰς αἰῶνα τετήρηται.

18 Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότη-
τος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν
ἐπιθυμίαις σαρκὸς, ἐν ἀσελ-
γείαις, τοὺς ὄντως ἀποφυγόν-
τας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομέ-
νους.

19 Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγ-
γελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρ-

τρυφὴν, οἱ ὁποῖοι εἶναι λέρα καὶ
ὄνειδος, ξεφαντώνοντες εἰς ταῖς
ἀπάταις τους, ὅταν συμποσιά-
ζουν ἀντάμα μετ' ἐσᾶς,
14 Ἔχοντες μάτια γεμά-
τα μοιχείας, καὶ ὁποῦ δὲν παύ-
ουσιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, δο-
λώνοντες ταῖς ψυχαῖς ὁποῦ δὲν
εἶναι στηριγμέναις, ἔχοντες
καρδίαν σπουδασμένην εἰς ταῖς
πλεονεξίαις, παιδία τῆς κατά-
ρας·
15 Ἔστοντας νὰ ἀφήσουσι τὴν
ἴσιαν στράταν, ἐπλανήθηκαν,
καὶ ἀκολούθησαν τὴν στράταν τοῦ
Βαλαὰμ τοῦ υἱοῦ Βοσὸρ, ὁ
ὁποῖος ἀγάπησε τὴν πληρω-
μὴν τῆς ἀδικίας.
16 Ἀμὴ ἐλέγχθη διὰ τὴν
ἰδικήν του παρανομίαν ἀπὸ μου-
λάρι ἄφωνον, ὁποῦ ἐσύντυχε
φωνὴν ἀνθρωπίνην, καὶ ἐμπό-
δισε τὴν ἀγνωσίαν τοῦ προφήτου.
17 Ἐτοῦτοι εἶναι βρύσαις χω-
ρὶς νερὸν, σύννεφα ὁποῦ διώχνουν-
ται ἀπὸ ἀνεμοστρόφυλλον, διὰ
τοὺς ὁποίους σκότος σκοτεινότα-
τον φυλάττεται εἰς τὸν αἰῶνα.
18 Διατὶ ἔστοντας νὰ λέγουσι
λόγια φουσκωμένα μὲ ματαιό-
τητα, δολώνουσι μὲ ἐπιθυμίαις
τῆς σάρκας καὶ εἰς ταῖς ἡδοναῖς,
ἐκείνους ὁποῦ ἀληθινὰ ἔφυγαν
ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἀναστρέφονται
εἰς τὴν πλάνην.
19 Καὶ τοὺς τάζουν ἐλευθερί-
αν, ὄντες αὐτοὶ δοῦλοι τῆς φθο-

χονται τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται.

ρᾶς. διατὶ ἀπὸ ὅ,τι καὶ ἂν νικᾶται τινὰς, εἰς ἐκεῖνο καὶ δουλώνεται.

20 Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων.

20 Διατὶ ἐὰν ὕστερα, ἀφόντις ἔφυγαν τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάλιν πλέκονται μὲ τοῦτα καὶ νικῶνται, τὰς ἔγιναν τὰ ὕστερινὰ χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

21 Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς.

21 Διατὶ καλλίτερον ἦτον εἰς αὐτοὺς νὰ μὴν γνωρίσουν τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, παρὰ γνωρίζοντές την νὰ γυρίσουν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἁγίαν ἐντολὴν ὁποῦ τοὺς ἐπαραδόθη.

22 Συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας· Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα· καί· Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου.

22 Καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐσυνέβη τὸ πρᾶγμα τῆς ἀληθινῆς παροιμίας· ὁ σκύλος ἐγύρισεν εἰς τὸ ἴδιόν του ξέρασμα· καὶ ἡ σκρόφα ἀφόντις ἐλούσθη, ἐγύρισεν εἰς τὸ κύλισμα τῆς λάσπης.

Κεφ. γ΄. 3.

Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοὶ, δευτέραν ὑμῖν γράφω ἐπιστολὴν, ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν·

Αγαπητοὶ, δύο ἐπιστολαῖς ἔχω τώρα μὲ τούτην ὁποῦ σᾶς γράφω, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐπιστολαῖς ἀναθυμίζοντάς σας ξυπνῶ τὴν καθαράν σας διάνοιαν·

2 Μνησθῆναι τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ἡμῶν ἐντολῆς, τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

2 Νὰ ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ὁποῦ ἐλαλήθηκαν προτίτερα ἀπὸ τοὺς ἁγίους προφήτας, καὶ τὴν παραγγελίαν μας τῶν ἀποστόλων, ἡ ὁποῖα εἶναι τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

3 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες,

3 Γνωρίζοντες ἐτοῦτο πρῶ-

ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι·

4 Καὶ λέγοντες· Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως.

5 Λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τοῦτο θέλοντας, ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι, καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι' ὕδατος συνεστῶσα, τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ.

6 Δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο.

7 Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσί, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

8 Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

9 Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, (ὥς τινες βραδυτῆτα ἡγοῦνται) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι.

του, ὅτι θέλουσιν ἔλθει εἰς ταῖς ὕστεραις ἡμέραις ἐμπαῖκται, ὁποῦ νὰ περιπατοῦσιν εἰς ταῖς ἴδιαις τους ἐπιθυμίαις·

4 Καὶ νὰ λέγουσι· ποῦ εἶναι ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας του; διατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν οἱ πατέρες, ὅλα τὰ πράγματα τέτοιας λογῆς στέκονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

5 Διατὶ θεληματικῶς δὲν θέλουν νὰ γνωρίσουν ἐτοῦτο, ὅτι οἱ οὐρανοὶ ἔγιναν ἀπὸ πολλοὺς χρόνους, καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ διὰ τοῦ νεροῦ συνεστάθη, μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

6 Διαμέσου τῶν ὁποίων ὁ κόσμος τότε ἔστοντας νὰ κατακλυσθῇ μὲ τὸ νερὸν ἐχαλάσθη.

7 Ἀμὴ οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ ὁποῦ εἶναι τώρα, εἶναι θησαυρισμένοι μὲ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ φυλάττονται διὰ τὴν φωτίαν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

8 Καὶ ἵνα ἐτοῦτο ἂς μὴν σᾶς λανθάνει, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὡσὰν χιλίους χρόνους, καὶ χίλιοι χρόνοι εἶναι ὡσὰν μίαν ἡμέραν.

9 Ὁ Κύριος δὲν ἀργεῖ τὸ τάξιμόν του, καθὼς λογιάζουσι τινές, ἐτοῦτο νὰ εἶναι ἄργητα· ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ θέλωντας νὰ χαλασθοῦσι τινές, ἀλλὰ ὅλοι νὰ ἔλθουσιν εἰς μετάνοιαν.

10 Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται.

10 Καὶ ὡσὰν ὁ κλέπτης ὁποῦ ἔρχεται τὴν νύκτα, τέτοιας λογῆς θέλει ἔλθη ἡ ἡμέρα Κυρίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ θέλουσι περάσει μὲ βοήν, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουσι λυθῆ, καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἔργα ὁποῦ εἶναι εἰς αὐτὴν θέλουσι κατακαῆ.

11 Τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις·

11 Καὶ ἔστοντας νὰ λύωνται ἐτοῦτα ὅλα, ποταποὶ κάμνει χρεία νὰ εἶσθε ἐσεῖς εἰς ταῖς ἁγίαις συναναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις;

12 Προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται, καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται;

12 Προσδοκοῦντες καὶ τρέχοντες ἀναγκάζοντες εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι θέλουσι λυθῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουσιν ἀναλύσει.

13 Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.

13 Καὶ ἀναμένομεν καινουρίους οὐρανοὺς καὶ καινουρίαν γῆν κατὰ τὸ τάξιμόν του, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικεῖ ἡ δικαιοσύνη.

14 Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες, σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὑρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ·

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί, ἔστοντας νὰ προσδοκᾶτε ἐτοῦτα, σπουδάσατε νὰ εὑρεθῆτε εἰς αὐτὸν καθαροὶ καὶ χωρὶς κατηγορίαν μὲ εἰρήνην·

15 Καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν, σωτηρίαν ἡγεῖσθε· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς Παῦλος κατὰ τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν ἔγραψεν ὑμῖν·

15 Καὶ λογιάζετε τὴν μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου μας νὰ εἶναι σωτηρία· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητός μας ἀδελφὸς Παῦλος σᾶς ἔγραψε κατὰ τὴν σοφίαν ὁποῦ τοῦ ἐδόθη.

16 Ὡς καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς, λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά

16 Καθὼς γράφει καὶ εἰς ὅλαις του ταῖς ἐπιστολαῖς, λαλῶντας εἰς αὐταῖς διὰ ἐτοῦτα· εἰς ταῖς ὁποίαις εἶναι κάποια δυσκολο-

ἵνα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν.

γνοίκητα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀβέβαιοι τὰ ἀναποδογυρίζουσιν, ὡσὰν καὶ ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, εἰς τὴν ἰδικήν τους ἀπώλειαν.

17 Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοὶ, προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ.

17 Ἐσεῖς λοιπὸν, ἀγαπητοὶ, προγνωρίζοντες ἐτοῦτα, φυλάγεσθε, μήπως καὶ μὲ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων ἐτούτων συρνόμενοι, ξεπέσετε ἀπὸ τὸν στηριγμόν σας.

18 Αὐξάνετε δὲ ἐν χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. αὐτῷ ἡ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς ἡμέραν αἰῶνος. Ἀμήν.

18 Ἀλλὰ να αὐξάνετε εἰς τὴν χάριν καὶ γνῶσιν τοῦ Κυρίου μας καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι δόξα, καὶ τώρα καὶ εἰς τὴν ἡμέραν τὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ ΤΟΥ̃ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'

ΠΡΩ'ΤΗ.

Κεφ. ά. 1.

Ὃ Ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς·

Ἐκεῖνο ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκούσαμεν, ἐκεῖνο ὁποῦ εἴδαμεν μὲ τὰ μάτιά μας, ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκοιτάξαμεν, καὶ τὰ χέριά μας ἐψηλάφησαν, διὰ τὸν λόγον τῆς ζωῆς·

2 (Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἑωράκαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν, καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν

2 (Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ τὴν εἴδαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν, καὶ σᾶς κηρύττομεν τὴν ζω-

τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥτις ἦν
πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἐφανερώ-
θη ἡμῖν·)
3 Ὃ ἑωράκαμεν καὶ ἀκηκό-
αμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα
καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ'
ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμε-
τέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ
τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Καὶ ταῦτα γράφομεν ὑμῖν,
ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρω-
μένη.
5 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία
ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ
ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς
φῶς ἐστι, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ
οὐκ ἔστιν οὐδεμία.
6 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν
ἔχομεν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ
σκότει περιπατῶμεν, ψευδό-
μεθα, καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλή-
θειαν·
7 Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπα-
τῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φω-
τὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλ-
λήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.
8 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτί-
αν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶ-
μεν, καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν
ἡμῖν.
9 Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁ-
μαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δί-
καιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρ-

ἦν τὴν αἰώνιον, ἡ ὁποία ἦτον
εἰς τὸν πατέρα, καὶ ἐφανερώθη
εἰς ἐμᾶς.)
3 Ἐκεῖνο, λέγω, ὁποῦ εἴδαμεν
καὶ ἀκούσαμεν, σᾶς ἀναφέρο-
μεν, διὰ νὰ ἔχετε καὶ ἐσεῖς κοι-
νωνίαν μεθ' ἐμᾶς· καὶ ἡ κοινωνία
ἡ ἐδική μας νὰ εἶναι ἀντάμα μὲ
τὸν πατέρα, καὶ ἀντάμα μὲ
τὸν υἱόν του Ἰησοῦν Χριστόν.
4 Καὶ ἐτοῦτα σᾶς γράφομεν,
διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας γεμι-
σμένη.
5 Καὶ ἐτοῦτο εἶναι τὸ τάξιμον
τὸ ὁποῖον ἀκούσαμεν ἀπ' αὐτὸν,
καὶ σᾶς τὸ ἀναφέρομεν, ὅτι ὁ
Θεὸς εἶναι φῶς, καὶ εἰς αὐτὸν
κανένα σκότος δὲν εἶναι.
6 Ἐὰν εἰποῦμεν ὅτι ἔχομεν
κοινωνίαν μετ' αὐτὸν, καὶ περι-
πατοῦμεν εἰς τὸ σκότος, ψευ-
δόμεσθεν, καὶ δὲν κάμνομεν
τὴν ἀλήθειαν.
7 Ἀμὴ ἐὰν περιπατοῦμεν εἰς
τὸ φῶς, καθὼς αὐτὸς εἶναι εἰς
τὸ φῶς, ἔχομεν κοινωνίαν ἀνά-
μεσά μας· καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ
Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ του, μᾶς καθαρί-
ζει ἀπὸ κάθε λογῆς ἁμαρτίαν.
8 Ἐὰν εἰποῦμεν ὅτι δὲν ἔχο-
μεν ἁμαρτίαν, πλανοῦμεν τοῦ
λόγου μας, καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν
εἶναι εἰς ἐμᾶς.
9 Ἐὰν ὁμολογοῦμεν ταῖς
ἁμαρτίαις μας, ἐκεῖνος εἶναι
πιστὸς καὶ δίκαιος, διὰ νὰ μᾶς
συγχωρέσῃ ταῖς ἁμαρτίαις

τίας, καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.

10 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύςην ποιῦμεν αὐτὸν, καὶ ὁ λόγ☉ αὐτῦ οὐκ ἔςιν ἐν ἡμῖν.

μας, καὶ νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀδικίαν.

10 Ἐὰν εἰπῦμεν ὅτι δὲν ἁμαρτήσαμεν, τὸν κάμνομεν ψεύςην, καὶ ὁ λόγ☉ τυ δὲν εἶναι εἰς ἐμᾶς.

Κεφ. β'. 2.

ΤΕκνία μυ, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἁμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησῦν Χριςὸν δίκαιον.

ΠΑιδία μυ, ἐτῦτα σᾶς γράφω, διὰ νὰ μὴν ἁμαρτάνετε, καὶ ἐὰν ἁμαρτάνῃ κανένας, ἔχομεν παράκλητον σημᾶ εἰς τὸν πατέρα, τὸν Ἰησῦν Χριςὸν δίκαιον.

2 Καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐςι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· ὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλυ τοῦ κόσμυ.

2 Καὶ αὐτὸς εἶναι καθαρισμὸς διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, καὶ ὄχι μόνον διὰ ταῖς ἐδικαῖς μας, ἀλλὰ καὶ διὰ ταῖς ἁμαρτίαις ὅλυ τοῦ κόσμυ.

3 Καὶ ἐν τύτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτὸν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτῦ τηρῶμεν.

4 Ὁ λέγων, ἔγνωκα αὐτὸν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτῦ μὴ τηρῶν, ψεύςης ἐςὶ, καὶ ἐν τύτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔςιν·

3 Καὶ εἰς τῦτο γνωρίζομεν ὅτι τὸν ἐγνωρίσαμεν, ἐὰν φυλάττωμεν ταῖς παραγγελίαις τυ.

4 Ἐκεῖν☉ ὁπῦ λέγει, τὸν ἐγνώρισα, καὶ δὲν φυλάγει ταῖς παραγγελίαις τυ, εἶναι ψεύςης, καὶ εἰς τῦτον ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι.

5 Ὃς δ' ἂν τηρῇ αὐτῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τύτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεῦ τετελείωται. ἐν τύτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμεν.

5 Ἀμὴ ὅποι☉ φυλάττει τὸν λόγον τυ, ἀληθῶς εἰς τῦτον ἐτελειώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεῦ· μὲ τῦτο γνωρίζομεν, ὅτι εἴμεσθεν εἰς αὐτόν.

6 Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖν☉ περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς ὕτως περιπατεῖν.

6 Ἐκεῖν☉ ὁπῦ λέγει νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτὸν, χρεωςᾶ, καθὼς ἐπεριπάτησεν ἐκεῖν☉, τέτοιας λογῆς νὰ περιπατῇ καὶ αὐτός.

7 Ἀδελφοὶ, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιὰν, ἣν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς. ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιά ἐστιν ὁ λόγος ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

9 Ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι.

10 Ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

11 Ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

12 Γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

13 Γράφω ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς. γράφω ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τὸν πονηρόν. γράφω ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψα ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρ-

7 Ἀδελφοὶ, δὲν σᾶς γράφω καινούργιαν ἐντολὴν, ἀλλὰ ἐντολὴν παλαιὰν, τὴν ὁποίαν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς. ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ εἶναι ὁ λόγος, ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινούργιαν σᾶς γράφω, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθινὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐσᾶς· ὅτι ἡ σκοτία περνᾶ, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τώρα φέγγει.

9 Ἐκεῖνος ὁποῦ λέγει νὰ εἶναι εἰς τὸ φῶς, καὶ μισᾶ τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὸ σκότος εἶναι ἕως τώρα.

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφόν του, εὑρίσκεται εἰς τὸ φῶς, καὶ σκάνδαλον εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

11 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ μισᾶ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι εἰς τὸ σκότος, καὶ περιπατεῖ εἰς τὴν σκοτίαν, καὶ δὲν ἠξεύρει ποῦ ὑπάγει, ὅτι τὸ σκότος ἐτύφλωσε τὰ μάτιά του.

12 Γράφω σας, παιδία μου, ὅτι σᾶς συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαις διὰ τὸ ὄνομά του.

13 Γράφω σας, ὦ πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσετε ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχήν. γράφω σας, ὦ νεανίσκοι, ὅτι ἐνικήσετε τὸν πονηρόν. γράφω σας, παιδία, ὅτι ἐγνωρίσετε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψά σας, πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσετε ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχήν. ἔγραψά

χῆς. ἔγραψα ὑμῖν, νεανίσκοι,
ὅτι ἰσχυροί ἐστε, καὶ ὁ λόγος τοῦ
Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενική-
κατε τὸν πονηρόν.
15 Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον,
μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν τις
ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ
ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ·
16 Ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ,
ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, καὶ ἡ
ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ
ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν
ἐκ τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ
κόσμου ἐστί.
17 Καὶ ὁ κόσμος παράγεται,
καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποι-
ῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει
εἰς τὸν αἰῶνα.
18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐστί·
καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντί-
χριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντί-
χριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν
γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα
ἐστίν.
19 Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ'
οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν
ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ'
ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν
ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν.
20 Καὶ ὑμεῖς χρίσμα ἔχε-
τε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε
πάντα.
21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ
οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὅτι

σας, νεανίσκοι, ὅτι εἶσθε δυ-
νατοὶ, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
μένει εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐνικήσετε
τὸν πονηρόν.
15 Μὴν ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον,
μηδὲ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα
εἰς τὸν κόσμον· ἂν κανένας ἀγα-
πᾷ τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ
πατρὸς δὲν εἶναι εἰς αὐτόν.
16 Ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁποῦ
εἶναι εἰς τὸν κόσμον, ἤγουν ἡ ἐπι-
θυμία τῆς σάρκας, καὶ ἡ ἐπι-
θυμία τῶν ματιῶν, καὶ ἡ
ὑπερηφάνεια τοῦ βίου, δὲν εἶναι
ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀλλὰ εἶναι
ἀπὸ τὸν κόσμον.
17 Καὶ ὁ κόσμος παρα-
τρέχει, καὶ ἡ ἐπιθυμία του· ἀμὴ
ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὸ θέλημα
τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
18 Παιδία, ὑστερινὴ ὥρα
εἶναι· καὶ καθὼς ἀκούσετε ὅτι ὁ
ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ τώρα
πολλοὶ ἀντίχριστοι ἔγιναν, καὶ
ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι εἶναι
ὑστερινὴ ὥρα.
19 Εὐγῆκαν ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλ-
λὰ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς· διατὶ
ἐὰν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς, ἤθελαν
μένῃ μετεμᾶς· ἀλλὰ εὐγῆκαν
διὰ νὰ φανερωθοῦσιν, ὅτι δὲν
εἶναι ὅλοι ἀπὸ ἐμᾶς.
20 Καὶ ἐσεῖς χρίσμα ἔχετε
ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ ἐξεύρετε ὅλα.
21 Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραψα
διὰ τοῦτο ὅτι δὲν ἐξεύρετε τὴν
ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὅτι τὴν ἐξεύ-

οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι.

22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ὑμεῖς οὖν ὃ ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω. ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ' ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρίσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς· ἀλλ' ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φανερωθῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

ρετε, καὶ ὅτι κάθε ψεῦμα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

22 Ποῖος εἶναι ὁ ψεύστης, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀρνεῖται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ὁ Χριστός; ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἀντίχριστος, ὁποῦ ἀρνεῖται τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Κάθε ἕνας ὁποῦ ἀρνεῖται τὸν υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει. ἐκεῖνος ὁποῦ ὁμολογεῖ τὸν υἱόν, ἔχει καὶ τὸν πατέρα.

24 Ἐσεῖς λοιπὸν ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἂς μένει εἰς ἐσᾶς· ἐὰν μένει εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ ἐσεῖς θέλετε μένει καὶ εἰς τὸν υἱὸν καὶ εἰς τὸν πατέρα.

25 Καὶ ἐτοῦτο εἶναι τὸ τάξιμον, ὁποῦ μᾶς ἔταξεν αὐτός, ἤγουν ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

26 Ἐτοῦτα σᾶς ἔγραψα διὰ ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς πλανοῦσι.

27 Καὶ τὸ χρίσμα ὁποῦ ἐλάβετε ἐσεῖς ἀπ' αὐτόν, μένει εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν χρειάζεσθε νὰ σᾶς διδάσκῃ τινάς· ἀλλὰ καθὼς τὸ αὐτὸ χρίσμα σᾶς διδάσκει διὰ ὅλα, καὶ ἀληθινὸν εἶναι, καὶ δὲν εἶναι ψεῦμα· καὶ καθὼς σᾶς ἐδίδαξεν, θέλετε μένει εἰς αὐτόν;

28 Καὶ τώρα, παιδία μου, μένετε εἰς αὐτόν, ἵνα ὅταν φανερωθῇ, νὰ ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ νὰ μὴν ἐντραποῦμεν ἀπ' αὐτὸν εἰς τὴν παρουσίαν του.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστι, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην, ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι αὐτὸς εἶναι δίκαιος, γνωρίζετε ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ κάμνει τὴν δικαιοσύνην, ἐγεννήθη ἀπ' αὐτόν.

Κεφ. γ'. 3.

Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ, ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν.

2 Ἀγαπητοὶ, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα. οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα· ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι.

3 Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ, ἁγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι.

4 Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ· καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία.

5 Καὶ οἴδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη, ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ· καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι.

6 Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων, οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων, οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν, οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν.

7 Τεκνία, μηδεὶς πλανά-

Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην μᾶς ἔδωκεν ὁ πατὴρ, νὰ ὀνομασθοῦμεν παιδία Θεοῦ· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος δὲν μᾶς γνωρίζει, διατὶ ἐκεῖνον δὲν τὸν ἐγνώρισεν.

2 Ἀγαπητοὶ, τώρα παιδία τοῦ Θεοῦ εἴμεσθεν, ἀμὴ ἀκόμι δὲν ἐφανερώθη τί θέλομεν γένει· ἀλλὰ ἐξεύρομεν ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, θέλομεν γένει ὅμοιοι μετ' αὐτόν· ὅτι θέλομεν τὸν εἰδῆ καθὼς εἶναι.

3 Καὶ καθένας ὁποῦ ἔχει ἐτοῦτο τὸ θάῤῥος εἰς αὐτὸν, καθαρίζει τοῦ λόγου του, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι καθαρός.

4 Κάθε ἕνας ὁποῦ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, κάμνει καὶ τὴν ἀνομίαν· καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀνομία.

5 Καὶ ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη, διὰ νὰ σηκώσῃ ταῖς ἁμαρτίαις μας· καὶ ἁμαρτία εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

6 Καθένας ὁποῦ μένει εἰς αὐτὸν, δὲν ἁμαρτάνει. καθένας ὁποῦ ἁμαρτάνει, δὲν τὸν εἶδεν, οὐδὲ τὸν ἐγνώρισε.

7 Παιδία, κανένας ἂς μὴν

του ὑμᾶς. ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην, δίκαιός ἐςι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐςιν.

8 Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, ἐκ τοῦ διαβόλου ἐςίν· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

9 Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται.

10 Ἐν τούτῳ φανερά ἐςι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην, οὐκ ἔςιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ·

11 Ὅτι αὕτη ἐςὶν ἡ ἀγγελία ἣν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους·

12 Οὐ καθὼς Κάϊν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν, καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ χάριν τίνος ἔσφαξεν αὐτόν; ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια.

13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.

14 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν

σᾶς πλανᾷ· ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὴν δικαιοσύνην, εἶναι δίκαιος, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι δίκαιος.

8 Ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι ἀπὸ τὸν διάβολον· ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. διὰ τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ χαλάσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

9 Κάθε ἕνας ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν κάμνει ἁμαρτίαν, ὅτι τὸ σπέρμα του μένει εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἁμαρτάνῃ, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν.

10 Ἀπὸ τοῦτο εἶναι φανερὰ τὰ παιδία τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ παιδία τοῦ διαβόλου. κάθε ἕνας ὁποῦ δὲν κάμνει δικαιοσύνην, καὶ ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

11 Ὅτι ἐτούτη εἶναι ἡ παραγγελία ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ ἀγαπῶμεν ἕνας τὸν ἄλλον.

12 Ὄχι καθὼς ὁ Κάϊν ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὸν πονηρὸν, καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν του· καὶ τίνος χάριν τὸν ἔσφαξεν; ὅτι τὰ ἔργα του ἦταν πονηρὰ, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀδελφοῦ του ἦταν δίκαια

13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, ἐὰν σᾶς μισᾷ ὁ κόσμος.

14 Ἐμεῖς ἐξεύρομεν ὅτι ἐμετατοπίσαμεν ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς

ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελ-
φούς. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν,
μένει ἐν τῷ θανάτῳ.

15 Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν
αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος ἐστί· καὶ
οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος
οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ
μένουσαν.
16 Ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν
ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ
ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε·
καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν
ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι.

17 Ὃς δ' ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ
κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν
αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα, καὶ κλεί-
σῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐ-
τοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
μένει ἐν αὐτῷ;
18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶ-
μεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλ'
ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.

19 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν
ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμὲν, καὶ
ἔμπροσθεν αὐτοῦ πείσομεν τὰς
καρδίας ἡμῶν.
20 Ὅτι ἐὰν καταγινώσκῃ
ἡμῶν ἡ καρδία, ὅτι μείζων ἐστὶν
ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ
γινώσκει πάντα.
21 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ἡ καρδία
ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν,
παῤῥησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν·

τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαποῦμεν τοὺς
ἀδελφούς. ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγα-
πᾶ τὸν ἀδελφὸν, μένει εἰς τὸν
θάνατον.
15 Καθένας ὁποῦ μισᾶ τὸν
ἀδελφόν του, εἶναι φονεύς· καὶ
ἐξεύρετε ὅτι κάθε ἄνθρωπος
φονεὺς δὲν ἔχει ζωὴν αἰώνιον
ὁποῦ νὰ μένῃ εἰς τοῦ λόγου του.
16 Εἰς τοῦτο ἐγνωρίσαμεν
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖ-
νος ἔβαλεν τὴν ψυχήν του διὰ
λόγου μας, καὶ ἐμεῖς χρεωστοῦμεν
νὰ βάλλωμεν ταῖς ψυχαῖς
μας διὰ τοὺς ἀδελφούς μας.
17 Καὶ ὅποιος ἔχει τὸν βίον
τοῦ κόσμου ἐτούτου, καὶ βλέπει τὸν
ἀδελφόν του ὁποῦ χρειάζεται,
καὶ κλείει τὰ σπλάγχνα του
εἰς αὐτὸν, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ
Θεοῦ νὰ μένῃ εἰς αὐτόν;
18 Παιδία μου, ἂς μὴν ἀ-
γαπῶμεν μὲ λόγια, μηδὲ μὲ
γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔργον
καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν.
19 Καὶ εἰς τοῦτο γνωρίζομεν
ὅτι εἴμεσθεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν,
καὶ ὀμπροστά του θέλομεν κατα-
πείσει ταῖς καρδίαις μας.
20 Ὅτι ἐὰν ἡ καρδία μας
μᾶς κατακρίνῃ, ὁ Θεὸς εἶναι
μεγαλίτερος ἀπὸ τὴν καρδίαν
μας, καὶ γνωρίζει τὰ πάντα.
21 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ἡ καρδία
μας δὲν μᾶς κατακρίνῃ, ἔχο-
μεν παῤῥησίαν εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ ὃ ἐὰν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν.

22 Καὶ ὅποιον πρᾶγμα ζητήσωμεν, τὸ παίρνομεν ἀπ' αὐτόν, ὅτι φυλάττομεν ταῖς ἐντολαῖς του, καὶ κάμνομεν ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἀρέσουν.

23 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἐντολὴν ἡμῖν.

23 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ ἐντολή του, διὰ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ του Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀγαπῶμεν ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς μᾶς ἔδωκεν παραγγελίαν.

24 Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν.

24 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου φυλάττει ταῖς ἐντολαῖς του, μένει εἰς αὐτόν, καὶ αὐτὸς εἰς αὐτόν· καὶ ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι μένει εἰς ἐμᾶς, ἀπὸ τὸ πνεῦμα ὅπου μᾶς ἔδωκεν.

Κεφ. δ'. 4.

ἈΓαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον·

ἈΓαπητοί, μὴν πιστεύετε εἰς κάθε πνεῦμα, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται εὐγήκασιν εἰς τὸν κόσμον.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι.

2 Ἀπὸ ἐτοῦτο γνωρίζετε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· κάθε πνεῦμα ὅπου ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὴν σάρκα, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

3 Καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη.

3 Καὶ κάθε πνεῦμα τὸ ὁποῖον δὲν ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ἦλθεν εἰς τὴν σάρκα, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ (πνεῦμα) τοῦ ἀντιχρίστου, ὅπου ἀκούσετε, ὅτι ἔρχεται καὶ τώρα ὡραμάνη εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ.

5 Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσί· διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει.

6 Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν. ἐκ τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοὶ, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ γινώσκει τὸν Θεόν.

8 Ὁ μὴ ἀγαπῶν, οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν.

9 Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ.

10 Ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.

11 Ἀγαπητοὶ, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς

4 Ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὦ παιδία, καὶ τοὺς ἐνικήσετε· ὅτι μεγαλύτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς ἐσᾶς, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κόσμον.

5 Αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον. διὰ τοῦτο λαλοῦσιν κατὰ τὸν κόσμον, καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἀκούει.

6 Ἐμεῖς εἴμεσθεν ἀπὸ τὸν Θεόν. ἐκεῖνος ὁποῦ γνωρίζει τὸν Θεὸν, μᾶς ἀκούει. ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν μᾶς ἀκούει. ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοὶ, ἂς ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ γνωρίζει τὸν Θεόν.

8 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ, δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

9 Ἀπὸ τοῦτο ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἰς ἐμᾶς, ὅτι τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ζήσωμεν διὰ μέσου του.

10 Εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγάπη, ὄχι ὅτι ἐμεῖς ἀγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε, καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱόν του νὰ εἶναι συγχώρησις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας.

11 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησεν τέτοιας λογῆς, καὶ

ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾷν.

12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.

13 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν.

14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

16 Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

17 Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παῤῥησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

18 Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει· ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

ἐμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον.

12 Τὸν Θεὸν κανένας ποτὲ ...τὸν εἶδεν. ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς μένει εἰς ἐμᾶς, καὶ ἡ ἀγάπη του εἶναι τελειωμένη εἰς ἐμᾶς.

13 Ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν, ὅτι μένομεν εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς εἰς ἐμᾶς, ὅτι ἀπὸ τὸ πνεῦμά του μᾶς ἔδωκεν.

14 Καὶ ἐμεῖς τὸν εἴδαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὅποιος ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Θεόν.

16 Καὶ ἐμεῖς ἐγνωρίσαμεν καὶ ἐπιστεύσαμεν τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχει ὁ Θεὸς εἰς ἐμᾶς. ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς τὴν ἀγάπην, μένει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν.

17 Εἰς τοῦτο εἶναι τελειωμένη ἡ ἀγάπη μετ' ἐμᾶς, (διὰ νὰ ἔχωμεν παῤῥησίαν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως) ὅτι καθὼς εἶναι ἐκεῖνος, τέτοιας λογῆς εἴμεσθε καὶ ἐμεῖς εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτον.

18 Φόβος δὲν εἶναι εἰς τὴν ἀγάπην, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη εὐγάνει ἔξω τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος ἔχει τιμωρίαν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φοβᾶται, δὲν ἐτελειώθη εἰς τὴν ἀγάπην.

19 Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτὸν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

20 Ἐάν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾷν;

21 Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

19 Ἐμεῖς ἀγαποῦμεν αὐτὸν, διατὶ αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε πρῶτα.

20 Ἐὰν εἴπῃ κανένας· ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀδελφόν του μισᾶ, ψεύστης εἶναι· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφόν του τὸν ὁποῖον εἶδε, τὸν Θεὸν ὁποῦ δὲν τὸν εἶδε, πῶς δύνεται νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

21 Καὶ ἐτούτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἐμεῖς ἀπ' αὐτὸν, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾶ τὸν Θεὸν, νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Κεφ. ε. 5.

ΠΑς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

3 Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν.

4 Ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.

5 Τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον,

ΚΑ'θε ἕνας ὁποῦ πιστεύει, ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγέννησεν, ἀγαπᾶ καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπ' αὐτόν.

2 Ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι ἀγαποῦμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν, καὶ φυλάττομεν ταῖς ἐντολαῖς του.

3 Διατὶ ἐτούτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα φυλάττωμεν ταῖς ἐντολαῖς του. καὶ αἱ ἐντολαῖς του δὲν εἶναι βαρείαις.

4 Ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, νικᾶ τὸν κόσμον. καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ νίκη ὁποῦ ἐνίκησε τὸν κόσμον, ἡ πίστις μας.

5 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾶ τὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖνος

εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

6 Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι καὶ τῷ αἵματι· καὶ τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια.

7 Ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἕν εἰσι.

8 Καὶ τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν εἰσι.

9 Εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μείζων ἐστίν· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ ἣν μεμαρτύρηκε περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

10 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν ἑαυτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ, ψεύστην πεποίηκεν αὐτὸν, ὅτι οὐ πεπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός· καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν.

12 Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν, ἔχει τὴν

ὁποῦ πιστεύει ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

6 Ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἦλθε μὲ νερὸν, καὶ μὲ αἷμα, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ὄχι μόνον μὲ τὸ νερὸν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νερὸν καὶ μὲ τὸ αἷμα. καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ὁποῦ μαρτυρᾷ ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἡ ἀλήθεια.

7 Ὅτι τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ μαρτυροῦσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ ἐτοῦτοι οἱ τρεῖς ἕνα εἶναι.

8 Καὶ τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ μαρτυροῦσιν εἰς τὴν γῆν, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι.

9 Ἐὰν πιάνωμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγαλιτέρη· ὅτι τούτη εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμαρτύρησε διὰ τὸν υἱόν του.

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν εἰς τοῦ λόγου του· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν, τὸν ἔκαμε ψεύστην, ὅτι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ὁποῦ ἐμαρτύρησεν ὁ Θεὸς διὰ τὸν υἱόν του.

11 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ μαρτυρία, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐτούτη ἡ ζωὴ εἶναι εἰς τὸν υἱόν του.

12 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὸν υἱὸν,

ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.

ἔχει τὴν ζωήν. ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει τὴν ζωήν.

13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον, καὶ ἵνα πιστεύητε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

13 Ἐτοῦτα ἔγραψα εἰς ἐσᾶς ὁποῦ πιστεύετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ ἰξεύρετε ὅτι ἔχετε ζωὴν αἰώνιον, καὶ διὰ νὰ πιστεύετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παῤῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.

14 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ παῤῥησία ὁποῦ ἔχομεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐὰν ζητοῦμεν τίποτες κατὰ τὸ θέλημά του, μᾶς ἀκούει.

15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ἀκούει ἡμῶν, ὃ ἂν αἰτώμεθα, οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν παρ' αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐὰν ἰξεύρωμεν ὅτι μᾶς ἀκούει, ὅ, τι πρᾶγμα ἐθέλαμεν τοῦ ζητήσῃ, ἰξεύρομεν ὅτι ἔχομεν τὰ ζητήματα ὁποῦ ἐζητήσαμεν ἀπ' αὐτόν.

16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωήν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον. ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ.

16 Ἐὰν κανένας εἰδῇ τὸν ἀδελφόν του ὁποῦ ἁμαρτάνει ἁμαρτίαν, ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς θάνατον, ἂς παρακαλέσει τὸν Θεόν, καὶ θέλει τοῦ δώσει ζωήν, εἰς ἐκείνους, λέγω, ὁποῦ σφάλλουσιν ὄχι εἰς θάνατον. εἶναι ἁμαρτία εἰς θάνατον, δὲν λέγω νὰ παρακαλέσῃ διὰ ἐκείνην.

17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστί· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.

17 Κάθε ἀδικία, ἁμαρτία εἶναι, καὶ εἶναι ἁμαρτία ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς θάνατον.

18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τηρεῖ ἑαυτόν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.

18 Ἰξεύρομεν ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ εἶναι γεννημένος ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἁμαρτάνει· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν, φυλάττει τοῦ λόγου του, καὶ ὁ πονηρὸς δὲν τὸν ἀγγίζει.

19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ

19 Ἰξεύρομεν ὅτι εἴμεσθεν

ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.

20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ αἰώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἰς τὴν πονηρίαν εὑρίσκεται.

20 Καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν, καὶ μᾶς ἔδωκεν γνῶσιν, διὰ νὰ γνωρίζωμεν ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀληθινός. καὶ εἴμεσθεν εἰς τὸν ἀληθινὸν, ἤγουν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

21 Παιδία, φυλάξετε τοῦ λόγου σας ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ὁ Πρεσβύτερος ἐκλεκτῇ κυρίᾳ, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μένουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μεθ' ἡμῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἔσται μεθ' ὑμῶν χάρις, ἔλεος, εἰρήνη παρὰ Θεοῦ πατρὸς, καὶ παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρὸς, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

4 Ἐχάρην λίαν ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας

Ὁ Πρεσβύτερος εἰς τὴν κυρίαν ἐκλεκτὴν, καὶ εἰς τὰ παιδία της, τὰ ὁποῖα ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ ἀληθινὰ, καὶ ὄχι ἐγὼ μοναχὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν ὁποῦ μένει εἰς ἐμᾶς, καὶ θέλει εἶσθαι μετ' ἐμᾶς εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἂς εἶναι μετ' ἐσᾶς χάρις, ἔλεος, εἰρήνη, ἀπὸ Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς, μὲ ἀλήθειαν καὶ μὲ ἀγάπην.

4 Ἐχάρηκα καλὰ πολλὰ, ὅτι εὕρηκα ἀπὸ τὰ παιδία σου ὁποῦ ἐπεριπατοῦσαν μὲ ἀλήθει-

ἐν ἀληθείᾳ, καθὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρός.

5 Καὶ νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία, οὐχ ὡς ἐντολὴν γράφων σοι καινὴν, ἀλλὰ ἣν εἴχομεν ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους.

6 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ, καθὼς ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατῆτε.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν ἃ εἰργασάμεθα, ἀλλὰ μισθὸν πλήρη ἀπολάβωμεν.

9 Πᾶς ὁ παραβαίνων, καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.

10 Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς, καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε·

11 Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.

αν, καθὼς ἐπήραμεν παραγγελίαν ἀπὸ τὸν πατέρα.

5 Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, κυρία, ὄχι, πῶς σοῦ γράφω καινούργιαν ἐντολὴν, ἀλλὰ ἐκείνην ὁποῦ εἴχαμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον.

6 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ ἀγάπη, νὰ περιπατοῦμεν κατὰ ταῖς ἐντολαῖς του. ἐτούτη εἶναι ἡ ἐντολὴ, καθὼς ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ περιπατῆτε εἰς αὐτήν.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσέβηκαν εἰς τὸν κόσμον, ὁποῦ δὲν ὁμολογοῦσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ ἦλθεν εἰς σάρκα. ἐτοῦτος εἶναι ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε τοῦ λόγου σας, διὰ νὰ μὴν χάσωμεν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐκοπιάσαμεν, ἀλλὰ νὰ πάρωμεν σωστὴν πληρωμήν.

9 Κάθε ἕνας ὁποῦ παραβαίνει, καὶ δὲν μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει Θεόν· ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐτοῦτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει·

10 Ἐὰν ἔρχεται κανένας εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν φέρνει ἐτούτην τὴν διδαχὴν, μὴν τὸν φέρνετε εἰς τὸ σπῆτί σας, καὶ μὴν τὸν χαιρετᾶτε.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν χαιρετᾷ, κοινωνεῖ εἰς τὰ ἔργα του τὰ πονηρά.

12 Πολλὰ ἔχων ὑμῖν γράφειν, οὐκ ἠβουλήθην διὰ χάρτου καὶ μέλανος· ἀλλὰ ἐλπίζω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

13 Ἀσπάζεταί σε τὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλεκτῆς. Ἀμήν.

12 Ἔχωντας πολλὰ νὰ σᾶς γράψω, δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ γράφω μὲ χαρτὶ καὶ μὲ μελάνι· ἀλλὰ θαῤῥῶ νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ λαλήσω στόμα μὲ στόμα, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά μας πεπληρωμένη.

13 Τὰ παιδία τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλεκτῆς σὲ χαιρετοῦν. Ἀμήν.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'

ΤΡΙ'ΤΗ.

Ὁ Πρεσβύτερος Γαΐῳ τῷ ἀγαπητῷ, ὃν ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ.

2 Ἀγαπητὲ, περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή.

3 Ἐχάρην γὰρ λίαν ἐρχομένων ἀδελφῶν, καὶ μαρτυρούντων σου τῇ ἀληθείᾳ, καθὼς σὺ ἐν ἀληθείᾳ περιπατεῖς.

4 Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαρὰν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περιπατοῦντα.

5 Ἀγαπητὲ, πιστὸν ποιεῖς ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους,

6 Οἳ ἐμαρτύρησάν σου τῇ

Ὁ Πρεσβύτερος εἰς τὸν Γάϊον τὸν ἀγαπητὸν, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ ἀληθινά.

2 Ἀγαπητὲ, διὰ ὅλα εὔχομαι νὰ εὐοδώνεσαι καὶ νὰ ὑγιαίνῃς, καθὼς εὐοδώνεται ἡ ψυχή σου.

3 Διατὶ ἐχάρηκα μεγάλα πολλὰ ὅσαν ἦλθαν οἱ ἀδελφοὶ, καὶ ἐμαρτύρησαν τὴν ἀλήθειάν σου, καθὼς ἐσὺ περιπατεῖς μὲ ἀλήθειαν.

4 Μεγαλιτέραν χαρὰν ἀπὸ τοῦτο δὲν ἔχω, ὅσαν νὰ ἀκούω τὰ παιδία μου νὰ περιπατοῦν μὲ ἀλήθειαν.

5 Ἀγαπητὲ, ἐσὺ κάμνεις ἔργον πιστοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνεις εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους.

6 Οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν

ἀγάπῃ ἐνώπιον ἐκκλησίας· οὓς καλῶς ποιήσεις προπέμψας ἀξίως τοῦ Θεοῦ.

7 Ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐξῆλθον, μηδὲν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν ἐθνῶν.

8 Ἡμεῖς οὖν ὀφείλομεν ἀπολαμβάνειν τοὺς τοιούτους, ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ ἀληθείᾳ.

9 Ἔγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλ' ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω, ὑπομνήσω αὐτοῦ τὰ ἔργα ἃ ποιεῖ, λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀρκούμενος ἐπὶ τούτοις, οὔτε αὐτὸς ἐπιδέχεται τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς βουλομένους κωλύει, καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκβάλλει.

11 Ἀγαπητὲ, μὴ μιμοῦ τὸ κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. ὁ ἀγαθοποιῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐχ ἑώρακε τὸν Θεόν.

12 Δημητρίῳ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας· καὶ ἡμεῖς δὲ μαρ-

τὴν ἀγάπην σου ὁμπροστὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τοὺς ὁποίους ἐὰν τοὺς συμπέμψῃς ὡσὰν πρέπει τοῦ Θεοῦ, καλὰ θέλεις κάμει.

7 Διατὶ διὰ τὸ ὄνομά του εὐγῆκαν ἀπὸ τὰ ἔθνη, καὶ δὲν ἐπῆραν τίποτες ἀπὸ τὰ πράγματά τους.

8 Ἐμεῖς λοιπὸν χρεωστοῦμεν νὰ τοὺς δεχώμεσθε τοὺς τοιούτους, διὰ νὰ γινώμεσθε συνεργοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

9 Ἔγραψα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ὁ Διοτρεφὴς ὁποῦ φιλοπρωτεύει εἰς αὐτοὺς, δὲν μᾶς δέχεται.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω, θέλω (σᾶς) ἀναθυμήσει τὰ ἔργα του ὁποῦ κάμνει, φλυαρῶντας εἰς ἐμᾶς κακὰ λόγια. καὶ μὴ ὄντας εὐχαριστημένος εἰς ἐτοῦτα, ὄχι μοναχὰ αὐτὸς δὲν δέχεται τοὺς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὁποῦ θέλουν νὰ τοὺς δεχθοῦσι τοὺς ἐμποδίζει, καὶ τοὺς ἐκβάνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

11 Ἀγαπητὲ, μὴν μιμᾶσαι τὸ κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὸ καλὸν, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει κακὰ, δὲν εἶδε τὸν Θεόν.

12 Ὁ Δημήτριος ἔχει μαρτυρίαν ἀπὸ ὅλους, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἐμεῖς

τηροῦμεν, καὶ οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡμῶν ἀληθής ἐστι.

13 Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοι γράψαι·

14 Ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σε, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν.

15 Εἰρήνη σοι. ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι. Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

μαρτυροῦμεν, καὶ ἐξεύρετε ὅτι ἡ μαρτυρία μας εἶναι ἀληθινή.

13 Πολλὰ εἶχα νὰ γράψω, ἀμὴ δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰ γράψω μὲ μελάνι καὶ μὲ κονδύλι.

14 Ἀλλὰ ἐλπίζω γλήγορα νὰ σὲ εἰδῶ, καὶ θέλομεν λαλήσει στόμα μὲ στόμα.

15 Ἄμποτε νὰ εἶναι εἰρήνη εἰς ἐσένα. οἱ φίλοι σὲ χαιρετοῦν. χαιρέτα τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

ἸΟΥ'ΔΑ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'.

ἸΟΥ'ΔΑΣ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου, τοῖς ἐν Θεῷ πατρὶ ἡγιασμένοις, καὶ Ἰησοῦ Χριστῷ τετηρημένοις κλητοῖς·

2 Ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πληθυνθείη.

3 Ἀγαπητοί, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν,

ἸΟΥ'ΔΑΣ δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, εἰς τοὺς καλεσμένους ὁποῦ εἶναι ἁγιασμένοι εἰς τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ πεφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

2 Ἄμποτε νὰ πλαθύνῃ εἰς ἐσᾶς ἔλεος, καὶ εἰρήνη, καὶ ἀγάπη.

3 Ἀγαπητοί, ἐγὼ κάμνοντας κάθε λογῆς προθυμίαν νὰ σᾶς γράφω διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς

παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.

4 Παρεισέδυσαν γάρ τινες
ἄνθρωποι οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμενοι.

5 Ὑπομνῆσαι δὲ ὑμᾶς βού-
λομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπώλεσεν.

6 Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τη-
ρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν, ἀλλὰ ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον, εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας, δεσμοῖς ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν.

7 Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορ-
ῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.

8 Ὁμοίως μέντοι καὶ οὗτοι

γράψω, παρακαλῶντάς σας νὰ ἀγωνίζεσθε πάντοτε διὰ τὴν πίστιν ὁποῦ ἐπαραδόθη μίαν φορὰν εἰς τοὺς ἁγίους.

4 Διατὶ ἐμβῆκαν κρυφᾶ
κάποιοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀπὸ ἔκπαλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἀσεβεῖς, ὁποῦ μεταθέτουσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἀρνοῦνται τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

5 Καὶ θέλω νὰ σᾶς τὸ ἐνα-
θυμίσω, ἐξεύροντες ἐσεῖς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος ἔστοντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον ἀπώλεσεν ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐπίστευσαν.

6 Καὶ ἐφύλαξεν ἀποκάτω
εἰς τὸ σκότος μὲ δεσίματα παντοτεινὰ, εἰς κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας, τοὺς ἀγγέλους ὁποῦ δὲν ἐφύλαξαν τὴν ἀρχήν τους, ἀλλ' ἄφησαν τὸ ἴδιόν τους κατοικητήριον.

7 Καθὼς τὰ Σόδομα καὶ Γό-
μοῤῥα, καὶ αἱ πόλαις ὁποῦ ἦταν ὁλόγυρα εἰς αὐταῖς ἔστοντας νὰ ἐκπορνεύσουν τὸν ὅμοιον τρόπον μὲ ἐτούτους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ πηγένουσιν ὀπίσω ἄλλης σάρκας, κείτουνται ὀμπροστὰ διὰ παράδειγμα, τιμωρούμεναι μὲ τὸ αἰώνιον πῦρ.

8 Ὅμως παρόμοια καὶ

ἐνυπνιαζόμενοι, σάρκα μὲν μιαίνουσι, κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσιν.

9 Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσιν· ὅσα δὲ φυσικῶς, ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται.

11 Οὐαὶ αὐτοῖς· ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο.

12 Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, συνευωχούμενοι, ἀφόβως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες· νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι, δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα·

13 Κύματα ἄγρια θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας· ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται.

ἐτοῦτοι ὀνειρευόμενοι, μολύνουσι μὲν τὴν σάρκα, τὴν δὲ κυριότητα παραιτοῦνται, καὶ ταῖς δόξαις βλασφημοῦσι.

9 Καὶ ὁ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅταν ἐμάχετον μὲ τὸν διάβολον, φιλονεικοῦντας διὰ τὸ κορμὶ τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἀποκότησε νὰ φέρῃ ἀπόφασιν βλάσφημον, ἀλλὰ εἶπεν εἰς αὐτόν· ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Ἀμὴ ἐτοῦτοι ὅσα δὲν ἐξεύρουσι τὰ βλασφημοῦσι· καὶ ὅσα ἐξεύρουσι φυσικὰ, ὡσὰν τὰ ἄλογα ζῶα, εἰς ἐτοῦτα φθείρονται.

11 Ἀλλύμονον εἰς αὐτοὺς, ὅτι τὴν στράταν τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ εἰς τὴν πλάνην τῆς πληρωμῆς τοῦ Βαλαὰμ ἔτρεξαν, καὶ εἰς τὴν ἀντιλογίαν τοῦ Κορὲ ἐχαλάσθηκαν.

12 Ἐτοῦτοι εἶναι λέραις εἰς ταῖς ἀγάπαις σας, τρώγοντες καὶ πίνοντες μετεσᾶς, βόσκουσι τοῦ λόγου τους χωρὶς φόβον, σύννεφα ἄνυδρα, ὁποῦ κινοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, ὁποῦ ἀπόθαναν δύο φοραῖς, καὶ ἐξεῤῥιζώθηκαν·

13 Ἄγρια κύματα τῆς θαλάσσης, ὁποῦ ἀφρίζουσι ταῖς ἐντροπαῖς τους· ἀστέρες ὁποῦ πλανῶνται, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ μαυράδα τοῦ σκότους φυλάττεται εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Προεφήτευσε δὲ καὶ τούτοις ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ Ἐνὼχ, λέγων· Ἰδοὺ, ἦλθε Κύριος ἐν μυριάσιν ἁγίαις αὐτοῦ,

14 Καὶ ὁ Ἐνὼχ ὁποῦ ἦτον ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπροφήτευσε διὰ ἐτούτους, λέγοντας· νὰ, ὁποῦ ἦλθε Κύριος μὲ ταῖς μυριάδαις του ταῖς ἁγίαις,

15 Ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ ἐξελέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς αὐτῶν περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, καὶ περὶ πάντων τῶν σκληρῶν ὧν ἐλάλησαν κατ' αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

15 Νὰ κάμῃ κρίσιν ἐναντία εἰς ὅλους, καὶ νὰ ἐλέγξῃ ὅλους τοὺς ἀσεβεῖς τους, διὰ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀσεβείας τους, ὁποῦ ἀσέβησαν, καὶ διὰ ὅλα τὰ σκληρὰ ὁποῦ ἐλάλησαν ἐναντία του ἁμαρτωλοὶ, ἀσεβεῖς.

16 Οὗτοί εἰσι γογγυσταὶ, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα, ὠφελείας χάριν.

16 Ἐτοῦτοι εἶναι γογγυστάδες, κατηγορητάδες ἀνευχαρίστητοι, ὁποῦ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς ἐπιθυμίαις τους, καὶ τὸ στόμα τους λαλεῖ κατὰ πολλὰ κενόδοξα, θαυμάζοντες τὰ πρόσωπα διὰ ὠφέλειαν.

17 Ὑμεῖς δὲ ἀγαπητοὶ μνήσθητε τῶν ῥημάτων τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

17 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ, ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ὁποῦ ἐλαλήθηκαν προτίτερα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

18 Ὅτι ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν.

18 Ὅτι σᾶς ἔλεγαν, ὅτι εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους θέλουσιν εἶσθαι ἐμπαῖκται, περιπατοῦντες κατὰ ταῖς ἀσεβεστάταις τους ἐπιθυμίαις.

19 Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτοὺς, ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.

19 Ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀποχωρίζουσι τοῦ λόγου τους, ψυχικοὶ, ὁποῦ δὲν ἔχουν πνεῦμα.

20 Ὑμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ, τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει ἐποικο-

20 Ἀμὴ ἐσεῖς, ὦ ἀγαπητοὶ, ἔσοντας νὰ οἰκοδομῆτε τοῦ

δομοῦντες ἑαυτοὺς, ἐν πνεύματι ἁγίῳ προσευχόμενοι,

21 Ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

22 Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι·

23 Οὓς δὲ ἐν φόβῳ σώζετε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζοντες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα.

24 Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι ὑμᾶς ἀπταίστους, καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει,

25 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ σωτῆρι ἡμῶν δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

λόγου σας εἰς τὴν ἁγιωτάτην σας πίστιν, καὶ νὰ προσεύχεσθε μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,

21 Φυλάξετε τοῦ λόγου σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἔστοντας νὰ ἀναμένετε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

22 Καὶ κάποιους νὰ τοὺς λυπᾶσθε κάμνοντες διάκρισιν,

23 Καὶ κάποιους μὲ φόβον νὰ τοὺς γλυτώνετε, ἁρπάζοντές τους ἀπὸ τὴν φωτιὰν, μισοῦντες καὶ τὸ φόρεμα τὸ μολυσμένον ἀπὸ τὴν σάρκα.

24 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύναται νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπταίστους, καὶ νὰ σᾶς στήσῃ ὀμπροστὰ εἰς τὴν δόξαν του ἀκατηγορήτους μὲ χαρὰν,

25 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν καὶ σωτῆρά μας ἂς εἶναι δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ τώρα καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

’ΑΠΟΚΑ΄ΛΥΨΙΣ ’ΙΩΑ΄ΝΝΟΥ

ΤΟΥ͂ ΘΕΟΛΟ΄ΓΟΥ.

Κεφ. ά. 1.

’ΑΠΟΚΑ΄ΛΥΨΙΣ ’Ιησοῦ Χριςοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ ἐσήμανεν ἀποςείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ ’Ιωάννῃ·

Η ’Αποκάλυψις τοῦ ’Ιησοῦ Χριςοῦ, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα, ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσι γλήγορα· καὶ αὐτὸς ςέλλωντάς τα μὲ τὸν ἄγγελόν του τὰ ἐσήμανεν εἰς τὸν δοῦλόν του ’Ιωάννην.

2 ῝Ος ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν ’Ιησοῦ Χριςοῦ, ὅσα τε εἶδε.

2 ῾Ο ὁποῖος ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ’Ιησοῦ Χριςοῦ, καὶ ὅσα εἶδε.

3 Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

3 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀναγνώσει, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκοῦσι τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ φυλάττουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν γεγραμμένα. διατὶ ὁ καιρὸς εἶναι σιμά.

4 ’Ιωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ ’Ασίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος· καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων ἃ ἐςιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ·

4 ῾Ο ’Ιωάννης εἰς ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν ’Ασίαν· ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπ’ ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι, καὶ ὁποῦ ἦτον, καὶ ὁποῦ ἔρχεται, καὶ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι ὀμπροςὰ εἰς τὸν θρόνον του·

5 Καὶ ἀπὸ ’Ιησοῦ Χριςοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιςὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν

5 Καὶ ἀπὸ τὸν ’Ιησοῦν Χριςὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μάρτυρας ὁ πιςὸς, ὁ πρωτότοκος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ ὁ ἄρχων τῶν

βασιλέων τῆς γῆς· τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ·

6 Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

7 Ἰδοὺ, ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς, καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν· καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναὶ, ἀμήν.

8 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς ὑμῶν, καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ· καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος,

11 Λεγούσης· Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ

βασιλέων τῆς γῆς· εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε, καὶ μᾶς ἔλουσεν ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις μας μὲ τὸ αἷμά του,

6 Καὶ μᾶς ἔκαμε βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα του, ἂς εἶναι δόξα εἰς αὐτὸν καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

7 Αὐτοῦ, ὁποῦ ἔρχεται μὲ ζύννεφα, καὶ θέλει τὸν εἰδῆ κάθε μάτι, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐξεκέντησαν, καὶ θέλουσι κλαύσει εἰς αὐτὸν ὅλαις ἡ φυλαῖς τῆς γῆς. ναὶ, ἀμήν.

8 Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁποῦ εἶναι, καὶ ὁποῦ ἦτον, καὶ ὁποῦ ἔρχεται ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφός σας, καὶ συγκοινωνὸς εἰς τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤμουν εἰς τὴν νῆσον ὁποῦ λέγεται Πάτμος, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἦλθα εἰς ἔκστασιν μὲ πνεῦμα, τὴν κυριακὴν ἡμέραν, καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ὀπίσω μου ὡσὰν σάλπιγγας,

11 Ὁποῦ ἔλεγεν· ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος· καί· ἐκεῖνο

ἔσχατος· καί· Ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Ἀσίᾳ, εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν.

12 Καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἥτις ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς·

13 Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη, καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν·

14 Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡσεὶ ἔριον λευκόν, ὡς χιών· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρός·

15 Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι· καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν·

16 Καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἀστέρας ἑπτά· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.

ὁποῦ βλέπεις, γράψε το εἰς βιβλίον, καὶ πέμψε το εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ εἰς τὴν Πέργαμον, καὶ εἰς τὰ Θυάτειρα, καὶ εἰς ταῖς Σάρδεις, καὶ εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς τὴν Λαοδικείαν.

12 Καὶ ἐγύρισα νὰ εἰδῶ τὴν φωνήν, ὁποῦ μοῦ ἐλάλησε, καὶ γυρίζωντας εἶδα ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς.

13 Καὶ εἰς τὴν μέσην τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν εἶδα ἕνα ὅμοιον μὲ υἱὸν ἀνθρώπου, ἐνδυμένον μακρὺ φόρεμα ἕως εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ ζωσμένον εἰς τὰ βυζιὰ ζωνάρι χρυσόν.

14 Καὶ ἡ κεφαλή του καὶ αἱ τρίχαις του ἄσπραις ὡσὰν μαλὶ ἄσπρον, ὡσὰν χιόνι· καὶ τὰ μάτιά του ὡσὰν φλόγα φωτιᾶς.

15 Καὶ τὰ ποδάριά του ἦταν ὅμοια χαλκολιβάνῳ, ὡσὰν πυρωμένα μέσα εἰς τὸ καμίνι· καὶ ἡ φωνή του ὡσὰν φωνὴ νερῶν πολλῶν.

16 Καὶ ἐκράτει εἰς τὸ δεξιόν του χέρι ἑπτὰ ἀστέρας· καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του εὔγαινε σπαθὶ δίστομον κοπτερόν· καὶ ἡ ὄψις του ἔφεγγεν, ὡσὰν φέγγει ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύναμίν του.

17 Καὶ ὅτι εἶδον αὐτὸν, ἔπεσα πρὸς τὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμὲ, λέγων μοι· Μὴ φοβῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος·

18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρὸς, καὶ ἰδὺ ζῶν εἰμι εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδυ καὶ τοῦ θανάτυ.

19 Γράψον ἃ εἶδες, καὶ ἅ εἰσι, καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μυ, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς. οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι ἃς εἶδες, ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσί.

17 Καὶ ὅταν τὸν εἶδα, ἔπεσα εἰς τὰ ποδάριά τυ ὡσὰν νεκρός· καὶ ἔβαλε τὸ δεξιόν τυ χέρι ἀπάνω μυ, λέγωντάς μυ. μὴν φοβᾶσαι, ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος·

18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἔγινα νεκρὸς, καὶ νὰ, ὀπῦ εἶμαι ζωντανὸς εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν· καὶ κρατῶ τὰ κλειδία τοῦ ἅδου καὶ τοῦ θανάτυ.

19 Γράψε ἐκεῖνα ὀπῦ εἶδες, καὶ ἐκεῖνα ὀπῦ εἶναι, καὶ ἐκεῖνα ὀπῦ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕστερα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὀπῦ εἶδες εἰς τὸ δεξιόν μυ χέρι, καὶ ταῖς ἑπτὰ λυχνίαις ταῖς χρυσαῖς. οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, εἶναι ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαις ὀπῦ εἶδες, εἶναι ἑπτὰ ἐκκλησίαις.

Κεφ. β. 2.

ΤΩ͂ ἀγγέλῳ τῆς Ἐφεσίνης ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ κρατῶν τὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Οἶδα τὰ ἔργα συ, καὶ τὸν κόπον συ, καὶ τὴν ὑπομονήν συ, καὶ ὅτι ὐ δύνῃ βαστάσαι κα-

ΕΙ'Σ τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἐφεσίων γράψε· ἐτῦτα λέγει ἐκεῖνος, ὀπῦ κρατεῖ τὺς ἑπτὰ ἀστέρας εἰς τὸ δεξιόν τυ χέρι, ὀπῦ περίπατεῖ εἰς τὴν μέσην τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Ἠξεύρω τὰ ἔργα συ, καὶ τὸν κόπον συ, καὶ τὴν ὑπομονήν συ, καὶ ὅτι δὲν δύνεσαι νὰ βαστᾶς τὺς κακύς· καὶ ἐδοκίμασες ἐ-

κὺς· καὶ ἐπειράσω τὺς φάσκοντας εἶναι ἀποςόλυς, καὶ οὐκ εἰσί· καὶ εὗρες αὐτὺς ψευδεῖς·

3 Καὶ ἐβάςασας, καὶ ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ διὰ τὸ ὄνομά μυ κεκοπίακας, καὶ ὐ κέκμηκας.

4 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην συ τὴν πρώτην ἀφῆκας.

5 Μνημόνευε οὖν πόθεν ἐκπέπτωκας, καὶ μετανόησον, καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχὺ, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν συ ἐκ τοῦ τόπυ αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.

7 Ὁ ἔχων ὖς, ἀκυσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλυ τῆς ζωῆς, ὅ ἐςιν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσυ τοῦ Θεῦ.

8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Σμυρναίων γράψον· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς, καὶ ἔζησεν·

9 Οἶδά συ τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν, (πλύ-

κείνυς ὁπῦ λέγουν πῶς εἶναι ἀπόςολοι, καὶ δὲν εἶναι, καὶ τὺς εὗρες ψεύςαις.

3 Καὶ ἐβάςαξες καὶ ἔχεις ὑπομονήν· καὶ διὰ τὸ ὄνομά μυ ἐκοπίασες, καὶ δὲν ἀπόκαμες.

4 Ἀλλὰ ἔχω ἐναντία σου, ὅτι ἄφηκες τὴν πρώτην σου ἀγάπην.

5 Ἐνθυμῦ λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἐξέπεσες, καὶ μετανόησε, καὶ κάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰδεμὴ, γλήγορα σοῦ ἔρχομαι, καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν συ ἀπὸ τὸν τόπον της, ἐὰν δὲν μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τῦτο ἔχεις, ὅτι μισᾷς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ τὰ μισῶ.

7 Ἐκεῖνος ὁπῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκύσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκείνου ὁποῦ νικᾷ θέλω τοῦ δώσει νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν μέσην τοῦ παραδείσου τοῦ Θεῦ.

8 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων γράψε· ἐτῦτα λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὁ ὁποῖος ἔγινε νεκρὸς, καὶ ἔζησε·

9 Ἰξεύρω τὰ ἔργα συ, καὶ τὴν θλίψιν, καὶ τὴν πτωχείαν, (ἀλλὰ εἶσαι πλύσιος) καὶ τὴν

σιος δὲ εἶ) καὶ τὴν βλασφημίαν τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

βλασφημίαν ἐκείνων ὅπου λέγουν νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ.

10 Μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν· ἰδοὺ, μέλλει βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆτε· καὶ ἕξετε θλίψιν ἡμερῶν δέκα· γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

10 Μὴν φοβᾶσαι κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου μέλλεις νὰ πάθῃς. νὰ, ὅπου μέλλει νὰ βάλῃ ὁ διάβολος ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ πειραχθῆτε· καὶ θέλετε ἔχει θλίψιν δέκα ἡμερῶν. γίνου ἐμπιστευμένος ἕως θανάτου, καὶ θέλω σοῦ δώσει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

11 Ἐκεῖνος ὅπου ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις. ἐκεῖνος ὅπου νικᾷ, δὲν θέλει ζημιωθῇ ἀπὸ τὸν δεύτερον θάνατον.

12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·

12 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὅπου εἶναι εἰς τὴν Πέργαμον γράψε· ἐτοῦτα λέγει ἐκεῖνος ὅπου κρατεῖ τὸ σπαθὶ τὸ δίστομον τὸ κοπτερόν·

13 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ σατανᾶς·

13 Ἠξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικᾶς, ἤγουν ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Σατανᾶ, καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὴν πίστιν μου, καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς ὁποίαις ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς ὁ Ἀντίπας ἐσκοτώθη σιμὰ εἰς ἐσᾶς, ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.

14 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν

14 Ἀλλ' ἔχω ὀλίγα ἐναντία σου, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ τινὰς ὅπου κρατοῦσι τὴν διδαχὴν τοῦ

διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδασκεν τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, φαγεῖν εἰδωλόθυτα, καὶ πορνεῦσαι.

Βαλαὰμ, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὸν Βαλὰκ νὰ βάλῃ σκάνδαλον ὀμπροστὰ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ φάγουν εἰδωλόθυτα καὶ νὰ πορνεύσουν.

15 Οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν· ὃ μισῶ.

15 Τέτοιας λογῆς ἔχεις καὶ ἐσὺ τινὰς ὁποῦ κρατοῦν τὴν διδαχὴν τὴν Νικολαϊτῶν, τὸ ὁποῖον ἐγὼ μισῶ.

16 Μετανόησον· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχὺ, καὶ πολεμήσω μετ᾽ αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.

16 Μετανόησον· εἰ δὲ μὴ, γλήγορα σοῦ ἔρχομαι, καὶ θέλω πολεμήσει μετ᾽ αὐτοὺς μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ στόματός μου.

17 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς ἔγνω εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

17 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις. ἐκείνου ὁποῦ νικᾶ, θέλω τοῦ δώσει νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ μάννα τὸ κεκρυμμένον, καὶ θέλω τοῦ δώσει ψῆφον ἄσπρην, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν ψῆφον ὄνομα καινούριον γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανένας δὲν τὸ ἐγνώρισε, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ παίρνει.

18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρὸς, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ·

18 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ Θυάτειρα γράψε· ἐτοῦτα λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔχει τὰ μάτιά του ὡσὰν φλόγα πυρὸς, καὶ τὰ ποδάριά του μιᾶς λογῆς ὡσὰν χαλκολίβανον·

19 Οἶδά σου τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου, καὶ τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων.

19 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου, καὶ τὰ ὑστερινὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

20 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἐᾷς τὴν γυναῖκα Ἰεζαβὴλ, τὴν λέγουσαν ἑαυτὴν προφῆτιν, διδάσκειν καὶ πλανᾶσθαι ἐμοὺς δούλους, πορνεῦσαι καὶ εἰδωλόθυτα φαγεῖν.

21 Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οὐ μετενόησεν.

22 Ἰδοὺ, ἐγὼ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

23 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

24 Ὑμῖν δὲ λέγω, καὶ λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, καὶ οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βαλῶ ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·

25 Πλὴν ὃ ἔχετε, κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω·

26 Καὶ ὁ νικῶν, καὶ ὁ τη-

20 Ἀλλὰ ἔχω ὀλίγα ἐναντία σου· διατὶ ἀφίνεις τὴν γυναῖκα τὴν Ἰεζάβελ, ὁποῦ λέγει τοῦ λόγου της νὰ εἶναι προφήτισσα, νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ πλανᾷ τοὺς ἐδικούς μου δούλους, νὰ πορνεύουν καὶ νὰ τρώγουν τὰ εἰδωλόθυτα.

21 Καὶ ἔδωκά της καιρὸν νὰ μετανοήσῃ ἀπὸ τὴν πορνείαν της, καὶ δὲν ἐμετανόησε.

22 Αὐτοῦ, ἐγὼ ὁποῦ τὴν βάλλω εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἐκείνους ὁποῦ μοιχεύουν μετ' αὐτὴν, εἰς μεγάλην θλίψιν, ἐὰν δὲν μετανοήσουν ἀπὸ τὰ ἔργα τους.

23 Καὶ τὰ παιδιά της θέλω τὰ θανατώσει· καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅλαις ἡ ἐκκλησίαις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ ἐξετάζω νεφροὺς καὶ καρδίαις. καὶ θέλω σᾶς δώσει καθένα κατὰ τὰ ἔργα σας.

24 Ἀμὴ εἰς ἐσᾶς λέγω, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ Θυάτειρα, ὅσοι δὲν ἔχουσι τὴν διδαχὴν ἐτούτην, καὶ ὁποίοι δὲν ἐγνώρισαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, καθὼς λέγουσιν· ὅτι δὲν θέλω βάλλει ἀπάνω εἰς ἐσᾶς ἄλλο βάρος.

25 Ὅμως ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχετε, κρατήσετέ το, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθω.

26 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φυλά-

ρῶν ἄχρι τέλυς τὰ ἔργα μυ, δώσω αὐτῷ ἐξυσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν·

27 Καὶ ποιμανεῖ αὐτὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ ζυντρίβεται, ὡς καγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μυ·

28 Καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀςέρα τὸν πρωϊνόν.

29 Ὁ ἔχων ὗς, ἀκυσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

γει ἕως τὸ τέλος τὰ ἔργα μυ, θέλω τοῦ δώσει ἐξυσίαν ἀπάνω εἰς τὰ ἔθνη.

27 Καὶ θέλει τὺς ποιμάνει μὲ ῥαβδὶ σιδηρένιον· καὶ θέλυσι ζυντριφθῆ ὡσὰν τὰ ἀγγεῖα τρῦ κεραμέως, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν πατέρα μυ.

28 Καὶ θέλω τοῦ δώσει τὸν ἀςέρα τὸν αὐγερινόν.

29 Ἐκεῖνος ὁπῦ ἔχει αὐτὶ, ἂς ἀκύσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. γ΄. 3.

ΚΑῚ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίαις γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὺς ἑπτὰ ἀςέρας· Οἶδά συ τὰ ἔργα, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ.

2 Γίνυ γρηγορῶν, καὶ ςήριξον τὰ λοιπὰ ἃ μέλλει ἀποθανεῖν· ὐ γὰρ εὕρηκά συ τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεῦ.

3 Μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκυσας, καὶ τήρει, καὶ μετανόησον. Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ἐπί σε ὡς κλέπτης, καὶ ὐ μὴ γνῷς ποίαν ὥραν ἥξω ἐπί σε.

4 Ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα καὶ ἐν Σάρδεσιν, ἃ ουκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περι-

ΚΑῚ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σαρδίων γράψε· ἐτῦτα λέγει ἐκεῖνος ὁπῦ κρατεῖ τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεῦ, καὶ τὺς ἑπτὰ ἀςέρας· ἐξεύρω τὰ ἔργα συ, ὅτι ἔχεις ὄνομα πῶς ζῇς, καὶ εἶσαι νεκρός.

2 Ἂς εἶσαι ἐξυπνητὸς, καὶ ςήριξε τὰ λοιπὰ ὁπῦ μέλλουν νὰ ἀποθάνουν. διατὶ δὲν εὕρηκα τὰ ἔργα συ σωςὰ ὀμπροςᾶ εἰς τὸν Θεόν.

3 Ἐνθυμοῦ λοιπὸν ποῖα ἐπῆρες καὶ ἄκυσες, καὶ φύλαγέ τα, καὶ μετανόησον. ἐὰν λοιπὸν δὲν ἀγρυπνᾷς, θέλω ἔλθη εἰς ἐσένα ὡσὰν κλέπτης, καὶ δὲν θέλεις γνωρίσει ποίαν ὥραν θέλω ἔλθη εἰς ἐσένα.

4 Ὀλίγα ὀνόματα ἔχεις εἰς τὺς Σάρδεις, ὁπῦ δὲν ἐμόλυναν τὰ φορέματά τυς, καὶ

περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς· ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

θέλουσι περιπατήσει ἀντάμα μετ' ἐμένα μὲ ἄσπρα φορέματα· ὅτι εἶναι ἄξιοι.

5 Ὁ νικῶν, οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐξομολογήσομαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

5 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλει ἐνδυθῇ φορέματα λευκὰ, καὶ δὲν θέλω λυώσει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ καλάτοιχον τῆς ζωῆς, καὶ θέλω ἀναφέρει φανερᾶ τὸ ὄνομά του ὀμπροστᾶ εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ὀμπροστᾶ εἰς τοὺς ἀγγέλους του.

6 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

6 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβίδ· ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει· καὶ κλείει, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει·

7 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν γράψε· ἐτοῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁποῦ ἔχει τὸ κλειδὶ τοῦ Δαβίδ· ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνοίγει καὶ κανένας δὲν σφαλεῖ, καὶ σφαλεῖ καὶ κανένας δὲν ἀνοίγει·

8 Οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδοὺ, δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεῳγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

8 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου· νὰ, ὁποῦ ἔδωκα ὀμπροστᾶ σου θύραν ἀνοικτὴν, καὶ κανένας δὲν δύνεται νὰ τὴν κλείσῃ. διατὶ ἔχεις ὀλίγην δύναμιν, καὶ ἐφύλαξες τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὸ ὄνομά μου.

9 Ἰδοὺ, δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ, ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξωσι καὶ προσκυνήσωσιν

9 Νὰ, ὁποῦ σοῦ δίδω ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ Σατανᾶ, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ λέγουσι τοῦ λόγου τους νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· νὰ, ὁποῦ θέλω τοὺς κάμει νὰ ἔλθουν καὶ νὰ προσκυνή-

ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε·

10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι· καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

13 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Λαοδικέων γράψον· Τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς εἴης ἢ ζεστός.

σουν ὀμπροστὰ εἰς τὰ ποδάριά σου, καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγάπησα.

10 Ὅτι ἐφύλαξες τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξει ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, νὰ πειράξῃ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι γλήγορα· κράτει ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχεις διὰ νὰ μὴν πάρῃ κανεὶς τὸν στέφανόν σου.

12 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλω τὸν κάμει στύλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ νὰ μὴν εὔγῃ ἔξω πλέον· καὶ θέλω γράψει ἀπάνω εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινούριας Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινούριον.

13 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψε· ἐτοῦτα λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι, οὔτε ζεστός. ἄμποτε νὰ ἤσουν ἢ ψυχρὸς, ἢ ζεστός.

περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς· ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

5 Ὁ νικῶν, οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐξομολογήσομαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

6 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει· καὶ κλείει, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει·

8 Οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδοὺ, δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεῳγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

9 Ἰδοὺ, δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ, ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξωσι καὶ προσκυνήσωσιν

θέλουσι περιπατήσει ἀντάμα μετ' ἐμένα μὲ ἄσπρα φορέματα· ὅτι εἶναι ἄξιοι.

5 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλει ἐνδυθῇ φορέματα λευκὰ, καὶ δὲν θέλω λυώσει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ κατάστιχον τῆς ζωῆς, καὶ θέλω ἀναφέρει φανερὰ τὸ ὄνομά του ὀμπροστὰ εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους του.

6 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τὶ λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν γράψε· ἐτοῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁποῦ ἔχει τὸ κλειδὶ τοῦ Δαβίδ· ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνοίγει καὶ κανένας δὲν σφαλεῖ, καὶ σφαλεῖ καὶ κανένας δὲν ἀνοίγει·

8 Ἠξεύρω τὰ ἔργα σου· νὰ, ὁποῦ ἔδωκα ὀμπροστά σου θύραν ἀνοικτὴν, καὶ κανένας δὲν δύναται νὰ τὴν κλείσῃ. διατὶ ἔχεις ὀλίγην δύναμιν, καὶ ἐφύλαξες τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὸ ὄνομά μου.

9 Νὰ, ὁποῦ σοῦ δίδω ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ Σατανᾶ, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ λέγουσι τοῦ λόγου τους νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· νὰ, ὁποῦ θέλω τοὺς κάμει νὰ ἔλθουν καὶ νὰ προσκυνή-

ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε·

10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι· καὶ γράψω ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

13 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Λαοδικέων γράψον· Τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς εἴης ἢ ζεστός.

σουν ὀμπροστὰ εἰς τὰ ποδάριά σου, καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγάπησα.

10 Ὅτι ἐφύλαξες τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξει ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, νὰ πειράξῃ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι γλήγορα· κράτει ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχεις διὰ νὰ μὴν πάρῃ κανεὶς τὸν στέφανόν σου.

12 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλω τὸν κάμει στύλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ νὰ μὴν εὔγῃ ἔξω πλέον· καὶ θέλω γράψει ἀπάνω εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινούριας Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινούριον.

13 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τὶ λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψε· ἐτοῦτα λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι, οὔτε ζεστός. ἄμποτε νὰ ἦσουν ἢ ψυχρὸς, ἢ ζεστός.

16 Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου·

17 Ὅτι λέγεις· Ὅτι πλούσιός εἰμι, καὶ πεπλούτηκα, καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω. Καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, ἵνα πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκὰ, ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλωσον οὖν καὶ μετανόησον.

20 Ἰδοὺ, ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν, καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

16 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶσαι χλιαρὸς, καὶ οὐδὲ ψυχρὸς, οὐδὲ ζεστὸς, μέλλω νὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου.

17 Διατὶ λέγεις· ὅτι εἶμαι πλούσιος, καὶ ἐπλούτησα, καὶ δὲν χρειάζομαι κανένα (πρᾶγμα)· καὶ δὲν ἐξεύρεις ὅτι εἶσαι ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σε νὰ ἀγοράσῃς ἀπὸ λόγου μου χρυσάφι δοκιμασμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν, διὰ νὰ πλουτήσῃς· καὶ φορέματα λευκὰ νὰ ἐνδυθῇς, καὶ νὰ μὴν φανῇ ἡ ἐντροπὴ τῆς γυμνότητός σου· καὶ χρίσαι κολλούριον τὰ μάτιά σου, διὰ νὰ βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἀγαπῶ, τοὺς ἐλέγχω καὶ παιδεύω. ζήλευε λοιπὸν, καὶ μετανόησον.

20 Νὰ, ὁποῦ στέκομαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω, καὶ ἐὰν κανένας ἀκούσῃ τὴν φωνήν μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θέλω ἔμβει εἰς αὐτὸν, καὶ θέλω δειπνήσει μετ' αὐτὸν, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμένα.

21 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλω τοῦ δώσει νὰ καθίσῃ μετ' ἐμένα εἰς τὸν θρόνον μου, καθὼς ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸν θρόνον του.

22 Ὁ ἔχων ὖς, ἀκυσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

22 Ἐκεῖνος ὁπῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκύσῃ τὶ λέγει τὸ πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. δ΄. 4.

ΜΕτὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδὺ, θύρα ἠνεωγμένη ἐν τῷ ὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἣν ἤκυσα ὡς σάλπιγγος λαλύσης μετ᾽ ἐμῦ, λέγυσα· Ἀνάβα ὧδε, καὶ δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

Ὕστερον ἀπὸ τῦτα εἶδα, καὶ νὰ, μία θύρα ἀνοικτὴ εἰς τὸν ὐρανὸν, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν ἄκυσα ὡσὰν σάλπιγγας ὁπῦ ἐλάλει μετ᾽ ἐμένα, καὶ ἔλεγεν· ἀνέβα ἐδῶ, καὶ θέλω σῦ δείξει ἐκεῖνα ὁπῦ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕςερα.

2 Καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδὺ, θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ ὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνυ καθήμενος.

2 Καὶ παρευθὺς ἦλθα εἰς ἔκςασιν μὲ πνεῦμα· καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας θρόνος εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον κάποιος καθεζόμενος.

3 Καὶ ὁ καθήμενος ἦν ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ· καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνυ ὁμοία ὁράσει σμαραγδίνῳ.

3 Καὶ ἐκεῖνος ὁπῦ ἐκάθεἶον ἦτον ὅμοιος εἰς τὴν ὅρασιν ὡσὰν πέτραν ἰάσπιδα καὶ σαρδίνῳ· καὶ τὸ ὐράνιον τόξον τρυγύρω τῦ θρόνυ, μιᾶς λογῆς εἰς τὴν θεωρίαν ὡσὰν σμαράγδι.

4 Καὶ κυκλόθεν τῦ θρόνυ θρόνοι εἴκοσι καὶ τέσσαρες· καὶ ἐπὶ τὺς θρόνυς εἶδον τὺς εἴκοσι καὶ τέσσαρας πρεσβυτέρυς καθημένυς, περιβεβλημένυς ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ ἔσχον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ςεφάνυς χρυσῦς.

4 Καὶ τρυγύρω τῦ θρόνυ εἰκοσιτέσσαρες θρόνοι, καὶ ἀπάνω εἰς τὺς θρόνυς εἶδα τὺς εἰκοσιτέσσαρες πρεσβυτέρυς ὁπῦ ἐκάθουνταν, ἐνδυμένυς μὲ φορέματα ἄσπρα, καὶ ἐφορῦσαν ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλιά τυς ςεφάνια χρυσᾶ.

5 Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, αἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.

7 Καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἄνθρωπος, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετωμένῳ.

8 Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἑαυτὸ, εἶχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν, καὶ ἔσωθεν γέμοντα ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, λέγοντα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.

9 Καὶ ὅταν δώσουσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 Πεσοῦνται οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ

5 Καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον εὔγεναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί. καὶ ἑπτὰ λαμπάδες ἀπὸ φωτιὰν ὁποῦ ἐκαίονταν ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, ἡ ὁποίαις εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον μία θάλασσα γυαλινή, ὅμοια ὡσὰν κρυστάλλι· καὶ εἰς τὴν μέσην τοῦ θρόνου καὶ τριγύρου τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα, ὁποῦ ἦταν γεμάτα μάτια ὀμπροστὰ καὶ ὀπίσω.

7 Καὶ τὸ πρῶτον ζῶον ὁμοίαζε τὸν λέοντα, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὁμοίαζε μοσχάρι, καὶ τὸ τρίτον ζῶον εἶχε τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ἄνθρωπος, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ἦτον ὅμοιον ὡσὰν ἀετὸς, ὁποῦ νὰ πετᾷ.

8 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, κάθε ἕνα εἰς τοῦ λόγου του, εἶχαν ἀπὸ ἕξι πτέρυγες τριγύρου, καὶ ἀπὸ μέσα ἦταν γεμάτα μάτια, καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρα καὶ νύκτα, νὰ λέγουσιν· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὁποῦ ἦτον, καὶ εἶναι, καὶ ἔρχεται.

9 Καὶ ὅταν δώσουν τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν ἐκείνου ὁποῦ κάθεται ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον, ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 Πέφτουσιν οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ὀμπροστὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ κάθεται εἰς

προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶ Κύριε λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν· ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου εἰσὶ, καὶ ἐκτίσθησαν.

τὸν θρόνον, καὶ προσκυνοῦσιν ἐκεῖνον ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βάλλουσι τοὺς στεφάνους τους ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶσαι Κύριε νὰ πάρῃς τὴν δόξαν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι ἐσὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου εἶναι, καὶ ἐκτίσθησαν.

Κεφ. ε. 5.

ΚΑῚ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὄπισθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτά.

2 Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ· Τίς ἐστιν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ;

3 Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, οὐδὲ βλέπειν αὐτό.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὑρέθη ἀνοῖξαι καὶ ἀναγνῶναι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό.

5 Καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· Μὴ κλαῖε· ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ὢν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαβὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς ἑπτὰ σφραγῖδας αὐτοῦ.

ΚΑῚ εἶδα εἰς τὴν δεξιὰν ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸν θρόνον ἕνα βιβλίον γεγραμμένον ἀπὸ μέσα καὶ ἀποπίσω, βουλωμένον μὲ βούλαις ἑπτά.

2 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον δυνατὸν ὁποῦ ἐδιαλάλει μὲ μεγάλην φωνήν· ποῖος εἶναι ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταῖς βούλαις του;

3 Καὶ κανένας δὲν ἐδύνατον εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ ἀπὸ κάτω εἰς τὴν γῆν, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, οὐ δὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι κανένας δὲν εὑρέθη ἄξιος νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον, οὐ δὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

5 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοῦ λέγει· μὴν κλαίεις, νὰ ὁποῦ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἡ ῥίζα τοῦ Δαβὶδ, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταῖς ἑπτά του βούλαις.

6 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά· οἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ τοῦ Θεοῦ πνεύματα τὰ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ εἴληφε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους·

10 Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς

6 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ εἰς τὴν μέσην τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ εἰς τὴν μέσην τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ὁποῦ ἐστέκετον ὡσὰν ἐσφαγμένον, καὶ εἶχε κέρατα ἑπτὰ, καὶ ἑπτὰ μάτια τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἐστάλθηκαν εἰς ὅλην τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὴν δεξιὰν ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸν θρόνον.

8 Καὶ ὅταν ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ὀμπροστὰ εἰς τὸ ἀρνίον, καὶ εἶχαν καθένας κιθάραις καὶ κούπαις χρυσαῖς, ὁποῦ ἦταν γεμάταις θυμιάματα, αἱ ὁποίαις εἶναι αἱ προσευχαῖς τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ψάλλουσι καινούριαν ψαλμῳδίαν, λέγοντες· Ἄξιος εἶσαι νὰ πάρῃς τὸ βιβλίον, καὶ νὰ ἀνοίξῃς ταῖς βούλαις του, ὅτι ἐσφάγης, καὶ μᾶς ἀγόρασες τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ αἷμά σου, ἀπὸ κάθε λογῆς φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαὸν καὶ ἔθνος·

10 Καὶ μᾶς ἔκαμες εἰς τὸν Θεόν μας βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ θέλομεν βασιλεύσει ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Καὶ εἶδα, καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν ὁποῦ ἦταν τριγύρου τοῦ θρόνου, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ὁ ἀριθ-

αὐτῶν μυριάδες μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιόν ἐςι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὅ ἐςιν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἅ ἐςι, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ προσεκύνησαν ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

θμός τους ἦτον μυριάδες μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Ὁποῦ ἔλεγαν μὲ μεγάλην φωνήν· Ἄξιον εἶναι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον, νὰ πάρῃ δύναμιν, καὶ πλοῦτον, καὶ σοφίαν, καὶ κράτος, καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ κάθε κτίσμα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὰ ὅλα, ἄκουσα ὁποῦ ἔλεγαν· ἐκείνου ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ τοῦ ἀρνίου, ἂς εἶναι ἡ εὐλογία, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· ἀμήν· Καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κεφ. ς'. 6.

ΚΑΙ' εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνῆς βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ςέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ.

ΚΑΙ' εἶδα ὅταν ἄνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἀπὸ ταῖς βοῦλαις, καὶ ἄκουσα ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ὁποῦ ἔλεγεν, ὡσὰν φωνὴν τῆς βροντῆς· ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον ἄσπρον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, ἐκράτει δοξάρι. καὶ τοῦ ἐδόθη ςέφανος, καὶ εὐγῆκε νικητὴς, καὶ διὰ νὰ νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν δευτέραν σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυῤῥός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος μέλας καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου· καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.

7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγουσαν· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος χλωρὸς, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῷ ὁ Θάνατος· καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἀποκτεῖναι ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ, καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

3 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν δεύτερην βοῦλαν, ἄκουσα τὸ δεύτερον ζῶον ὁποῦ ἔλεγεν· ἔλα καὶ ἰδέ.

4 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἄλλο ἄλογον κόκκινον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, τοῦ ἐδόθη νὰ πάρῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὴν γῆν, διὰ νὰ σφαγοῦσιν ἕνας τὸν ἄλλον. καὶ τοῦ ἐδόθη μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν τρίτην βοῦλαν, ἄκουσα τὸ τρίτον ζῶον ὁποῦ ἔλεγεν· ἔρχου καὶ βλέπε. καὶ εἶδα, καὶ νὰ, ἕνα ἄλογον μαῦρον, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι του μίαν ζυγαριάν.

6 Καὶ ἄκουσα φωνὴν εἰς τὸ μέσον τῶν τεσσάρων ζώων ὁποῦ ἔλεγεν· τὸ σινίκι τὸ σιτάρι ἕνα ῥοῦπι· καὶ τρία σινίκια κριθάρι ἕνα ῥοῦπι. καὶ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασὶ μὴν τὸ βλάψῃς.

7 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν βοῦλαν τὴν τετάρτην, ἄκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου ὁποῦ ἔλεγεν· ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον πράσινον, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω του, ἤτον τὸ ὄνομά του ὁ θάνατος, καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθᾶ μαζύ του. καὶ τοὺς ἐδόθη ἐξουσία νὰ ἀποκτείνουσι τὸ τέταρτον μέρος τῆς γῆς, μὲ σπαθὶ καὶ μὲ πεῖνα καὶ μὲ θάνατον, καὶ μὲ θηρία τῆς γῆς.

9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμ-
πτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκά-
τω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς
τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυ-
ρίαν ἣν εἶχον·

10 Καὶ ἔκραζον φωνῇ μεγά-
λῃ, λέγοντες· Ἕως πότε ὁ δε-
σπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινὸς
οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα
ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ
τῆς γῆς;

11 Καὶ ἐδόθησαν ἑκάστοις στο-
λαὶ λευκαὶ, καὶ ἐῤῥέθη αὐτοῖς
ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον
μικρὸν, ἕως οὗ πληρώσονται καὶ
οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελ-
φοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀπο-
κτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.
12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν
σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ ἰδοὺ
σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ
ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος
τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ἐγένετο
ὡς αἷμα·
13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ
ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ
βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς,
ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη.
14 Καὶ οὐρανὸς ἀπεχωρί-
σθη ὡς βιβλίον εἰλισσόμενον,
καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν
τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·
15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς,
καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσι-

9 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν
πέμπτην βοῦλαν, εἶδα ἀποκά-
τω εἰς τὸ θυσιαστήριον ταῖς ψυ-
χαῖς ἐκείνων ὁποῦ ἐσφάγηκαν
διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου
ὁποῦ εἶχαν·
10 Καὶ ἔκραξαν μὲ μεγά-
λην φωνὴν, λέγοντες· ἕως
πότε ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ
ἀληθινὸς δὲν κρίνεις καὶ ἐξεδι-
κειώνεις τὸ αἷμά μας, ἀπὸ
ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἐπάνω
εἰς τὴν γῆν;
21 Καὶ τοὺς ἐδόθηκαν καθ-
ενὸς φορέματα ἄσπρα, καὶ τοὺς
ἐλαλήθη νὰ ἀναπαυθοῦσιν ἀκό-
μι ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὁποῦ νὰ
τελειωθοῦσι καὶ οἱ σύνδουλοί τους
καὶ οἱ ἀδελφοί τους, ὁποῦ μέλ-
λουν νὰ φονευθοῦν ὡσὰν καὶ αὐτοί.
12 Καὶ εἶδα ὅταν ἄνοιξε
τὴν βοῦλαν τὴν ἕκτην, καὶ νὰ
σεισμὸς μέγας ἔγινε, καὶ ὁ
ἥλιος ἔγινε μαῦρος ὡσὰν σακκὶ
τρίχινον, καὶ τὸ φεγγάρι ὅλον
ἐγίνη ὡσὰν αἷμα,
13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ
ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡσὰν ἡ
συκία σειομένη ἀπὸ μεγάλον
ἄνεμον, ῥίχνει τοὺς ὀλύνθους της.
14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρί-
σθη ὡσὰν τυλικτάρι ὁποῦ τυ-
λίσσεται, καὶ καθὲ ὄρος καὶ νησὶ
ἐκινήθηκαν ἀπὸ τὸν τόπον τους.
15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ
οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσιοι,

οι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ δυνατοὶ, καὶ πᾶς δοῦλος καὶ πᾶς ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου·

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ δυνατοὶ, καὶ κάθε δοῦλος, καὶ κάθε ἐλεύθερος ἔκρυψαν τοῦ λόγου τους εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς ταῖς πέτραις τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς ταῖς πέτραις· πέσετε ἀπάνω μας, καὶ σκεπάσετέ μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐκείνου ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀρνίου.

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς του, καὶ τίς δύναται νὰ σταθῇ;

Κεφ. ζ. 7.

ΚΑΙ' μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβάντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα Θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 Λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

ΚΑΙ' ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα τέσσαρες ἀγγέλους ὁποῦ ἐστέκοντα εἰς ταῖς τέσσαρες γωνίαις τῆς γῆς, καὶ ἐκράτουσαν τοὺς τέσσαρες ἀνέμους τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴν φυσᾷ ὁ ἄνεμος ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, μηδὲ εἰς τὴν θάλασσαν, μηδὲ εἰς κανένα δένδρον.

2 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποῦ ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκράτει βοῦλαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν τοὺς τέσσαρες ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ ἀδικήσουσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 Λέγοντας· μὴν ἀδικήσετε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως οὗ νὰ βουλώσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸ μέτωπόν τους.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν
τῶν ἐσφραγισμένων· ρμδ' χιλιά-
δες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης
φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ.

5 Ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ιβ' χι-
λιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυ-
λῆς Ῥουβὴν, ιβ' χιλιάδες ἐ-
σφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Γὰδ,
ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

6 Ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ, ιβ' χι-
λιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυ-
λῆς Νεφθαλεὶμ, ιβ' χιλιάδες
ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Μα-
νασσῆ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγι-
σμένοι·
7 Ἐκ φυλῆς Συμεὼν, ιβ'
χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ
φυλῆς Λευΐ, ιβ' χιλιάδες ἐ-
σφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰσα-
σχὰρ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγι-
σμένοι·
8 Ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν, ιβ'
χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ
φυλῆς Ἰωσὴφ, ιβ' χιλιάδες
ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Βεν-
ιαμὶν, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγι-
σμένοι.

9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ
ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι
αὐτὸν οὐδεὶς ἠδύνατο, ἐκ παν-
τὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν

4 Καὶ ἄκουσα τὸν ἀριθμὸν
ἐκείνων ὅπου ἐβουλώθηκαν· ἑκα-
τὸν σαραντατέσσαρες χιλιάδες
βουλωμένοι, ἀπὸ ὅλαις ταῖς
φυλαῖς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.
5 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·
ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ῥουβὶμ, δώ-
δεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ
τὴν φυλὴν τοῦ Γὰδ, δώδεκα
χιλιάδες βουλωμένοι.
6 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσὴρ,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·
ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Νεφθαλεὶμ,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·
ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Μανασσῆ,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι.
7 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Συ-
μεὼν, δώδεκα χιλιάδες βουλω-
μένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευΐ,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·
ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσάχαρ,
δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι.
8 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβου-
λὼν, δώδεκα χιλιάδες βουλω-
μένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰω-
σὴφ, δώδεκα χιλιάδες βουλω-
μένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βεν-
ιαμὶν, δώδεκα χιλιάδες βου-
λωμένοι.
9 Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα,
καὶ νὰ πολὺς ὄχλος, τὸν ὁποῖον
κανεὶς δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸν με-
τρήσῃ, ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ κά-
θε φυλὴν καὶ κάθε λαὸν καὶ κάθε

καὶ γλωσσῶν, ἑςῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένοι ςολὰς λευκάς· καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·

10 Καὶ κράζοντες φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ τῷ ἀρνίῳ.

11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι ἑςήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

12 Λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριςία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς ςολὰς τὰς λευκάς, τίνες εἰσὶ, καὶ πόθεν ἦλθον;

14 Καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριε, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης· καὶ ἔπλυναν τὰς ςολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν ςολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ὁ καθήμε-

γλῶσσαις, ὁποῦ ἐςέκονταν ὀμπροςᾶ εἰς τὸν θρόνον καὶ ὀμπροςᾶ εἰς τὸ ἀρνίον, ἐνδυμένοι φορέματα ἄσπρα, καὶ (ἐκρατοῦσαν) φοίνικες εἰς τὰ χέρια τους,

10 Καὶ ἔκραζαν μὲ μεγάλην φωνὴν, λέγοντες· ἡ σωτηρία εἶναι τοῦ Θεοῦ μας ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ τοῦ ἀρνίου.

11 Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐςέκονταν τριγύρου τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ὀμπροςᾶ εἰς τὸν θρόνον κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεὸν,

12 Λέγοντες· ἀμὴν, ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριςία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἂς εἶναι εἰς τὸν Θεόν μας εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ λέγει μου· ἐτοῦτοι οἱ ἐνδυμένοι τὰ ἄσπρα φορέματα, ποῖοι εἶναι, καὶ πόθεν ἦλθαν;

14 Καὶ εἶπά του· Αὐθέντη, ἐσὺ ἐξεύρεις. καὶ μοῦ εἶπεν· ἐτοῦτοι εἶναι ὁποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην, καὶ ἔπλυναν τὰ φορέματά τους, καὶ τὰ ἐλεύκαναν μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτο εἶναι ὀμπροςᾶ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν λατρεύουσι νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὸν ναόν του· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ κάθε-

νος ἐπὶ τοῦ θρόνου, σκηνώσει ἐπ' αὐτούς.

16 Οὐ πεινάσουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ μὴ πέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτοὺς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζώσας πηγὰς ὑδάτων· καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

ται εἰς τὸν θρόνον, θέλει κατασκηνώσει ἐπάνω των.

16 Δὲν θέλουσι πεινάσει πλέον, οὐδὲ θέλουσι διψάσει πλέον, οὐδὲ θέλει πέσει ἀπάνω τους ὁ ἥλιος, οὐδὲ κανένα καῦμα.

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον ὁποῦ εἶναι ἀνάμεσον τοῦ θρόνου, θέλει τοὺς ποιμάνει, καὶ θέλει τοὺς ὁδηγήσει εἰς ταῖς ζώσαις βρύσαις τῶν νερῶν· καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει κάθε λογῆς δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτιά τους.

Κεφ. ή. 8.

ΚΑΙ' ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἳ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἑστήκασι· καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων, ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν

ΚΑΙ' ὅταν ἄνοιξε τὴν βοῦλαν τὴν ἑβδόμην, ἔγινε σιγὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡς ἕνα μεσώριον.

2 Καὶ εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποῦ ἐστέκουνται ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τοὺς ἐδόθηκαν ἑπτὰ σάλπιγγαις.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ θυσιαστήριον, κρατῶντας θυμιατὸν χρυσοῦν, καὶ τοῦ ἐδόθηκαν θυμιάματα πολλὰ, διὰ νὰ δώσῃ ταῖς προσευχαῖς ὅλων τῶν ἁγίων εἰς τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν, ὁποῦ εἶναι ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον.

4 Καὶ ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ἀνέβη μὲ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ ἐπῆρεν ὁ ἄγγελος τὸ

λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἡτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς· καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπὰς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν, καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς ὑδάτων.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ

θυμιατὸν, καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν φωτίαν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐγίνηκαν φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ὁποῦ ἐκρατοῦσαν ταῖς ἑπτὰ σάλπιγγαις, ἑτοίμασαν τοῦ λόγου τους νὰ σαλπίσουν.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔγινε χαλάζι καὶ φωτία ἀνακατωμένα μὲ τὸ αἷμα, καὶ ἐῤῥίχθηκαν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ τρίτον μερτικὸν ἀπὸ τὰ δένδρα κατεκάη, καὶ κάθε χλωρὸν χορτάρι κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡσὰν ὄρος μεγάλον ὁποῦ καίεται μὲ φωτίαν, ἐῤῥίχθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔγινε τὸ τρίτον μερτικὸν τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον μερτικὸν ἀπὸ τὰ κτίσματα ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁποῦ εἶχαν ψυχαῖς, καὶ τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ τὰ καράβια ἐχαλάσθηκαν.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἕνας ἀστέρας μεγάλος ὁ ὁποῖος ἐκαίετον ὡσὰν λαμπάδα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν ποταμῶν, καὶ εἰς ταῖς βρύσαις τῶν νερῶν.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ

τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτ☉ ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τῦ ἡλίυ, καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης, καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀςέρων· ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φαίνῃ τὸ τρίτον αὐτῆς, καὶ ἡ νὺξ ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκυσα ἑνὸς ἀγγέλυ πετωμένυ ἐν μεσυρανήματι, λέγοντ☉ φωνῇ μεγάλῃ· Οὐαὶ ὐαὶ ὐαὶ τοῖς κατοικῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγ☉ τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

τρίτον μέρ☉ τῶν νερῶν ὡσὰν ἄψινθ☉, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ νερὰ ὁπῦ ἐπικράνθηκαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτ☉ ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐβλάφθη τὸ τρίτον μέρ☉ τοῦ ἡλίυ, καὶ τὸ τρίτον τοῦ φεγγαρίυ, καὶ τὸ τρίτον μέρ☉ τῶν ἀςέρων, διὰ νὰ σκοτισθῇ τὸ τρίτον μέρ☉ αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα νὰ μὴν φέγγῃ τὸ τρίτον μέρ☉ της, καὶ ἡ νύκτα ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἄκυσα ἑνὸς ἀγγέλυ ὁπῦ ἐπέταν εἰς τὸ μεσυράνισμα, καὶ ἔλεγε μὲ μεγάλην φωνήν· ἀειλύμονον, ἀειλύμονον, ἀειλύμονον εἰς ἐκείνυς ὁπῦ κατοικῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ ταῖς λοιπαῖς φωναῖς τῆς σάλπιγγας τῶν τριῶν ἀγγέλων ὁπῦ μέλλυν νὰ σαλπίσυν.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ' ὁ πέμπτ☉ ἄγγελ☉ ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἀςέρα ἐκ τῦ ὐρανῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεὶς τῦ φρέατ☉ τῆς ἀβύσσυ.

2 Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσυ· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τῦ φρέατ☉ ὡς καπνὸς καμίνυ μεγάλης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τῦ καπνῦ τῦ φρέατ☉.

3 Καὶ ἐκ τῦ καπνῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη

ΚΑΙ' ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδα ἕναν ἀςέρα ὁπῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ τοῦ ἐδόθη τὸ κλειδὶ τοῦ πηγαδίυ τῆς ἀβύσσυ.

2 Καὶ ἄνοιξε τὸ πηγάδι τῆς ἀβύσσυ καὶ ἀνέβη καπνὸς ἀπὸ τὸ πηγάδι ὡσὰν καπνὸς καμίνυ μεγάλης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλι☉ καὶ ὁ ἀὴρ ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ πηγαδίυ.

3 Καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν εὐγῆκαν ἀκρίδες εις τὴν γῆν· καὶ τῶν

αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ἐῤῥέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ πᾶν δένδρον· εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους μόνους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.

6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον· καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων.

8 Καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν.

9 Καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς· καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων, ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.

ἐδόθη δύναμις, ὡσὰν ἔχουσιν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ταῖς ἐλαλήθη νὰ μὴν βλάψωσι τὰ χορτάρια τῆς γῆς, οὐδὲ καμίαν πρασινάδα, οὐδὲ κανένα δένδρον, παρὰ μοναχὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ δὲν ἔχουσι τὴν βοῦλαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ μέτωπόν τους.

5 Καὶ ταῖς ἐπαρήγγειλαν, νὰ μὴν τοὺς σκοτώσουν, ἀλλὰ νὰ τοὺς βασανίσουν πέντε μῆνες· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ἦτον ὡσὰν βασανισμὸς τοῦ σκορπίου, ὅταν κτυπήσῃ ἄνθρωπον.

6 Καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θέλουσι ζητήσει οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ δὲν θέλουσι τὸν εὕρει· καὶ θέλουσιν ἐπιθυμήσει νὰ ἀποθάνουν, καὶ ὁ θάνατος θέλει φύγει ἀπ' αὐτούς.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ἦταν ὅμοια μὲ τὰ ἄλογα ὁποῦ εἶναι ἑτοιμασμένα εἰς πόλεμον· καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλιά τους ἦταν ὡσὰν στεφάνια ὅμοια χρυσαφίου, καὶ τὰ πρόσωπά τους ἦταν ὡσὰν πρόσωπα ἀνθρώπων.

8 Καὶ εἶχαν τρίχαις ὡσὰν τρίχαις γυναικῶν· καὶ τὰ δόντιά τους ἦταν, ὡσὰν τῶν λεόντων.

9 Καὶ εἶχαν στήθια ὡσὰν σιδηρόστηθα· καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων τους ἦτον ὡσὰν φωνὴ ἁλογαμαξῶν πολλῶν, ὁποῦ τρέχουσιν εἰς τὸν πόλεμον.

10 Καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁμοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα ἦν ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.

11 Καὶ ἔχουσιν ἐφ᾽ αὐτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδὼν, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

14 Λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὃς εἶχε τὴν σάλπιγγα· Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ, δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει, καὶ τοὺς κα-

10 Καὶ εἶχασιν οὐραῖς ὡσὰν σκορπίοι, καὶ εἶχαν κεντρίδια εἰς ταῖς οὐραῖς τους· καὶ ἡ ἐξουσία τους ἦτον, νὰ βλάψουν τοὺς ἀνθρώπους πέντε μῆνες.

11 Καὶ ἔχουσιν ἀπάνω τους βασιλέα, τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου, τὸ ὄνομά του Ἑβραϊκᾶ, Ἀβαδδὼν, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔχει ὄνομα Ἀπολλύων.

12 Ἕνα ἀλλίμονον ἐπέρασεν, νὰ ὁποῦ ἔρχονται ἀκόμι δύο ἀλλίμονον μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα μίαν φωνὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ ὁποῦ ἦτον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,

14 Ὁποῦ ἔλεγεν εἰς τὸν ἕκτον ἄγγελον (ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν σάλπιγγα)· λῦσε τοὺς τέσσαρες ἀγγέλους ὁποῦ εἶναι δεμένοι εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον τὸν Εὐφράτην.

15 Καὶ ἐλύθηκαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι ὁποῦ ἦταν ἑτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, διὰ νὰ σκοτώσουσι τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ καβαλαρικοῦ ἦταν δύο μυριάδες μυριάδων, καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμόν τους.

17 Καὶ τοιουτοτρόπως εἶδα εἰς τὴν ὅρασιν τὰ ἄλογα, καὶ

θημένους ἐπ' αὐτῶν ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

18 Ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ ἐκ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

19 Αἱ γὰρ ἐξουσίαι αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εἰσιν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλάς· καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὔτε μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια, καὶ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται, οὔτε ἀκούειν, οὔτε περιπατεῖν·

21 Καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

ἐκείνους ὁποῦ ἐκάθουνται ἀπάνω τους, καὶ ἐφοροῦσαν σιδηρόστηθα πύρινα, καὶ ὑακίνθινα, καὶ τειάφινα· καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀλόγων ἦταν ὡσὰν τὰ κεφάλια τῶν λεόντων· καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τους εὔγενει φωτία καὶ καπνὸς καὶ τειάφη.

18 Ἀπὸ τοῦτα τὰ τρία, ἀπὸ τὴν φωτίαν καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀπὸ τὴν τειάφην ὁποῦ εὔγενεν ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἐσκοτώθη τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων.

19 Διατὶ αἱ ἐξουσίαις τους ἦταν εἰς τὸ στόμα τους. διατὶ αἱ οὐραῖς τους ἦταν ὅμοιαις μὲ τῶν φειδίων, καὶ εἶχαν κεφάλια, καὶ μὲ ταυτὰ ἔβλαπταν.

20 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι ὁποῦ δὲν ἐσκοτώθηκαν μὲ ταῖς πληγαῖς ἐτούταις, οὐδὲ μετενόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρίων τους, νὰ μὴν προσκυνοῦν τὰ δαιμόνια, καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσὰ, καὶ τὰ ἀργυρὰ, καὶ τὰ χαλκὰ, καὶ τὰ πέτρινα, καὶ τὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνονται οὐδὲ νὰ εἰδοῦσιν, οὐδὲ νὰ ἀκούσουσιν, οὐδὲ νὰ περιπατήσουσι.

21 Καὶ δὲν ἐμετανόησαν ἀπὸ τοὺς φόνους τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς μαγείαις τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς πορνείαις τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς κλεψίαις τους.

Κεφ. ί. 10.

ΚΑΙ' εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην· καὶ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός.

2 Καὶ εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἀνεῳγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τὴν γῆν.

3 Καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς φωνὰς ἑαυτῶν, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσάν μοι· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ, καὶ μὴ ταῦτα γράψης.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν,

6 Καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ

ΚΑΙ' εἶδα ἄλλον ἄγγελον δυνατὸν ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐνδυμένος νεφέλην· καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἦτον εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ποδάριά του ὡσὰν στύλοι πυρός.

2 Καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ χέρι του ἕνα βιβλιαράκιον ἀνοικτὸν, καὶ ἔβαλλε τὸ ποδάρι του τὸ δεξιὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ζερβὸν εἰς τὴν γῆν.

3 Καὶ ἔκραξεν, μὲ μεγάλην φωνὴν ὡσὰν βρυχᾶται ὁ λέων· καὶ ὅταν ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς τους.

4 Καὶ ὅταν ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς τους, ἐγὼ ἔμελλον νὰ γράψω· ἀμὴ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε. βούλωσε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ, καὶ μὴν τὰ γράφης.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον εἶδα, ὁποῦ ἐστέκετον ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐσήκωσε τὸ χέρι του εἰς τὸν οὐρανὸν,

6 Καὶ ὤμωσεν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν,

τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκ ἔσται ἔτι·

7 Ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφήταις.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ' ἐμοῦ, καὶ λέγουσα· Ὕπαγε, λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐν τῇ χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ· Δός μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

10 Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκύ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτὸ, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

καὶ τὴν γῆν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν, ὅτι καιρὸς δὲν θέλει εἶσθαι πλέον.

7 Ἀλλὰ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ νὰ σαλπίσῃ, θέλει τελειωθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, καθὼς εὐαγγέλισε τοὺς δούλους του τοὺς προφήτας.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ὁποῦ ἄκουσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, πάλιν μοῦ ἐλάλει, καὶ ἔλεγε· σύρε, ἔπαρε τὸ βιβλιαράκιον ὁποῦ εἶναι ἀνοιχτὸν εἰς τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος στέκεται ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν στερεάν.

9 Καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν ἄγγελον, λέγοντάς του· δός μου τὸ βιβλιαράκιον. καὶ λέγει μου· ἔπαρε καὶ κατάφαγέ το, καὶ θέλει πικράνει τὴν κοιλίαν σου, ἀλλὰ εἰς τὸ στόμα σου θέλει εἶσθαι γλυκὺ ὡσὰν μέλι.

10 Καὶ ἐπῆρα τὸ βιβλιαράκιον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου, καὶ τὸ ἐκατάφαγα· Καὶ ἦτον εἰς τὸ στόμα μου γλυκὺ ὡσὰν μέλι, ἀμὴ ὅταν τὸ ἔφαγα, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μου· πρέπει νὰ προφητεύσῃς ἐσὺ πάλιν εἰς πολλοὺς λαοὺς, καὶ εἰς πολλὰ ἔθνη, καὶ εἰς πολλαῖς γλώσσαις, καὶ εἰς πολλοὺς βασιλεῖς.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ' ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ· καὶ ὁ ἄγγελος εἱστήκει, λέγων· Ἔγειραι, καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω, καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

3 Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους.

4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἑστῶσαι.

5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλῃ ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλῃ ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

6 Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ βρέχῃ ὑετὸς ἐν ἡμέραις αὐτῶν τῆς προφητείας· καὶ ἐξουσίαν ἔχου-

ΚΑΙ' μοῦ ἐδόθη ἕνα καλάμι ὡσὰν ῥαβδί· καὶ ὁ ἄγγελος ἔστεκε, λέγωντας· σήκω, καὶ μέτρησε τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐκείνους ὁποῦ προσκυνοῦσιν μέσα εἰς αὐτόν.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ ἐξώτερον μέρος τοῦ ναοῦ, εὔγαλέ την ἔξω, καὶ μὴν τὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν θέλουσι τὴν πατήσει σαράντα δύο μῆνας.

3 Καὶ θέλω δώσει τοὺς δύο μάρτυράς μου (νὰ προφητεύουν) καὶ θέλουσι προφητεύσει χιλίαις διακοσίαις ἑξήκοντα ἡμέραις, ἐνδυμένοι σάκκους.

4 Ἐτοῦτοι εἶναι αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ δύο λυχνίαις ὁποῦ στέκουνται ὁμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον τῆς γῆς.

5 Καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς βλάψῃ, εὐγαίνει φωτία ἀπὸ τὸ στόμα τους, καὶ κατατρώγει τοὺς ἐχθρούς τους· καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἀδικήσῃ, τέτοιας λογῆς κάμνει χρεία καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῇ.

6 Ἐτοῦτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν νὰ κλείσουσι τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ μὴν βρέχῃ βροχὴ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς προφητείας τους, καὶ ἔχουσιν ἐξουσίαν εἰς τὰ νερὰ,

σιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, στρέφειν αὐ-
τὰ εἰς αἷμα, καὶ πατάξαι τὴν
γῆν πάσῃ πληγῇ, ὁσάκις ἐὰν
θελήσωσι.

7 Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν
μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον
τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου
ποιήσει πόλεμον μετ᾽ αὐτῶν,
καὶ νικήσει αὐτοὺς, καὶ ἀπο-
κτενεῖ αὐτούς.

8 Καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν
ἐπὶ τῆς πλατείας πόλεως τῆς
μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευ-
ματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος,
ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυ-
ρώθη.

9 Καὶ βλέψουσιν ἐκ τῶν λαῶν
καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ
ἐθνῶν τὰ πτώματα αὐτῶν ἡμέ-
ρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ
πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι
τεθῆναι εἰς μνήματα.

10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ
τῆς γῆς χαροῦσιν ἐπ᾽ αὐτοῖς, καὶ
εὐφρανθήσονται· καὶ δῶρα πέμ-
ψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο
προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κα-
τοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας
καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ
Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐπ᾽ αὐτούς· καὶ
ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν,

νὰ τὰ μεταβάλλουσιν εἰς αἷμα,
καὶ νὰ κτυπήσουν τὴν γῆν μὲ
κάθε λογῆς πληγὴν, ὅσαις
φοραῖς θελήσουν.

7 Καὶ ὅταν τελειώσουσι τὴν
μαρτυρίαν αὐτωνῶν, τὸ θηρίον
ὁποῦ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον
θέλει κάμει πόλεμον μετ᾽ αὐ-
τοὺς, καὶ θέλει τοὺς νικήσει, καὶ
θέλει τοὺς φονεύσει.

8 Καὶ τὰ κορμία τους (θέ-
λουσι κείτεσθαι) εἰς τὸ πλάτωμα
τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἡ ὁ-
ποία καλεῖται πνευματικῶς Σό-
δομα καὶ Αἴγυπτος, ἐκεῖ ὁποῦ
καὶ ὁ Κύριός μας ἐσταυρώθη.

8 Καὶ (ἄνθρωποι) ἀπὸ τοὺς
λαοὺς, καὶ ἀπὸ ταῖς φυλαῖς,
καὶ ἀπὸ ταῖς γλώσσαις, καὶ
ἀπὸ τὰ ἔθνη θέλουσιν εἰδῆ τὰ
κορμία αὐτῶν τρεῖς καὶ ἥμισυ
ἡμέραις, καὶ τὰ κορμία τους
δὲν θέλουσιν ἀφήσει νὰ βαλθοῦ-
σιν εἰς τὰ μνήματα.

10 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοι-
κοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν θέλουσι
χαρῇ ἀπάνω εἰς ἐτοῦτα, καὶ
θέλουσιν εὐφρανθῆ, καὶ θέλουσι
πέμψει καὶ δῶρα ἕνας εἰς τὸν ἄλ-
λον, ὅτι ἐτοῦτοι οἱ δύο προφῆται
ἐβασάνισαν ἐκείνους ὁποῦ ἐκα-
τοικοῦσαν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ταῖς τρεῖς
καὶ ἥμισυ ἡμέραις, πνεῦμα ζω-
ῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐμβῆκεν εἰς αὐ-
τοὺς, καὶ ἐστάθηκαν ἀπάνω εἰς

καὶ φόβος μέγας ἔπεσεν ἐπὶ
τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

12 Καὶ ἤκουσαν φωνὴν μεγά-
λην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν αὐ-
τοῖς· Ἀνάβητε ὧδε. Καὶ ἀνέ-
βησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέ-
λῃ· καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ
ἐχθροὶ αὐτῶν.
13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγέ-
νετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέ-
κατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ
ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ
ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες
ἑπτά· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι
ἐγένοντο, καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ
Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.
14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλ-
θεν, ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται
ταχύ.
15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶ
μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγου-
σαι· Ἐγένοντο αἱ βασιλεῖαι τοῦ
κόσμου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ
Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16 Καὶ οἱ εἴκοσι καὶ τέσσα-
ρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ καθήμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους
αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσω-
πα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν
τῷ Θεῷ,
17 Λέγοντες· Εὐχαριστοῦμέν
σοι Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-
τωρ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ

τὰ ποδάριά τους, καὶ μεγά-
λος φόβος ἔπεσεν εἰς ἐκείνους
ὁποῦ τοὺς ἔβλεπαν.
12 Καὶ αὐτοὶ ἄκουσαν φω-
νὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν,
ὁποῦ τοὺς ἔλεγεν· ἀνεβῆτε ἐδῶ.
καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ
τὴν νεφέλην, καὶ εἶδάν τους οἱ
ἐχθροί τους.
13 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν
ὥραν ἐγίνετο μεγάλος σεισμὸς,
καὶ ἔπεσε τὸ δέκατον τῆς πό-
λεως, καὶ ἐσκοτώθηκαν εἰς τὸν
σεισμὸν ἑπτὰ χιλιάδες ὀνόματα
ἀνθρώπων, καὶ οἱ λοιποὶ ἐφο-
βήθηκαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ.
14 Τὸ ἀλλοίμονον τὸ δεύτε-
ρον ἐπέρασεν, καὶ νὰ τὸ τρίτον
ἀλλοίμονον ἔρχεται γλήγορα.
15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναῖς
μεγάλαις εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ
ἔλεγαν· ἐγένηκαν αἱ βασιλείαις
τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου μας, καὶ
τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ θέλει
βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.
16 Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες
πρεσβύτεροι ὁποῦ κάθουνται ὀμ-
προστὰ εἰς τὸν Θεὸν εἰς τοὺς θρό-
νους τους, ἔπεσαν μὲ τὰ πρόσωπον,
καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεὸν,

17 Λέγοντες· σὲ εὐχαρι-
στοῦμεν, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ παν-
τοκράτωρ, ὁποῦ εἶσαι, καὶ ἦσουν,

ἐρχόμενος· ὅτι εἴληφας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσας·

18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου· καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν, κριθῆναι, καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις, καὶ τοῖς ἁγίοις καὶ τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις· καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.

19 Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

καὶ ἔρχεσαι, ὅτι ἐπῆρες τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσες.

18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου· καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν νὰ κριθοῦσι, καὶ νὰ δώσῃς πληρωμὴν εἰς τοὺς δούλους σου τοὺς προφήτας, καὶ τοὺς ἁγίους καὶ ἐκείνους ὁποῦ φοβοῦνται τὸ ὄνομά σου, εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ νὰ ἀφανίσῃς ἐκείνους ὁποῦ ἀφανίζουν τὴν γῆν.

19 Καὶ ἀνοίχθη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐφάνη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης του εἰς τὸν ναόν του· καὶ ἐγίνηκαν ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΚΑῚ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ· γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα·

2 Καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, κράζει ὠδίνουσα, καὶ βασανιζομένη τεκεῖν.

3 Καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων μέγας πυῤῥός, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ διαδήματα ἑπτά.

ΚΑῚ σημάδι μεγάλον ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν, μία γυναῖκα ἐνδυμένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ποδάριά της, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι της ἦτον ἕνα στεφάνι ἀπὸ δώδεκα ἀστέρες·

2 Καὶ ἔστοντας νὰ εἶναι ἐγγαστρωμένη, ἔκραζε κοιλοπονοῦσα, καὶ βασανιζομένη νὰ γεννήσῃ.

3 Καὶ ἐφάνη ἄλλο σημάδι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ ἕνας δράκων μεγάλος κόκκινος, ὁποῦ εἶχεν ἑπτὰ κεφαλαῖς, καὶ δέκα κέρατα, καὶ εἰς τὰ κεφάλιά του ἑπτὰ στεφάνια.

4 Καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων ἕστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα ὅταν τέκῃ, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ.

5 Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ.

6 Καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα.

7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ·

8 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν, οὔτε τόπος εὑρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.

9 Καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην λέγουσαν ἐν τῷ οὐρανῷ· Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ

4 Καὶ ἡ οὐρά του ἔσυρε τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἔῤῥιξε κάτω εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων ἐστάθη ἔμπροσθεν εἰς τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἔμελλε νὰ γεννήσῃ, διὰ νὰ καταφάγῃ τὸ τέκνον της, ὅταν τὸ γεννήσῃ.

5 Καὶ ἐγέννησεν υἱὸν ἀρσενικὸν, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ ποιμάνῃ ὅλα τὰ ἔθνη μὲ ῥάβδον σιδηρᾶν· καὶ ἁρπάχθη τὸ τέκνον της εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον του.

6 Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ἐκεῖ ὁποῦ ἔχει τόπον ἑτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τὴν θρέφουσιν ἐκεῖ χιλίας διακοσίαις ἑξήκοντα ἡμέραις.

7 Καὶ ἔγινε πόλεμος εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοί του.

8 Καὶ δὲν ἐκατατόνησαν, οὐδὲ τόπος αὐτῶν εὑρέθη πλέον εἰς τὸν οὐρανόν.

9 Καὶ ἐῤῥίχθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ παλαιὸς, ὁποῦ καλεῖται διάβολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁποῦ πλανᾷ ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐῤῥίχθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοί του ἀντάμα μετ' αὐτὸν κατεγκρεμνήσθησαν.

10 Καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ὁποῦ ἔλεγεν εἰς τὸν οὐρανόν· τώρα ἔγινεν ἡ σωτηρία καὶ

δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ· ὅτι κατεβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.

ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐῤῥίχθη κάτω ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, ἐκεῖνος ὁποῦ τοὺς ἐκατηγόρει ὁμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν μας ἡμέραν καὶ νύκτα.

11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου, καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν· καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

11 Καὶ αὐτοὶ τὸν ἐνίκησαν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου, καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας των· καὶ δὲν ἀγάπησαν τὴν ζωήν τους ἕως τὸν θάνατον.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· Οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἐσεῖς ὁποῦ κατοικεῖτε εἰς αὐτούς. ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς ὁποῦ κατοικεῖτε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν· ὅτι ἐκατέβη ὁ διάβολος εἰς ἐσᾶς ἔχοντας θυμὸν μέγαν, ἐξεύροντας ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἥτις ἔτεκε τὸν ἄῤῥενα.

13 Καὶ ὅταν εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐῤῥίχθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸ ἀρσενικὸν (παιδίον).

14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς, καὶ ἥμισυ καιροῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

14 Καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν γυναῖκα δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, διὰ νὰ πέταται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον της· ἐκεῖ ὁποῦ τρέφεται καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ, μακρὰν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναικὸς ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ.

15 Καὶ ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναίκας εὔγαλεν νερὸν ἀπὸ τὸ στόμα του ὡσὰν ποτάμι, διὰ νὰ κάμῃ νὰ τὴν πάρῃ τὸ ποτάμι.

16 Καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυ-

16 Ἀμὴ ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴν

ναικὶ, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης.

γυναῖκα, καὶ ἄνοιξεν ἡ γ
στόμα της, καὶ κατάπιε
ποταμὸν, τὸν ὁποῖον εὔγα
δράκων ἀπὸ τὸ στόμα του.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δρ
εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπῆ
κάμῃ πόλεμον μὲ τὰ λοιπὰ
σπέρματα, ὁποῦ φυλά
ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ,
ὁποῦ ἔχουν τὴν μαρτυρίαν
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καὶ ἐγὼ ἐστάθηκα εἰς ἄμμον τῆς θαλάσσης.

Κεφ. ιγʹ. 13.

ΚΑΙ' εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὄνομα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ εἶδον μίαν τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ προσεκύνησαν τὸν δράκοντα ὃς ἔδωκεν ἐξουσίαν τῷ θη-

ΚΑΙ' εἶδα ὁποῦ ἀνέβε
ἀπὸ τὴν θάλασσαν
θηρίον, καὶ εἶχεν ἑπτὰ κεφα
καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἀπ
εἰς τὰ κέρατά του δέκα στεφά
καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλια
νομα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὁποῦ εἰ
ἦτον ὅμοιον παρδάλει, κα
ποδάριά του ὡσὰν τῆς ἀρκο
καὶ τὸ στόμα του ὡσὰν τὸ σ
τοῦ λεονταρίου· καὶ τοῦ ἔδωκ
δράκων τὴν δύναμίν του, καὶ
θρόνον του, καὶ ἐξουσίαν μεγά

3 Καὶ εἶδα μίαν ἀπὸ
κεφαλαῖς του ὁποῦ ἦτον κτυ
μένη ἕως θανάτου· ἀμὴ ἡ π
γὴ τοῦ θανάτου του ἰατρε
καὶ ἡ γῆ ὅλη ἐθαύμασεν
λουθόντας ὀπίσω τοῦ θηρίου

4 Καὶ ἐπροσκύνησαν
δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἔδ

δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τ..
ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ
αὐτῦ· ὅτι κατεβλήθη ὁ
γορ.. τῶν ἀδελφῶν ..
κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπ
Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ

11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησ
διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνί
τὸν λόγον τῆς μαρτυρ
καὶ οὐκ ἠγάπησαν
αὐτῶν ἄχρι θανά..
12 Διὰ τοῦτο εὐ
ὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν α
τις· Οὐαὶ τοῖς κ
γῆν καὶ τὴν θ
κατέβη ὁ διάβολ
ἔχων θυμὸν μ..
ὀλίγον καιρὸν ἔ

13 Καὶ ὅτ
ὅτι ἐβλήθη εἰ
τὴν γυναῖκα
ἄῤῥενα.
14 Καὶ ἐδ
αἱ δύο πτέρυ
μεγάλου, ἵνα
ἔρημον εἰς τὸν τ
τρέφεται ἐκεῖ
ρὸν, καὶ ἡμ
προσώπου τοῦ
15 Καὶ ἔβ..
τῆς γυναικὸς
αὐτῦ ὕδωρ ὡς
τὴν ποταμοφό..
16 Καὶ ἐβοήθ..

...ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε
...δύο ὅμοια ἀρνίῳ· καὶ ἐ-
...ὡς δράκων.
12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώ-
...ρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον
...ῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς
...οικοῦντας ἐν αὐτῇ ἵνα
...σκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ
...ῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ
...ῦ θανάτου αὐτοῦ.
13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγά-
λα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ καταβαί-
νειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν,
ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοι-
κοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ ση-
μεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι
ἐνώπιον τοῦ θηρίου· λέγων τοῖς
κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ποιῆ-
σαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ ὃ ἔχει
τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας, καὶ
ἔζησε.
15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι
πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα
καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου,
καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἂν μὴ προ-
σκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου,
ἵνα ἀποκτανθῶσι.
16 Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς
μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ
τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς,

ἀνέβαινεν ἀπὸ...
κέρατα δύο ὅ...
ἐλάλει ὡσὰν δ...
12 Καὶ ...
ἐξουσίαν τοῦ ...
προσῶ του, κα...
καὶ ἐκείνους ...
εἰς αὐτὴν, ...
σωσι τὸ θηρί...
ὁποίου ἐθεραπ...
θανάτου του.
13 Καὶ κ...
γάλα, εἰς τόσ...
φωτία νὰ ...
οὐρανὸν εἰς τὴ...
εἰς τοὺς ἀνθρ...
14 Καὶ ...
τοὺς κατοικοῦσ...
γῆν, διὰ τὰ ...
τοῦ ἐδόθη ...
σῃ εἰς τὸ ...
εἰς ἐκείνους ὅ...
πάνω εἰς τὴ...
σιν εἰκόνα τ...
ἔχει τὴν πλ...
καὶ ἔζησε.
15 Καὶ ...
πνεῦμα εἰς ...
ρίου, εἰς τόσο...
λήσῃ ἡ εἰκὼν...
κάμῃ, ὅσοι ...
κυνήσῃ τὴν ...
νὰ σκοτωθοῦσ...
16 Καὶ ...
μικροὺς, καὶ ...
τοὺς πλουσίους...

ρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ᾽ αὐτοῦ;

5 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαρακονταδύο.

6 Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεὸν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ την σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ νικῆσαι αὐτούς· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.

10 Εἴ τις αἰχμαλωσίαν συνάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτενεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀ-

ἐξουσίαν εἰς τὸ θηρίον· καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· τίς εἶναι ὅμοιος μὲ τὸ θηρίον; ποῖος δύνεται νὰ πολεμήσῃ μετ᾽ αὐτό;

5 Καὶ τοῦ ἐδόθη στόμα ὁποῦ ἐλάλει μεγάλα καὶ βλασφημίαις, καὶ τοῦ ἐδόθη ἐξουσία νὰ κάμῃ πόλεμον μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του διὰ βλασφημίαν εἰς τὸν Θεὸν, νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ τὴν σκηνήν του, καὶ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

7 Καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ κάμῃ πόλεμον ἀντάμα μὲ τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ· καὶ τοῦ ἐδόθη ἐξουσία εἰς κάθε γένος καὶ εἰς γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ θέλουσι τὸ προσκυνήσει ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ κατάστοιχον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

9 Ἐὰν ἔχῃ κανεὶς αὐτὶ, ἂς ἀκούσει.

10 Ἐὰν κανένας φέρῃ (τοὺς ἄλλους εἰς) αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει καὶ αὐτός· ἐὰν κανένας σκοτώσῃ μὲ σπαθὶ, κάμνει χρεία καὶ αὐτὸς νὰ σκοτωθῇ μὲ σπαθί. ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδα ἄλλο θηρίον ὁποῦ

ναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ· καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ καταβαίνειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου· λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ ὃ ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας, καὶ ἔζησε.

15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἂν μὴ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι·

16 Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς,

ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίου, καὶ ἐλάλει ὡσὰν δράκων.

12 Καὶ κάμνει ὅλην τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ὀμπροστά του, καὶ κάμνει τὴν γῆν καὶ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ προσκυνήσουσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, τοῦ ὁποίου ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου του.

13 Καὶ κάμνει σημεῖα μεγάλα, εἰς τόσον ὁποῦ κάμνῃ καὶ φωτία νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

14 Καὶ πλανᾷ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδόθη νὰ κάμῃ ὀμπροστὰ εἰς τὸ θηρίον· λέγοντας εἰς ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, νὰ κάμουσιν εἰκόνα τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πληγὴν τοῦ σπαθίου, καὶ ἔζησε.

15 Καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ δώσῃ πνεῦμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ διαλαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ νὰ κάμῃ, ὅσοι δὲν ἠθέλασι προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, νὰ σκοτωθοῦσι.

16 Καὶ κάμνει ὅλους, τοὺς μικροὺς, καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς πτω-

καὶ τὺς ἐλευθέρυς καὶ τὺς δύλυς, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

17 Καὶ ἵνα μήτις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τῦ θηρίυ, ἢ τὸν ἀριθμὸν τῦ ὀνόματος αὐτῦ.

18 Ὧδε ἡ σοφία ἐςίν. ὁ ἔχων τὸν νοῦν, ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τῦ θηρίυ· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπυ ἐςὶ, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῦ χ ξ ϛ΄.

χῦς, καὶ τὺς ἐλευθέρυς, καὶ τὺς δύλυς, διὰ νὰ τὺς δώσῃ χάραγμα εἰς τὸ χέρι τυς τὸ δεξιὸν, ἢ εἰς τὸ μέτωπόν τυς.

17 Καὶ κανένας νὰ μὴν δύνεται νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, παρὰ ἐκεῖνος ὁπῦ ἔχει τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίυ, ἢ τὸν ἀριθμὸν τῦ ὀνόματός τυ.

18 Ἐδῶ εἶναι ἡ σοφία· ὅποιος ἔχει νοῦν, ἂς λογαριάσει τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίυ. διατὶ ἀριθμὸς ἀνθρώπυ εἶναι. καὶ ὁ ἀριθμός τυ εἶναι χ ξ ϛ΄. (666.)

Κεφ. ιδ΄. 14.

ΚΑΙ εἶδον, καὶ ἰδὺ ἀρνίον ἑςηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιὼν, καὶ μετ᾽ αὐτῦ ἑκατὸν τεσσαρακοντατέσσαρες χιλιάδες, ἔχυσαι τὸ ὄνομα τῦ πατρὸς αὐτῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

2 Καὶ ἤκυσα φωνὴν ἐκ τῦ ὐρανῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ φωνὴν ἤκυσα κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.

3 Καὶ ᾄδυσιν ὡς ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τῦ θρόνυ, καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ

ΚΑΙ εἶδα, καὶ τὸ ἀρνίον ὁπῦ ἐςέκετον ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Σιὼν, καὶ ἀντάμα μετ᾽ αὐτὸ ἦταν ἑκατὸν σαρανταTέσσαρες χιλιάδες, ὁπῦ εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός τυ γεγραμμένον εἰς τὰ μέτωπά τους.

2 Καὶ ἤκυσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὡσὰν φωνὴν πολλῶν νερῶν, καὶ ὡσὰν φωνὴν μεγάλης βροντῆς· καὶ ἤκυσα φωνὴν κιθαρῳδῶν, ὁποῦ ἐκιθάριζαν μὲ ταῖς κιθάραις τυς.

3 Καὶ ἔψαλλαν ὡσὰν ᾠδὴν καινύργιαν ὀμπροςὰ εἰς τὸν θρόνον, καὶ ὀμπροςὰ εἰς τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ εἰς τὺς πρεσ-

τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαρακοντατέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς·

4 Οὗτοί εἰσιν οἳ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ·

5 Καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος· ἄμωμοι γάρ εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετώμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον, εὐαγγελίσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν·

7 Λέγοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Φοβήθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ· καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἠκολούθησε, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγά-

βυτέρους. καὶ κανένας δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὴν ᾠδὴν, παρὰ οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἀγορασμένοι ἀπὸ τὴν γῆν.

4 Ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ γυναῖκαις δὲν ἐμολύνθησαν· διατὶ εἶναι παρθένοι. ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἀκολουθοῦσι τὸ ἀρνίον, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ. ἐτοῦτοι ἀγοράσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πρώιμον (ἀφιέρωμα) εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀρνίον·

5 Καὶ εἰς τὸ στόμα τους δὲν εὑρέθη δόλος· διατὶ εἶναι ἀκατηγόρητοι ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὅπου ἐπέτα εἰς τὸ μεσουράνισμα, καὶ ἐκράτει εὐαγγέλιον αἰώνιον, νὰ εὐαγγελίσῃ ἐκείνους ὅπου κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ κάθε ἔθνος, καὶ φυλὴν, καὶ γλῶσσαν, καὶ λαόν·

7 Καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴν μεγάλην· φοβήθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε εἰς αὐτὸν δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεώς του· καὶ προσκυνήσετε ἐκεῖνον ὅπου ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ταῖς πηγαῖς τῶν ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἀκολούθησεν, λέγωντας· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ με-

λη, ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος ἠκολούθησεν αὐτοῖς, λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Εἴ τις τὸ θηρίον προσκυνεῖ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ·

10 Καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.

11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων· καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

12 Ὧδε ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστιν· ὧδε οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης μοι, γράψον· Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι. Ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύ-

γάλη, ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας της ἐπότισεν ὅλα τὰ ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος τοὺς ἀκολούθησεν, λέγοντας μὲ φωνὴν μεγάλην· ἐὰν κανένας προσκυνᾷ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ πάρῃ τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν του, ἢ εἰς τὸ χέρι του,

10 Καὶ αὐτὸς θέλει πίει ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κερασμένου ἀκράτου εἰς τὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς του· καὶ θέλει βασανισθῇ μὲ φωτίαν καὶ μὲ τειάφιν ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, καὶ ὀμπροστὰ εἰς τὸ ἀρνίον.

11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ των ἀναβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων· καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρα καὶ νύκτα ἐκεῖνοι ὅπου προσκυνοῦσι τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ ἐὰν κανένας πάρῃ τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματός του.

12 Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων· ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου φυλάττουσι ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὅπου μοῦ ἔλεγεν· γράψε, Μακάριοι οἱ νεκροὶ ὅπου ἀποθένουσι εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστά. ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ ἀνα-

σωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ᾽ αὐτῶν.

14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.

15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων ἐν μεγάλῃ φωνῇ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· Πέμψον τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον· ὅτι ἦλθέ σοι ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι· ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός· καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ, λέγων· Πέμψον σου τὸ δρέπα-

παυθοῦσιν ἀπὸ τοὺς κόπους τους· καὶ τὰ ἔργα τους ἀκολουθοῦσι μετ᾽ αὐτούς.

14 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ ἕνα σύννεφον ἄσπρον, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον ἐκάθετον ἕνας ὅμοιος ὡσὰν υἱὸς ἀνθρώπου, καὶ ἐφόρει ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του χρυσὸν στεφάνι, καὶ εἰς τὸ χέρι του ἐκράτει δρεπάνι κοπτερόν.

15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ναόν, καὶ ἔκραζε μὲ μεγάλην φωνὴν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον· πέμψε τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον, ὅτι σοῦ ἦλθεν ἡ ὥρα ὁποῦ νὰ θερίσῃς, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον, ἔβαλλε τὸ δρέπανόν του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ναὸν ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκράτει καὶ αὐτὸς δρέπανον κοπτερόν.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον, ὁποῦ εἶχεν ἐξουσίαν ἀπάνω εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκράτει τὸ δρέπανον τὸ κοπτερόν, λέγωντας· πέμψε τὸ δρε-

σου τὸ ὀξὺ, καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

πάνι σου τὸ κοπτερὸν, καὶ τρύγησε τὰ σταφύλια τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς· ὅτι ὡρίμασαν τὰ σταφύλιά της.

19 Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.

19 Καὶ ὁ ἄγγελος ἔβαλλε τὸ δρεπανόν του εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὸ ἀμπέλι τῆς γῆς, καὶ (τὰ σταφύλια) ἔβαλλεν εἰς τὸ πατητῆρι τὸ μεγάλον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

20 Καὶ ἐπατήθη τὸ πατητῆρι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ εὐγῆκεν αἷμα ἀπὸ τὸ πατητῆρι ἕως τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων, ἕως χίλια ἑξακόσια στάδια.

Κεφ. ιε'. 15.

ΚΑΙ' εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν, ἀγγέλους ἑπτὰ, ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΙ' εἶδα ἄλλο σημάδι εἰς τὸν οὐρανὸν μέγα καὶ θαυμαστὸν, ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποῦ εἶχασιν ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς ταῖς ὑστεριναῖς, ὅτι εἰς αὐταῖς ἐτελειώθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί· καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

2 Καὶ εἶδα ὡσὰν θάλασσαν ὑαλίνην ἀνακατωμένην μὲ φωτίαν, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐνίκησαν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τὸ χάραγμά του, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του, ὁποῦ ἐστέκουνται ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, καὶ εἶχασι κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωσέως δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν

3 Καὶ ψάλλουσι τὴν ᾠδὴν τοῦ Μωυσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ,

ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θιὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων.

4 Τίς οὐ μὴ φοβηθῇ σε, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὅσιος· ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.

5 Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ.

6 Καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς, ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας χρυσᾶς·

7 Καὶ ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν, ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ

καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαις καὶ ἀληθιναῖς εἶναι ἡ στράταις σου, ὦ βασιλεῦ τῶν ἁγίων.

4 Ποῖος νὰ μὴν σὲ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι ἐσὺ μόνος εἶσαι ὅσιος· ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσιν ἔλθη καὶ θέλουσι προσκυνήσει ὀμπροστᾶ σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθηκαν.

5 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα, καὶ νὰ, καὶ ἀνοίχθη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ὁποῦ εἶχαν ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς, εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν ναὸν, ἐνδυμένοι λινὰ καθάρια καὶ λαμπρὰ, καὶ περιεζωσμένοι τριγύρου εἰς τὰ στήθη ζωνάρια χρυσά.

7 Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔδωκεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ἑπτὰ κοῦπαις χρυσαῖς, ὁποῦ ἦταν γεμάταις ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνὸν ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν δύναμίν του. Καὶ κανένας δὲν ἐδύνετο νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν ναὸν, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσιν

ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

αἱ ἑπτὰ πληγαῖς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

ΚΑΙ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ ναοῦ, λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· Ὑπάγετε καὶ ἐκχέατε τὰς φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος, καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς τῇ εἰκόνι αὐτοῦ προσκυνοῦντας.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ· καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.

5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· Δίκαιος, Κύριε, εἶ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐ-

ΚΑΙ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ναὸν, ὁποῦ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους· ὑπάγετε, χύσετε ταῖς κοῦπαις τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἐπῆγεν ὁ πρῶτος, καὶ ἔχυσε τὴν κοῦππάν του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔγινε πληγὴ κακὴ καὶ πονηρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ εἶχαν τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπροσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα του.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔγινεν ὡσὰν αἷμα ἀπεθαμμένου, καὶ κάθε ψυχὴ ζωντανὴ ἀπέθανεν εἰς τὴν θάλασσαν.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς ταῖς πηγαῖς τῶν νερῶν, καὶ ἔγιναν αἷμα.

5 Καὶ ἄκουσα τὸν ἄγγελον τῶν νερῶν ὁποῦ ἔλεγεν· δίκαιος εἶσαι, Κύριε, ὁποῦ εἶσαι, καὶ ἤσουν, καὶ ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας.

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἔχυσαν, καὶ αἷμα τοὺς

τοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοι γάρ εἰσι.

7 Καὶ ἤκουσα ἄλλου ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρί.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας· καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη· καὶ ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου·

11 Καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν· καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἑτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου.

ἔδωκες νὰ πιοῦσι· διατὶ ἄξιοι εἶναι.

7 Καὶ ἄκουσα ἄλλον ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον ὁποῦ ἔλεγε· ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναῖς καὶ δίκαιαις εἶναι αἱ κρίσαις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦπάν του εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ καυματίσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ φωτίαν.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔχει ἐξουσίαν εἰς ταῖς πληγαῖς ἐτούταις, καὶ δὲν ἐμετανόησαν νὰ τοῦ δώσουν δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦπάν του εἰς τὸν θρόνον τοῦ θηρίου, καὶ ἔγινεν ἡ βασιλεία του καταμαυρισμένη, καὶ ἐμασσοῦσαν ταῖς γλώσσαις τους ἀπὸ τὸν πόνον τους.

11 Καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν πόνον τους, καὶ ἀπὸ ταῖς πληγαῖς τους, καὶ δὲν ἐμετανόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τους.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦπάν του εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον τὸν Εὐφράτην, καὶ ἐξεράνθη τὸ νερόν του, διὰ νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ στράτα τῶν βασιλέων ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα ὅμοια βατράχοις.

14 Εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμόνων ποιοῦντα σημεῖα ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

15 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ὡς κλέπτης. Μακάριος ὁ γρηγορῶν, καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.

16 Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα· Γέγονε.

18 Καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί· καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας.

13 Καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δράκοντος, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψευδοπροφήτου τρία πνεύματα ἀκάθαρτα, ὡσὰν βαθρακούς.

14 Διατὶ εἶναι πνεύματα δαιμονικὰ ὁποῦ κάμνουσι σημεῖα καὶ πηγαίνουσιν εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης, νὰ τοὺς συμμαζώξουν εἰς τὸν πόλεμον τῆς μεγάλης ἡμέρας ἐκείνης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

15 Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι ὡσὰν κλέπτης. Μακάριος ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἔξυπνος, καὶ φυλάγει τὰ φορέματά του, διὰ νὰ μὴν περιπατῇ γυμνὸς, καὶ βλέπεται ἡ ἐντροπή του.

16 Καὶ τοὺς ἐσυμμάζωξεν εἰς τὸν τόπον ὁποῦ καλεῖται Ἑβραϊκὰ Ἀρμαγεδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κούπαν του εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εὐγῆκε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔλεγεν· Ἔγινε.

18 Καὶ ἐγίνουνταν φωναὶ καὶ βρονταὶ, καὶ ἀστραπαὶ, καὶ σεισμὸς ἔγινε μεγάλος, ὁποῦ δὲν ἔγινεν ἀφ' οὗ ἐγίνηκαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν, τέτοιας λογῆς σεισμὸς ἔτζι μεγάλος.

19 Καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσον· καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

20 Καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὑρέθησαν.

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης· ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

19 Καὶ ἔγινεν ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μερτικὰ, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν· καὶ ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐνεθυμήθη ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ τῆς δοθῇ τὸ ποτήριον τοῦ κρασίου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς του.

20 Καὶ κάθε νησὶ ἔφυγε, καὶ ὄρη δὲν εὑρέθηκαν.

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡσὰν βάρος ταλάντου, ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἦτον ἡ πληγή της καλὰ πολλά.

Κεφ. ιζ΄. 17.

ΚΑΙ᾽ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ᾽ ἐμοῦ, λέγων μοι· Δεῦρο, δείξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων τῶν πολλῶν·

2 Μεθ᾽ ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν.

3 Καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον

ΚΑΙ᾽ ἦλθεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποῦ εἶχασι ταῖς ἑπτὰ κούπαις, καὶ ἐλάλησε μαζύ μου, λέγοντάς μου· ἔλα, θέλω σοῦ δείξει τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, ὁποῦ κάθεται ἀπάνω εἰς τὰ πολλὰ νερά.

2 Ἀντάμα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθηκαν ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς πορνείας της ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσι τὴν γῆν.

3 Καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφερέ με μὲ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εἶδα γυναῖκα ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς ἕνα θηρίον κόκκινον,

κόκκινον, γέμον ὀνομάτων βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.

4 Καὶ ἡ γυνὴ ἡ περιβεβλημένη πορφύρᾳ καὶ κοκκίνῳ, καὶ κεχρυσωμένη χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα χρυσοῦν ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων καὶ ἀκαθάρτητος πορνείας αὐτῆς·

5 Καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· Μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

6 Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ· καὶ ἐθαύμασα, ἰδὼν αὐτὴν, θαῦμα μέγα.

7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· Διατί ἐθαύμασας; ἐγώ σοι ἐρῶ τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτὴν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Θηρίον ὃ εἶδες, ἦν, καὶ οὐκ ἔστι· καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, (ὧν οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

τὸ ὁποῖον ἦτον γεμάτον ὀνόματα βλασφημίας, καὶ εἶχε ἑπτὰ κεφαλαῖς καὶ δέκα κέρατα.

4 Καὶ ἡ γυναῖκα ὁποῦ ἦτον ἐνδυμένη τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον, καὶ ὁποῦ ἦτον περιχρυσωμένη μὲ χρυσάφι καὶ μὲ πέτραις πολύτιμαις καὶ μαργαριτάρια, ἐκράτει εἰς τὸ χέρι της χρυσὸν ποτήρι, γεμάτον σιχχασίαις καὶ ἀκαθαρσίαις τῆς πορνείας της.

5 Καὶ ἀπάνω εἰς τὸ μέτωπόν της εἶχεν ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν σιχχαμάτων τῆς γῆς.

6 Καὶ εἶδα τὴν γυναῖκα καὶ ἐμέθα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων, καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐθαύμασα, ὡσὰν τὴν εἶδα, μεγάλον θαῦμα.

7 Καὶ εἶπέ μου ὁ ἄγγελος· διατί ἐθαύμασες; ἐγὼ θέλω σοῦ εἰπεῖ τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας καὶ τοῦ θηρίου ὁποῦ τὴν βαστάζει, καὶ ἔχει τὰ ἑπτὰ κεφάλια καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Τὸ θηρίον ὁποῦ εἶδες, ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, καὶ μέλλει νὰ ἀνέβῃ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, καὶ παγένει εἰς τὴν ἀπώλειαν· καὶ θέλουν θαυμάσει ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, (τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ κατά-

ἀπὸ καταβολῆς κόσμου) βλέποντες τὸ θηρίον ὅ,τι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καίπερ ἔστιν.

9 Ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ, ὄρη εἰσὶν ἑπτὰ, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν.

10 Καὶ βασιλεῖς ἑπτά εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὔπω ἦλθε· καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μεῖναι.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὔπω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

13 Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ διαδιδώσουσιν.

14 Οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτοὺς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μοι· τὰ ὕδα-

στοιχον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου,) βλέποντες τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, ἂν καλὰ καὶ νὰ εἶναι.

9 Ἐδῶ εἶναι ὁ νοῦς ὁπου ἔχει σοφίαν. αἱ ἑπτὰ κεφαλαῖς εἶναι ἑπτὰ βουνὰ, ἐκεῖ ὁπου κάθεται ἡ γυναῖκα ἀπάνω εἰς αὐτά.

10 Καὶ εἶναι ἑπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ ἕνας εἶναι, ὁ ἄλλος ἀκόμι δὲν ἦλθε· καὶ ὅταν ἔλθῃ, κάμνει χρεία νὰ σταθῇ αὐτὸς ὀλίγον.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὁπου ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, καὶ αὐτὸς εἶναι ὄγδοος, καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἀπώλειαν.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁπου εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἶναι, οἱ ὁποῖοι ἀκόμι βασιλείαν δὲν ἐπῆραν, ἀλλὰ πέρνουσιν ἀντάμα μὲ τὸ θηρίον ἐξουσίαν μίαν ὥραν.

13 Ἐτοῦτοι ἔχουσι μίαν γνώμην, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσιαν τους τὴν μεταδίδουσι τοῦ θηρίου.

14 Ἐτοῦτοι θέλουσι πολεμήσει ἀντάμα μὲ τὸ ἀρνίον, καὶ τὸ ἀρνίον θέλει τοὺς νικήσει, ὅτι εἶναι αὐθέντης τῶν αὐθεντάδων καὶ βασιλεὺς τῶν βασιλέων· καὶ ἐκεῖνοι ὁπου εἶναι ἀντάμα μετ' αὐτὸν, εἶναι καλεσμένοι καὶ διαλεγμένοι καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μου· τὰ νερὰ

τα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ, καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην, καὶ ἠρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνὴν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.

17 Ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην, καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ ἄχρι τελεσθῇ τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες, ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

ὁποῦ εἶδες, ἐκεῖ ὁποῦ κάθεται ἡ πόρνη, εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι, καὶ ἔθνη καὶ γλώσσαις.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁποῦ εἶδες εἰς τὸ θηρίον, ἐτοῦτοι θέλουσι μισήσει τὴν πόρνην, καὶ θέλουσι τὴν κάμει ἔρημον καὶ γυμνὴν, καὶ θέλουσι φάγει τὰ κρέατά της, καὶ αὐτὴν θέλουν τὴν κατακαύσει μέσα εἰς τὴν φωτίαν.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ταῖς καρδίαις των νὰ κάμουσιν τὴν γνώμην του, καὶ νὰ κάμουσι μίαν γνώμην, καὶ νὰ παραδώσουν τὴν βασιλείαν τους εἰς τὸ θηρίον, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν εἶδες, εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ὁποῦ ἔχει βασιλείαν ἀπάνω εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΚΑΙ μετὰ ταῦτα εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ·

2 Καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχύϊ, φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἔπεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

ΚΑΙ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα ἄγγελον ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶχεν ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὴν δόξαν του.

2 Καὶ ἔκραξε μὲ δύναμιν, μεγάλην φωνὴν, λέγοντας· ἔπεσεν ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον τῶν δαιμόνων, καὶ φυλακὴ κάθε πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ κάθε λογῆς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου.

3 Ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκε πάντα τὰ ἔθνη· καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς τῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν· Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς·

5 Ὅτι ἠκολούθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

6 Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν ὑμῖν, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.

7 Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει· Κάθημαι βασίλισσα, καὶ χήρα οὐκ εἰμί, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω.

8 Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός· καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται, ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνων αὐτήν.

3 Ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας της ἐπότισεν ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀντάμα μετ' αὐτὴν ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἀσωτίας της.

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁποῦ ἔλεγεν· εὐγᾶτε ἀπ' αὐτὴν ὁ λαός μου, διὰ νὰ μὴν συγκοινωνήσητε εἰς ταῖς ἁμαρτίαις της, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐπάρετε ἀπὸ ταῖς πληγαῖς της.

5 Ὅτι ἔφθασαν αἱ ἁμαρτίαις της ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐθυμήθη ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματά της.

6 Ἀποδότε της, καθὼς καὶ αὐτὴ σᾶς ἀπέδωκε, καὶ διπλώσετέ την διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα της· μὲ τὸ ποτήρι ὁποῦ ἐκέρασε, κεράσετέ την διπλᾶ

7 Ὅσα ἐδόξασε τοῦ λόγου της, καὶ ἀσώτησε, τόσον βασανισμὸν καὶ πένθος νὰ τῆς δώσετε, ὅτι μέσα εἰς τὴν καρδίαν της λέγει· κάθομαι βασίλισσα, καὶ χήρα δὲν εἶμαι, καὶ λύπην δὲν θέλω εἰδῆ.

8 Διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν θέλουσιν ἔλθη αἱ τιμωρίαις της, θάνατος, καὶ πένθος, καὶ πεῖνα, καὶ μὲ φωτίαν θέλει κατακαῆ, ὅτι δυνατὸς εἶναι Κύριος ὁ Θεός, ὁποῦ μέλλει νὰ τὴν κρίνῃ.

9 Καὶ κλαύσονται αὐτὴν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς·

10 Ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρὰ, ὅτι ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσι καὶ πενθοῦσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι·

12 Γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου, καὶ μαργαρίτου, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας, καὶ σηρικοῦ, καὶ κοκκίνου· καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου, καὶ χαλκοῦ, καὶ σιδήρου, καὶ μαρμάρου,

13 Καὶ κινάμωμον, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ οἶνον, καὶ ἔλαιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ σῖτον, καὶ κτήνη, καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων, καὶ ῥεδῶν, καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

14 Καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ

9 Καὶ θέλουσι τὴν κλαύσει, καὶ θέλουσι λυπηθῆ εἰς αὐτὴν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπόρνευσαν μετ' αὐτὴν καὶ ἀσέλγησαν, ὅταν θέλουσιν εἰδῆ τὸν καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς της,

10 Στεκάμενοι ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της, λέγοντες· ἀελύμονον, ἀελύμονον ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ δυνατὴ, ὅτι εἰς μίαν ὥραν ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

11 Καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς κλαίουσι καὶ λυποῦνται εἰς αὐτὴν, ὅτι τὸ φόρτωμά τους κανεὶς πλέον δὲν τὸ ἀγοράζει.

12 Τὸ φόρτωμα, λέγω, τοῦ χρυσαφίου καὶ τοῦ ἀσημίου καὶ λίθων τιμίων, καὶ μαργαριταρίου, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας, καὶ μεταξωτοῦ, καὶ κοκκίνου, καὶ κάθε ξύλον θυμιαματικὸν, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἐλεφάντινον, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλον τιμιώτατον, καὶ ἀπὸ χάλκωμα, καὶ σίδηρον, καὶ μάρμαρον,

13 Καὶ κανέλα, καὶ θυμιάματα, καὶ μῦρον, καὶ λίβανον, καὶ κρασὶ, καὶ λάδι, καὶ σημιδάλι, καὶ σιτάρι, καὶ ζῶα, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλογα, καὶ ἁμάξια, καὶ κορμία, καὶ ψυχαῖς ἀνθρώπων.

14 Καὶ τὸ πωρικὸν τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἐπέρασεν ἀπὸ ἐσένα, καὶ ὅλα τὰ λιπα-

καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ εὑρήσῃς αὐτά.

15 Οἱ ἔμποροι τούτων οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες καὶ πενθοῦντες·

16 Καὶ λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις· ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

17 Καὶ πᾶς κυβερνήτης, καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ὅμιλος, καὶ ναῦται, καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

18 Καὶ ἔκραζον, ὁρῶντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· Τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;

19 Καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ᾗ ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες πλοῖα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη.

ρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἐπέρασαν ἀπὸ ἐσένα, καὶ πλέον δὲν θέλεις τὰ εὕρει.

15 Οἱ πραγματευτάδες ἐτούτων, ὁποῦ ἐπλούτησαν ἀπ' αὐτὴν, θέλουσι σταθῆ ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της, κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,

16 Καὶ λέγοντες· ἀιλύμονον, ἀιλύμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ἐνδυμένη βύσσινα, καὶ πορφυρὰ, καὶ κόκκινον, καὶ περιχρυσωμένη μὲ χρυσάφι, καὶ πέτραις τίμιαις, καὶ μαργαριτάρια, ὅτι μίαν ὥραν ἐρημώθη ὁ τόσος πλοῦτος.

17 Καὶ κάθε κυβερνήτης, καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὰ καράβια, καὶ οἱ ναῦται, καὶ ὅσοι ἐργάζονται τὴν θάλασσαν, ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρᾶ,

18 Καὶ ἔκραζαν, βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεώς της, λέγοντες· ποία ἦτον ὅμοια μὲ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην;

19 Καὶ ἔβαλον χῶμα εἰς τὰ κεφάλιά τους, καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ ἀναστενάζοντες, λέγοντες· ἀιλύμονον, ἀιλύμονον ἡ πόλις ἡ μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν τιμιότητά της ὅλοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔχουσι καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι μίαν ὥραν ἐρημώθη.

20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτὴν οὐρανὲ, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· Οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἔτι·

22 Καὶ φωνὴ κιθαρῳδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν, καὶ σαλπιστῶν, οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὑρεθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι·

23 Καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροί σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη.

24 Καὶ ἐν αὐτῇ αἷμα προφητῶν καὶ ἁγίων εὑρέθη, καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

20 Χαίρου εἰς αὐτὴν οὐρανὲ, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμά σας ἀπ' αὐτήν.

21 Καὶ ἕνας ἄγγελος δυνατὸς ἐσήκωσε μίαν πέτραν μεγάλην ὡσὰν πέτραν μύλου, καὶ ἔρριξέν την εἰς τὴν θάλασσαν, λέγοντας· Τοιουτοτρόπως μὲ ὁρμὴν θέλει ῥιχθῇ Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη, καὶ νὰ μὴν εὑρεθῇ πλέον.

22 Καὶ φωνὴ ἐκείνων ὁποῦ παίζουν ταῖς κιθάραις, καὶ τῶν μουσικῶν, καὶ ἐκείνων ὁποῦ αὐλοῦσι καὶ σαλπίζουσι, νὰ μὴν ἀκουσθῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ κάθε τεχνίτης κάθε λογῆς τέχνης, νὰ μὴν εὑρεθῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ φωνὴ τοῦ μύλου νὰ μὴν ἀκουσθῇ εἰς ἐσένα πλέον·

23 Καὶ φωτία λύχνου νὰ μὴν φανῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης νὰ μὴν ἀκουσθῇ εἰς ἐσένα πλέον· ὅτι οἱ πραγματευτάδες σου ἦταν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς· ὅτι εἰς τὴν μαγείαν σου ἐπλανήθησαν ὅλα τὰ ἔθνη.

24 Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν εὑρέθη τὸ αἷμα τῶν προφητῶν καὶ ἁγίων; καὶ ὅλων ἐκείνων ὁποῦ ἐσφάγησαν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΚΑΙ μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγοντος· Ἀλληλούϊα· ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δύναμις Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν·

2 Ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἥτις ἔφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς.

3 Καὶ δεύτερον εἴρηκαν· Ἀλληλούϊα. Καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσον οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, λέγοντες· Ἀμήν· Ἀλληλούϊα.

5 Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε, λέγουσα· Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτὸν, καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· Ἀλλη-

ΚΑΙ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα ἤκουσα ὡσὰν φωνὴν μεγάλην πολλοῦ ὄχλου εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ ἔλεγαν· Ἀλληλούϊα· ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δύναμις εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεόν μας.

2 Ὅτι ἀληθιναῖς καὶ δίκαιαις εἶναι αἱ κρίσαις του, ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἡ ὁποῖα ἐχάλασε τὴν γῆν μὲ τὴν πορνείαν της, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων του ἀπὸ τὸ χέρι της.

3 Καὶ δεύτερον εἶπαν· Ἀλληλούϊα. καὶ ὁ καπνός της ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἰκοσιτέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεὸν ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον, λέγοντες· Ἀμὴν, ἀλληλούϊα.

5 Καὶ φωνὴ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔλεγεν· Αἰνεῖτε τὸν Θεόν μας πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ ὅσοι τὸν φοβᾶσθε, μικροί τε καὶ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡσὰν φωνὴν πολλοῦ ὄχλου, καὶ ὡσὰν φωνὴν νερῶν πολλῶν, καὶ ὡσὰν φωνὴν βροντῶν δυνατῶν, ὁποῦ ἔλεγαν· Ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασί-

λῶσα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα, καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.

8 Καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· τὸ γὰρ βύσσινον, τὰ δικαιώματά ἐστι τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μοι· Γράψον· Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. Καὶ λέγει μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί εἰσι τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός σου εἰμὶ καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ. τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ ἐστι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκὸς, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρὸς, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά· ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός·

λευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Ἂς χαρῶμεν καὶ ἂς ἀγαλλιασθῶμεν, καὶ ἂς τοῦ δώσωμεν δόξαν, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυναῖκά του ἑτοίμασε τοῦ λόγου της.

8 Καὶ τῆς ἐδόθη νὰ ἐνδυθῇ βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· διατὶ τὸ βύσσινον εἶναι τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μου· γράψον, μακάριοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου· καὶ λέγει μου· ἐτοῦτοι εἶναι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσα ὀμπροστὰ εἰς τὰ ποδάριά του νὰ τὸν προσκυνήσω· ἀμὴ εἶπέ μου· φυλάγου μὴ (τὸ κάμῃς)· σύνδουλός σου εἶμαι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου ὁποῦ ἔχουν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· προσκύνησε τὸν Θεόν· διατὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδα τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον λευκὸν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, ἐκαλεῖτο πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, καὶ μὲ δικαιοσύνην κρίνει καὶ πολεμᾶ.

12 Καὶ τὰ μάτιά του ὡσὰν φλόγα τοῦ πυρὸς, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του στέφανα πολλὰ, καὶ εἶχεν ὄνομα γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανένας δὲν τὸ ἠξεύρει παρὰ αὐτός·

13 Καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον αἵματι· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐφ' ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ καθαρόν·

15 Καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ τὸ ὄνομα γεγραμμένον· Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.

17 Καὶ εἶδον ἕνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετωμένοις ἐν μεσουρανήματι· Δεῦτε καὶ συνάγεσθε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ μεγάλου Θεοῦ,

18 Ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας ἰσχυρῶν, καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων, ἐλευθέρων καὶ δούλων, καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.

13 Καὶ ἐνδυμένος φόρεμα βαμμένον μὲ τὸ αἷμα· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομά του· ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, τοῦ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἄλογα ἄσπρα, ἐνδυμένοι βύσσινα λευκὰ καὶ καθαρά.

15 Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του εὐγένει σπαθὶ κοπτερὸν, διὰ νὰ κτυπήσῃ μετ' αὐτὸ τὰ ἔθνη, καὶ αὐτὸς θέλει τοὺς ποιμάνει μὲ ῥαβδὶ σιδηρὸν, καὶ αὐτὸς πατεῖ τὸ πατητῆρι τοῦ κρασίου τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

16 Καὶ ἔχει ἀπάνω εἰς τὸ φόρεμά του καὶ εἰς τὸ μηρί του τὸ ὄνομά του γεγραμμένον· Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.

17 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον ὁποῦ ἐστέκετον εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντας ὅλα τὰ ὄρνεα ὁποῦ πέτονται εἰς τὸ μεσουράνημα· ἐλᾶτε καὶ συμμαζώνεσθε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ μεγάλου Θεοῦ,

18 Διὰ νὰ καταφάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας δυνατῶν, καὶ σάρκας ἀλόγων, καὶ σάρκας ἐκεινῶν ὁποῦ κάθονται ἀπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ σάρκας ὅλωνῶν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν δούλων, καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων.

19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ μετὰ τούτου ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν τῷ θείῳ·

21 Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐκπορευομένῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

19 Καὶ εἶδα τὸ θηρίον, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τὰ στρατεύματά τους συμμαζωμένα νὰ κάμουσι πόλεμον μὲ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθιτον ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον, καὶ μὲ τὸ στράτευμά του.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ ἀντάμα μὲ τοῦτο ὁ ψευδοπροφήτης ὁποῦ ἔκαμε τὰ σημεῖα ὀμπροστά του, μὲ τὰ ὁποῖα σημεῖα ἐπλάνησεν ἐκείνους ὁποῦ ἐπῆρασι τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπροσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα του· ζωντανοὶ ἐῤῥίχθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς ὁποῦ καίεται μὲ τειάφη.

21 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐσκοτώθησαν μὲ τὸ σπαθὶ ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον σπαθὶ εὔγενεν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὅλα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἀπὸ ταῖς σάρκαις τους.

Κεφ. κʹ. 20.

ΚΑῚ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου, καὶ ἅλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι διάβολος καὶ σατανᾶς· καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη.

3 Καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν

ΚΑῚ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκράτει τὸ κλειδὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἁλυσίδαν μεγάλην εἰς τὸ χέρι του.

2 Καὶ ἐπίασε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν παλαιὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι διάβολος καὶ σατανᾶς, καὶ ἔδεσέν τον χιλίους χρόνους.

3 Καὶ τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν

ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν, καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.

4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ, οὔτε τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ χίλια ἔτη.

5 Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ θάνατος ὁ δεύτερος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ·

ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισέν την, καὶ ἐβούλωσεν ἀπάνω του, διὰ νὰ μὴν πλανέσῃ πλέον τὰ ἔθνη, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦν οἱ χίλιοι χρόνοι· καὶ ὕστερα κάμνει χρεία νὰ λυθῇ αὐτὸς ὀλίγον καιρόν.

4 Καὶ εἶδα θρόνους, καὶ (τινὲς) ἐκάθισαν ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ κρίσις τοὺς ἐδόθη· (καὶ εἶδα) καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν πελεκοσφαγμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅσοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, οὐδὲ τὴν εἰκόνα του, καὶ δὲν ἐπῆραν τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν τους, καὶ εἰς τὸ χέρι τους, καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν ἀντάμα μετὸν Χριστὸν τοὺς χιλίους χρόνους.

5 Ἀμὴ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν ἀνέζησαν, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσιν οἱ χίλιοι χρόνοι. ἐτούτη εἶναι ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει μέρος εἰς τὴν ἀνάστασιν τὴν πρώτην· εἰς ἐτούτους ὁ θάνατος ὁ δεύτερος δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θέλουσιν εἶσθαι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλουσι βασιλεύσει ἀντάμα μετ' αὐτὸν χιλίους χρόνους.

7 Καὶ ὡσὰν τελειωθοῦσιν οἱ χίλιοι χρόνοι, θέλει λυθῇ ὁ σατανᾶς ἀπὸ τὴν φυλακήν του,

8 Καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς·

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδον θρόνον λευκὸν μέγαν, καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός· καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς.

12 Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ βιβλία ἠνεῴχθησαν· καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεῴχθη, ὅ ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

8 Καὶ θέλει εὔγει νὰ πλανέσῃ τὰ ἔθνη ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς τέσσαραις γωνίαις τῆς γῆς· τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, νὰ τοὺς συμμαζώξῃ εἰς πόλεμον, τῶν ὁποίων (ἐθνῶν) ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὡσὰν ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβηκαν ἀπάνω εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγαπημένην· καὶ ἐκατέβη φωτία ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ τοὺς ἐκατάφαγεν.

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁποῦ τοὺς πλανᾷ, ἐβάλθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς θειάφης, ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ θέλουσι βασανισθῆ ἡμέρα καὶ νύκτα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδα ἕνα θρονὶ λευκὸν μεγάλον, καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς, καὶ τόπος δὲν εὑρέθη δι' αὐτούς.

12 Καὶ εἶδα τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁποῦ ἐστέκοντας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὰ βιβλία ἀνοίχθηκαν· καὶ βιβλίον ἄλλον ἀνοίχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι βιβλίον τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθηκαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν γραμμένα μέσα εἰς τὰ βιβλία, κατὰ τὰ ἔργα τους.

13 Καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα
τοὺς ἐν αὐτῇ νεκρούς, καὶ ὁ θά-
νατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς
ἐν αὐτοῖς νεκρούς· καὶ ἐκρίθη-
σαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.
14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης
ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ
πυρός· οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος
θάνατος.
15 Καὶ εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν
τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμ-
μένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην
τοῦ πυρός.

13 Καὶ ἡ θάλασσα ἔδωκε
τοὺς νεκροὺς ὁποῦ εἶχε μέσα της·
καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν
τοὺς νεκροὺς ὁποῦ εἶχασι· καὶ πᾶς
ἕνας ἐκρίθη κατὰ τὰ ἔργα του.
14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης
ἐβάλθηκαν εἰς τὴν λίμνην τῆς
φωτιᾶς. ἐτοῦτος εἶναι ὁ δεύτε-
ρος θάνατος.
15 Καὶ ὅποιος δὲν εὑρέθη
εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς γεγραμ-
μένος, ἐβάλθη εἰς τὴν λίμνην
τῆς φωτιᾶς.

Κεφ. κά. 21.

ΚΑΙ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ
γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶ-
τος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ
παρῆλθε· καὶ ἡ θάλασσα οὐκ
ἔστιν ἔτι.
2 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης εἶδον τὴν
πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἱερουσαλὴμ
καινήν, καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ
Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡτοιμασμέ-
νην ὡς νύμφην κεκοσμημένην
τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.
3 Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγά-
λης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης· Ἰδοὺ
ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ σκηνώσει μετ᾽ αὐ-
τῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσον-
ται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔσται
μετ᾽ αὐτῶν, Θεὸς αὐτῶν·
4 Καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν
δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν

ΚΑΙ εἶδα οὐρανὸν καινούριον,
καὶ γῆν καινούριαν· διατὶ
ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώ-
τη γῆ ἐπέρασε, καὶ ἡ θάλασσα
δὲν εἶναι πλέον.
2 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶδα
τὴν ἁγίαν πόλιν, τὴν καινούρι-
αν Ἱερουσαλήμ, ὁποῦ ἐκατέβαι-
νεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν,
ἑτοιμασμένη ὡσὰν νύμφη στολι-
σμένη εἰς τὸν ἄνδρα της.
3 Καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγά-
λην ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁποῦ ἔλε-
γεν· νὰ τὸ σκήνωμα τοῦ Θεοῦ
ἀντάμα μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ
θέλει κατοικήσει μετ᾽ αὐτούς·
καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαός
του· καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει
εἶσθαι μετ᾽ αὐτοὺς Θεός των.
4 Καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀφαι-
ρέσει κάθε δάκρυον ἀπὸ τὰ μά-

αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔςαι ἔτι· οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος οὐκ ἔςαι ἔτι, ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.

5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου· Ἰδοὺ, καινὰ πάντα ποιῶ. Καὶ λέγει μοι· Γράψον· ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ καὶ πιςοί εἰσι.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Γέγονε. ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.

7 Ὁ νικῶν κληρονομήσει πάντα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς, καὶ αὐτὸς ἔςαι μοι ὁ υἱός.

8 Δειλοῖς δὲ καὶ ἀπίςοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακεῦσι καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θείῳ, ὅ ἐςι δεύτερος θάνατος.

9 Καὶ ἦλθε πρός με εἷς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων· καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων· Δεῦρο, δείξω σοι τὴν νύμφην τοῦ ἀρνίου τὴν γυναῖκα.

10 Καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύ-

τιά τους, καὶ θάνατος δὲν θέλει εἶσθαι πλέον, οὔτε λύπη, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος θέλει εἶσθαι πλέον, ὅτι τὰ πρῶτα ἐπέρασαν.

5 Καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ θρονί· νὰ, ὁποῦ κάμνω ὅλα καινούρια· καὶ λέγει μου· γράψε, ὅτι ἐτοῦτοι οἱ λόγοι εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πιςοί.

6 Καὶ εἶπέ μου· Ἔγινεν. ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος· ἐκείνου ὁποῦ διψᾷ ἐγὼ θέλω τοῦ δώσει χάρισμα ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ νεροῦ τοῦ ζωντανοῦ.

7 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ θέλει κληρονομήσει ὅλα, καὶ θέλω εἶσθαι εἰς αὐτὸν Θεὸς, καὶ αὐτὸς θέλει μου εἶσθαι υἱός.

8 Ἀμὴ τοὺς τρομαχτάρηδες καὶ ἀπίςους, καὶ σιχαμένους, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνους, καὶ μάγους, καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ ὅλους τοὺς ψεύςαις, τὸ μέρος τους εἶναι εἰς τὴν λίμνην ὁποῦ καίεται μὲ φωτίαν καὶ μὲ τειάφην, τὸ ὁποῖον εἶναι δεύτερος θάνατος.

9 Καὶ ἦλθεν εἰς ἐμένα ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ὁποῦ εἴχασι ταῖς ἑπτὰ κούπαις ταῖς γεμάταις ἀπὸ ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς ταῖς ὑςεριναῖς, καὶ ἐλάλησέ μου, καὶ εἶπεν· ἔλα, καὶ θέλω σοῦ δείξει τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου.

10 Καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφερέ με

μαλι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

11 Ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

12 Ἔχουσάν τε τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἔχουσαν πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἅ ἐστι τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

13 Ἀπ' ἀνατολῆς, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ βοῤῥᾶ, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ νότου, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ δυσμῶν, πυλῶνες τρεῖς.

14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ, εἶχε κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.

16 Καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς

μὲ τὸ πνεῦμα εἰς ἕνα βουνὸν μεγάλον καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἔδειξέ μου τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν.

11 Καὶ εἶχε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ φωστῆράς της μιᾶς λογῆς μὲ πέτραν πολύτιμην, ὡσὰν πέτραν ἴασπιν ὁποῦ κρυσταλλολάμπει·

12 Καὶ εἶχε τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν· καὶ εἶχε δώδεκα αὐλόθυραις, καὶ εἰς ταῖς αὐλόθυραις ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἀπάνω γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα εἶναι τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.

13 Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τρεῖς αὐλόθυραις, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βοῤῥᾶ τρεῖς αὐλόθυραις, ἀπὸ τοῦ νότου τὸ μέρος τρεῖς αὐλόθυραις, ἀπὸ τὴν δύσιν τρεῖς αὐλόθυραις.

14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἶχε δώδεκα θεμελίους, καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

15 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐλάλει ὁμοῦ μετ' ἐμένα, εἶχε μέτρον καλάμι χρυσοῦν, διὰ νὰ μετρήσῃ τὴν πόλιν, καὶ ταῖς αὐλόθυραις αὐτῆς, καὶ τὸ τεῖχός της.

16 Καὶ ἡ πόλις κεῖται τετράγωνος, καὶ τόσον εἶναι τὸ

τοσοῦτόν ἐστιν ὅσον καὶ τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίους δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί.

17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὅ ἐστιν ἀγγέλου.

18 Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς, ἴασπις· καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὁμοία ὑάλῳ καθαρῷ·

19 Καὶ οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος, ἴασπις· ὁ δεύτερος, σάπφειρος· ὁ τρίτος, χαλκηδών· ὁ τέταρτος, σμάραγδος·

20 Ὁ πέμπτος, σαρδόνυξ· ὁ ἕκτος, σάρδιος· ὁ ἕβδομος, χρυσόλιθος· ὁ ὄγδοος, βήρυλλος· ὁ ἔνατος, τοπάζιον· ὁ δέκατος, χρυσόπρασος· ὁ ἑνδέκατος, ὑάκινθος· ὁ δωδέκατος, ἀμέθυστος.

21 Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου· καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως, χρυσίον καθαρὸν, ὡς ὕαλος διαφανής.

μάκρος της, ὅσον εἶναι καὶ τὸ πλάτος· καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν μὲ τὸ καλάμι, εἰς στάδια δώδεκα χιλιάδες· τὸ μάκρος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος της ἴσα εἶναι.

17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς, ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀγγέλου.

18 Καὶ τὸ μεσόκλισμα τοῦ τείχους της, ἦτον ἴασπις· καὶ ἡ πόλις ἦτον χρυσίον καθαρὸν, μιᾶς λογῆς ὡσὰν ὑαλὶ καθαρόν.

19 Καὶ τὰ θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως ἦταν μὲ κάθε λογῆς πέτραις πολύτιμαις στολισμένα· τὸ θεμέλιον τὸ πρῶτον, ἦτον ἴασπις· τὸ δεύτερον, σάπφειρος· τὸ τρίτον, χαλκηδών· τὸ τέταρτον, σμάραγδος.

20 Τὸ πέμπτον, σαρδόνυξ· τὸ ἕκτον, σάρδιος· τὸ ἕβδομον, χρυσόλιθος· τὸ ὄγδοον, βήρυλλος· τὸ ἔνατον, τοπάζιον· τὸ δέκατον, χρυσόπρασος· τὸ ἑνδέκατον, ὑάκινθος· τὸ δωδέκατον, ἀμέθυστος.

21 Καὶ ἡ δώδεκα αὐλόθυραις, δώδεκα μαργαριτάρια, καὶ κάθε αὐλόθυρα ἦτον ἀπὸ ἕνα μαργαριτάρι· καὶ τὸ πλάτωμα τῆς πόλεως ἦτον χρυσάφι καθάριον, ὡσὰν ὑαλὶ διαφανές.

22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις οὐ χρείαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης, ἵνα φαίνωσιν ἐν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη τῶν σωζομένων ἐν τῷ φωτὶ αὐτῆς περιπατήσουσι· καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν.

25 Καὶ οἱ πυλῶνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νὺξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ.

26 Καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν·

27 Καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν πᾶν κοινοῦν, καὶ ποιοῦν βδέλυγμα, καὶ ψεῦδος· εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

22 Καὶ ναὸν δὲν εἶδα εἰς αὐτήν· διατὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, εἶναι ναὸς αὐτῆς, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις ἐκείνη δὲν χρειάζεται τὸν ἥλιον, οὐδὲ τὴν σελήνην, διὰ νὰ τῆς φέγγουσι· διατὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τῆς φέγγει, καὶ ὁ λύχνος της εἶναι τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη ὅπου σώζονται, θέλουσι περιπατήσει εἰς τὸ φῶς αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμήν τους εἰς αὐτήν.

25 Καὶ ἡ αὐλόθυραίς της δὲν θέλουσι σφαλισθῇ τὴν ἡμέραν· διατὶ ἐκεῖ νύκτα δὲν θέλει εἶσθαι.

26 Καὶ θέλουσι φέρει τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν.

27 Καὶ κανένα πρᾶγμα μολυσμένον, ἢ σιχαμερὸν, καὶ ψεύτικον δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μοναχὰ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

Κεφ. κβʹ. 22.

ΚΑΙ ἔδειξέ μοι καθαρὸν ποταμὸν ὕδατος ζωῆς, λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἀρνίου.

2 Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς, καὶ τοῦ ποταμοῦ, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, ξύλον ζωῆς, ποι-

ΚΑΙ ἔδειξέ μου καθαρὸν ποταμὸν τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς, λαμπρὸν ὡσὰν κρύσταλλον, τὸ ὁποῖον εὔγαινεν ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου.

2 Εἰς τὴν μέσην τοῦ πλατώματος τῆς πόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἤτοι δέν-

οῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕνα ἕκαστον ἀποδιδοῦν τὸν καρπὸν αὐτοῦ· καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

3 Καὶ πᾶν κατανάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται· καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ.

4 Καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ νὺξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ· καὶ χρείαν οὐκ ἔχουσι λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει αὐτούς· καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

7 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

8 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης ὁ βλέπων ταῦτα καὶ ἀκούων· καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσον προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

δρου τῆς ζωῆς, ὁποῦ κάμνει καρποὺς δώδεκα, καὶ κάθε ἕνα μῆνα ἀποδίδει τὸν καρπόν του· καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου εἶναι εἰς ἰατρείαν τῶν ἐθνῶν.

3 Καὶ οὐδένα ἀνάθεμα δὲν θέλει εἶσθαι πλέον· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου θέλει εἶσθαι εἰς αὐτήν· καὶ οἱ δουλευτάδες του θέλουσι τὸν λατρεύσει.

4 Καὶ θέλουσιν εἰδῆ τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ ὄνομά του θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς τὸ μέτωπόν τους.

5 Καὶ νύκτα δὲν θέλει εἶσθαι ἐκεῖ· καὶ δὲν χρειάζονται λύχνον, ἢ δὲ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς φωτίζει. καὶ θέλουσι βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ μοῦ εἶπεν· ἐτοῦτοι οἱ λόγοι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελόν του νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσι ὀγλήγορα.

7 Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι ὀγλήγορα· μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ φυλάττει τοὺς λόγους τῆς προφητείας ἐτούτου τοῦ βιβλίου.

8 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ εἶδα ἐτοῦτα, καὶ ἄκουσα. καὶ ὅταν τὰ ἄκουσα, καὶ τὰ εἶδα, ἔπεσα νὰ προσκυνήσω ὀμπροστὰ εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἀγγέλου ὁποῦ μοῦ ἔδειχνεν ἐτοῦτα.

9 Καὶ λέγει μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός σου γάρ εἰμι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

9 Καὶ λέγει μου· φυλάγου μή (τὸ κάμῃς)· διατὶ εἶμαι σύνδουλός σου, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ ἐκείνων ὁποῦ φυλάττουσι τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου ἐτούτου· προσκύνησε τὸν Θεόν.

10 Καὶ λέγει μοι· Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὅτι ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστιν.

10 Καὶ λέγει μου· μὴν βουλώσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου ἐτούτου, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι σιμά.

11 Ὁ ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι· καὶ ὁ ῥυπῶν, ῥυπωσάτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, δικαιωθήτω ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἁγιασθήτω ἔτι.

11 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀδικᾷ, ἂς ἀδικήσῃ ἀκόμι· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ λερώνει, ἂς λερωθῇ ἀκόμι· καὶ ὁ δίκαιος, ἂς δικαιωθῇ ἀκόμι· καὶ ὁ ἅγιος, ἂς ἁγιασθῇ ἀκόμι.

12 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔσται.

12 Καὶ νὰ, ἔρχομαι ὀγλήγορα· καὶ ἡ πληρωμή μου ἀντάμα μου εἶναι, νὰ ἀποδώσω εἰς καθένα καθὼς θέλει εἶσθαι τὸ ἔργον του.

13 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος.

13 Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος.

14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

14 Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουν ταῖς παραγγελίαις του, διὰ νὰ εἶναι ἡ ἐξουσία τους εἰς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, καὶ διὰ νὰ ἔμβουσιν ἀπὸ ταῖς πόρταις εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἔξω δὲ οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

15 Ἀμὴ οἱ σκύλοι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ οἱ πόρνοι, καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ καὶ κάμνει τὸ ψέμα, θέλουσιν εἶσθαι ἔξω

15 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἐλθέ. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἐλθέ. καὶ ὁ διψῶν ἐλθέτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

18 Συμμαρτυροῦμαι γὰρ παντὶ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· Ἐάν τις ἐπιτιθῇ πρὸς ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν βιβλίῳ τούτῳ·

19 Καὶ ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφαιρήσει ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν βιβλίῳ τούτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· Ναὶ ἔρχομαι ταχύ· Ἀμήν. Ναὶ ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

16 Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου, νὰ σοῦς μαρτυρήσῃ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ἐτοῦτα· ἐγὼ εἶμαι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ αὐγερινός.

17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἔλα. καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀκούει ἂς εἰπῇ· Ἔλα. καὶ ἐκεῖνος ὅπου διψᾷ ἂς ἔλθῃ, καὶ ὅποιος θέλει ἂς πάρῃ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς χάρισμα.

16 Διατὶ μαρτυρῶ εἰς κάθε ἄνθρωπον ὅπου ἀκούει τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου ἐτούτου· ἐὰν κανένας προσθέσῃ ἀπάνω εἰς ἐτοῦτα, ὁ Θεὸς θέλει προσθέσει ἀπάνω του ταῖς πληγαῖς ὅπου εἶναι γεγραμμέναις εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο·

19 Καὶ ἐὰν κανένας εὐγάλῃ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ἐτούτης, θέλει εὐγάλει ὁ Θεὸς τὸ μέρος του ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο.

20 Ἐκεῖνος ὅπου μαρτυρᾷ ἐτοῦτα, λέγει· Ναί, ἔρχομαι γλήγορα· ἀμήν. Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ,

καὶ

ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Ἐξετυπώθη παρ' Ἰωάννου Τιλλιγγου τῆς Χελσίας.

BIBLE. N.T. Greek. (Modern)

BIBLE. N.T. Greek. (Modern)

BIBLE. N.T. Greek. (Modern)

15 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἐλθέ. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἐλθέ. καὶ ὁ διψῶν ἐλθέτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

18 Συμμαρτυροῦμαι γὰρ παντὶ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· Ἐάν τις ἐπιτιθῇ πρὸς ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν βιβλίῳ τούτῳ·

19 Καὶ ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφαιρήσει ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν βιβλίῳ τούτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· Ναὶ ἔρχομαι ταχύ· Ἀμήν. Ναὶ ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

16 Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου, νὰ σοῦς μαρτυρήσῃ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ἐτοῦτα· ἐγὼ εἶμαι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ αὐγερινός.

17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἔλα. καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀκούει ἂς εἰπῇ· Ἔλα. καὶ ἐκεῖνος ὅπου διψᾷ ἂς ἔλθῃ, καὶ ὅποιος θέλει ἂς πάρῃ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς χάρισμα.

16 Διατὶ μαρτυρῶ εἰς κάθε ἄνθρωπον ὅπου ἀκούει τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου ἐτούτου· ἐὰν κανένας προσθέσῃ ἀπάνω εἰς ἐτοῦτα, ὁ Θεὸς θέλει προσθέσει ἀπάνω του ταῖς πληγαῖς ὅπου εἶναι γεγραμμέναις εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο·

19 Καὶ ἐὰν κανένας εὐγάλῃ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ἐτούτης, θέλει εὐγάλει ὁ Θεὸς τὸ μέρος του ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο.

20 Ἐκεῖνος ὅπου μαρτυρᾷ ἐτοῦτα, λέγει· Ναὶ, ἔρχομαι γλήγορα· ἀμήν. Ναὶ, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ,

καὶ

ΤΩ͂ ΘΕΩ͂ ΔΟ΄ΞΑ.

Ἐξετυπώθη παρ' Ἰωάννου Τιλλίγγου τῆς Χελσίας.

BIBLE. N.T. Greek. (Modern)

BIBLE. N.T. Greek. (Modern)